Grigori Kapița

SCOALA BIOENERGETICII

ROVIMED PUBLISHERS

Grigori Kapița

ȘCOALA BIOENERGETICII

Traducere din limba rusă
Ina Arpard

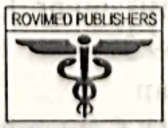

Scanned with OKEN Scanner

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAPIŢA, GRIGORI
Şcoala bioenergeticii / G. Kapiţa; trad.: Ina Arpard;
ed.: Victor Medveţki – Bucureşti: Rovimed Publishers, 2002
p.; cm.
ISBN 973-85928-5-2

I. Arpard, Ina (trad.)
II. Medveţki, Victor (ed.)

615.8

Copyright © 2001 by G. Kapiţa
Copyright © 2002 by VES PABLISGING HOUSE
Copyright © 2002 by ROVIMED PUBLISHERS
Toate drepturile sunt rezervate pentru România şi Republica Moldova.
Multiplicarea şi/sau distribuirea prezentului volum sau a unor fragmente din acesta prin orice mijloace (prezente sau viitoare) este interzisă fără acceptul scris al ROVIMED PUBLISHERS.

Editura ROVIMED PUBLISHERS
Tel./Fax: (021) 222.69.35
e-mail: vladimed@pcnet.ro

Tehnoredactare: *Karmat Press*

Unic distribuitor: **Societatea de Distribuţie a Cărţii *Pro-Noi***
Bucureşti, str. Ing. Pandele Ţăruşanu nr. 13
Tel./fax: (01) 222.69.35, 222.69.38
e-mail: pronoi2000@yahoo.com
Imprimat la Tipografia Centrală. Comanda nr. 1657

Scanned with OKEN Scanner

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Intenția realizării prezentei serii a apărut încă din anii '80 dar din păcate publicarea acestui gen de literatură era cu totul imposibilă atunci.

Începutul acestei istorii are o nuanță romantică. Soarta l-a făcut pe jurnalistul unui ziar central, trimis în Extremul Orient pentru a ilustra viața „luminoasă" a marilor șantiere, să întîlnească o femeie în vîrstă, singură. Viața săracă în evenimente a orașului de coastă l-a îndemnat să facă, oarecum din curiozitate, cunoștință cu ea. Maria Olegovna – căci acesta era numele ei – nu s-a confesat dintr-o dată, dar după o vreme de la debutul relației lor aceasta a început să-și povestească istoria vieții...

Grigori Kapița se trăgea dintr-o familie de nobili ruinați și era aproape de-o vîrstă cu veacul. Tatăl lui, inginer militar, luase parte la luptele de la Țușima[1] din 1905. Vasul acestuia, avariat, începuse să se scufunde. Inginerul a reușit însă să se salveze înotînd pînă la o mică insulă unde trăia o comunitate restrînsă de călugări buddiști care l-au și găzduit. Din acel moment, el a început să fie atras și să se intereseze – în mod neașteptat chiar și pentru sine, ca unul ce avea o formație de tip tehnic – de vechile învățături orientale. După un timp s-a întors în Rusia la familia sa, urmînd la relativ puțină vreme nașterea fiului său Grigori. Fiu care, în loc de poveștile de dinainte de culcare, asculta istoriile tatălui său ce pomeneau despre vechi legende și tradiții ale unor populații străvechi.

[1]Țusima - insulă în Strîmtoarea Coreea unde s-a dat bătălia navală din 1905, 14-15 mai, în timpul războiului ruso-japonez. Flota rusă a fost înfrîntă.

Scanned with OKEN Scanner

Grigori nu înţelegea atunci prea mult din aceste povestiri şi nici măcar nu bănuia ce influenţă vor avea asupra destinului său poveştile de seară ale tatălui. în anii '20 tatăl lui Grigori a plecat pe front înrolîndu-se în armata lui Kolceac[2]. Ulterior, ca şi alţi camarazi de arme, s-a refugiat cu familia la Shanghai unde Grigori a devenit student şi a terminat facultatea de istorie şi ştiinţe naturale într-una din numeroasele universităţi ruseşti ale acelor vremuri. Tînărul romantic aflat sub influenţa tatălui şi a atmosferei generale din emigraţia rusă începe să se intereseze de străvechile învăţături orientale simţind şi începînd să înţeleagă strînsa legătură energetică dintre om şi lume, micro şi macro cosmos. Primele gînduri şi reflecţii vor fi scrise în jurnalul său. Tînărul arheolog, deocamdată destul de sceptic în privinţa noţiunii de karmă, este preocupat de influenţa forţelor naturale asupra omului şi vieţii sale făcînd din această temă o poveste individuală a reflecţiilor sale filozofice.

Înainte de debutul celui de al doilea război mondial Grigori se întoarce în Rusia. Patria l-a întîmpinat însă cu o arestare, o judecată improvizată, şi mulţi ani de lagăr. Atunci a început în viaţa lui perioada meditaţiilor lungi şi chinuitoare asupra locului avut de om în această lume, a supraconstiinţei unice care reuneşte tot ceea ce este viu pe Pămînt şi a unităţii cîmpului energetic al Pamîntului. Cu timpul, Grigori Kapiţa va numi această perioadă ca fiind a Pămîntului. în lagăr face cunoştinţă cu un coreean bătrîn care va deveni primul lui învăţător adevărat. Traiul în condiţii de coşmar, munca silnică şi nesfîrşitul lanţ de chipuri şi caractere ce suportau diferit acest iad, au fost primele lecţii practice pentru Grigori. Toate studiile şi reflecţiile sale erau îndreptate spre utilizarea propriilor cunoştinţe de bioenergetică pentru sprijinul şi apărarea vieţii, pentru a se ajuta pe sine şi pe ceilalţi să reziste, să supravieţuiască.

În anii '50, Grigori este eliberat. Dar firește, conform procedurilor de atunci, nu are dreptul să locuiască în oraşele mari. Peregrinează prin sate, face cunoştinţă cu oameni diferiţi şi de data aceasta descoperă bazele înţelepciunii „păgînismului" slav. Această perioadă de nomadism va fi numită mai tîrziu de Grigori perioada Aerului. În respectiva perioadă, în care nu avea nici măcar un domiciliu stabil, nu poseda nici un sistem ordonat de cunoştinţe în bioenergetică, ideile sale fiind mai degrabă disparate, deşi în mod evident începuse să facă unele conexiuni între ele. Impresionează apropierea lui de percepţia asupra lumii a reprezentanţilor diferitelor culturi. O simplă ţărancă bătrînă devine pentru el o comoară de

[2]Kolceac, A.V. (1873-1920) - comandant de oşti rus, cercetător artic, amiral, organizator al mişcării albgardiste în Războiul civil (1918-1920).

Scanned with OKEN Scanner

cunoaştere exclusiv interioară, intuitivă, cunoaştere neluată din cărţi ci dobîndită odată cu laptele mamei. Şi cîte asemenea bătrîne nu sînt în satele acestei ţări! Continuînd să dezvolte o temă ce-l tulbura încă din lagăr, Grigori se frămîntă în legătură cu problema adaptării teoriei bioenergeticii şi karmei la condiţiile obişnuite de viaţă în care se poate găsi oricare din noi. Atunci începe el să facă primele adnotări pe caiete de şcoală, uneori doar gînduri răzleţe, alteori ceva semănînd a conspect, încercînd a-şi explica sieşi sau interlocutorului imaginar toate chinuitoarele judecăţi şi îndoieli. Încearcă tot timpul să-l ajute pe omul de lîngă el prin cunoştinţele sale, să dea un sfat concret, practic. De aceea scrierile lui apar adesea ca un dialog cu oamenii, nu numai imaginari ci şi cei reali care i s-au adresat pentru un ajutor concret. Aceste caiete vor fi completate de Grigori toată viaţa. Se pare că în acel timp acesta a avut prilejul să trăiască în familii de ţărani, să predea în clasele mici ale şcolilor săteşti. La această perioadă din viaţă se referă caietele consacrate mijloacelor de protejare energetică a copiilor. Tot atunci apar şi primele note pe tema bioenergeticii familiei.

Lungul pelerinaj al lui „taica Grigori", cum i se spunea cîteodată acestui om ce nu mai era tînăr se încheie în anii '70 în arhivele unei biblioteci siberiene unde autorul găseşte o neaşteptată confirmare a ideilor sale în cărţile de „parapsihologie" cum începuse a se numi pe atunci acest gen de literatură. Începea o nouă perioadă în viaţa lui – perioada Focului. Grigori lucra cu febrilitate nopţile conspectînd, făcînd adnotări. Aşa apare atlasul bioenergetic al omului.

Cunoştinţa cu bibliotecara Marina Olegovna a devenit cu adevărat un dar al sorţii. Ea i-a dat cheia de la arhivă şi l-a lăsat să lucreze nopţile în bibliotecă. Atunci s-a născut o iubire matură, plină de delicateţe, între doi oameni care împărtăşeau aceleaşi idei.

Marina Olegovna lucrase înainte ca laborantă la o uzină secretă unde se făceau experimente cu „apă grea". S-a îmbolnăvit din cauza radiaţiilor. De aceea interesul ei pentru problemele legate de energie şi diverse forme de iradiere era de înţeles. Surprinzător era doar faptul că fiind deja grav bolnavă nu-şi pierduse interesul faţă de viaţă şi încerca să înţeleagă acele procese energetice tainice ale căror victimă devenise.

Marina povestea că discuţiile despre „apa grea" aveau un efect oarecum straniu asupra lui Grigori. Doar ulterior a aflat ea despre felul neobişnuit în care tatăl lui Grigori şi-a prevenit fiul la despărţire: „Să-ţi fie teamă de apa grea". Trecînd prin trei etape de viaţă: perioada Pămîntului, perioada Aerului şi perioada Focului, Grigori aştepta o nouă etapă – şi anume pe aceea a Apei. Suferea tare mult din cauză că toată ştiinţa adunată nu se structura într-un sistem, şi cu cît se străduia mai mult cu atît se lărgea

Scanned with OKEN Scanner

teritoriul nevăzut, necunoscut. Fiind obsedat de dorinţa de a găsi o insulă, iar pe ea sălaşul urmaşilor acelor bătrîni călugări care l-au găzduit odată pe tatăl său, a luat hotărîrea de a se întoarce în Extremul Orient spre obîrşia familiei sale. Lui Grigori i s-a părut toată viaţa că tatăl său ştia ceva important, acel CEVA esenţial care-l va ajuta pe el să înţeleagă esenţa, reunind la un loc toate cunoştinţele acumulate de-a lungul anilor.

La sfîrşitul anilor '70 Grigori Kapiţa a plecat dintre noi, lăsînd în urmă, ca pe o adevărată moştenire, manuscrisele rezultate în urma cercetărilor sale.

După un an de la întîlnirea mai sus pomenită dintre Marina Olegovna şi jurnalist a sosit la Sankt - Petersburg un caiet. Marina scria că va muri în curînd şi nu avea cui lăsa manuscrisele, de aceea le trimite neaşteptatei sale cunoştinţe cu speranţa că poate-i va fi cuiva de folos, căci ea consideră lucrările lui Grigori ca fiind esenţiale şi în mare parte unice. Avea o singură rugăminte: dacă manuscrisele aveau să fie tipărite, aceasta să nu se întîmple mai devreme de vara lui 1999. De ce? Pentru că în multe cărţi despre bioenergetică şi Agni-Yoga, – de exemplu în culegerea „Etica Vie" – sînt previziuni ale astrologilor în care se fac referiri ce duc la vehicularea ideii conform căreia în primăvara anului 1999 în planul subtil se va hotărî totul, promisa Judecată de Apoi urmînd a intra în faza decisivă. Marina Olegovna a insistat asupra faptului că şi necesitatea tipăririi respectivelor cărţi va fi oportună şi îngăduită de Sus tocmai în acest răstimp. Din aceste caiete s-a alcătuit seria de cărţi propusă acum spre atenţie cititorului. Editura şi-a luat asupra sa răspunderea completării cîtorva fragmente din jurnalele lui Grigori Ivanovici cu exemple recente şi cîteva observaţii şi comentarii ale specialiştilor considerate ca fiind absolut necesare, întrucît lumea înconjurătoare este schimbatoare şi instabilă iar unele lucruri sunt altfel percepute acum. La fel de schimbătoare a fost şi viaţa lui Grigori Ivanovici Kapiţa care la timpul său, după voia destinului, a cunoscut activitatea centrului de învăţătură şi sănătate „Aripile desăvîrşirii" şi a văzut că mult din ceea ce era apropiat şi constituia un stimulent pentru dezvoltarea spirituală se realiza în practică prin membrii acestei societăţi.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA I

INTRODUCERE
la partea I

Pofta de cunoaştere a omului nu are limite iar cei dornici şi iubitori de cunoaştere au reuşit să ajungă pînă la toate marile taine ale Naturii şi Cosmosului lărgind hotarele lumii vizibile. Ei se grăbesc să răzbată cu gîndurile lor dincolo de graniţa cunoaşterii cu speranţa de a privi dincolo de ea şi de a atinge dintr-o dată necunoscutul. Dar nu, nu-i este dat omului să prindă această linie, ea fuge tot mai departe, pentru a-l ademeni din depărtări cu alte noi taine.

Epoca de căutare a pietrei filozofale a fost înlocuită de era cunoaşterii ştiinţifice a universului dar oamenii tot nu s-au apropiat de descifrarea secretului absolut al vieţii. În anumite privinţe chiar s-au îndepărtat mult, seduşi de construirea teoriilor universale unice. Universul, cu siguranţă, este mult mai bogat şi elastic şi nu are nicidecum dorinţa de a intra în cadrele precise ale teoriilor elaborate de umanitate în scurta istorie a civilizaţiei noastre. Toate teoriile formulate astăzi pentru descrierea fenomenelor deja descoperite nu sînt capabile să asimileze şi să explice o mulţime de fenomene, în mare parte cunoscute în trecut dar redescoperite în zilele noastre. De aceea nu pot să prezică nimic. Deoarece universul nu se supune unei logici liniare, în evoluţia lui poate produce salturi, cotituri bruşte şi poate dovedi o asemenea schimbare a calităţilor încît nici o teorie nu va fi capabilă să le adune la un loc şi să le explice întru totul sau să le oprească.

Prin urmare, ce-i de făcut? Mulţi îşi doresc foarte mult ca totul să fie explicat şi, urmînd nişte tipare clare, să urmeze logica normală, obişnuită, a vieţii, pentru a avea încredere în ziua de mîine. Aceasta pentru ca ziua de

Scanned with OKEN Scanner

mîine să semene cu cea de ieri? Să-i lăsăm pe savanţi să se amuze cu genele, cuantele şi toate celelalte doar pentru a avea întotdeauna o tabletă care să rezolve junghiul dintre coaste, să ne ia cu mîna această neplăcere. Şi să ne explice mai repede de unde a apărut cancerul şi de ce cutremurele şi uraganele s-au îndesit. Altfel prea dispare ziua de mîine în ceaţa nepre-văzutului. Trecutul se desenează în amintiri atît de senin şi confortabil încît îţi vine să ieşi la un loc deschis şi să ceri: daţi-ne înapoi aurita zi de ieri. Dar cui să i-o ceri? Stelelor? Să fie la fel de vii şi tainic romantice ca în co-pilărie. Stelele au devenit altele în depărtarea lor de atîţia şi atîţia parseci[3], dar nu cumva noi ne-am îndepărtat de ele pierzîndu-ne prospeţimea vede-rii şi sensibilitatea de odinioară? Ce folos de pe urma acestor stele care nu dau nici lumină nici căldură? Deşi există astăzi oameni care susţin cu tărie că stelele au o influenţă asupra omului dar previziunile lor prea seamănă a născocire.

Sau poate ar trebui să întrebăm Soarele de ce s-au schimbat toate în asemenea măsură, unde s-a dus blîndeţea mîngîietoare a razelor lui, ce a-copereau nasul de pistrui şi ne umpleau cu dulcea aşteptare a verii. Dar noi înşine, pragmatici şi ultraraţionali am reformulat relaţia noastră cu Soarele în grade Celsius şi sezoane. Mai avem timp doar să observăm petele de pe familiarul nostru astru şi suferim că au devenit mai numeroase. Nu cumva s-au adăugat petele în noi înşine împărţind atît de confortabil lumea în două: alb şi negru, bine şi rău? Şi iată că Soarele nostru a devenit prea ade-sea duşmănos şi s-a întunecat.

Poate să rugăm Pămîntul să ne explice cîte ceva? Nu, mai bine să nu-l sîcîim cu întrebări căci se va supăra de tot şi va da din umeri - şi-n mare pagubă se va preface sîcîiala. Mai bine să ne amintim cum am îndi-guit rîuri-le intrînd în competiţie cu însăşi natura, şi cum am construit tot felul de mine stricînd coaja subţire a obrazului pămîntesc, răscolind-o şi distrugînd echilibrul realizat de natură în milioane şi milioane de ani. Ei sînt iubitorii noştri de cunoaştere deveniţi curioşi dar şi lacomi, cruzi, bru-tali, încercînd să ia cu forţa ceea ce nu le aparţine. Apoi, în încrîncenatele încăierări ale mari-lor războaie s-au ocupat de împărţirea bogăţiilor smulse Pămîntului. Şi iar s-a zguduit corpul lui sub copitele hoardelor însetate de putere, bogăţie şi sîn-ge şi sub exploziile a tot felul de tipuri de armament, cele mai noi cuceriri ale civilizaţiei omeneşti, folosite întotdeauna mai întîi pentru distrugere.

Mult a răbdat Pămîntul, dar iată că nu mai suportă, se scutură încetul

[3]Parsec - unitate astronomică de măsurare a distanţelor, egală cu 3,26 ani lumină.

Scanned with OKEN Scanner

cu încetul încercînd să scape de omul civilizat. Ba dezlănţuie un uragan, ba un cutremur în părţile cele mai bolnave. Sau mai trînteşte un avion, minunea tehnicii, şi-l pocneşte tare de pieptul său, mai organizează cine ştie ce catastrofă. Le sugerează oamenilor că cei civilizaţi ar trebui să se înţeleagă unii cu alţii, cu natura ce le înconjoară sălaşul, cu Pămîntul însuşi. Vom auzi, vom înţelege aceste sugestii sau vom continua să ne împovărăm pe mai departe **karma**?

Iată că am ajuns la comentariile despre iubirea de cunoaştere şi curiozitatea oamenilor, la cuvîntul cheie desemnat în această carte. Cuvîntul nu este din limba noastră şi de fapt din nici o limbă vorbită la ora actuală pe Pămînt, căci sanscrita este o limbă moartă pentru comunicarea umană. Dar cuvîntul a rămas şi trăieşte. Să încercăm în cartea aceasta să-i înţelegem sensul profund şi pe cel superficial. **Bio** – tot un cuvînt dintr-o limbă veche şi de asemenea ieşită din uz, vine din grecescul bios – viaţă. Astăzi pe el a pus stăpînire ştiinţa colorîndu-l în roşu – alb nuanţele durerii şi sterilităţii. Să ne folosim de posibilitatea de a deduce din acest cuvînt sensuri noi, alte nuanţe şi să-l facem mai cuprinzător. Şi în sfîrşit cuvîntul **energie** – popular în veacul douăzeci, origine a cuvîntului **energetic**. Este cunoscut în toate limbile, este folosit în tehnică şi fizică, care se consideră unele ori singurele susţinătoare şi descoperitoare ale energiei pentru umanitate. Şi totuşi, oamenii îşi dau deja seama că energia se ascunde nu numai în mişcarea liberă a particulelor elementare. Este multă energie în jur şi ea se află peste tot. De exemplu, în corpul omenesc se mişcă şi conduce toate procesele vieţii pămîntene a omului, o substanţă subtilă care este tot o formă de energie.

A venit vremea ca oamenii să-i devină prieteni. Să urmărim în paginile acestei cărţi şi această ipostază a vieţii omeneşti, cea energetică. Pentru expresivitatea şi concretul unei expuneri exemplare atît de necesare în studiul temelor energiei subtile s-a ales forma atlasului cu comentarii detaliate. Ele vor înlesni o înţelegere lărgită a fenomenului universal complex şi contradictoriu, dar atît de armonios conceput: Cosmos - Om.

Scanned with OKEN Scanner

ENERGIA
FORMĂ DE VIAŢĂ

Multă vreme omul a cunoscut numai substanţa. Toate organele de simţ îi dovedeau omului că substanţa, în lume, există cu adevărat şi el chiar s-a hotărît să reunească toate substanţele atît de diverse, pămînteşti şi nepămînteşti, cunoscute şi necunoscute încă, într-un singur cuvînt, într-o singură noţiune – materia. Omul a inventat telescopul şi privind prin această minune a tehnicii şi-a reconfirmat părerea despre infinitatea lumii materiale, s-a aplecat asupra microscopului şi s-a bucurat: acolo, în spaţiul restrîns, există de asemenea materie organizată. Cu timpul oamenii au realizat că toată această imensă mulţime de aspecte ale materiei îşi trăieşte viaţa internă proprie şi participă la unele din cele mai diversificate mişcări şi avînd diferite relaţii reciproce. Toate acestea materia le face cu ajutorul unei „substanţe" nevăzute, neauzite, nepipăibile şi care nici miros, nici gust nu are dar care se manifestă evident prin mişcare, prin scăpărări de lumină, sunete puternice, percepţia frigului şi a căldurii, chiar a mirosului şi gustului. Doar ne amintim cum miroase a proaspăt după furtuna dezlănţuită şi bubuitoare şi cît de dulce este strugurele ce a adunat în el razele soarelui. Acest ceva care umple de viaţă diferitele forme ale materiei şi le pune într-o relaţie reciprocă este însăşi energia. Şi iată că s-au întîlnit materia şi energia. Două ipostaze într-unul: Ynn şi Yang existînd în unitate şi luptă a contrariilor. Oamenii de ştiinţă au şi pecetluit acest fapt într-o formulă $E = mc^2$. Adică energia E este egală cu materia m, iar c la pătrat e o constantă în limitele viziunii savanţilor: mărimea vitezei luminii la pătrat.

Scanned with OKEN Scanner

Se dovedeşte că omul trăieşte într-un spaţiu material – energetic şi el însuşi este un astfel de spaţiu.

Hipnotizaţi de căutătorii formelor dense, solide de energie – materie, oamenii s-au lansat într-o cursă lungă după noile ei aspecte. Primul s-a trădat focul. El obţinea cu atîta uşurinţă energie din orice materie că speriaţi la început de caracterul lui neînfrînat oamenii şi-au asumat riscul prelucrării lui şi aparent au izbutit. Focul desigur nu consideră că omenirea l-a supus şi cîteodată îşi manifestă pornirile nestăvilite organizînd pentru închipuiţii oameni, ce s-au crezut învingătorii lui, spectacole tragice şi absurde transformînd în energie pură şi trupurile lor, ale „învingătorilor". După care „consumă" din nou romantic şi plăcut lemnele din cămin, făcîndu-le să trosnească sau munceşte tensionat în furnale. Încălzeşte şi fierbe, topeşte. Dar nu numai, căci omul a început să trimită focul asupra semenilor săi folosindu-se de agresivitatea lui, închizînd ochii asupra propriei sale agresivităţi iniţiale.

Dar, focul nu poate fi ţinut în frîu; agresivitatea naşte agresivitate şi valurile de foc ale energiei eliberate străbat deja lumea.

Însă cît de firesc şi logic începe totul! Se vede dintr-o dată că în teritoriile vecine viaţa nu prea se desfăşoară după cum trebuie: oamenii trăiesc aiurea, cred în alte valori, neesenţiale, se folosesc de bogăţiile naturii nechibzuit şi în general bogăţiile acestea sînt repartizate în mod inegal în lume. Şi iată că a pornit peste tot acest animal de foc şi nu-i de scos la capăt cu el nici în lumea de afară, nici în sufletul omului. Oh, şi mult foc rău au stins oamenii astăzi, şi cît de multă energie de foc fierbinte stătea gata pregătită şi i s-a dat drumul necontrolat. Şi focului ce-i trebuie, trăieşte în libertate, se amuză de puterea lui transformînd materia în energie. Arde zidirile omeneşti şi truda naturii, arde şi omul însuşi, scrum se fac trupurile, scrum se fac sufletele, unele după altele. Ce face focul? Distruge. Este el crud? Ei da, este pur şi simplu puternic astăzi, iar aşa neînfrînat nu ştie decît să facă un singur lucru - să distrugă, să transforme. Cine i-a dat drumul hotărînd să se folosească de puterea lui? Omul însă a făcut-o. Acum focul nu se va linişti pînă nu va curăţa spaţiul într-atît de mult încît nu-i va mai rămîne hrană pentru a-şi alimenta în continuare agresivitatea. Apoi se va linişti, va pleca. Iar omul va trebui să o ia de la capăt, să construiască totul din nou. Aşa cum a făcut-o şi o va face întotdeauna. Nu să refacă lumea care a generat această agresiune a focului, ci să construiască una nouă. Şi va trebui începută construcţia, cu binele, cu omul. Să arunce din sine, din suflet focul cruzimii şi al iritării, focul supărării şi al irascibilităţii, al zgîrceniei şi al înşelătoriei, născîndu-se astfel un suflet mai curat ce îl va ajuta pe om să schimbe flacăra credinţei ce încă mai mocneşte în puterile şi posibilităţile sale.

Scanned with OKEN Scanner

Dorinţa aprigă de a trăi într-o lume nouă, transfigurată, plină de altfel de energii, altfel de forţe, altfel de relaţii cu focul însuşi va avea oare vreo şansă?

Omul nou se va propti bine în pămînt nu călcîndu-l, ci iubindu-l. Pămîntul îi va da atît din energia sa ascunsă cît îi va trebui fiinţei umane pentru viaţă, iar omul nu va mai fi lacom şi-şi va cunoaşte măsura şi limitele. Pămîntul, generos, îi va arăta omului noii civilizaţii surse de energie invizibile pentru noi cei de astăzi. Deocamdată el nu ne permite să ajungem pînă la preţioasele sale taine. Deoarece actuala civilizaţie a demonstrat prin toate generaţiile ei anterioare inabilitatea de a se folosi pînă şi de ceea ce se găseşte la suprafaţa pămîntului. Prin tendinţa deşănţată de acumulare, prin îngîmfarea ce reiese din atitudinea disprețuitoare faţă de lumea în care trăieşte, omul contemporan s-a certat cu pămîntul. Într-unele locuri pămîntul nu mai suportă prezenţa omului alungîndu-l pentru mulţi ani, provocînd condiţii imposibile şi dure.

Pămîntul, fertil, dă viaţă seminţelor de graminee, idei şi adevăruri. Astăzi el nu este prea generos. Şi seminţele fără o stimulare suplimentară datorată energiei substanţelor chimice nu dau o recoltă rapidă. Ideile de mult perimate îl tot împung pe om să le refacă, să croiască altfel lumea pămînteas-că, iar adevărurile nu mai sînt atît de „absolute şi curate" şi nu mai salvează omenirea de energia negativă, umplînd sufletul de agresivitate, enervare şi ură. Omul a uitat că nu este el stăpînul planetei, ci pămîntul a fost atît de îngăduitor încît l-a lăsat pentru şaizeci – o sută de ani să-şi clarifice problemele în această lume solidă. De şi-ar manifesta fermitatea în încercarea de a trăi, fără să incomodeze pe nimeni şi nimic din toate cele ce există simultan cu el ar fi extraordinar, omul însă se înăspreşte în tendinţa de a-şi lua maximum de senzaţii trupeşti. Ar fi bine să-şi înnobileze sufletul cu iubirea de toate cîte sunt, caci i-a fost dat să se împlinească în această viaţă pămîntească, el însă nu-i poate permite aproapelui său să fie el însuşi. Şi la fel procedează şi aproapele său. Şi stau aşa, unul împotriva celuilalt, nu ca nişte fraţi care au avut norocul să vină în lumea asta în acelaşi timp, ci ca nişte concurenţi intraţi în luptă, pentru spaţiul pămîntesc, gata să-şi dea şi viaţa pentru a trăi acea iluzorie senzaţie de dominare a celorlalţi.

Cum ar fi să devenim mai îngăduitori, mai maleabili, mai toleranţi? De la cine să luăm lecţiile acestea? Acum cineva este lîngă noi şi înăuntrul nostru. Apa e numele acestei forţe naturale, acestui dascăl şi al acestei energii. Ea este curgătoare, lipsită de formă şi ştie să intre în orice formă rămînînd cu ea în pace şi înţelegere. Dar uneori apa acumulează atîta energie încît nu se poate menţine în nici o formă. Şi atunci devine năvalnică, stăruitoare, chiar furtunoasă. Omul a fost întotdeauna binevoitor faţă de ea, i-a căutat prietenia, apropierea. Poate pentru că el însuşi este 65%

Scanned with OKEN Scanner

constituit din apă. Pînă şi faptul de a trăi pe acest pămînt l-a legat pe om direct de apă. Şi aproape că s-a convins pe sine că din ea a şi ieşit cînd pămîntul l-a ademenit cu soliditatea şi stabilitatea lui. Apoi, apa se pare că nu s-a supărat, întotdeauna a împărţit generoasă energia sa cu omul. Pînă la urmă însă omul a căzut în trufie şi s-a închipuit cuceritorul stihiei acvatice. De foc i-a fost mai întotdeauna teamă şi s-a străduit să se păzească, cu pămîntul, mulţumită generozităţii şi răbdării lui, a avut relaţii în stilul său, apa însă i-a trezit spiritul de competiţie. Cei puternici au vrut neapărat să se lupte cu valul năprasnic, pragmaticii să zăgăzuiască impetuozitatea apei, iar cei împătimiţi de cunoaştere să-i găsească nemărginirii acvatice limitele.

Apa a îngăduit jocul şi chiar a acceptat să muncească puţin în dispozitivele inventate de om, dar n-a vrut să se împace cu atacul asupra lipsei de formă. Pînă şi pe rigidul pămînt, legat cu atîta încăpăţînare de formă, ea îl înghesuia obligîndu-l să-şi schimbe conturul malurilor. Şi pe om l-a învăţat această stihie cu nestatornicia, mobilitatea, lipsa formei. Se pare că puţine din aceste lecţii au fost asimilate de om cu folos, de aceea le este greu multora dintre noi să se împace cu condiţiile energetice modificate, în care sîntem determinaţi să trăim astăzi, căci este foarte greu să-ţi schimbi natura energetică în concordanţă cu lumea înconjurătoare. Sîntem acum obişnuiţi să ne luptăm cu noile condiţii de viaţă dar sîntem la fel de obişnuiţi să pierdem fără speranţă. Într-adevăr o luptă pe viaţă şi pe moarte. Se zbat şi se lovesc fluturii-oameni de obstacolele nevăzute ivite brusc şi de nicăieri în drumul lor obişnuit, atît de cunoscut.

Apa îi şopteşte omului la ureche: „Opreşte-te, ocoleşte piedicile, priveşte înapoi, poate ai să găseşti o nouă cale". Încăpăţînat, omul nu aude, el are alte raţiuni: „De acest drum, de acest făgaş s-au folosit strămoşii noştri, el este descris în cărţile eterne, înseamnă că trebuie să ne luptăm şi vom străbate". Bălteşte apa, se strică în albia stătută, îndesată de trupurile celor care n-au reuşit, pînă va ieşi la iveală o nouă dovadă care să ateste faptul că vechiul drum este de netrecut. Dar şi zvonul că undeva pe-aproape cei mai mobili şi îndemînatici dintre oameni au format un nou drum, au găsit o nouă cale, a încetat de mult să mai fie un zvon şi s-a prefăcut într-o realitate vie a vieţii. Deja nu se mai înţelege cum de n-a putut fi văzută această variantă mai devreme. Îi mulţumim apei, fluidităţii ei, caracterului schimbător şi puterii spre care totuşi ne îndreaptă atenţia. Pe cei care se încredinţează înţelepciunii ei, apa îi scoate pe un pămînt ferm şi plin de noutăţi unde un foc nou aţîţă curiozitatea omenească. Începem un nou ciclu, o nouă spirală.

Trăim, învăţăm, cunoaştem energia şi materia. Formele ei tot mai puţin dense ne atrag atenţia şi se lasă asimilate. Iată că şi aerul, invizibil,

Scanned with OKEN Scanner

şi-a arătat cîte ceva din secrete permiţîndu-i omului să se desprindă de pămînt şi să treacă dincolo de apa cea mare a oceanului. Cald, rece, elastic, înţepător, alunecînd printre degete şi dulce alunecînd în plămîni, divers, insesizabil şi foarte mobil, aerul l-am experimentat de mult pe noi înşine. Am invidiat norii şi păsările pentru alunecarea lor lină prin înălţimile văzduhului. Iar noi ne-am rostogolit atît de încet pe roţile noastre peste suprafaţa pămîntului sau am alunecat pe suprafaţa apei cînd aerul ne-a împins cu umărul său pînzele. În el s-au întîlnit contrariile: poate fi iute şi stăruitor, dar şi agresiv în nerăbdarea lui, pentru ca alteori să cadă în toropeala acalmiei totale ducîndu-l pe om la nebunie cu absenţa oricărei mişcări a materiei, energiei, informaţiei. În liniştea deplină parcă ar muri, dar nu, vine vremea de a duce veste în lume şi o face fără ezitări intrînd în toate spaţiile închise, găsind o crăpătură oricît de mică pentru a se infiltra. Nestatorinic, mobil, insistent şi curios în toate dar şi rapid, aşa este aerul. El stăpîneşte energiile subtile care pot duce sunetul şi aripile avioanelor. Subtile, dar nu slabe.

Timpul trece şi omul, ca şi aerul, se scurge dintr-o parte în cealaltă a pămîntului nostru şi nici o putere nu poate opri acest şuvoi. Dar se întîmplă ca şi aerul să fie băgat în recipiente cu pereţii groşi iar oamenii după „pereţii" unor hotare deloc transparente. Acolo sînt înghesuiţi şi aerul, şi oamenii. Iar dacă se vor elibera o vor face cu mult zgomot şi putere, eliberîndu-se de surplusul de energie. Adesea şi „carapacea" corpului omenesc ajunge la saturaţie din cauza acumulării energiei emoţiilor, sentimentelor, gîndurilor. Nu pot sta în acest vas, se zbat să iasă afară într-o formă atît de cunoscută şi obişnuită în chipul cuvintelor iar aerul duce cu el vorbele foarte departe, imposibil de prins. Vorbele spuse dispar, cedîndu-şi energia fizică aerului. Dacă energia ascunsă în cuvinte ar fi doar energia sunetului, cu cît ar deveni lumea mai caldă şi mai mîngîietoare colectînd, cu ajutorul aerului, energia tuturor cuvintelor spuse.

Dar mai este şi o altă energie ascunsă în cuvintele noastre. Ele sînt uşoare şi mobile ca aerul dar cad uneori ca focul, te inundă ca apa rece, te strivesc precum pămîntul sub greutatea sa. Mediul care primeşte energia subtilă, ascunsă în cuvinte, este conştiinţa omului. Aici se pot instala pentru multă vreme cuvintele spuse de cineva şi-şi pot face lucrarea constructivă sau distrugătoare în sufletele unor oameni. Aerul duce cuvîntul la ureche, îi este tot una ce energie transportă prin oscilaţia moleculelor sale. Dar ce cuvinte să pronunţăm, în ce loc şi-n ce timp, cu un adaos sau nu de otravă în spaţiul din jurul nostru prin intermediul unui cuvînt lipsit de tact adresat cuiva - aceasta este alegerea noastră, a oamenilor. Nici o energie nu dispare. Dacă aspectele fizice se transformă în cele din urmă pur şi simplu în căldură (deşi nu-i bine nici aşa, deoarece multă căldură fizică duce la arşiţă covîrşitoare),

Scanned with OKEN Scanner

atunci aspectele subtile vor rămîne multă vreme energii ale pasiunilor omeneşti, ale frămîntărilor sufleteşti, ale emoţiilor afectînd lumea interioară a multor oameni. Ce greu le este unora dintre semenii noştri, probabil, să-şi spună unul altuia cuvinte blînde, delicate, mîngîitoare şi ce uşor sar de pe limbă injuriile şi grosolănia.

De fapt, am trecut pe neobservate la energiile care nu se subordonează forţelor naturale ale aerului. Am ieşit cu totul din limitele cercului guvernat de cele cinci simţuri ale omului şi am intrat acolo unde stăpîn este un aşa numit al şaselea simţ, pentru mulţi de neînţeles. Unii oameni spun că simt ceva cu spatele în situaţiile critice. Alţii spun: „nu, cu ceafa", terţii: „cu pielea", iar la următorii apare un nas neobişnuit care nu simte mirosul, dar ştie tot. Toate aceste variante dar şi altele, de percepţie extrasenzorială deloc banală a unor realităţi neuzuale au fost reunite sub un singur al şaselea simţ, iar unde stă el ascuns depinde de individualitatea fiecărei persoane. Pot fi izbucniri intuitive profunde din inconştient, ascunse privirii superficiale a omului dar care ştiu despre persoana în cauză şi despre lumea înconjurătoare foarte mult. Aceasta este sfera înaltelor energii subtile subordonate forţelor naturale eterice. În vremurile de demult omul materializa substanţa în conştiinţa sa pentru a descrie un asemenea tip de relaţie dintre două obiecte, cînd suportul real al energiei încă nu fusese găsit. Eterul în concepţia veche umplea spaţiul infinit pentru ca stelele să aibă în ce pluti. Mărul căzut în capul lui Newton a ajutat o omenire legată de formele corporale materiale, să-şi păstreze capul la locul său în descifrarea enigmei: pe ce se ţin stelele? Firele invizibile ale cîmpurilor gravitaţionale au eliberat Eterul de obligaţia lui. Dar Eterul s-a păstrat ca un fel de purtător al unor fenomene inexplicabile. Să închizi ochii şi să te prefaci că nu vezi prezenţa sferelor subtile unde funcţionează alte forţe, alte energii, nu se mai poate. Şi iată că a fost bun Eterul pentru a deveni iar purtătorul acelui ceva ce există şi nu se manifestă material sau se manifestă atît de inobservabil, încît majoritatea oamenilor sînt lipsiţi de capacitatea de a-l percepe.

Oameni deosebiţi, care l-au simţit şi văzut în mod real au fost în toate epocile, în toate civilizaţiile. Şi atitudinea faţă de ei a fost diferită: de la recunoaşterea generală a calităţilor lor şi pînă la persecuţia înverşunată îndreptată împotriva acestora. Cunoaşterea a fost ţinută în umbră în multe perioade şi a fost descoperită şi folosită de către cei iniţiaţi, care apărau cu străşnicie secretul ei de restul omenirii atît de temătoare şi intolerante ce era gata să sfîşie în bucăţi pe orice deţinător al unei astfel de cunoaşteri. Ţinerea secretă a acestei cunoaşteri apăra şi omenirea însăşi de utilizarea incorectă a energiei subtile. Forţele pe care la poate trezi această energie

Scanned with OKEN Scanner

sînt mari și mare este și tentația de a le folosi pentru realizarea țelurilor personale, în detrimentul altor oameni. Dacă civilizația omenească nu s-ar fi descurcat cu energiile eterice în epoca ce se încheie, Kaliyuga (Epoca neagră), ar fi dispărut înainte de termen.

Dar acel termen a venit. Sîntem în pragul unei noi Satiayuga (Epoca albă) care prin energiile sale eterice se va deosebi pregnant de cea premergătoare. Și, desigur, astfel de tranziții nu pot avea loc fără dureri. Perioada de trecere de acum nu este o excepție. Prin urmare ce avem de făcut? Să trăim și să învățăm de la viață în noile condiții energetice. Să fim atenți la noi și la lumea înconjurătoare, să descoperim din nou aceste două lumi – interioară și exterioară. Omul civilizației trecute a fost atît de strîns legat de corpul fizic și s-a comportat atît de nepotrivit cu el, încît și-a scurtat durata vieții pămînteşti pînă la limita inferioară. Actuala durată de viață, cuprinsă între șase și opt decenii înseamnă foarte puțin pentru un corp atît de bine gîndit și produs în „fabrica" cerească. Pentru corpul lui solid omul de astăzi cunoaşte acum doar o singură formă de energie, și anume aceea pe care i-o dă hrana, omul fiind acum preocupat în exclusivitate de a face eforturi pentru cîștigarea ei cu sudoarea frunții, ca apoi să-și ocupe timpul cu consumarea ei. Este adevărat că omul a păstrat și posibilitatea de a obține și altfel energia necesară sau să economisească ceea ce are dar fără să pună prea mult accentul de fapt pe aspectul benefic al unor fenomene ca odihna, sub orice formă ar fi ea manifestată: prin petrecerea timpului liber în natură, în locuri de amuzament, la teatru, în cadrul unor expoziții, sau pur și simplu în fotoliul de acasă. Dar spre sfîrșitul vieții noastre în această lume încetăm să mai fim îndeajuns de receptivi la aceste forme de a acumula energie. Simțurile se tocesc, devenim mai zgîrciți cu emoțiile, ba chiar și mîncarea nu ne mai bucură într-atît – se simte apropierea asfințitului. Omul contemporan va trebui să facă față tuturor aspectelor energetice care se revarsă ca un ocean în jurul fiecăruia dintre noi. Să le redescopere și să învețe să le absoarbă iar pentru aceasta va trebui să se analizeze pe sine, să-și înțeleagă natura energetică.

Scanned with OKEN Scanner

OMUL
ENTITATE ENERGETICĂ

Spaţiul din jurul nostru este saturat de energie. Prezentă sub mai multe forme, ea este diferită în funcţie de însuşirile ei, de natura şi de mijloacele de transformare dintr-o formă în alta. Sub orice aspect ar fi găsită fiind totuşi unică în esenţă – ea este cea care face ca lumea să fie atît de diversificată. Diversitatea ei punînd în mişcare şi ducînd la generarea a noi forme de viaţă. Dar şi ceea ce frînează cursul vieţii, degradează unele din formele ei şi le face să semene unele cu altele, este tot energie. După cum vedem este imposibil, de fapt, să definim energia şi cu atît mai lipsite de succes sînt încercările de a identifica toate multiplele ei forme cu una particulară – cîmpul şi de a strînge sub formularea unei singure teorii a cîmpului toate aspectele energiei. Este adevărat, fizicienii încă se împiedică la nivelul cîmpurilor fizice. Cîmpul gravitaţional nu se mai unifică cu cel electromagnetic ci doar s-a distorsionat deformînd spaţiul însuşi şi pe urmele lui mersul timpului şi-a perturbat goana liniară: de ieri pînă azi şi către mîine, încurcînd reprezentările simple şi clare despre lume. Universul îşi descoperă încetul cu încetul secretele dezvăluind oamenilor aspecte si fapte de neimaginat pînă acum.

„Cît este de complicat totul!" va dori cineva să exclame. „Nu, nu putea forţa creatoare superioară să alcătuiască o astfel de lume, atît de complicată". Desigur că nu. Formele primordiale aşezate la baza universului sînt într-adevăr simple. Utilizatorii au complicat pe urmă totul dar ideea a fost excelentă prin simplitatea ei. Au spus că tot universul este pătruns de energie. Şi omul, ca o părticică a acestei lumi, este îmbibat de energie de

Scanned with OKEN Scanner

la rădăcina părului pînă în vîrful degetelor. Corpul omului de aceea este energie pentru că este ţesut din substanţă. Pentru realizarea fiecărei substanţe materiale s-a consumat o oarecare cantitate din energia universală şi această energie trăieşte înăuntrul nostru ajutîndu-ne să ne conservăm forma fizică obişnuită – corpul nostru. Dintr-o unică şi mică celulă s-a format el, apoi a crescut îndelung şi greu strîngînd puteri, folosind energia internă şi pe cea a spaţiului înconjurător. Experienţa de viaţă obişnuită ne spune că pentru creşterea şi dezvoltarea sa organismul trebuie să fie alimentat, adică energia pentru construirea unor noi celule şi funcţionarea celor deja formate este obţinută de către om din hrană. Primii reprezentanţi ai civilizaţiei noastre, oamenii preistorici obţineau această hrană cu foarte multă greutate. Atunci cînd vînătoarea se solda cu un eşec, materia corpurilor unora dintre membrii tribului trebuia să treacă în energie pură sub îndrumarea forţei naturale a pămîntului. Spaima de a-şi pierde forma materială, adică pur şi simplu de a muri, a intrat atît de adînc în conştiinţa omului, încît acoperindu-şi de cîteva ori nevoile energetice prin rezerve de hrană necesare supravieţuirii, el îşi risipeşte viaţa pentru căutarea şi depozitarea hranei.

În zilele obişnuite nu îşi găseşte liniştea - lucrează în principal pentru mîncare - iar în cele de sărbătoare îşi pune problema să înghită în scurtă vreme maximum de alimente (salate, saramuri, ceea ce în general vorbind nu este în mod necondiţionat hrană). Totul se învîrte în jurul noţiunii de hrană, totul se face pentru pentru alimentaţie, totul în numele mîncării. Adunîndu-se la masă în timpul sărbătorilor proprii, oamenii rostesc urări de sănătate pentru ca farfuriile să nu stea goale. Paradoxal, în aceste momente oamenii îşi amintesc de sănătate asimilînd două noţiuni care deseori se exclud reciproc: sănătatea şi îbuibarea propriilor organisme cu hrană superconcentrată, în combinaţii de neimaginat, în cantităţi excesive. Corpul nu se mai descurcă de mult cu aceste revărsări de energie nutritivă, se micşorează randamentul şi aşa scăzut al prelucrării alimentelor.

Savanţii au studiat sub toate aspectele şi în toate detaliile mecanismele ascunse ale transformării substanţelor aduse de alimente în interiorul organismului uman în energie internă necesară în procesele de mişcare, dezvoltare şi menţinere în viaţă a corpului omenesc, în cele mai diverse componente care la nivelul moleculelor contribuie la construirea celulelor corpului fizic. S-ar părea că ne-a rămas de făcut doar un lucru foarte simplu: să calculăm cîtă energie nutritivă trebuie produsă pentru unitatea de masă a corpului omenesc şi ce cantităţi, din care substanţe trebuie puse în dotarea acestui corp. Şi omul contemporan chiar a încercat să procedeze astfel. Numai că organismul nu ascultă mereu de aceste recomandări şi reacţionează neaşteptat la modificările echilibrului de substanţe şi energii.

Scanned with OKEN Scanner

Fie că se ajunge la obezitate în timpul celei mai severe diete şi această creştere corporală nu poate fi oprită cu nici un fel îngrădiri alimentare, fie, dimpotrivă, omul nu reuşeşte nicidecum să-şi mărească volumul chiar şi la cea mai intensivă alimentare, neasimilînd nimic din alimentele îngurgitate.

Echilibrarea aportului de microelemente şi vitamine în organism a devenit un lucru de la sine înţeles. Există cazuri de grupuri de populaţii întregi care nu au avut probleme de sănătate, alimentîndu-se cu porţii reduse de hrană nediversificată şi nu s-au grăbit să dispară de pe faţa pămîntului pînă cînd reprezentanţii mult mai „instruiţi" ai altor comunităţi umane mult mai civilizate nu au intervenit explicîndu-le cît de mult şi-au sărăcit viaţa prin absenţa din raţia lor a multor produse – purtătoare de preţioase substanţe şi energii. Ei le-au dăruit cu generozitate confraţilor necivilizaţi cunoştinţe despre mijloacele de obţinere a energiei nutritive. Şi iată că de aici a început procesul de degradare şi chiar dispariţie al acestor populaţii o dată cu pierderea propriului mod de viaţă lipsit de confirmarea ştiinţei. Din nefericire părerea exprimată de mulţi neaveniţi (dacă sînt suficiente vitamine în raţia de peşte a populaţiilor nordice sau dacă tibetanii au gama completă de aminoacizi) a dus la consumarea multor drame imposibil de remediat vreodată. Cantităţile de hrană utilizată, după mărimea şi relaţia cu consumul energetic, pentru subzistenţa fizică a populaţiilor civilizate şi a celor la care „civilizaţia" a venit mai tîrziu, se deosebesc şi azi la fel de mult dar durata vieţii, a perioadei active la reprezentanţii uneia sau alteia dintre populaţii, nu diferă prea mult.

Întrebarea care se pune este următoarea: nu cumva omul de astăzi şi-a concentrat atenţia prea mult asupra formelor de energie nutritivă? Chiar şi omul absorbit numai de corpul său fizic simte uneori nevoia de alte surse de energie. Vrea dintr-o dată spectacol şi se duce la teatru, film sau, în cel mai rău caz, la restaurant unde îmbuibarea are altă coloratură emoţională decît în condiţiile de acasă. Acesta este un alt spectru energetic, legat de lumea emoţiilor umane. Ne-am apropiat de acel aspect al vieţii omeneşti pe care ştiinţa naturală nu l-a supus unei examinări prea insistente. De fapt, de studiat a studiat-o dar încă nu a conştientizat natura energetică a emoţiilor, probabil din cauza absenţei unui purtător material vizibil al acestei energii. Să-i lăsăm pe fizicieni cu joulii şi kilocaloriile lor şi să aruncăm o privire în lumea emoţiilor umane prin prisma concepţiilor energetice. Nu, nu vom prelucra emoţiile umane ca să rezolvăm probleme naturaliste: cîte unităţi de bucurie sînt necesare pentru a cunoaşte fericirea. Să urmărim omul în diverse situaţii. Iată-l că se duce la întîlnire, plin de speranţă şi de o aşteptare fericită în faţa evenimentului ce va urma să se producă.

Întîlnirea a fost planificată din timp, de aceea omul se pregăteşte pen-

Scanned with OKEN Scanner

tru ea, se agită cu garderoba alegînd acsesoriile vestimentare considerate a fi cele mai potrivite. Energia i-a sugerat deja, fără să se manifeste evident, că dacă nu va corespunde cravata stilului şi gamei cromatice aferente costumului, atunci nu va resimți nici un confort în această îmbrăcăminte şi nici nu va crea impresia dorită. Şi iată-l străduindu-se să ia în considerare toate nuanțele. Apoi alege îndelung florile. Trandafirii sînt poate puțin prea festivi, garoafele prea obişnuite, crizantemele, lalelele prea specifice, vor plăcea oare? Nu, mai bine totuşi trandafiri căci cu aceste flori atît de delicate este greu să greşeşti. Dar rămîne problema culorii! Roşii? Au o culoare excitantă, pătimaşă în insistența ei agresivă şi poate chiar prea sinceră etalîndu-şi esența înflăcărată. Portocaliul este mai delicat dar forța lui excitantă, haotică poate avea o influență iritantă. Culoarea roz cu paloarea ei, va anihila desigur perseverența agresivă a roşului. Sau galben? Uşuratic şi voios, o culoare superficială în mod obligatoriu, eliberînd excentric sentimentele. Sau poate să prefere puritatea desăvîrşită a albului. În fapt albul conține totul de aceea este mereu altul şi atît de profund. Florile au fost alese. Timpul devine acum esențial pentru subiectul nostru, neliniştit el se grăbeşte căci nu are voie să întîrzie.

Iar energia continuă să-l supună pe om încercărilor, îndreptîndu-l împotriva curentului lumesc principal. El merge la întîlnire, în timp ce toți ceilalți merg spre casă, el se grăbeşte dar nici omul muncii nu prea vrea să piardă timpul în mijloacele de transport cînd simte că se apropie de casă. În costumul impecabil călcat, cu o cravată vizibil asortată, cu flori în mînă, eroul nostru se afundă în mulțimea încet curgătoare alcătuită din oameni obosiți, uşor şifonați de complicațiile zilnice, oameni ce-şi consumă o mare parte din energia fizică şi emoțională în activitatea de zi cu zi şi se scurg acum într-un singur flux către principalele lor surse de energie: mîncarea, televizorul, halatul şi bineînțeles familia. Eroul nostru este singur împotriva tuturor. Ei nu, are şi el aliați care se mişcă în aceeaşi direcție, dar ce şanse au aşa dispersați cum sînt în fața unității de monolit a şuvoiului ce adună resturile de energie în numele unui țel mult rîvnit: acasă la mîncare şi la fotoliul moale din fața televizorului. Aici încep schimburile energetice intensive. Nu a reuşit să se ferească la timp şi l-a atins pe careva cu umărul sau l-a călcat pe picior provocînd un moment neplăcut. Se nasc tot felul de gînduri supărătoare despre cît de aglomerat este totuşi metroul la noi şi cît de îndărătnici sînt oamenii. Gîndurile au apărut şi au zburat ducînd în spațiul universal o părticică din energia noastră Dar dacă mişcarea stîngace de a ocoli un om ce mergea încet nu a provocat doar o atingere ci chiar o ciocnire? Asta nu se mai rezolvă cu un „scuzați", încep explicațiile despre cine şi cum se îmbulzeşte cu cravata la gît şi florile în mînă. Şi se

Scanned with OKEN Scanner

poate ca ceva să se mişte înăuntru şi să iasă într-o izbucnire necontrolată în lumea de afară sub formă de cuvinte sau chiar şi acţiune fizică...

O altercaţie scurtă, obişnuită, pe care marea parte a martorilor nevinovaţi nici nu o bagă în seamă, alunecînd pe lîngă, spre treburile lor, neinteresaţi de ceea ce se întîmplă în jur. Dar cîte schimbări a suferit eroul nostru: respiraţia s-a înteţit, inima bate neregulat, sîngele s-a urcat la cap, mîinile tremură. Ce l-a adus pe om în starea aceasta?

De unde a apărut toată această energie care a făcut să fiarbă sîngele şi unde s-a volatilizat cînd combatanţii s-au îndepărtat unul de celălalt, fiecare pe drumul său? Sîngele desigur că se va linişti dar forţele au slăbit şi picioarele nu mai păşesc cu aceeaşi vioiciune. După toate legile fizicii omul n-a pierdut o cantitate semnificativă de energie – nici potenţială, nici cinetică şi chiar faţa arzînd de mînie nu a cedat aerului atîtea raze calorice încît organismul să resimtă un consum notabil. Şi, totuşi, s-a constatat că o înrăutăţire reală a stării generale s-a petrecut. Omul de ştiinţă va spune: „Hormonii, după comanda sistemului nervos central, eliberaţi în sînge, au declanşat aceste consumuri energetice". Fie şi hormonii, dar energia unde pleacă? Iar sistemul nervos central de unde a luat energia pentru izbucnirile, fluxurile sale? Să-l lăsăm pe eroul nostru, el măcar a înaintat puţin clarificînd situaţia cu oponenţii săi, dar iată alt personaj. Omul şi-a petrecut întreaga zi la masa de lucru, cu stiloul în mînă, acoperind coli de hîrtie cu un scris compact. La sfîrşitul zilei de muncă a obosit în aşa hal de parcă ar fi mutat cu mîna o tonă de cărbune. Aici ce fel de hormoni au acţionat? Şi omul a muncit într-adevăr, nu o singură viaţă şi-a petrecut în gînduri şi emoţii, pînă a apărut pe hîrtie textul dorit.

Să ne întoarcem la titlul capitolului: „Omul - entitate energetică". Energia nu este numai căldură şi activitate chimică în moleculele corpului uman care topesc în „cuptoarele" lor hrana, dar şi oarecare substanţă subtilă care generează în corpul nostru tot spectrul de mişcări interioare, de la senzaţia sîcîitoare de jenă, cînd stomacul este gol pînă la gîndurile profund filozofice şi furtunile de emoţii din suflet ca răspuns la vreo situaţie exterioară. Energia primordială, prana, este cea pe care învaţă să o dirijeze yoghinii – adepţii căii ţigun cînd îşi transmit energia ţi prin canalele energetice. Iar oamenii obişnuiţi pur şi simplu şi-o tot consumă necontrolat pînă cînd energia se risipeşte din corpul lor, dispărînd treptat toate rezervele primare. Această energie este cea care declanşează toate reacţiile fiziologice naturale din organism. Sub influenţa ei creierul începe să transmită impulsuri terminaţiilor nervoase, glandele corespunzătoare produc hormonii necesari în acel moment. Ei vor transmite mai departe, în lanţ, prin organismul uman, impulsul energetic iniţial, pînă la organul ţintă. După

Scanned with OKEN Scanner

un oarecare timp nu numai un clarvăzător va vedea ce acţiune destructivă sau constructivă a dezvoltat energia în om. Simţurile formează un buchet enorm şi divers compus din toate formele de energie. În el se află diferite flori: frumoase sau nu, cu miros plăcut sau iritant, pătrunzător, strident colorate sau obişnuite. De fapt, cînd vorbim despre energie toate aceste epitete care ne evocă o serie exemplară păcătuiesc printr-un neajuns serios: energia nu are calităţi care să permită să se afirme că această energie este benefică, aceea este malefică, aceasta este bună, cealaltă este rea. Energia este pur şi simplu diferită dar nouă ne sînt mai plăcute mirosurile îmbietoare decît cele înţepătoare, iritante, de aceea preferăm involuntar unele forme din energia prezentă în jurul nostru sau în noi în detrimentul altor forme, investind unele dintre aceste forme cu diverse calităţi.

Sentimentele umane se relevă prin emoţii, sînt compuse din diverse emoţii. Dar, în final, orice transpunere în imaginar a unui sentiment sub forma unei sume de emoţii este o simplificare vulgară, o înlocuire a sentimentelor autentice cu o schemă. Iată ce a trăit omul care a primit o veste mult aşteptată. El a aşteptat tensionat şi îngrijorat pentru soarta celui apropiat care a plecat într-o călătorie îndepărtată, nu lipsită de riscuri. Gîndurile rele născute din teamă, măresc frica, conturînd în imaginaţie tablouri înfricoşătoare de care nu te poţi elibera nicicum. Melancolia singuraticului, prefăcîndu-se în dor ce chinuieşte sufletul, s-a lipsit în virtutea împrejurărilor de relaţiile obişnuite şi deci de schimbul obişnuit de energie. Şi iată vestea cea bună exprimată poate printr-un singur cuvînt într-o telegramă: „Te iubesc" - a iscat deodată o mulţime de sentimente şi unul din ele - bucuria. Din această bucurie s-a născut veselia, dorinţa de viaţă şi, poate, de a cînta şi a dansa sălbatic şi dezlănţuit sau pur şi simplu de a vorbi - de a vorbi fără de sfîrşit.

Dar poate fi şi o stare interioară curgînd prin corp ca o netulburată fericire, ducînd la o destindere profundă reliefată într-o formă de împăcare şi linişte. Numai ochii care atît timp au fost pustii, inexpresivi, trădează această bucurie ascunsă prin vioiciunea sinceră a privirii. Omul tace, doar ochii îi scînteiază – bucuria care-l inundă pe om îl obligă să trăiască o altă viaţă emoţională. Şi ei trăiesc, vorbesc, cîntă, dansează, revărsînd în jur bucurie. Energia, din nou energia, eliberează aceste emoţii relevînd sentimentul abia născut. Un singur cuvînt în telegramă dar cîte evenimente, cîte modificări a provocat în om. Ce diversitate de gînduri a apărut în urma cuvîntului. Acest roi de gînduri s-a aliniat într-o secundă şi a format un sentiment nou, care a început prin intermediul emoţiilor să se exteriorizeze. În lumea din afară au răsunat iar cuvintele, au avut loc transformări, s-au iscat noi emoţii şi noi sentimente. Bucuria ieşită la suprafaţă a gene-

Scanned with OKEN Scanner

rat alte gînduri, a dus la rostirea altor cuvinte născute din aceste gînduri, a fredonat cîntece compuse din aceste cuvinte, s-a lansat din nou într-un dans. Energia a fost alături, a fost înăuntrul omului şi într-o clipire de ochi s-a mutat dintr-un punct al spaţiului în altul. Parcă ar fi apărut de niciunde şi, totuşi, a fost dintotdeauna acolo.

Uzînd de logica obişnuită, liniară, care se subordonează doar legilor aritmeticii, nu se pot descrie procesele apariţiei şi transmutării formelor de energie din unele în altele. Dar practica observaţiei vieţii omeneşti atît în sfera gîndirii cît şi emoţional – sentimentală ne spune: aceste transformări există şi ne influenţează permanent.

Şi, totuşi, cine şi ce este substratul şi purtătorul primordial şi totodată mecanismul iniţiator al acelor unde energetice care intră în om, iscînd în el un şuvoi de sentimente şi care se manifestă prin emoţiile şi trăirile lui?

Poate gîndul? Desigur este el, gîndul care s-a lansat prin labirintul conştiinţei umane de îndată ce semnele literelor s-au unit pentru el în sensul cuvintelor: „Te iubesc". Acest gînd a pornit toate procesele fiziologice în corpul omului, trădîndu-i atît de vizibil starea interioară. Gîndul a „contaminat" sentimentele, gîndul le-a eliberat în afară sub forma emoţiilor. Deoarece gîndul este material, materia gîndului poate acumula în sine imense fluxuri de energie şi le poate elibera instantaneu. Atunci se produce explozia emoţională care este capabilă chiar să ucidă, cînd această energie se află în mişcare în interiorul corpului omenesc, rupînd toate zăvoarele puse în mod normal sub control. Ea poate într-o clipă să provoace o stare de şoc, de adîncă depresie. Sau poate declanşa în om furia provocînd ofensiva împotriva gloanţelor duşmanului. Gîndul poate declanşa în om orice emoţie şi o poate stinge. Emoţia însăşi devine împreună cu gîndul materială, întrucît cîteva gînduri luate împreună formează emoţia. Gîndul îşi transferă acţiunea instantaneu în orice punct al spaţiului. Pentru el neexistînd spaţiu, distanţă, el este acolo unde a fost transmis. Şi nu contează dacă punctul de aplicaţie al gîndului se găseşte în îndepărtările fără de sfîrşit ale Universului sau în adîncimile microcosmosului fiinţei umane - el este acolo de îndată ce a fost formulat. Pînă şi în lumile paralele, în afara limitelor fizice, obişnuite nouă. Pentru gînd nu există bariere şi distanţe. De el nu te poţi ascunde nici după zidurile de beton armat care opresc cele mai joase radiaţii radioactive, nici pe fundul oceanului. Gîndul este omniprezent. Îi sînt accesibile toate epocile deoarece pentru el nu există noţiunea de timp. El traversează instantaneu orice limite de timp în orice direcţie atît în trecut cît şi în viitor. Pentru gînd toate epocile există acum, simultan, el poate atinge orice secundă ce naşte orice eveniment. Fiecare gînd al nostru, oricît de nesemnificativ, apărînd atît de repede încît nu are

Scanned with OKEN Scanner

timp nici să se formeze în cuvinte se lansează către orice fiinţă umană ce există simultan cu noi dar şi pînă la Alexandru Macedon care a lărgit cu forţa armelor hotarele imperiului său. Pentru gînd sîntem ai aceluiaşi timp şi la fel de reali. Orice punct al Universului află imediat oricare dintre intenţiile noastre bune sau rele, oricît de minore ar fi. Cel mai firav gînd aduce toată informaţia conţinută în el pînă la oricare punct spaţio-temporal, neirosind nici o picătură din energia pusă în el.

Se spune că gîndul rostit este minciună. Desigur gîndul transpus în cuvinte se poate deforma. Aceasta este firea şi natura umană, ascunde în mod naiv în spatele cuvintelor adevăratele gînduri în momentul în care ele sînt cunoscute peste tot şi oricui. Dar deocamdată nu vom vorbi despre aceasta ci despre faptul că, spus sau nespus, gîndul există. Unde se află? În spaţiul gîndurilor - numit aici cîmp informaţional al Pămîntului. În acest cîmp există toate - toate gîndurile pînă la care ar fi putut ajunge umanitatea împreună cu toate gîndurile oamenilor şi cele geniale, şi cele banale, şi cele curate şi cele ticăloase. Toate. Gîndurile trăiesc o perioadă foarte lungă, hrănite de om. Cîteva din ele, cele care trezesc în oameni agresivitatea, iritarea, invidia, dorinţa de a trişa şi alte sentimente asemănătoare, de mult ar fi trebuit să se liniştească şi poate chiar să dispară. Dar nu, ele se găsesc uneori chiar între cei mai de treabă, civilizaţi pămînteni. Cîţiva, cu gîndurile lor doresc răul semenilor, iar alţii traduc în vorbe un astfel de gînd. Unuia i se pare că nu se întîmplă nimic rău dacă se adresează violent unui apropiat, căci doar nu-şi însoţeşte vorbele cu fapte. Dar gîndul, chiar dacă este cu totul ascuns de urechea străină, este totuşi prezent. Cîteodată ne permitem să punem în practică chiar lucruri negîndite. Uneori, concetăţenii noştri de treabă au gînduri cu totul îngrozitoare. Ei, desigur, speriindu-se şi uneori regretînd le alungă dar pe urmă se consolează: „A gîndi nu înseamnă totuşi a face". Iar în timpul acesta forţa vitală a gîndurilor ticăloase se consolidează în cîmpul pămîntului. Se află între pămînteni şi asemenea oameni care prin particularităţile lor se pot concentra asupra acestor gînduri iar prin intermediul altor însuşiri specifice le pot realiza prin fapte. Apoi cînd le comunică celor cumsecade ceea ce au făcut aceştia se revoltă sincer şi se miră cum de rabdă pămîntul oameni capabili să săvîrşească astfel de ticăloşii. Numai că gîndul păcătos ce le-a traversat cîndva şi lor mintea nu se leagă cu delictul comis de cineva are legătură şi cu ei! Căci au şi ei o parte de vină în cele întîmplate. Ei au dat viaţă unui astfel de gînd şi apoi l-au alimentat în cîmpul informaţional al pămîntului. Dar nu, nu se asociază astăzi în conştiinţa cetă-ţenilor „de treabă" ai Pămîntului aceste două lucruri: naşterea unui „gînd rău" şi comiterea de către cineva a unei „fapte rele". Energia gîndului este o forţă uriaşă şi corpul nostru o primeşte transformînd-o în energia sentimentelor, energia emoţiilor, energia faptelor.

Scanned with OKEN Scanner

Energia în corpul uman

Omul este viu atît timp cît în corpul lui există energie. De îndată ce energia începe să aibă acces într-un mod mai dificil la un oarecare organ sau sistem, condiţiile de viaţă ale acestui organ se înrăutăţesc, ceea ce duce la dezvoltarea unei boli specifice. În mod firesc barierele în traseul energiei nu apar deodată, omul le creează greu şi în timp îndelungat construind treptat „baraje" în calea fluxului de energie. Undeva spre al patrulea deceniu de viaţă omul acumulează o „experienţă" uriaşă în construirea unor astfel de baraje şi încep să apară unele întreruperi ale fluxului energetic (astfel, unul după altul organele din corpul sau încep să cedeze). Într-o scurtă perioadă de timp, în ciuda faptului că nu demult omul se simţea bine sănătos, omul s-a îmbolnăvit. Boala parcă ar fi aprins un foc în individul atins de ea, şi de aceea apare dorinţa de a o „stinge" cît mai repede. Începe căutarea specialistului, cel ce urmează a întrerupe intrarea definitivă şi dezvoltarea bolii în organism. Se încearcă orice: de la obişnui-tele tablete - amestecuri, pînă la cele mai noi cuceriri ale tehnologiei în domeniul medicinei şi chiar sfaturile vecinei - o bolnavă profesionistă cu stagiu lung. Primele simptome acute ale bolii pot fi adesea îndepărtate şi omul este uşurat: „uf!, a trecut". Treptat însă, bolnavul „începător" face cunoştinţă cu particularităţile bolii sale şi se dovedeşte că ea nu a trecut, ci a alunecat pe poziţiile de rezervă şi oricum, în conformitate cu schimbările de sezon din lumea înconjurătoare, atacă neplăcut din ascunzişul său. Nu la fel de dureros ca prima dată, în perioada de criză, dar în mod regulat. Forma acută a bolii trece lin în cea îndelungată, cronică, însoţindu-l pe om în tot restul vieţii sale.

„Stăvilarele", „digurile" stabilite în timp pe cursul energiei în organismul omului s-au consolidat relativ uşor. În orice caz, în mod considerabil mai mult decît a durat perioada de criză a bolii. Semne ale furişării bolii au fost şi mai devreme dar cine ajunge să dea importanţă unor scurte stări de jenă. Cînd însă „scurtele atenţionări" se transformă în indicii directe omul începe să acţioneze, să caute cauzele bolii şi metoda de vindecare. Dar cel mai adesea se caută o cauză exterioară: un curent, o vreme friguroasă, o îmbrăcăminte nepotrivită, o piatră rece pe care a stat la pescuit, un dulap greu care a trebuit să fie mutat urgent la solicitarea vecinului (iată că şi vecinul este vinovat), un regim alimentar prost organizat, într-un cuvînt: nu s-a îngrijit şi iată răsplata pentru greşelile din anumite momente ale vieţii. Şi oamenii se protejează, se ocupă de profilaxie, se călesc chiar şi prin metode speciale, dar boala tot îi va ajunge. Deoarece cauzele bolilor omeneşti nu se

Scanned with OKEN Scanner

află în lumea exterioară. Oricît de solid ar fi zidul format din măsuri profilactice, pus în calea bolii, ea tot va găsi locul slab, poate doar ceva mai tîrziu.

Ridicînd ziduri de apărare în calea factorului dăunător omul continuă în acelaşi timp să construiască „baraje" interne în calea fluidelor energetice. Desigur, acţiunea exterioară o încetineşte întrucîtva pe cea interioară, dar nu o opreşte. Şi iată, cînd ultima pietricică a fost pusă în corpul „barajului", fluxul de energie dinspre un organ, micşorat vizibil pînă la dimensiunile unui pîrîu, seacă de tot. Aici apare acea formă acută a bolii care îi anunţă omului modificări serioase în structura lui energetică. Dar omul nu asimilează nici această informaţie şi o traduce în felul său: n-am avut noroc, m-am îmbolnăvit. Omul caută şi adesea găseşte mijloace de acţiune prin forţă care ar produce în acest stăvilar energetic breşe, permiţînd organului înfometat să primească mai multă energie, atît de necesară în funcţionarea zilnică.

Mijloacele acestea se găsesc şi bolnavul se simte mai bine. E adevărat, asemenea mijloace acţionează nu numai asupra zăgazurilor ce barează drumul energiei spre organul suferind dar şi asupra comunicaţiilor energetice naturale pentru omul respectiv, şi-n acelaşi timp, se intensifică curenţii energetici în acele sisteme, unde organismul a hotărît singur să acumuleze deocamdată energia şi apar de asemenea noi obstacole în cele mai neaşteptate locuri ale reţelei energetice. Iată şi efectele secundare ale dozei de şoc a mijloacelor salvatoare. În acest timp bolnavul „salvat", calmat prin dispariţia simptomelor acute continuă să se perfecţioneze în construcţia „barajelor" şi astupă cu acurateţe breşele făcute de medicamente. De aceea provoacă revenirea bolii, închizînd din nou albiile energetice în propriul organism. Cum, în ce fel se închid canalele energetice în corpul uman, va fi subiectul unor discuţii ulterioare cînd vom analiza caracterul şi mijloacele de difuzare a energiei prin canale. Să adăugăm doar, pentru a termina într-o notă optimistă, că organismul nostru este construit foarte înţelept şi nu se dă bătut cu una cu două. Cînd curgerea energiei printr-un oarecare canal se micşorează sensibil, în organism se constituie căi de ocolire - „colateralele". Ele deservesc organul sau sistemul bolnav, asigurînd livrarea energiei.

Anatomia omului din punctul de vedere al energiei

Energia „percepe" corpul fizic al omului în unitatea armonică a tuturor organelor şi sistemelor. Toate sînt legate între ele. Nu există un organ, o celulă, fie ea şi cea mai mică din corpul fizic uman în care să nu se evidenţieze toate celelalte părţi ce compun organismul. Energia universală

Scanned with OKEN Scanner

primordială, care ea însăşi reprezintă totul, transmite şi fixează orice informaţie într-un obiect indifrent de complexitatea lui, fără să piardă nici măcar o fărîmă din ea.

Corpul omenesc a crescut dintr-o singură, unică, celulă-ou. Celulele s-au divizat, s-au specializat, s-au delimitat formînd în construcţia anatomică a omului organele corpului, cu totul diferite după relaţiile lor funcţionale. Dar memoria primei surse, unice, rămîne, oricît de departe unul de altul s-ar afla ulterior organele, legate de-acum la exterior doar prin fluxul sanguin unic care spală totul în corpul nostru. Aşa şi sîngele se schimbă şi este greu de crezut că aceleaşi elemente formative ale sîngelui în scurta lor viaţă reuşesc să ajungă prin toate punctele corpului nostru pentru a le reuni informaţional. Totuşi aceste legături există şi în anumite momente ele se relevă clare şi distincte.

Să ne referim acum la modelul în care este prinsă sugestiv, exemplar, natura energetică a omului şi caracterul relaţiilor reciproce dintre organele interne. Pe baza lui s-au născut şi s-au dezvoltat metodele practice ale terapiei chineze ţigun, metodele de cercetare şi reglare a energiei omului, pentru realizarea şi menţinerea sănătăţii. Conform acestui model în organismul uman se evidenţiază cinci perechi de organe principale compacte şi cavitare: inima şi intestinul subţire, splina, pancreasul şi stomacul, plămînii şi intestinul gros, rinichii şi vezica urinară, ficatul şi vezica biliară. Fiecare dintre aceste unsprezece organe în afară de funcţiile fiziologice de bază este învestit şi cu un soi de viaţă interioară, cu un caracter propriu, cu o înclinaţie faţă de o anumită culoare, miros, anotimp, forţă naturală în cele din urmă. O asemenea abordare exemplară a organelor omului şi interpretare a activităţii lor vitale dincolo de limitele funcţionalităţii practice, permit apropierea de ideea că totul în această lume este viu şi de aceea organismul omului este compus din entităţi vii, ce-şi trăiesc viaţa între hotarele corpului omenesc, în pace şi înţelegere sau în dezbinare şi conflict.

Specialistul va spune: „**Inima** este un organ muscularo-cavitar care primeşte sîngele din trunchiurile venoase ce pătrund în ea şi îl pompează în sistemul arterial". Omul care gîndeşte figurativ va adăuga că pentru inimă este caracteristic schimbul rapid de emoţii, că inima conţine raţiunea umană, că răspunde de reglarea şi distribuirea energiei.

Inima guvernează conştiinţa, memoria, gîndirea; în ea se pot înstăpîni teama şi bucuria. Disfuncţiile din activitatea inimii se manifestă prin schimbarea culorii feţei (pielea se înroşeşte, păleşte) – acestea sînt reacţii rapide. Cheia aflată mereu în funcţiune – şi este vorba de limbă – poate fi roz, umedă, sau poate fi uscată, plesnită, acoperită de o falsă membrană, poate fi mobilă şi uşoară sau grea, mişcîndu-se cu dificultate. De aceea şi

Scanned with OKEN Scanner

vorbirea este în legătură cu activitatea inimii.

Elementul primordial, focul, s-a aprins cu o culoare roşie şi i-a dat inimii viaţă.

Intestinul subţire – organ cavitar care se află în relaţie cu inima şi la fel de dator focului pentru începutul vieţii sale. În responsabilitatea lui sînt funcţiile digestive. Intestinul subţire primeşte alimentele din stomac, le transformă absorbind substanţele nutritive pentru o prelucrare ulterioară iar restul îl distribuie între intestinul gros şi vezica urinară.

Splina – pancreasul. La acest nivel s-au adunat, sub stăpînirea unui singur flux de energie, două organe cu totul diferite prin relaţiile lor funcţionale şi anatomice. Unul din ele este în esenţă un mare nod limfatic în calea traseului sanguin cu funcţia complementară de cimitir al corpusculilor sanguini roşii (eritrocite) – celălalt fiind o glandă a sistemului digestiv ce secretă sucul pancreatic în duoden şi insulina în sistemul circulator, pentru reglarea conţinutului de zahăr în sînge. Ambele sînt plasate lîngă stomac în regiunea subcostală stîngă. După terapia ţigun, splina şi pancreasul administrează transportul şi digerarea hranei obţinînd din ea energie. Energia acestui organ reglează cantitatea de umiditate în chiar canalele energetice, controlează sîngele, reglîndu-l prin curăţare şi alimentare. Menţine sîngele în interiorul vaselor sanguine făcînd să se realizeze circulaţia acestuia fără hemoragii interne. Splina şi pancreasul conduc muşchii fomînd trupul omului, constituţia lui şi forţele fizice.

Cheia stării splino - pancreasului se află în gură, în sensibilitatea gustativă, în secreţia salivară. Apariţia diverselor gusturi, scăderea sensibilităţii gustative, modificarea aspectului buzelor (uscăciune, umiditate, crăpături) adesea vorbesc despre procese patologice în organ şi despre irosirea energiei. Elementul primordial, pămîntul, a colorat splina – pancreasul în galben.

Stomacul, aflat în relaţie directă cu splino – pacreasul, este un organ cavitar ce primeşte mîncarea şi băutura, realizează prelucrarea lor primară pentru energia internă şi le transportă mai departe în intestinul subţire.

Plămînii se găsesc în cavitatea toracică. Ei reprezintă organul care îmbogăţeşte sîngele cu oxigen şi îl curăţă de bioxidul de carbon. Aceasta este una dar nu singura dintre funcţiile plămînilor. Ţigun spune că plămînii, dirijînd respiraţia amestecă energia adusă de aer cu energia obţinută din hrană şi intrată deja în sînge. Aici se petrece redistribuirea energiei şi curăţarea ei de informaţia patologică. Moleculele gazelor, după ce s-au aflat în părţile corpului plasate departe de centru, elimină energia ce-i prisoseşte omului o dată cu aerul expirat. Prin fiecare inspirare o nouă doză de energie proaspătă se revarsă prin corp. Plămînii se găsesc mai sus decît toate organele compacte şi cavitare, împărţind energia între ele, lăsînd-o să

Scanned with OKEN Scanner

se răspîndească de sus în jos. Inima este, desigur, principalul sistem de reglaj şi distribuitor de energie dar aceasta distribuie deja rodul muncii altor organe. Plămînii îi aduc organismului uman noi forme de energie din aer. Plămînii reglează metabolismul hidric la toate nivelurile, de la lichidele din ţesuturi pînă la eliminarea urinei. Mişcarea inversă a lichidelor în sus este corelată cu pierderea capacităţii plămînilor de a lăsa în jos energia şi lichidele. De aici perturbarea procesului de eliminare a urinei şi acumularea apei (umidităţii) în plămîni.

Plămînii determină starea pielii, de aceea este posibilă proba inversă deoarece şi prin porii pielii intră energia din spaţiul înconjurător. Starea proastă a învelişurilor pielii şi inflamarea foliculilor este un injdiciu al proastei funcţionări a plămînilor în privinţa distribuţiei de energie. Starea nasului, funcţiei mirosului este un indicator al sistemului respirator.

Viaţa plămînilor a fost iniţiată şi este guvernată de metalul alb.

Intestinul gros – organ cavitar legat de plămîni. El transportă cantităţile de hrană din intestinul subţire, absoarbe apa, formează materia fecală (scaunul) şi se deschide în anus pentru eliminarea lui.

Rinichii – organ excretor pereche aflat în peretele posterior al cavităţii abdominale, de o parte şi de alta a coloanei vertebrale. Ei produc urina. Rinichii sînt responsabili de reglarea întregului proces al metabolismului hidric. O parte de lichid din circuitul general al organismului ajunge la rinichi, unde se desparte în clar şi tulbure. Partea clară, saturată de energiile renale, se întoarce în circuitul general al lichidelor din corp. Cealaltă parte, saturată de energie patologică, se elimină din organism prin vezica urinară sub formă de lichid tulbure. Sub controlul rinichilor se află dirijarea oaselor, formarea măduvei osoase şi a ţesutului osos în întregime, ca şi producerea sîngelui.

Starea rinichilor se relevă în aspectul părului capilar. Acumularea de energie sexuală şi funcţia de reproducere, creşterea şi dezvoltarea organismului se află de asemenea sub supravegherea rinichilor. Cheia înţelegerii stării rinichilor se găseşte în urechi. Starea auzului este strict legată de cantitatea de energie din rinichi. Maladiile rinichilor se pot manifesta prin zgomot în urechi şi ameţeli. Rinichii reglează starea orificiilor interne şi externe ale corpului, deschiderea şi închiderea lor. Rinichii răspund de felul în care organismul uman acumulează energie, veghează asupra felului în care munceşte splino – pancreasul şi tot tractul digestiv reprezentat de organele compacte, ajută plămînii să preia energia din aer şi s-o distribuie în tot organismul. Emoţiile renale sînt frica, starea de alarmă. Cînd energia din rinichi slăbeşte aceste emoţii scapă de sub control, spaimele se înteţesc. Apa Neagră le-a conferit rinichilor viaţă şi la susţine evoluţia în corpul omului.

Scanned with OKEN Scanner

Vezica urinară – organ cavitar ce colectează urina pentru o depozitare temporară, urmînd să o elimine din organism. Rinichii prin energia lor susțin și reglează acest proces, transformînd și distribuind lichidele corpului, controlînd deschiderea și închiderea orificiilor vezicii urinare.

Ficatul – glandă digestivă importantă ce secretă fierea, ce intră prin canalul excretor în duoden. În plus ficatul neutralizează produsele toxice ale metabolismului proteinelor, deshidratează substanțele absorbite în intestin. În afară de asta acumulează glicagenul, produs al degradării hidraților de carbon (glucide) resorbiți de intestin, participă la procesul de hematopoeză.

Ficatul este locul de depozitare a sîngelui, despre el se spune: „o mare de sînge". El adună sînge, mărește debitul sanguin (volumul fluxului sanguin). Sîngele și energia merg împreună și sînt indispensabile fiecărei celule din organism. De aceea, influența ficatului asupra activității tuturor organelor și țesuturilor este vitală. O atenție deosebită acordă ficatul tractului digestiv și obținerii energiei din mîncare și apă. Ficatul dirijează tendoanele, le alimentează și le menține starea de funcționare normală. Dacă energia ficatului seacă, tendoanele slăbesc, de aici obișnuitele entorse, întinderi, slăbiciuni ale terminațiilor; hiperactivitatea ficatului duce la frisoane și spasme musculare. Debilizarea ficatului se răsfrînge de asemenea asupra unghiilor: devin moi și friabile.

Ficatul în calitate de purificator al organismului îndepărtează toată toxicitatea posibilă, asigură libera circulație a energiei.

Emoțiile ficatului: depresia, predispoziția lacrimogenă, starea de mînie, neliniștea.

Cheia înțelegerii stării ficatului este ascunsă în ochi. Astfel diminuarea curentului (fluxului) energetic din ficat duce la apariția uscăciunii oculare și scăderea vederii, creșterea exagerată a curenților hepatici duce la înroșirea ochilor, umflarea lor și apariția stării bolnăvicioase. Ficatul reglează secreția lacrimală a omului. Gustul amar și acru trădează procesele patologice din ficat.

Ficatul este născut și învestit cu viață de elementul primar – lemnul – desigur de culoare verde, uneori cu nuanță albăstruie.

Vezica biliară – organ cavitar care adună și depozitează fierea transferînd-o în intestin după necesitățile digestiei. Îi ajută ficatului să realizeze un flux de energie liber.

Să mai spunem cîteva cuvinte despre organele neamintite mai sus.

Pericardul. După anatomia normală este un înveliș al inimii format din două straturi care protejează cordul. Dar pe noi ne interesează energetica organelor și în planul energetic semnificația și posibilitățile pericardului se lărgesc. Acest organ, împreună cu inima, reglează circulația sîngelui, influ-

Scanned with OKEN Scanner

enţează respiraţia, dirijează emoţiile şi funcţiile sexuale umane. Ca şi inima, elementul primar de care este guvernat este focul.

Cei trei încălzitori. Este un organ convenţional ce nu are corespondent în anatomia normală, dar este perfect real din punctul de vedere al energeticii omului. Cei trei încălzitori urmăresc felul în care îşi îndeplinesc obligaţiile energetice cele zece organe compacte şi cavitare. Astfel *încălzitorul superior* plasat în josul inimii pînă la diafragmă are centrul la nivelul celei de-a patra intercostale, pe linia anterioară a toracelui şi reprezintă unificarea funcţiilor inimii şi plămînilor în distribuţia curenţilor de energie prin întregul corp.

Încălzitorul mediu se află la nivelul stomacului. Centrul lui este pe linia mediană a stomacului între orificiul ombilical (buric) şi apendicele xifoid. Acest încălzitor reuneşte funcţiile splinei, pancreasului şi stomacului în procesele de obţinere a energiei din alimente şi apă şi controlează justa ei distribuţie.

Încălzitorul inferior este plasat la nivelul orificiului de sus al vezicii urinare, cu centrul pe linia mediană a stomacului, la distanţă de o palmă mai jos faţă de orificiul ombilical. Sarcina încălzitorului inferior este de a cumula funcţiile rinichilor şi vezicii urinare în activitatea lor de curăţare şi eliminare a energiei de prelucrare toxice şi reglare a ditribuirii energiei pure între organe.

Scanned with OKEN Scanner

LEGĂTURILE RECIPROCE DINTRE ORGANE ŞI CERCUL ELEMENTELOR PRIMARE

La începutul cărţii am analizat deja rolul avut în alcătuirea lumii noastre pământeşti diferitele forţe naturale: Pământul, Apa, Focul, Aerul, Eterul. Am realizat cu ajutorul imaginaţiei cum această Energie Universală s-a constituit din aceste cinci forţe naturale în viaţa întrupată pe planeta Pământ. De ce s-a întîmplat ca aceste forţe naturale să fie cinci şi nu patru sau şase, de exemplu? Aşa au simţit, şi-au imaginat, în sfîrşit, au crezut acei oameni care pentru prima dată au meditat asupra constituirii lumii. Şi aceste idei ale lor, o dată intrate în Cîmpul Informaţional al Pământului, şi-au căpătat viaţa lor autonomă, consolidată de eforturile adepţilor. Apoi au devenit accesibile chiar şi conştiinţei mai puţin inteligente care nu pune prea multe întrebări ci ia din Cîmpul Informaţional forme de gîndire gata făcute şi le foloseşte pentru a-şi explica sieşi şi celor din jur secvenţele lumii vizibile. Treptat lumea densă, pămîntească s-a consolidat în asemenea măsură în conştiinţa de masă a oamenilor de rînd prin concreteţea ei, încît ei au început să uite tot mai des de cea de a cincea forţă naturală – eterul, iar cu el s-a pierdut şi componenta subtilă a celorlalte forţe naturale. Lumea oamenilor de pe Pământ a devenit astfel mai densă, dar nu neapărat şi mai trainică. Ba erupe un vulcan şi pămîntul de sub picioare se transformă într-un amestec de Aer şi Foc, ba trece un război ce răscoleşte pur şi simplu centrele civilizaţiei oprind creşterea seminţelor spiritului în solul dur al pragmatismului şi lipsei de credinţă, ba chiar se şterge de pe faţa Pământului, cu un şuvoi

uriaş, omenirea rătăcită. Această Energie Universală, concentrată pînă la stadiul formelor pămînteşti dense, le amintea oamenilor despre existenţa ei şi necesitatea de a fi luată în considerare. Au apărut idei noi, noi filozofii, noi forme ale credinţei. În urma cunoaşterii de sine a omului, lumea în care trăieşte generează noi forme de gîndire în Cîmpul Informaţional al Pămîntului atît pentru sine cît şi generaţiile ulterioare de filozofi şi practicieni ai vieţii.

La celălalt capăt al Pămîntului, în partea de răsărit, alţi filozofi au văzut că lumea este alcătuită tot din cinci forţe naturale. Le-au numit elemente primare şi pe baza lor au crescut cinci trunchiuri cereşti urcînd de la Pămînt pînă la Cer. Şi încă cinci trunchiuri din aceleaşi cinci elemente primare crescute în altă lume, în alt cer. Şi asta pentru că fiecare lucru are două începuturi, două părţi şi numai cînd există femeia şi bărbatul apare şansa ca noi oameni să se nască. Numai cînd contrariile se îmbină în unitate şi în luptă se naşte mişcarea, există dezvoltare, există perfectibilitate. Ynn şi Yang se numesc aceste două începuturi iniţiale. Lemnul, Focul, Pămîntul, Metalul, Apa sînt denumirile acelor elemente primare. Zece trunchiuri au unit pămîntescul şi cerescul. Însuşi Cerul a coborît pe Pămînt şi a intrat în fiecare celulă din tot ceea ce trăieşte aici.

Pe urmele înţelepţilor orientali am aruncat o privire în corpul omenesc şi ne-am uitat cu atenţie la cele zece organe principale ale lui. Am încercat să vedem în fiecare organ nu doar începutul lui material dar ci şi fondul lui energetic. Să încercăm acum să înţelegem caracterul relaţiei dintre organe, îndepărtîndu-ne de ideea celor cinci elemente primare.

Şi aşa, cele cinci elemente primare: Focul, Pămîntul, Metalul, Apa, Lemnul, combinate din voinţa Prea-înaltului (Supremului) au dat naştere tuturor lucrurilor şi omului de asemenea. O dată pornit acest proces al creaţiei, el a funcţionat şi continuă să o facă pînă în vremea de azi, ducînd la naşterea a noi gînduri, idei, concepţii, evenimente, fenomene, esenţe, forme, corpuri ş.a.m.d. Aceasta şi este viaţa în esenţa ei. Cele zece simboluri cereşti au pătruns în toate şi au format culorile vieţii. Pozitivul şi negativul, Ynn şi Yang – două forţe, două începuturi primordiale nu lasă lumea să se stingă în imobilitate. În fig. 1 sînt ilustrate schematic relaţiile dintre elementele primare. Focul stimulează, naşte şi consolidează Pămîntul – Metalul, Metalul – Apa, Apa – Lemnul, Lemnul – Focul. Cercul s-a închis şi totul a început să se mişte. Dar lumea în care funcţionează doar legături de stimulare n-ar fi trainică. O astfel de lume nu are perspective, se autodistruge. Ca măcar pentru scurtă vreme în sistem să apară stabilitatea, legăturile inhibitoare sînt absolut necesare. Focul s-a dovedit un inhibitor natural al Metalului, Metalul al Lemnului, Lemnul al Pămîntului, iar Pămîntul al Apei.

Scanned with OKEN Scanner

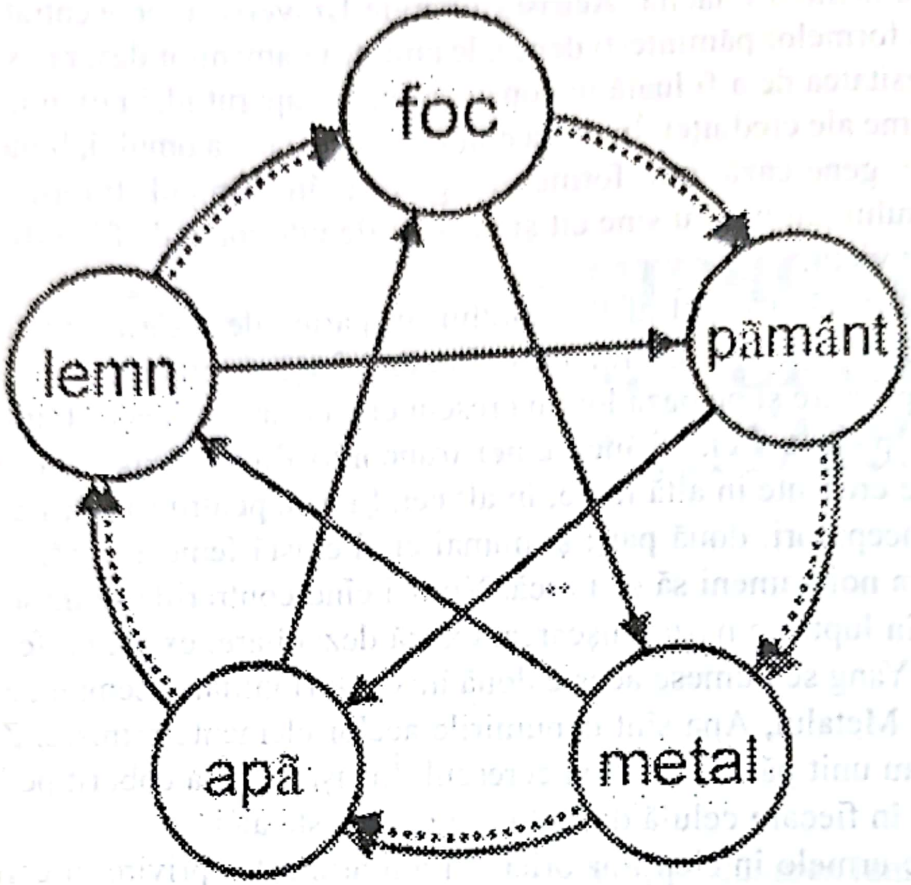

fig. 1 - Cercul elementelor primare

În felul acesta, curgînd din unul în altul, stimulîndu-se şi limitîndu-se unul pe altul, elementele primare trăiesc şi crecază o nouă viaţă, de la formele ei grosiere, pămînteşti, pînă la cele subtile evanescente în spaţiile spiritului. În unele dintre procesele vieţii se regăseşte mai mult din pulsaţia Focului, în altele mai mult din duritatea Metalului sau speranţele crescînde ale unui copac ce înfloreşte, sau trăinicia şi întemeierea Pămîntului, sau nesiguranţa şi versatilitatea Apei. Trece un timp şi totul se poate schimba pînă la a nu mai fi recunoscut: copacul va arde în foc şi va deveni pămînt, pămîntul săpat de metal se va impregna de umezeala lacrimilor şi va deveni apă.

În corpul omenesc coexistă toate primele - elemente dar fiecare organ are preferinţa lui: Inima şi intestinul subţire şi-au arătat natura de Foc; splina - pancreasul sunt în strînsă legătură cu Pămîntul; plămînii şi intestinul gros au venit de la Metal; rinichii şi vezica urinară desigur de la Apă; ficatul şi vezica biliară s-au format din natura Lemnului (fig. 2).

În partea exterioară a cercului elementelor primare au fost plasate organele cavitare Yang, iar în partea interioară cele compacte Ynn. Cercul forţelor naturale - elemente primare ne-a ajutat să descoperim deodată legăturile energetice tainice dintre organele compacte şi cavitare. Să privim mai atent la aceste legături şi să observăm că nu există un asemenea organ

care să nu fie legat de toate celelalte. Se schimbă caracterul și direcția relațiilor, dar lanțul acestor legături nu se întrerupe nicăieri. Iată că cineva s-a îmbolnăvit de ficat. Omul crescut într-o societate cu o gîndire „concretă", de tip european, va trece la tratarea imediată a ficatului sau, mai simplu spus, de îndepărtarea simptomelor bolii din organul ce creează probleme. Dar în conformitate cu relația reciprocă dintre organe, prezentată în cercul elementelor primare perturbările se pot produce:

1) în chiar organul respectiv - ficatul;
2) în organul care îl stimulează - rinichii;
3) în organul care este stimulat de ficat - inima;
4) în inhibitorul natural al ficatului - plămînii;
5) în organul pe care ficatul este nevoit să-l inhibe - splina-pancreasul.

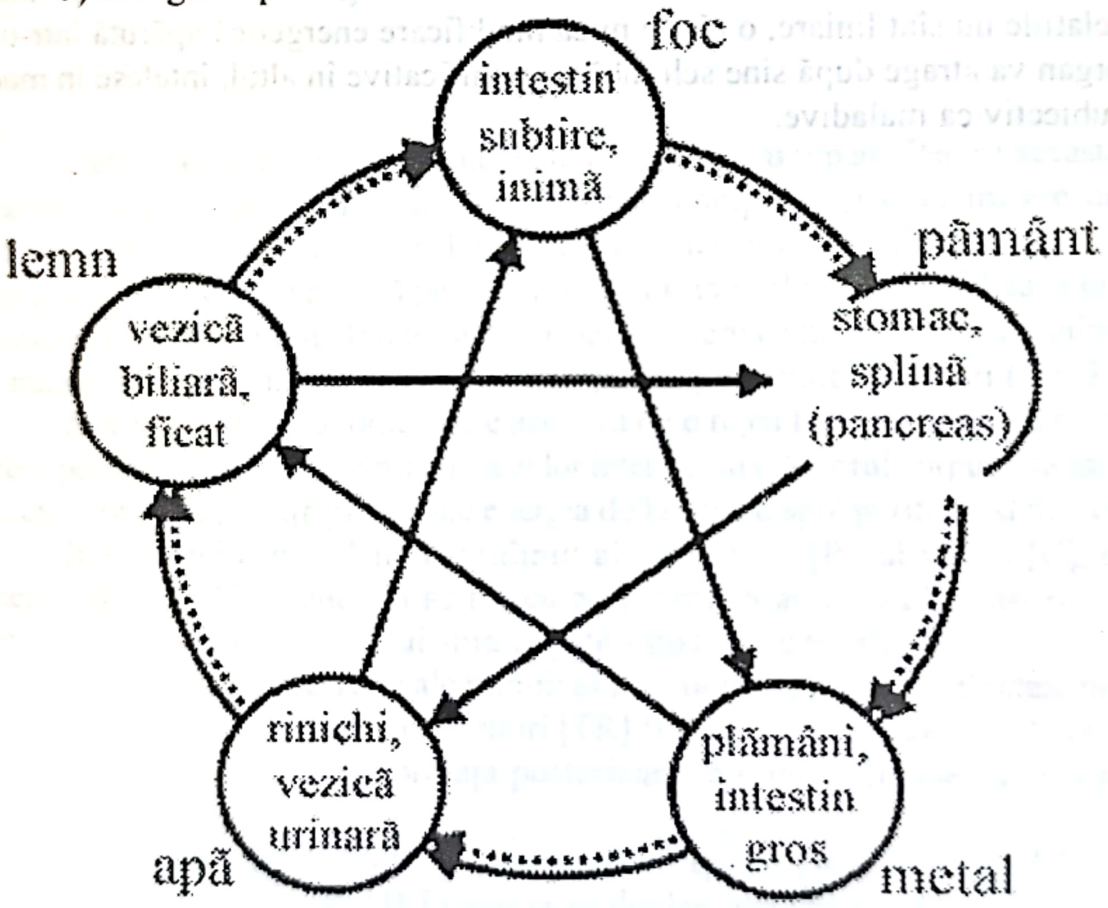

fig. 2 - Organele principale distribuite pe cercul elementelor primare

Caracterul acestor relații se poate schimba în chiar opusul lor în funcție de excesul sau lipsa de energie din organul în care a apărut problema. Să presupunem că în rinichi există o insuficiență energetică, atunci ei nu vor putea stimula în mod necesar energia ficatului, ceea ce poate duce la îmbolnăvirea lui. Sau poate, dimpotrivă, în rinichi s-a format un surplus de energie care se scurge într-un șuvoi excedentar în ficat, iar ficatul se

Scanned with OKEN Scanner

înecacă, începe să dea semne de îmbolnăvire.

Așa încît problema de a acționa sau nu asupra organului în care se manifestă dereglari energetice necesită un studiu suplimentar. Simptomele apar în primul rînd, desigur, în veriga cea mai slabă, dar oricît ar fi ea stimulată, dacă dezechilibrul energetic inițial s-a petrecut în cu totul altă parte, acțiunea distructivă va continua.

În felul acesta, modelul respectiv, deloc complicat, l-a adus pe om la cu totul alt nivel de percepție a propriului corp și a caracterului relațiilor reciproce dintre organele interne. S-a dovedit că alăturarea mecanică, simplistă, de „organ lîngă organ", oferă un model rudimentar în care se pierd multe dintre legăturile ce există între viscere. Cercul elementelor primare ne-a demonstrat că toate se află într-o strînsă legătură. Și-n același timp relațiile nu sînt liniare, o cît de mică modificare energetică apărută într-un organ va atrage după sine schimbări semnificative în altul, înțelese în mod subiectiv ca maladive.

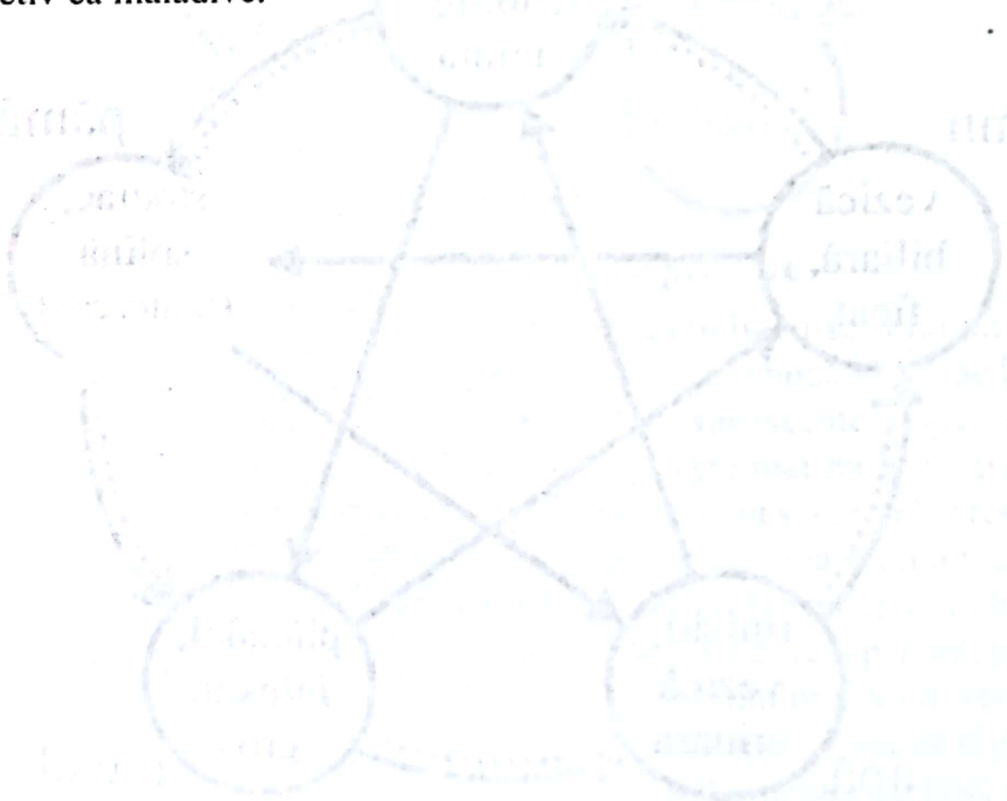

Scanned with OKEN Scanner

CANALELE ENERGETICE

Cum ajunge energia la organele din corpul nostru uman? Pentru aceasta există canale speciale. Fiecare din organele compacte şi cavitare are un canal energetic propriu, chiar două plasate simetric faţă de axa verticală a corpului. Canalele se aşează pe cercul forţelor naturale exact la fel ca şi organele, de aceea vom desena a treia oară schema cunoscută desemnînd canalele în conformitate cu tradiţia europeană prin indici francezi (fig. 3).

A rezultat că trupul omenesc e acoperit de o reţea formată din douăsprezece perechi de canale care prin traseul lor interior (în interiorul corpului uman) şi exterior (la suprafaţa pielii) duc energia de la centru spre periferie şi invers.

În cele trei canale Ynn ale mîinii: al plămînilor [P], al inimii [C], al pericardului [MC] - energia se mişcă pe suprafaţa anterioară (palmară) a mîinilor de la centrul capului spre degete - mişcare centrifugă.

În cele trei canale Yang ale mîinii: al intestinului gros [GI], al intestinului subţire [IG], al celor trei încălzitori [TR] fluxurile energetice se îndreaptă de la degetele mîinii pe suprafaţa posterioară (a dosului palmei) spre cap cu o mişcare centripetă.

În cele trei canale Ynn ale piciorului: al splino-pancreasului [RP], al rinichilor [R], al ficatului [F] energia se deplasează centripet pe suprafaţa interioară a terminaţiei inferioare spre regiunea inghinală şi chiar pe suprafaţa anterioară a abdomenului, toracelui spre centrul corpului.

În sfîrşit, în cele trei canale Yang ale piciorului: al stomacului [E], al vezicii urinare [V], al vezicii biliare [VB] fluxurile de energie se răspîndesc centrifug de la cap la picioare pe suprafaţa postero - laterală a torsului (canalul stomacului, într-adevăr, se găseşte pe suprafaţa anterioară a trunchiului) şi pe suprafaţa postero-superficială a picioarelor.

Scanned with OKEN Scanner

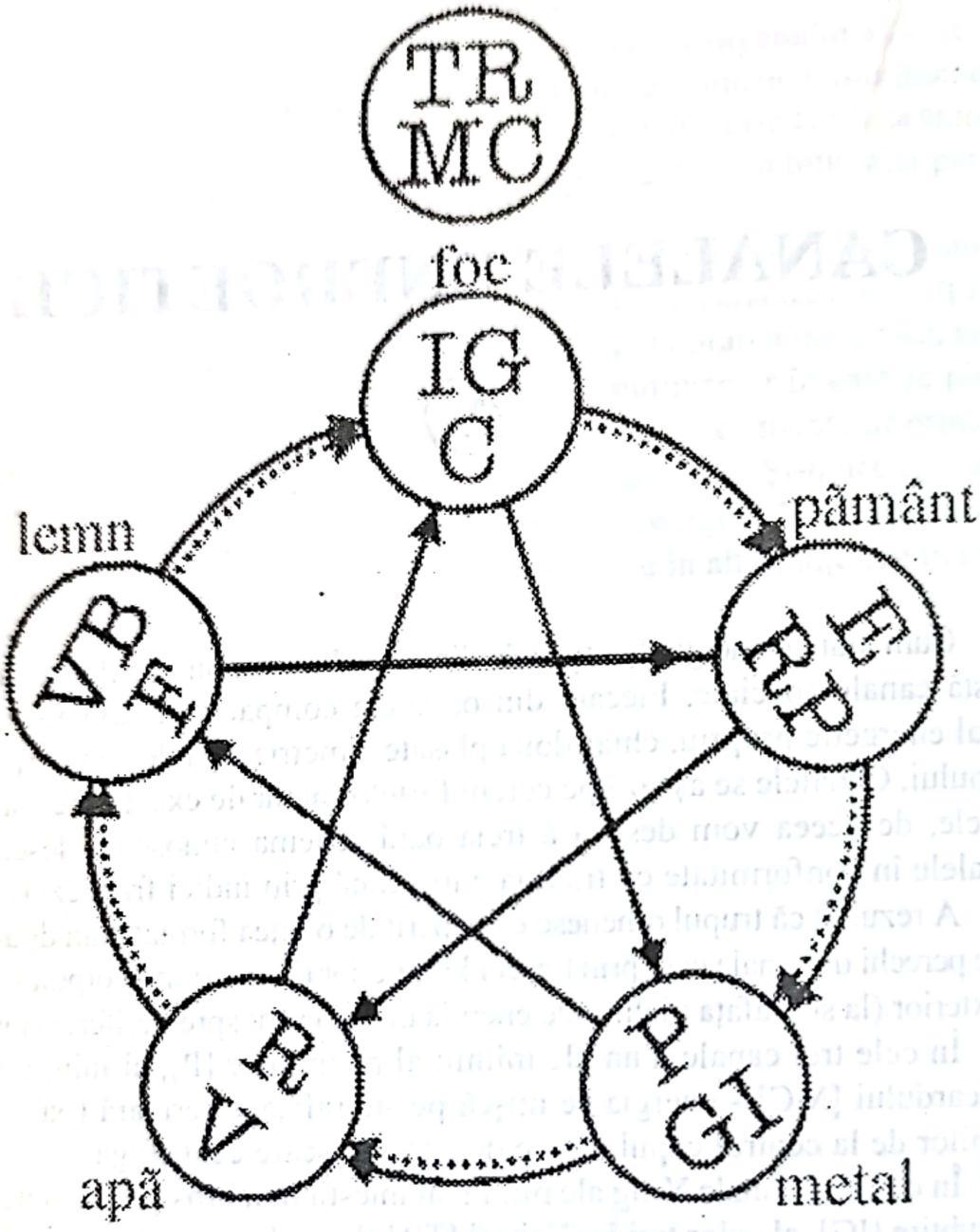

fig. 3 - Canalele energetice pe cercul elementelor primare

Pe fiecare canal se află o mulțime de puncte active care se evidențiază printr-o sensibilitate crescută față de influențele externe. De aceea și fără să vadă în mod direct canalele, orice om poate să le vizualizeze prin aceste puncte biologic-active (PBA). În total pe suprafața corpului uman s-au localizat 365 astfel de puncte. Pe fiecare canal există și puncte cu totul speciale cu ajutorul cărora canalul informează despre trecerea energiei prin sistemul corespondent. Primele dintre aceste puncte speciale poartă numele de puncte de semnalizare, ele transmițînd semnale despre toate schimbările din organele omului. Perturbarea curentului energetic din canale atrage după sine modificări patologice în organe și punctele de semnali-

Scanned with OKEN Scanner

zare devin dureroase. În stările acute devin dureroase la palpare şi punctele de pe canal numite analgezice. Pe canalul vezicii urinare, în regiunile din apropierea coloanei vertebrale fiecare din cele douăsprezece canale şi-a lăsat amprenta sub forma punctului simpatic care după cum arată şi numele simpatizează cu toate procesele ce au loc în canale şi de asemenea reacţionează prin durere la perturbările serioase din organe.

Există un punct cu ajutorul căruia poate fi intensificat fluxul energetic diminuat, din canal. Acesta este un punct tonifiant. Cu ajutorul punctului sedativ pot fi calmate, diminuate, fluxurile de energie aflate în exces în organe şi canalele lor.

Să trecem acum la analiza unor canale energetice separate. Dar întîi încă o scurtă observaţie. Pentru căutarea punctelor canelare şi a canalelor înseşi pe suprafaţa corpului uman există o măsură specială, individuală - ţuni. Este distanţa dintre prima şi a doua cută făcută de falange pe al treilea deget de la mîna stîngă la bărbaţi şi dreaptă, la femei. Variante ale acestei măsuri sînt ilustrate în fig. 4.

Şi iată că omul urmează să treacă prin încercarea supremă a încă unei vieţi pămînteşti. În pîntecele mamei el încă nu este liber energetic, sistemul său de canale este inclus în reţeaua maternă. Dar vine momentul naşterii: primul ţipăt, prima inspiraţie şi fluxul de energie s-a pornit pe drumul său independent prin corpul noului născut. A început această mişcare în canalul plămînilor.

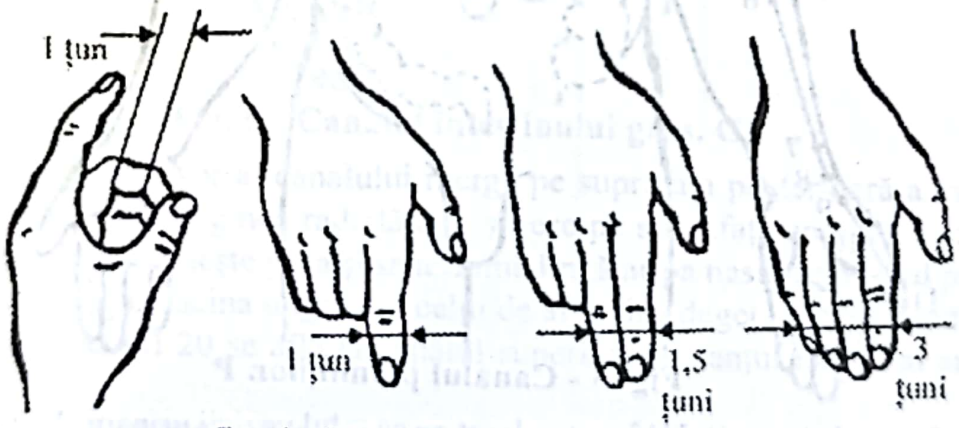

fig. 4 - Măsurile individuale - ţuni

Canalul plămînilor [P] (fig. 5)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Fluxul de energie în canal atinge punctul maxim de la ora 3 la ora 5 dimineaţa, venind din canalul ficatului [F] şi transmiţîndu-se canalului intestinului gros [GI]. Traseul exterior al canalului trece pe suprafaţa anterioară a mîinii mai aproape de marginea ei radială, de la punctul situat în prima intercostală lateral faţă de linia medi-

ană a toracelui la 6 țuni, P 1. Ultimul punct P 11 pe partea radială.

Punctul semnalizator este chiar primul – P 1.

Punctul analgezic, P 6, se află pe suprafața palmară a antebrațului, mai sus de cuta radio-carpiană, la 7 țuni.

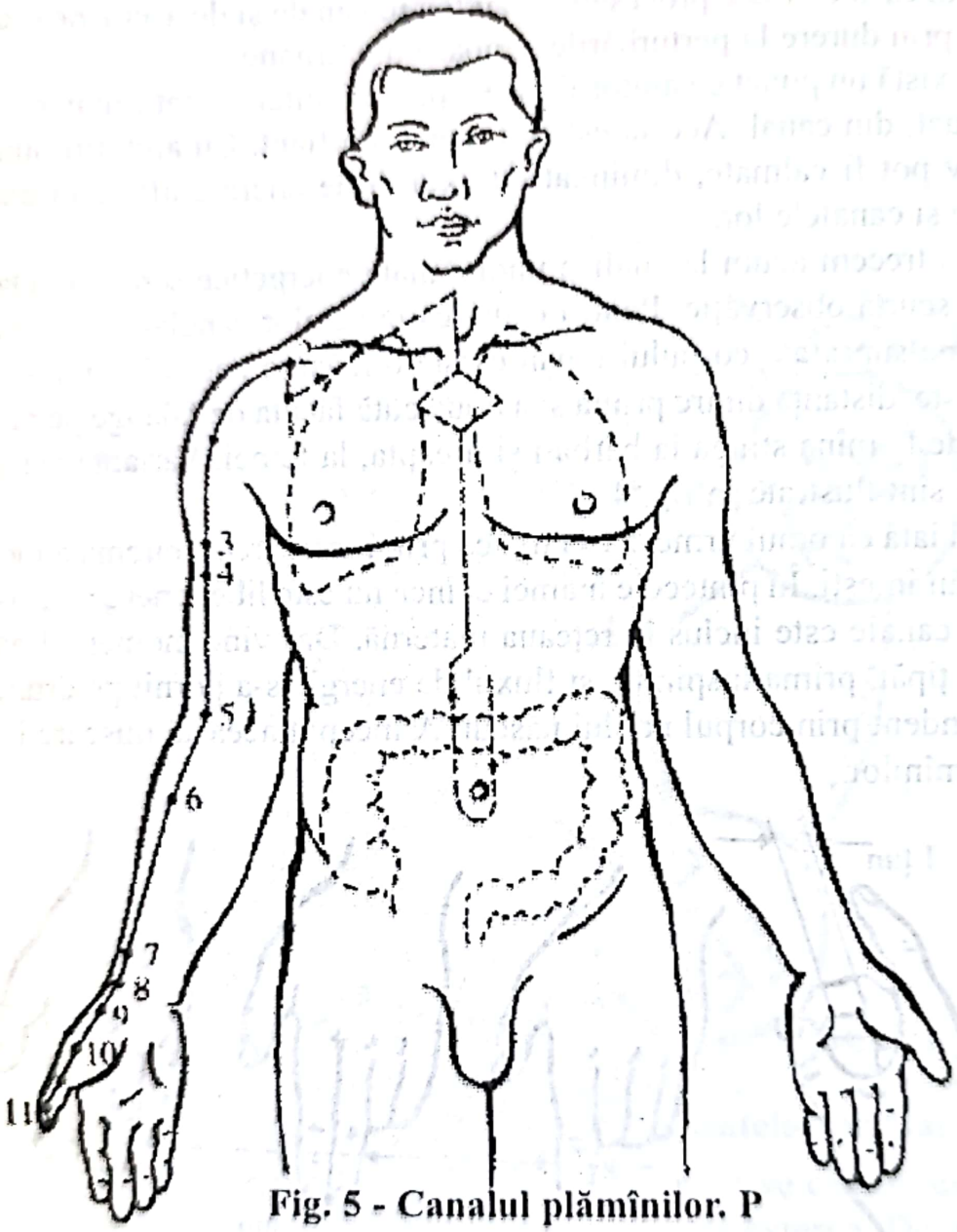

Fig. 5 - Canalul plămînilor. P

Punctul simpatic, V13, este plasat pe canalul vezicii urinare [V] în zona de lîngă coloana vertebrală la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor toracale 3 și 4 la o distanță de 1,5 țuni față de linia mediană.

Canalul intestinului gros [GI] (fig. 6)

Simetric, pereche, centripet, Yang. Fluxul maxim de energie merge prin el între ora 5 și ora 7 dimineața. Energia vine din canalul plămînilor [P] și pleacă în canalul stomacului [E].

Scanned with OKEN Scanner

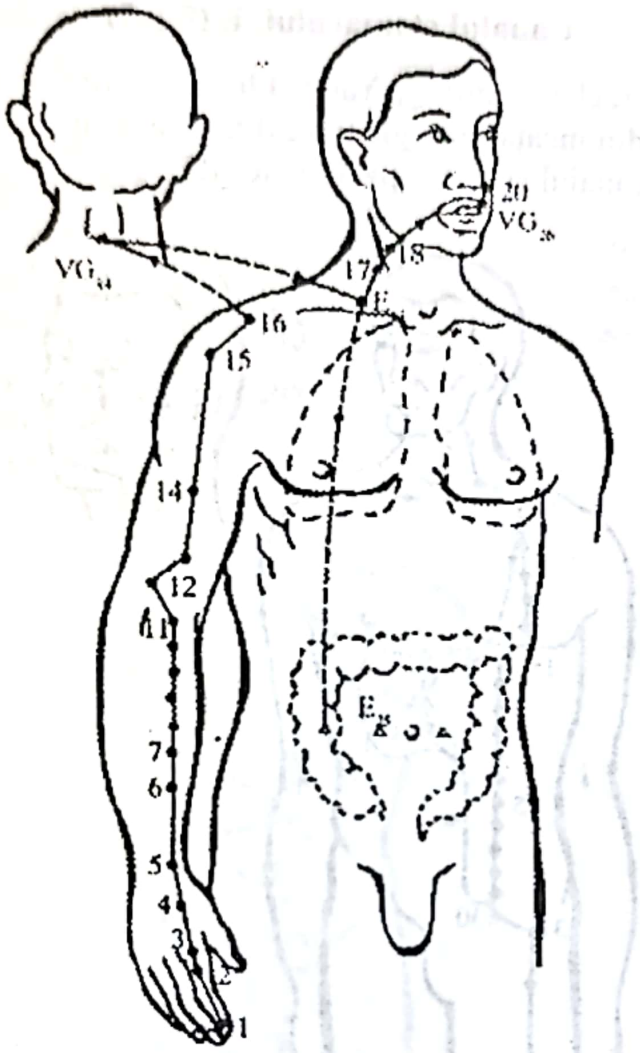

Fig. 6 - Canalul intestinului gros. GI

Traseul exterior al canalului merge pe suprafața posterioară a mîinii mai aproape de marginea radială a ei şi iese pe suprafața antero - laterală a gîtului, feței, ocoleşte gura şi se termină lîngă aripa nasului; primul punct GI 1 se află la rădăcina unghiului celui de al doilea deget pe partea radială; ultimul punct GI 20 se află la capătul superior din şanțul lateral al aripei nasului.

Punctul semnalizator E 25 - este plasat pe canalul stomacului pe suprafața anterioară a abdomenului la nivelul orificiului ombilical în afara liniei mediane, la 2 țuni (2 puncte).

Punctul analgezic GI 7 - suprafața exterioară a antebrațului la jumătatea distanței dintre articulațiile cotului şi radio-carpiană.

Punctul simpatic V 25 - pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor lombare 4 şi 5, lateral față de linia mediană a spatelui la 1,5 țuni.

Canalul stomacului, E (fig. 7)

Simetric, pereche, centifug, Yang. Fluxul maxim se scurge prin el între orele 7 și 9 dimineața. Energia trece din canalul intestinului gros [GI] și deversează în canalul splino – pancreatic [RP].

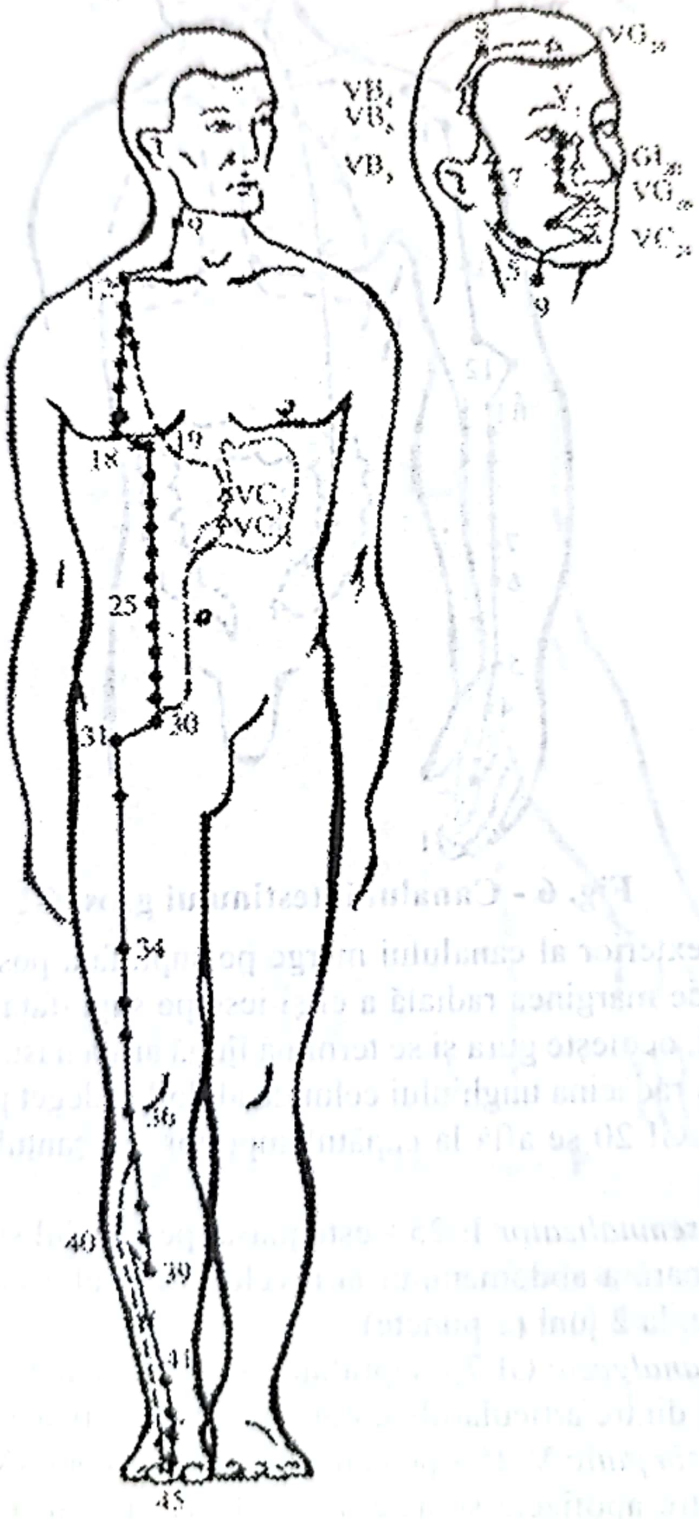

Fig. 7 - Canalul stomacului. E

Scanned with OKEN Scanner

Traseul extern al canalului se află pe suprafața anterioară a corpului uman de la regiunea suborbitală (sub pupilă la jumătatea marginii inferioare a orbitei - E 1) în continuare pe față în jos pe suprafața antero-laterală a gîtului de la foseta claviculară pe torace în linia sfîrcurilor, pe stomac la 2 țuni în lateral față de linia mediană; pe mijlocul coapsei, ocolește rotula pe partea externă, pe suprafața anterioară a genunchiului în lungul părții laterale a tibiei, spre partea din spate a tălpii către rădăcina unghiei celui de al doilea deget pe partea exterioară (E 45 este ultimul punct).

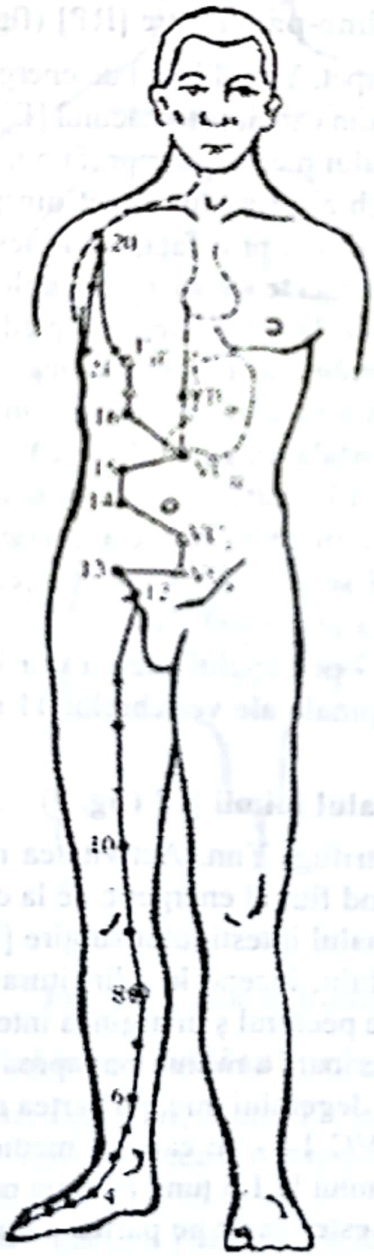

Fig. 8 - Canalul splino-pancreasului. RP

Scanned with OKEN Scanner

Punctul semnalizator VC 12 - este amplasat pe meridianul antero lateral pe linia mediană a abdomenului, mai sus de orificiul ombilical la 4 ţuni (mijlocul distanţei dintre buric şi apofiza xifoidiană a sternului).

Punctul analgezic E 34 - este plasat pe coapsă, mai sus de rotulă la 2 ţuni, puţin într-o parte faţă de linia mediană unde se poate pipăi o adîncitură.

Punctul simpatic V 21 - pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 12 toracală şi 1 lombară, lateral cu 1,5 ţuni.

Canalul splino-pancreatic [RP] (fig. 8)

Simetric, pereche, centripet, Ynn. Fluxul de energie este maximal între orele 9 şi 11 dimineaţa, trece din canalul stomacului [E] în canalul inimii [C].

Traseul extern al canalului merge pe suprafaţa interioară a piciorului, începînd de la rădăcina unghiei primului deget dinspre partea interioară (RP 1), ocoleşte glezna interioară prin faţă, alcătuieşte la 3 ţuni mai sus punctul RP 6, în care se intersectează toate canalele Ynn ale piciorului, iese pe suprafaţa abdomenului la 4 ţuni de linia mediană şi realizînd mai sus şi mai jos de orificiul ombilical reunirea cu canalul median anterior, pleacă pe suprafaţa laterală a toracelui şi se încheie în regiunea medio-axilară în cea de a şasea intercostală, în punctul RP 21.

Punctul semnalizator F 13 aparţine canalului ficatului [F] şi se situează la marginea inferioară a terminaţiei libere a coastei 11.

Punctul analgezic RP 8 se află pe suprafaţa interioară a genunchiului la 5 ţuni mai jos de marginea inferioară a rotulei.

Punctul simpatic V 20 - pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 11 şi 12 toracale, cu 1,5 ţuni în lateral.

Canalul inimii [C] (fig. 9)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Activitatea maximală este atinsă de la ora 11 la ora 13, primind fluxul energetic de la canalul spino-pancreatic [RP] şi trecîndu-l în canalul intestinului subţire [IR].

Traseul extern al canalului începe în adîncitura axilară, la marginea inferioară a muşchiului mare pectoral şi marginea interioară a bicepsului C 1, se mişcă pe suprafaţa anterioară a mîinii mai aproape de marginea cotului, pînă la rădăcina unghiei degetului mic, pe partea radială – punctul C 9.

Punctul semnalizator VC 14 - pe canalul medio-anterior [VC], mai jos de apofiza xifoidă a sternului la 1,5 ţuni, pe linia mediană a stomacului.

Punctul analgezic C 6 este plasat pe partea palmară a antebraţului la 0,5 ţuni mai sus de cuta încheieturii radio-carpiane, în adîncitura dintre tendoane.

Scanned with OKEN Scanner

Punctul simpatic V 15 – pe canalul vezicii urinare [V] la nivelul dintre apofizele spinale ale vertebrelor 5 şi 6 toracale, într-o parte la 1,5 ţuni.

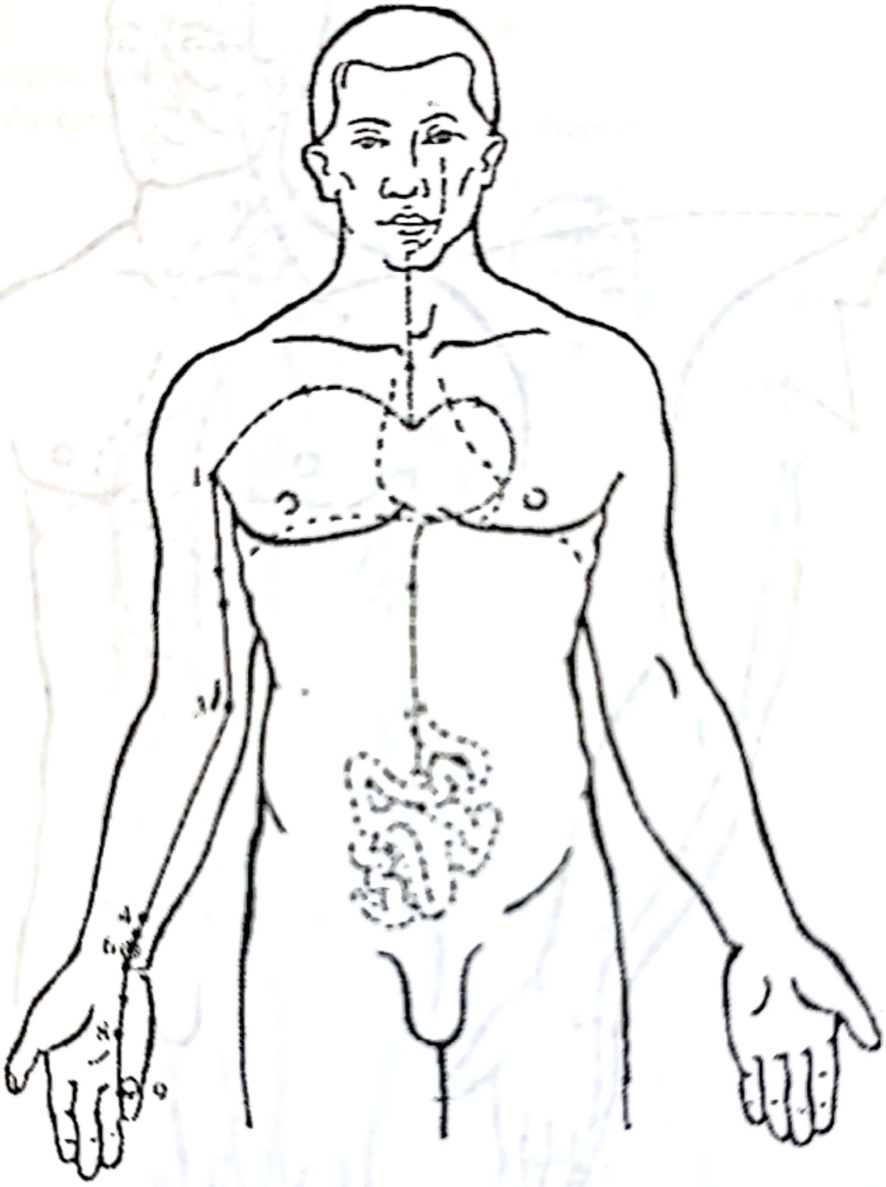

Fig. 9 - Canalul inimii. C

Canalul intestinului subţire [IG] (fig. 10)

Simetric, pereche, centripet, Yang. Fluxul maximal de energie în el este între ora 13 şi 15. Energia trece din canalul inimii [C] şi se transmite în canalul vezicii urinare [V].

Traseul extern al canalului porneşte de la rădăcina unghiei degetului mic pe partea cubitală, trece pe partea dorsală a mîinii mai aproape de marginea cubitală, iese pe omoplat şi, transferîndu-se în regiunea umărului,

Scanned with OKEN Scanner

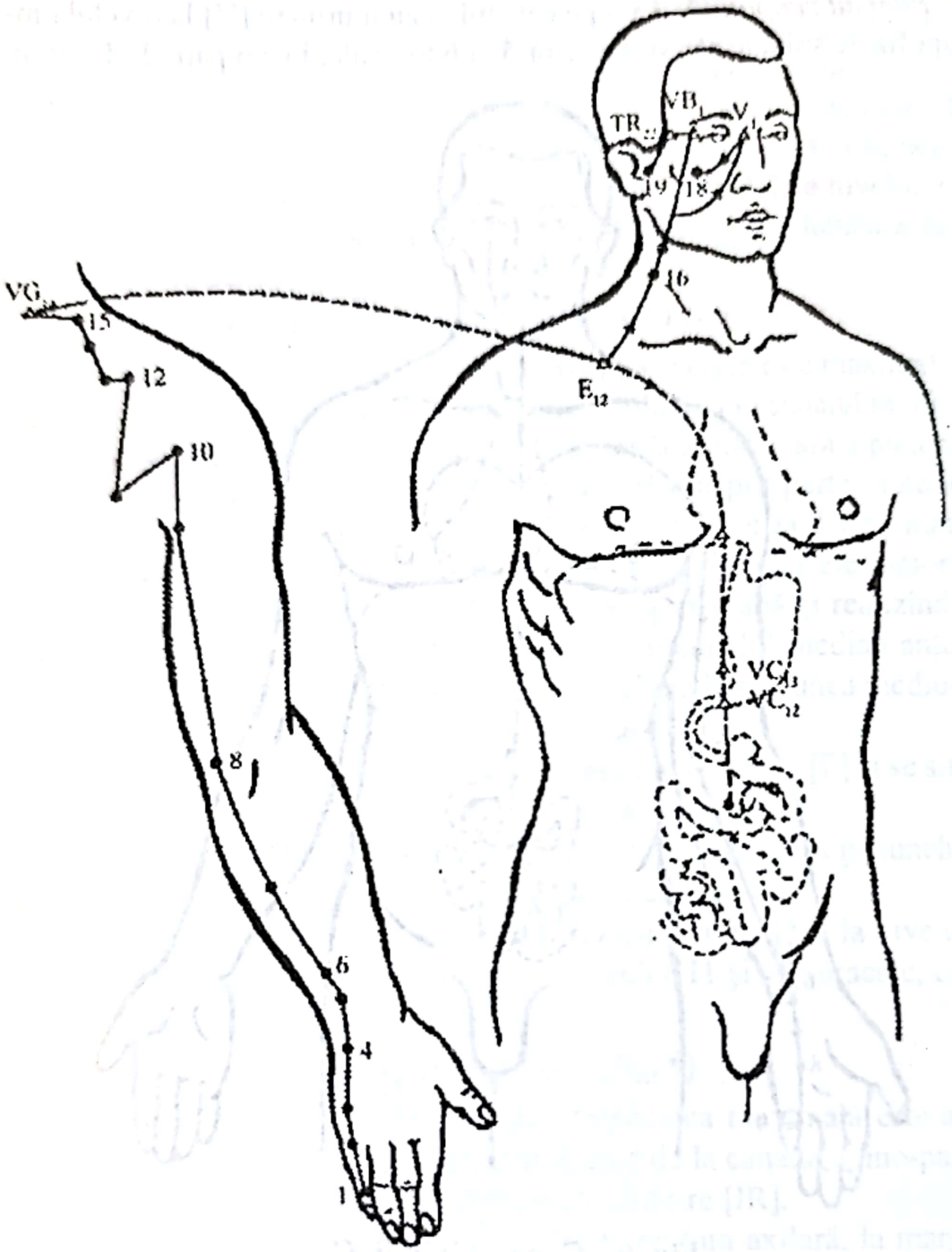

Fig. 10 - Canalul intestinului subțire. IG

iese pe suprafața laterală a gîtului înaintînd cu două ramuri pe obraz și colțurile intern și extern ale ochiului, iar de la ele puțin înapoi și în jos - spre ureche și osul temporal terminîndu-se în punctele IG 18 și IG 19.

Punctul semnalizator VC 4, pe canalul anterolateral, pe linia mediană a abdomenului la 3 țuni mai jos pe orificiul ombilical.

Punctul analgezic IG 6, se află pe partea dorsală a antebrațului, în marginea cubitală a articulației radio-cubitale și a osciorului piramidal.

Scanned with OKEN Scanner

Punctul simpatic V 27, pe canalul vezicii urinare [V] la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 1 şi 2 sacrale, în laterală cu 1,5 ţuni.

Canalul vezicii urinare [V] (fig. 11)

Simetric, pereche, centrifug, Yang. Energia maximală de la ora 15 la ora 17 vine din canalul intestinului subţire [I 6] şi trece în canalul rinichiului [R].

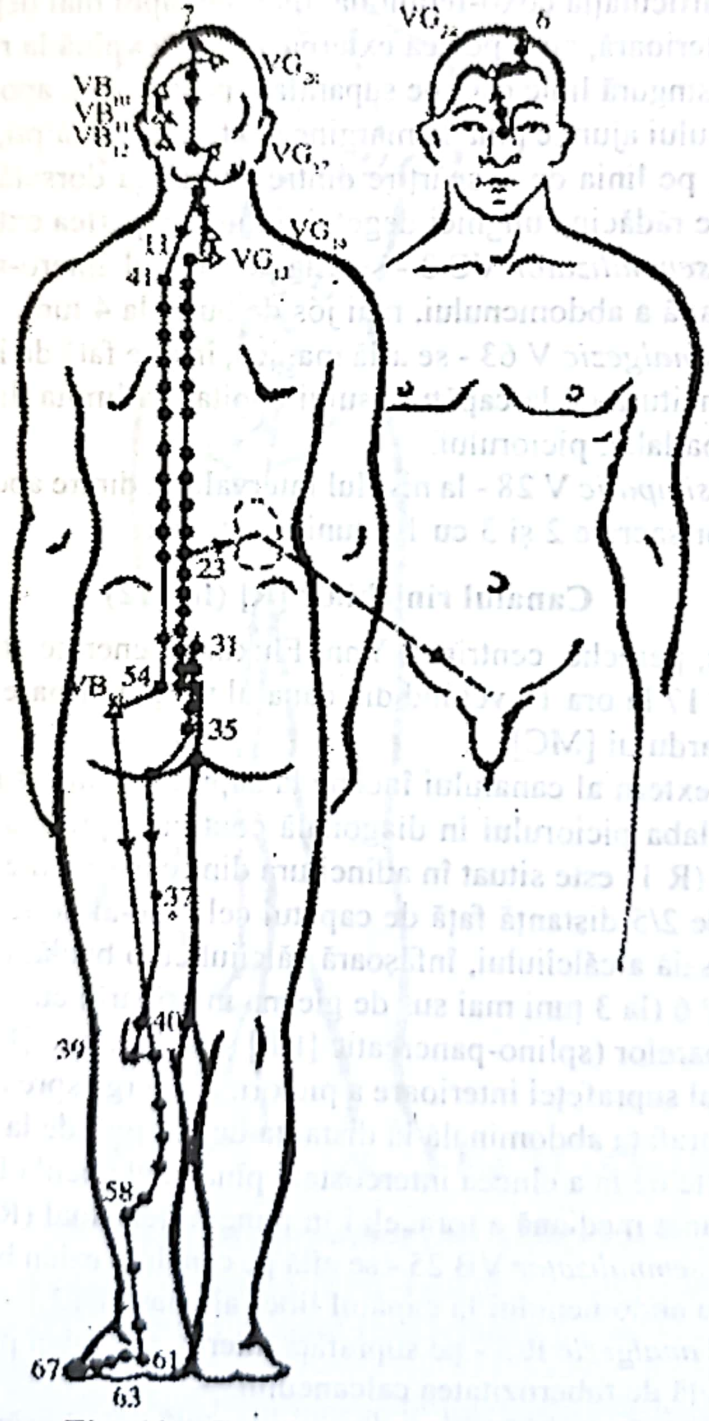

Fig. 11 - Canalul vezicii urinare. V

Scanned with OKEN Scanner

Traseul extern începe de la unghiul interior al ochiului (V 1), se prelungeşte pe suprafaţa capului de la frunte spre ceafă şi în punctul aflat la 2 cm mai sus de linia posterioară a scalpului. La 1,5 ţuni lateral faţă de linia mediană a capului se desparte în două ramuri ce merg paralel una faţă de alta şi cu axa coloanei vertebrale la 1,5 şi 3 ţuni în laterală, relativ pînă la osul sacral unde ramurile se depărtează nu prea mult: una spre sacrum, cealaltă spre articulaţia coxo-femurală, mergînd apoi mai departe în jos pe suprafaţa posterioară, apoi pe cea externă a coapsei pînă la rotulă, unde se îmbină într-o singură linie care pe suparafaţa posterioară, apoi pe cea externă a genunchiului ajunge pînă la marginea exterioară a tălpii, ocolind glezna prin spate, pe linia de despărţire dintre suprafaţa dorsală şi talpa labei piciorului spre rădăcina unghiei degetului mic, pe partea exterioară (V 6).

Punctul semnalizator VC 3 - se află pe canalul antero-median, [VC], pe linia mediană a abdomenului, mai jos de buric la 4 ţuni.

Punctul analgezic V 63 - se află mai jos, înspre faţă de la glezna exterioară, în adîncitura de la capătul osului cubital, la limita dintre suprafaţa dorsală şi talpa labei piciorului.

Punctul simpatic V 28 - la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor sacrale 2 şi 3 cu 1,5 ţuni în laterală.

Canalul rinichilor [R] (fig. 12)

Simetric, pereche, centripet, Ynn. Fluxul de energie atinge maximumul de la ora 17 la ora 19 venind din canalul vezicii urinare [V], merge în canalul pericardului [MC].

Traseul extern al canalului începe la suprafaţa tălpii sub degetul mic şi traversînd laba piciorului în diagonală continuă spre glezna interioară. Primul punct (R 1) este situat în adîncitura dintre oasele meta-tarsiene 2 şi 3 la nivelul de 2/5 distanţă faţă de capătul celui de-al doilea deget pînă la suprafaţa dorsală a călcîiului, înfăşoară călcîiul cu o buclă, intersectîndu-se în punctul RP 6 (la 3 ţuni mai sus de glezna interioară) cu alte două canale Ynn ale picioarelor (splino-pancreatic [RP] şi al ficatului [F]), iar mai departe în lungul suprafeţei interioare a piciorului merge spre regiunea inghinală şi pe suprafaţa abdominală la distanţa de 0,5 ţuni de la linia mediană, iar mai departe de la a cincea intercostală pînă la claviculă la distanţa de 2 ţuni faţă de linia mediană a toracelui în punctul terminal (R 27).

Punctul semnalizator VB 25 - se află pe canalul vezicii biliare pe suprafaţa laterală a abdomenului la capătul liber al coastei 12.

Punctul analgezic R 5 - pe suprafaţa interioară a labei piciorului înainte şi în sus faţă de tuberozitatea calcaneului.

Punctul simpatic V 23 - aparţine canalului vezicii urinare [V] şi este

Scanned with OKEN Scanner

amplasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 2 și 3 lombare, într-o parte, la 1.5 țuni.

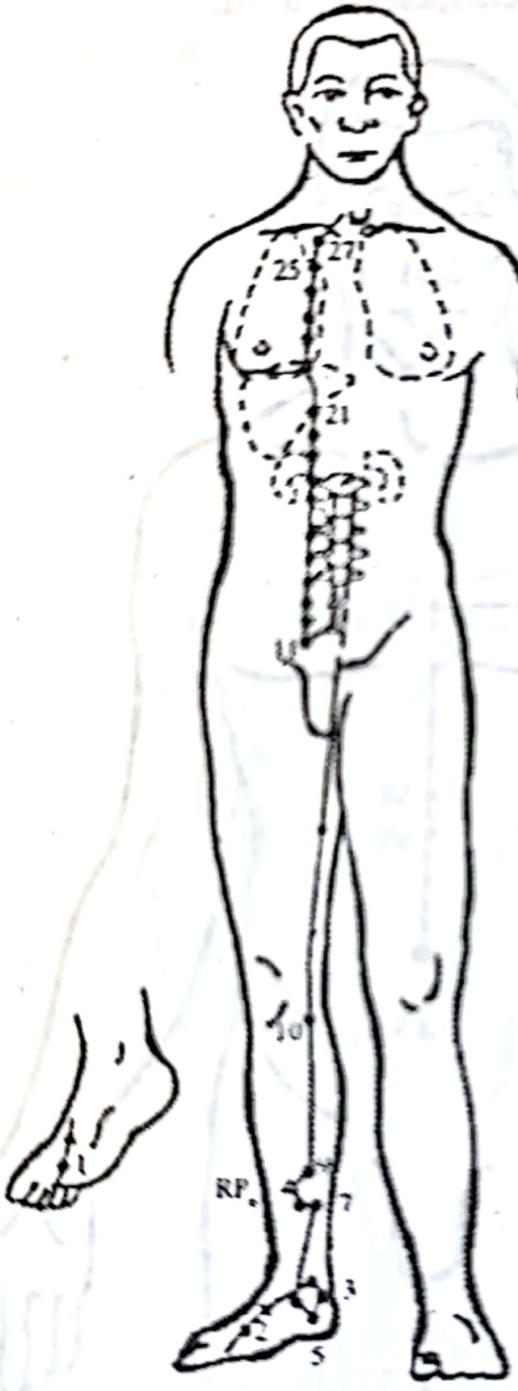

Fig. 12 - Canalul rinichilor. R

Canalul pericardului [MC] (fig. 13)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Fluxul de energie atinge maximul de la ora 19 la 21, vine din canalul rinichilor [R] și se scurge în canalul celor trei încălzitori (TR).

Traseul extern al canalului începe în intercostala a patra, la 5 țuni în

amplasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 2 și 3 lombare, într-o parte, la 1,5 țuni.

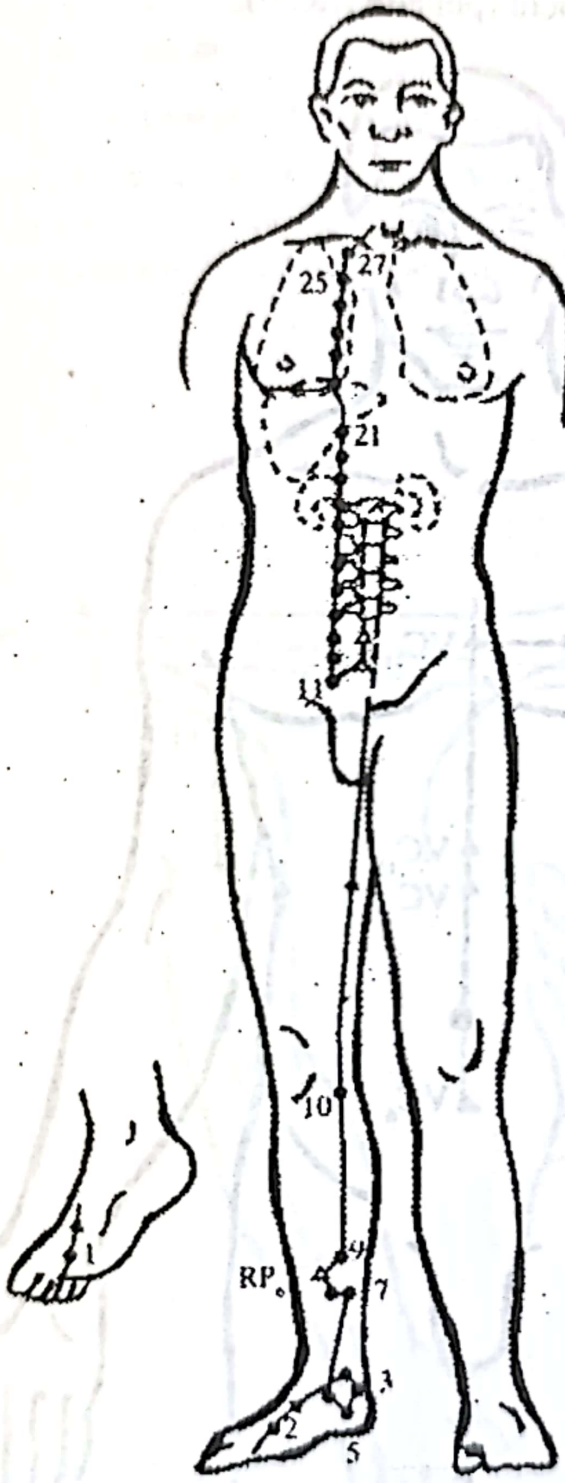

Fig. 12 - Canalul rinichilor. R

Canalul pericardului [MC] (fig. 13)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Fluxul de energie atinge maximul de la ora 19 la 21, vine din canalul rinichilor [R] și se scurge în canalul celor trei încălzitori (TR).

Traseul extern al canalului începe în intercostala a patra, la 5 țuni în

exterior față de linia mediană a toracelui (punctul MC); se ridică spre adîncitura axială şi merge pe linia mediană a suprafeței exterioare a mîinii pînă la capătul degetului mijlociu (punctul MC 9).

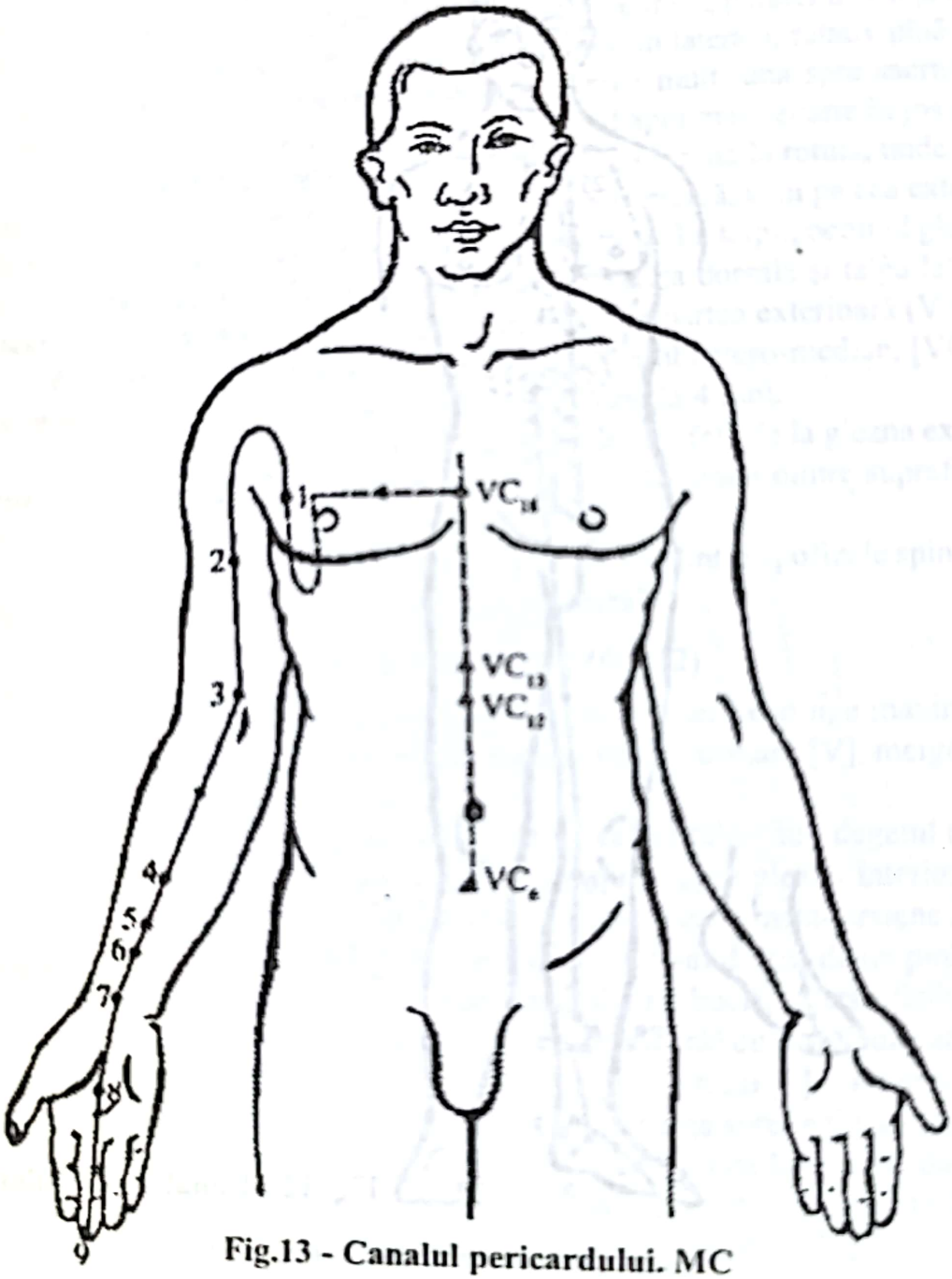

Fig.13 - Canalul pericardului. MC

Punctul semnalizator MC 1 - în a patra intercostală spre exterior față de linia anterioară la 5 țuni.

Punctul analgezic MC 4 - pe suprafața anterioară a antebrațului, mai

sus de pliul radio-carpian.

Punctul simpatic V 14 - pe canalul vezicii urinare la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 4 şi 5 toracale, la 1,5 ţuni lateral faţă de linia mediană.

Canalul celor trei încălzitori [TR] (fig. 14)

Simetric, pereche, centripet, Yang. Timpul activităţii maxime a energiei în canal de la ora 21 la ora 23. Fluxul energiei se transmite din canalul pericardului [MC] spre canalul vezicii biliare [VB].

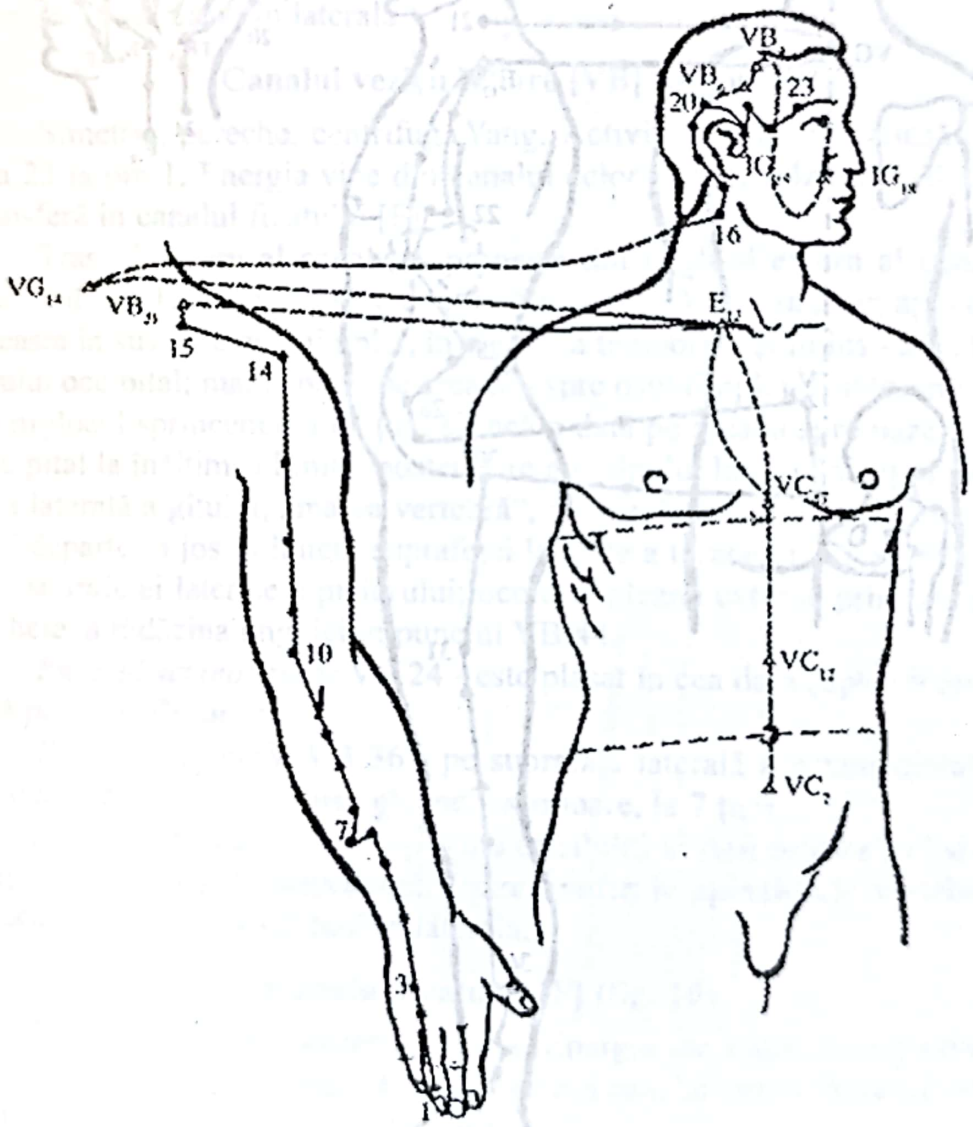

Fig.14 - Canalul celor trei încălzitori. TR

Traseul extern al canalului începe de la rădăcina unghiei de la al patrulea deget pe partea cubitală (punctul TR 1) merge mai departe în lungul

suprafeței dorsale a palmei, între oasele carpiene 4 și 5 iese pe suprafața dorsală a antebrațului, a umărului spre regiunea cervicală; de la punctul „marea vertebră" (VG 14 - vertebra cervicală 7), pe meridianul postero-median canalul iese pe suprafața laterală a gîtului în regiunea temporală și

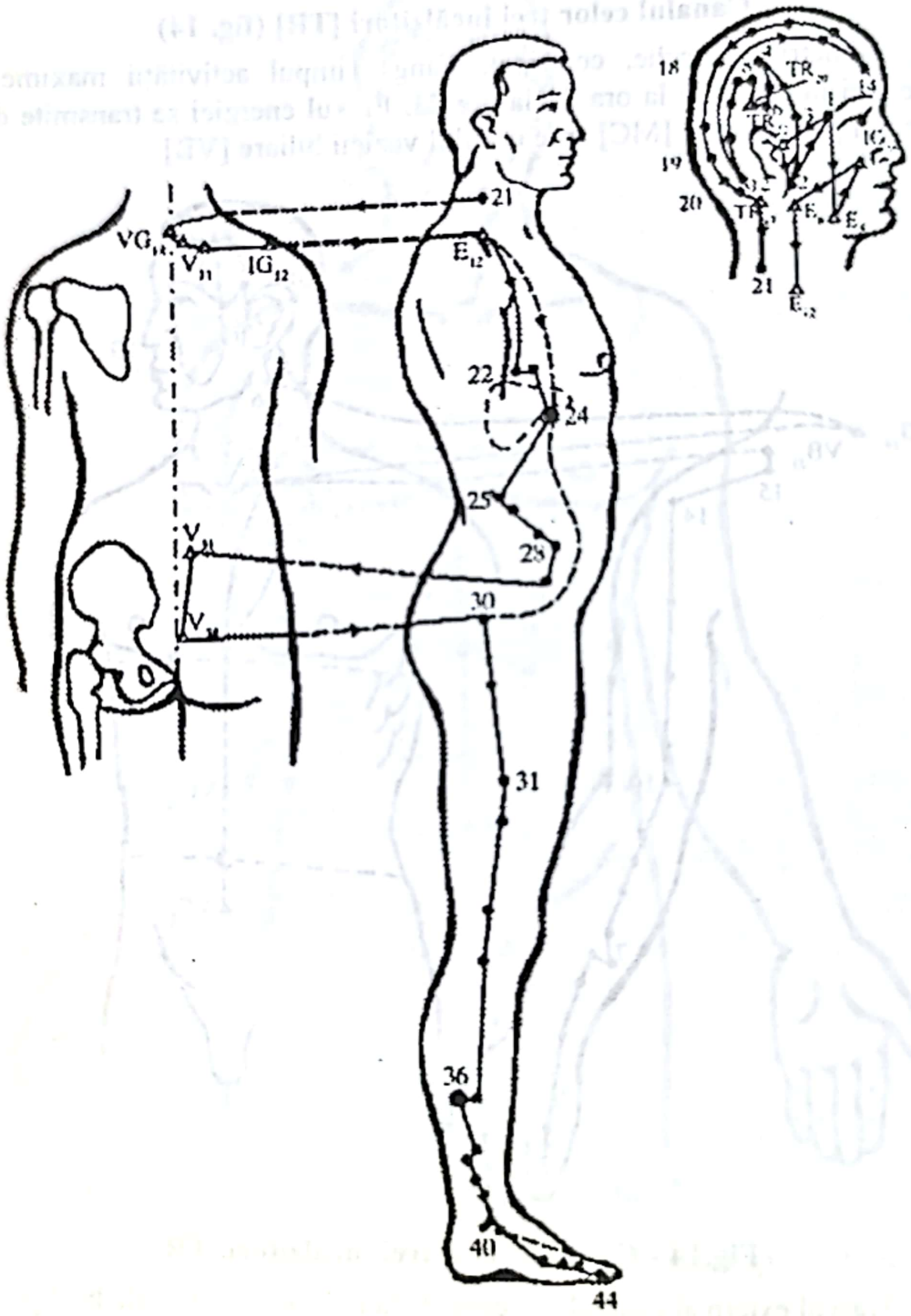

Fig. 15 - Canalul vezicii biliare. VB

ocolind urechea pe sus se închide în punctul TR 23 la capătul exterior al sprîncenei.

Punctul semnalizator VB 5 - este plasat pe canalul antero-median, pe linia mediană a abdomenului la 2 ţuni mai jos de orificiul ombilical.

Punctul analgezic TR 7 - se află pe partea dorsală a antebraţului, la 3 ţuni mai sus de pliul articulaţiei radial - carpiane, la o lăţime de deget arătător, în partea cubitală, faţă de linia mediană a antebraţului.

Punctul simpatic V 22 - aparţine canalului vezicii urinare [V] şi este plasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor 2 şi 3 lombare, la 1,5 ţuni în laterală.

Canalul vezicii biliare [VB] (fig. 15)

Simetric, pereche, centrifug, Yang. Activitatea maximă atinsă de la ora 23 la ora 1. Energia vine din canalul celor trei înncălzitori [TR] şi se transferă în canalul ficatului [F].

Traseul extern al canalului porneşte din unghiul extern al ochiului (punctul VB 1, la 0,5 cm spre exterior) şi se mişcă spre ureche; apoi de la aceasta în sus spre osul tîmplei, în regiunea temporală şi în jos - spre baza osului occipital; mai departe pe arcadă - spre osul tîmplei, frunte - mai sus de mijlocul sprîncenei la un ţuni şi încă o dată pe arcadă spre baza osului occipital la înălţimea limitei posterioare a scalpului la un ţuni, apoi suprafaţa laterală a gîtului, „marea vertebră", mijlocul adînciturii claviculare şi mai departe în jos în lungul suprafeţei laterale a toracelui, a abdomenului şi a suprafeţei laterale a piciorului; ocoleşte glezna externă prin faţă şi se încheie la rădăcina unghiei în punctul VB 44.

Punctul semnalizator VB 24 - este plasat în cea de-a şaptea intercostală pe linia sfîrcurilor.

Punctul analgezic VB 36 - pe suprafaţa laterală a genunchiului, pe verticală, mai sus de centrul gleznei exterioare, la 7 ţuni.

Punctul simpatic V 19 - aparţine canalului vezicii urinare [V] şi este amplasat la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor toracale 10 şi 11, cu 1,5 ţuni în laterală.

Canalul ficatului [F] (fig. 16)

Simetric, pereche, centrifug, Ynn. Energia din canal este maximală între ora 1 şi ora 3 dimineaţa. Fluxul vine din canalul vezicii biliare [VB] şi se transmite canalului plămînilor [F].

Canalul începe de la rădăcina unghiei degetului mare al piciorului, dinspre partea exterioară (F 1) şi continuă în lungul suprafeţei dorsale a tălpii, trecînd pe lîngă glezna internă prin faţă la distanţa de 1 ţuni, iese în

Scanned with OKEN Scanner

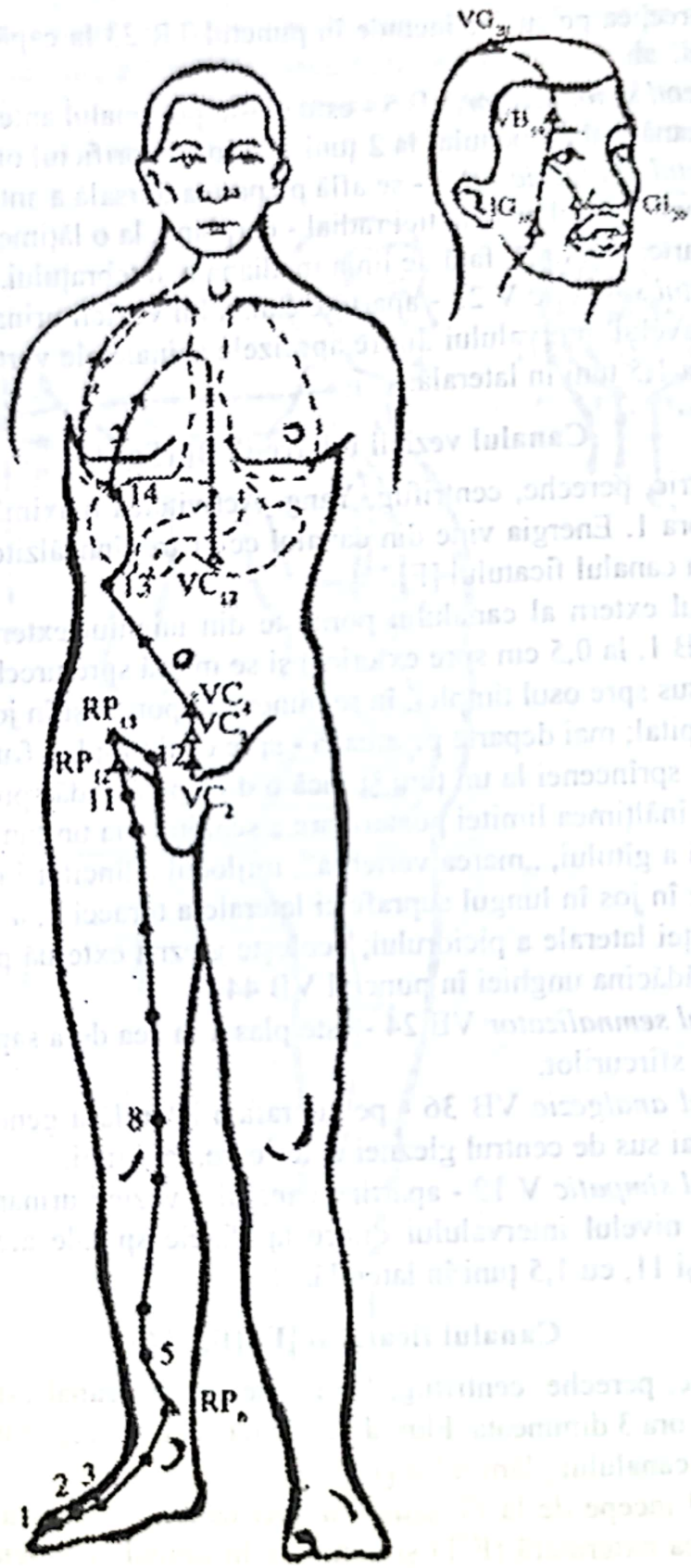

Fig.16 - Canalul ficatului. F

Scanned with OKEN Scanner

punctul RP 6 al canalului splino-pancreatic la 3 ţuni mai sus de gleznă unde se întîlnesc toate cele trei canale Ynn ale piciorului, şi pe suprafaţa interioară a genunchiului, pe coapsă, ajunge pînă la partea inferioară a abdomenului la nivelul simfizei pubiene la 4 ţuni în laterală, întîlnindu-se aici încă o dată cu canalul splino-pancreatic; ocolind organele genitale, iese în linia mediană a abdomenului unindu-se cu punctele canalului antero-median VC 2, VC 3, VC 4, la 3 ţuni mai jos de orificiul ombilical, apoi canalul se întoarce spre capătul liber al coastei 11 şi iese spre ultimul său punct în a şasea intercostală, pe linia mediană dintre sfîrcuri (F 14).

Punctul semnalizator F 14 - este amplasat în a şasea intercostală pe linia sfîrcurilor .

Punctul analgezic F 6 - se află pe suprafaţa antero-internă a genunchiului la 7 ţuni mai sus de centrul gleznei interioare.

Punctul simpatic V 18 - pe canalul vezicii urinare [V], la nivelul intervalului dintre apofizele spinale ale vertebrelor toracale 10 şi 11, cu 1,5 ţuni în laterală.

Din canalele principale ale corpului uman fac parte încă două canale nepereche. Ele sînt reglatori şi responsabili a două grupe de canale analizate mai sus, aflate în legătură cu Ynn şi Yang.

Canalul antero-median al reproducerii [VC]

„Marea" tuturor canalelor Ynn (fig. 17)

Traseul extern al canalului începe de la pelvis, primul punct VC 1 în perineu. Canalul urcă pe suprafaţa anterioară a abdomenului, toracelui, bărbiei de la osul frunţii pînă la maxilarul inferior, încheindu-se în punctul VC 24 sub buza inferioară.

Acest canal conduce toate canalele Ynn: [P]/ mîna, [R]/ piciorul, [C]/ mîna, [R]/ piciorul, [MC]/ mînă, [F]/ piciorul. Reglează cursul energiei în aceste canale în starea de calm nemaladivă şi redistribuie fluxul de energie, cînd se ivesc bariere în canale şi perturbări patologice în organismul omului.

În acest caz segmentul de canal de pe partea inferioară a abdomenului pînă la orificiul ombilical controlează îmbolnăvirea sistemului urogenital şi a intestinului.

Regiunea părţii superioare a abdomenului (mai sus de buric) controlează îmbolnăvirea tractului digestiv,dereglarea sistemului nervos, perturbările psihice.

Segmentul aflat pe torace - îmbolnăvirea plămînilor, a pieptului, a esofagului, îmbolnăvirile datorate răcelii.

Segmentul din regiunea gîtului - bolile gîtului, ale limbii şi laringelui.

Segmentul amplasat pe maxilarul inferior, în regiunea buzelor, urmăreşte bolile cavităţii bucale şi ale dinţilor.

Scanned with OKEN Scanner

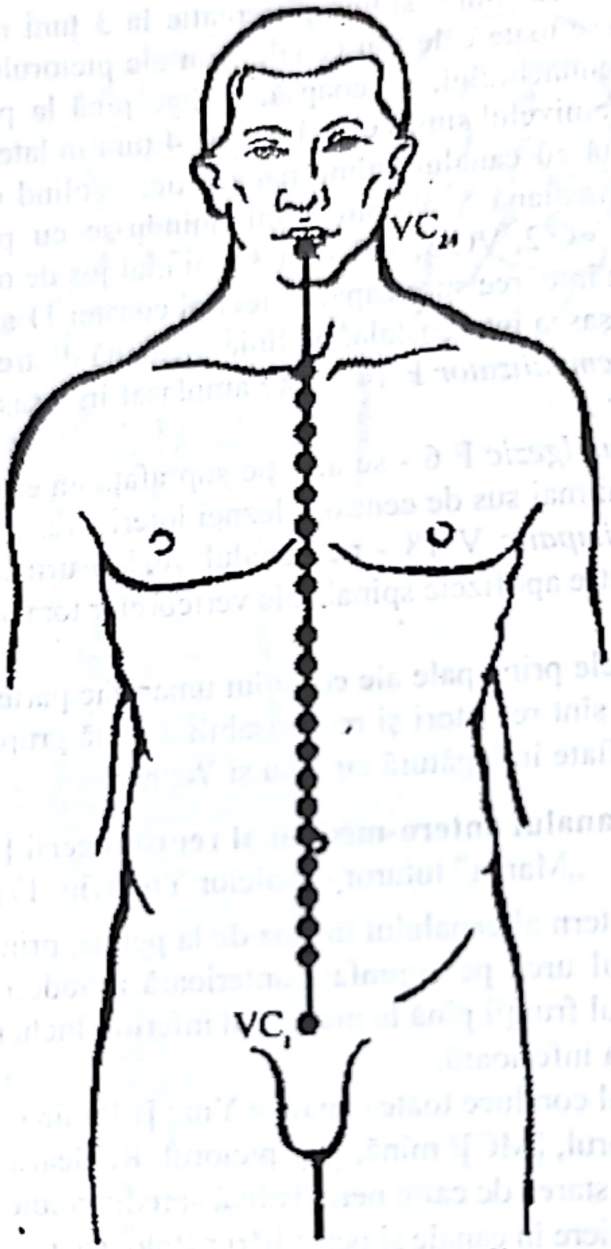

Fig. 17 - Canalul antero-median

Canalul de control postero-median [VG]

„Marea" tuturor canalelor Yang (fig.18)

Traseul exterior al canalului începe la jumătatea distanței dintre anus și coccis (punctul VG 1) și se ridică în lungul liniei mediane a spatelui, gîtului, capului pînă-n creștet și continuă pe frunte și mai în jos în regiunea nasului și gurii, încheindu-se în punctul VG 28 la mijlocul frîului buzei superioare.

Canalul dirijează toate canalele Yang: [GI]/ mîna, [E]/ piciorul, [IG]/ mîna, [V]/ piciorul, [TR]/ mîna, [VB]/ piciorul. Acest canal, la rîndul său reglează toate procesele energetice din canalele Yang în stările benefice și

Scanned with OKEN Scanner

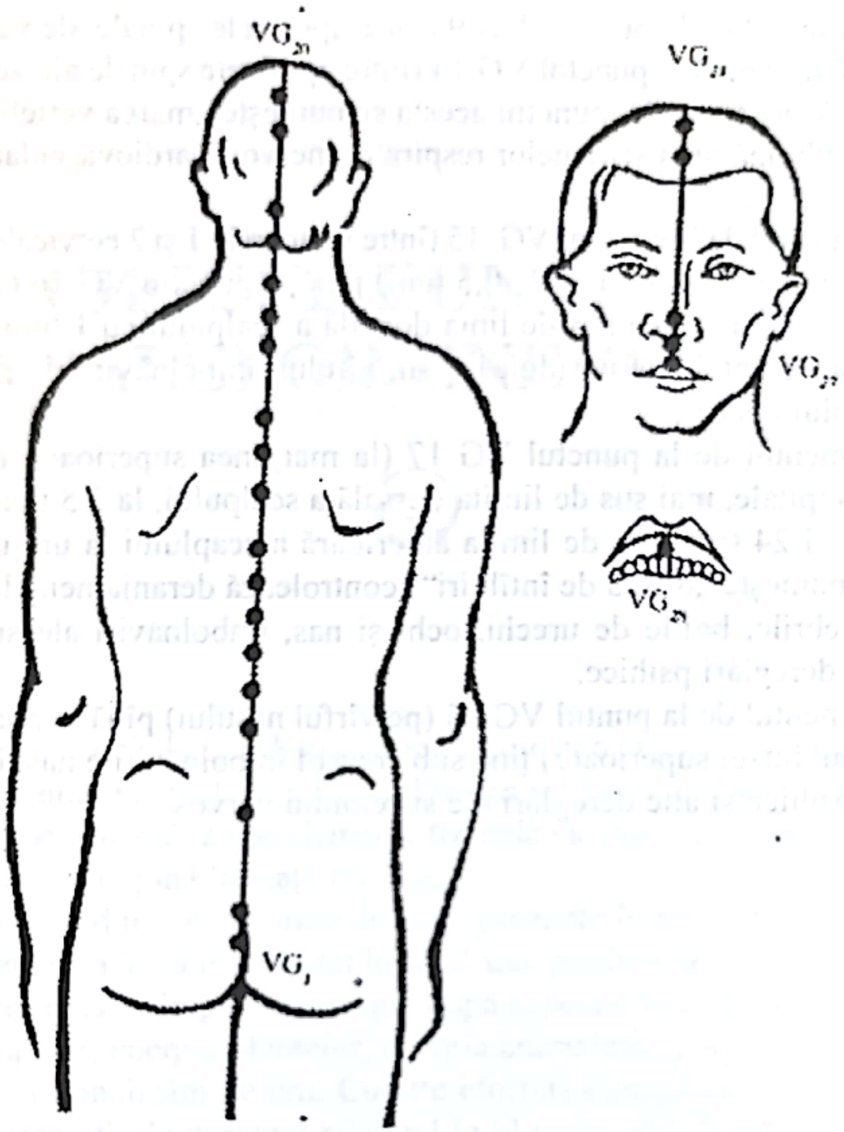

Fig.18 - Canalul postero-median

patologice, redistribuind fluxurile corespunzătoare. La fel ca şi responsabilul canalelor Ynn, dirijorul Yang controlează abaterile de la funcţionarea corectă a unora sau altora din organe prin diversele sale zone.

Astfel, zona canalului [VG] de la punctul VG 1 la punctul VG 4 (între apofizele spinale ale vertebrelor lombare 2 şi 3, punctul se numeşte „poarta vieţii") controlează îmbolnăvirile sistemului uro-genital, ale intestinelor gros şi subţire, ale sistemului nervos.

Zona de la punctul VG 5 (între apofizele spinale ale vertebrelor lombare 1 şi 2) pînă la punctul VG 8 (între apofizele spinale ale vertebrelor toracale 10 şi 11) controlează vezica biliară, stomacul, iar prin ele ficatul şi splino-pancreasul avînd de asemenea legătură atît cu bolile spatelui, ale regiunii lombare şi ale terminaţiilor inferioare cît şi cu deranjamentele sistemului nervos.

Scanned with OKEN Scanner

Segmentul de la punctul VG 9 (între apofizele spinale ale vertebrelor toracale 7 și 8) pînă la punctul VG 14 (între apofizele spinale ale vertebrelor 7 cervicală și 1 toracală, punctul acesta se numește „marea vertebră") controlează îmbolnăvirea sistemelor respirator, nervos, cardiovascular, diverse stări febrile.

Segmentul de la punctul VG 15 (între vertebrele 1 și 2 cervicale, mai sus de limita dorsală a scalpului, la 0,5 țuni) pînă la punctul VG 16 (sub proeminența occipitală, mai sus de linia dorsală a scalpului cu 1 țuni) reflectă îmbolnăvirile cefei, ale nasului, limbii, gîtului, îmbolnăviri ale psihicului și sistemului nervos.

Segmentul de la punctul VG 17 (la marginea superioară a proeminenței occipitale, mai sus de limita dorsală a scalpului, la 2,5 țuni) pînă la punctul VG 24 (mai sus de limita anterioară a scaplului la un țuni, acest punct se numește „o sută de întîlniri") controlează deranjamentele, îmbolnăvirile febrile, bolile de urechi, ochi și nas, îmbolnăviri ale sistemului nervos și dereglări psihice.

Segmentul de la puntul VG 25 (pe vîrful nasului) pînă la punctul VG 28 (pe frîul buzei superioare) ține sub control îmbolnăvirile nasului, gurii, dinților, psihice și alte dereglări ale sistemului nervos.

Scanned with OKEN Scanner

SPECIFICUL FUNCȚIONĂRII CANALELOR ENERGETICE

Am ajuns deja la concluzia, în reflecțiile noastre, că energia din jurul nostru este omniprezentă și unitară. Dar lumea în care trăim este saturată de o mulțime nenumărată de elemente formale variante ale vieții pământești, de la viața pietrei pînă la viața omului.

În fiecare din aceste forme de viață prezente în imensitatea spațiului, energia universală s-a manifestat în felul său, punîndu-și amprenta. Și iată că începem deja să împărțim energia după aspecte, vorbim astfel de energia mineralelor, energia plantelor, energia animalelor și energia umană.

Dar să-l analizăm pe om. Cu cîte eforturi a reușit energia să alcătuiască un corp atît de minunat adunînd în el un număr imens de disponibilități pentru ca cele mai neașteptate situații de viață să nu-l pună pe om în impas. Un astfel de corp ar fi putut trăi pe pămînt multă vreme dacă însuși omul nu l-ar fi incomodat. Orice particularitate a mediului înconjurător își lasă amprenta asupra corpului nostru. Trupul găsește modalitatea optimă de a se adapta oricăror modificări exterioare cu minimul de pierderi energetice. Desigur, de exemplu, la început, meridionalii n-ar avea un trai prea dulce dincolo de cercul polar, în condiții extreme datorate temperaturilor scăzute și alimentației. Nu toți ar supraviețui dacă ar avea loc mutări de mase, dar acela al cărui corp ar reuși, ar viețui cu totul confortabil și în astfel de condiții extreme. Iar de ar trebui din nou ca acești oameni să se mute de la nord la sud s-ar isca iarăși probleme și iar s-ar rezolva, deși nu de către toți.

Energia declanșează înăuntrul omului toate mecanismele posibile de

SPECIFICUL FUNCȚIONĂRII CANALELOR ENERGETICE

Am ajuns deja la concluzia, în reflecțiile noastre, că energia din jurul nostru este omniprezentă și unitară. Dar lumea în care trăim este saturată de o mulțime nenumărată de elemente formale variante ale vieții pămînteşti, de la viața pietrei pînă la viața omului.

În fiecare din aceste forme de viață prezente în imensitatea spațiului, energia universală s-a manifestat în felul său, punîndu-și amprenta. Și iată că începem deja să împărțim energia după aspecte, vorbim astfel de energia mineralelor, energia plantelor, energia animalelor și energia umană.

Dar să-l analizăm pe om. Cu cîte eforturi a reușit energia să alcătuiască un corp atît de minunat adunînd în el un număr imens de disponibilități pentru ca cele mai neașteptate situații de viață să nu-l pună pe om în impas. Un astfel de corp ar fi putut trăi pe pămînt multă vreme dacă însuși omul nu l-ar fi incomodat. Orice particularitate a mediului înconjurător își lasă amprenta asupra corpului nostru. Trupul găsește modalitatea optimă de a se adapta oricăror modificări exterioare cu minimul de pierderi energetice. Desigur, de exemplu, la început, meridionalii n-ar avea un trai prea dulce dincolo de cercul polar, în condiții extreme datorate temperaturilor scăzute și alimentației. Nu toți ar supraviețui dacă ar avea loc mutări de mase, dar acela al cărui corp ar reuși, ar viețui cu totul confortabil și în astfel de condiții extreme. Iar de ar trebui din nou ca acești oameni să se mute de la nord la sud s-ar isca iarăși probleme și iar s-ar rezolva, deși nu de către toți.

Energia declanșează înăuntrul omului toate mecanismele posibile de

Scanned with OKEN Scanner

adaptare şi acela prin al cărui corp energia poate curge liber şi produce comutările necesare, se va putea adapta oricăror condiții de viață. Dar nu numai pămînteşti, omul este capabil să trăiască pînă şi în cosmos, în condiții de imponderabilitate, acolo unde nu există greutatea terestră. Organismul poate realiza o formă optimă de viață în orice condiții. Corpul omenesc vede deodată că stăpînul lui a învățat să zboare, iar cînd este aşezat sau stă în picioare mușchii nu sînt nevoiți să se contracte pentru a susține această postură. Analizatorul intern pune imediat întrebări: de ce omul are nevoie de oase atît de solide şi de mușchi atît de puternici dacă nu sînt folosiți? Şi, neprimind un răspuns convingător, corpul continuă analiza noii situații: de ce trebuie atunci cheltuită energia pentru obținerea calciului şi construirea unor oase solide, dacă această soliditate nu este necesară; de ce trebuie alimentați mușchii dacă ei nu se mişcă? Începe o reconstrucție globală a corpului uman. Reconstrucția corpului nu poate evita, în consecință, modificările din conştiința unui posesor de corp atît de versatil. Ceea ce înainte îl lega de pămînt şi-i cerea anumite eforturi pentru executarea celor mai simple acțiuni, acum a dispărut.

Iată, de exemplu, o situație simplă de viață. Un subiect, la cererea soției, trebuie să instaleze şi să desfacă în fiecare dimineață scîndura de călcat. Comentînd în sine ciudatul obicei de a călca în fiecare zi lucrurile, această persoană îşi desprinde trupul de locul cald pe care şedea sau era culcat şi instalează stîngaci, cu bufnituri, dispozitivul în micul apartament. Ar vrea să refuze să facă asta dar apare teama că ar urma să aibă, drept consecință, o situație tensionată cu soția.

Dar dacă greutatea lipseşte această procedură plicticoasă se realizează uşor şi fără complicații, iar omul nici măcar nu se gîndeşte să analizeze ce-i mai simplu: să se ridice din fotoliu, să scoată de după dulap afurisita de scîndură de călcat, să găsească un loc liber pentru instalarea ei, s-o instaleze şi apoi să se ocupe de treburile sale, sau să se lanseze în explicații cum că acum este ocupat cu o treabă foarte importantă. Dar, deocamdată, în fiecare dimineață apare ideea fixă cu scîndura de călcat, şi el nu mai vrea să audă de ea. Astfel, atunci dintr-o problemă mică se naşte una mult mai mare şi va trebui să-şi arate dragostea, preocuparea, amabilitatea, lipsa de egoism - ce n-au trecut proba scîndurii de călcat - față de soție prin alte mijloace care vor pretinde de la el cheltuieli suplimentare de energie. Dar dacă nu este greutate, atunci, se prea poate ca soției să nu-i fie deloc greu să facă singură acest lucru fără să-l încarce pe soț cu mărunțişuri!

Şi iată că se dovedeşte cît de mult se poate schimba viața omului: şi cea interioară, şi cea exterioară, dacă se modifică şi condițiile vieții lui, chiar cu puțin. Se schimbă însăşi scara valorilor şi se modifică reacțiile

Scanned with OKEN Scanner

fiziologice ale corpului. Şi una şi alta este energie care-şi schimbă caracterul curgerii prin corpul uman.

În interdependenţă faţă de solicitările vieţii exterioare energia produce o diferenţiere profundă în interiorul organismului uman. Astfel în el se află inima şi plămînii, care prin legăturile lor cu alte organe şi sisteme realizează corelarea generală şi distribuţia curenţilor energetici între ele. Inima are acces la toate formele de energie, tot spectrul ei, iar plămînii pun accentul pe obţinerea energiei din aerul înconjurător. De fapt, în aer există tot, de aceea plămînii sînt conductori universali ai tuturor formelor de energie. Splino – pancreasul şi toate sistemele ce aparţin tractului digestiv (intestinul gros şi cel subţire, stomacul şi ficatul cu vezica biliară în funcţia ei digestivă) sînt ocupate cu preluarea energiei din hrană.

Ficatul, rinichii, vezica urinară şi tractul intestinal sînt structuri de purificare şi canalele lor transportă energie de curăţare eliberînd corpul şi canalele lui de resturile fizice şi energetice. Ficatul urmăreşte asiduu cum curge energia prin canale şi în momentul în care primeşte informaţia că undeva se manifestă o cît de mică zăgăzuire, un blocaj, îşi trimite curenţii pentru dizolvarea acumulărilor. Energia trebuie să curgă mai departe şi ficatul se străduieşte să menţină fluxul pînă cînd îi ajunge energia pentru îndeplinirea unei astfel de slujbe.

Rinichii, păstrătorii fluxului iniţial, urmăresc în amănunt conservarea şi îmbogăţirea lui. Dacă fluxul acesta seacă, viaţa începe să se piardă. Iată de ce rinichii urmăresc să nu se irosească energia, pentru ca principiul bunăstării rezonabile să fie urmat de fiecare organ, fiecare sistem al corpului uman şi a omului în întregul lui.

Vorbim despre unitatea energiei care umple canalele energetice ale corpului omenesc, înţelegînd între timp că în procesul ordonării omului la viaţa pămîntească s-a produs o specializare a organelor lui.

Acum va trebui să vorbim şi despre energii diferite. Despre energii de început - părinteşti, energii de curăţare ş.a.m.d. Acestea nu sînt forme diferite de energie ci una şi aceeaşi energie universală care îndeplineşte în împrejurări deosebite, în corpuri diferite, în diverse organe, funcţii diferite. Împrejurările, corpurile, organele adaptează energia pentru necesităţile lor. De exemplu, nu energia sexuală scade în om, cînd interesul corespunzător se micşorează, ci pur şi simplu energia. Dar rinichii, care controlează forţa masculină şi feminină vor transmite informaţia conform căreia a secat fluxul reproducerii.

Omul ajunge pe pămînt într-o lume concretă şi de aceea conştiinţei omeneşti îi stă în fire să o fărîmiţeze, să o detalieze în procesul asimilării. Adesea în conştiinţa multor oameni lumea rămîne necontopită în unitatea divină.

Scanned with OKEN Scanner

fiziologice ale corpului. Şi una şi alta este energie care-şi schimbă caracterul curgerii prin corpul uman.

în interdependenţă faţă de solicitările vieţii exterioare energia produce o diferenţiere profundă în interiorul organismului uman. Astfel în el se află inima şi plămînii, care prin legăturile lor cu alte organe şi sisteme realizează corelarea generală şi distribuţia curenţilor energetici între ele. Inima are acces la toate formele de energie, tot spectrul ei, iar plămînii pun accentul pe obţinerea energiei din aerul înconjurător. De fapt, în aer există tot, de aceea plămînii sînt conductori universali ai tuturor formelor de energie. Splino – pancreasul şi toate sistemele ce aparţin tractului digestiv (intestinul gros şi cel subţire, stomacul şi ficatul cu vezica biliară în funcţia ei digestivă) sînt ocupate cu preluarea energiei din hrană.

Ficatul, rinichii, vezica urinară şi tractul intestinal sînt structuri de purificare şi canalele lor transportă energie de curăţare eliberînd corpul şi canalele lui de resturile fizice şi energetice. Ficatul urmăreşte asiduu cum curge energia prin canale şi în momentul în care primeşte informaţia că undeva se manifestă o cît de mică zăgăzuire, un blocaj, îşi trimite curenţii pentru dizolvarea acumulărilor. Energia trebuie să curgă mai departe şi ficatul se străduieşte să menţină fluxul pînă cînd îi ajunge energia pentru îndeplinirea unei astfel de slujbe.

Rinichii, păstrătorii fluxului iniţial, urmăresc în amănunt conservarea şi îmbogăţirea lui. Dacă fluxul acesta seacă, viaţa începe să se piardă. Iată de ce rinichii urmăresc să nu se irosească energia, pentru ca principiul bunăstării rezonabile să fie urmat de fiecare organ, fiecare sistem al corpului uman şi a omului în întregul lui.

Vorbim despre unitatea energiei care umple canalele energetice ale corpului omenesc, înţelegînd între timp că în procesul ordonării omului la viaţa pămînteasă s-a produs o specializare a organelor lui.

Acum va trebui să vorbim şi despre energii diferite. Despre energii de început - părinteşti, energii de curăţare ş.a.m.d. Acestea nu sînt forme diferite de energie ci una şi aceeaşi energie universală care îndeplineşte în împrejurări deosebite, în corpuri diferite, în diverse organe, funcţii diferite. Împrejurările, corpurile, organele adaptează energia pentru necesităţile lor. De exemplu, nu energia sexuală scade în om, cînd interesul corespunzător se micşorează, ci pur şi simplu energia. Dar rinichii, care controlează forţa masculină şi feminină vor transmite informaţia conform căreia a secat fluxul reproducerii.

Omul ajunge pe pămînt într-o lume concretă şi de aceea conştiinţei omeneşti îi stă în fire să o fărîmiţeze, să o detalieze în procesul asimilării. Adesea în conştiinţa multor oameni lumea rămîne necontopită în unitatea divină.

Scanned with OKEN Scanner

Și așa am analizat ce energie trece prin canalele principale, centrale ale corpului omenesc. Acum să înțelegem ce reprezintă canalele energetice și în ce mod energia se deplasează prin ele.

Cursurile energetice - canale, sau cum mai sînt denumite adesea, meridiane - au trasat liniile lor exterioare cu o exactitate geometrică pe suprafața corpului omenesc și la fel de exact și-au găsit destinatarul necesar prin mersul intern în adîncurile organismului, oferind informații despre procesele ce au loc în organele interne, pe suprafață în punctele biologice active (PBA). Nici aceste puncte nu se contopesc într-o agitație dezordonată, ci au adresa lor exactă, legată de părți concrete ale corpului. Astăzi, nici cel mai inveterat materialist nu are dubii asupra faptului că aceste canale energetice sînt reale, ca și celelalte părți vizibile ale corpului uman. Deși nimeni nu a constituit încă un astfel de „microscop" în care, cu ochiul normal al omului, să fie posibil să vedem aceste „tubulețe". Prin urmare ce reprezintă aceste canale reale și invizibile? Poate că ele constituie fructul unei imaginații prolifice, a gîndului cuiva? Să ne amintim de legenda care ne oferă o versiune a descoperirii acestor canale.

Un oarecare țăran din China antică, imperială, suferea de dureri de cap foarte puternice. După ce a încercat o sumedenie de metode folosite la vremea respectivă nu a reușit nicicum să scape de dureri, dar odată, lucrînd pe cîmp, s-a zgîriat cu săpăliga și durerea a trecut. Țăranului și vecinilor lui le-a plăcut metoda de îndepărtare a durerii de cap și au început s-o folosească adesea, lovindu-și piciorul cînd îi durea capul, care cu aceeași săpăligă, care cu o piatră. Zvonul despre miraculoasa metodă a ajuns la vestitul împărat și el s-a ocupat de studierea ei înlocuind piatra grosolană cu un ac subțire de piatră. S-au descoperit noi puncte pe trupul omenesc care dădeau efecte curative și în cazul altor boli. Treptat, punctele izolate s-au reunit în grupe care au constituit prin linii canalele. Și cine poate spune cu exactitate ce a fost la început? Aceste puncte invizibile, imperceptibile în viața obișnuită sau gîndul despre ele?

Desigur că energia curgea prin corpul omenesc și ieșea pe suprafața lui prin PBA și înainte ca primul chinez învățat să construiască modelul canalului concret și să-l formuleze în cuvinte. Fără energie omul nu poate trăi, iar energia trebuie să curgă cumva prin corp. Chiar percepția vieții din corp, gîndul că el, omul, este viu și activează, iar înăuntrul lui trăiesc și activează organe și sisteme legate într-un tot - toate acestea creează premisa circulației energiei în interiorul corpului fizic. Omul se resimte din ce în ce mai mult ca o entitate energetică chiar neconștientizînd încă acest lucru. Aceasta dacă am vorbi numai despre starea conștiinței de masă, dar între oameni au existat întotdeauna inși suprasensibili, pentru care știința despre

Scanned with OKEN Scanner

curgerea energiei prin interiorul corpului este tot atît de firească pe cît este pentru omul obişnuit conştientizarea fluxului sanguin.

În acest mod, putem spune că ştiinţa despre fluxurile de energie din interiorul corpului omenesc s-au aşezat în Cîmpul Informaţional al Pămîntului împreună cu omul care s-a conştientizat ca fiinţă terestră. Adică omul a ştiut întotdeauna că este energetic, doar că nu a formulat încă pentru sine modul de răspîndire a energiei prin corpul său. Dar a venit timpul şi oamenii ce merg în această direcţie parcă s-ar fi lovit din „greşeală" la genunchi şi ar fi legat mental lovitura, dintr-un anumit loc al piciorului, de dispariţia durerii de cap. Gîndul s-a fixat în Cîmpul Informaţional al Pămîntului. Adepţilor unei astfel de metode, de tratament, lovitura cu săpăliga - piatra, le-a fost mai uşor, subconştientul lor s-a pregătit pentru o idee-formă gata constituită: „Dacă te doare capul, loveşte-ţi genunchiul". Energia gîndului adepţilor a întărit şi mai mult această idee. Adepţii nici măcar nu s-au îndoit de realitatea existenţei unor astfel de puncte biologic active şi a unei adrese sigure a lor pe piele. Nouă, celor care trăim departe de surse, cînd cîmpul terestru mental este deja compact şi în el se găseşte tot, nu ne rămîne decît să ne încredinţăm informaţiei curente şi să folosim în practică cunoştinţele gata formulate. Este adevărat că astăzi ştiinţa despre canale în forma ei canonică este pusă în discuţie de cîţiva dintre compatrioţii noştri, care afirmă că „Ceea ce pentru chinez este bun, pentru rus este mortal". Ei susţin că ne deosebim nu numai prin constituţia corpului, culoarea şi forma ochilor dar şi canalele energetice din corpurile noastre arată diferit. Desigur, dacă oamenii se consideră făcuţi după cum se spune din alt „aluat", atunci nici organele lor interne nu sînt asemănătoare cu ale celorlalţi, şi energia ce alimentează aceste organe se obţine pe nişte căi proprii, cîmpul unitar al Pămîntului trecînd pe lîngă conştiinţa lor fără să lase urme. Într-adevăr, felul în care omul se conştientizează pe sine îl face să existe în cele din urmă. Doar este spus: „După credinţa voastră să vă zidiţi". Credinţa aceasta însă, în specificul ei de excepţie trebuie să fie auten-tică şi profundă şi nu la nivelul observaţiei superficiale aruncate în patima controversei. Se ivesc de „niciunde" noi cunoştinţe despre caracterul apariţiei energiei în corpul omenesc. Cu toată elaborarea teoriei terapiei - ţigun, despre canalele energetice se găsesc oameni care într-adevăr fac descoperiri şi află lucruri noi. De pildă, terapia su-djoc cu accente pe talpa piciorului şi terminaţia mîinii omului. Noi sîntem martorii apariţiei şi utilizării unei noi metode de lucru cu energia umană care s-a consolidat în cîmpul Pămîntului. Se prea poate că această metodă exista dintotdeauna iar autorii care au descoperit-o acum s-au străduit să se relaxeze într-atît, încît s-au eliberat din chingile şabloanelor şi au permis acestei noi cunoaşteri să ajungă la ei.

Scanned with OKEN Scanner

În acest fel, poate că și păzitorii purității energetice a corpului european se vor înmuia și vor permite ideilor general - umane atît de distinct apărute pe substratul chinezesc să lucreze și pentru binele lor?

Sau, dimpotrivă, dezicîndu-se de individualitatea proprie și depășind toate stereotipurile, să descopere pentru oameni ceva cu adevărat nou în caracterul răspîndirii energiei prin corpul omenesc și în mijloacele de a o pune în evidență pentru a se putea lucra în mod practic cu ea.

Sună bine - lucrare practică. Cum se poate, totuși, utiliza în practică cunoașterea despre canalele energetice?

Scanned with OKEN Scanner

PRACTICA LUCRULUI CU CANALELE ENERGETICE

Chinezii spun: „Ceea ce faci afară intră înăuntru". Asta înseamnă că manipulările de pe suprafaţa corpului omului sau din apropierea lui în lungul liniilor traseelor externe duc la modificarea caracterului răspîndirii energiei prin canale. Adică, orice acţiune asupra corpului omului - de la un banal masaj pînă la formele fără contact din terapeutică - este lucrare energetică. În virtutea aceleiaşi naturi energetice a omului un masaj neenergetic, de exemplu, nu există. Toată treaba stă în puterea de concentrare a executantului asupra obiectului manifestării. Dacă gîndurile terapeutului sar de la propriile probleme la cele lumeşti - generale, iar mîinile în timpul acesta fac deplasări lipsite de logică, haotice, pe corpul omului, atunci energetica celui aflat sub tratament primeşte modificări haotice. Cîteodată suma unor astfel de modificări este totuşi benefică pentru om, altădată negativă, dar cel mai adesea de nici un fel. De aceea oamenii nici nu conştientizează energetismul unor astfel de influenţe. Despre energetică în tratament se vorbeşte cînd se întreprind eforturi speciale pentru concentrarea pe structurile energetice ale omului (canale, centri). Dacă practicianul terapeut se concentrează numai asupra părţilor fizice ale corpului neştiind nimic despre energia omului, dar inima lui este plină de iubire faţă de pacient iar mîinile blînde, pline de atenţie, percep organul vătămat ca pe o fiinţă bolnavă, capricioasă şi suferindă, atunci o astfel de acţiune va fi cea mai înaltă măsură energetică.

Energia are o mulţime de manifestări în corpul uman. De aici şi marea diversitate a metodelor de acţiune terapeutică asupra bolnavului. Un

Scanned with OKEN Scanner

om creativ nu va nega sau absolutiza pe nici una din ele. Orice om care se ocupă de vindecare poate avea formele lui preferate de acţiune, pe care le reuşeşte mai bine sau care se potrivesc mai bine omului concret, în timpul aplicat al lucrului cu el. O singură cerinţă rămîne generală şi constantă pentru terapeutul practician în orice formulă de lucru energetic, obligaţia dezvoltării spirituale interioare. Printr-un asemenea tip de dezvoltare, prin conştientizarea propriilor probleme şi aflarea mijloacelor de a le pune sub control, terapeutul atinge tot mai profund natura umană, a bolilor omeneşti şi învaţă să le învingă. Omul care ştie să se vindece pe sine va fi capabil să-i ajute şi pe alţii.

Canalele energetice sînt linii trasate prin mersul lor exterior de la zonele centrale ale corpului uman spre periferie, mîini şi picioare şi înapoi, avînd în fiecare punct biologic activ legături cu cîmpurile energetice înconjurătoare. Dacă aceste puncte sînt curate şi deschise iar canalele nu sînt înfundate cu murdărie (energetică), nefiind nici acoperite de blocaje corporale, atunci energia prelucrată părăseşte liber corpul omenesc, iar energia curată, proaspătă, intră în el la fel de liber. Privind spre un astfel de om cei din jur vor spune: „Este armonios şi practic sănătos".

Pe distanţe mici în corpul nostru unde permeabilitatea prin canale se poate înrăutăţi apar zone de comutare de la un ţesut la altul. De exemplu, acolo unde tendoanele se prind de oase, fibrele musculare se învecinează cu fasciile care le acoperă ş.a.m.d. Energia se blochează şi în structuri anatomice compacte: articulaţii, muşchi şi tendoane izolate, organe interne. Trosnesc articulaţiile înfundate cu săruri din cauză că nu curge energia prin canalele ce trec prin apropierea lor; trosnesc ligamentele dure, neelastice - se opreşte fluxul; în muşchii odată elastici şi puternici apar cordoane formate din fibre musculare şi noduli denşi, dureroşi - energia slăbeşte; organul intern îşi reformulează structura, apar în el zone cu ţesuturi conjunctive amestecate - fluxurile de energie se pierd. Desigur insuficienţa energetică impune organului o restructurare întrucît el se înfundă cu substanţe de prisos, cu celule inutile pentru îndeplinirea funcţiilor naturale ale ţesuturilor. Dar şi organul restructurat, cum am subliniat deja, nu lasă să treacă fluxurile de energie necesare, dispersîndu-le prin formaţiunile patologice. Aceste procese sînt corelate reciproc şi se hrănesc unul pe celălalt. Iar în momentul în care omul se adresează după ajutor specialistului nu mai are importanţă „cine a început primul" acţiunea de distrugere. Sau omul s-a supărat fiind necăjit pe oamenii din jur şi a barat drumul curentului de energie prin trupul său, sau, de exemplu, rinichii i s-au certat între ei şi întrerupînd orice relaţie s-au apucat de construcţia baricadelor din celule de ţesut conjunctiv. Penru om toate acestea se manifestă prin senzaţii specifice de durere

Scanned with OKEN Scanner

într-un anume loc, concret, al corpului său.

Mai devreme sau mai tîrziu vine momentul cînd stăpînul organului bolnav hotărăşte că, în sfîrşit, a răbdat destul. Începe procesul de tratare. În funcţie de tehnica specialistului căruia i s-a adresat, omul primeşte un anume tip de acţiune. Medicul de familie îl va trimite neapărat pe bolnav la farmacie după o doză de mijloace chimice, care printr-un fel oarecare vor schimba condiţiile de lucru ale organului care a dat semne de boală şi este posibil ca un timp anume ele să nu mai apară. Specialistul „netradiţional" poate să aleagă două căi: pe cea a influenţei asupra organului bolnav sau calea acţiunii directe asupra energeticii organului şi a omului în întregime.

În primul caz, poate fi masajul, mişcările active şi pasive, tratamentul cu plante, procedeele de purificare şi o mulţime de alte metode de tratare fără medicamente. În acest caz se schimbă „constituţia" deja stabilă a organului şi condiţiile lui de comunicare reciprocă cu ţesuturile din jur, ca urmare a acestor modificări energia începe să se răspîndească în alt fel, astfel să alimenteze organul şi schimbările pozitive provocate de terapeut se consolidează, iar organul se întoarce pentru o vreme la funcţionarea normală fără dureri şi probleme.

La al doilea mijloc de acţionare deja energia însăşi, pe care a stimulat-o într-un fel sau altul, schimbă structura organului bolnav printr-un flux de energie proaspătă, complementară, pregătind condiţiile pentru curgerea ei liberă, ulterioară. Un timp şi acest bolnav se va simţi sănătos.

Dar ce se întîmplă, oricum l-ai trata pe om el se va simţi sănătos numai un timp? Rezultă că da. În toate aceste metode de tratament accentul cădea pe locul dureros iar posesorul organului bolnav rămînea în afara razei de observaţie a vindecătorului. Dar boala apare cu mult înainte ca omul să simtă simptomele dureroase. Acestea sînt ultima alarmă dintr-un lanţ întreg de preveniri prin care soarta a încercat să-l păzească de greşeli. Dar omul nu a auzit acele semnale, în schimb semnalele durerii din corp se aud deja distinct. De aceea concomitent cu acţiunea de îndepărtare printr-o metodă sau alta a simptomelor dureroase din organism, trebuie să se desfăşoare cercetări psihologice asupra proceselor interne din adîncurile conştiinţei omului. Boala va ceda cînd se va petrece o transformare spirituală a omului. Boala va slăbi cînd omul va începe să reflecteze şi să caute problema nu în organul sau sistemul bolnav, ci în modul său de a trăi. Boala începe să renunţe necondiţionat la poziţiile ei cînd omul devine el însuşi un participant activ la procesul său de vindecare.

Acest proces, fără-ndoială, este foarte dificil. De aceea şi cei mai mulţi oameni, şi medicina, se blochează pe terapia simptomatologică, cu abaterea cursului bolii de la cronic în cel mai bun caz. Natura s-a preocu-

Scanned with OKEN Scanner

pat de om și a aranjat lucrurile foarte înțelept. Corpul și conștiința omului sînt legate într-un tot și modificările unuia vor atrage fără ocol modificările celuilalt. Pentru a ajuta corpul se poate și trebuie schimbată conștiința și invers, schimbînd învelișul corporal se poate corecta conștiința omului. Nu mulți oameni au acces la prima cale, deoarece nu este simplu să înveți să-ți controlezi în mod conștient emoțiile, sentimentele. Adesea omului îi este greu și să recunoască faptul că prezența unor trăsături de caracter poate fi cauza contactelor dureroase cu lumea exterioară și că el, caracterul, ar merita să fie luat sub controlul conștiinței.

Oamenii s-au atașat în asemenea măsură de corpul lor încît viața, în conștiința multora, este legată de bunăstarea învelișului fizic însuși. De aceea acțiunea asupra corpului în sine este mult mai apropiată și mai de-nțeles pentru majoritatea oamenilor. Este altceva că această majoritate nu știe să-și guverneze corpul, dar se poate învăța.

Prin urmare asupra corpului se poate acționa pentru a obține schimbări interioare profunde. În speță trebuie înțeles că și prin formele corporale de lucru nu se poate schimba repede conștiința. Tabletele i-au obișnuit pe oameni cu ideea că stările de bolală acută se pot îndepărta repede, de aceea și de la această metodă se așteaptă un rezultat la fel de rapid, dar fără neajunsurile terapiei medicamentoase, cum ar fi intoxicarea organismului cu substanțe chimice și efecte secundare neplăcute. Și iată că în alegerea metodelor de acționare asupra organismului preferința se acordă formelor dure, intensive - scopul fiind să se scape cît mai rapid de senzațiile neplăcute. Aceste forme au și ele efectele lor secundare negative și cel mai important dintre ele constă în aceea că oamenii își pierd încrederea în eficiența lucrării corporale. Dar este imposibil să obții schimbări reale, benefice în structurile corporale (mușchi, ligamente, articulații, vase organe interne ș.a.m.d.) printr-o manipulare tranșantă asupra structurilor osoase, să zicem. Omul își „adună" boala cu anii și modificările patologice ating multe organe și țesuturi din vecinătate. Prin ce manifestări rapide se poate îndepărta această „bogăție"? Calea spre sănătate este încă și mai lungă decît drumul spre boală. De aceea este importantă o acțiune regulată și sistematică asupra corpului, ce va duce în mod sigur la un rezultat pozitiv.

Se poate începe cu aparatul articulo-musculo-ligamentar, numit și locomotor. Să ne amintim că toate organele importante ale corpului omenesc controlează o parte sau alta a acestui aparat. Să ne amintim de asemenea că în corpul uman totul se leagă de tot. De aceea, după principiul legăturii inverse (feed-back) energia va aduce fără tăgadă impulsul vindecător, format în straturile superficiale ale corpului, pînă la organul plasat în profunzime. La toate nivelurile corpului uman, de la creștet pînă la călcîi se poate

Scanned with OKEN Scanner

organiza activitatea musculară astfel încît va da un efect terapeutic vizibil şi stabil, va permite rezolvarea multor probleme interne. Supraîncordarea acumulată de oameni în corpurile lor este prea mare. Această supraîncordare s-a revărsat ca un val pînă la organele cele mai adînc plasate şi a acoperit fluxul liber de energie din corpul omului. Prin întindere, prin lucrul static cu muşchii relaxaţi, se poate îndepărta această supratensiune din straturile superioare ale corpului şi iniţia o relaxare profundă a întregului organism, ceea ce va permite energiei să curgă natural şi să ajungă în locurile unde ea este necesară, rezultatul fiind un corp sănătos. Acţiunea treptată, fără grabă, dozată asupra corpului, regularitatea acestei munci vor da un rezultat pozitiv. Lucrarea intensivă, cu faze bruşte, de un caracter impulsiv poate avea efecte distrugătoare.

Dar să ne întoarcem la canalele energetice şi la practica lucrului cu ele. Lucrarea la suprafaţa corpului permite îmbunătăţirea condiţiilor de curgere a energiei prin canale. Acum trebuie trimisă energia prin canale. Ce ar putea s-o deplaseze prin canal cînd mîna se mişcă prin traseul superficial propriu în lungul cursului său? Energia este împinsă de forţa gîndului. Dacă în momentul deplaşării mîinii gîndul a trecut difuz, atunci energia nu se concentrează în canal ci se dispersează haotic, neatingîndu-şi ţelul. De aceea în lucrarea energetică este foarte important momentul concentrării gîndului asupra obiectului manipulărilor noastre. Canalele pot fi prelucrate în orice tehnică a acţiunii. Cel mai bine se potrivesc şedinţele de masaj clasic: mîngîierea şi frecarea. Ar fi de dorit să fie văzut sau perceput canalul, să fie conştientizat caracterul curgerii energiei prin el (este un surplus?, o insuficienţă?) şi plecînd de la această înţelegere să se constituie propria lucrare energetică relativ la canal. Surplusul se scoate prin punctele iniţiale sau terminale ale canalului, insuficienţa se completează cu un flux de energie exterioară.

Dacă nu există încă o vizibilitate directă a canalului se poate construi lucrarea pe forma mentală a canalului. Pentru aceasta trebuie privită atent linia canalului de pe planşă şi închizînd ochii să fie imaginată ca trecînd pe pielea omului. Această imagine trebuie menţinută pe toată durata lucrării. Gîndul este material şi chiar această proprietate materializează intenţia noastră de a îmbunătăţi curgerea energiei prin canalul propriu-zis.

La deprinderea de a lucra cu forme mentale cînd un gînd lăturalnic nu ne mai abate de la modelul canalului, putem să asimilăm metoda pompării energiei prin sistemul canalelor omului printr-o trecere mentală a fluxului de energie prin tot sistemul canaleleor principale, de la canalul plămînilor [P] la canalul ficatului [F]. Introducem fluxul simultan prin două linii ale canalelor pereche. Se închieie un astfel de tur al canalelor prin mişcarea

Scanned with OKEN Scanner

mentală a fluxului de la punctul „celor o sută de întîlniri" din creştetul capului în jos, pe canalul antero-median pînă la perineu şi în sus, pe cel postero-median pînă la creştet. O astfel de pompare se poate utiliza şi la tratarea altor oameni şi la autotratare. Cantitatea de ture se alege în funcţie de individualitatea terapeutului şi a bolnavului, de felul în care primul se poate concentra cu gîndul asupra canalelor şi de cît de blocat este canalul celui de al doilea. Vă reamintesc că nu este cazul să va forţaţi să rezolvaţi dintr-o dată toate problemele, într-o şedinţă. Fluxurile de energie în exces sînt la fel de periculoase ca şi supradoza de mijloace medicamentoase. Bunăstarea rezonabilă - iată criteriul eficienţei lucrului cu energia. Omul poate să atingă acest nivel de înţelegere doar prin experienţa practică.

În încheierea analizei temei canalelor energetice vă prezint două metode practice de autoreglare.

Stimularea canalelor energetice (fig. 19)

înainte de a începe această lucrare este necesară o relaxare prealabilă a corpului. Poziţia iniţială: şezînd pe scaun, spinarea dreaptă, capul, gîtul pe aceeaşi linie, mîinile pe genunchi; ochii închişi. Orice deformare a poziţiei corpului mai ales strîmbarea coloanei vertebrale duce la limitarea permeabilităţii canalelor principale, de aceea poziţia corporală aleasă este obligatoriu să fie menţinută pe toată durata procedurii. Utilizînd metoda materializării gîndului şi de asemenea legea naturii vii a tot ce există în această lume, inclusiv a părţilor separate din corpul uman, este necesar să vă adresaţi tuturor părţilor propriului corp cu rugămintea de a se relaxa maximal.

Mai departe trebuie să lăsaţi unda destinderii de sus, de la cap spre picioare, spunînd formula :

- se relaxează gura, ochii, fruntea;
- faţa, capul sînt relaxate;
- se relaxează gîtul, de sus în jos;
- regiunea umerilor este relaxată;
- se relaxează mîinile de la articulaţiile umerilor spre degete şi înapoi;
- toracele, abdomenul şi toate organele interne sînt relaxate;
- se relaxează regiunea lombară;
- spatele se relaxează în lungul coloanei vertebrale de jos în sus şi înspre suprafeţele laterale ale trunchiului;
- unda relaxării coboară pe spate şi pelvis;
- este relaxat pelvisul şi toate organele pelviene sînt relaxate;
- se relaxează coapsele, genunchii, muşchii gambelor, gambele;
- tălpile sînt relaxate.

Scanned with OKEN Scanner

Aruncați din nou o privire interioară părților din corp care se relaxează greu și rugați-le să se relaxeze. O atenție specială acordați feței. Dacă pe față se află grimasa încordării atunci și în corp se vor găsi mușchi care vor răspunde prin încordare.

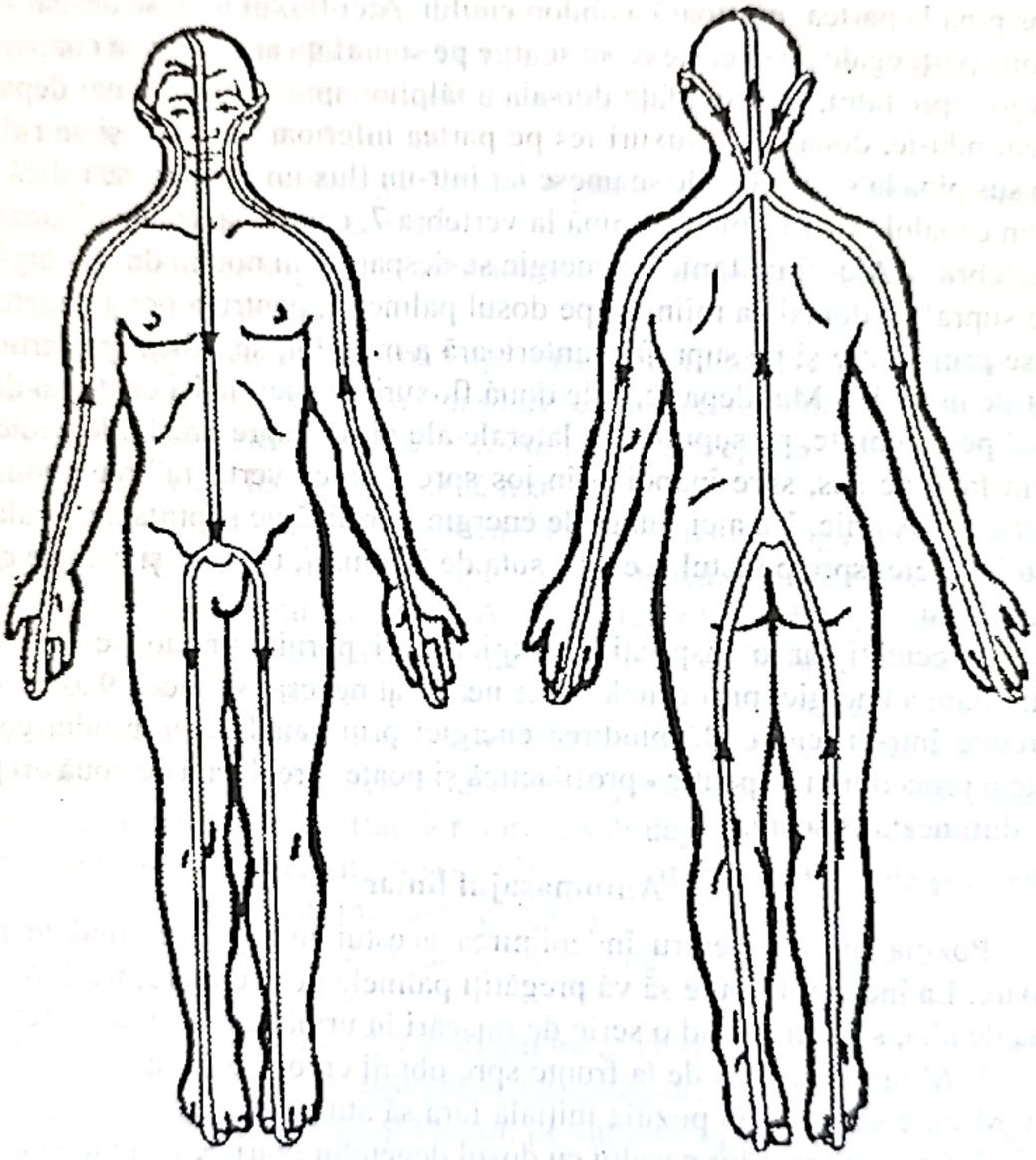

Fig. 19 - Schema „pompării energetice"

Acum se poate trece propriu-zis la răspîndirea energiei prin canale. Ne amintim că este multă energie în jur, foarte diversă, și inclusiv și cea care vă este necesară dumneavoastră chiar acum. Misiunea constă în a obține și introduce în propriul organism energia și a o ajuta să se distribuie prin canale.

Imaginați-vă cum fluxul de energie curată intră în corpul dumneavoastră prin punctul din creștetul capului (punctul „celor o sută de întîlniri").

Scanned with OKEN Scanner

Formulați acest gînd și urmăriți cum fluxul se răspîndește prin corpul dumneavoastră. Respirația este ritmică, liniștită. Inima bate egal. Repetați cîteva cicluri inspirări - expirări. Începeți să purtați mental fluxul de energie pe meridianul antero - median de la punctul „celor o sută de întîlniri" în jos pînă la partea inferioară a abdomenului. Aici fluxul unic se desparte în două părți egale de energie ce se scurge pe suprafața anterioară a coapselor în jos spre tălpi. Pe suprafața dorsală a tălpilor spre degete și mai departe ocolindu-le, două mici fluxuri ies pe partea inferioară tălpilor și se ridică în sus pînă la sacrum unde se unesc iar într-un flux unitar, care se ridică lin prin canalul postro - median pînă la vertebra 7, cervicală, (punctul „marea vertebră"). Aici fluxul mic de energie se desparte din nou în două, curgînd pe suprafața dorsală a mîinilor pe dosul palmelor, pentru a ocoli degetele, iese prin palme și pe suprafața anterioară a mîinilor, se ridică spre articulațiile umerilor. Mai departe, cele două fluxuri de energie își continuă drumul pe antebrațe, pe suprafețele laterale ale gîtului spre urechi, le ocolesc prin față, pe sus, spre înapoi și în jos spre „marea vertebră" reunindu-se într-un flux unic. De aici fluxul de energie se ridică pe suprafața dorsală a gîtului, cefei spre punctul „celor o sută de întîlniri", unde se și încheie circuitul său.

Executați iar o inspirație - expirație și porniți un nou circuit de antrenare a energiei prin canale. Este neapărat necesar să faceți 9 astfel de circuite într-un ciclu. Răspîndirea energiei prin canalele propriului corp este o procedură terapeutic - profilactică și poate fi realizată de două ori pe zi, dimineața și seara.

Automasajul liniar

Poziția inițială pentru îndeplinirea acestui masaj este stînd în picioare. La început trebuie să vă pregătiți palmele pentru lucru, frecîndu-le una de alta, și apoi făcînd o serie de mișcări în următoarea succesiune:

1. Mîngîierea feței de la frunte spre obraji cu o ușoară apăsare - de 9 ori. Mîinile se întorc în poziția inițială fără să atingă fața.

2. Frecarea aripilor nasului cu dosul degetelor mari de la mînă - de 27 de ori. Mișcarea este alternativă.

3. Frecarea mijlocului frunții cu baza palmei cu mișcări circulare într-un sens și altul în decurs de un minut.

4. Mîngîierea tîmplelor cu suprafața dorsală a degetelor mari de la mîini începînd de la unghiul interior spre cel exterior - de 9 ori.

5. Ciupirea sprîncenelor cu degetele mîinii, primul și al doilea - al treilea de la unghiul intren la cel extern - de 9 ori.

6. Ciupirea rădăcinii nasului - de 27 de ori.

Scanned with OKEN Scanner

7. Apăsarea uşoară cu arătătorul vîrful nasului şi frecarea prin mişcări circulare de 9 ori în ambele sensuri.

8. Să frecaţi pavilionul urechii cu degetele mîinii. Mişcările la început line, delicate, devin apoi mai adînci, intensive.

9. Îndoiţi urechile de sus în jos - lipiţi-le de cap şi ţineţi-le cîteva secunde, din spate spre faţă - apăsaţi, din jos în sus - apăsaţi, ţineţi.

10. Frecaţi scalpul cu buricele degetelor în mişcări circulare, pe cărări, de la frunte spre ceafă - 5 minute.

11. Mîngîierea suprafeţei dorsale a gîtului de la ceafă spre regiunea umărului - de 9 ori cu fiecare mînă.

12. Mîngîierea suprafeţei anterioare a gîtului de la bărbie spre stern - de 9 ori cu fiecare mînă.

13. Mîngîierea mîinii (bărbaţii încep cu mîna stîngă, femeile cu dreapta). Cu palma celeilalte mîini să treceţi de la articulaţia umărului spre axilă de 9 ori. Degetele mîinii care mîngîie sînt îndreptate în lungul liniilor ca-nalelor. Acelaşi lucru cu cealaltă mînă.

14. Mîngîiaţi toracele - abdomenul de la clavicula stîngă pentru bărbaţi şi de la cea dreaptă pentru femei spre creasta iliacă. Femeile ocolesc glanda mamară dinspre latura externă. A se repeta de 9 ori de ambele părţi.

15. Frecarea abdomenului cu mişcări circulare de 36 ori cu fiecare mînă.

16. Aşezaţi mîinile pe creasta iliacă, apăsînd cu patru degete de la fiecare mînă pe suprafaţa anterioară a abdomenului. Aplecaţi-vă înainte şi la expirare apăsaţi cu degetele pe abdomen, presînd puternic peretele anterior pînă la perceperea pulsaţiilor aortei, sub degete. Pe apneea expirului men-ţineţi această stare cîteva secunde. Eliberaţi brusc degetele şi executaţi o inspiraţie. Repetaţi mişcarea de 27 ori.

17. Relaxarea feselor. Apucaţi cu mîinile ambele fese şi strîngeţi-le alternativ sus-jos de 27 ori.

18. Mîngîierea picioarelor. Bărbaţii încep cu stîngul, femeile cu dreptul. Mişcările se încep de la articulaţia coxo-femurală pe suprafaţa antero-externă a coapsei spre talpă şi înapoi, pe suprafaţa postero-interioară, spre regiunea inghinală - de 9 ori.

19. Frecarea degetelor picioarelor cu mişcări alternative, ale palmelor - 1 minut. Îndoiţi piciorul la genunchi şi puneţi talpa pe coapsa piciorului de sprijin. Cei cărora le este greu să stea într-o astfel de poziţie pot face mişcarea din poziţia şezînd.

Executarea acestui masaj se poate face dimineaţa şi seara pentru reglarea fluxurilor energetice în organism. Nu cere mult timp, iar beneficiul este mare. Acestea sînt formele în care omul poate debuta în lucrul cu energia.

Scanned with OKEN Scanner

Introducerea expusă mai sus este mult mai complet prelucrată în țigun. Țigun nu este doar cunoașterea despre natura energetică a omului, a canalelor și energeticii organelor, inter-relația lor și influența reciprocă; nu este doar o gimnastică, care dă sănătate și forță; nu e doar o terapie originală și o filozofie interesantă. Țigun este un mod de a trăi, este o percepție specifică asupra lumii, un mijloc de a ne smulge din rutină și de a înțelege altfel realitatea.

Scanned with OKEN Scanner

CANALELE ENERGETICE DIN PUNCTUL DE VEDERE AL PRACTICĂRII YOGA

Energia este unitară şi multiformă. Cîţi oameni Atîtea forme de energie, cîte emoţii atîtea forme de energie, cîte gînduri atîtea forme de energie, cîte state atîtea forme de energie, cîte curente filozofice atîtea formeş Acest lanţ de enumerări poate fi prelungit la infinit întrucît nu există o limită a manifestărilor vieţii în Univers şi în forma lui particulară, a vieţii pe Pămînt. Fiecare formă de viaţă îi conferă energiei nuanţa ei, vibraţiile ei şi, la fel, vede în mod specific energia şi-şi găseşte modalităţile proprii de lucru cu ea. Ţigun a pus accentul pe canalele energetice şi punctele canelare, a evidenţiat trei niveluri energetice: superior, mediu, inferior, străjuite de canalul celor trei încălzitori.

Alţi oameni cu altă percepţie asupra energiei au luat în considerare alte canale, alt caracter al distribuţiei energiei. Ei au denumit energia prin cuvîntul Prana, canalele - nadi, iar calea realizării unităţii sufletului, trimis în cîmpul material al pămîntului de voinţa Creatorului, cu începutul său divin - calea Yoga. Lucrul cu energia este pentru yoga o problemă tehnică, dar foarte importantă. Astăzi problemele de contact cu energia au devenit importante şi pentru oamenii obişnuiţi iar yoga însăşi a ieşit din temniţa hotarelor naţionale şi capătă tot mai mult statutul Cunoaşterii unitare despre natura vieţii, în general, şi formele ei concrete, în particular. Faptul că Yoga este universală în postulatele şi tehnicile ei de dezvoltare spirituală şi corporală se vede pînă şi la o analiză superficială a tuturor teoriilor şi

Scanned with OKEN Scanner

curentelor dezvoltării umane. Toate, inclusiv ţigun, la care ne-am oprit cu cîteva pagini mai înainte, este un caz particular - Yoga. Cîmpul informaţional al Pămîntului a păcătuit această Cunoaştere pentru toţi pămîntenii fără a ţine cont de naţionalitatea lor. În fiecare capăt al Pămîntului, în diferite vremuri, au aderat la ea fie popoare întregi, fie anumite individualităţi, într-o formă accesibilă înţelegerii şi cu şanse reale de dezvoltare într-o ţară anume sau o grupă delimitată de oameni. Oamenii care au făcut astfel de „descoperiri" în cîmpul informaţional, în virtutea particularităţilor personale sau naţionale, au denumit cunoştinţele dobîndite în mod diferit dar pentru păstrătorii tradiţiei Yoga toate acestea au fost lipsite de importanţă în faţa nevoii ca omenirea să aibă întotdeauna şi oriunde o şansă de dezvoltare spirituală.

Astăzi, în condiţiile unui schimb drastic al regimului energetic sub care au trăit pămîntenii, importanţa practicii Yoga a crescut şi mai mult. Dispar barierele naţionale, terminologice, care au ţinut ascunsă pînă acum Cunoaşterea de „utilizarea de masă". Adepţii diferitelor şcoli şi confesiuni se apropie tot mai mult de principiile energetice unice ale vieţii. Dacă undeva apar neînţelegeri şi conflicte între oamenii care merg sub diferite stindarde spirituale ele se datorează slăbiciunilor şi ambiţiilor omeneşti încă nelichidate pe care Yoga ne învaţă să le depăşim. Iar pentru a le depăşi avem nevoie de un curs accelerat de ştiinţă spirituală, deoarece timpul necesar omenirii pentru a ieşi din fundătura necredinţei, urii, nu mai este deloc mult, fiind estimat la doar cîteva sute de ani. Se şi vede asta după felul în care s-au stabilit legăturile între noi şi noile energii ce stăpînesc astăzi Pămîntul. Se năruie formele vechi de viaţă, chiar şi însuşirile lucrurilor se schimbă şi ele. Dacă oamenii vor continua să se împotrivească schimbărilor, să refuze oportunităţile de dezvoltare spirituală proprie, atunci soluţia este una singură - dispariţia. Aşa a fost întotdeauna, cînd noul intra în viaţa oamenilor, aceia care credeau în el începeau să trăiască după noua ştiinţă iar adversarii care nu asimilau noul, prin forţa declinului firesc, deveneau tot mai puţini. Energiile care stau acum în faţa omului sînt aspre, este de-ajuns să „priveşti pe fereastră" ca să te convingi de asta.

Iar noi, în urma străvechilor yoghini, pentru care sanscrita era mai familiară decît nouă astăzi, vom încerca să înţelegem abordările temei energiei în maniera yoga. Nadi - canale, de la sanscritul „nad" - mişcare, este locul prin care se mişcă prana - energia. Yoghinii au numărat 350 de mii în corpul omenesc! Ei au inclus în această listă de canale toate cursurile mari şi mici prin care se deplasează cele mai diferite forme de energie, independente sau antrenate de purtătorii materiali. Sînt vase, de la capilare, vase limfatice, fibre nervoase, canale energetice propriu-zise, pînă la cir-

Scanned with OKEN Scanner

cuitele largi ale corpului fizic care transmit masele nutritive şi substanţele asimilabile de la locul de intrare a energiei concrete în corp pînă la cele mai mici celule ale lui. Să ne concentrăm asupra celor mai importante din ele, purtătoare de energie subtilă. Ele, desigur, nu se văd cu ochiul liber, dar cel care merge pe calea lucrării spirituale asupra sinelui are şansa de a învăţa să vadă energia şi canalele care o însoţesc, cumva altfel.

Yoghinii au delimitat paisprezece canale energetice principale iar între ele mai importante sînt trei: Ida, Pindala, Sushumna (fig. 20). Ultimul este şi cel mai important.

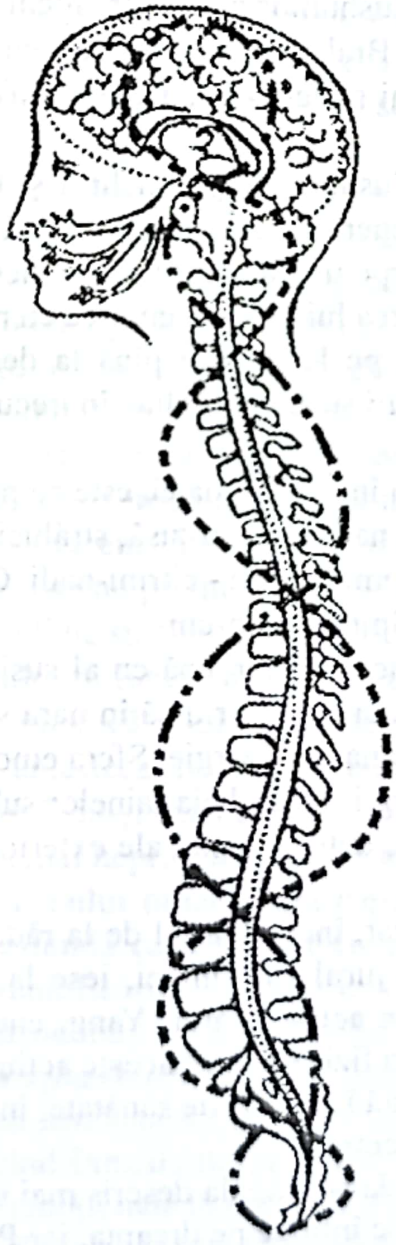

Fig. 20 - Canalele energetice principale: Sushumna, Ida, Pingala

Scanned with OKEN Scanner

Sushumna. Acest canal - putătorul forţei naturale - focul se situează în canalul spinocerebral, porneşte de la rădăcina lotoului care se află în perineu şi se termină în lotusul cu o mie de petale pe creştetul capului. În regiunea trunchiului encefalic canalul se desparte în două ramuri. Prima din ele merge spre lobul frontal al creierului mare şi mai departe în regiunea dintre sprîncene spre lotusul cu două petale. De aici, această ramură - Sushumna anterioară - se ridică spre regiunea din creştet (moalele capului la nou-născuţi). A doua ramură - Sushumna posterioară - de la punctul bifurcaţiei merge spre lobii occipitali şi parietali ai scoarţei cerebrale şi în regiunea parietală se întîlneşte cu Sushumna anterioară închizînd bucla. Prin această zonă de pe creştet numită Brahma - Randhra, deschizătura lui Brahma (aşa este numit în vede - vechi scrieri - chiar creatorul), yoghinul iluminat îşi părăseşte corpul.

La omul obişnuit, Sushumna este închisă şi trebuie să depui multe eforturi pentru a difuza energia prin acest canal. Una din tehnicile Yoga chiar constă în trezirea şarpelui Kundalini ce s-a încolăcit într-un inel la rădăcina lotusului, în ridicarea lui pînă la reunirea cu marea energie cosmică. Yoghinul care l-a ridicat pe Kundalini pînă la deschizătura lui Brahma devine stăpînul timpului. El se află simultan în trecut, prezent şi viitor, trupul lui este nemuritor.

Sushumna, complexă în constituţia ei, este compusă din trei învelişuri: roşu ca focul - sushumna-nadi propriu-zisă, strălucind ca lumina soarelui, - vadjra-nadi sclipind ca lumina lunii - citrini-nadi. Chiar prin ultimul trece calea lui Kundalini spre Spiritul Suprem.

Ida. Canalul lunii începe împreună cu al sushumnei în rădăcina lotusului şi răsucindu-se în jurul ei se ridică în nara stîngă. Chiar principiul primar Ynn umple acest canal cu energie. Sfera emoţională, psihică se află sub controlul acestor energii. Este cheia tainelor subconştientului, a motivelor profunde, interioare, determinante ale exteriorului. Sfera iraţionalului, a forţelor magnetice.

Pingala. Canalul solar, începe la fel de la rădăcina lotusului şi răsucindu-se de asemenea în jurul sushumnei, iese la nara dreaptă. Canalul poartă principiul masculin activ creator, Yang, energia voinţei care provoacă acţiunile, oferă forţa fizică pentru aceste acţiuni. Sub controlul acestei energii care se manifestă în starea de sănătate, în forţa corporală se află sfera forţelor raţionale, electrice.

Tipul de distribuţie Ida şi Pingala descris mai sus este unul masculin. Pentru tipul feminin, Ida se întinde pe dreapta, iar Pingala - pe stînga. Dar nu pentru toate femeile şi bărbaţii aceste canale se formează în mod „clasic". Deoarece în fiecare persoană acţionează şi energii masculine şi femi-

Scanned with OKEN Scanner

nine, care dintre acestea şi în ce moment domină se poate stabili numai prin analize complementare. Aceasta se poate determina închizînd pentru o vreme (nu mai puţin de 24 h) una din nări. Respiraţia printr-o singură nară activează fie energiile masculine fie pe cele feminine, devine activă pe această perioadă fie Pingala, fie Ida. Făcînd asemenea analize, omul poate să înveţe să înţeleagă foarte multe despre sine, despre corpul său, psihicul său poate determina ce tip de distribuţie a canalelor îi este propriu, Ida sau Pingala. Dar pentru o astfel de lucrare trebuie să aveţi răbdare, perseverenţă şi un îndrumător experimentat.

Yoghinii au multe practici respiratorii (pe care ei le numesc pranayama) ce permit fie activarea forţei vitale corporale, acţionînd asupra Pingalei cu ajutorul respiraţiei solare, fie conectarea la o serioasă activitate la nivelul conştiinţei.

La om, nu pot fi simultan în fază activă ambele nări. Într-o vreme se respiră mai bine prin nara stîngă în alta prin cea dreaptă. Pe timpul zilei este mai activă Pingala, al nopţii - Ida. Dar după cum soarele şi luna se află în faze opuse numai o dată pe lună, la lună plină, cînd la apusul soarelui urcă deasupra orizontului luna, atunci, în realitate, perioada activă a unui canal sau altuia se schimbă mereu. Cînd luna se află în descreştere Pingala este mai activă, cînd este în creştere - Ida. Cunoaşterea acestor cicluri naturale şi caracterul relaţiei reciproce cu propria individualitate îi va permite omului să fie mai perseverent în timpul schimbării ciclurilor, să-şi înţeleagă mai bine stările şi să nu pretindă de la sine imposibilul cînd Pingala nu poate oferi corpului fizic susţinerea enegetică corespunzătoare sau cînd Ida nu permite psihicului să funcţioneze la valoarea reală.

Dar asta nu înseamnă că totul este determinat atît de fatal şi rigid. Omul se poate totuşi amesteca în aceste procese, ceea ce şi fac yoghinii lucrînd asupra lor, curăţîndu-şi canalele pentru ca pînă şi o cantitate foarte mică de energie în cea mai neprielnică pentru ea perioadă să poată trece şi alimenta lucrul organismului omenesc la capacitate maximă. Căci dacă murdăria energetică înfundă canalul, aşa cum se observă la majoritatea oamenilor obişnuiţi, modificările nesemnificative ale condiţiilor de lucru duc la o înrăutăţire considerabilă a circulaţiei energiei şi omul resimte disconfortul sau pur şi simplu starea de boală. Tot ce-i rămîne unui astfel de om este să urmărească insistent schimbările calendaristice pentru a nu-şi suprasolicita corpul cînd Pingala nu primeşte destulă energie şi să nu se aştepte la o stabilitate emoţională în perioada nepotrivită a Idei. Lucrînd cu corpul, cu conştiinţa, Yoga ne învaţă să obţinem energia fără să distrugem lumea din jur.

Acum despre celelalte unsprezece canale principale.

Scanned with OKEN Scanner

Gandhari. Este plasat la dreapta Idei și merge de la unghiul extern al ochiului stîng către degetul mare al piciorului stîng.

Hastajihva. Se află anterior de Ida și de unghiul exterior al ochiului drept și merge către degetul mare al piciorului drept.

Ambele canale contribuie la activitatea ochilor, energia care trece prin ei alimentează vederea omului.

Iashasvini. Este plasat în fața Pingalei și merge de la degetul mare al tălpii drepte spre urechea stîngă.

Pusha. Este amplasat posterior față de Pingala și merge de la degetul mare al tălpii stîngi spre urechea dreaptă. Ambele canale alimentează activitatea organelor auzului.

Alambusha. Începe la anus și se termină în gură.

Cuhu. Se întinde anterior față de Sushumna. Începe în gît și se încheie în organele genitale. Prin acest canal yoghinii pot ridica energia indusă în părțile seminale pînă la lotușii superiori ceea ce le permite să se deschidă și omul atinge stările de conștiință cele mai înalte și dobîndește capacitatea de a dispune de dorințele sale sexuale.

Sarasvati. Se găsește în spatele Sushumnei încheindu-se pe limbă. Energiile acestui canal controlează vorbirea. Cînd omul prețuiește pauza dintre cuvinte nu mai puțin decît însuși cuvintul atunci cuvîntul lui devine autentic.

Varuni. Este amplasat între Iashasvini și Cuhu încheindu-se în anus. Eliberează urina. Acest canal poate fi activat prin spălare cu apă (curățare apoasă).

Vishvodara. Se află între Cuhu și Mastadjihva, ajută la similarea hranei.

Paiashvini. Amplasat între Pushu și Sarasvati merge de la degetul mare al tălpii drepte pînă la urechea dreaptă.

Shanchini. Amplasat între Gaudhara și Sarasvati, merge pe partea stîngă a Sushumnei și se încheie în anus. Transferă energia hranei.

Acestea au fost cele paisprezece canale energetice de bază de pe poziția yoghinilor. În afară de exercițiile de respirație - pranayamele care curăță canalele și contribuie la activarea lor, yoghinii au inventat multe exerciții pentru corp - asanele. Sînt poziții statice speciale în care corpul uman ia diverse poziții în care în afară de acțiunea asupra unor organe și sisteme concrete ale corpului însuși se produce și o curățare intensivă și alimentare cu energie a canalelor corespunzătoare. Canalele se pot întinde, scurtcircuita, comuta. Este un mod foarte eficient de lucru cu canalele.

Scanned with OKEN Scanner

CENTRELE ENERGETICE ALE OMULUI

Sistemul canalelor energetice şi-a întins reţeaua deasă prin corpul omului, legînd unele de altele într-un tot unitar atît organele vecine cît şi sistemele îndepărtate. Canalele se pot intersecta, împleti, reuni în fascicule paralele şi forma noduri. Trei canale excepţionale, dintre cele mai importante energetic: Sushumna, Ida, Pingala – şi-au găsit sursa comună în perineu, în rădăcina lotusului. Mai departe, urcînd spre punctele lor terminale canalele Ida şi Pingala se răsucesc în jurul Sushumnei şi mai trec prin şase noduri. La aceste noduri se conectează şi alte canale ce duc spre periferia corpului omului. Astfel de noduri sînt amplasate în lungul Sushumnei, reprezentînd centre energetice ce absorb energia cosmică şi o distribuie cu ajutorul canalelor prin tot corpul. Aceste centre se numesc **ceakre**. Ceakra - inel, vîrtej, aflux de energie. Ceakra este reglată ca o antenă pentru anumite vibraţii înalte. De aceea ceakrele se deosebesc într-un mod atît de vizibil una de alta prin nucleul lor energetic.

Yoghinii imaginează ceakrele ca pe nişte lotuşi înfloriţi. Fiecare lotus are dimensiunea lui, un număr determinat de petale, cu o culoare dominantă şi aceasta nu mai este o floare ci un întreg oraş populat de felurite animale, divinităţi ale pămînteanului vedic, zei drapaţi în haine de o anume culoare şi formă, decorate cu atribute în chip de sceptru, spadă, floare, mătănii etc. Cînd energia Kundalini se ridică din somnul ei din rădăcina lotusului, centrii energetici corespunzători ceakrelor se deschid pe măsura trecerii ei şi tot spectrul energiei lor începe să lucreze. În timpul acesta omul trăieşte stări diverse guvernate de ceake concrete, primeşte însuşiri şi

energii noi, de neatins pînă acum, patimile, dorinţele, viciile devin controlabile şi uşor de dirijat, omul pur şi simplu se eliberează de ele. Eliberarea supremă, reunirea spiritului omului cu Spiritul Absolut se petrece cînd energia se ridică pînă la lotusul cu o mie de petale de pe creştet. Samadhi, aşa se numeşte această stare, cînd omul devine nimic şi în acelaşi timp tot. El îşi pierde individualitatea terestră manifestată în particularităţile caracterului său şi se trezeşte în afara timpului şi spaţiului, unindu-se cu tot Universul.

La omul obişnuit centrele energetice nu sînt deschise în totalitate, de aceea el are atît de puţină energie pentru traiul de o mie de ani de înţelegere şi armonie cu lumea înconjurătoare. În schimb are energiile de nestăpînit ale dorinţelor de a poseda şi totul, şi nu are energie pentru a trudi, a dobîndi, a se lupta pentru una sau alta. Nu are energie pentru a-şi înfrîna zgîrcenia, iritarea, irascibilitatea, mînia, nu-i ajunge energia nici măcar pentru onestitatea interioară, pentru a-şi recunoaşte existenţa tuturor acestor însuşiri. Nu-i ajunge energia pentru bunătate şi blîndeţe (duioşie), pentru solicitudine şi o atitudine plină de atenţie faţă de sine şi cei din jur. „Faţă de sine" nu este pus aici întîmplător, căci omul, în primul rînd, faţă de sine este indiferent şi neatent, nu ştie şi nu vrea să înveţe să-şi menţină corpul curat din punct de vedere energetic şi cu un tonus ridicat. Cum se poate aştepta de la un astfel de om să fie atent faţă de cei din jur? Pe cei din jur îi receptează ca pe o sursă de energie, doar că-şi maschează destul de dibaci pretenţiile energetice prin atenţie şi preocupare.

Să ne întoarcem totuşi la studiul ceakrelor din corpul uman.

Ceakrele, ca şi canalele, au o adresă anatomică exactă, pe corpul fizic al omului. Dar ele nu sînt accesorii ale corpului fizic. Şi canalele energetice, şi centrele energetice, sînt generate de vibraţiile corpurilor subtile despre care vom vorbi mai departe. Dar aceste substanţe îşi răspîndesc acţiunea asupra omului în întregul său fără excepţie, inclusiv asupra învelişului fizic grosier, ceea ce am şi văzut, urmărind canalele energetice în sistemul ţigun.

Pentru a putea opera mai uşor cu centrele energetice, yoghinii le-au vizualizat cu ajutorul unor cadre simbolice, speciale, ce se numesc yantre. Nivelul de concentrare asupra ceakrelor creşte, ceea ce duce la o acumulare de energie intensivă în centrul corespunzător, la o mai deplină curăţare a lui şi la o stimulare a deschiderii ceakrei. Aşa este pe Pămînt pentru majoritatea oamenilor care s-au încarnat încă o dată: memoria experienţei trecute nu apare în mod clar. De aceea a nouă viaţă trebuie începută ca de la zero, acumulînd o nouă experienţă şi repetînd lecţiile anterioare. Iată că şi ştiinţa acumulată în alte epoci, de alte popoare, este mai uşor primită din

Scanned with OKEN Scanner

surse „sigure", scrise, sau în tradiția pură de la învățător la ucenic. De aceea este atît de mare atracția și încrederea în izvoarele scrise și orale pe care le păstrează oamenii investiți cu o înaltă încredere.

Întotdeauna este mai ușor să copiezi, să repeți, decît să încerci să vezi ceea ce se află astăzi în om și în spațiul din proximitatea lui. Dar simplitatea aceasta este cu totul înșelătoare întrucît acele originale nu sînt deloc simple. Aceste imaginări ale yantrelor - simboluri ale ceakrelor, luate din sursele vedice canonice, sînt greu de înțeles în simbolistica lor pentru omul contemporan care mai și trăiește la alt capăt al pămîntului, acolo unde au fost întotdeauna mai mulți urși decît elefanți. Simbolul trebuie să genereze un anume tip de imagine. Dar dacă nu există o tradiție, nu există o cultură corespunzătoare a lucrului cu această imagine, nu există o credință sinceră în acest panteon de divinități, ci o atitudine față de el ca față de niște ființe mitologice și în loc de credință - obișnuita curiozitate a celui de pe margine, atunci nu este cazul să aștepți vreun efect de la lucrul cu o astfel de simbolistică. În plus, pînă și cele mai vechi tratate s-au scris totuși de către oameni și cei mai sinceri învățători au trebuit să navigheze printre condițiile reale ale unei epoci concrete, de aceea deformările produse de nedesăvîrșirea anumitor personalități - păstrătorii acelor tradiții - sînt de neocolit. În epoca noastră atît de îndepărtată de începuturi nu este cazul să așteptăm limpezimea și puritatea surselor. De aceea, ocupîndu-ne de o parte din Yoga deloc simplă, cum este știința despre ceakre, vom lua doar materialul factic despre caracterele ceakrelor și distribuția lor. Iar pe simboluri și sistemul de imagini generat de ele, util yoghinilor indieni nu vom pune accentul. Yoga există în Univers pentru toate lumile. Niciuna dintre lumi, nici un popor, nu poate emite pretenții de exclusivitate (mică posesiune) asupra acestei Cunoașteri. Absolutul nu are misiunea de a-i face pe toți pămîntenii hinduși, ci are misiunea ca, oferind oamenilor spre utilizarea de masă un instrument atît de puternic cum este yoga, să impulsioneze omenirea pe calea spre evoluția spirituală.

1. Muladhara Ceakra (fig. 21)

Ceakră a rădăcinii, ceakră bazală. Se găsește în regiunea perineului între organele genitale și anus. În acest nod se îmbină patru canale energetice și înainte de toate Sushumna. De aici își începe ascensiunea energia încolăcită ca un arc, Kundalini. Această ceakră este în legătură cu dezvoltarea corpului fizic al omului, cu hrănirea și eliminarea resturilor. Concentrarea asupra ceakrei duce la intensificarea energiei vitale, a tonusului, a rezistenței.

Emoțiile acestei ceakre: zgîrcenia, spiritul de prevedere, mînia, senzualitatea, falsele orientări, tendința de consolidare a averii.

Scanned with OKEN Scanner

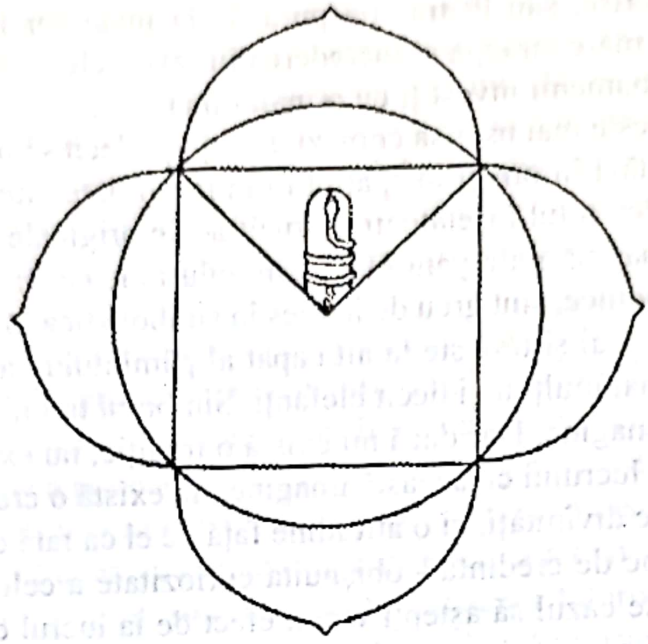

Fig. 21 - Ceakra Muadhara

Yantra ceakrei apare în chip de lotus cu patru petale (borda) de culoarea roşu-închis, după numărul canalelor ce se întîlnesc în ceakră.

Pătratul galben înscris în cerc simbolizează cele patru părţi ale lumii ca şi trăinicia, temeinicia.

Triunghiul cu vîrful în jos simbolizează principiul feminin iar în el lingamul - organul de reproducere masculin, în jurul căruia este încolăcit în trei spire şi jumătate şarpele Kundalini cu capul lăsat în jos.

El somnolează la izvorul Sushumnei.

2. Svadhistana Ceakra (fig. 22)

În această ceakră se află forţa vitală. Este repartizată la nivelul osului pubian. Şase canale se desprind din acest centru. Centru al energiei sexuale, al fecundării, al fertilităţii şi înfloririi.

Apa şi luna fac mobilitatea şi inconsecvenţa manifestărilor acestei ceakre. Ea are o mare influenţă asupra sferei emoţionale, a senzualităţii.

Concentrarea asupra ceakrei duce la eliberarea de egoism, gelozie, invidie, dirijarea emoţiilor sexuale.

Cel care stăpîneşte energiile acestei ceakre - contemplatorul liniştit care îşi răspîndeşte blînd lumina în jur.

Această ceakră conferă adîncirea în lumea interioară, lumea emoţiilor, a sentimentelor şi fanteziei.

Yantra ceakrei se reprezintă sub forma unui lotus cu şase petale stacojii în jurul unui cerc alb, în josul căruia se află o semilună.

Scanned with OKEN Scanner

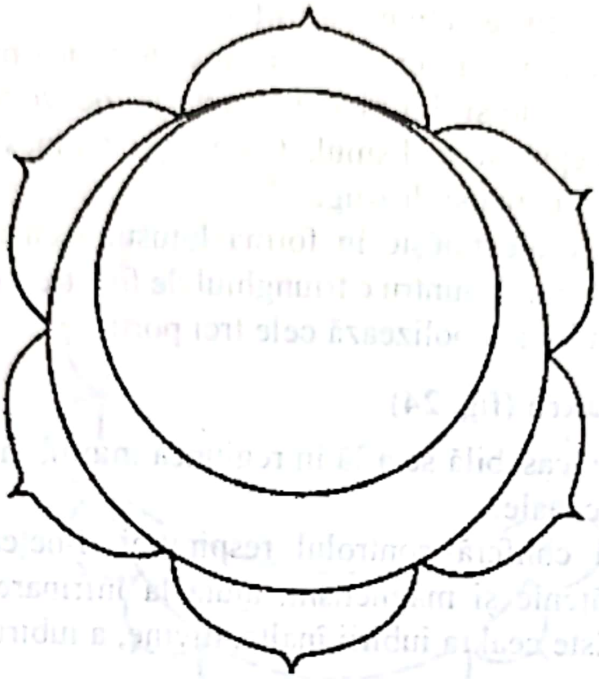

Fig. 22 - Ceakra Svadhistana

3. Manipura Ceakra (fig. 23)

În această ceakră arde focul şi se mai numeşte „oraşul pietrelor preţioase", şi-l cheamă pe om să-şi descopere propriul corp, ca fiind o piatră preţioasă. Se găseşte în regiunea buricului sau a plexului solar.

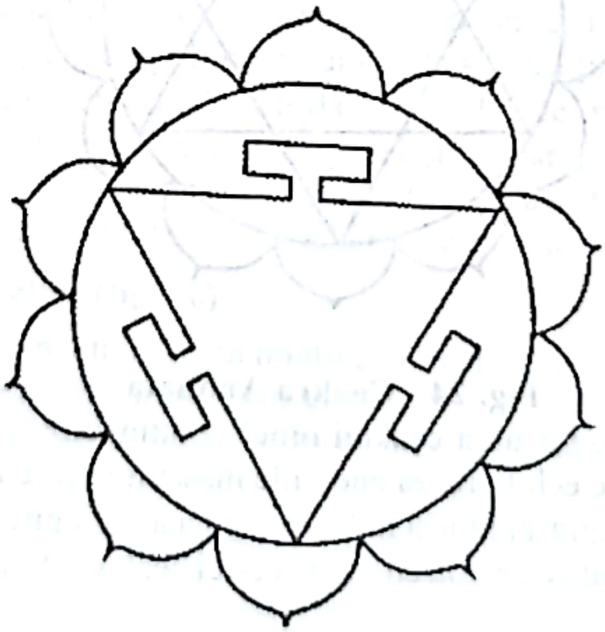

Fig. 23 - Ceakra Manipura

Aici vin zece canale cu zece forme de energie. Această ceakră contribuie la digerarea hranei, măreşte puterea de apărare a organismului. Energiile ei acţionează asupra omului într-o manieră impulsivă, dură. Este

ceakra principiului volitiv, a acţiunii, a forţei.

Concentrarea asupra ceakrei conferă sănătate fizică prin înţelegerea proceselor din corpul fizic şi din planurile subtile, dezvoltă puterea de a concretiza lucrul început şi realismul. Omul îşi stăpîneşte dorinţele şi dobîndeşte puterea de a crea şi distruge.

Yantra ceakrei se alcătuieşte în forma lotusului cu zece petale de culoarea norilor de ploaie, înăuntru e triunghiul de foc, trei semne ale svasticii în afara triunghiului simbolizează cele trei porţi.

4. Anahata Ceakra (fig. 24)

Ceakra numită incasabilă se află în regiunea inimii, în acest canal se strîng douăsprezece canale.

Această ceakră conferă controlul respiraţiei, fineţea percepţiilor, umple ochii de curăţenie şi magnetism, ajută la înfrînarea patimilor şi trezeşte conştiinţa. Este ceakra iubirii înalte, divine, a iubirii abstracte.

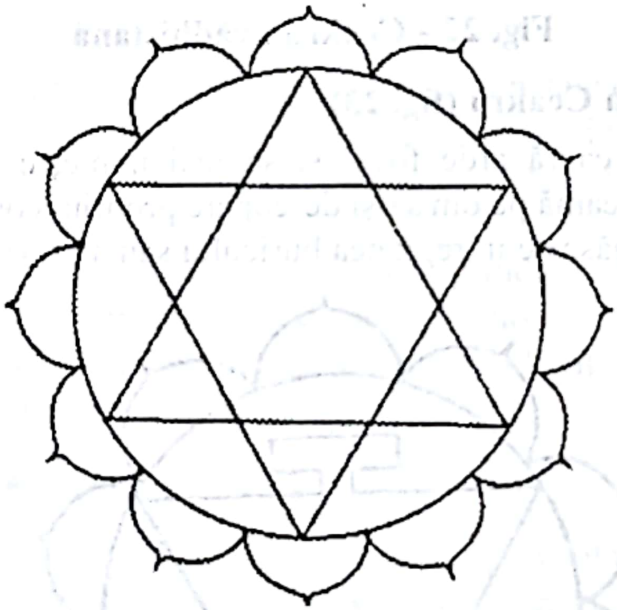

Fig. 24 - Ceakra Anahata

Concentrîndu-se asupra ceakrei omul îşi atinge propriul Eu, devine înţelept şi cinstit. Se echilibrează energiile masculină şi feminină şi dobîndeşte controlul asupra simţurilor. Compasiunea şi iubirea universală se aşează în inima celui ce capătă energia acestei ceakre. Omul îşi atinge menirea.

Yantra ceakrei reprezintă un lotus cu douăsprezece petale de culoare zmeurie şi cu o stea în şase colţuri, formată din două triunghiuri de culoare griverzui. Triunghiul orientat în sus simbolizează principiul masculin, cel orientat în jos - pe cel feminin feminin.

Scanned with OKEN Scanner

5. Vishudha Ceakra (fig. 25)

Ceakra purității și a formei perfecte se află în regiunea gîtului, șaisprezece canale se adună în acest lotus.

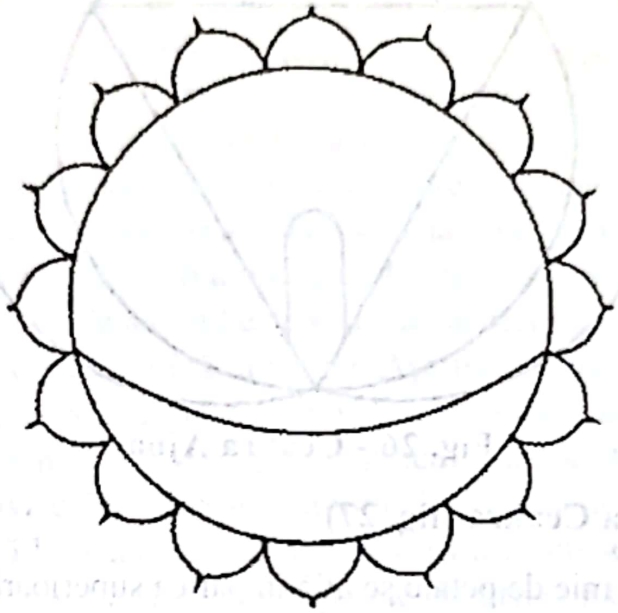

Fig. 25 - Ceakra Vishudha

Ceakra ajută în lucrul cu sunetul, vorbirea. Îl face pe om să vadă eterul în care se topesc toate forțele naturale mai dense (pămîntul, apa, aerul, focul). Asimilarea energiei acestei ceakre conferă cunoașterea naturii lumii materiale. Omul dobîndește însușiri ca: încrederea, rațiunea, intuiția și controlul conștiinței în timpul somnului - toate acestea țin de lotusul gîtului.

Concentrarea asupra ceakrei îi dă omului liniște, puritatea intențiilor, claritatea acțiunii și o voce frumoasă, desăvîrșirea manifestărilor și formelor.

Yantra reprezintă un lotus cu șaisprezece petale de culoare fumuriu-vineție iar înăuntrul cercului alb se află o semilună argintie.

6. Ajna Ceakra (fig. 26)

Ceakra înțelepciunii - locul minții subtile, pătrunzătoare, al autorității și puterii este amplasată între sprîncene.

Această ceakră - al treilea ochi al lui Shiva, deschide vederea planurilor subtile.

Concentrarea asupra acestui lotus duce la eliberarea de orice dorință, omul învinge barierele timpului și vede prezentul, trecutul, viitorul. Orice cunoaștere îi devine accesibilă. Prin Ajna omul își atinge natura divină și se eliberează de spaime, de Karma, de păcate.

Yantra ei reprezintă un lotus cu două petale ce luminează, cu un cerc alb. Înăuntrul cercului se află un triunghi în vărful căruia se găsește un lingam. Ida și Pingala se unesc în acest lotus.

Scanned with OKEN Scanner

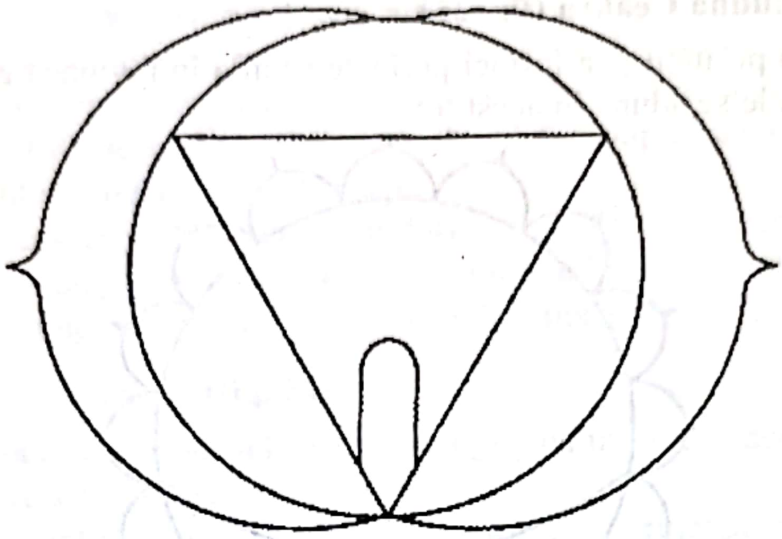

Fig. 26 - Ceakra Ajna

7. Sahasrara Ceakra (fig. 27)

Lotusul cu o mie de petale se află în partea superioară a craniului. Prin deschiderea acestei ceakre se atinge natura spirituală a omului, cunoaşterea adevăratului Eu. Această stare se numeşte samadhi. Cel ce ajunge în ea se contopeşte cu Absolutul, dar nu dispare pentru viaţa pământească. Omul pur şi simplu vede altfel lumea, toate obiectele şi fenomenele îşi relevă pentru el natura divină. Omul este în afara timpului, a existenţei, a spaţiului şi-n acelaşi timp este peste tot şi oriunde. Din el emană chiar iubirea divină, el fiind umplut de ea. Yantra ceakrei reprezintă lotusul cu o mie de petale, în centrul căruia se află un cerc curat înfăţişînd luna plină.

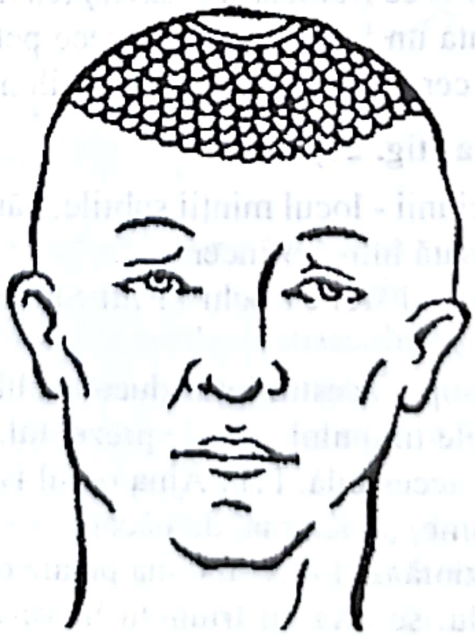

Fig. 27 - Ceakra Sahasrara

Scanned with OKEN Scanner

Acestea sînt cele şapte centre de energie de bază ale omului, de fapt sînt cele mai importante şapte ceakre. Există mult mai multe centre mărunte de importanţă secundară dar nu ne vom opri asupra lor. În fond, fiecare punct de acupunctură este o miniceakră prin care organismul omului, ca şi prin orice ceakră, face schimb de energie cu spaţiul înconjurător investit cu multe energii şi, la fel ca şi omul, cu entităţi energetice.

Omul obişnuit realizează în viaţa lui multe schimburi energetice cu lumea din jurul său dar aceste procese se petrec spontan, în mod incontrolabil pentru el. Din lumea exterioară ne vine adesea un impuls director care cere cu insistenţă redistribuirea energiei. Cîteodată prin ceakre ne vine un flux suplimentar, cîteodată omul este solicitat să ofere energie. Şi toate acestea arată normal, obişnuit pînă la rutină. Aşa trăiesc oamenii astăzi, smulgînd energie unul de la altul şi revărsînd unul asupra altuia ceea ce nu le mai trebuie şi fără ca cineva să ceară permisiunea de a comite un astfel de atac energetic împotriva celuilalt. Spre o anumită vîrstă critică la om apare convingerea fermă că lumea este nedesăvîrşită fiindcă nu se ştie de ce, ia mai mult decît dă. Iar în viaţă sînt tot mai puţine bucurii şi tot mai multe probleme. Dar trebuie să tragem la căruţa asta, căci să mori este totuşi înfricoşător. Însă lumea este construită foarte rezonabil. Energia nu va curge nicăieri dacă pentru aceasta nu sînt create condiţiile corespunzătore. Condiţiile pentru pierderea propriei energii sau pentru aportul inutil de energie sînt date de omul însuşi. Pur şi simplu ţine deschisă ceakra potrivită situaţiei şi pierde energie, sau se deschide şi primeşte fluxuri nocive pentru el, fiindcă nu ştie deloc să dirijeze centrele energetice pentru a recepta energia curată, cosmică.

Yoghinii au elaborat tehnici speciale care-i permit omului să-şi administreze propria energie. Ei dobîndesc o curgere liberă prin ceakre a energiilor necesare în direcţia utilă. Yoga este un mod de viaţă eliberat de cheltuielile energetice nerezonabile.

Pentru viaţa fizică reală omul nu are nevoie de multă energie. Dar el şi-a construit pe Pămînt o lume în care nu se poate trăi fără o rezervă mare de energie. Iar omul modern a pus accentul pe formele dense de energie orientate spre învelişul lui grosier, corporal. Şi aşa transpiră omul muncind pentru a-şi cîştiga pîinea, pentru a o topi transirînd în cuptoarele corpului fizic şi pentru a cheltui o mare parte din energia obţinută în întreţinerea aceluiaşi sistem metabolic. Cealaltă parte se consumă în menţinerea tonusului vital, funcţionarea fiziologică a organismului. Încă o porţie de energie trebuie asigurată pentru susţinerea obişnuitului fond emoţional. Dacă lumea exterioară îi provoacă omului emoţii negative atunci consumul este aici mare. Apoi, interminabilul flux al gîndirii. Gîndurile mici, cotidiene,

Scanned with OKEN Scanner

nu cer multă energie pentru a exista dar formele majore cum ar fi pregătirea unei discuţii neplăcute cu şeful necesită deja mai mult. Năzuinţele, visele, credinţa noastră - toate au nevoie de o alimentare energetică. Înseamă că trebuie cîştigată multă pîine pentru întreţinerea unui astfel de personal.

Yoghinii îşi studiază corpul fizic pentru a-l face să-şi îndeplinească funcţiile uşor, fără încordare, pentru a-i menţine întotdeauna tonusul. Ei îşi analizează lumea emoţională pentru ca necazul să nu-i sufoce iar bucuria să nu devină distructivă prin excesul ei. Yoghinii învaţă să dirijeze fluxul gîndurilor. Ei tind ca omul să aibă o atitudine meditativă (rezervată) faţă de un lucru imperios necesar decît să-l roadă o idee fixă cu insistenţa ei monotonă. Atunci, într-adevăr viaţa nu va cere un consum mare de energie şi există posibilitatea de a folosi energia „economisită" pentru ascensiunea prin canalul Sushumna, pentru deschiderea tuturor centrilor energetici, pentru dobîndirea eliberării şi fericirii contopirii cu Dumnezeu.

„Nu este cam bombastic?" va spune omul obişnuit. Lui nu-i trebuie nici un fel de libertate abstractă şi de ce i-ar trebui lui, educat în spiritul materialismului, să se contopească cu Dumnezeu. Nu poate înţelege asta. Este drept că sănătatea lui s-a cam destrămat şi în suflet are unele nelinişti. Cum să rezolve oare aceste probleme, căci tabletele nu-l prea ajută. Ce mai, se poate vorbi şi despre prozaismul vieţii. Energetica omului într-adevăr poate fi dirijată dar pentru a atinge acest stadiu trebuie depuse eforturi sub forma unor purificări regulate ale organismului, obţinută în urma lucrului zilnic cu organismul. Şi atunci totul se va aşeza la locul lui, omul va învăţa să-şi rezolve problemele corporale şi existenţiale. Doar că pentru aceasta trebuie timp şi perseverenţă în atingerea ţelurilor propuse şi o mare încredere în sine, în posibilităţile proprii şi în posibilităţile metodei.

Obiectul discuţiei noastre din aceste pagini are o legătură directă şi cu sănătatea omului. Numai că cei care se aşteaptă să găsească în metodele energetice de autoreglare o „tabletă" nouă, eficientă, cu acţiune rapidă, vor fi dezamăgiţi.

Da, viaţa are proza ei. Se pare că toate vindecările miraculoase trebuie pregătite cu minuţiozitate.

Scanned with OKEN Scanner

CORPURILE OMULUI

Ceea ce numim corp în paginile acestea are în realitate o structură complexă şi reprezintă un sistem de corpuri (fig. 28). Cea mai simplă variantă de structurare a corpului omenesc se relevă cînd se spune că omul are un înveliş corporal material şi o oarecare formă subtilă - sufletul, care este prezent în mod invizibil în viaţa lui pămîntească dar se manifestă în mod independent doar în clipa morţii. La acest moment sufletul trebuie să părăsească trupul şi să-şi continuie viaţa extracorporală. În suflet, se pare, se ascund foarte multe: emoţii, sentimente, gînduri, tot felul de cunoştinţe şi experienţe de viaţă, chiar şi ştiinţa de a folosi corpul deja inutil.

Yoghinii au văzut ceva mai mult - trei tipuri de formaţiuni stucturale. Prima structură formează **corpul fizic**, învelişul anatomic care este vizibil şi inteligibil pentru fiecare. Totuşi în corpul fizic, ce pare accesibil, sînt ascunse posibilităţi încă nestudiate şi nedescoperite. Corpul îi permite omului modern să trăiască un timp extrem de limitat, în vreme ce izvoarele scrise conţin mărturii despre o durată a vieţii de cinci sute de ani, iar trei secole de existenţă pămîntească constituie un eveniment cu totul comun. S-a pierdut deocamdată ştiinţa de a trăi în corpul fizic, ştiinţa de a comunica cu el. Dar nu pentru totdeauna, Cîmpul informaţional al Pămîntului ţine minte tot şi restituie periodic oamenilor ştiinţa. Sînt cunoscute cazurile în care oameni obişnuiţi după datele exterioare, cu un biochimism uzual, încep să facă cu corpul lucruri stranii din punct de vedere al legilor fizice (să se ardă în foc, să meargă pe cioburi de sticlă, să-şi supună muşchii probei exploziei ş.a.m.d.) iar corpul nu se distruge. Toate acestea sînt energie. Acolo unde energia poate fi dirijată şi controlată ea face astfel de minuni, iar acolo unde energia abia se scurge prin corpul fizic, trupul trăieşte cu dificultate pînă la cel mult şaizeci de ani.

Scanned with OKEN Scanner

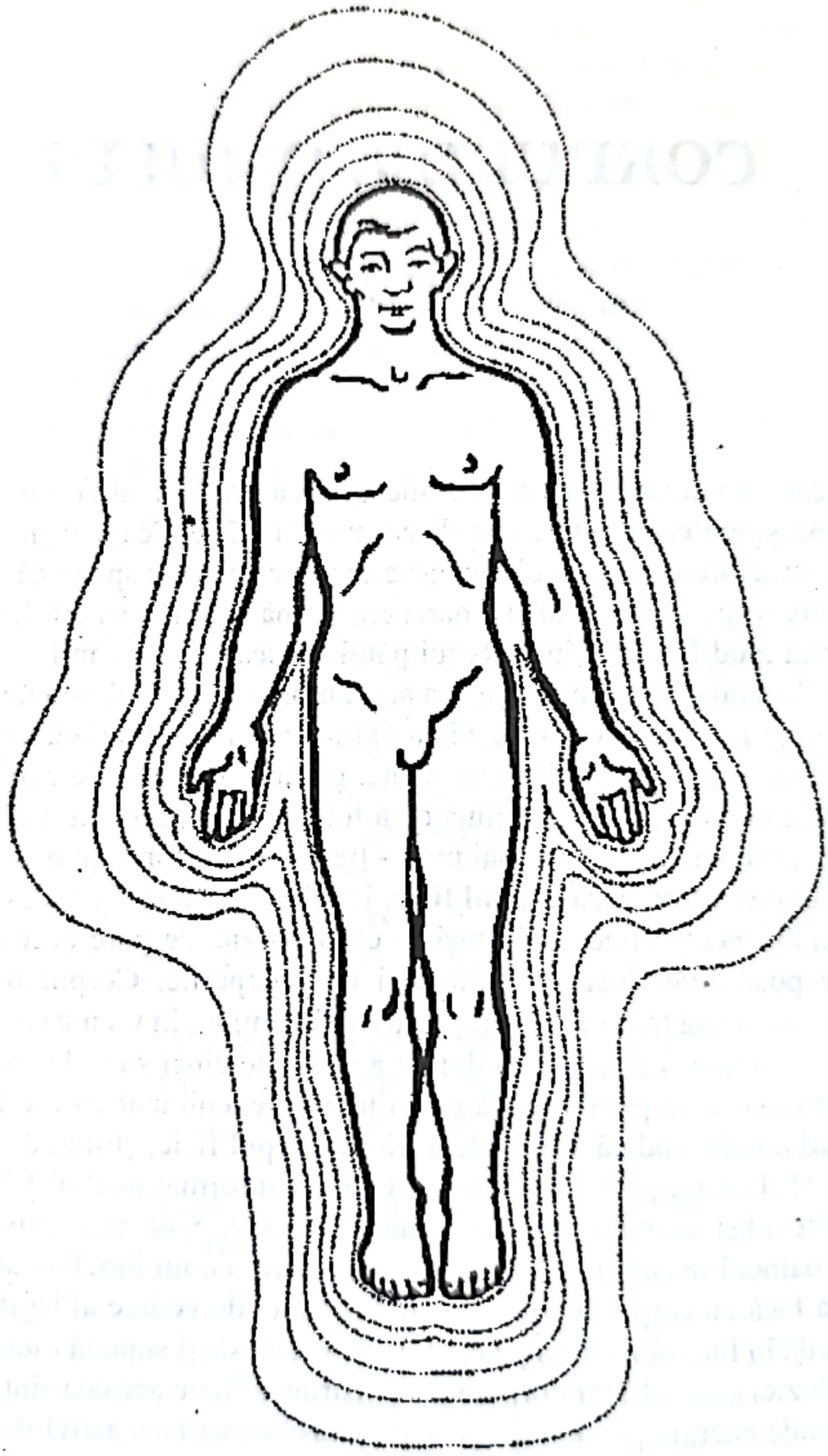

Fig. 28 - Schema structurală a corpurilor subtile ale omului

Scanned with OKEN Scanner

A doua structură este compusă din corpurile subtile ale omului. Yoghinii au numărat trei: 1) învelişul fiziologic sau funcţional, în interpretările moderne este corpul eteric; 2) învelişul psihologic, apropiat de înţelesul corpului astral; 3) învelişul intelectual sau corpul mental.

Corpul eteric este o structură prin excelenţă energetică, pe care nu este posibil s-o pipăim, ca pe corpul fizic. Corpul eteric este legat în mod direct de cel fizic şi reflectă toate particularităţile fiziologice, funcţionale. După „schiţele" corpului eteric a fost construit cel fizic cu toate detaliile anatomice. Corpul fizic parcă ar umple o matriţă energetică cu forme dense, primind, în timpul constituirii, energia ce reglează acest proces chiar de la corpul eteric. Cînd corpul fizic începe să trăiască independent şi să primească energia din sursele exterioare (direct din spaţiul înconjurător şi pe calea prelucrării hranei), corpul eteric ia sub control funcţionarea lui, adică îl urmăreşte pînă se descurcă cu funcţiile sale fiziologice. Stările corpului fizic, perceptibil subiectiv sub forma vioiciunii sau slăbiciunii, rezistenţa la influenţele exterioare, tonusul sistemului nervos, starea sistemului imunitar - toate acestea sînt reflectarea stării corpului eteric. Corpul eteric „cunoaşte" dinainte detalii despre toate restructurările din corpul fizic.

Omul vrea să slăbească. Acest gînd, în forma intenţiei, s-a înfipt în conştiinţa omului şi la momentul de început al acţiunii hotărîte planul viitor este deja modelat în toate amănuntele, în corpul eteric. Corpului fizic nu-i rămîne decît să depună un oarecare efort pentru a copia modelul deja elaborat. Procesele maladive din corpul eteric se continuă prin materializarea în modificări structurale din corpul fizic.

În afară de sursele de energie „personală", corpul eteric îşi ia partea de energii, procurate de corpul fizic, din hrană şi printr-o bună senzaţie de foame îi aminteşte fizicului despre necesităţile energetice de acest tip ale corpurilor superioare.

În momentul plecării omului din viaţa fizică, corpul eteric păstrează încă o vreme memoria acelei forme care nu demult a fost încarnată şi funcţiona pe Pămînt. Treptat însă nevoia de a menţine memoria ultimului corp fizic dispare iar aceasta semnifică o reducere considerabilă a fluxului de energie din corpuri mult mai subtile. Tăiat de la raţia (solda) energetică corpul eteric îl părăseşte şi el pe om, devenind energie pură.

Prin construirea corpului fizic pe Pămînt se întrupează omul „fizic". Trupul lui are o anumită dimensiune şi greutate, particularităţi constituţionale şi un aspect exterior propriu irepetabil, are abilitatea de a se mişca pe două picioare şi de a gesticula. Dar acesta nu este încă omul căci el are un corp eteric care investeşte corpul fizic cu funcţii. Un astfel de corp învaţă instantaneu o mulţime de lucruri: să respire, să mănînce şi să digere hrana,

Scanned with OKEN Scanner

să asimileze apa, să se apere de substanţe toxice şi microbi, să-şi regleze temperatura. În ambele corpuri s-au trezit deodată multe instincte. Energia se termină şi apare senzaţia de foame, care-l trimite pe stăpînul celor două corpuri la vînătoare. La vremea potrivită Svadhistana va aminti că pe lume există fiinţe de sex opus. Ceakre superioare vor aduce nişte nuanţe corectînd cu energiile lor corpurile încarnate. Manipura va intensifica sau diminua principiul volitiv ceea ce se va reflecta asupra tonusului vital persoanei, iar Anahata îşi va îndrepta atenţia asupra purităţii şi graţiei naturale a corpurilor, eficienţei funcţionării lor. Ceakrele superioare îi vor aminti de natura divină a corpurilor sale, de frumuseţea naturală şi înţelepciunea organizării lor.

Cineva va spune: „Ei, iată omul întreg, viu şi activ. Şi tot restul este scorneala unor nevolnici al căror sistem nervos nu funcţionează prea bine". Da, numai că abstracţie făcînd de convingerile celor cu pielea groasă, omul are şi sensibilitate. Şi vom vorbi despre încă un corp - astralul.

Corpul astral este o formă mai subtilă care reflectă natura emoţională a omului care trăieşte şi prin urmare simte. Acest corp determină caracterul reactivităţii individuale a omului la situaţii interne şi externe. Instinctele de supravieţuire nerealizate sufocă adesea senzaţiile subtile. Dacă omul este sătul el începe să audă şi vocea corpului astral. Înainte era mulţumit cu o bucată de carne afumată, mirosind a foc de tabără, acum preferă să mănînce aceeaşi bucată de carne pe o farfurie de argint, acompaniind-o cu un vin roşu sec. Este corpul astral care vrea să coloreze emoţional procesul de hrănire, nefiindu-i de ajuns ca pur şi simplu corpul fizic să se sature. El vrea să lărgească spectrul senzaţiilor, pentru ca emoţiile să fie diverse, ceea ce înseamnă creşterea raţiei energetice a corpului respectiv. Iată că se serveşte şi desertul. Două corpuri, fizic şi eteric, îl privesc cu groază închipuindu-şi cu înfiorare cum ar putea să-l mai îndese în stomacul complet umplut şi cum să acţioneze asupra lui pentru ca produsul artei culinare să nu le otrăvească. În schimb, corpul astral este fericit. El convinge corpul fizic să nu se grăbească, să deguste încet, să prelungească momentul deliciului. Iar Svadhistana, Manipura şi celelalte ceakre?

Cînd vibraţiile cele mai joase ale tuturor centrelor energetice sînt solicitate şi realizate în instincte umane normale, omul ar vrea să guste energii mai subtile. El jinduieşte după aventuri romantice, frumoase şi strălucitoare să se îmbete de vitalitate şi putere, să se tulbure de o iubire înaltă, să aibă satifacţii estetice în faţa operelor de artă, să se afunde în materia subtilă a filozofiei şi înţelepciunii.

Emoţiile omului pot fi imaginate ca fiind oraşe întregi populate de oamenii lor fie veseli, fie trişti. Cum apar şi cum se sting emoţiile? Corpul

Scanned with OKEN Scanner

astral, ca şi cele anterioare, este deschis pentru schimburi energetice în toate direcţiile. De jos, corpurile fizic şi eteric alimentează cu fluxurile lor emoţiile noastre, de la asta am pornit analiza structurii, corpului astral. De sus, din corpuri mai subtile (iar corpul emoţiilor este corpul gîndurilor), coboară gîndurile care trezesc prin energia lor emoţiile – oraşele somnolente şi în ele începe să clocotească viaţa iar în om să clocotească emoţiile, şi deja nu mai poate fi reţinută, nu mai poate fi înfrîntă cu nimic. Rămîne doar să trecem prin această experienţă şi apoi să n-o ignorăm, să n-o împingem adînc în subconştient, luînd aerul că n-a fost nimic, ci să recunoaştem faptul prezenţei în corpul nostru astral şi a unei astfel de energii, şi a unei asemenea particularităţi. Omul iscoditor, căutător de cunoaştere, treptat, pas cu pas, va afla despre sine, despre corpul emoţiilor sale multe lucruri interesante şi într-un moment oarecare îi va vedea forma, constituţia, părţile tari şi slabe. Un astfel de om are şansa de a se împrieteni cu corpul său astral şi să înveţe să se înţeleagă cu cele mai îndărătnice emoţii din cele care îl alcătuiesc. Dar mai există şi fluxuri energetice puternice din spaţiul încojurător, din Cîmpul Informaţional al Pămîntului, de exemplu. Totul în jur este viu, schimbător. Şi în acest cîmp se pot naşte propriile furtuni, propriile cicloane, sub influenţa cărora oamenii, ale căror corpuri astrale s-au aflat în limitele accesibilităţii lor, pot fi implicaţi în fluxul comun de emoţii şi patimi colective. Dintr-o dată, în cele mai orînduite şi pline de bunăstare ţări, suporterii unui club sportiv încep să se aprindă de o ură neînfrînată faţă de simpatizanţii altuia sau bătrînele cumsecade nimerite în vîrtejurile emoţionale ale unui autobuz arhiplin se lasă tîrîte în gîlcevi absurde şi durabile (pe tot parcursul deplasării maşinii).

E timpul! Este timpul ca omenirea să-şi abată atenţia asupra cîmpurilor emoţiilor şi gîndurilor ce plutesc deasupra capului ei, să-şi pună o strajă care să-i dea alarma pentru a o preveni de zonele periculoase: „Atenţie vine un ciclon emoţional!"

Corpul mental este cel de al patrulea corp în clasificarea Yoga şi al treilea dintre corpurile subtile. Este un corp foarte important ce transmite caracterul omului concret. Dar cum gîndeşte omul? Unde se nasc gîndurile lui şi unde pleacă? Ale cui gînduri roiesc în om? Întrebările acestea nu sînt fără rost întrucît răspunsurile nu sînt chiar atît de evidente pe cît se pare.

Pentru rezolvarea problemelor logice şi şaradelor pe care viaţa le pune în faţa omului, el începe să-şi stoarcă mintea, encefalul, instrumentul fizic care asaltează cetăţile mari sau mici ale logicii formale. Omului i se spune din fragedă copilărie: „Gîndeşte; foloseşte-ţi creierul, rezolvă problema; memorează". Apoi la o vîrstă mai înaintată îi vor arăta pe o planşă circumvoluţiunile creierului. Cercul s-a închis şi omului îi apare convin-

Scanned with OKEN Scanner

gerea fermă că în aceste circumvoluțiuni este concentrat tot aparatul gîndirii lui. Şi întrucît omul se dovedeşte a fi îndeaproape identificat cu procesul gîndirii (doar se spune: „Gîndesc, deci exist"), atunci această bucată de țesătură cerebrală împestrițată de şerpuiri îl înlocuieşte uneori pe om însuşi. În concepțiile materialiste cînd aparatul gîndirii moare - moare chiar şi omul, în cele religioase de asemenea întregul proces al gîndirii rămîne pe pămînt pentru că sufletul nu mai are nevoie să gîndească, acolo toate problemele lui vor fi rezolvate de alții, iar lui nu-i mai rămîne decît să sufere sau să fie fericit.

În acest chip, un instrument uzual, menit să rezolve probleme de viață umană concrete, „tehnice", în corpul dens, fizic, se identifică în conştiința multor oameni dacă nu chiar cu omul însuşi. În limitele acestei logici rezultă că un copil mic nu gîndeşte deloc ci se conduce ca un animal după instinctele sale, scuzați, reflexe, şi doar asimilînd una din limbile pămînteşti începe să înțeleagă ceva. De aceea întregul proces de gîndire constă din spunerea cuvintelor din punerea problemelor, după care urmează cîteva premise de legătură şi, în sfîrşit, formula tip de rezolvare a problemei, exprimată iar prin cuvinte. Sigur, rămîne neînțeles ce se petrece acolo între cuvinte cînd problema este formulată dar nu are încă un răspuns. Cîte variante trebuie să treacă în revistă creierul şi-n ce sistem de semne să se petreacă toate aceste operații „numerice" pentru ca omul să se lumineze? Dar unde găseşte omul cuvintele necesare pentru rimă şi de ce tabelul lui Mendeleev a trebuit să-i apară în vis autorului său? La acestea fiziologii activității nervoase superioare afirmă deodată în afara logicii liniare: emisfera dreaptă a creierului gîndeşte nu în cuvinte ci în imagini. De ce cea dreaptă? Celulele sînt aceleaşi, căile de transmitere aceleaşi, dar gîndirea alta.

Să gîndeşti poți într-adevăr în mod diferit: şi prin cuvinte, şi prin imgini, şi prin mijloacele cu totul de neînțeles cînd gîndurile se ivesc parcă de niciunde şi dispar nicăieri. În primul caz, omul spune ceea ce vrea să fixeze în conştiința lui. Este un proces destul de lent de gîndire, preferat de mințile obtuze. În al doilea mod se relevă clar materialitatea gîndului. Omul abia şi-a schițat în minte imaginea a ceea ce intenționează să înțeleagă, dar gîndul a şi luat-o la fugă, formînd un întreg lanț de imagini, gînduri care au declanşat sentimentele sau emoțiile corespunzătoare şi iată că apar deja manifestările corporale ale acestor sentimente: poate lacrimi sau poate rîs, sau dorința nestăvilită de a face ceva.

Gîndirea prin imagini are o largă aplicație în artă cînd un anume semn sau simbol, gest, schiță sau sunet, provoacă în privitor sau ascultător cele mai felurite sentimente în relație directă cu acordajul individual către anu-

Scanned with OKEN Scanner

mite forme de energie. În mod special acest simbolism își are locul în arta contemporană, care spre deosebire de cea realistă, sentențioasă, acționează prin sugestie încetul cu încetul și poate să declanșeze adevărate cascade emoționale ascunse adînc în subconștient.

Gîndul născut din logica vieții obișnuite a omului cu probleme existențiale sau de producție (uzină), cînd trebuie să te așezi și să te gîndești intens, își trimite energia în corpurile fizic și eteric, iar creierul ca un „computer de bord" o prelucrează cu substanța cenușie pînă la obținerea rezolvării. Ca rezultat al acestor procese la om se poate naște și ceva doar al său. Dar să inventeze un gînd negîndit încă de nimeni este foarte dificil. De milioane de ani de cînd există omul pe pămînt astfel de gînduri, pe care să nu le fi gîndit cineva vreodată, nu mai sînt. Gîndul o dată născut se mută în cîmpul terestru al gîndurilor și trăiește acolo un timp îndelungat. În același timp, noi, deși sîntem diferiți, ne preocupăm de același cerc de probleme, în fond, astfel că oamenii se gîndesc la unul și același lucru. Așa și alimentăm, consolidăm cu energie forme de gînduri deja născute. Apoi, în dependență față de constituția sa energetică, omul selectează din cîmpul gîndurilor formele de gînd apropiate lui și mai departe energia lor declanșează în om un proces sau altul.

Corpul gîndurilor, corpul mental, este tot un fel de carcasă construită, iarăși, de gîndul omului despre sine însuși, despre modalitatea gîndirii lui și reflectînd caracterul proceselor de gîndire ale individului. Adică, este felul în care omul concret reacționează la felurite gînduri. Corpul acesta filtrează gîndurile, iar gîndurile care au nimerit în centrele energetice ale corpului mental vor fi distribuite de către acestea în alte corpuri ale omului. Gîndurile înalte, divine, care generează sentimente înalte vor pleca în sus spre stimularea corpurilor așezate mai sus, care vor transfera ulterior energiile în jos, pentru declanșarea unor reacții coordonate în corpuri mult mai dense: fizic, eteric, corpul emoțiilor și chiar în corpul mental, dacă aceste reacții din punctul de vedere al corpurilor înalte sînt absolut necesare. Gîndurile concret-utilitare, de felul obișnuitului „trebuie să mănînc", vor fi orientate imediat spre eteric pentru ca el să organizeze în corpul fizic, dacă nu foamea, cel puțin pofta de mîncare.

Există și forme-gînduri „de servici", specifice. De exemplu, o supărare proaspătă, necicartizată stă în corpul gîndurilor într-un clișeu „de-a gata" și-n cel mai neașteptat moment se aruncă în conștiința omului dînd o mulțime de ecouri emoționale. Iar după aceea omul mult timp nu se poate liniști, o prelucrează cu marele și puternicul său instrument, creierul, irosind energie prețioasă pe o activitate inutilă. Există un mijloc sigur, eficient de a te feri de astfel de gînduri: să nu le acorzi nici o atenție. Ca orice lucru

Scanned with OKEN Scanner

viu din jur, gîndul viu va reaţiona şablon: prin supărare. Şi lăsaţi-o să reacţioneze, noi nu o băgăm în seamă şi ea va pleca în mod sigur de la noi. Prin acest procedeu putem scăpa de toate gîndurile nedorite. Şi atunci omul atinge o asemenea stare în care el alege gîndurile, nu gîndurile pe el. Astfel ne chinuim cu o gumă de mestecat mentală şi presupunem că sînt gîndurile noastre personale, în timp ce respectiva energie a venit la noi din cîmpul unic al gîndurilor şi s-a transformat în noi în conformitate cu constituţia individuală a corpurilor noastre provocînd reacţii fiziologice cunoscute nouă, emoţii, gînduri paralele. De aici se şi naşte iluzia că aceste gînduri sînt generate de noi. Iar ceea ce este născut de noi se dovedeşte a fi Eul nostru autentic. Pînă la Eul autentic omul mai are de parcurs un drum (dacă-l interesează, desigur) cercetînd caracterul transformării şi remodelării formelor-gînd standard din individualitatea umană a corpurilor dense şi subtile.

Următoarea structură se adresează formaţiunilor supra subtile. Yoghinii au intitulat-o structură cauzală şi au delimitat pentru ea un corp: cauzal. Cercetările contemporane asupra învelişurilor corporale împart această structură supra subtilă în trei corpuri: cauzal prpriu-zis, buddhi şi atman. Rezultă că omul are şapte ceakre principale şi şapte corpuri fundamentale. Să urmărim şi noi această schemă oprindu-ne scurt la fiecare din corpurile supra subtile.

Corpul cauzal este corpul cauzelor, are o natură karmică. În viaţa omenească se petrec multe şi diverse evenimente. Unele din ele par fireşti, justificate logic, altele stranii pînă la absurd. Există evenimente pe care omul le aşteaptă şi pentru care se pregăteşte minuţios, după cum există şi acelea în care eroul întîmplărilor repetă într-una numai două cuvinte „Pentru ce?" Oricum ar fi, nu există în viaţa omului evenimente întîmplătoare. Fiecare are o structură corporală care dirijează şirul evenimentelor, ea este reflectarea, mulajul tuturor corpurilor mai dense. Mai degrabă, este copia inversă. Sufletul omenesc, pregătindu-se de o nouă încarnare în lumea pămîntească, îşi alege un loc şi un timp pentru acest eveniment. Omul nu se pregăteşte pentru o simplă plimbare sau pentru odihnă, ci pentru o muncă serioasă şi dificilă de autodesăvîrşire. Sînt studiate pînă la detaliu toate încarnările anterioare, analizate şi cîntărite cu cele mai fine cîntare ale onestităţii interioare toate gesturile şi evenimentele trecute. Se stabileşte care însuşiri au fost prelucrate îndeajuns şi mai mult de atît (de ele este bine să te eliberezi într-o oarecare măsură) şi care sînt în mare lipsă. Mai bine ne-am desăvîrşi acolo între suflete atît de înţelegătoare şi delicate, ce să ne mai agităm încolo şi-ncoace pe Pămînt? - va spune scepticul. Se poate desigur şi acolo, în lumea subtilă, să evoluezi cumva dar

Scanned with OKEN Scanner

asemenea pietre de moară ca pe Pămînt nu se pot găsi multe în Univers, de aceea se şi doreşte o nouă încarnare în pămîntean. Şi iată că-şi alege omul un nou drum pămîntean pentru ca toate aceste eforturi să nu fie zadarnice. Se poate alege o familie bogată, trăind în bunăstare, şi să fii unicul, mult-aşteptatul copil, dar nu va fi asta o pierdere de timp? Ştiinţa de a trăi şi de a supravieţui în şuvoiul iubirii generale este deja dobîndită. Dar cum ar fi să încerci un tip de familie nereuşită? Şi încă într-o ţară dificilă cu climat sever? Aici în mod sigur există şansa de a învăţa ceva nou. Aşa se ţese pînza noului trup cauzal, care pregăteşte şirul evenimentelor pentru noua viaţă de pe Pămînt.

Prin urmare condiţiile vieţii de pe Pămînt au fost alese: climat sever, asta înseamnă că vor fi evenimente legate de depăşirea dificultăţilor climatice şi corpul fizic va trebui să fie pregătit corespunzător; va fi cazul să te hrăneşti cu produse nedietetice, ba şi mediul este deja cam stricat - corpul eteric va trebui să se descurce, să se adapteze unor astfel de condiţii; apoi o familie deloc simplă, toţi cu caractere dure, înseamnă o viaţă emoţională saturată - iată că pentru corpul astral se adună un şir de evenimente bune pentru şlefuire; iar în ce priveşte corpul mental, sigur nu-i vor îngădui să somnoleze şi încă, uite, pe Pămînt a apărut o nouă temă - legea materialităţii gîndului, însemnă că există o şansă de a învăţa să lucreze cu gîndul. Să înveţi, de exemplu, să nu te amesteci în viaţa nimănui deja de la nivelul gîndurilor, să nu înşeli, să nu judeci pe nimeni, să nu fii zgîrcit şi mai sînt multe altele de învăţat cînd conştientizezi, în sfîrşit, materialitatea gîndului.

Corpul cauzal pregăteşte şirul evenimentelor din noua reîncarnare, pregăteşte corpurile pentru viaţa în mijlocul acestor evenimente. Rezultă că viaţa terestră a omului este predeterminată în toate întîmplările ei, de la început pînă la sfîrşit? Da, aşa este, dar cu exactitate pînă la libera voinţă a omului. Desigur, omul n-are în viaţa lui chiar atît de mult din această libertate. Deja faptul că forţa gravitaţională îi ţine corpul destul de strîns pe suprafaţa Pămîntului îi limitează mult libertatea deplasării, de exemplu. Dar există o mulţime de alte obstacole, să ne amintim doar de acel om care se grăbea la întîlnire într-o oră de vîrf şi a fost nevoit pentru o vreme să meargă împotriva sensului de mişcare al majorităţii oamenilor. Cîte legături limitative au apărut atunci în viaţa lui. Libera voinţă îi propune două linii extreme de comportament. S-o ia pieptiş înainte făcîndu-şi loc cu coatele şi să ajungă la evenimentul determinat de corpul cauzal - întîlnirea cu iubita, exact la timpul stabilit şi să aducă cu sine o trenă de emoţii şi gînduri rele, ale oamenilor supăraţi de o asemenea impoliteţe, plus găuri în corpurile mental, astral, eteric făcute de propriile gînduri rele şi posibil

Scanned with OKEN Scanner

chiar pe corpul fizic. Altă variantă de rezolvare a situaţiei cauzale îl poate duce la aceea că omul s-a străduit foarte tare să treacă prin masa de oameni fără să fie remarcat, nu a provocat nici o emoţie, nici un gînd morbid, nu a călcat pe nici un picior ci pur şi simplu a întîrziat la întîlnire. Acum va trebui să dea explicaţii iubitei dacă ea a rămas să-l aştepte. Iar între situaţiile extreme sînt nenumărate variante intermediare - alegeţi.

Este posibil amestecul în şirul karmic de evenimente? În cazul în care karma i-a prefigurat omului viaţa într-un corp fizic slab, nedezvoltat şi într-un corp eteric incapabil să asigure procesele fiziologice de bază, cu astralul supraîncărcat de emoţii morbide (supărare, iritare, irascibilitate), cu o gîndire labilă, superficială nu se va schimba nimic. Altceva, după cumulul de datorii faţă de sine însuşi, acest om nu a putut primi. Dar libertatea voinţei îi va permite să-şi cheltuiască repede restul de forţe şi să plece în altă lume fără să înţeleagă ce-a mai fost şi asta. Sau poate, lucrînd cu corpurile sale, antrenîndu-le, ajunge să înţeleagă în cele din urmă ce a fost totuşi viaţa. Corpurile mai dense, o dată modificate atrag după sine şi modificări în cele subtile. Totul este legat de tot, indiferent de cadrul filozofic în care ne-am găsi, de termenii cu care am opera această teză îşi găseşte inevitabil confirmarea. De aceea şi corpul cauzal va forma acele cursuri de evenimente pentru omul care, lucrînd stăruitor asupra sa, şi-a lărgit posibilităţile.

Corpul buddhi fixează cunoaşterea subtilă a sorţii omului, menirea, misiunea lui. În sanscrită buddhi înseamnă „raţiunea superioară". Omul obişnuit încearcă să nu reflecteze asupra menirii lui şi mai ales să vorbească emfatic (bombastic) despre vreo misie, nu-i vine la-ndemînă şi chiar se teme. Mai marii şi puternicii lumii acesteia au o misiune de îndeplinit, noi însă, trăim cu modestie. Creştem copii, ne vom dădăci nepoţii, avem n-avem locuinţă dar o casă de vacanţă ne-am construit, am pus acolo şi nişte pomi şi gata toată misia. Şi totuşi, o prefigurare a destinului are fiecare om şi este de dorit să se împlinească. Dar cunoaşterea propriei sorţi este ascunsă de privirea superficială a omului, adînc în subconştient. Pînă la această cunoaştere omul mai are de crescut. Prin corpul buddhi al cunoaşterii cereşti omul deja se apropie pînă la atingere de procesele universale. Din punctul de vedere al energiilor celui de al şaselea corp, dacă omul se ocupă sau nu de perfecţionarea şi purificarea corpului său fizic, dens, nu mai este problema personală a ultimului deţinător ci o problemă care îi implică pe foarte mulţi din Univers.

Iar din moment ce există un anume interes superior în acţiunile individului atunci există şi forţa care în mod neabătut îl va împinge pe om să execute acea acţiune. Şi omul, în cele din urmă, va simţi forţa stimulatoare

Scanned with OKEN Scanner

şi va împlini paşii prescrişi de soartă sau propriile slăbiciuni îl vor învinge totuşi, iar el se va abate de la făgaşul ales cîndva de el însuşi. Doar şi-a formulat soarta în acord cu nevoile Universului încă de acolo, în pragul încarnării pămînteşti. Omului nu i se va permite mult timp să evite împlinirea misiunii sale. Prins de cursul evenimentelor, pornite de energiile corpului cauzal, căzut în capcana şi reţeaua gîndurilor comune, ce umplu corpul mental, încarnat în izbucnirile emoţionale ale astralului, în problemele corpurilor eteric şi fizic, omul se poate rătăci departe de făgaşul dat lui de soartă. Va fi cu atît mai greu să se facă o corectare, şi procedura fiind foarte dureroasă.

Însă numărul încercărilor de a împlini predestinarea pe durata unei vieţi concrete, este limitat pentru fiecare din noi. Dacă omul se abate sistematic de la ţelul lui principal demonstrînd o completă neînţelegere a semnelor sorţii, atunci mai devreme sau mai tîrziu el îşi va irosi toate şansele şi va fi scos de pe traseu ca unul ce nu face faţă. Aflîndu-se deja în afara corpului fizic şi nemaiavînd posibilitatea de a îndrepta ceva la repezeală, omul va privi cu regret cadrele filmului unei existenţe ce nu a evoluat cu nimic şi se va mira cum de a putut fi atît de orb încît să nu perceapă semnalele clare ce-l îndreptau către ţelul vieţii.

Ce fel de misiune trebuie să aibă omul obişnuit? Şi de ce nu se poate pur şi simplu trăi, spre bucuria vieţii, aşa cum fac toţi oamenii normali? Desigur că se poate, doar că trebuie în scurtul interval al vieţii terestre de astăzi să reuşeşti să înţelegi ceva despre tine şi despre lumea în care eşti nevoit să trăieşti. Ne este necesar, de aceea am şi venit în această viaţă. Nu pentru odihnă şi plăcere ci pentru cunoaştere. Agitîndu-se în vîrtejul evenimentelor vieţii omul uită de ce i-a călcat pragul.

Dar de ce se preocupă atîta Universul pe tema alegerii noastre personale? Facem sau nu faţă sarcinilor alese pentru viaţă, ne abatem de la ţel sau ne vom apropia de el pe drumul cel mai scurt - este doar problema noastră personală! Da, într-adevăr ar fi doar problema noastră dacă n-ar exista legea fundamentală a vieţii: materialitatea gîndului. Omul este supus greşelii şi experienţa negativă sub forma gîndurilor, emoţiilor, sentimentelor se fixează temeinic în cîmpul informaţional şi se împrăştie prin tot Universul. Nu există bariere pentru gînduri, nu există apărare împotriva influenţei lor. Experienţa planurilor nereuşite devine accesibilă.

Iată cum decurg lucrurile cu misiunea. Înseamnă că este important corpul acesta, buddhi. Sau poate ne suflă cineva totuşi - care şi a cui este această misiune? Ghicitoarele, astrologii sau oamenii de ştiinţă-psihologi îşi vor etala cărţile, horoscoapele, chestionarele, va avea loc o discuţie de suflet şi vor spune: „Ar fi trebuit să te faci pictor; ai o mînă uşoară, ai sim-

Scanned with OKEN Scanner

ţul culorii, o imaginaţie bogată iat tu te-ai lăsat pradă comerţului, mergi pe lîngă menirea vieţii tale." Da, numai că nu există pe Pămînt un astfel de om, care ar putea să hotărască pentru altul, ce este mai important: să are pămîntul sau să bată fierul. Şi o astfel de alegere nu are de-a face cu misiunea ce trebuie îndeplinită. Toate sînt fluxuri cauzale, mijloace de realizare a predestinării printr-o activitate concretă. Şi într-adevăr, un gen de activitate îi poate fi omului mai la îndemînă decît altul iar pentru unele trasee de viaţă ce nu are nici energie nici forţa în momentul respectiv şi dacă din greşeală pleacă pe ele, tolerîndu-şi ambiţiile, nu va mai avea timp să-şi dea obolul şi nu va mai ajunge la scopul vieţii lui. Dar poate că sarcina principală a acestui om a fost să se înfunde în cele mai lipsite de speranţă treburi şi să dobîndească experienţa de a face pasul dintîi, cel mai greu? Toate acestea le poate înţelege despre sine numai omul însuşi. Pentru aceasta trebuie să înveţe să se asculte, să aibă încredere în sine, să se iubească. Atunci, experienţa pozitivă a misiunii îndeplinite îi va ajuta pe oamenii de mai tîrziu să înceapă lucruri noi întrucît această experienţă se va fixa în cîmpul gîndurilor sub forma unei cunoaşteri finite. Misiunea omului nu constă în aceea că ştia să alcătuiască rime şi a făcut o mulţime de strofe ce sună plăcut, alinînd cu energia lor generaţiile următoare de oameni, ci în aceea că nu şi-a lăsat talentul să se piardă, l-a dezvoltat, învingîndu-şi, poate, lenea, rutina, zăpăceala şi tot ce avea în arsenalul datoriilor karmice, reuşind să ajungă prin creaţie la stările limită.

Acum omului îi este uşor să ajungă pe culmile extazului creaţiei, independent de sfera de aplicaţie a forţelor creatoare. Deja are experienţa atingerii acestei stări.

Corpul atman, ultimul dintre corpurile supra subtile. În sanscrită Atman înseamnă „sufletul superior", „spiritul divin al Universului". Acest corp este deschis contactului liber cu lumea. El parcă s-ar deschide în profunzimea spaţiului din jurul omului. Energiile Cosmosului intră în om prin cel de al şaptelea lui corp şi se translatează în planurile inferioare, ducînd la o corectare a corpurilor corespunzătoare şi prin ele - adaptarea omului la noile energii cosmice. Aflîndu-se în corpul dens, omul se percepe de la început ca o substanţă fizică. Pe măsură ce se acumulează experienţa sub influenţa fluxurilor transmise de cîmpul informaţional, el se va înrădăcina în convingerea că nimic altceva decît ceea ce se numeşte trup nu există. Dar poate că, adunînd fărîme de senzaţii neobişnuite şi confruntîndu-le, ajunge la a se conştientiza ca esenţă divină, la acceptarea faptului că există un oarecare spirit superior care este oriunde şi oricînd, ceea ce înseamnă că şi în el însuşi. Aceasta este deja altă concepţie asupra lumii altă credinţă, credinţa în natura dumnezeiască a omului. Aceeaşi experienţă de viaţă

Scanned with OKEN Scanner

dar altfel asimilată l-a dus pe om la o altă concepţie asupra lumii. În plus educaţia, absoluta influenţă a mediului, îl fac un adept convins al sistemului de credinţă dominant în societate.

Nevoia de credinţă este mare la om. Fără ea el pierde direcţiile de orientare în lumea în care trăieşte, se simte lipsit de apărare în faţa furtunilor sorţii, aruncat nu se ştie de ce într-o lume aspră, crudă. Această nevoie este manifestarea forţei vitale a corpului superior atman. Foamea fizică obişnuită este ştiută de toţi. Foamea emoţională îl determină pe om să se lanseze în căutarea unor senzaţii şi sentimente noi. Există o foame de idei şi gînduri noi, de evenimente de viaţă concrete şi setea unei linii călăuzitoare a sorţii. Dar există şi o foame spirituală cînd omului îi lipsesc vibraţiile înalte, stările extatice. Lucru straniu, omul obişnuit în viaţa lui comună nu este onorat cu astfel de stări, el pur şi simplu nu este gata să le trăiască în mod adecvat dar percepţia că aceste stări sînt reale, pulsează undeva adînc înăuntru şi îndeamnă la căutări spirituale. Insatisfacţia spirituală apare cel mai des la oamenii care au experimentat destule senzaţii corporale, senzuale, care au fost în multe prelucrări existenţiale şi au „ros" granitul concepţiilor mentale, filozofice. Atunci şi apare nevoia de a-şi înţelege misiunea pe Pămînt şi de a simţi freamătul corpului atman care permite atingerea stărilor divine.

Calea spre obţinerea eliberării supreme (supremei libertăţi) nu este simplă şi începe de jos, de la formele corporale grosiere, de la cele mai joase vibraţii energetice. Sînt posibile cîteodată străpungeri în spaţiile superioare şi cu corpurile mai înalte. Există oameni cărora constituţia individuală a corpurilor subtile le permite să facă asemenea salturi. Există şi ajutor de sus transmis prin energia corpului atman însuşi. Dar lucrul individual, cu corpurile inferioare, pentru omul ce a păşit pe calea căutărilor spirituale nu i-l poate totuşi anula nimeni. La nivelul înalt, astral-mental, mişcarea începută aici va fi dublă: în sus, spre spiritul suprem, şi în jos, pentru eliberarea de mormanele din ariergardă. Să laşi asemenea mormane în spatele tău nu este chiar inofensiv, dar cînd munca spirituală este bine organizată, înaintarea în sus şi curăţarea de datoriile din corpurile mai grosiere se fac paralel.

Totul este în legătură cu toate. Dificultatea lucrării spirituale chiar în asta constă, în aceea că ea presupune o muncă destul de complexă în toate corpurile omului. Dacă încă din copilărie nu i s-a format deprinderea de a se raporta cu respect la corpul său fizic, va trebui să i se formeze acum, cînd a apărut cerinţa parcurgerii căii spirituale. Iar asta înseamnă obligaţia de a regla problemele de nutriţie, de a deprinde cele mai simple procedee de purificare, de a-i da corpului, în acord cu constituţia lui, sarcini şi de a-l învăţa cum să se relaxeze profund. Dacă este asimilată lucrarea corporală

Scanned with OKEN Scanner

la nivelurile fizic și eteric dar nu există eforturi pentru purificarea la nivelul corpului astral, nu se va înainta. Și omul va rămîne blocat în ascunsele lui emoții și spaime strivite și înghesuite în subconștient. Dacă omul nu este învățat să-și treacă, cu măsura onestității interioare, peste acest corp, atunci nu va putea trece peste barierele propriilor emoții.

Mai departe - corpul mental este saturat de concepții străine, teorii și gînduri ce nu îi aparțin pe care omul le consideră în mod sincer ca fiind ale sale. Și pînă nu se lucrează la curățarea acestui nivel, pînă cînd gîndurile nu vor fi puse sub control, nu va apărea liniștea interioară atît de necesară pentru a auzi glasul lui Dumnezeu și nu corul propriilor emoții, dorințe, gînduri și restul zgomotoasei populații a corpurilor subtile. Este o muncă grea să atingi percepția, simțirea propriului corp atmanic. Pe drumul acesta sînt mulți falși îndrumători care manipulează abil conștiința încă necurățată a omului neliberat de ambiții, de dorința pătimașă de a atinge mai repede divina cunoaștere sau de curiozitatea banală.

Și se îmbulzesc spre om vedeniile: iată-l că vorbește cu îngerii de la egal la egal și primește informația din prima sursă. Iar la o verificare este ambiția noastră care și-a lipit aripioarele, s-a acoperit de văluri albe și se distrează pe seama noastră. Dar totul în jur este viu și emoțiile sînt entități vii. De, vrea omul să vorbească cu îngerii, de ce să nu ne amuzăm - lasă-l să se bucure, poate va rămîne mai mult timp în ignoranță și nu va observa cine sînt glumeții. Iar cu cît va rătăci mai mult omul, cu atît va fi mai lungă viața nestingherită a emoțiilor înseși pe care ar merita să le înfrîneze. Ele înțeleg asta, oamenii - nu întotdeauna. Grea este calea spirituală, dar există șansa de a se realiza, de a atinge eliberarea, măcar în parte, de a te elibera de lanțurile trupului prost folosit, veșnic înfometat, veșnic nedormit îndeajuns și veșnic bolnav, fără a-l părăsi. Să înfrînezi năravul îndărătnic al emoțiilor clocotitoare. Să înveți să nu-ți arunci propriile gînduri ca pe pietre și să nu cazi în plasa celor străine. În sfîrșit, să înveți să trăiești în fluxul evenimentelor corpului cauzal fără să te lovești prea rău la cotituri și la schimbarea cadrelor (de film). Să-ți înțelegi propria soartă și să atingi izvorul divin. Doar se spune: „Drumul îl întărește pe cel ce merge". Să pornești oare pe acest drum? Fiecare alege singur.

Toate cele șapte corpuri ale omului, conform „anatomiei subtile", par a fi incluse unele în altele. Și fiecare din corpuri are o structură subtilă și umplînd tot volumul corpului anterior iese prin conturul său exterior dincolo de limitele lui. Este un contur tot mai estompat și îndepărtat de suprafața corpului fizic și este perceput de oamenii sensibili ca aură și se numește biocîmpul lui. Adică, atingîndu-se de orice în lumea fizică, omul intră în contact cu corpurile altor entități vii, atingîndu-se întîi de limitele exterioare

Scanned with OKEN Scanner

ale corpurilor subtile. Omul sensibil simte deja această uşoară atingere.

La omul sănătos suprafaţa corpurilor subtile este netedă, fără rupturi, ridicături şi căderi (denivelări). Organele interne, canalele energetice şi centrele energetice - ceakrele pe care le-au descoperit înăuntrul şi la suprafaţa corpului fizic au proiecţiile lor în fiecare dintre corpuri. În felul acesta, omul întreg cu tot „dispozitivul" lui reprezintă o construcţie din corpuri întrepătrunse şi interdependente, structurate analog corpului fizic. Şi ficatul, şi rinichii „ştiu ce vor" şi se gîndesc la ceva, trec prin emoţii şi iau parte la fluxul propriilor evenimente, deoarece sînt organe vii, ca totul din jur.

Cu aceasta încheiem examinarea anatomiei subtile a omului.

Scanned with OKEN Scanner

LEGILE COSMOSULUI DE CARE TREBUIE SĂ ȚINEM SEAMA

Despre aceste legi am amintit nu o dată dar ne întoarcem la ele în virtutea importanței lor. Ele sînt trei:

1) Gîndul este material.

2) Totul în jur este viu.

3) Noi sîntem răspunzători pentru tot.

În aceste trei scurte formule sînt înscrise în formă concisă toate cunoștințele spirituale ale lumii, toate cărțile și învățăturile. Cuiva o asemenea afirmație i se va părea excesivă dar un observator atent al vieții va fi de acord și cu adevărul legilor, și cu forța lor atotcuprinzătoare. Ele s-au consolidat îndeajuns în Cîmpul Informațional al Pămîntului și conștiința colectivă aproape că s-a obișnuit cu aceste formule simple. Prima formulă se aude astăzi destul de des, chiar amenință să devină un loc comun. Dar de aceea sînt fundamentale aceste legi pentru a nu se lăsa chiar așa de ușor tocite de frecventa și orala lor utilizare.

Au apărut deja și oameni care nu recită formule de-a gata ci încearcă să le înțeleagă esența vitală și să-și organizeze viața după ele. S-a dovedit a nu fi o treabă simplă - să știi și să urmezi legile universale pentru că sfera aplicării lor este viața întreagă. Gîndul se dovedește a fi material peste tot: și în timpul lucrului și la plimbare, chiar și cînd omul face o baie. El este material nu numai pe Pămînt dar și în orice colț al Universului și în universurile ce există în paralel cu al nostru.

Scanned with OKEN Scanner

Şcolile spirituale, învăţătorii spirituali, au încercat şi înainte să-l deprindă pe om cu unele cazuri particulare ale manifestării acestei legi. Ne-au spus că este un păcat să vrei avuţia altuia, să doreşti femeia altuia (probabil şi ca este avuţia cuiva). Omul a încercat să nu jinduiască bunul altuia - nu a reuşit, gîndul tot se furişează spre ce-i interzis. La început s-a speriat: „Ce fac eu aici?" Apoi a privit mai atent: averea vecinului nu s-a micşorat. E adevărat că nevasta lui a început să se uite cam ciudat dar cine poate să zică ceva? Gîndul nu se vede? Dar a venit o nouă descoperire: „Dacă îmi permit din cînd în cînd să doresc puţintel ceea ce-i al altuia, se vede că nici vecinul nu e prost. Ochii lui fug în toate părţile de îndată ce-mi calcă pragul. Nu, cu el trebuie să-mi ţin urechile ciulite şi să cred mai puţin în cuvintele lui". Aşa se prinde gînd şi cresc înlănţuiri ciudate de la acel prim gînd neastîmpărat. Gîndul este ceva care lucrează interesant. Să se înfăptuiască, să se realizeze imediat nu-i reuşeşte: e fărîmicios, slab energetic, temător dar rezistent. Trăieşte de secole în cîmpul gîndurilor Pămîntului şi nu păţeşte nimic. De mult a părăsit pămîntul primul care a rîvnit avutul altuia dar gîndul lui trăieşte şi ne întunecă şi acum. Pentru că cei care au ajuns la el sînt mulţi pe Pămînt şi puterile i-au crescut, deja poate şi singur să intre în corpul cuiva şi să-i facă omului în ciudă.

Indiferent de cît timp îşi adună gîndul forţele, mai devreme sau mai tîrziu el devine patrimoniul unor mase largi de locuitori ai Pămîntului. Iar în interiorul acestor mase va fi neapărat cineva venit aici să-şi înţeleagă pasiunea pentru avutul altuia. Toată fiinţa lui interioară este pătrunsă de aceste vibraţii. El a venit să se elibereze de patima păguboasă iar aici se dovedeşte că sînt atîţia care jinduiesc la avutul altuia, şi se tem doar să nu fie prinşi. A răbdat cît a răbdat omul şi n-a mai rezistat şi a hotărît: „Doar o dată ca să mă descarc". Dar după prima oară vine a doua oară şi degeaba a venit omul pe pămînt - nu s-a descurcat, ba a mai şi adăugat încă multe alte forme - gînduri negative în cîmpul deja îngroşat al Pămîntului. Măcar şi aceea că poţi să faci ceva dar nu rezişti şi renunţi. Există acum şi un astfel de experiment. Următorul se va apuca mai uşor de treabă ca s-o lase neterminată. Iată cum este el, gîndul materializat! Nevăzut dar întotdeauna prezent.

Şi se mai spune: „Nu judeca" şi se explică: „Ca să nu fii judecat". Fără comentarii, omului contemporan îi este greu să înţeleagă de ce-i rău să judeci pur şi simplu, numai sub ameninţarea unei judecăţi în replică se mai poate încerca să-l opreşti pe careva din astfel de activităţi. Şi totuşi, vorbim numai despre forme orale. Cuvîntul poate într-adevăr să rănească foarte adînc. Cuvintele spuse zboară, desigur, însă gîndurile născute de ele trăiesc mult timp şi picură otravă pe substratul bolnav al omului. Dar să nu-l judeci pe altul în gînd? Despre asta nici nu se vorbeşte. În morala socială

Scanned with OKEN Scanner

încă nu s-a ivit un asemenea postulat.

Cît de mult ne place să ne incomodăm unul pe altul, să ne punem piedici, să-l agățăm cu gîndurile-cîrlige și să-l oprim pe confratele întru civilizație. Se hotărăște omul pentru o oarecare lucrare interioară, își adună toată voința și face acest prim și greu pas. Energia din jurul său își schimbă dintr-o dată configurația și cei din apropiere se agită simțind că ceva nu-i în regulă. Înainte se putea lua energie de la om fără oprelişti atingîndu-i corzile sensibile, folosindu-te de susceptibilitatea, neliniștea, spaimele lui. Mai nou a devenit econom nu se lasă provocat, nu se supără și de aceea nu-și cedează energia. Asta nu-i place celui din apropiere și trece la atac. Se folosește tocmai însușirea materialității gîndului. Dar cum se organizează totul, ce anturaj se constituie: intră în funcțiune și concepțiile fundamentate științific, în contradicție cu care a venit acest căutător de noutăți, și principiile morale încălcate. Numai să încolțească puțin îndoiala că-și va face ea treaba demolatoare și totul se va întoarce la locul său. Oamenilor le este greu să recunoască că pe ei nu grija față de aproapele lor îi mînă ci temerea că schimbările lui pot duce la schimbarea a tot ce-l înconjoară. Mai este și invidia care șoptește: „și dacă totuși iese în libertate, cum rămîne cu tine?". Dar să depui eforturi nu-ți prea vine, înseamnă că trebuie să ții în frîu și ceea ce iese la suprafață! îi este de-ajuns numai să-și repete ferm și convins, și cu vorba și cu gîndul: „N-o să-ți reușească nimic". Și apoi să tragă triumfal concluzia: „Doar ai fost prevenit că nu va ieși nimic!".

Da, am vorbit despre materialitatea gîndului, dar pînă la practica vieții, cînd în mod nepermis se va gîndi incorect la sine, la cei din jur, la natură, la lume în genere, mai este încă mult. Dacă fiecare din respectabilii pămînteni, chiar și acela care nu poate pronunța un cuvînt rău, se va uita cinstit înăuntrul său și-și va urmări măcar un ceas gîndurile, se va îngrozi. Cîte gînduri stranii, proaste și lipsite de frumusețe, ne vizitează. Și prin faptul că ne fixăm asupra lor le întărim vitalitatea de aceea vor trăi multă vreme. Închipuiți-vă ce greu îi este să urmărească tot zgomotul gîndurilor aceluia pentru care contactul cu gîndul este ceva natural. Cum altfel, se pare că această creație superioară alcătuită după chip și asemănare îl cam plictisește pe apropiatul și îndepărtatul Cosmos prin gîndurile sale nu tocmai curate. Dar a venit vremea și pentru pămînteni să-și pună în ordine gîndurile.

Dacă gîndul ar fi material și atît, el însă mai este și viu, întrucît conform celei de a doua legi, în lume totul este viu, deci pur și simplu nu există materie moartă. Omul admite cu greu, astăzi, valoarea deplină a vieții animalelor. De vii sînt vii dar n-au rațiune. Dar cel care s-a aflat multă vreme pe lîngă animale poate să contrazică teza despre lipsa lor de judecată. Spre

Scanned with OKEN Scanner

deosebire de oameni şi animalele înţeleg limbajul gîndurilor.

Atunci, poate că în plante viaţa nu este chiar autentică? Desigur, ceva se schimbă în ele după sezon, s-ar putea numi asta viaţă, probabil, dar una foarte limitată. Dar şi plantele cunosc limbajul gîndurilor, şi ele „văd" gîndurile noastre pînă la rădăcină, cum se spune. Iată cum stau lucrurile cu stejarii - frasinii lipsiţi de judecată de la care, conform sfaturilor unor sisteme terapeutice, poţi să preiei energie pe degeaba (apropo, cu ajutorul legii materialităţii gîndului). Dar nu se ştie de ce omului nu-i vine o idee atît de simplă: el fără-ndoială este viu; dar de îndată ce unul dintre confraţi începe să pretindă în numele raţiunii un spaţiu vital (pămînturi, bunuri, sănătate, energie), îi place? Normele moralei sociale presupun măcar să-i ceri voie stăpînului acestui spaţiu. Dar cu plantele, se vede treaba, poţi renunţa la politeţe. Timpul lor curge, firesc, mai încet decît al nostru şi viaţa nu este atît de grăbită dar şi plantele reacţionează la agresiunea noastră împotriva lor. Trece vremea şi acolo unde omul nu a reuşit să realizeze un acord cu natura vie, ea îl îndepărtează.

Viaţa mineralelor curge şi mai încet. Piatra de lîngă drum a văzut multe la vremea ei, multe a regîndit. Dacă materia gîndului i-ar fi accesibilă omului cum îi este ei, ar putea ieşi o discuţie interesantă. Să lăsăm pietrele, este în ele o forţă tainică, poate chiar sînt vii. Dar ceea ce este făcut de om poate fi viu? Lucrurile făcute de mînă au pînă şi caracterul lor. Unele ori sînt capricioase, ca nişte copii, uneori glumesc, iar alteori se supără şi pot chiar exploda la furie.

Cum s-ar aşeza toate la locul lor dacă omul ar fi învăţat din copilărie să înţeleagă altă viaţă, să înţeleagă că nimic din ce este viu nu suportă agresiunea asupra sa şi la violenţă răspunde adesea în acelaşi fel.

Aşa şi gîndul este viu şi conţine toate particularităţile materiei vii. Are caracter, are capacitatea de a simţi şi posedă aceeaşi poftă de viaţă ca şi omul. Odată născut şi hrănit de ulterioarele întoarceri către el, gîndul manifestă abilitate şi tenacitate la toate încercările de a te elibera de el. Astfel că omul va trebui să caute căi de colaborare şi să înveţe să realizeze acorduri cu cele mai pisăloage dintre gîndurile lui.

Am fi putut în continuare să nu dăm atenţie primelor două legi fundamentale, dacă n-ar fi a treia, care susţine iminenţa răspunderii a tot faţă de tot. Omul este răspunzător pentru toate actele comise şi pentru necomiterea actelor cînd sînt gata să se producă, este răspunzător pentru toate cuvintele lui spuse şi nespuse. Este răspunzător pentru gîndurile lui. Alegerea este de partea omului: să-şi permită, sau să se ţină-n frîu? Poftiţi, judecaţi-vă aproapele doar că va veni timpul şi se va pune întrebarea: ce drept aţi avut să-l incomodaţi pe om şi să alcătuiţi în Cîmpul Informaţional al Pămîntului o

Scanned with OKEN Scanner

formă pe potrivă ce-şi va găsi ulterior o mulțime de adepți? O sarcină karmică grea va lăsa nevinovata patimă de a-i judeca pe alții. Poate că deja în această viață va trebui să treceți prin greutăți provocate de acest obicei, poate, datoria se va întinde ca o trenă în viitoarea încarnare, să învețiși trăieşti fără să-l judeci pe altul tot va trebui. Omul îl judecă pe altul pentru că nu a învățat să-i permită fiecăruia să fie aşa cum este. Dar iată, este unul din cale-afară de prost, nu se poate să fii aşa. Poate. Astăzi este aşa şi poate că face paşi disperați pentru a se deştepta, dar eticheta gravată cu puterea gîndului îl ține, nu-l lasă. Are careva dintre oameni dreptul de a opri evoluția cuiva? Nu, un astfel de drept nu are nimeni.

Dar dacă este un delicvent? Pe ăsta trebuie neapărat să-l etichetezi şi cu vorba şi cu gîndul pentru ca să se-nveţe şi alții minte. Şi aici este o fundătură şi neînțelegerea faptului că gîndul este material. Gîndul are o mare putere de influență asupra omului însuşi. Pentru ceea ce a săvîrşit delicventul el răspunde după legile acelui stat în care trăieşte, va răspunde şi în fața judecății lui interioare cînd va veni timpul cîntăririi propriei vieți pe balanța fină a karmei. Dar mai vrem acum să ne bucurăm de tabloul caznelor lui. Scuzați dar ce caută aici răzbunare dreaptă? Este patima pentru cruzime care cere privelişti. Furia (răutatea) pe care n-am avut motiv s-o arătăm şi acum o putem demonstra. Şi multe alte însuşiri „minunate", adînc ascunse înăuntru se cer afară. Gîndul este material, răutatea noastră trăieşte în spațiul cîmpului gîndurilor şi-i provoacă, îi împinge pe oamenii aflați la acest nivel al evoluției spirituale, cum că ar putea să-şi întrupeze răutatea lor şi a altora în lumea fizică, trecînd de la gînd la faptă. Cu cît este răutatea omului, ascunsă în adîncul sufletului, mai bună decît răutatea delicventului? Aşa încît poate este mai rezonabil să nu judeci pe nimeni din această lume, atunci, vei vedea, vor dispărea din cîmpul gîndurilor sursele de ură, neîncredere, dispreț al oamenilor, unul față de altul.

Dacă-i este sortit civilizației noastre să se păstreze şi să treacă în epoca Albă se va întîmpla numai cu condiția că va porni o reconstrucție interioară serioasă şi prin detaşamentul său de frunte se va contopi cu civilizația ce vine şi care stă să apară. O astfel de reconstrucție presupune mari schimbări care vor atinge toate laturile vieții interioare şi exterioare ale omului.

În conformitate cu prima lege fundamentală, omul va spune numai ceea ce gîndeşte, iar față de gînd va fi precaut şi atent. Omul nu va mai minți, deoarece minciunile vor fi văzute de toți cei din jur în virtutea științei lor de a citi şi înțelege gîndurile, la fel de uşor ca şi cuvintele. Normele moralei triple, cînd omul spunea una, gîndea alta şi făcea altceva vor ieşi din uz. Se vor schimba însăşi morala, relația dintre bărbat şi femeie va fi alta, psihologia oamenilor se va transforma. Supărările, invidiile, zgîrcenia

Scanned with OKEN Scanner

toate vor trebui să plece sau să-şi schimbe forma. Cum vor putea soţii să stea supăraţi multă vreme unul pe altul, doar supărarea este prelungirea unei altercaţii zgomotoase în forma monologului interior de gînduri. Iar dacă gîndul va putea fi auzit, aşa cum astăzi se spune tare, cuvîntul, vor mai fi posibile bătăliile zgomotoase de săptămîni? Doar nu sînt decît cheltuieli enorme de energie. Oamenii rezonabili nu-şi pot permite asemenea lucruri. Oamenii vor deveni mult mai deschişi şi sinceri. Pînă şi diferenţele naţionale se vor estompa întrucît limba gîndurilor este universală. Şi cu natura va exista o înţelegere reciprocă - va funcţiona a doua lege. Omul va fi pur şi simplu condamnat să-şi arunce la groapa de gunoi prezumţiosul statut de frate mai mare.

Pentru astăzi sarcina datoriilor civilizaţiei noastre faţă de ea însăşi şi Universul întreg este mare. Cea mai importantă între ele este neştiinţa şi inabilitatea de a trăi după legile cosmice. Această karmă grea ne împinge spre schimbări. Este inutil să te împotriveşti karmei - datoriile trebuie plătite şi mai bine la timp deoarece condiţiile de plată se schimbă mereu şi în direcţia cea mai rea pentru datornic. Posibilitatea de a te elibera de unele noduri karmice există întotdeauna dar ele nu sînt într-un număr infinit. Dacă elevul nu-şi face sistematic temele şi nu pentru că nu poate ci pentru că îi este lene, mai devreme sau mai tîrziu va apărea întrebarea: „Merită să înveţe un astfel de elev? Poate este cazul să-l dăm afară?". O astfel de întorsătură a evenimentelor ar fi catastrofală. Avem o ultimă şansă, pe celelalte le-am consumat. Şi această şansă este reală.

Dar cum să se schimbe civilizaţia? Să facem un consiliu mondial pentru salvarea civilizaţiei şi să strigăm: „Salvaţi-vă"? Nu, desigur. Nu trebuie nimeni convins să se salveze, această cale n-ar fi eficientă. Schimbările din lumea exterioară pot fi atinse numai transformînd lumea interioară. Karma civilizaţiei se alcătuieşte din mari blocuri karmice ale ţărilor şi popoarelor luate separat. Iar cea formată la rîndul ei din blocuri mărunte - din karma oraşelor şi satelor. Spărgînd în felul acesta „karma cea mare" vom ajunge la cărămizile ei, karmele izolate ale oamenilor. Dacă aceste cărămizi vor deveni altele, altul va fi zidul format din ele. Prin urmare problema stă în cărămizi.

„Dar este o treabă imposibilă", va crede careva, „sîntem atît de mulţi." În primul rînd, ne amintim deja că gîndul este material şi nu ne permitem să formulăm contexte negative şi cuvintele: nu pot, nu va reuşi, imposibil. În al doilea rînd, nu este necesar ca toţi oamenii să intre într-o formaţie mică în acelaşi timp. În virtutea aceleiaşi legi despre materialitatea gîndului în societatea umană este suficient ca măcar cineva să înceapă mişcarea pentru asimilarea celor trei legi fundamentale şi să-şi formeze linia pro-

Scanned with OKEN Scanner

priei vieţi în conformitate cu aceste legi. Urmarea unei astfel de lucrări - purificarea propriei karme. Atunci în cîmpul gîndurilor Pămîntului va apărea şi se va consolida ştiinţa despre o nouă concepţie despre lume care mai devreme sau mai tîrziu va reconstrui toată lumea pămîntească. Cineva iar va protesta, amintind că oamenii evoluaţi spiritual care şi-au purificat şi karma, au înţeles şi legile Cosmosului, au fost dintotdeauna. Sigur că au fost! În mare, mulţumită lor avem astăzi o şansă. Este vorba despre formele de masă. Pentru ca o astfel de regîndire a vieţii să se petreacă nu departe de ea, în munţi şi pustiu, ci în existenţa umană obişnuită. Şi acesta într-adevăr nu este un lucru simplu. În chiar cursul vieţii apar o mulţime de obstacole împotriva unei asemenea mişcări. Toate formele de viaţă existente astăzi după a doua lege - entităţi vii, vor şi ele să trăiască, de aceea se vor împotrivi pătimaş introducerii noului. Închipuiţi-vă cum ar trebui să fie relaţiile între oameni pentru ca ei să se înscrie în cele trei legi fundamentale. Cînd nu va mai fi posibil să înşeli, cănd va trebui să-ţi respecţi cuvîntul dat, cînd nu va trebui să faci ceea ce nu-i trebuie nimănui. Aceasta vizează toate laturile vieţii noastre. Karma este perseverentă şi le vor găsi fără îndoială cei, nu mulţi, care se vor înhăma la această căruţă grea. Viaţa însăşi îi va alege. Ei îşi vor rezolva negreşit „cozile" karmice şi-i vor ajuta şi pe cei apropiaţi s-o facă. Această undă purificatoare se va rostogoli pînă la cel mai tăinuit colţ al civilizaţiei. Civilizaţia noastră va păşi în Noua Epocă.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA a-II-a

INTRODUCERE
la partea a II-a

Te salut, imaginarul meu interlocutor, închipuitul sau posibilul meu prieten. Să stăm puţin de vorbă, poate că tema acestei conversaţii te va interesa, şi, sper eu, chiar îţi va fi de folos dacă vei încerca să rememorezi împreună cu mine cîteva dintre întîmplările propriei tale vieţi.

Eu nu mai cred de mult în coincidenţa întîmplărilor, în concursul de împrejurări pe care obişnuim a le numi misticism, supranatural ş.a.m.d., încercînd parcă să alungăm nevăzutul („piei de-aici!"), şi să le dăm un sens oarecum peiorativ. Mie experienţa de viaţă îmi sugerează de mult, îmi explică şi mă-mpunge cu degetul spre ceea ce este evident: toate sunt departe de a fi întîmplătoare, toate sunt cu adevărat supranaturale! Putem, desigur, să ne cramponăm de cuvinte, de ceea ce este natural şi ce nu este natural, ce înseamnă „supra", unde sunt susul şi josul, şi tot aşa, pînă reducem ideea la absurd. Departe de mine această pornire: dar dacă ceva din închipuire s-a trezit şi mi-am amintit nu este fără motiv; înseamnă că trebuie să duc la bun sfîrşit o treabă începută. Încă din vremea îndepărtatei adolescenţe am reflectat asupra fenomenului relaţionării umane: cît imprevizibil conţine, cum este adesea de neînţeles. Am simţit, în acelaşi timp, că în acest fenomen sunt ascunse o putere şi un sens pe care-l voi lămuri dacă voi încerca să gîndesc puţin altfel decît ne-am obişnuit şi să nu mă opresc la suprafaţa lucrurilor.

Vorbesc cu tine în gînd, interlocutorul meu. Poate că odată, de mult, ne-am cunoscut sau, doar din întîmplare, ne-am intersectat pe cărările întortocheate ale vieţii. Hai, ajută-mă! Să încercăm să ne amintim ce am început împreună şi n-am dus la bun sfîrşit. Eu am o presupunere, şi voi

Scanned with OKEN Scanner

încerca să ţi-o expun, iar tu mă vei corecta dacă pe undeva nu am dreptate.

Cu tine, vechiul meu prieten... am început să ne adîncim în marile taine ale ştiinţelor ezoterice. Îţi aminteşti cîte controverse am avut? Cît de diferiţi eram prin educaţia noastră, prin modul de apropiere faţă de studiul înţelepciunii omeneşti!

Pînă astăzi, încercînd adesea să mă edific asupra unei probleme, intru din nou cu tine în polemică, iar şi iar, imaginarul sau poate foarte realul meu tovarăş şi combatant de idei. Excelent instruit, cu o minte iscoditoare, lipsită de orice rutină sau gîndire şablonardă, aşa eşti tu, interlocutorul meu. Chirurgul numai cu mîinile absolut curate, sterile, poate realiza o operaţie complicată prin care să înlăture partea bolnavă fără o infectare ulterioară şi fără recidivă. Numai cu o inimă şi o minte într-adevăr curate poţi să te apropii de zona periculoasă a existenţei şi conştiinţei. Probabil că de aceea îmi şi trebuie un om „ideal" pentru a putea cu el de mînă „să cobor în iad", în străfundul căderii. De ce vreau să cobor pînă acolo? O lege veche spune: ce este sus este şi jos. Dacă nu putem să obţinem una dintre părţi, poate ca merită să o cunoaştem pe cealaltă. Atunci vom putea şi să privim altfel şi să înţelegem din alt unghi obişnuitul.

Una dintre temele pe care am încercat noi să le dezvoltăm atunci, în speculaţiile noastre, a fost cea a bioenergeticii, a lumii nevăzute impregnate de energie, cu schimburile şi dinamica ei. Au fost teorii excelente, dezbateri pătimaşe, au fost şi germeni ai unor idei deloc rele, dar mă tem că nu a fost nimic mai mult decît atît.

Pentru a putea înţelege complicatele procese ale relaţionării umane, asupra cărora meditează cele mai de seamă inteligenţe ale Planetei, specialişti în psihologie, ideile şi patosul nu sunt de ajuns. Este necesară, în contactul cu oamenii, o experienţă continuă şi susţinută pe mai multe planuri. Doar astăzi, după ce am asimilat o asemenea cantitate de informaţie, încît s-a înscris în memorie o dată cu bătăturile din palme şi ridurile de pe piele, după ce a germinat în esenţa ei fizică şi a fost resimţită şi trăită de propria-mi viaţă, doar astăzi pot să încerc să generalizez şi să fac o sinteză cu acele idei pe care le formulam pe sub bolţile universitare în frumoasele vremuri naive.

Şi iată, prietene, înţelegînd ca amintirea vie pe care mi-o trezeşti nu este întîmplătoare, am dedus pentru mine însumi următoarele: trebuie să clarific problema iscată încă de atunci, din timpurile de odinioară ale adolescenţei, cînd ai vrea sa cuprinzi necuprinsul şi crezi în viitorul cel fericit. Cînd intri în contact cu ştiinţa ezoterică, nu te mai poţi desprinde de ea, să o părăseşti ca pe o îndeletnicire nefolositoare şi s-o uiţi. Ea nu te va lăsa. Va trebui să continuu studiul bioenergeticii folosindu-mă de experienţa de viaţă acumulată, analizînd-o, formulînd concluzii şi găsind legităţi.

Scanned with OKEN Scanner

Regulile se supun mai mult decît orice excepţiilor. Pentru a demonstra prezenţa continuă a Armoniei Superioare în tot ceea ce există, putem recurge la exemplele patologiei din schimbul energetic inegal şi să observăm către ce duce el. Experienţa acumulată în acest domeniu poate fi cea mai bună ilustrare.

Aşa am ajuns la conţinutul fundamental al muncii mele: atacurile energetice, schimbul energetic inegal şi, în consecinţă, traiul unui ins pe seama altuia. Patologia cea mai grea, cea mai întunecată se constituie din cazurile în care o astfel de acţiune se petrece intenţionat şi în mod constant. Ea a fost întotdeauna legată de vrăjitorie, de magia neagră, de satanism. Prin urmare, eu vreau să mă afund în noroi şi să rămîn totodată curat. Lujerii subţiri ai florilor răsar în lume şi cresc curaţi precum cristalul, din pămînt, putregai, noroi, în pofida tuturor nenorocirilor. În felul acesta vreau şi eu să port o scînteie din cunoaşterea cea mai luminoasă prin întunericul şi teroarea căderii umane. De aceea vădesc un anume curaj în abordarea unor teme atît de marcate de ambiguitate. Poate că tocmai de aceea invoc sprijinul şi ajutorul tău, interlocutorul meu imaginar. Viaţa mea, care n-a fost simplă, să fie mărturie despre adevărul deducţiilor mele.

Cu ce vreau să-mi încep reflecţiile? Vreau să înţeleg ce se întîmplă în oceanul infinit de energie ce umple şi hrăneşte lumea noastră. Vreau să încerc să înţeleg, cu mintea mea slabă şi limitată, ce-i în jurul meu. Vreau să-mi lărgesc capacitatea de a cunoaşte, pentru a şti mai mult. Dar pentru a merge în Necunoscut trebuie să găsim malul de la care să pornim în această călătorie. În matematică există o minunată noţiune axiomatică (în sensul ca nimeni nu întreabă de ce este tocmai aşa): PUNCTUL. Acest lucru cu dimensiuni infinit de mici în comparaţie cu tot restul înconjurător şi care nu interesează pe nimeni, ca obiect în sine, trece prin diverse transformări şi situaţii. El călătoreşte, se deplasează, are ceva legături de reciprocitate cu alte esenţepuncte. Între ele pot fi distanţe, delimitări, intervale de formă, lungime şi orientare diferită. Cu alte cuvinte, ceea ce i se întîmplă acestui punct este mai important, de fapt, decît el însuşi. Matematica stabileşte reguli. Sunt multe, de la cele mai simple la cele a căror complexitate puţini o înţeleg. Eu însumi, nu o dată, dînd examen la aceasta disciplină am încercat să-mi închipui cîte o asemănare concretă, să găsesc o analogie cu o aplicaţie curentă. De multe ori nu reuşeam. Dar nu asta e important. Iată ce-mi atrage atenţia: noi studiem relaţiile reciproce şi acţiunea. Nu am studiat niciodată punctul în sine. El există doar prin studiul interacţiunii punctelor. Dacă dintr-odată cineva ar vrea să cunoască structura internă a punctului însuşi, ar uita pe loc de legăturile lui biunivoce cu alte puncte.

Relaţiile interumane sunt adesea analizate tot aşa, la nivel matematic.

Scanned with OKEN Scanner

Aceste două puncte sunt apropiate: sunt doi soţi. Şi celelalte două puncte sunt apropiate: sunt doi vecini. Aceste două puncte sunt apropiate pentru că sunt fraţi de sînge şi sunt depărtate pentru că locuiesc în oraşe diferite. Cîteodată se mai ia în seamă configuraţia lor. De exemplu, relaţiile dintre rude sunt de o anume formă (domoale, unduioase), între vecini ceva mai abrupte. Toate acestea sunt aproximări abstracte.

Pentru a ne închipui măcar ce se întîmplă în lumea din jurul nostru, va trebui mai întîi de toate să ne rupem de înţelesurile primitive, abstracte. Nu trebuie să încercăm să înţelegem ce se întîmplă cu punctul privind prin ochii punctului. Doar modul nostru tradiţional de a vedea omul ca pe o configuraţie de carne şi sînge (mod livresc), oase şi muşchi, piele (mod anatomic), mîini, picioare, trunchi (mod uzual), acest mod vede doar faimosul punct, adică nu înţelege nimic din ceea ce este omul. El analizează nu omul, ci învelişurile lui fizice, şi atît. E adevărat, chiar şi unii materialişti înveteraţi fac cîteodată mici concesii, cum că undeva acolo - privesc în sus sau spre un colţ al camerei, sau peste umărul stîng - parcă ar mai fi un oarecare suflet. Dar unde se află el şi cine l-a văzut vreodată? Şi iată că imaginaţia oamenilor atribuie unor părţi din corpul fizic, prezente în configuraţia anatomică, diverse însuşiri. Dar, dacă înţelegem că senzaţia de foame se formează în stomac (de acolo a venit şi tot acolo se stinge), cu alte senzaţii este mai complicat, pe ele parcă ar trebui să le plasăm în creier, doar că acesta pare să aibă cam prea multe funcţii. Cum alt loc nu avem, pe seama creierului se pun tot mai multe şi mai multe.

S-ar putea ca ceva sa nu fie în regulă cu modul de abordare! Mie stilul acesta nu-mi place, eu vreau să înţeleg unde şi în ce lume trăiesc, şi cine sunt eu de fapt!

Scanned with OKEN Scanner

CINE SUNT EU?

Eu sunt o ființă umană. Ce înseamnă asta? Prin ce se definește? Prin aceea că am două picioare, două mîini și un cap care uneori mă încurcă și mă doare? De ce am venit eu pe pămînt? De ce în jurul meu sunt unii la fel ca mine, reprezentanți ai seminției omenești, identici după aspect (în planul apartenenței la genul uman). Dar de ce sunt atît de diferiți în relațiile dintre ei, în contactele personale? De ce în prezența unora simți căldură și liniște, iar în prezența altora, o stare de respingere la o simplă atingere? Nu are nici o legătură cu înfățișarea exterioară, căci cel mai frumos om se poate dovedi în final și cel mai neplăcut. Probabil că există alte criterii, nu tocmai evidente, pe care nu le poți descoperi la prima vedere.

Eu reprezint o părticică din lume. În jurul meu se află lumea imensă, îmbietoare și minunată, cîteodată înspăimîntătoare și periculoasă. Ea există independent de mine, dar totodată există și pentru că eu exist. Este țesută din energie, din particule infime care prin viața și vibrația lor o alcătuiesc. Și eu, ca și fiecare om, sunt unul dintre acești atomi ce alcătuiesc lumea. Lumea înconjurătoare nu este omogenă. Forțele ei, al căror efect îl resimțim interacționînd cu ea, ne influențează în mod diferit. De aceea considerăm că forțele lumii înconjurătoare sunt sau bune, sau rele pentru noi. Binele și Răul sunt două dintre primele noțiuni existente. Ele sunt absolute ca importanță și relative în înțelesul omenesc. Din cele mai vechi timpuri ale istoriei umane, miturile, legendele, tradițiile reflectă această dualitate a ființării. Omul este înconjurat de forțe bune și rele, care aparțin în mod corespunzător zeilor buni sau răi. Unora li se adresa pentru ajutor, de la ceilalți aștepta osînda, căutînd un refugiu din calea lor.

Trebuie subliniat faptul ca înțelegerea binelui și a răului este indisolu-

Scanned with OKEN Scanner

bil legată de conştiinţa noastră. Şi ceea ce înainte a fost „rău" s-a dovedit ulterior o încercare în numele binelui, şi de aceea a fost în esenţă bun. Şi invers, ceea ce înainte părea să ajute şi să acţioneze în sensul binelui s-a văzut mai apoi altfel: cărările erau înşelătoare şi abăteau de la munca necesară dezvoltării. Am întîlnit adesea acest punct de vedere: „Omul prin natura lui este leneş şi zgîrcit". N-aş vrea să rămîn la nivelul unei astfel de „naturi"! Lenea este însuşirea unei conştiinţe cu totul neevoluate. Personalitatea este la nivelul embrionar. Lenea este unul dintre obstacolele timpurii pe drumul lucrului asupra sinelui.

Scanned with OKEN Scanner

ATACUL ENERGETIC

Aşadar, m-am apucat să studiez unul dintre fenomenele cele mai complicate. Pe cît de dificile sunt percepţia şi înţelegerea sa, lupta împotriva lui şi a efectelor sale, pe atît de des se întîlneşte în viaţa de toate zilele. Este vorba de aşa-numita intervenţie energetică. Se poate spune şi astfel: atacul psihic.

De ce se întîmplă aşa ceva? Cum se resimte? În ce constă pericolul? Să încercăm să răspundem la întrebările puse. Ce ne trebuie pentru aceasta? Experienţa vieţii şi, înainte de toate, o minte deschisă cunoaşterii, desprinsă din plasele raţionalismului. Ne-am obişnuit să vedem doar o parte a lumii. Ceea ce răzbate cîteodată întîmplător, „printre rînduri", din Cartea Vieţii se întîmplă să fie greu de captat. Uneori, dimpotrivă, scînteia cunoaşterii poate fi ascunsă sub un strat gros de reziduuri mistice.

Primul pas: să detectezi pentru tine acest hotar îngust dintre „mistică" în conştiinţa domestică (ceva ce parcă nici nu există) şi realitatea supusă legilor pînă la deformare. Al doilea pas trebuie să fie pătrunderea treptată şi atentă în profunzimea acestei stări intermediare. Tocmai atunci se iveşte şi posibilitatea de a avea asupra tabloului adevărat al vieţii un punct de vedere cît de cît corespunzător. Partea raţională este reprezentată în concluziile mele de ştiinţa tradiţională. Ei bine, cum se împotriveşte ea şi nu vrea să admită concurenţa! Consolidîndu-se temeinic pe tot parcursul secolului al XIX-lea, secolul cercetărilor şi descoperirilor fundamentale, a fost înfrîntă în mod extrem de neplăcut de cele mai recente cercetări.

Dar şi ştiinţa trebuie să se schimbe, să recunoască şi ea că tradiţia şi drumul bătut sunt limitative şi să se dezvolte. În continuare partea „mistică", ceea ce este iraţional şi inaccesibil înţelegerii, trebuie căutată în feluritele învăţături filozofice şi în religiile diferitelor popoare. Şi nu este obli-

Scanned with OKEN Scanner

gatoriu să fii excesiv de perspicace pentru a descoperi ce multe au în comun ideile unitare care le străbat. Surprinzător prin frumuseţea şi construcţia lui este sistemul de cunoştinţe alcătuit de străvechii învăţaţi orientali. Ele au fost receptate şi uşor reformulate de ocultismul occidental. Astfel că, împreună, oferă acea metafizică în care m-am obişnuit să cred şi de care mă folosesc bazîndu-mă pe terminologia şi semnificaţiile ei.

Studiind problema luată în colimator în această lucrare, intervenţiile energetice, caut iar şi iar sprijin şi explicaţii în această ezoterică - adică neştiută de toţi şi într-o oarecare măsură tainică - ştiinţă.

În natură schimbul energetic se realizează permanent. În lumea energiei trăieşte şi de asemenea există omul. Toată viaţa lui este un circuit energetic în diferite doze de emisie şi absorbţie. Cînd omul produce el însuşi energie necesară pentru a exista în raport cu ceilalţi oameni, îşi dăruieşte energia, primind-o în schimb pe a altora. În felul acesta oamenii relaţionează, fac schimb de senzaţii, de strîngeri de mînă, de sentimente, cuvinte, gînduri.

Dar unii oameni, ca urmare a unei imaturităţi sufleteşti şi a lenei sau însuşirilor egoiste, preferă să ia mai mult decît oferă. Captîndu-şi energia necesară, ei comit atacuri energetice - în esenţă, un furt de forţe vitale.

Aceasta se evidenţiază mai mult sau mai puţin conştient sau inconştient, dar cît de frecvent este fenomenul scapă închipuirii multora.

Nu trebuie uitat că noi nu trăim pe pămînt doar aşa, de florile mărului, şi că în fiecare dintre noi are loc în permanenţă o luptă între Dumnezeu şi Diavol. Dar oamenii sunt „orbi", ei nu ştiu, nu văd ce se întîmplă în jurul lor. Iar războiul forţelor subtile este de asemenea invizibil pentru ei. Unde are el loc? Care sunt ţelurile lui? Lumea însăşi este acest război continuu şi cîmpul de operaţii îl reprezintă omul. Iată şi de ce am apelat la un termen militar precum e „atacul". Forţele întunecate nu trebuie niciodată subevaluate. Ele invadează în permanenţă şi se fac prezente în acele manifestări ale vieţii omeneşti unde controlul minţii este slab. Prin urmare, ce se întîmplă în decursul schimbului energetic inegal? În ce constă pericolul? Acest fenomen este numit frecvent „vampirism". Legendarii vampiri din poveste parcă se hrăneau cu sîngele propriilor lor victime. Ce fel de sînge beau şi ce fel de vampiri sunt? Astea sunt basme! Aşa ceva nu există! mi se va spune. Eu pot răspunde într-un singur fel: cît de mult aş vrea să fie acestea basme!

În realitate, desigur, ar fi fost mai adecvat să numim acest fenomen vampirism numai în cazul în care are loc un atac cu totul conştient, indiferent de felul în care îl resimţim. Astfel de cazuri există, se înţelege, dar sunt foarte rare. Fenomenul despre care vorbim în fapt s-ar numi mai propriu parazitism, o dorinţă conştientă sau inconştientă de a trăi pe socoteala altuia.

Scanned with OKEN Scanner

ENERGIA

Despre ce fel de energie vorbim? Ocultiştii preferă expresia „energie psihică". Este posibil să aibă dreptate. Psihicul este legat de suflet, iar noi cheltuim ceea ce uzual se numeşte puterea sufletului. De fapt, totul este puţin mai complicat, dar ne putem limita la o astfel de definiţie. Ea nu păcătuieşte prea mult împotriva adevărului.

Prin „energie" se obişnuieşte să se înţeleagă acelaşi lucru cu cel desemnat în India prin „prana", iar în China prin „ci" sau „ţi". Energia înseamnă vibraţiile care umplu cosmosul. Este o forţă magică, invizibilă. Fiecare popor are pentru ea o definiţie, dar nimeni nu a reuşit încă s-o înţeleagă şi s-o explice. De aceea, denumirea ei depinde de felul în care se manifestă. Ea poate fi „energie telurică", „energie a dragostei" şi „energie de lucru". Totul în spaţiu este alcătuit din materie, materia fiind o formă de existenţă a energiei care se găseşte sub diverse aspecte, diverse forme, în vibraţii cu frecvenţă variabilă. Cosmosul este saturat cu această forţă originară, de dinainte de creaţie, care se concentrează şi se manifestă pe deplin în fiinţa umană.

Energia trece în om prin diferiţi conductori. În acest caz reprezintă energia acţiunii, forţa existenţei, vitalitatea - toate sunt manifestări eterice. Puterea sentimentelor este manifestarea astrală, energia gîndului reprezintă manifestarea mentală, iar forţa superioară a iubirii şi a credinţei - manifestarea spirituală. Sintagma „energie psihică" a primit semnificaţie în Agni Yoga şi în învăţăturile oculte. Însuşi termenul de „energie" a apărut pentru prima dată la Aristotel.

Ce este energia s-ar zice că ştim cu toţii. L-am întrebat deunăzi pe un băiat din vecini, isteţ şi foarte bun şcolar:

Scanned with OKEN Scanner

- Tu ştii, Kolenka, ce este aceea energie?
Isteţul mi-a răspuns cu mîndrie:
- Bineînţeles că ştiu. Mi-am scris definiţia în caiet.
- Ia te uită! Fii bun şi povesteşte-mi.
Elevul merituos s-a înmuiat şi mi-a spus ceva mai puţin sigur:
- O citesc imediat. N-o ţin minte, trebuie să mă uit.

Aşa se întîmplă cu noi toţi, folosim concepte înalte fără sa ştim sau să se amintim exact înţelesul lor. Totodată, Biblia şi creştinismul sunt pline de semnalări ale forţelor şi energiilor. Elena Blavatsky confirma, în lucrarea „Devoalarea lui Isis", infinitatea de nume ale forţelor nevăzute prin următoarea listă:

„Haosul anticilor, Focul Sacru al lui Zoroastru sau Atash-Behram al perşilor, Focul lui Hermes, Focul Sfîntului Elm al germanilor, Fulgerul Cibelei, Făclia arzătoare a lui Apollo, Flacăra de pe altarul lui Pan, Focul nestins din templul de pe Acropole şi din templul zeiţei Vesta, Pala de foc de pe coiful lui Pluton, Strălucitoarele Scîntei de pe diademele Discurilor, de pe capul Gorgonei, de pe coiful lui Pallas Athena şi din sceptrul lui Mercur, Limbile de foc ale Sfintei Treimi, Chivotul lui Moise, Stîlpul de Foc din Cartea Exodului, Făclia lui Abraham, Focul Veşnic al Beznei fără de Fund..." şi multe, multe altele.

Învăţăturile ezoterice evidenţiază următoarele forme ale energiei cosmice:

Electricitatea, sau manifestarea activă a energiei. Este aspectul masculin al forţei cosmice Yang; simbolul lui este un principiu dinamic - impulsul.

Magnetismul, sau manifestarea pasivă, „aspectul feminin" Yin; simbolul sau este cîmpul de forţă, un principiu static.

Starea fluidă, sau electromagnetică, a echilibrului instabil corespunde curgerii şi de fapt doar ea există în lumea reală.

Ştiinţa ezoterică se fundamentează pe legea ermetică a identităţii, conform căreia în tot ce există se reflectă forţele superioare neîntrupate. În felul acesta, putem presupune că în fiecare om există trei feluri de energie: manifestarea principiului divin masculin al voinţei, a principiului divin feminin al absorbţiei şi manifestarea primelor două principii în care a pătruns respiraţia vieţii, ceea ce de fapt şi reprezintă energia psihică.

Scanned with OKEN Scanner

CUM ESTE, OARE, ALCĂTUIT OMUL? CELE ŞAPTE CORPURI ALE OMULUI

Mai tot timpul dau peste cuvîntul „subtil". În permanenţă, sau „se activează planul subtil", sau se întîmplă ceva în „lumea subtilă". Ce înseamnă termenul acesta ? De ce anume este legat?

Din punctul de vedere al marii majorităţi, între diversele sisteme de opinii, învăţături şi practici, omul nu este doar o formă fizică vizibilă pentru toţi, dar cu ea se identifică tot mai mult contemporanii noştri. Cîteodată se adaugă la apartenenţa propriului cu lumea sentimentelor, a dorinţelor şi a emoţiilor. De obicei, ele servesc chiar la configurarea propriei personalităţi, şi mai mult, la delimitarea de ceilalţi, adică la trasarea hotarului cu o linie cît mai groasă. Dar omul este departe de a fi doar atît, multe lucruri sunt încă inaccesibile simţurilor noastre. Pentru a înţelege, pentru a ne face o imagine, să ne adresăm învăţăturilor ezoterice Anatomia metafizică a omului reprezintă o alcătuire din şapte corpuri subtile. Ele îşi îndeplinesc funcţiile în alte coordonate spaţio-temporale, de aceea nu sunt accesibile organelor de simţ obişnuite. Ele au alte vibraţii. Pentru un cercetător iscoditor subiectul acesta este uriaş. Dar pentru a înţelege relaţiile dintre oameni, mai ales pe cele patologice, acest gen de informaţie nu poate fi ocolit. O expun într-o formă cît se poate de sumară:

Corpul fizic. Iată-l, iubit uneori pînă la durere, cunoscut pînă la dez-

Scanned with OKEN Scanner

gust. Este ceea ce ştim, ceea ce percepem. Salutare, drăguţule, n-ai nici o şansă să te uităm. Corpul fizic receptează doar energiile grosiere, compacte şi influenţele din planul fizic. El este un instrument, căci singur nu simte nimic. Este putreziciune şi ţărînă. „Şi Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit un suflet viu" (Geneza, II, 7). Corpul fizic este un suport şi un recipient pentru energia din planul subtil. Dar plăcerea, căldură sau, dimpotrivă, disconfortul le resimţim prin **corpul eteric**. El este dublura corpului fizic. Dintre corpurile subtile, el este cel mai dens. Exista oameni care-l pot percepe cu propriile lor organe de simţ, dar numai cei hipersensibili (extrasenzorialii, sau, într-o altă terminologie, senzitivii). El este acela numit în mod curent biocîmp. Inexact. Noţiunea de biocîmp reflectă starea de sănătate a omului, distribuţia şi uniformitatea energetică la nivelurile corporale. Dar, mai mult decît atît, corpului eteric îi corespunde şi fundamentul, scheletul legăturilor psihologice dintre om, societate şi mediu.

Corpul eteric se compune din reacţiile acumulate ale omului. Din toate acele reacţii, mai exact din rezultatele lor, care se reţin instinctiv, din reacţiile organelor de simţ, din primele impresii, descoperiri etc. Cuvîntul de relaţie al cîmpului electric este viabilitatea. Conştiinţa noastră n-ar trebui să se amestece în aşa ceva. Dacă am încerca să înţelegem cîte un fragment izolat din întregul „marii" cunoaşteri instinctive, n-am ajunge la nici un rezultat. Încearcă sa înţelegi cum mergi: cum, în timp ce păşeşti, se contractă articulaţia, cum se îndoaie degetele, la ce înălţime se ridică celalalt genunchi... Dacă în acest moment nu cazi cît eşti de lung înseamnă că îţi desfăşori „înţelegerea" cu multă acurateţe. Încearcă sa înţelegi cum respiri, cum se mişcă diafragma, cutia toracică. Presupun ca vei întrerupe foarte repede experimentul! Conştiinţa provoacă un dezechilibru în planul eteric. Nu este dorită pe aici.

Îmi vine în minte următorul gînd: Dacă eu, prin acţiunea mea, pot să intru în cîmpul meu eteric, în acelaşi fel este capabil şi altul să intre în el. Da, în principiu aşa se şi întîmplă. Doar că asta presupune o anume tehnică şi măiestrie. Cea mai bună apărare în acest caz se dovedesc a fi neîncrederea şi necunoaşterea. De asemenea inima curată, sufletul şi cugetul curat. Dacă tu însuţi nu vei face aşa ceva, nu vei încerca să te vîri în altul, atunci nimeni nu va putea să-ţi facă ţie acest lucru.

Norbert Wiener, „părintele ciberneticii", gîndindu-se cum să realizeze computerul, inteligenţa artificială, a ştiut cum să-l înveţe să calculeze, să activeze, să funcţioneze. Dar n-a ştiut cum să-l înzestreze cu capacitatea specific umană de a recunoaşte figurile. De aici a rezultat concluzia lui că

Scanned with OKEN Scanner

nu se poate construi un creier identic cu cel omenesc.

Noi putem, de pildă, să deosebim instantaneu un bărbat de o femeie fără să studiem, să deliberăm, întîlnindu-i, cărui sex aparţine fiecare. Chiar şi un copil mic deosebeşte un „nene" de o „tanti". Astfel de informaţii, reacţii, cunoştinţe adunate încă din timpul vîrstei inconştiente şi care servesc la dotarea omului pentru viaţă se acumulează în corpul eteric şi se folosesc ulterior în mod instinctiv.

Computerul analogic trebuie sa aibă o incredibilă memorie aplicată, o bază de date uriaşă (la om aceasta este creierul) şi o viteză fantastică de prelucrare a informaţiilor (la om, deplasarea energiei prin corpul eteric). Poate cîndva acestea vor deveni realitate.

Urmează **corpul astral**, corpul senzaţiilor, emoţiilor şi patimilor. La unii este ca un firicel de apă, la alţii un ocean necuprins, cînd în furtună, cînd liniştit. Putem să ne studiem corpul astral, dar nu toate profunzimile ne sunt accesibile, iar stăpînirea sentimentelor este o capacitate foarte rară. Prin corpul astral se realizează legătura dintre om şi Planetă. În decursul evoluţiei noastre ne-am separat unii de ceilalţi doar prin corpurile fizice, dense. Dar prin sentimentele noastre suntem legaţi de fapt într-o singură fiinţă. Făcînd un rău cuiva, în final ne facem rău doar nouă înşine. Acest lucru se reflectă şi în porunca „Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi", dată nouă spre izbăvire.

Deocamdată omenirea se înţelege atît de puţin pe sine, încît seamănă cu un sugar ce se agită în pătuţul sau. Iată, copilul, jucîndu-se cu mînuţele sale, nu vede ca ele sunt o parte a propriului său corp. Iată-l că s-a lovit peste mînuţa-jucărie şi a izbucnit în plîns, neînţelegînd de ce îl doare. Ce mult mai are de învăţat! Pentru început, să perceapă, să înţeleagă, şi abia apoi să stăpînească.

Adesea, în loc de a stăpîni corpul astral, se striveşte în mod primitiv un sentiment izolat, desprins, şi chiar dorinţa din spatele lui. Prin aceasta, corpul astral este mutilat, se deformează, se îmbolnăveşte, şi întregul sistem „om" nu mai poate funcţiona în deplinătatea lui. Stăpînirea corpului astral - de exemplu, corectarea dispoziţiei - se poate realiza cu ajutorul instrumentului conştiinţă. Propriile tale sentimente pot fi stăpînite doar analizînd şi înţelegînd de ce ţi s-a schimbat dispoziţia, explicîndu-ţi fie caracterul obiectiv sau temporar al problemei, fie posibilitatea îndepărtării ei. Metoda aceasta s-ar putea numi „a privi de pe margine". Dar este foarte posibil, prietene, ca, lovindu-te de dorinţa care te încurcă, sa renunţi la ea. În ce constă diferenţa? De ce, de data asta, corpul astral nu va suferi deprecieri? Ai decis asupra refuzului, perfect conştient, fără să transferi în subconştient o dorinţă primară informă, neprelucrată. Dar ea nu s-a schim-

Scanned with OKEN Scanner

bat, nu s-a realizat, pur şi simplu a dispărut din orizontul vizibil, luînd cu sine - în adîncul tău! - tot aceeaşi problemă.

În planul astral, multe sunt determinate tot de autoevaluare. Dacă nivelul autoevaluării este foarte coborît, atunci corpul astral va apărea înghesuit; dimpotrivă, dacă nivelul autoevaluării este ridicat, corpul astral va avea goluri. Şi într-un caz, şi în celălalt, lipseşte armonia, şi de aceea situaţiile de viaţă se vor dezvolta în aşa fel încît să readucă sistemul în starea de echilibru. Şi, cu cît greşeala este mai mare, cu atît vieţii îi va fi mai greu s-o corecteze.

După moartea fizică, ce reprezintă un popas în existenţa spiritului nemuritor, în respectivul trup concret, muritor, începe descompunerea succesivă a învelişurilor eterice. Legătura cu datinile creştine ale înmormîntării nu cere o atenţie deosebită, ea este evidentă. Corpul eteric se descompune cam în a noua zi şi duce cu sine amintirile minore de scurtă durata, valabile doar pentru o viaţă. Corpul astral se descompune după cel eteric, către cea de-a patruzecea zi. Informaţia pe care a strîns-o o transmite ca experienţă corpului următor, aflat cu mult deasupra lui, corpul mental.

Corpul mental se constituie din gîndurile noastre. Gîndurile noastre sunt sîngele lui, iar capacitatea de a înţelege este una dintre însuşirile lui. Dar în el sunt şi obsesiile adînci, şi neplăcerile. Prin corpul mental suntem de asemenea legaţi, unii în mai mare măsură, alţii mai puţin, de întreaga lume. Însă, din nou, puţini sunt aceia capabili de a intui şi de a înţelege acest lucru. Hotarul dintre privat şi comun îl stabileşte conştiinţa noastră. Hotarul există întotdeauna. La nivelul corpului eteric, el se compune din ţelurile egoiste care întreţin activitatea vitală a corpului fizic. Aş spune ca aceste orientări se exprima prin „eu vreau". Aici s-ar putea face o analogie cu oul. Orientările egoiste sunt coaja. Ea protejează embrionul delicat, conţinutul oului, de lumea exterioară. În acelaşi timp, tocmai prin ea se realizează schimbul cu mediul extern indispensabil pentru menţinerea vieţii şi dezvoltării personalităţii. Dacă orientările sunt prea rigide, impenetrabile, personalitatea se sufocă şi începe să se descompună înainte de a se fi născut. Dacă cineva din afară sparge coaja înainte de soroc, şi asta poate duce la moartea personalităţii. Ea nu este încă pregătită pentru viaţa în condiţii atît de grele. Cu cît este mai firavă personalitatea umană, cu atît este mai tare coaja din jurul ei. Şi cît de des, lovindu-ne de egoismul celuilalt, de încăpăţînarea lui, enervaţi, încercăm să spargem convenţiile acestui om, fără să ne gîndim la consecinţe.

La nivelul mental, suntem apăraţi de influenţele exterioare destructive prin acumularea de cunoştinţe, de experienţă - dar nu una personală.

Întreaga noastră experienţă de viaţă cu greu ar ajunge pentru alcă-

Scanned with OKEN Scanner

tuirea corpului eteric. Apărarea mentală se compune din cunoştinţele de ordin general, asimilate de om pentru sine, din etica, morala, religia constituite de-a lungul mileniilor. Să presupunem că, indiferent din ce motiv, un om nu mai este în conexiune cu religia în înţelesul ei de fiecare zi. Dar el ştie, măcar în mod abstract, despre existenţa ei „undeva în natură", şi în construcţiile sale mentale o confirmă, „îi dă dreptul la existenţă". Pentru acest om religia face parte din învelişul de protecţie al nivelului mental.

Orientările, ideile şi principiile acumulate îşi găsesc un loc în **corpul cauzal**, numit uneori „al mutaţiilor", alteori „al lui Manase". Prin el omului i se transmite energia cosmică superioară, de evoluţia acestui corp se leagă consolidarea structurii interne, autoperfecţionarea şi percepţia armonici superioare, pe care o receptăm în forma conştiinţei, a principiilor morale, a simţului datoriei. Aici se află etica, orientarea evoluţiei şi relaţiile cauză-efect.

Mai sus, la un grad de subtilitate superior, există încă două corpuri, care alcătuiesc împreună monada, „scînteia divină" pusă în noi înaintea naşterii. Acestea sunt **corpurile „buddhi" şi „atman"**. La nivelul actual de evoluţie a omului şi a societăţii umane, conştiinţa nu se poate ridica atît de sus. Doar cîteva personalităţi din întreaga istorie a omenirii au confirmat regula prin excepţia pe care o constituie. În aceste corpuri este punctul cel mai de sus al individualizării şi dezvoltării, aici se află conştiinţa superioară, ca şi dezlegarea, şi binecuvîntarea de a trăi.

Omenirea, în actualul său stadiu dezvoltare, nu este în stare să recunoască aceste trei corpuri, şi toate presupunerile despre ceea ce conţin, despre ce se petrece în ele nu sunt decît o palidă copie după un grandios original. Nici o noţiune nu li se poate adecva. Fără să mintim, putem spune că în aceste corpuri ale noastre se află învăluită acea Împărăţie a lui Dumnezeu dinăuntrul nostru. Trebuie doar să găsim calea spre ea. Aceste corpuri sunt de asemenea unitare pentru întreaga omenire.

Fiecare dintre aceste corpuri are un înveliş, după cum corpul fizic este acoperit de piele. Prin piele corpul respiră, ea îl apără de condiţiile ostile ale mediului înconjurător, îl protejează şi reacţionează la influenţele exterioare. Învelişul trebuie să fie rezistent şi plastic, pentru a se putea adapta repede la diversele condiţii ale spaţiului din jurul corpului. Dar învelişul nu poate exista singur, el se alimentează şi se susţine chiar prin energia corpului subtil. Dacă în corpul subtil s-a petrecut un oarecare dezechilibru, în mod corespunzător se fragilizează şi învelişul, putînd fi străpuns ulterior printr-o acţiune exterioară. Dar niciodată problemele nu pot începe cu străpungerea învelişului, nu pot apărea din exterior. Dereglările vin dinăuntru, din corp, şi numai ulterior se relevă, în contactul cu lumea exterioară.

Scanned with OKEN Scanner

DISTRIBUIREA ENERGIEI CEAKRELE

Ar mai fi de menționat felul în care energiile se răspîndesc în corpuri. Deoarece legăturile interactive dintre corpurile omului se realizează în speță cu ajutorul curenților de energie, rolul de organe de simț subtile îl joacă ceakrele, punctele de distribuție a energiei. În mod tradițional, se consideră că există ăapte ceakre, amplasate în lungul coloanei vertebrale, și dacă ar fi să le atribuim convențional organelor corpului fizic rezultă următorul tablou:

Moalele capului - *Sahasrara* - punctul intrării.

Punctul dintre sprîncene - *Ajna* - receptaculul energiei mentale.

Gîtul - *Vishuda* - receptaculul energiei formei, expresiei.

Inima - *Anahata* - receptaculul sentimentelor.

Plexul solar - *Manipura* - receptaculul energiei volitive.

Regiunea inghinală - *Svadhistana* - receptaculul energiei sexuale și creatoare.

Coccisul - *Muladhara* - receptaculul energiei vieții.

Nu este deloc greu să presupui că trupul, corpul fizic, este purtătorul minții. Dacă trupul suferă o vătămare, nici mintea nu se poate exprima în mod optim, manifestările afective se perturbă, reacțiile se deformează. Și iarăși toate acestea se „înscriu" la capitolul funcționarea creierului. Creierul reprezintă (conform unei răspîndite opinii științifice) organul activității mentale. În conversațiile uzuale, prin mijlocirea expresiei „activitate cerebrală", creierului i se asociază termenul greu accesibil de „mental". Învăță-

Scanned with OKEN Scanner

turile ezoterice atribuie creierului doar capacitatea de a recepționa stimulii senzoriali și impulsurile motorii. Am întîlnit în cercetările ocultiste o comparație ingenioasă: „centrala telefonică a sistemului nervos". După părerea mea, se apropie mult de adevăr. Creierul este punctul în care mintea intră în contact cu trupul, prin el trec mult mai accentuat curenți energetici ce leagă între ele corpurile subtile, transferînd informația. Puncte de același gen constituie în planul fizic glandele cu secreție internă, ce sunt legate de sistemul endocrin. Ceakrele, prin amplasarea lor în corpul uman, coincid cu organele sistemului endocrin.

În planul fizic este greu de evaluat însemnătatea glandelor cu secreție internă: hormonii produși de ele determină calitatea sîngelui, compoziția lui. Prin perturbarea funcționării uneia dintre ele se modifică și cantitatea de hormoni din sînge, iar ulterior se produce o perturbare a schimbului de substanțe în tot organismul. De aceea sunt atît de dificile diagnosticarea, studierea și, mai departe, tratarea cazurilor din patologia endocrină. Totodată, avînd o legătură strînsă cu trecerea curenților energetici prin ceakre, în cazul insuficientei lor permeabilități, deschideri, se ajunge la o perturbare care în viitor se va proiecta pe corpul uman. Inițial este posibil ca perturbarea să se petreacă la nivelul corpului astral, schimbînd mediul emoțional al omului. Din informațiile mele, medicina practică are cunoștință de legătura dintre starea emoțională și temperamentul omului.

Acest factor le este de mult cunoscut adepților diferitelor învățături. Multe practici orientale utilizează metode de dezvoltare a corpului prin deschiderea ceakrelor și transferul de energie din planurile superioare în cel fizic. Dacă oricare dintre procedeele translatării se face printr-o conectare corectă la planul fizic, acesta devine foarte puternic. Lumea fizică solidă ne este mult mai accesibilă, și trebuie sa știm să găsim punctele de acces, de contact cu materia grosieră. Construcțiile mentale abstracte așa vor și rămîne daca nu vor fi trecute în fapt.

Fiecare ceakră pare să lucreze în două direcții: orizontală, cînd primește, distribuie și radiază curenții energetici corespunzători ei, și verticală, cînd energia sub formă de curent, venind din afară, este recepționată și trecută în mod logic prin tot canalul spinal. Într-un organism ideal, așa cum ar trebui sa fie conform proiectului Creatorului fiecare om, energia vitală curge dintr-o parte în alta purtînd forțele vitale lin, ușor și liniștit prin toate ceakrele, fără perturbări și pierderi. În mod practic, nu se întîlnește așa ceva în viață, iar cauza rezidă în necunoașterea legilor Naturii, motiv pentru care oamenii se îmbolnăvesc și suferă, iar acest fapt, la rîndul său, dăunează Naturii. Țelul spre care trebuie să tindem este realizarea Armoniei omului cu Natura în toate planurile, și cel fizic, și cele subtile.

Scanned with OKEN Scanner

CE ESTE VAMPIRISMUL ENERGETIC

Vampirism în accepția noastră nu înseamnă, desigur, a suge sîngele cuiva în timpul nopții. Prin vampirism se înțelege îndeobște orice formă de preluare a energiei sau a forțelor vitale de la ceilalți, și în aceeași măsură intensificarea forțelor proprii pe seama altora, obiceiul de a trai pe seama altora.

Vampirismul este o boală care produce leziuni în corpul astral al omului. În distribuția de energie pe nivelurile corpurilor subtile apare o ruptură: curenții emergenți poartă reacțiile și senzațiile acumulate în sus prin corpul astral, către niveluri mai înalte, pentru a fi prelucrate, interpretate și mai departe pentru a fi reunite cu orientările normelor morale, cu permisiunea și binecuvîntarea din partea Supremă. Curenții descendenți, luminînd de sus viața, coboară și se înfig în corpul astral perturbat, care nu mai poate răspunde prin sentimente impulsurilor superioare. Apar insatisfacția și resentimentul față de lume, față de cineva în special, și în felul acesta, treptat, se produce o înlocuire a valorilor, pe care omul nu o recunoaște, din cauza incapacității lui de a înțelege planurile superioare. Un astfel de om are convingerea că el este ființa cea mai importantă din Univers și că toți trebuie să îl slujească și să i se supună pentru a-l îmbogăți, a-i umple viața de plăceri și satisfacții. Dacă este bine sau rău, nu caută să afle, atît timp cît valorile lui etice deja se situează la acest nivel, neputînd sa le primească pe cele de sus. Dar, din cauza închiderii traseului energetic la nivelul rupturii dintre corpuri, omul începe să sufere de foamea energetică. Iar energia primită din planurile fizic și eteric nu ajunge

Scanned with OKEN Scanner

pentru refacerea corpului astral. Deoarece omul nu mai este capabil să primească înaltele energii vitale din vibrațiile subtile superioare, el începe sa se folosească pentru propria-i alimentare de energia altor oameni. Uneori aceasta se manifesta insesizabil, dar se poate amplifica și duce la urmări extrem de grave. Necazul „vampirului începător" constă în incapacitatea lui de a înțelege cauzele izbucnirii bolii, ea putînd fi ocolită destul de ușor. Cîteodată, obstacolul este lenea. Cine ar vrea să lucreze asupra sa? E o întreprindere lipsită de rezultate! E plicticos! Așa se face că omul se plasează el însuși la marginea unui plan înclinat ce duce spre abisul căderii, și începe încetișor să alunece. La început, nici viteza nu este mare, nici răul provocat nu este grav (deocamdată), dar legile naturii sunt încălcate. De aceea (întrucît pînă și pentru cel mai mic păcat există o plată) omul se va afunda și mai mult pentru a ajunge la o alegere conștientă: să mă ridic oare (dar asta este deja dificil) sau sa continuu alunecarea?

Adresîndu-mă Bibliei, am găsit o situație după opinia mea interesantă. Peste tot, sîngele este nemijlocit legat de suflet. Dar asta nu se întîmplă doar pentru că, în vechea limbă ebraică, cuvintele „sînge" și „suflet" se scriu la fel. Sîngele reprezintă substanța fizica a sufletului. După cum sîngele circulă prin corpul omului întreținînd viața, tot așa se mișcă și sufletul - curenții energetici - în corpul astral. Să faci vărsare de sînge, să iei sîngele cuiva, este un păcat; tot atît de intangibil este și sufletul fiecărei ființe.

Cînd vorbim de vampirism, avertizîndu-vă asupra lui, nu înseamnă că într-o noapte întunecată, pe o ulicioară, vă va ataca o ființă cu colți mari, veți fi mușcați de carotidă și cineva vă va suge sîngele. Deși tocmai această imagine s-a păstrat în folclorul din aproape toate țările, fiind clar că nu e o întîmplare. Vampirismul arareori este conștientizat, atacurile energetice - intervențiile - rareori sunt orientate spre un țel concret. Mai degrabă se întîmplă în relațiile de fiecare zi, aducînd, de altfel, daune perfect vizibile.

Contactele dintre oameni au loc concomitent la multe niveluri. Oamenii fac schimb de cuvinte și, o dată cu ele, de gînduri, sentimente, își transmit emoțiile și dispozițiile. Dar fiecare își are bilanțul său energetic, și adesea nu se realizează un contact echilibrat. Întotdeauna se găsește cineva care fie vrea să domine, să fie mai tare, fie invers, să ia pentru sine, fără să ceară, un pic din energia altuia...

Am găsit o mare asemănare cu orientarea mea în lucrările unei cunoscute adepte a ocultismului occidental tradițional, Dion Fortune. Iată ce scrie această respectabilă vrăjitoare:

„Cînd a apărut pentru prima dată psihanaliza în Anglia, am început să o învăț și am devenit studentă, iar apoi lector într-o clinică din Londra. Noi, studenții, am fost în curînd uimiți de faptul că tratarea unor bolnavi

Scanned with OKEN Scanner

ne extenua. Problema nu era că necesitau multe îngrijiri, ci că pur și simplu ne istoveau, după o consultație eram ca niște cîrpe stoarse. Cineva a pomenit întîmplător acest fapt în fața unei sore medicale care lucra la secția tratamentelor electrice, iar ea ne-a spus că aceiași pacienți dereglau și aparatura electrică și că, fără să clipească măcar, puteau să absoarbă tensiuni de intensități uimitoare.

În acest loc, desfășurîndu-mi munca legată de psihanaliză, am dat peste o cazuistică a dependenței patologice dintre două persoane, cel mai adesea dintre mamă și fiică sau dintre două femei, prietene, și cîteodată dintre mamă și fiu, iar într-un caz, dintre o femeie și un bărbat. La tratament veneau întotdeauna negativii din aceste perechi. Noi eram capabili să le oferim un ajutor considerabil prin metode psihoterapeutice. Caracteristice le erau întotdeauna aceleași simptome: paloarea feței și un aer istovit, bolnăvicios, o stare de slăbiciune și ușoară oboseală. De asemenea toți erau foarte sugestionabili, și de aceea era ușor sa lucrezi cu ei. În consecință, în astfel de cazuri puteam să obținem rezultate bune destul de repede și frecvent.

Un moment curios, totuși, a fost acela cînd ruperea legăturii patologice a provocat un dezechilibru vizibil, chiar un semicolaps, la partenerul dominant dintr-o astfel de relație. Am descoperit că pentru o însănătoșire efectivă era obligatoriu să insistăm asupra despărțirii partenerilor, dar această măsură, în mod invariabil, trezea un protest activ la partenerul dominant.

La vremea aceea, explicam totul în termenii psihologiei lui Freud, dar, chiar și așa, n-am reușit să înțeleg influența stranie pe care despărțirea o avea asupra insului considerat sănătos și faptul că atunci cînd unuia îi era mai bine celuilalt îi era mai rău."

Strîns legată de vampirism mai este și o altă boală: alcoolismul. Asupra sa va trebui să ne oprim în mod special. După părerea mea, boala planului subtil, numită „vampirism energetic", se poate ivi la diferite niveluri. Orice împărțire este simbolică, dar pentru om se pare că este mai ușor să evalueze separat cîte un nivel îngust, pentru ca apoi să realizeze o sinteză.

Scanned with OKEN Scanner

NIVELURILE DE DEZVOLTARE ALE VAMPIRISMULUI

STADIILE BOLII

PRIMUL NIVEL
Contaminarea

Primul nivel nici nu este considerat vreodată ca fiind boală, ca aparținînd patologiei. Şi, doar, acesta este începutul. Nimeni nu se va putea opri, o dată ce a început să alunece pe planul înclinat. Dacă de la bun început nu va înțelege întregul pericol, păcatul şi consecințele posibile, omul se va simți bine, poate chiar îi va fi mai simplu în viață, va pleca pe acest drum şi se va afunda...

Iar totul începe în deplină nevinovăție. Omul începe să construiască în jurul său un mediu nutritiv. Nutritiv doar pentru sine, nu în armonie cu întregul. Cunoaşteți proverbul „Mielul blînd suge la două oi"? Foarte des apare dorința de a te sprijini pe umărul tare al cuiva, de a-i plînge prietenului la piept, de a te refugia, de a te încălzi, de a avea un apărător, un prieten, compania cuiva. Şi chiar omul în cauza se străduieşte să fie blînd, bun, prietenos. Desigur, acestea nu au de-a face cu foamea informațională, care se manifestă cînd omul simte nevoia de a fi în permanență preocupat de ceva. Omul absoarbe gîndurile altor oameni, sentimentele, reacțiile (pe care le transmite apoi în altă parte, prezentîndu-le adesea drept ale sale,

Scanned with OKEN Scanner

așa, în treacăt). Simte mereu nevoia de a vorbi cu cineva, de a asculta radio, de a se uita la televizor.

În cazul în care comunicarea cu substitute electronice lipsește, el este capabil să citească tot fără alegere, iar cînd nu are nimic la îndemînă, chiar și ziarele vechi, sau pentru a cincea oară, de exemplu, o carte pe care o cunoaște deja foarte bine. Din punct de vedere al astrologului, cauza acestui fapt este deteriorarea funcției lui Mercur, planeta ce răspunde de schimbul de informații și de relaționarea cu ceilalți oameni. Dacă ar fi să recunoaștem imediat, în momentul îmbolnăvirii, care este starea patologică, care este normalitatea, încercînd și o rezolvare a situației, am ocoli evoluția ulterioară a vampirismului ca boală. În caz contrar, în dependența sa față de sursele de informare, omul se lipsește de o comunicare și o relaționare veritabile, și de aceea, în curînd, radioul și televizorul nu-i vor mai fi de ajuns. Neștiind însă cum să relaționeze cu oamenii, va începe să ia de la ei, fără nici o reținere, energia care îi lipsește. Necazul cu Mercur, atunci cînd îi conduce pe oameni, vine din aceea că este exclusiv rațional și lipsit de orice limită etică. Odată mi s-a spus o poveste al cărei început se plasează în vremurile libertății studențești. Era o gașcă de tineri studenți - și orice gașcă are un suflet, altfel, ce fel de gașcă ar mai fi? Sufletul, în acel caz, era Victor - Victoraș, pentru prieteni. Era un grup vesel și fără probleme. Timpul trecea în discuții și controverse. În dezbateri, după cum vă așteptați, se rezolvau chiar destinele omenirii. Se bea și alcool, care mai slăbea frînele și înlătura barierele. Victoraș părea să fie peste tot. Dacă se întîmpla să lipsească, toți erau îngînduraţi, fără el petrecerea nu era petrecere. Supa n-avea sare, votca nu era destul de tare, iar salamul parcă nu se așeza bine pe farfurie. Dar, de cum se ivea Victoraș, ca întotdeauna clocotind de idei, în jurul lui se construiau toate relațiile... Așa a fost întotdeauna și se părea ca așa va fi mereu.

Dar timpul trecea. Oricît ar fi vrut să nu fie așa, studenții se maturizau. Astfel de întîlniri aveau loc tot mai rar. Pentru toți în afară de Victoraș. Curînd, foștii Saşa și Vova au devenit Alexandr Petrovici și Vladimir Andreevici (nu pentru că asta le-ar fi plăcut din cale-afară, dar așa au început să li se adreseze toți cei din jur). Singur, Vitoșa a rămas Vitoșa. El nu putea să-și pună „hățurile" de familist. Două femei l-au părăsit, pe trei le-a părăsit el. Continua să bîntuie prin rămășițele fostelor găști studențești, care încetul cu încetul s-au transformat în grupuri familiale, căpătînd alt statut. Cînd n-avea unde să se ducă, stătea acasă, în compania televizorului deschis în permanență. Își refuza singurătatea. „Îmi sunt de ajuns mie însumi", ne asigura el. Dar și omul care, după spusele lui, nu are nevoie de nimeni

Scanned with OKEN Scanner

în mod constant tot simte nevoia unei companii, a unui schimb de informații. Putea în orice moment să-și viziteze unii dintre vechii prieteni, să se delecteze cu conversații bărbătești. Soțiile politicoase ale prietenilor îl detestau în tăcere. Cele nepoliticoase ori nu-l lăsau să intre, ori îi arătau ușa. Și, într-adevăr, pînă și prietenii au observat că nimeni nu avea nici cea mai mică dorință de a se întîlni cu Vitoșa. După vizitele lui, rămîneau prost dispuși, cu forțele slăbite (și nu doar pentru că trebuia să depună eforturi și să găsească subterfugii pentru a reuși să-l scoată din casă). El fusese atît de mult timp liderul găștilor studențești și motivul suspinelor atîtor domnișoare, încît se obișnuise să se scalde într-o mare de adorație. În vreme ce prietenii lui mai puțin înzestrați au început să lucreze și să construiască, el, nestudiind temeinic mai nimic, a început să sufere de foamea de informații. A resimțit, desigur, și răcirea interesului față de sine, și modificarea statutului social: nu mai era primul! S-a supărat pe nedreptatea lumii. Oricum, se considera în continuare cel mai dotat și cel mai talentat. Iar cînd nu i-a mai ajuns energia, forța vitală, a început să o ia de pe la alții. Soțiile prietenilor săi au intuit asta mai degrabă decît aceștia, pentru că femeile sunt mai sensibile. Ele l-au poreclit pe Victoraș „Numai-Asta-Nu" - așa îl și numeau între ele, la telefon, de exemplu: „Larisa, dragă, tocmai a plecat de la noi Numai-Asta-Nu, nu l-am primit, mi-e bolnav băiatul. Iar el e plin de nu știu ce idei, se ambalează, nu mai termină de vorbit, nu se liniștește. Ai grijă, probabil că a luat-o înspre voi."

Sfîrșitul poveștii este trist. Nerealizat, izolat de societate și fără a mai avea cineva nevoie de el, Vitoșa nici măcar nu a înțeles asta. A devenit alcoolic. Crede, ca și înainte, că e în căutare de parteneri potriviți pentru discuții, dar nu-i reușește defel. „Eu, bețiv? Nici vorbă!" Ce ar fi de făcut în cazul unui asemenea interlocutor peste măsură de vorbăreț? E foarte posibil să deosebim un vampir începător de un guraliv inofensiv. (Deși e puțin probabil ca vreunul dintre ei să aducă vreun folos irosind timpul cu vorbăria lui goală.) Trebuie pur și simplu să încercăm să limităm prezența lui în viața noastră. Nu merită să ne gîndim că asta îl supără. Supărările lui nu sunt lungi. Scopurile și misiunile lui sunt cu totul altele. Refuzîndu-i casa și energia noastră pentru consum, nu e cazul să ne neliniștim că ne va purta ranchiună. Se va duce să-și caute alte surse de alimentare. Găsindu-și una nouă, poate într-adevăr să verse murdării despre cea veche. Desigur, e neplăcut. Ce sfat se poate da? Fii curat. Noroiul nu se va lipi de tine.

La acest nivel, tot atît de frecvent se întîlnește relația inegală, de exemplu între două prietene. De regulă, una are, dacă nu totul, în mod sigur mai mult decît îi trebuie, după opinia celeilalte. La fel de bine pot fi două vecine sau colege de serviciu. În general, primul nivel al vampiris-

Scanned with OKEN Scanner

mului este cu precădere populat de femei. Pentru femei, după cît se pare, natura corpului astral este mult mai importantă decît pentru bărbaţi, de aceea dereglările sunt mai frecvente în cazul lor. Remarcabil este că mai departe, la celelalte niveluri ale căderii, bărbaţii sunt tot mai numeroşi, şi uneori sunt mai răi decît femeile vampir. Dar la primul nivel, la începutul bolii, sunt mai multe femei. Şi, în plus, trăsătura fatalistă a decăderii nici nu apare în cazul unora. Multe din ele, începînd alimentarea cu energie străină încă din trecutul îndepărtat al tinereţii, n-au dobîndit pînă la bătrîneţe colţii fioroşi, nu s-au adîncit şi mai mult în viciu. Mai degrabă însă problema nu ţine aici de diferenţa dintre naturile feminiască şi bărbătească. În Pisanie se spune că femeia „se va salva prin naşterea de copii". Copiii şi familia unei astfel de femei vor suferi pentru ea, nelăsînd-o să decadă şi mai mult. Copiii, din momentul naşterii, iau asupra lor o parte din karma ei. Ar fi utilă o meditaţie asupra a ceea ce îi pregăteşte femeia copilului ei ca zestre, pe lîngă informaţia ereditară şi starea materială.

Pentru a susţine observaţia făcută în legătură cu vampirismul feminiesc, se poate aduce ca argument următoarea cercetare. Nu este pentru nimeni un secret că, în încercarea prin care a trebuit să treacă Rusia în cea mai recentă etapă a istoriei ei, tot întunericul şi groaza construirii şi instăpînirii unei orînduiri îngrozitoare, demnă de trecut în seria războaielor, urmată de refacerea gospodăriilor, rolul cel mai greu i-a revenit femeii ruse, dintotdeauna răbdătoare. Acolo unde bărbaţii nu rezistau şi se frîngeau, femeia suporta, şi între timp creştea copii, îi îngrijea pe cei bătrîni şi mai reuşea să-l ajute şi pe bărbat. Să suporţi o povară atît de crudă, să treci prin asemenea încercări stă în puterea omului? Femeia rusă a suportat tot. În condiţii imposibile, o apăra pămîntul patriei. Rusia Cerească, egregorul poporului rus, forţa uriaşă tăinuită în natură.

Dar noi toţi suntem departe de a trăi după conştiinţă, şi nu după minciună. Forţele cereşti nu li se relevă tuturor. Şi desigur că, în asemenea condiţii, sistemul energetic al omului se dereglează. Atunci apare şi nevoia imperioasa de a completa alimentarea.

Femeile o făceau prin intrigi, scandaluri, care izbucneau din nimic. Iar din afară totul se explica prin: „Suntem toţi atît de tensionaţi, atît de obosiţi..." „Ei, n-am reuşit să mă abţin, mi-am ieşit din fire..." Din păcate, acest „ieşit din fire" le-a intrat multora în obicei. Era apostrofaţi cei slabi (copii), cei fără putere (bătrîni), cei „vinovaţi pentru toate" (soţi), dar mai ales cei care avuseseră ghinionul de a se găsi în afara sistemului. Treptat, astfel de femei „comandant" se căţărau pînă la posturi de conducere, şi atunci... Eu nu pot şi nu am dreptul să le învinovăţesc pentru sărăcia lor spirituală. Da, condiţiile materiale erau puse mai presus de orice, dar din

Scanned with OKEN Scanner

ce puteau să aleagă? Copiii lor sa fie flămînzi sau nu? Societatea este vinovată în fața lor pentru că a creat o lume nepropice femeilor. Iar femeile cu un sistem energetic dereglat ruinează temelia existenței. Aceste femei luau, fără sfială, energie de la alții, iar asta a devenit un obicei. S-au schimbat vremurile, condițiile politice și statutul social. O dată ce ieșeau la pensie, fostele șefe înveterate, care aveau puterea și obișnuiau să învîrtească oamenii pe degete, pierdeau posibilitatea de a-și completa rezervele de energie. Majoritatea nu conștientizau asta și motivau disperate tristețea „inutilității" prin neajunsurile colectivului... Da, erau motive valabile, dar secundare. Esența consta în insuficiența energetică.

Cui nu i s-a întîmplat să întîlnească, de pildă, după serviciu, într-un magazin aglomerat, cînd toți se grăbesc, o băbuță căruntă care, tot încurcîndu-se, încearcă iar și iar să-și numere restul. Cineva își pierde răbdarea și începe să-i spună bătrînicii că ar fi trebuit să vină la o oră cu mai puțină aglomerație. Bătrîna face un scandal monstru! Ea, care, vai, toată viața... iar acum nici în magazin nu mai poate să intre... cîtă nerecunoștință... (și fiecare poate să continue sceneta în felul său). Aceleași bătrîne preferă să folosească transportul în comun în orele de vîrf, sprijinindu-se emoționant într-un toiag, încercînd să se urce în autobuz blocînd ușile autobuzului cînd încearcă să se urce, apoi sculînd de pe scaun vreo tînără, pe care adesea, ca supliment, o ceartă (fata era vinovată, de exemplu, ca nu a observat-o la timp și nu i-a cedat locul). Mai mereu se găsesc astfel de bătrîne pretutindeni în jur, și oriunde apar se nasc tensiuni, turbulențe energetice. Cînd provoacă o intrigă, absorb liniștite energia celor din jur. În acest fel își completează ele alimentarea. Aceste bătrîne nu sunt altceva decît vampiri energetici. Bunul simț mă face să mă jenez pentru expunerea pe față a unei astfel de situații, chiar dacă așa stau lucrurile. Am multă considerație pentru femei, mai ales pentru cele în vîrstă, care și-au trăit viața plină de greutăți, în condiții dificile... prin urmare, se poate spune că m-am sumețit să le judec! Nu - îmi spun -, constat un fapt. Aceste femei pur și simplu nu au avut timpul și posibilitatea de a se înțelege, de a lucra cu sine. Pentru asta plătim noi acum intersectîndu-ne uneori cu ele, simțindu-ne după aceea prost dispuși, sfîrșiți. Regula numărul unu în contactul cu un vampir, oricît de blajin și respectabil ar fi chipul cu care ne apare, este: să nu-i dăm nici o șansă, să nu-i dăm atenție. Să nu ne deschidem.

Scanned with OKEN Scanner

AL DOILEA NIVEL
Debutul bolii

În fapt, la acest nivel începe vampirismul ca boală. Începe alimentarea cu energie adesea inconştient. Cu siguranţă, fiecare dintre noi a întîlnit nu o dată în viaţă un om extrem de nefericit, care le povesteşte mereu cunoştinţelor, tuturor apropiaţilor, ba chiar şi unui ascultător întîmplător, cîteodată, despre bolile, necazurile, rudele sale nerecunoscătoare. Primind energie sub formă de compătimire, un astfel de om obţine un supliment de energie străină nedînd nimic în schimb. De regulă, aceste principii comportamentale intră cu timpul în uz, şi cerşetoria energetică continuă. Interesant este că, o dată cu dereglarea echilibrului, cîteodată omul se îmbolnăveşte, căpătînd un motiv real pentru văicăreli şi lamentaţii legate de soartă. Şi compasiunea creşte. Doar că adesea îţi vine să ocoleşti un astfel de „nefericit", fiindcă prea este proastă dispoziţia pe care ţi-o lasă contactul cu el. Evident, pentru că ne ia din propria-ne energie. A fost o vreme cînd a trebuit să locuiesc într-o localitate nu prea mare, pierdută în orizonturile nemărginite şi mohorîte ale ţinuturilor din nord-est. Astăzi se spune despre acele locuri că se află „în afara zonei de cernoziom a Rusiei", dar mie nu mi-e deloc „la îndemînă" această calificare. Prea adie dinspre ea a minciună patriotică de colhoz. Da, locurile acelea nu sunt generoase, pădurile sunt de nepătruns, iar oamenii nu prea vorbăreţi, dar numai acolo am resimţit atît de intens suflul viu al armoniei şi al unităţii dintre om şi cosmos. Se vede treaba că doar acolo s-au păstrat părţi din natura virgină, neprofanate inutil de om, doar pentru bunul lui plac. De cîte ori nu m-a străbătut, acolo, copleşitorul sentiment al sublimului, cînd într-o margine de pădure, înconjurat de lăstăriş, în mijlocul diversităţii de ierburi mirositoare, îmi dădeam seama că deasupra mea exista doar cerul, şi nici o barieră între mine şi el. Parcă eram în palma lui Dumnezeu, caldă, muncită, iar eu, un sîmbure de preţ, purtător de viaţă, eram important pentru El, mă ocrotea.

Localitatea aceea înconjura staţia de cale ferată, se întindea dinspre terasament pe un povîrniş şi, urcînd, se continua dincolo de rîpă. Cimitirul, biserica, închisă în perioada puterii sovietice, şi nişte ferme neîngrijite, cu multe animale, unitatea de industrie a lemnului, o fabricuţă, şi iar cîmpie, cîmpie. Satul era destul de monoton, iar toamna se afunda într-un noroi gros, totul fiind grozav de plicticos şi mohorît. Oamenii de la ţară şi din oraşele mici sunt întotdeauna foarte apropiaţi de pămînt şi trăiesc în strînsă

Scanned with OKEN Scanner

dependență cu ciclurile naturii. Simțeam pe pielea mea cum înverzeam, cum înfloream în timpul verii, iar spre toamnă oboseam și eu, mă posomoram, fiind gata să-mi pierd frunzele. Aveam un ordin scris și m-am angajat la poșta locală. Căram sacii cu scrisori, primeam coletele, așteptam vagoanele poștale și, în mirosul dulce de ceară roșie topită, băteam zgomotos în masă cu ștampila poștală. Împreună cu mine lucra o femeie, Șura, care, după standardele locale, nu mai era tînără, deși nu avea mai mult de patruzeci de ani. Mai erau Alexandra Petrovna și o femeie foarte bătrînă, Maria Nesterova. În urma mea, secondîndu-mă toata viața, zdrăngănea tinicheaua reputației de „deținut politic". Nu găseam nimic bun în asta, mă încurca rău de tot, pentru că atrăgea asupra mea o atenție nedorită. Aici a fost locul unde mi-am formulat oarecum „definiția". Încă nu mă vorbeau pe la spate, dar presimțeam că, mai devreme sau mai tîrziu, totul se va descoperi, toți vor pricepe de ce eu, un fost „orășean" (categorie ce nu se bucura de simpatie), în plus și „titrat" (idem), m-am mutat în acest fund de lume, din care, dimpotrivă, toți se zbăteau să plece mai repede.

Maria Nesterova se purta cu mine egal, cu solicitudine. I-am îndrăgit corectitudinea și simplitatea în mod sincer, din tot sufletul. Cu Șura însă era mai complicat. Nu reușise în viața. Soțul, foarte tînăr, nu se mai întorsese din război. Era singură, nu avea rude în sat, ea însăși venea de departe, singură își crescuse și fiul, un puști firav și clăpăug. Acesta, terminînd școala, a plecat la oraș, la o școală profesională. L-am ajutat să se mai îndrepte la matematică. Era foarte harnic și conștiincios, dar neobișnuit de tăcut și cuminte pentru un copil. Mie mi-a plăcut pentru perseverența lui.

Șura, altminteri o femeie plăcută la înfățișare, se vede treaba că își pusese cruce. De pe fața ei nu lipsea niciodată o expresie acră - și se pare că o afișa de mult: cutele amărăciunii de la obraji erau adînc săpate pe fața ei. Adusă de spate, singură, neinteresînd pe nimeni, trezea compătimire prin simpla ei prezență. Apariția ei era însă numai jumătate de rău; să vorbești cu ea era imposibil. Deschidea gura, și interlocutorul era copleșit de un șuvoi nesfîrșit de văicăreli și lamentații. Ea e singură, nimeni n-are nevoie de ea. Ea este atît de bolnavă și atîta suferă și se chinuiește. A avut un fiu, dar a părăsit-o, nerecunoscătorul, a plecat la oraș. Și asta la nesfîrșit. Am încercat să justific plecarea băiatului, dar, în lamentațiile ei, Șura nu mai era capabilă să audă și o altă voce. Am înțeles că, oricare ar fi fost situația, ea tot nemulțumită ar fi rămas; făcuse atîtea eforturi pentru a-i asigura pregătirea băiatului, încît, dacă acesta n-ar fi intrat la școală, și ar fi rămas lîngă ea, atunci Șura ar fi găsit alte motive pentru reproșuri. Că nu i-a împlinit așteptările, că nu-i va asigura bătrînețea. Ce alte pricini nu va găsi o conștiință bolnavă de supărare pe viață? Dar mi-era greu și mă umplea de amă-

Scanned with OKEN Scanner

răciune să aud că o mama este capabilă să-şi însoţească fiul cu asemenea cuvinte grele, să-l vorbească de rău pe la spate. Am înţeles că băiatul crescuse atît de inhibat din cauza veşnicei deprimări a mamei şi că, în subconştient, considera că el este cauza nefericirii ei. Dacă n-ar fi trebuit să facă atîtea eforturi pentru educaţia lui, pentru îngrijirea lui, poate că ar fi reuşit să-şi refacă viaţa. Astfel, fiul se simţea obligat şi încerca din toate puterile să-şi ajute mama, să-şi facă o profesie pentru a-i asigura pe viitor o bătrîneţe decentă. Cu asemenea idei, deloc copilăreşti, a plecat el să dea examen, să-şi continue studiile. Şi totuşi, din păcate, nu mîndria mamei pentru meritele lui i-a fost răsplata, ci cuvinte de nemulţumire.

Cu Şura era extrem de greu să te înţelegi. În prima perioada, abia ajuns în localitate, ca nou-venit, consideram de datoria mea să accept orice manifestare umană. Deşi nu îmi plac suspinele şi văicărelile, nu le puteam întrerupe, ca să nu par nepoliticos. Doar după o vreme, după ce începi să-ţi cunoşti interlocutorii, poţi prevedea mersul unei discuţii şi orientarea ei, astfel încît ajunge să-ţi fie mai uşor să o întrerupi sau să nu o începi deloc. Dar în perioada cînd abia făceam cunoştinţă cu localnicii încă nu ştiam toate astea. Pe atunci îmi părea tare rău pentru Şura. O compătimeam ca pe nenumărate femei ruse pe care un veac lipsit de milă le-a aruncat în contexte de viaţă inumane. Dar nu primeam nici o reacţie la compasiunea mea.

Cînd lucram în acelaşi schimb cu Şura şi se nimerea să o ascult, mă întorceam acasă stors ca o lămîie, descompus. Puterile mă lăsau cu totul. La început, nu făceam legătura între aceşti doi factori: Şura şi oboseala. Credeam că pur şi simplu obosesc din cauza muncii fizice grele. Dar, o dată, a fost o zi de vară deosebit de grea. O ascultasem şi pe Şura, recepţionasem poşta la tren şi cărasem atîţia saci, încît mi-era silă de murdar şi plin de praf ce eram. De aceea, neintrînd în casă, deşi, de oboseală, abia mă tîrîsem pînă acolo, m-am hotărît să mă spăl la rîu. Cufundîndu-mă cu plăcere în apa curgătoare lină, am simţit dintr-o dată cum dispar tensiunea şi oboseala. M-am simţit proaspăt şi puternic. Pentru prima oară m-am gîndit că nu este întîmplător.

Eram deja familiarizat cu bazele bioenergeticii, ştiam de manifestările ei în contactul dintre oameni. Dar, pe cînd o ascultam pe Şura cum se plîngea de viaţă, nu mi-a trecut prin cap, nu se ştie de ce, şi n-am presupus că oboseala mea avea o cauză energetică. Apa joacă un rol uriaş în dirijarea biocîmpului considerat corpul eteric. Apa este vehiculul purificării. Există chiar o superstiţie: pentru a scăpa de urmărirea unei zgripţuroaice, trebuie să treci printr-o apă curgătoare; astfel, cîmpul se reglează, te apără şi poţi scăpa de atacul astral. Şi atunci am înţeles de ce pentru mine erau atît de istovitoare convorbirile cu Şura. Ea, trezind compasiune cu existenţa ei

Scanned with OKEN Scanner

nefericită, îmi distrugea din cauza compătimirii, învelişul protector. Eu mă deschideam în faţa ei prin emoţii, iar ea începea fără sfială să se folosească de energia mea. Reiese că Şura noastră, veşnic tristă, nemulţumită de viaţă, era un vampir energetic. Apa mi-a refăcut corpul eteric, l-a curăţat de legăturile nedorite, restabilindu-i integritatea. Şi pentru că totul s-a petrecut atît de acut, încît am simţit instantaneu o uşurare fizică, am început să reflectez pentru prima oară asupra naturii oboselii mele.

În ziua următoare a trebuit să mă întîlnesc din nou cu Şura. Dar eram deja pregătit. Nu mi-am permis să mă implic într-o discuţie emoţională, am susţinut conversaţia, dar nu mai mult, am fost politicos, dar fără să sufăr împreună cu ea, n-am dat drumul sentimentelor. În partea a doua a zilei, Şura deja era nervoasă. I s-a părut curioasă atitudinea mea premeditată, apoi indiferenţa, apoi s-a apucat pur şi simplu să strige la mine, învinuindu-mă de bădărănie, jignire şi alte păcate. Am încercat să menţin echilibrul fondului energetic, nelăsînd să se distrugă învelişul. Pentru prima oară după multă vreme, am plecat acasă după serviciu doar uşor obosit fizic, nu istovit. Şura se lupta cu mine în disperare. Ea era cu adevărat un vampir energetic neconştientizat. Folosindu-se de mila şi compasiunea pe care le provoca persoanelor din jur, utiliza energia interlocutorului pentru propria ei suplimentare. „Nefericirea" ei era mijlocul prin care se conecta la energia altor oameni. Ea acţiona prin sentimentul generos al compasiunii şi primea pentru uzul personal energie străină. Lua energie de la toţi cei aflaţi în zona accesibilă ei: vecini, colegi de serviciu, chiar de la propriul său fiu. De fapt era în mod sincer convinsă că viaţa ei este grea, nereuşită şi că are dreptul să se plîngă, să cîrtească împotriva sorţii. Nici măcar n-ar fi putut să creadă că trăieşte pe socoteala altora. Să-i explic ar fi fost total inutil, trecuse prea mult timp de cînd se folosea de astfel de mijloace pentru a nu fi căzut într-o adîncă dependenţă.

Am încercat să analizez cauzele şi le-am presupus a fi în dereglarea funcţionării normale a cîmpului astral. Evoluţia minimală (ignoranţa), nivelul cultural scăzut, în asociere cu trăsături atît de nesuferite precum zgîrcenia, lenea şi invidierea celor mai norocoşi, mai reuşiţi, au perturbat deplasarea armonioasă a energiei între corpurile subtile. Viaţa Şurei nu putea fi „sancţionată", binecuvîntată de sus, energiile vibraţiilor înalte, curate nu coborau, nu luminau vital corpurile ei grosiere. Ei nu-i ajungeau forţele vitale. Cînd cineva, cîndva, i-a arătat pentru prima dată compătimire, ea a simţit un curent de energie şi, în consecinţă, a început, în mod inconştient, să încerce să repete o astfel de situaţie. În felul acesta s-a învăţat să trezească la cei din jur sentimentul de milă, de compasiune, şi folosindu-se de asta să ia fără sfială energie străină.

Scanned with OKEN Scanner

Au trecut cîteva zile, poate săptămîni. Timpul în orașele mici și la sate este atît de monoton, încît cu siguranță n-aș putea vreodată să mă orientez în el fără să mă uit în calendar. Mi-am consolidat apărarea, și Șura a început să mă deteste. De-ar fi s-o spunem fără indignare și cu bunăvoință, vederea mea pur și simplu o întorcea pe dos. Ea a încercat chiar să răspîndească niște bîrfe despre mine, dar de conversația ei fugeau cu toții de mult. Apărarea instinctiva, proprie corpului eteric, îl protejează pe om de atacurile împotriva integrității lui. După asta am avut o discuție interesantă cu buna noastră bunicuță, Maria Nesterova. Ea se uita la mine cu insistență. De cîteva ori, am simțit privirea ei atentă și pătrunzătoare îndreptată asupra mea.

- Ce-i, fiule, ai reușit să te descotorosești de nerușinata aia?

Am confirmat și, la rîndul meu, am început să o întreb pe bătrînă cum înțelege ea natura vampirismului, cum poate explica ce se întîmplă cu Șura. Mi-a răspuns simplu, fără întîrziere:

- Păcatul e pe capul ei. Dumnezeu nu ne-a poruncit să fim în deznădejde. Că nu se roagă, să lăsăm asta, cine se duce acum la biserică? Dar mîhnirea-i un păcat, e trufie, ea cîrtește tot timpul, nu se poate împăca. Și față de fiul ei este păcătoasă. N-are dragoste de mamă, n-are milă. Inima, ia de vezi, parcă și-o ține în pumn, nu-și împărtășește sufletul cu nimeni, și iată că nu mai are suflet, nu s-a desfăcut, s-a uscat toată.

Curînd după aceea, m-am mutat cu serviciul în alt raion, și în felul acesta am putut să mă eliberez de o companie atît de dificilă. Sincer, nu-l invidiez pe cel care va trebui să lucreze împreună cu Șura. În cazul în care soarta te adună cu un astfel de om și te pune în contact strîns cu el, este întotdeauna complicat să te delimitezi, să știi ce-i de făcut. Și pe mine mă rodeau mereu mustrările de conștiință după ce am reușit să mă închid în fața interlocutoarei, să-mi consolidez integritatea, creînd în felul acesta neplăceri. Încercam să mă conving în gînd că nu supăr pe nimeni, ci că pur și simplu nu-i dau Șurei posibilitatea de a lua din energia MEA, fără consimțămîntul meu. Oricum, mi se părea mereu că o supăr. Dar nu există alegere, trebuie să te închizi și să încerci să te păstrezi sau să te aperi cu ajutorul rugăciunii și al credinței, ca Maria Nesterova. Căci, apropiindu-te de credință cu inima și cugetul curate, vei căpăta întotdeauna și protecție, și izbăvire.

Dar există și o altă forma relație la nivelul acesta. Există oameni care la prima vedere sunt foarte buni, aproape dezinteresați. Sunt gata să ajute, își oferă serviciile, dar așteaptă în schimb mulțumiri fierbinți. Recunoștința obișnuită nu le ajunge, ei vor să primească mai multă, și mai multă, scoțînd-o practic cu forța din om. Se întîmplă să fie foarte apăsător. Nu-i de ajuns să ia energia din recunoștința altora, dar îl leagă pe om și prin

Scanned with OKEN Scanner

recunoştinţa datorată şi nevoia de a răsplăti. Pentru asta voi aduce următorul exemplu. Trăiam, îmi aduc aminte, într-un oraş de provincie nu prea mare. Am ajuns acolo toamna tîrziu şi am închiriat o cameră. Totul în jur era nearanjat, delăsat, neîngrijit, te dureau ochii privind. Astea ar fi atributele toamnei. Zăpada purificatoare încă nu acoperise noroiul şi pămîntul, dar faţa mohorîtă a Naturii nu mai era acoperită nici de frunze vii, fremătătoare. Rătăcind pe pămînt, trăind în oraşe şi sate, am înţeles foarte bine în ce măsură viaţa „la un singur cat" se deosebeşte de cea orăşenească. Aici, în oraşele mici, nu diferă doar oamenii, ritmul şi alcătuirea vieţii, visele şi timpul. Aici pămîntul este mai aproape - pentru mine acesta este un fapt fizic, eu simt cum îmi cresc rădăcinile, iar atunci cînd trebuie să părăsesc locul, să mă mut, mă rup din rădăcini! Dar în oraş, dacă urci la ultimul etaj şi ieşi pe acoperiş, cerul nu-ţi va fi mai aproape. În oraş, cerul este separat prin scutul ecranului energetic, prea este periculos pentru ea, pentru Natură, fondul radiant al oraşului.

Gazdele mele s-ar fi mirat dacă ar fi aflat că îi consider o pereche liniştită, echilibrată. Ei îşi arătau cam des iubirea recurgînd la pocnirea farfuriilor, a trîntorului de fiu şi uneori a unuia de către celălalt. Găseai de toate la ei, şi scene cu lacrimi, şi ţipete, şi scandalul la beţie al capului de familie. Spus în cuvinte, nu era nimic deosebit care să fi evidenţiat această familie printre miile de familii identice. Dar eu vedeam liniştea şi pacea nevăzute, fiindcă toate măruntele lor zîzanii nu ieşeau din hotarele nivelului eteric. Ei se inflamau şi se descărcau fără „să ţină supărarea", fără să fie ranchiunoşi. I-am îndrăgit sincer pe oamenii aceştia, îi preţuiam şi mă bucuram de înţelepciunea lor naturală.

În vecini locuia o femeie singură, foarte cumsecade, dar căreia viaţa nu i se „aranjase". De cînd am ştiut-o, Vera Ivanovna mereu ajuta pe cineva. Dar, ce ciudăţenie - se vede treaba că lumea-i nedreaptă - ea nu era iubită în localitate. Eu însumi nu puteam înţelege de ce, cînd o întîlneam pe stradă pe femeia aceasta binevoitoare, zîmbitoare, printre feţele mohorîte, foarte plăcută la înfăţişare, mă străduiam să mă ascund pe undeva, să fug de o convorbire cu ea. Doar nu exista absolut nimic care să-mi stîrnească o reacţie atît de ostilă faţa de ea. Sincer, nu mă dumeream deloc. Înainte, se întîmplase să stăm de vorbă de vreo două ori, şi ea îmi arăta solicitudine, mă ajuta. Ce fel de nerecunoştinţă crasă se ascundea în mine? Văzînd ca nu doar eu, ci şi alţi vecini o ocoleau pe Vera Ivanovna, am înţeles că aici ceva nu era în regulă. M-am hotărît să o întreb pe gazda mea, Jenia, ce se întîmpla. Aveam dintotdeauna un uriaş respect pentru intuiţia ei feminină nativă, iar ea nu-mi înşela aşteptările.

Iată că, într-o dimineaţă, Jenia a făcut ceaiul şi m-a strigat. Frămînta

Scanned with OKEN Scanner

cu îndemnare o bucată de cocă, rostogolind-o pe masă. Eu, urmărindu-i fermecat mișcările, m-am așezat alături, sorbind din ceai, și conversația s-a pornit singură. În cuptor trosneau lemnele, fumul ieșea cu vuiet, în casă era cald și plăcut. Am întrebat-o atunci pe Jenia, fără șiretenie și fără să-mi aleg vorbele, de ce nu era agreată Vera Ivanovna, vecina. Poate era ceva ce nu știam despre ea, poate că avea vreun păcat de ispășit. Jenia s-a înfipt cu mînie în coca aceea.

- Oare crezi tu, Grișa, că ea vrea să-i facă vreun bine cuiva?

- Așa se pare, se agită pentru toți, îi ajută.

- Se ajută pe ea. Îți dă de cinci copeici și-i rămîi dator o rublă. Bate toba peste tot cîte eforturi a făcut pentru tine. Tu, de pildă, ești tînăr, sănătos, iar ea, lipsită de putere, s-a străduit pentru tine nu pentru mulțumiri, ci pentru că iubește oamenii. Iar tu uite ce soi ești, nici măcar să-i mulțumești nu poți.

Mai departe, gazda mi-a povestit că într-adevăr, la început, toți erau înduioșați de implicarea inimoasei femei în soarta lor. Îi împărtășeau probleme de suflet, îi cereau sfatul. Dar efectul nu era liniștirea, ci o ciudată oboseală și încă un sentiment de îndatorare - nu recunoștință, ci obligația de a fi recunoscător. Și ea, Vera Ivanovna, parcă înflorea cînd intra în contact cu suferințele omenești. Jenia mi-a spus că toți percepuseră cîte ceva din ce resimțisem și eu, dorința de a evita întîlnirea cu „buna femeie" și, concomitent, mustrările de conștiință legate de conștientizarea propriei nerecunoștințe. Cineva a spus că „Vera este deocheată", de aceea fug oamenii de ea, dar „deochiul" nu dispărea, și Vera însăși nu slăbea și nu tușea, împotriva tuturor „legilor deochiului". Atunci i-au agățat o tinichea, numele de „vrăjitoare", prin care din vremea împăratului Mazare se explică tot ce nu se înțelege. Apoi au început pur și simplu să se străduiască să n-aibă de-a face cu ea.

Și atunci am înțeles că Vera Ivanovna a noastră era doar un vampir energetic. Ajutînd stăruitor pe cineva, îndeplinind o treabă, nu numai că se umplea de sentimentul mîndriei pentru munca făcută, dar hrănea și conștiința că făcea un bine, că merita recunoștință. Iar energia recunoștinței altora se vărsa către ea printr-un șuvoi neconsimțit, luat cu forța. Deja era un dezechilibru în schimbul de energie. Fericitul ajutat de ea pierdea din energie și nu primea nimic în schimb, în afară de acel ajutor care, după cum reiese, nu-i prea trebuia! Și pe el, ca pe orice victimă a vampirului, instinctul neconștientizat al autoconservării încerca să-l apere pe mai departe. De aceea n-avea nimeni chef s-o reîntîlnească pe „drăguța doamnă". Întrucît apărarea instinctivă nu poate fi ușor conștientizată, omul se chinuiește, închipuindu-și că e nerecunoscător: ea este atît de bună (în tot acest timp, energia lui o hrănește din nou!), iar eu?

Ce poți face cînd întîlnești un astfel de „om bun"-vampir? Să te aperi,

Scanned with OKEN Scanner

desigur! În general, acceptînd ajutorul cuiva trebuie întotdeauna să-i mulţumeşti, sincer, cu inima deschisă, nu în cuvinte formale. Sunt sigur că după asta, chiar şi primind, în continuarea ajutorului, clevetiri, conştiinţa omului va fi curată, echilibrul lui energetic va rămîne stabil, iar el va putea prompt şi obiectiv să înţeleagă situaţia şi, în consecinţă, s-o rezolve mai repede şi cu mai puţine pierderi. Neprimind ce-şi dorea, însetatul de a se întrema din contul altuia se va indigna şi se va orienta spre alt obiectiv. Nu trebuie reţinut prin nici un fel de emoţii, păreri de rău sau orice altceva... căci ce te faci dacă rămîne?

AL TREILEA NIVEL
Inima flămândă

Iată că am ajuns la tipul de situaţie cel mai răspîndit. Alimentarea cu energiile inimii, cu iubire, cu sentimente. „Inima flămîndă", neştiind să iubească ea însăşi, îl caută pe acel semen care este gata să-i ofere sentimentele lui. Solicită iubirea altei inimi. Ce poate da în schimb? Asta n-o interesează.

În familia unor cunoscuţi erau două fiice. Familia era unită, oamenii se înţelegeau bine. Între soţ, Fedor, şi soţie, Irina, relaţiile erau excelente. Îşi iubeau copiii, aveau grijă de ei, pe bătrîni îi respectau, îi vizitau şi îi ajutau. O iubire echilibrată, plină de încredere şi respect, trecută prin proba timpului, ce poate fi mai bine, ce nu le ajunge? Şi totuşi, au avut şi ei greutăţi.

Fiica cea mare, Natalia, s-a născut tocmai cînd e cazul să vină pe lume primul copil, cam la un an după căsătorie. Nu se trăia uşor pe atunci, se poate spune că şi-au construit-o singuri toată gospodăria, de la zero. La început au locuit în cămin apoi şi-au contractat un apartament, aşa că niciodată nu le ajungeau banii, mereu aveau datorii. Astfel de condiţii destramă alte familii; pe ei i-au unit. Fetiţa creştea, isteaţă, învăţa bine, ajuta în casă, ce mai, cu aşa un copil era păcat să nu te lauzi. Cu timpul, viaţa lor s-a aranjat, a devenit mai mult sau mai puţin netedă, stabilă. Astfel încît, după ce au chibzuit îndelung, Feodor şi Irina au hotărît să mai facă un copil. Aşa a venit pe lume Svetocika, copil născut tîrziu, îndelung aşteptat, venit după multe suferinţe. Diferenţa de vîrsta dintre copile era de 10 ani. De-aici au şi început greutăţile.

Svetocika creştea foarte greu. Nici naşterea nu-i fusese uşoară, suferise o traumă şi durerile nu i-au mai trecut. Era mereu palidă, slăbită şi orice

Scanned with OKEN Scanner

răceală se lăsa cu complicații. Părinții se dădeau peste cap încercînd să ajungă la cei mai buni medici, dar era zadarnic. Toată copilăria i-a fost plină de spaimă și grijă pentru soarta ei, și uneori se părea chiar că nu va supraviețui.

Dar, în mod neașteptat, Sveta a depășit bolile copilăriei, s-a dezvoltat fizic spre sfîrșitul școlii și a devenit o domnișoară atrăgătoare, iar sănătatea i s-a normalizat. Părinții fuseseră atît de chinuiți de grija permanentă pentru Sveta, încît au scăpat-o practic din vedere pe fiica mai mare - norocul lor că nu le-a creat nici un fel de probleme, în curînd s-a măritat și a plecat în alt oraș. Nici măcar nunta n-au mai făcut-o: a semnat la starea civilă și s-a urcat în avion de parcă ar fi plecat în „voiaj de nuntă".

Se părea că, iată, venise vremea aceea mult așteptată cînd părinții își găseau în sfîrșit liniștea și căpătai dreptul la odihnă. Dar ceva n-a mers. După plecarea Natașei, casa a devenit pustie. Svetocika, căreia atît îi purtaseră de grija de mică, nu mai avea nevoie de excesul de atenție al părinților. Iar să se îngrijească unul de altul, Irina și Feodor se dezvățaseră. Viața și-a pierdut prețul.

Sveta a început - și asta se punea pe seama pubertății - să șocheze cu atitudinea impulsivă și apucăturile sale față de părinți. Țipa, avea pretenții, nu respecta nici una dintre regulile adoptate de familie, apărea acasă la orice oră, deși fusese rugată să nu întîrzie peste ora zece, de exemplu. A început să aibă amici. O dată nu a venit acasă toată noaptea, ceea ce a șocat-o pe Irina. Cînd părinții au încercat să clarifice situația, Sveta le-a răspuns de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, că într-adevăr și-a petrecut noaptea cu un prieten. Și le-a mai spus cu cinism: „Nu vă agitați, doar n-o să fac copii la vremea la care nu am nevoie de ei". Părinții au primit fraza ca pe un reproș, dar n-au putut înțelege la ce se referea fiica lor, doar fusese un copil îndelung așteptat și i se dăduse atîta atenție. Poate era un apropo la Natașa? Nu, cu ea era totul în regulă, le scria mereu, nu-i uitase.

După aceea, Sveta nu le-a mai lăsat o zi liniștită. S-a dovedit că era atît de răsfățată din cauza atenției și îngrijirii de fiecare clipă, încît nici nu-i trecea prin cap să se abțină, să-și impună restricții. Nimic n-o împiedica să se răstească la mama ei, și asta chiar în prezența străinilor. Toate acestea stîrneau în părinți rușinea și deznădejdea, dar își iubeau atît de mult fiica pentru care făcuseră atîtea eforturi, încît îi răbdau la nesfîrșit ieșirile.

Mai departe totul a mers din rău în mai rău. Prietenii Svetei se tot schimbau (se vede că nici lor nu le făcea o bună impresie firea ei năbădăioasă), ea le cerea părinților haine noi și o mie de alte lucruri, pentru că se obișnuise să iasă tot timpul în evidență. În schimb nu dădea nimic, nici dragoste, nici milă, nici respect. Și pe lîngă asta, prin scandalurile permanente, le lua părinților energia.

Scanned with OKEN Scanner

Mama a clacat, s-a îmbolnăvit, a îmbătrînit mult şi repede. Tatăl s-a ţinut cît s-a ţinut, dar la un moment dat a început să aibă probleme cu ficatul şi a ajuns la spital. Pe Sveta vestea asta a supărat-o numai prin faptul că un concediu medical putea să-l „taie" pe tatăl ei de la primă, şi atunci nu-i vor mai cumpăra blana cea nouă... şi doar i-au promis! Într-adevăr, cumpărătura a trebuit să fie amînată. Tatălui i s-au prescris medicamente care nu se găseau, şi a trebuit să plătească mai mult pentru a le obţine. Au început să stea tot mai prost cu banii, iar în Sveta parcă s-ar fi instalat un demon. Făcea mereu scandal şi pleca de acasă. A încercat un suicid demonstrativ - s-a culcat în dormitor după ce a împrăştiat peste tot ambalaje de medicamente. Mama s-a speriat şi a chemat salvarea. Doctorii au dus-o pe Sveta la spital şi foarte curînd au trimis-o acasă, dîndu-şi seama că fata îşi prostea mama, şi atît. O doctoriţă i-a telefonat Irinei, încercînd s-o lămurească.

- Dragă doamnă, ceea ce face fiica dumneavoastră este pur şi simplu şantaj! Şi cu ce metode! Închipuiţi-vă numai, să înscenezе o sinucidere! Adică, ia uitaţi-vă, părinţi, în ce hal m-aţi adus! Aşa ceva nu trebuie admis în nici un caz, tocmai pentru binele ei.

Irina a încercat să protesteze slab:

- Fata noastră este un copil bun, educat. Şi-a pierdut doar cumpătul pentru că nu-i putem acorda atenţia necesară, nu putem să-i cumpăram haina de blană promisă, iar fetiţa şi-o doreşte atît de mult.

Argumentul cumpărăturilor a indignat-o la culme pe doctoriţă.

- Gîndiţi-vă pînă nu este tîrziu. Fetiţa dumneavoastră vă va călca în picioare fără să clipească. Şi nu va fi de mirare dacă se va îmbolnăvi cineva din familie în viitorul apropiat.

Mama s-a tulburat brusc, făcînd legătura între ceea ce auzea şi boala neaşteptată a lui Feodor.

- Cum adică se va îmbolnăvi? De ce? Ce legătura e între toate astea?

- Este foarte posibil ca fiica dumneavoastră să se manifeste ca un vampir energetic. Îa energie de la dumneavoastră şi de la soţul dumneavoastră, dar nu vă dă nimic în schimb. Prin urmare, pe lîngă faptul că o susţineţi material, ea mai trăieşte şi pe seama forţelor dumneavoastră vitale. Dacă ele nu se completează, scad în asemenea măsură, încît omul îşi pierde rezistenţa şi se poate îmbolnăvi.

Irina bănuise niciodată o legătura între boala lui Feodor şi comportamentul fiicei. Dar un sentiment de teamă s-a instalat în sufletul ei. Feodor nu se înzdrăvenea, Sveta se purta tot mai fără jenă. Mama s-a gîndit s-o cheme pe fiica cea mare, Natalia. Aflînd despre asta, Sveta a sărit ca arsă:

- Ce să mai caute şi ea pe aici, unde şi aşa nu avem loc? Acolo are casa ei, să stea în ea. Mai bine să ne trimită nişte bani, că merg treburile şi fără ea.

Scanned with OKEN Scanner

Dar Natașa nu a putut veni, aștepta un copil și nu s-a încumetat la un drum lung. A trimis o scrisoare caldă și tandră, și-a cerut iertare, a transmis salutări, dar mama i-a simțit o supărare bine ascunsă în suflet. Nimeni, niciodată nu i-a acordat ei, fetiței bune, educate, care-și iubea și respecta părinții, măcar o părticică din atenția pe care o căpăta nerecunoscătoarea Sveta. Natașa nu era de vină pentru că Sveta fusese un copil dificil, dar s-a întîmplat că, la împărțirea iubirii, pe ea au înșelat-o. Ca o fiică bună, nu putea să recunoască așa ceva, dar cu ea se purtaseră nedrept, și din asta i se trăgea supărarea.

Irina nu știa ce să facă. S-a dus la biserică, a aprins o lumînare și s-a rugat îndelung, cerîndu-și iertare în același timp de la toți: de la Dumnezeu, de la soț, pe care nu-l ascultase cînd o prevenise că prea tremura pentru Svetocika, de la Natașa, pentru asprimea sufletească și lipsa de atenție, de la Sveta, pentru că nu fusese în stare să-i sădească în suflet dragostea și bunătatea. Parcă s-a ușurat.

În această familie toate se petrec la fel și în ziua de azi. Sănătatea lui Feodor s-a șubrezit, a trebuit să iasă la pensie mai devreme, pe caz de boală. Natașa trăiește în altă parte, e adevărat că le scrie părinților, dar găsește mereu pretexte pentru a nu-i vizita. Își ajută părinții cu bani, le trimite poze cu nepoții lor. Irina i-a vizitat o dată, dar în ospeție nu poți să stai prea mult. Apoi, întorcîndu-se acasă, o invidiază pe fiica ei pentru liniștea și armonia din familie. Svetocika, la 23 de ani neîmpliniți, s-a căsătorit deja de două ori, și de fiecare dată s-a întors acasă. Nimănui nu-i trece măcar prin minte s-o adore și s-o îngrijească așa cum o fac părinții ei. Iar la mai puțin nu poate să consimtă... Sveta își chinuie mama cu reproșuri, printre altele și cu acela că n-a intrat la facultate. Mama nu a insistat atunci, iar acum ar fi fost de folos o diplomă. Nu i se poate explica de ce n-a vrut chiar ea să învețe. Iar exemplul surorii, care cîștigă onorabil, este foarte neplăcut pentru ea. După opinia Svetei, și tatăl este vinovat față de ea, doar și-a permis să se îmbolnăvească, ceea ce le-a afectat situația financiară.

Așa trăiesc mereu nemulțumita, egoista Sveta și părinții chinuiți de caracterul ei. Nimeni nu mai ține minte, în afară de prietenii vechi ai familiei, că odată la ei era bună înțelegere și liniște, că se iubeau și se respectau unii pe alții...

Morala acestei istorii este simplă. O înțeleg deja și ei implicați în ea. Nu și-au învățat copila să iubească. Cîndva, în această familie totul era impregnat cu energia iubirii, totul era armonios. Dar, permițîndu-și să le fie milă de un copil bolnav, lucru atît de firesc pentru o inimă mare, ei înșiși i-au făcut un rău imens. S-au străduit într-atît să-și apere puiul de necazurile vieții, încît nu l-au învățat cu truda. Sufletul fetei nu s-a format. Instinctele supraviețuirii, dezvoltate în copilărie, au ajuns să-i determine toată viața de

Scanned with OKEN Scanner

adult. A rămas la nivelul lui „dă-mi", „vreau", n-a învățat să și dăruiască. Părinții au protejat-o de orice fel de greutăți, dar tocmai ele formează caracterul; numai lucrul cu sine duce la formarea integrității omului.

Iar de acum, Sveta va trăi în contul tatălui și a mamei, pe seama forțelor vitale ale acestora. Nimerind în alte condiții, nu se descurcă, nefiind învățată să se aprovizioneze cu energie. Ei îi trebuie mereu cineva de la care să-și completeze energia. Dar oamenii din afara familiei nu vor admite ca drăgălașa Svetocika să se folosească de energia lor. Doar părinții nu o vor refuza niciodată, măcar atît timp cît vor fi în viața. Este greu de spus dacă Sveta își iubește părinții. Mai degrabă da, nu poate fără ei, dar nu se manifestă printr-o slujire bucuroasă, dezinteresată, prin ajutor și susținere. Ea îi folosește, iar în schimb le oferă dreptul de a o privi și de a trăi în compania ei. Și este convinsă în mod inconștient că asta-i o mare fericire, din moment ce de atîtea ori își manipulează părinții amenințîndu-i că pleacă de acasă, iar acest lucru dă întotdeauna rezultate. De aceea nu are Sveta puterea de a iubi pe cineva. Nu se pricepe. Și nu ne rămîne decît s-o compătimim.

Aici vreau să notez teza principală, fără de care n-o să putem niciodată să înțelegem nici cazul vampirilor, nici atacurile energetice. Ține minte, prietene: nici un fel de vampir nu poate perfora învelișul nostru de protecție. El poate să ne afecteze echilibrul interior, și atunci noi înșine ne distrugem apărarea, ne deschidem. Vampirul pătrunde prin crăpăturile pe care ni le facem singuri. Lui nu-i trebuie decît să ne provoace, să ne scoată din starea de liniște, din faza statică. Pentru asta există felurite metode.

Vampirismul se dezvoltă adesea din nutrimentul scandalurilor, al intrigilor. Sunt oameni care pur și simplu te provoacă prin prezența lor. Unde își face apariția un astfel de om, în jurul lui apar dintr-o dată tulburări, perturbări ale mediului, oamenii pașnici sunt gata să se ia la bătaie în numele a ceva. Dar, adesea, mulțimea în clocot nu conștientizează cine este inițiatorul scandalului. El poate nici să nu participe la bătaie, la confruntare, ci să privească liniștit de pe margine, delectîndu-se cu ceea ce se întîmplă. Nu degeaba se spune că de la iubire la ură este doar un pas. Ura, dacă despre ea este vorba, e un sentiment foarte puternic. Vampirul poate să absoarbă și energia urii. Chiar și ura pe care o simțiți față de el îi este plăcută și dulce. Dar cel mai des se va strădui să-i provoace pe alții pentru manifestarea urii, a conflictelor, chiar a războiului.

De fapt, războiul este tot vampirism, de care însă nu suferă doar un ins izolat, ci o comunitate umană, o grupare organizată. Cînd gruparea considerabil mai puternică o cucerește pe cea mai slabă și îi utilizează bogățiile naturale, populația, istovind-o și spulberînd-o, ce altă definiție mai concretă se poate alege?

Scanned with OKEN Scanner

AL PATRULEA NIVEL
Să-l striveşti şi să-l înghiţi

La acest nivel al vampirismului se produce scufundarea în adîncurile abisului. Omul nu mai este în stare să existe fără suplimentări din afară. El nu poate să se oprească şi se afundă tot mai mult şi mai mult.

Cuvîntul-cheie pentru stabilirea caracteristicilor nivelului despre care vorbim este puterea. Puterea, ridicîndu-l pe om deasupra altora şi echilibrîndu-l în acelaşi timp, îi satisface şi instinctele mai primitive: a învinge, a invidia şi a mînca. Voinţa celuilalt trebuie frîntă, iar atunci cînd el este supus, apare energia puterii: „Asta-i cucerirea mea!".

De semnificaţia puterii se leagă, în astrologie, energia transmisă prin semnul zodiei Scorpion şi prin planeta Pluto. La acest nivel, afecţiunea corpului astral care apărea pînă acum drept vampirism avansează şi contaminează corpurile mult mai subtile - mental şi cauzal. Dacă se întîmplă să vă întîlniţi pe drumul vieţii cu un vampir energetic de nivelul al patrulea, este neapărat necesar să-l recunoaşteţi cît mai devreme cu putinţă, înainte de a fi reuşit să vă provoace un rău palpabil, şi să vă străduiţi să-l ocoliţi. La acest nivel încă este posibil. Dacă vampirul este chiar o rudă a dumneavoastră, un om apropiat, atunci, pentru chiar salvarea lui trebuie să încercaţi să-i îndreptaţi atenţia asupra propriei sale probleme, să-i explicaţi cît de important este pentru el lucrul cu sinele, spre ce adîncimi de iad se îndreaptă cu iuţeală. Dar nu trebuie să vă faceţi speranţe şi să credeţi prea mult în reuşita unei astfel de acţiuni misionare. Diavolul a crescut deja puternic în sufletul lui, şi doar o situaţie excepţională va putea să-i deschidă ochii, să-i dea posibilitatea de a-şi vedea sufletul, îngrozindu-se de adîncimea căderii lui. Astfel de subiecte mai degrabă se potrivesc pieselor de teatru decît îşi găsesc reflectarea în viaţa reală.

De obicei, interacţiunea cu astfel de oameni în timpul vieţii nu este întîmplătoare, ci apare ca rezultat al faptelor noastre. Adesea pentru excesul nostru de orgoliu ni se trimite o persoană care să ne umilească. Adesea pentru lipsa noastră de respect ni se va răspunde în acelaşi fel. În orice caz, cînd recunoaştem influenţa energetică ce ne subjugă voinţa, ne distruge autonomia, trebuie încercată o eschivă. Şi totuşi, nu ajungem în astfel de

Scanned with OKEN Scanner

situații întîmplător, ci pentru corectarea greșelilor noastre, deci este puțin probabil ca lucrurile să se rezolve prin fugă. Ele vor reveni iar și iar, pînă vor fi prelucrate, iar căința va fi a noastră, nu a vampirului pe care soarta ni l-a trimis pentru păcatele noastre. Dar, dacă încercarea a reușit și omul a avut norocul de a ieși de sub influența unui astfel de specimen, trebuie să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru ca de asemenea încercări să nu mai aibă parte și pe viitor.

Astfel de cazuri se întîlnesc, de regulă, în situațiile în care oamenii dintr-un anume spațiu se află în strînsă interdependență. Așa sunt colectivele de producție, familiile și grupurile de oameni bine constituite, avînd condiții de viață comune. Un exemplu grăitor: departamentele armatei. De asemenea, manifestări ce confirmă principiul pedepsei și faptul că nimic nu este întîmplător se petrec adesea în modelele de coșmar ale societății umane din locurile de detenție. Ierarhia comunităților din penitenciare este construită după principiul animalic al puterii. Cel tare va fi și mai tare. Puterea lui crește pe seama devorării celor mai slabi. Întunericul și groaza vieții de lagăr, de care nu mă voi putea elibera vreodată, confirmă asta. Nu pot face recomandări în privința a ceea ce trebuie întreprins în mod practic, dacă soarta îi întoarce omului spatele și-l aduce în acest loc al durerii. O zicală rusească spune: de închisoare și de traista săracului să nu te juri că scapi. Deși în țară s-au petrecut transformări mari, este departe de a fi împărăția dreptății. Oricine poate primi o răsplată după faptă.

Singurul meu sfat poate fi acela de a vă păstra integritatea, de a face, după posibilități, exerciții de acumulare și de distribuire a energiei. Un spirit puternic nu poate fi distrus.

Vă mai dau un exemplu despre cum se poate ivi vampirismul de acest nivel în viața obișnuită.

Într-unul dintre serviciile numeroaselor „cutii poștale" - instituții științifice secrete subordonate Ministerului Apărării - a fost numit șef de laborator Boris Emanuilovici, care lucra de mulți ani în acel departament. În contul lui existau o mulțime de invenții și studii, care-i conferiseră un nume destul de însemnat în cercul său. Dacă cercetările n-ar fi fost secrete, autorului i s-ar fi garantat publicarea de articole în reviste de știință prestigioase, poate chiar și în străinătate. Boris Emanuilovici avea o autoritate meritată printre colegi. Unele dintre trăsăturile lui de caracter îl deosebeau de ceilalți: era un tip închis, căruia nu-i plăcea să-i fie trimiși pentru ucenicie specialiști tineri, și cîteodată era în stare să se dezlănțuie asupra cîte unui coleg neglijent. Dar scandalul pe care îl făcea era întotdeauna justificat, după cum se dovedea ulterior, ceea ce îi sporea reputația de savant. În aceste condiții, atunci cînd s-a eliberat postul de șef de laborator dintr-o

Scanned with OKEN Scanner

secție importantă a institutului, n-au fost îndoieli în privința numirii lui. Însă, după ocuparea postului de conducere, modestul cercetător a devenit alt om. Expresia „s-a ajuns" îl urmarea pe coridoarele institutului. Da, Boris Emanuilovici parcă se îmbăta de puterea pe care nu o avusese niciodată înainte. Fusese întotdeauna doar un executant. Direcția și amploarea cercetării erau indicate de plan, de grafic, de o temă de cercetare impusă. El nu era capabil să ia decizii, și se temea în sinea lui că această slăbiciune secretă a sa va fi descoperită. De aceea bîntuia ca un uliu prin instituție, îi urmărea pe colegi, crea o aparență de organizare a muncii, astfel încît nimeni să nu-și poată da seama de posibilitățile lui reale.

Îi plăcea să surprindă pe cineva la „locul crimei"; cînd, de exemplu, cineva se întorcea de la masă cu cinci minute încîrziere, cînd vreo colegă se învoia neoficial (fără cerere și ore de recuperare) pentru cîteva ore ca să meargă la policlinică, sau cînd se serba ziua de naștere a cuiva și se bea ceai în timpul serviciului. Nici unul dintre „delincvenții" prinși de noul șef nu scăpa de pedeapsă. Cu o mîna de fier, el dădea mustrări, tăia primele, amîna concediile, își arata puterea în toate modurile. În felul acesta, treptat, a instaurat o disciplină ideală și le-a insuflat subordonaților o supunere totală față de el. Cine ar vrea „să se ia în bețe" cu un tiran, dacă el găsește mereu o posibilitate de a ți-o plăti?

Apucăturile lui Emanuilovici se puteau explica doar prin dorința de răzbunare pe martorii trecutului său mut. Îi privea de sus pe colegii care odinioară, egali cu el, aveau reputația de buni specialiști și l-ar fi putut concura în vreun fel. Într-o zi, în laborator a o colegă nouă, tînăra Nadenka. Pînă atunci lucrase într-o uzină militară asemănătoare, de unde venise prin transfer. Fată veselă și sociabilă, s-a trezit într-un colectiv deja format. Nu cunoștea încă procesul de „strivire" a colegilor sub mîna de fier a lui Boris Emanuilovici, și nu putea deloc să înțeleagă atmosfera ce domnea în laborator. Ea rîdea mereu, spunea glume, amenaja o adevărata florărie la fereastre și prin firea ei contrasta cu dispozițiile ascetice, de cazarmă, după care mergea activitatea.

Deși în ochii șefului Nadia nu poseda virtutea principală, sîrguința, ea reușea să le facă pe toate. Și cu toate că funcția ei de laborantă avea atribuții limitate, ea se ocupa de utilarea unor cercetări destul de complexe, lucrînd cot la cot cu unii ingineri. Rezultatul a fost o nemaiauzită încălcare a subordonării în muncă: în raportul întocmit bianual, pe lista lucrărilor științifice, coautoare cu specialistul șef de lucrări era trecută tînăra „parvenită". Așa ceva Boris Emanuilovici n-a putut să suporte. Era o lovitură dată orgoliului său. Nu putea să-i interzică Nadiei să trimită lucrarea la concurs, ar fi părut absurd ca el să oprească tocmai lucrările colegilor lui. Dar nici

Scanned with OKEN Scanner

să lase cazul fără urmări nu putea. A început cu îndîrjire să caute un nod în papura. Cu cît devenea mai chițibușar, cu atît mai mult i se strica dispoziția. Nu se putea agăța de nimic. Ea venea la timp la serviciu și lucra cu însuflețire. Îndeplinea pînă și sarcinile suplimentare, suporta mici șicane, fără să-și manifeste vreodată nemulțumirea. El o chema la raport, o punea să dea socoteală... și ea dădea. Îi făcea observații asupra muncii, dar abaterile găsite erau deja corectate, și reieșea că, dimpotrivă, el era incompetent, din moment ce nu aflase asta. Persecutînd-o la nesfîrșit pe Nadia, Boris Emanuilovici se posomora și îi era tot mai greu. Iar ceilalți, care nu aveau de-a face cu această înfruntare, cînd nimereau din întîmplare în zona conflictului suportau de trei ori mai multe neplăceri decît pînă atunci. Neavînd capacitatea de a-și inhiba colaboratoarea, Boris Emanuilovici se defula chinuindu-i pe ceilalți. Era un adevărat vampir energetic. Oricine încerca să se certe cu el se simțea, după o vreme, golit și lipsit de puteri. Șeful însă, dimpotrivă, cu cît îi producea slujbașului o pierdere mai mare, cu atît se simțea mai revigorat, părea și mai tare, și mai important.

Nadia a înțeles repede cum stăteau lucrurile cu Boris. Fiind interesată de filozofia oriental, se familiarizase și cu bazele bioenergeticii. Știa și de vampirism, deși doar din lecturi. Însă avea o idee dspre cum poate fi recunoscut și cum se poate lupta cu el. Și iată, parcă spre confirmarea celor citite, în viața ei a apărut un șef vampir. Perspectiva de a lucra într-o astfel de tovărășie o încînta prea puțin, dar alta nu avea în acel moment, astfel încît a recurs la apărare. Își făcea exercițiile de acumulare a energiei, menținea în permanență starea de echilibru, stingea prin intermediul conștiinței toate impulsurile neplăcerii și iritării cu care era îmbibat mediul din laborator. A încercat să curețe energia din încăpere și într-o oarecare măsură a reușit. Ea percepea o pîlnie larg deschisă, care străpungea slaba energie a șefului, dar în același timp înțelegea că, pur și simplu, avea de-a face cu un om cu un caracter mizerabil și cu funcțiile perturbate. Dacă el ar fi fost un vampir conștient, și ar fi avut în fața lui un astfel de „os în gît", cum neîndoielnic era Nadia pentru el, ar fi comis asupra ei un atac bine țintit. Și, fiindcă ea se aștepta mereu la așa ceva, era pregătită.

Dar Boris Emanuilovici nu era un mag negru, el nu știa să manipuleze energia. Era materialist și s-ar fi mirat sincer dacă ar fi aflat prin ce metode își întărise autoritatea și instituise disciplina în laborator. El s-a mărginit să pregătească una dintre cele mai obișnuite mîrșavii omenești: nu a trimis comisiei la vreme lucrarea științifică ce-i fusese dată pentru recomandare. Lucrarea nu a intrat în concurs, laboratorul a rămas fără prime, iar pentru asta autorii lucrării - șeful de proiect și Nadia - au primit mustrare scrisă. Cînd a izbucnit scandalul - doar lucrarea fusese dată de mult, înainte de

Scanned with OKEN Scanner

termen -, șeful a replicat cu „dreaptă mînie": ca să vă justificați pentru lucrarea nepredată la timp, sunteți capabili să mă învinuiți pe mine, de parcă eu aș fi oprit-o din drum! Împotriva celor care îl bănuiau și-a folosit toată puterea constrîngere. Le-a sugerat subalternilor că pentru toate este vinovată laboranta, incompetentă, dar plină de ambiție, și de aceea ahtiată după lucrări științifice. Anularea primelor prea îi lovea la buzunar, și mulți l-au crezut. Lipsind-o pe Nadia de dragostea întregului colectiv, Boris a cîștigat prima rundă. Apoi a lipsit-o de lucrare, repartizînd-o altcuiva, iar mai tîrziu i-a dat o mustrare pentru un chiul ce nu avusese loc. Interesant este că deja nimeni nu-i mai ținea partea Nadiei, nimeni nu se mai străduia să dovedească adevărul. Nadia nu mai era o lumină pentru departament. Boris Emanuilovici a vrut s-o pună într-o lumină proastă lipindu-i eticheta de carieristă, și a reușit. Dar nu i-a ajuns faptul că influența laborantei în departament slăbise, simțea nevoia s-o desființeze definitiv, s-o pună în genunchi, s-o distrugă și s-o „înghită".

Iar Nadia a pierdut multe forțe în bătălie. Neînvățată cu ticăloșia, neștiind să mintă, suferea cumplit din cauza nedreptății, dar nu s-a lăsat. Încetul cu încetul, a rămas fără prieteni, fără încurajări, singură în fața adversarului plin de putere și răutate. Se pare că atunci, pentru un timp, apărarea i-a slăbit. Următoarea mustrare, fără sens, primită pentru o prostie măruntă, a scos-o din sărite; a izbucnit în plîns și a avut un moment de isterie. Bătea cu pumnul în masă, acuzîndu-l pe șef de idei preconcepute, și se străduia în vreun fel să se apere pe sine și munca ei. A văzut apoi cum parcă Boris Emanuilovici și-a mărit dimensiunile, în jurul lui s-a subțiat și s-a întunecat ceva ca un nor, iar ea însăși, Nadia, a devenit semitransparentă, apoi ceva a scos-o din propriul ei corp, și încet, milimetru cu milimetru, a început s-o absoarbă acel nor din spatele șefului. Și a înghițit-o.

În aparență, lucrurile arătau puțin altfel. El i-a dat un pahar cu apă, a liniștit-o și a rugat-o să-și continue lucrul. De atunci, Nadejda s-a schimbat mult. Parcă și-ar fi pierdut sufletul. La început, a devenit pur și simplu indiferentă față de viața departamentului, își îndeplinea în mod mecanic sarcinile și nu se interesa deloc de colegi. Apoi, după cum îi „prevenise" atotputernicul șef, a început să lupte pentru carieră, dîndu-i la o parte cu cruzime pe cei care o încurcau. Prin aceste acțiuni, fără să vrea, Nadejda confirma cuvintele lui din trecut și îi sporea autoritatea. A primit destul de curînd o avansare, apoi încă una. Se spunea că devenise amanta șefului. Un lucru se poate spune sigur: nici Nadejda, nici Boris Emanuilovici nu seamănă cu oamenii vii. Ochii lor sunt stinși, mișcările - mecanice. Disciplina și ordinea sunt fără reproș. Lumea se teme de ei.

Scanned with OKEN Scanner

AL CINCILEA NIVEL
Nu-mi sorbi iubirea, nu-mi sorbi sufletul

La al cincilea nivel de cădere, vampirul se hrăneşte cu energie sexuală. Ai întîlnit vreodată, prietene, o fiinţă minunată şi de neatins, atrăgătoare şi cu vino-ncoace, care te cheamă şi-ţi promite din priviri desfătări nepămînteşti? În jurul unor astfel de vrăjitoare (nu neapărat femei, nu neapărat frumuseţi) locul este plin de curtezani şi de suspine. Iar frumoasa creatură, arătîndu-şi farmecele, promiţînd, dînd speranţe, dar nu mai mult de atît, absoarbe energia adoratorilor săi.

Schimbul de energie ce se produce la contactul sexual străbate toate corpurile şi planurile omului. În acest timp se stîrnesc forţe atît de puternice, încît este greu să le pătrunzi înţelesul. În felurite învăţături găsim exprimate ecouri ale acestui fenomen, acomodate cu înţelegerea de la nivelul conştiinţei omeneşti. Astfel, energia sexuală este una dintre manifestările energiei Kundalini, care stă încolăcită ca un şarpe la baza coloanei vertebrale. Cînd se descolăceşte şi urcă pe verticală, deschide progresiv centrele energetice - ceakrele. Este greu de exprimat la nivelul conştiinţei umane ce energii trec prin doi parteneri uniţi în timpul unui act sexual. După legendă, odată, zeii au creat oameni egali lor, dar aceia s-au dovedit atît de minunaţi, de puternici şi de independenţi, încît zeii s-au speriat. Oare nu sunt creaturile acestea mai bune decît noi, zeii? Nu vor deveni cumva mai puternice decît noi? Nu ne vor arunca din zenitul universului pe pămîntul păcătos? Nu ne vor învinge? Nu ne vor preface în putreziciune? Şi atunci, zeii i-au tăiat pe oameni în jumătate: femei şi bărbaţi; şi le-au dat drumul, lipsiţi de fosta splendoare, să populeze pămîntul. Dar dacă aceste două jumătăţi pierdute se vor regăsi pe pămînt, dacă se vor reuni, atunci vor redobîndi acea putere. Vor fi din nou ca zeii.

Iubirea divină, ideală, şi unirea presupun o relaţie deplină între toate corpurile celor doi. În viaţa reală, practic, nu există astfel de cazuri. Dar în mod independent faţă de conştiinţă se implică o parte oarecare din corpurile subtile şi, cu cît înţelegerea este mai mare, cu atît mai multă forţă, mai multe energii înalte vin către aceşti oameni. În ce fel interacţionează corpurile lor la contactul sexual? Actul sexual propriu-zis constituie o relaţie doar între corpurile fizice. El provoacă reacţia corpului eteric - desfătarea.

Scanned with OKEN Scanner

În toate timpurile, actul sexual a fost legat de un înțeles sacramental, divin. De aceea multe religii aprobă sexul în postulatele lor fundamentale, numai în interiorul căsătoriei și numai cu țelul de a face copii. Aceasta, desigur, conservă aspectul etic dintr-o societate umană încredințată egregorului respectivei religii, dar, pe de alta parte, n-avem de-a face cu străvechea teamă a divinităților în fața unui posibil concurent atotputernic? După legendă, jumătățile sexuale unindu-se, realizează Hermafroditul - ființa care, avînd ambele sexe, nu are, de aceea, nici unul, și care, dotată cu o forță supranaturală, este capabilă să includă în sine omenirea.

Desfătarea eterică, vie, consistentă eteric, poate crea o stare paroxistică, iar cînd bucuria și încîntarea urcă prin corpurile subtile, corpul astral se umple de energia vitală a fericirii și satisfacției. Sexul este tămăduitorul natural și aproape cel mai eficace al corpului astral vătămat. Să ne amintim din folclor: cu ce-l lecuiește frumoasa din povești pe monstrul vrăjit în care s-a transformat prințul? Cu dragostea ei, adică îi răspunde cu un sentiment împărtășit de el. Iubirea reciprocă, inimile deschise ale amîndurora sunt condiții obligatorii pentru înfăptuirea minunii. Atunci, prin Anahata, ceakra inimii, trece fluidul energetic ce-i leagă și din doi oameni se ivește unul, o ființă unitară și puternică precum în basme, armonioasă și fermecătoare. Cînd contactul corpurilor fizice încetează, slăbesc progresiv și legăturile dintre corpurile subtile. Dar oamenii care se despart sunt alții, armonizați cu corpul astral alimentat.

Cu siguranță ca am în vedere un caz cu totul ideal. Ceea ce se întîmplă în viața reală, ca de obicei, este doar o tendință către ideal. Dar fie și numai tendința în sine este deja un caz fericit, căci în mod obișnuit ne mulțumim doar cu lucirile slabe, rămase întîmplător, ale intangibilului.

În viață, oricît ar fi de trist să recunoaștem asta, relațiile sexuale ararreori depășesc straturile grosiere. Rămînînd la limita corpului eteric, ele nu-i aduc perechii acele miracole posibile. Iarăși nu avem voie să uitam de tabuizarea și de judecarea relațiilor sexuale de către societate. În mintea oamenilor, ele rămîn întrucîtva murdare, josnice, păcătoase. „Înțelepciunea populară" exprimată în zicale ne-o spune direct: Lucrul rușinos nu-ți cere multă minte – ne întrebăm despre care lucru este vorba... Sigmund Freud s-a adîncit cît a putut în aceste ape tulburi și ceva a lămurit, ceva nu. Dar toate acestea sunt construcții mentale, și cît timp și efort intens cer pentru a primi binecuvîntarea de a coborî în corpurile ceva mai dense. Din moment ce nu există încredere în propria-ne sexualitate, în schimb este prezent un sentiment de sfială, dacă nu de rușine, este greu să stăpînim energia eterică, astfel încît ca să se distribuie uniform și să dea senzații minunate.

Scanned with OKEN Scanner

Sunt gata să repet iar şi iar: contactul sexual duce la un schimb reciproc de energii între oameni, energii cu o putere colosală, dar se întîmplă ca unul dintre parteneri să îşi ia de la celălalt mai multă energie decît îi dă. Adesea, lucrul acesta se întîmplă în mod nedeliberat: este posibil să măsori cantitatea pe care trebuie să o dai în schimb pentru ceea ce îţi oferă cu atîta generozitate celalalt? Dar virusul vampirismului nu doarme şi te invită, te invită: mai ia o dată, de unde este mult nu se consumă. Omul intră într-un regim de schimb inegal şi treptat se obişnuieşte, îi place. El este satisfăcut! Puterile îi cresc, şi fără nici un fel de cheltuială: nici suflet, nici forţe proprii. În vremea asta, cealaltă parte începe să slăbească, să piardă din puteri, apoi să-şi piardă chiar sănătatea. Adesea ea nu poate să rupă relaţia, pentru că efortul necesar este prea mare pentru ea. Sau îşi subordonează voinţa celeilalte părţi. Variantele posibile sunt nenumărate. Necazul este că oprimarea unui partener de către celalalt poate duce la boli grave, chiar la moarte. În cazul acesta, vampirismul este proiecţia astrală a ceea ce la nivel fizic se numeşte siluire şi omor. Este recunoscut ca delict.

Atacurile energetice cu astfel de consecinţe nu sunt atît de evidente, de clare - uneori nici nu pot fi conştientizate de victimă. Vampirii de la acest nivel, de regula, se înţeleg pe ei înşişi, sunt conştienţi. Vampirul vede o oarecare împotrivire (nu pot să trăiesc cu tine, de ce mă chinuieşti, hai să ne despărţim), dar nu-şi va elibera niciodată partenerul. Adesea, nici victima nu-şi poate închipui viaţa fără călăul sau. „Dragostea e rea, de iubeşti, capră de lemne eşti", „Dacă te bate, te iubeşte". Multe proverbe susţin că o astfel de situaţie pare a fi normală.

Mihail şi Elena s-au născut şi au crescut într-un sătuc pierdut între cîmpii şi păduri nesfîrşite. Toată viaţa au fost împreună. Iarna se dădeau cu sania, se înfundau în zăpadă, vara fugeau la rîu şi se bălăceau în apa lui caldă. Mergeau împreună la şcoală în satul alăturat. Împreună au plecat la centrul raional să înveţe mai departe. Timpurile erau grele, se trăia în sărăcie, nu doar că nu le prisosea nimic, dar nici nu ştiau ce însemna asta. Soarta le-a oferit însă un cadou regesc: iubirea. Încă din copilărie, nu s-au putut imagina unul fără celălalt. În condiţii grele, copiii se maturizează mai repede, se dezvoltă mai repede. Şi ei doi au cunoscut devreme greutăţile. Îşi ajutau părinţii la munca deloc uşoară a cîmpului şi ştiau că mai întîi trebuie să îşi facă un rost, şi numai după aceea să se gîndească la o familie.

Au terminat şcoala profesională. Lena a devenit contabilă şi a primit, în localitate, o cameră. Mihail, plăcîndu-i orice fel de aparatură, s-a făcut mecanic auto şi a fost imediat angajat la o întreprindere din industria lemnului. Dar avea mînă bună pentru orice. Era cinstit din fire, îşi făcea datoria şi în colectiv era bine privit. În curînd, Mihail şi Elena s-au căsătorit.

Scanned with OKEN Scanner

Încet-încet, și-au făcut o gospodărie, au ridicat o casă, aveau deja doi copii, totul era bine, totul era așa cum trebuie să fie. Și atunci a venit în întreprindere, de la oraș, un director nou, care l-a remarcat repede pe mecanicul cel tînăr:

- Mihail, îi spunea, tu ești talentat! Ai mîini de aur! Trebuie să intri la facultate. Cu asemenea calități, nu se poate să te pierzi aici, în fundătura asta. Cine știe ce savant iese din tine! Poate vei fi capabil să inventezi o navă cosmica sau te miri ce mecanisme, automobilul viitorului!

Lui Mihail, deși îi pica bine lauda, îi era și teamă. Aici era familia lui, avea de toate, un serviciu bun, dar îl atrăgea și studiul. Vroia să știe mai mult și poate că, învățînd, va construi el singur mașini, nu se va mărgini doar să le repare și să le pună pe linia de plutire. Îi plăcea mult asta. Iar cînd șeful i-a propus să-i dea o recomandare și o bursă, a acceptat.

- Ei, Mișenka, sigur că da, du-te să înveți! a fost de acord Elena. Vei deveni un om respectabil, iar noi vom locui deocamdată cu bătrînii, să ne ajute în gospodărie.

Și a plecat Mihail la centrul regional, la facultate. Într-adevăr, s-a dovedit capabil, astfel încît i s-a propus să rămînă în oraș, la uzina de motoare, ca inginer mecanic. A primit un apartament, și-a adus soția și copiii la oraș, a început o nouă viață. Mihail cîștiga bine, își întreținea familia, și lucrurile ar fi fost în ordine dacă... Da, a apărut un „dacă". Înainte de toate astea, Lenka se simțise bine, deși treburile nu o lăsau să respire: și casă, și gospodărie și serviciu. Acum, parcă nimeni nu mai avea nevoie de ea. S-a angajat și ea, conform specialității de contabilă, dar aici, la oraș, se simțea o piuliță într-un angrenaj. Mergea la serviciu într-un birou uriaș, se pierdea în mulțimea de oameni, și i se părea că este cea mai proastă, cea mai neinteresantă, o simplă țărancă. Se simțea străină și nu se putea obișnui deloc. Roșea în permanență, se intimida și, deși era specialistă în profesia ei, nimeni n-o lua în serios. Iar ea suferea îngrozitor din pricina asta. Cînd n-a mai răbdat, a încercat să își schimbe serviciul. Nici acolo nu i-a fost ușor (o apăsa numărul mare de oameni din jurul ei), dar era mai bine. Așa încetișor, după un an și mai bine, s-a obișnuit și Lena, s-a integrat în colectiv, s-a adaptat. Lucrurile începeau din nou să se lege. Apartamentul era bun, copiii creșteau. Serviciul lui Mihail era important, el era respectat, i se cerea părerea.

Necazul s-a furișat însă pe neașteptate. Pe Lena a pus ochii chiar Efimov, secretarul organizației de tineret. Era un om îngrozitor, pervertit de funcție și putere. Își petrecea mereu concediile în sud, era modern îmbrăcat și părea bogat ca un nabab. Atenția lui era cerută cu insistență de o mulțime de doamne din felurite departamente. Dar pe el îl atrăgea o prospătură, o

Scanned with OKEN Scanner

fată drăguță, cu privirea caldă și gesturi reținute. Efimov nu întîlnise încă așa ceva, cu toate că femeile nu-i dădeau pace și avea față de ele tot soiul de pretenții. I-a arătat de cîteva ori că îi acordă atenție, dar Lena nu i-a răspuns. Întărîtat, Efimov s-a hotărît să o aibă cu orice preț.

Pentru orice om obișnuit să seducă, Lenocika noastră desigur că era o bucățică gustoasă. În afară de faptul că era încîntătoare, o luminau frumusețea naturală, autentică, și sentimentul propriei demnități, care se păstrează doar în locurile depărtate de lume. În satele și orașele mici, unde fiecare om este „la vedere", fiecare știe lucrul acesta și de aceea se ferește de judecăți și vorbe în plus. Lenka era măritată, avea o familie unită, și asta îi sporea, bineînțeles, liniștea și frumusețea sufletească. Multe femei, obligate să muncească fără oprire, obosesc mereu, se plîng că nu le ajunge timpul și nu stau bine cu nervii. Oricît ar fi de frumoase și atrăgătoare, pe bărbați îi atrage instinctiv femeia echilibrată și liniștită. Așa e în firea lucrurilor. Femeia, se știe, a fost creată pentru a proteja căminul, casa, căldura și liniștea.

Dar Lena avea un punct vulnerabil, un loc sensibil: neîncrederea în sine. Crescuse înconjurată de iubire, și de aceea n-a depus vreodată eforturi „femeiești" pentru a cuceri un bărbat, pentru a-l face să-i merite dragostea. Comparîndu-se în gînd cu alte femei, mereu pica la examen. Pentru ea, atunci cînd privea în jur, frumusețea se asocia cu stridența și curajul. Ea nu și-ar fi permis niciodată să se îmbrace ca secretara Ninocika, de exemplu, dar o considera modelul feminității. În fond, Nina era în pas cu moda și îi devansa pe toți în stilul de a se îmbrăca.

De aceea, cînd secretarul de organizație Efimov începea să-și manifeste interesul pentru ea, Lena pur și simplu nu știa unde să se ascundă. El știa cum să le trateze pe femei și a înțeles că nu trebuie să se grăbească, nu trebuie „s-o ia repede" pe Lena, fiindcă o va speria și nu va ieși nimic. Dădea cu totul „întîmplător" peste ea în autobuz, după orele de serviciu, apoi la magazin sau în alt loc oarecare, și se prefăcea uimit de așa o coincidență. Lena nu bănuia nimic. Dimpotrivă, îi plăcea întrucîtva tînărul acesta atît de nostim și vesel. Cu el era plăcut și ușor să comunici, deși avea o funcție atît de importantă la serviciu.

„Coincidența" următoare a fost într-o seară ploioasă de toamnă. Lena venea de la magazin încărcată de plase grele și cu o mînă încerca să-și țină umbrela împotriva vîntului. Era udă de ploaie, rimelul de pe gene i se scursese, o șuviță de par îi ieșise din coafură.

Efimov a ajuns-o din urmă, cu o frază glumeață i-a tăiat împotrivirea, i-a luat bagajul din mînă și i-a propus galant să o conducă acasă. La uimirea ei - ce căuta el acolo pe o asemenea vreme? -, Efimov s-a prefăcut întristat și a început să-i povestească despre o fată care nu venise la întîlnire. Lena

Scanned with OKEN Scanner

l-a compătimit, i-a mulțumit pentru ajutor... și a acceptat să intre cu el la un café-bar. Au găsit o măsuță într-un colț. Efimov a scos o batistă și i-a șters delicat, cu grijă, dîrele de rimel de pe obraji. Lena s-a intimidat, dar el, atingîndu-i tandru mîna, vorbea fără oprire, că asta nu contează, că ea este o frumusețe, că nu e o întîmplare faptul că se întîlnesc peste tot, și mai ales într-o seară atît de posomorîtă... I se uita în ochi, și Lena se topea. Nimeni nu se uitase vreodată la ea în felul acela. Ca orice femeie, vroia să fie admirată, lăudată, curtată. Nu i-a spus lui Efimov că are acasă un soț, copii și că ei o așteaptă. Se scălda în privirea lui tandră - o, dacă ar fi știut asta atunci! -, de seducător experimentat și înrăit.

Au început să se întîlnească. Efimov o ducea prin locuri unde ea nu fusese vreodată. Erau filme în premieră și spectacole-turneu ale teatrelor din capitală, erau café-baruri incredibile... și peste tot puteau intra și erau invitați. Vîrtejul fermecat al seducției a ademenit-o și a amețit-o pe Lena, care-și amintea cîteodată, cu un sentiment surd de disperare, de familia ei (nimeni nu bănuia nimic), dar nu se putea împotrivi.

Cînd a decis că Lena își pierduse capul definitiv, Efimov a adus-o acasă la el. Merseseră la o premieră, apoi la o masă festivă, fusese vesel și zgomotos, vecinătatea unor figuri celebre, un cerc sofisticat, astfel încît Lena însăși aștepta continuarea. Își mințise familia că merge la o ziua de naștere a unei colege. Și iat-o în vizită la El, cel mai spiritual și irezistibil. Lena nu rezistă ispitei și se îndrăgosti; mustrările de conștiință o rodeau, desigur, pe tînăra femeie, se gîndea la soț, dar nu putea să refuze, ea însăși vroia asta, și s-a pomenit în așternutul seducătorului. El a înțeles imediat că nu și-a pierdut vremea degeaba cu această fătucă modestă. Apele line sunt adînci. În Lena zăcea o asemenea forță a dorinței neexprimate, încît era cît pe ce să îl ardă pe profesionist cu focul iubirii. Trebuie spus că Efimov era un vampir energetic tipic. El se folosea de energia femeilor îndrăgostite de el. Știa să le manipuleze și să le creeze o dependență totală. Una dintre cele respinse, strivită de indiferența lui, s-a sinucis cu o doză de medicamente. Dar părerile de rău nu-l chinuiau pe mîncătorul de inimi. El trăia pe seama iubirii pe care i-o dăruiau cu generozitate femeile. Le sorbea sentimentele, puterea, pînă la ultima picătură, și cînd nu mai rămînea nimic pur și simplu le arunca din viața lui. Numai mulțumită acestui lucru, energiei venite în permanență din afară, era el mereu plin de viață și atît de fermecător.

Ceea ce a întîlnit la Lena l-a uluit. O energie atît de curată și vie încă nu gustase. Au trăit o poveste pasională și nebunească. Lena era atrasă de el, doar în prezența lui se simțea femeie și s-a deschis cu adevărat. Iar el îi sorbea energia în valuri. Toate acestea trebuia sa se termine cumva. Lui

Scanned with OKEN Scanner

Efimov nu i se întîmplase încă să aibă o relaţie atît de îndelungată cu o singură femeie, şi pînă la urmă s-a plictisit, „s-a săturat". A pornit în căutarea unui nou obiect. Totuşi, Lena suferea mult din cauza acestei pasiuni tainice, păcătoase. Nu se putea împotrivi propriei sale atracţii, dar o chinuiau mereu mustrările de conştiinţă, gîndurile despre familie şi faptul că era conştientă de minciuna şi noroiul în care se scufundase cu totul. A încercat să se roage, dar n-a putut. Şi forţele au început să-i scadă.

Amantul ei a simţit imediat schimbarea. Ceva s-a modificat în relaţiile lor. Lena nu putea înţelege, îşi pierduse integritatea, energia se scursese din ea, era într-o permanentă stare de nelinişte, trăia în pragul isteriei. Se temea că în orice clipa totul va ieşi la iveală. În acelaşi timp, a început să o chinuie spaima că în curînd idila ei cu Efimov se va termina. Femeia din ea, o dată trezită, cerea acelaşi tip de relaţie sexuală, pasionată, care umple tot sufletul. Neprimind asta timp de cîteva zile la rînd (pur şi simplu, nu s-au putut întîlni în acea perioadă), o cuprinsese disperarea. Şi atunci, toată forţa ei de femeie flămîndă, forţa dorinţei, a revărsat-o asupra propriului său soţ. El, care nu se aştepta la atîta pasiune, a fost uluit, fericit şi tulburat, iar ea - acum, la rîndul ei - şi-a împlinit cu energia lui propriile-i neajunsuri şi s-a liniştit.

La următoarea întîlnire cu amantul (care se gîndea deja să pună capăt relaţiei, din moment ce pasiunea lui se risipise), Elena era din nou plină de forţe vitale, atrăgătoare şi minunată. Legătura lor continuă.

De atunci, aşa au rămas lucrurile. Lena îşi folosea soţul, Mihail, care nu bănuia nimic şi care doar se bucura de atenţia venită din partea nevestei, îi lua energia şi o oferea altuia. Să-şi păstreze singură energia nu mai era în stare. Din Lena rămăsese doar învelişul, un trup lacom, senzual, căruia i-a consacrat viaţa pentru a-i satisface dorinţele.

Mihail, căruia Lena îi lua forţele fără nici o jenă, pentru folosul ei, a început, dintr-un motiv de neînţeles pentru el, să obosească, apoi s-a îmbolnăvit şi se simţea din ce în ce mai rău. Lena îl îngrijea şi încerca să-l ţină în viaţă, înţelegînd că în el este bunăstarea familiei sale şi, prin urmare, viitorul ei. Însuşirile ei umane se schimbaseră mult în ultima vreme. O preocupa doar propriul său bine. Uneori putea să uite, de exemplu, că avea copii.

Soarta îi pedepseşte pe aceşti oameni cu multă asprime. Mihail a nimerit la spital, cu atac de cord. Medicii au fost surprinşi că, în absenţa unor cauze vizibile, pacientul este atît de slăbit - pe jumătate mort, au spus ei. I-au făcut toate analizeleşi l-au ţinut internat aproape o lună. Între timp, Elena s-a istovit. Energia ei abia îi ajungea pentru sine. Efimov şi-a luat iute altă prietenă. Lena a urmărit-o pînă la intrarea în blocul în care locuia şi i-a făcut o scenă oribilă. E greu de închipuit ceva mai mîrşav decît o

Scanned with OKEN Scanner

bătaie între femei. De la nefericita ei rivală, Lena a reușit să ia ceva energie, dar nu i-a ajuns pentru mult timp. S-a pierdut de tot. Alerga după Efimov, i se tîra la picioare, îi făcea scene, plîngea, țipa, își mozolea fardul de pe față. El și-a pierdut interesul pentru ea. Lena a început să consume alcool și, beată criță, își urmărea fostul amant. Nu se știe cum s-ar fi terminat toate la ieșirea din spital a lui Mihail.

Soarta l-a cruțat, într-un fel, pentru că Mihail n-a mai apucat să afle de trădarea și prăbușirea nevestei: Lena, beată, s-a înecat în cadă. Accident.

În cazul de față, între Lena și amantul ei s-a stabilit o legătură puternică prin curenții energetici care leagă corpul eteric de corpul astral. Lena avusese probleme cu înțelegerea de sine, timiditatea ei era o vătămare a corpului astral, învelișurile lui de protecție nu corespundeau cu personalitatea ei, adică din toate acestea lipsea echilibrul.

Chiar luînd în considerare educația ei sobră, care i-a conferit reguli și limitări mentale verificate moral, se pare că apărarea era slabă și putea fi distrusă. A slăbit-o puternic mutarea în marele oraș, plin de energie străină, nefamiliară și improprie pentru Lena. A trebuit să se adapteze orașului.

Seducătorul a provocat o furtună în sufletul ei. Manifestarea atenției lui era neobișnuită pentru ea și o atrăgea, ca multe alte vicii. Ieșind în întîmpinarea lui, s-a deschis, astfel încît el a căpătat acces la energia ei. Astfel, esența delicată a sufletului ei a devenit accesibilă pentru cel din afară. El îi lua sîngele, sufletul. Ea era plină de sentimente și nu se putea înțelege pe sine. O atrăgea bărbatul. Între ei a început un schimb constant de energie, dar unul periculos, inegal. El îi lua energia psihică. Ea realimenta cu noi sentimente corpul astral și, trimițîndu-le în sus, își reformula corpul mental. Adică se gîndea în permanență la ceea ce se întîmpla cu ea și își găsea justificări. Ea nu era vinovată, soțul nu-i arăta atenția necesară. Ea nu era vinovată, cîte femei nu au amanți, asta-i normal, se întîmplă adesea, ea nu era o excepție. Ea își iubea soțul și copiii, ea încerca să nu-și strice familia, ea făcea în așa fel încît să nu afle soțul. Desigur, nu putea fi vorba de vreo susținere din partea corpurilor subtile superioare (citește morală, educație etică), și o apăsa mereu minciuna, trădarea. Totuși, Lena nu fusese deloc o femeie rea. Dar nu a reușit să dirijeze manifestările propriei sale vitalități. Energiile grosiere s-au dovedit foarte plăcute. N-a ajutat-o nimeni, nu i-a explicat cum să se comporte, ce să facă. Vampirul înrăit i-a stricat structura armonioasă, iar ea n-a înțeles pericolul, nu a putut și nu a știut să se împotrivească. Mai departe, boala creștea în jos, conform nivelurilor căderii. Neconștientizînd-o, Lena nu se putea opri. Natura, apărînd integritatea spațiului din jurul Lenei, i-a încheiat existența. Atunci, la înmormîntarea ei, unde mulți dintre cei prezenți, spre deosebire de soț,

Scanned with OKEN Scanner

ştiau de povestea ei cu secretarul de organizaţie, se punea întrebarea: de ce? De ce o fată bună, legîndu-se de un ticălos, a murit, iar cel cu adevărat vinovat de decăderea şi moartea ei trăieşte bine-mersi şi nimic nu-l doare?

Răspunsul este unul singur: nu trebuie uitat că în lume sunt multe forţe ale întunericului. Acest om se conduce după forţele răului, ele sunt puternice şi-l protejează. Doar că va trebui să plătească. Nu trebuie să ne mîngîiem cu speranţa că asta va fi după. Răsplata este inexorabilă.

Al şaselea nivel
Asasinatul energetic

Ajungem la nivelul cel mai adînc al căderii, la forma cea mai gravă de boală. „Scara" aceasta este cu totul simbolică, dar nu poate coborî mai jos. La acest nivel se produce absorbţia totală a forţelor vitale ale celuilalt.

Se întîmplă, de regulă, în familie. În mod special familia, avînd menirea să-l ajute pe om să suporte necazurile lumii înconjurătoare, adesea îl pierde. Numai în familie, într-o relaţie îndelungată, oamenii „concresc" treptat unul în celălalt, legîndu-se energetic foarte strîns. Întotdeauna, chiar după aspectul ei, poţi deosebi o pereche constituită de curînd de o pereche în care se trăieşte umăr lîngă umăr de cîţiva ani! Soţii, încetul cu încetul, devin asemănători. Şi sunt foarte strîns legaţi. Dacă unul dintre ei este vampir, celălalt, în mod inevitabil, îi serveşte drept jertfă.

Uneori asta nu se observă, dar poate avea urmări extrem de grave. Sunt atît de dese cazurile de moarte timpurie a unuia dintre soţi din pricina unei inexplicabile acumulări de boli sau unei pierderi de forţe, neînţelese şi cu totul lipsite de motiv. Şi asta are legătură cu energiile sexuale, care se transmit prin ceakra supravieţuirii. În schimbul de energie, unul dintre parteneri primeşte mai mult şi se simte satisfăcut şi sătul. Celălalt se simte pustiit, slăbit, trist. Dacă asta se întîmplă constant, atunci cel jertfit îşi pierde puterile, neputînd să le completeze prin schimb. Situaţia se repetă, rezerva de forţe se diminuează. Omul poate să slăbească şi să se îmbolnăvească. Moartea victimei este punctul final spre care se îndreaptă fără greş asemenea familii în timpul îndelungatei lor convieţuiri. Partenerul supravieţuitor adesea suferă cumplit, căci a rămas fără porţia obişnuită de forţă vitală pe care o primea de la jumătatea sa.

La acest nivel parcă se adînceşte absorbţia de forţe vitale prin relaţiile sexuale, care se amplifică într-o convieţuire permanentă. Dacă vampirul, de exemplu, îşi istoveşte amanta, o parteneră nepermanentă, ea măcar are

Scanned with OKEN Scanner

posibilitatea de a se reface. În familie nu există o astfel de șansă pentru victima vampirului.

Astfel de inter-relații vampiriste alcătuiesc lanțuri lungi de oameni implicați în ele. Omul mîncat de vampirul casnic iese în lume pentru a relaționa și a se încărca pe seama prietenilor, a cunoștințelor întîmplătoare. După aceasta, pierzînd o parte din energia vitală proprie, se restabilește găsind un supliment la altcineva. Dificultatea în recunoașterea unui asemenea vampirism constă și în aceea că din exterior este foarte greu să-ți dai seama de asta. La nivelul principiilor planetare ale planetelor rapide, Mercur și Venus, omul poate fi generos și deschis și chiar donator de energie. În mod real însă, hrana lui sunt energiile mult mai dense, grele, ceea ce este distructiv pentru cei din jur.

Eleonora a fost întotdeauna o femeie deosebită. Pînă și numele, mai rar întîlnit și cumva mîndru, o evidenția în mediu. Numele își lasă întotdeauna amprenta asupra celor care le poartă. Din acest motiv, adesea copilul crește și se dezvoltă în mod inconștient în concordanță cu numele după care este chemat de obicei. Cu alte cuvinte, Alexandru va fi Alexandru, dar se poate forma și rămîne toată viața Sandu sau Șurik. Eleonora s-a maturizat sub influența numelui său întreg. Mama ei, o femeie simplă și fără carte, se mîndrea cu numele sonor pe care i-l găsise. Cînd cineva o striga pe fetiță cu un nume prescurtat - Ela, de pildă -, ea resimțea asta ca pe un atac la propria-i persoană.

Așa și creștea, închisă în sine și cu conștiința propriei sale superiorități. Pe un astfel de teren s-a și format caracterul ei, puternic și clar orientat. Cu numele ei rar și aparte nu se putea trăi într-o mahala, în comun, la demisol. Să muncească precum mama, lucrător auxiliar la o fabrică de săpun, în aburi otrăvitori, printre femeile acelea obosite și fără chip! – nu, așa ceva nici nu-și putea închipui pentru sine.

Dar viața micului oraș provincial este monotonă și crudă. Legea ei este dură și taie cu bisturiul toate elanurile și năzuințele de a pleca de acolo oriunde. Cine vrea să fugă este deja un fugar, iar dacă totuși nu va reuși să iasă de acolo, va muri. Congenerii ei, mai puțin orgolioși și sfidători, își petreceau nopțile cu cartea în brațe și plecau din orașul natal cînd intrau la facultate la facultate. Eleonora însă nu sclipea printr-o inteligență remarcabilă (de ce mai trebuia să se străduiască să învețe, dacă și așa era deosebită, mai bună decît alții?). Ea a ales altă cale, pe care adesea o folosesc femeile pentru a-și schimba viața: căsătoria.

De prințesa provincială cu ochi enigmatici s-a îndrăgostit pînă la uitarea de sine (și a luat-o cu el în Sankt Petersburg) studentul în arheologie

Scanned with OKEN Scanner

Dimka, care dezgropa pe acolo, în timpul practicii, oraşe antice. Dimka era timid şi nehotărît şi nu se putea nicicum decide să-i declare Eleonorei dragostea lui. Simţind că perioada de practică a ipoteticului mire se apropie de sfîrşit, şi atunci nu-i va rămîne decît perspectiva de a primi scrisori triste, domniţa a trecut la acţiuni hotărîte. În seara aceea, ca întotdeauna, se plimbau de mînă pe aleile parcului orăşenesc, după care se aşezau pe o băncuţă. Eleonora, aplecîndu-şi tandru căpşorul angelic, plin de zulufi luminoşi, pe umărul cavalerului său, a izbucnit în plîns pe neaşteptate. Alarmîndu-se, studentul a întrebat-o multă vreme care-i pricina lacrimilor, dar ea s-a eschivat spunînd că era o problemă personală. Din ce în ce mai intrigat, adolescentul a insistat, şi atunci, Eleonora, printre suspine, cu ochii plînşi de nefericire, cu năsucul umflat de lacrimi (totul fusese nu o dată repetat în faţa oglinzii, fusese numărată fiecare lacrimă, fiecare gest fusese verificat), i-a mărturisit că nu ştie cum ar putea să se despartă de un om atît de deştept şi de admirabil ca el. Urmarea a fost că, în aceeaşi seară, Eleonora a primit tot ce-şi dorea: declaraţia de dragoste, cererea în căsătorie şi esenţialul - să plece împreună. Desigur că ea a refuzat. Cum se poate aşa de repede? Dar cum rămîne cu mama? Împotrivirea n-a ţinut-o mult, pentru că Dima a cumpărat două bilete de tren...

La Sankt Petersburg, rudele lui Dimka s-au bucurat de Eleonora. Nu era o familie mare: doar mama şi bunica. Bărbaţii, tatăl şi bunicul, nu mai erau de mult cu ele. Bunicul murise pe front. Mama nu-şi putuse reface viaţa. Ambele femei îl păstrau ca pe ochii din cap pe băieţelul lor isteţ şi aşteptau cu groază momentul în care îşi va aduce în casă aleasa. Nu prea răsfăţate de viaţa de familie, ele au sperat că la Dima totul se va aranja în cel mai satisfăcător mod. Şi, deşi fata cu privirea grea, tăcută, mică, semănînd cu un şoricel, nu li s-a părut prea arătoasă, n-au vrut să-l contrazică pe „băieţelul lor". Crescînd ca singurul copil a două femei singure, „băieţelul" chiar a rămas băieţel. Pentru el, viaţa reală parcă exista undeva într-o lume paralelă. Dimka putea mai degrabă să stabilească vîrsta unui craniu, moravurile şi obiceiurile omuluil căruia îi aparţinuse, decît să se orienteze în timpurile contemporane.

El ştia că rufele murdare se pun în coşul din cămară, iar cele curate se iau din dulap. În ce fel suportă rufele o metamorfoză atît de izbitoare, asta nu mai ştia. Nu se gîndea niciodată. Considera că pîinea „trăieşte" în cutia de pîine, untul - în frigider. Posibila lor absenţă îi putea răsturna cu totul tînărului arheolog viziunea asupra alcătuirii lumii. Exact în acelaşi mod, Dimka, acum un tînăr soţ, nu-şi putea închipui perspectivele vieţii de familie.

Nu se gîndise niciodată la asta, iar viaţa se dovedi atît de crudă şi de mizerabilă cu el. A reieşit că prinţesa lui era o simplă fiinţă pămînteană. Se

Scanned with OKEN Scanner

spăla pe dinți, își făcea unghiile, își storcea coșurile și, incredibil, mergea la toaletă! Și lucrul cel mai rău, avea pretenții. Avea nevoie de bani (de ce? doar tot ce trebuia pentru a trăi aveau deja! Pîinea era la locul ei, ciorapii în dulap, cafeaua pe masă). Îi trebuia un serviciu (neapărat curat, într-un loc bun). Simțindu-se pierdut, Dimka i-a cerut ajutor mamei sale. Mama, care nu putea să-l refuze, s-a dus pe la toate rudele și în curînd Eleonora s-a instalat pe un scaun, într-un birou oarecare, ca să mute hîrtiile dintr-un loc în altul, cu un aer important. Așa cum fuseseră străini din prima clipă a întîlnirii lor, așa și continuau să fie. Apoi au făcut un copil, un băiat. Ca s-o elibereze pe Eleonora de greutăți, l-au trecut imediat în grija bunicilor dornice de copii mici. Dimka a terminat facultatea, a devenit Dimitri Iurevici, colaborator științific, și a uitat de tot că au existat în viața lui o prințesă, o iubire romantică și plimbări sub clar de lună. I se părea acum că nu două femei îi întreținuseră viața, capacitatea vitală, să zicem, ci trei.

Eleonora a resimțit acut răcirea relației cu soțul. Înainte el o adorase, îi protejase unicitatea, chiar se certase din cauza asta cu cîțiva prieteni neconvinși. Acum putea să plece oriunde, liniștit, fără ca. Eleonora îi făcea scene, îi clama atenția, iar răspunsul lui era un zid de indiferență. Ea începu să aibă amanți, unul după altul, dar nici asta nu ușura situația în vreun fel. Și iată că o dată, cînd soțul său era plecat într-o nouă expediție științifică, iar fiul lor era la țară, cu bunicile, Eleonora se întîlni cu noul ei curtezan. Și-a consacrat toată ziua noii sale atracții. Au fost pe malul golfului, s-au plimbat seara, au mers la teatru, după care Eleonora s-a dus la el și, tîrziu în noapte, s-a întors acasă. Roșie în obraji, veselă, sprijinindu-se de brațul companionului și rîzînd cu poftă, a dat pe neașteptate, în fața blocului, de soțul ei, care se plimba ca o fiară în cușcă în preajma clădirii. N-a întrebat-o unde a fost și cine era cel de lîngă ea. Îl interesa cu totul altceva. Îl sunaseră că băiatul se îmbolnăvise grav și-l trimiseseră la spital. Pe ea n-au reușit s-o prindă la telefon, n-au găsit-o acasă, de aceea s-a grăbit să vină, cum a putut. Povestind toate acestea și liniștindu-se treptat după zbuciumul zilei, a început să înțeleagă că abia dimineață se poate ajunge la spitalul raional din satul de vacanță. Trebuia să se calmeze și să aștepte. Așa s-a dezbărat de gîndurile care-l munceau și și-a îndreptat atenția asupra nevestei. Ea, care aștepta deja atacul, s-a repliat și s-a pregătit. Cînd soțul și-a exprimat nedumerirea crescîndă, i-a aruncat în replică toate nemulțumirile strînse. Și, spre uimirea ei, soțul parcă s-a aricit, s-a micșorat, iar reproșurile lui firești au devenit cumva meschine, lipsite de fond. Ea parcă se mărise, devenise mai puternică. Trîntind ușa, Eleonora s-a închis în camera ei. La spital nu s-a dus, argumentînd că „se vor descurca și fără mine!"

Scanned with OKEN Scanner

De atunci a început să provoace adesea scandaluri, cu sau fără motiv. Ea nu fugea de treburile casnice obişnuite, le îndeplinea în mod regulat şi cu conştiinciozitate, dar toţi cei din casă au început să le facă înaintea ei. Prea rămînea ceva neplăcut după munca ei: totul în jur era plin de trîntori, nu făceau nimic, numai ea, ca o albină, se străduia, muncea, şi în plus, aşa plină de treburi, mai trebuia să spele şi vasele după toţi. Şi apărea aşa o expresie în ochii ei întunecaţi, încît toţi începuseră să se simtă obligaţi şi încercau să-i facă pe plac.

Apoi au început necazurile. Bunica a suferit o congestie cerebrală şi a rămas ţintuită în pat, cu pareză. Eleonora o îngrijea, şi în ochii bunicii licărea groaza. Îi era teama că de acum se va îndatora prea mult. Eleonora se agita, o îngrijea, dar puterile nu-i scădeau. După aceea, căzu la pat soacra. Medicii n-au putut face nimic. O slăbiciune de neînţeles o apucă pe biata femeie, nelăsînd-o să părăsească aşternutul, de parcă viaţa s-ar fi scurs din ea. Copilul era mereu bolnav: pînă atunci perfect sănătos, a început să răcească, să prindă orice infecţie, a fost de cîteva ori internat în spital. Medicii s-au mirat: nu se ştia de ce analizele de sînge erau mereu foarte proaste, deşi din exterior nu se vedea nimic; pur şi simplu, copilul avea o stare de sănătate slabă - ceea ce pentru Sankt Petersburg nu este o raritate.

Apoi, cu un ulcer grav, a ajuns la spital soţul. Mama, care aproape nu mai cobora din pat, a luat un taxi, a ajuns la Dimitri şi, intrînd în salonul lui, i-a spus apăsat: „Toate ni se trag de la Eleonora. Ne-a supt viaţa. Alung-o. O să ne ducă pe lumea cealaltă!" În aceeaşi seară, a murit bunica.

Dimitri s-a gîndit îndelung la cuvintele mamei, culcat în pat, cu privirea în tavan. El nu înţelegea nimic din viaţa asta. Îi era de-ajuns să se cufunde în lucru, să se rupă o vreme de grijile familiale, că începeau de îndată scandalurile. Nevasta, se pare, spunea lucruri perfect adevărate, dar după o discuţie cu ea nici viaţa nu mai era frumoasă, şi nici nu mai vroiai să vezi pe nimeni. În concluzie, la serviciu n-a fost avansat, a rămas colaborator ştiinţific. Aşa s-a obişnuit Dimitri să se considere un om mărunt, incapabil de vreo realizare. Are dreptate nevasta cînd îl ceartă. „Un cotei este pînă la bătrîneţe căţeluş". În el îşi puseseră atîtea speranţe. Unde s-au dus toate acestea? Şi iar îi apărea chipul mamei: „Ea ne-a supt viaţa". După certuri, cînd Dimitri stătea, cu totul golit, pe divan, incapabil uneori să se uite şi la televizor, Eleonora, de parcă ar fi căpătat puteri, se agita prin casă. Bunica n-o iubise pe Eleonora, spunea că e trufaşă, dar nu se certa cu ea pe faţă. Se pare că între ele fusese un fel de război inconştient. Şi pe urmă n-a mai rezistat, s-a îmbolnăvit. Se vede treaba că mama a simţit ceva, şi a căzut la pat. Copilul este şi el bolnav în prezenţa ei. Cînd Eleonora a ple-

Scanned with OKEN Scanner

cat în concediu, vara, cu bilet turistic, micuțul s-a întremat în absența ei. Totul se înlănțuia logic. Dar cum putea soția să le ia forțele vitale lor, celor din jur? E pur și simplu un fel de misticism!

De unde am aflat toată istoria? Chiar Dimitri, colaborator științific la universitate, mi-a depănat-o. Soarta ne-a adus pe amîndoi la spital. Pe mine m-a interesat foarte tare vecinul meu de salon, tînăr, dar cu un aer extenuat.

Apariția bolii era neclară pentru el. Nu suferise niciodată de stomac, și un caz atît de grav de ulcer era pentru el cu totul neașteptat. Cînd am început să-i pun tînărului bărbat întrebări legate de familie și de mediul apropiat, în încercarea de a stabili cauza bolii, el n-a putut nicicum să înțeleagă legătura dintre ele și îmbolnăvire. Însă, exprimîndu-se cu voce tare, vorbind și materializîndu-și în cuvinte toată viața trecută, el însuși găsea confirmarea spuselor mamei. Dar, ca un om cu mintea sănătoasă, cu o educație modernă, rațională, nu putea deocamdată să creadă în aceste aiureli medievale. Am încercat să-i explic situația. Soția lui era, după cum se vede, cel mai obișnuit vampir energetic. Ea avea un scop extrem de bine definit, și o autoevaluare în mod evident crescută, nesusținută în planul fizic: Eleonora nu era o frumusețe, nu era nici deosebit de inteligentă; dar ambiția și tendința de a ajunge la un alt nivel social au făcut-o capabilă de minciună, și mai ales de minciună într-o sferă atît de delicată precum cea a sentimentelor. L-a mințit încă de la început pe tînărul adolescent înfiorat, pe băncuța din parc (acest moment din viață este legat pentru el de dorul chinuitor după iubirea pierdută). Ea și-a trasat drumul. Căuta nu iubirea, nu armonia într-o familie atît de binevoitoare și plină de energie la început, încît i-a trebuit destul timp pentru a absorbi această energie calmă. Eleonora căuta stabilitatea în plan social, aducîndu-i jertfă familia și pe fiecare membru al ei în parte. Ea își construia propriul său sistem de valori, în centrul căruia pusese personalitatea ei sărăcăcioasă, nedezvoltată. În acel moment, care a fost unul de criză pentru familie - cînd Dimitri a întîlnit-o pe nevastă cu amantul ei și cînd, oricum, situația era critică (vestea despre boala copilului atinge și cea mai insensibilă fire) -, s-a produs ruperea membranei energetice protectoare a Eleonorei. Și nu Dimitri a putut să o rupă, ci ea singură, intimidată, speriată, cu un vîrtej de sentimente și chipuri cutreierîndu-i conștiința. Ea singură și-a pierdut echilibrul interior. Dar și Dimitri era tulburat, preocupat de starea copilului, el nu se gîndea în acel moment la ea, cu atît mai puțin la sine. Femeia, speriată, cu apărarea străpunsă, a închis inconștient învelișul, folosind pentru aceasta energia soțului său, ce se revărsa în preajmă, necontrolată, tentantă. Și asta i-a plăcut. Vampirismul este o boală, și dacă virusul ei a intrat în organism nu va mai ieși de bunăvoie. Eleonora nici măcar nu se gîndea să se lupte cu el.

Scanned with OKEN Scanner

Totul îi convenea. Era de-ajuns să țipe la cei din casă, că se și încărca cu energia lor, îi era mai ușor, mai bine. Îi păsa prea puțin de faptul că spre ea se scurgeau forțe vitale străine de ea, că le lua fără să întrebe, nedînd nimic în schimb. În regulile ei etice nu intra sentimentul vinovăției pentru astfel de prostii.

Astfel a învățat treptat „să se hrănească" cu energia celor apropiați, cu simțul datoriei și al recunoștinței (ce multe face ea în gospodărie, are timp pentru toate, ș.a.m.d), dar mai ales cu scurgerea de energie din timpul certurilor și scandalurilor iscate de ea în permanență. Să nu uităm că era o familie de leningrădeni veritabili, deloc învățați cu intrigile, temîndu-se de ele ca dracul de tămîie. Cînd scurgerea de energie a devenit considerabilă și periculoasă, au început îmbolnăvirile. Într-adevăr, pentru o astfel de familie, a continua să trăiască așa era imposibil, se aflau sub amenințare sănătatea și chiar viața fiecăruia. Ce-i de făcut? I-am sugerat să se despartă, dacă era posibil. Dimitri i-a telefonat mamei, s-au „sfătuit" și ea l-a susținut. Să scapi cumva de Eleonora, care își vizita grijulie bărbatul, venind la spital cu o perseverență de invidiat, era dificil, dar împreună am izbutit să facem un plan. Asigurîndu-ne de sprijinul unui medic, o cunoștință a mea, pe care eu și Dimitri l-am pus la curent cu tot (era de acord cu mine în privința cauzelor fenomenului), am organizat o „fugă". Pe Dimitri, „în scopul restabilirii", l-au transferat într-o pensiune din afara orașului. Au fost trimiși în același loc, cu bilete de odihnă, fiul și mama. Pentru Eleonora s-a pregătit o poveste despre transferul bolnavului, după indicațiile medicului-șef, în altă clinică (medicul-șef tocmai plecase în concediu).

Explicațiile n-au satisfăcut-o. A pornit să colinde cabinetele, stîrnind pe acolo adevărate furtuni. Medicii, storși ca niște lămîi după emisiile atacurilor ei furioase, s-au convins cu adevărat că au făcut o treabă bună „ascunzîndu-l" pe soț de ea. După două săptămîni, am întîlnit-o nu departe de biroul medicului-șef, unde încerca, fără succes, să obțină o audiență. Aproape că n-am recunoscut-o, într-atît se urîțise. Culoarea feței, privirea stinsă spuneau că n-are destulă viață în ea. Am hotărît că venise timpul să intru în vorbă cu ea.

I-am explicat că sunt la curent cu situația din familia lor și, prevenind-o asupra posibilelor neplăceri pe care i le-ar putea provoca informațiile mele, i-am povestit despre natura energetică a problemelor din familia ei. I-am spus de asemenea, luînd șocul asupra mea, că eu i-am sfătuit rudele să se ascundă de ea o vreme în scopul supraviețuirii. Mă așteptam la o reacție mînioasă, trecînd spre isterie și lacrimi purificatoare - de obicei, așa se întîmplă. Dar femeia a deversat spre mine un șuvoi bine țintit de ură neagră, complet formulată, încercînd în felul acesta să ajungă pînă

Scanned with OKEN Scanner

la mine, să pătrundă în interior și să-mi facă rău. Astfel, n-am mai avut nici un dubiu că acțiunea era deliberată. Numai vampirismul inconștient se îngrozește cînd i se vorbește despre natura lui periculoasă și se străduiește să corecteze ceva. Eroina noastră se folosea conștient de energia celor apropiați, trăia pe seama lor, iar acum se revolta și se mînia ca un cîine de sub nasul căruia s-a furat un os gustos. N-avea deloc intenția de a se schimba, de a lucra asupra sa, de a omorî vampirismul din ea.

M-am adunat numaidecît și m-am dus la victimele noastre, la pensiune. Spre bucuria mea și în sprijinul ipotezei mele, arătau ceva mai bine. Dar trebuia să învețe să trăiască mai departe. Le-am explicat lui Dimitri și mamei lui că Eleonora era periculoasă. Condițiile pentru a-și păstra sănătatea și viața erau divorțul și, cel mai important, mutarea.

Cu „problema sovietică a locuințelor", asta se putea întinde pe ani de zile. Mama lui Dimitri și-a amintit că în orașul Borovsk, lîngă Kaluga, are niște rude care se pregăteau să plece undeva în nord, iar căsuța și gospodăria să le dea cu chirie. Cuvintele despre Borovsk, un orășel încîntător, liniștit, au adus o boare caldă, pașnică. Așa au și hotărît. Au trimis o scrisoare. S-au înțeles la telefon. Neamurile se pregăteau, într-adevăr, să plece, și încă foarte curînd, în cîteva săptămîni. Totul era hotărît.

L-am învățat pe Dimitri cea mai simplă apărare energetică. S-a dus acasă să își ia lucrurile. Energia scandalului pe care Eleonora s-a străduit să-l deschidă din nou i-a fost returnată prin metoda oglinzii. Pe mama lui și pe copil a încercat să-i protejeze de întîlnirea cu Eleonora. Iar dorința de a-i apăra îi dădea și mai multe forțe. În concluzie, au plecat, slavă Domnului, și totul a mers bine.

Eleonora a încercat să-i caute, dar nu i-au ajuns puterile, fără supliment din afară, toată energia și vitalitatea ei s-au scurs ca dintr-un balonaș înțepat. S-a oprit la curtezanul următor (cine nu compătimește o femeie nenorocită, atît de crud părăsită?) și a încetat căutările. Cînd s-au reîntîlnit, după o vreme, Eleonora deja „le dăduse drumul" reorientîndu-se spre „devorarea" altcuiva.

De aceea s-au despărțit destul de ușor.

În multe situații asemănătoare, poate nu atît de grave, după divorț copiii rămîn mamei. Dintr-un motiv oarecare, există o astfel de practică în dreptul familial. Și aici, sunt convins, dacă Eleonora ar fi încercat să rezolve problema prin justiție, totul ar fi putut avea consecințe tragice. Dimitri și-a găsit la Borovsk o mireasă, nu „o prințesă", de data asta, ci o femeie simplă, liniștită. Acolo a și rămas. Dar de infantilism nu a reușit să scape, tot atît de entuziasmat vorbea și despre noua lui nevastă: „Închi-

Scanned with OKEN Scanner

puiți-vă, Grigori Ivanovici, trăim de un an și jumătate împreună și ea nu a strigat nici măcar o dată la mine! Am venit de la ziua unui prieten la unu noaptea, și ea nu m-a certat! Și doar băusem, iar ea - nimic!" Și sunt sincer bucuros pentru ei.

AL ȘAPTELEA NIVEL
Magia neagră

Eu consider că manifestarea vampirismului conștient este un nivel separat, indiferent de forma sub care apare. Cel care apelează conștient la ajutorul diavolului, la forțele negre, își ucide lent sufletul nemuritor. Cînd, la Judecata de Apoi, fiecăruia i se va face bilanțul „după legea mîinii drepte", va trebui cîntărit în talerele balanței ce folos i-a adus omului energia luată de la altul fără consimțămîntul acestuia, ce rău a pricinuit. Cine nu are dreptul să folosească energia naturii? Și acela care a făcut doar ca o fată să se îndrăgostească de el, luîndu-i și schimbîndu-i o parte din energie împotriva voinței ei, deși în final ea nici n-a înțeles, și nici n-a simțit ceva. Și acela care, folosindu-se de manipularea conștientă a oamenilor cu ajutorul energiilor, a știut să primească și să ocupe un post important în sistemul de conducere. Și acela care a supt forțele cuiva apropiat, fără milă, fără să-l fi iubit vreodată, ci doar pentru un folos nerușinat. Toți aceștia au păcătuit împotriva Naturii, împotriva orînduirii lumii. Și, dacă nu sunt pedepsiți în mod direct în timpul vieții, atunci răsplata de după viață va fi, pesemne, îngrozitoare.

Scanned with OKEN Scanner

AŢI DIAGNOSTICAT AGRESIUNEA VAMPIRULUI

CE-I DE FĂCUT?

Vampirismul conştient există, dar este atît de rar în timpurile noastre, în ţările civilizate, încît vom încerca să analizăm de fapt cazurile de „parazitism" obişnuit. Deşi nu poţi fi sigur niciodată că nu te expui atacului unui vampir.

Atacul conştient poate veni din partea celor care stăpînesc forţele întunecate, magi, vrăjitori. Nu toţi sunt şarlatani. Practicile de genul împrumutului de energie fără consimţămînt sunt răspîndite printre discipolii învăţăturilor oculte, adepţii feluritelor Loji Secrete. Întrucît mulţi au deprinderile de început în lucrul cu energiile subtile, vreau să previn comiterea unei grave greşeli.

Nu trebuie niciodată să ne supraevaluăm forţele. Simţind atacul şi detectînd de unde vine, adică văzînd în spatele lui o persoană reală, care ne pricinuieşte răul, în nici un caz nu avem voie să intrăm în luptă cu atacatorul. Sunt convins că să ataci, să străpungi conştient învelişurile de apărare şi să faci rău este destul de complicat, trebuie să ai cunoştinţe, practică, experienţă. Nu putem şti ce forţe are ce putere are adversarul, nu putem să-l evaluăm. Prioritatea este grija pentru securitatea personală. Al doilea lucru, de maximă importanţă: nu avem voie să ne folosim de aceleaşi metode. Acum omului îi va fi dată posibilitatea de a se apăra, de-a face un pas. Cu cîţi paşi înapoi va trebui să plătească evoluţia lui pentru asta? Forţele care conduc lumea sunt puternice. La fel, şi legile eticii universale sunt neîndu-

plecate. Nu merită să îţi provoci soarta.

Modul cel mai sigur de a lupta cu atacul psihic, oricît ar fi de straniu ar părea, este să nu crezi în realitatea lui. În cazul acesta, învelişurile de protecţie sunt mai greu accesibile. La aceasta se adaugă rugăciunea, oricare, aceea pe care omul o ştie. Nu trebuie să te lupţi cu răul de unul singur. Spunînd o rugăciune (eu ştiu că pentru un credincios reflecţiile mele stîrnesc rîsul), omul se conectează la egregorul dreptei credinţe, constituit de generaţiile, de miile de credincioşi. El trăieşte de veacuri şi puterea lui este de neînchipuit.

Este cunoscută anecdota despre fizicianul Niels Bohr. Unul dintre cunoscuţii săi a văzut o potcoavă în cabinetul savantului şi a început să-l ironizeze: cum poate creatorul teoriei cuantice, Niels Bohr, să creadă într-o astfel de prostioară medievală, potcoava care aduce noroc?! Laureatul premiului Nobel i-a răspuns că nu, crede în superstiţii dar că a auzit că potcoava le ajută şi celor care nu cred. De aceea, eu mă adresez omului care s-a confruntat cu prăbuşirea energetică, dar care, în virtutea unei gîndiri raţionaliste, proprie vieţii contemporane, nu a fost învăţat să se roage şi nu ştie s-o facă, considerînd rugăciunea o rămăşiţă a trecutului şi o superstiţie. Pînă şi lor, celor care se îndoiesc, rugăciunea le ajută.

Scanned with OKEN Scanner

METODE DE APĂRARE

Pe ce ne putem baza cînd ne pregătim să vorbim despre apărarea împotriva atacurilor energetice? Pe împotrivire. Principiul capital al vampirismului şi al tuturor formelor de agresiune din acţiunea conştientă (s-o numim, convenţional, magie neagră) îl constituie străpungerea deliberată a membranelor energetice protectoare ale altui om, infiltrarea în aura lui, supunerea voinţei lui şi, în continuare, deturnarea energiei lui înspre uzul propriu. În mod corespunzător, apărarea se construieşte, ca să spunem aşa, în sens invers: pentru început, întărirea voinţei, apoi dezvoltarea conştientă a centrului inimii, care intensifică dezvoltarea şi circulaţia energiei. Pe aceste baze se trezesc resursele şi capacităţile profunde ale omului, ceea ce de asemenea creşte gradul de trezie a conştiinţei. Pentru aceasta există un număr de tehnici şi exerciţii.

Pentru început, este obligatoriu să-ţi cunoşti propria stare energetică. Orice lucrare trebuie să înceapă de la o anume situaţie iniţială. Pentru a deveni punct de plecare pentru acţiunile îndreptate spre dezvoltare, starea aceasta trebuie să fie determinată, cunoscută, conturată. Numai atunci este posibilă lucrarea ulterioară. Exemplele din matematica abstractă, atît de dragi mie, vor fi din nou binevenite: pentru a şti care este translaţia, trebuie să cunoşti neapărat punctul iniţial şi punctul final al mişcării. Dacă mişcarea este infinită, atunci valoarea a doua se ia în intervale de timp separate. Iar dacă lipseşte începutul mişcării, atunci problema îşi schimbă în întregime sensul.

Cum să-ţi cunoşti propria stare? Cercetîndu-te meticulos şi consecvent, încercînd să te evaluezi pe diverse planuri: Care îţi este cantitatea de energie vitală eterică? Care este rezerva de viabilitate, de sănătate? Care

Scanned with OKEN Scanner

este forţa emoţiilor? Sunt dorinţele tale constante, direcţionate? Sunt ele pline de conţinut sau sunt de-o clipă? Care este starea minţii tale, instrument al cunoaşterii? Care-i este capacitatea de a acţiona şi de a rezista la sarcini şi tensiuni? Ei, şi cea mai grea întrebare: cea legată de spiritualitate. O percepi? Te susţine, îţi dă puterea de a suporta încercările, îţi dă un coeficient de siguranţă?

Toate răspunsurile la aceste întrebări trebuie însumate într-o unică percepţie, pe care să ne străduim s-o controlăm. Omul e dator să-şi pună întrebări, să primească la ele răspunsuri. Să descopere legităţi ascunse. Să-şi prindă necazurile de coadă şi să le rotească înapoi în punctul din care au apărut. Aşa se poate înţelege nu numai apariţia unei neplăceri, dar şi ce anume a provocat-o. Ce gînduri, ce oameni, ce fel de context şi cum ne influenţează starea.

Trebuie să învăţăm să facem astfel de introspecţii în permanenţă, nu doar o dată la şase luni, de exemplu. La început, adunîndu-ne meticulos într-un loc într-o „grămadă", iar apoi pătrunzînd în ea cu multă trudă!

Aceasta îndeletnicire este atît de dificilă şi de neplăcută, încît adesea nu îţi vine să o faci! Dacă însă execuţi genul acesta de exerciţii în mod regulat, creşte controlul asupra sinelui şi introspecţia nu mai consumă atîtea forţe. Trebuie doar să-ţi faci un obicei din a te opri şi a reflecta în fiecare zi - nu mult, este suficient o dată, de două ori pe zi, timp de 5-10 minute. Cît de plăcut este să deţii înţelegerea de sine! Dă-mi voie, prietene, să-ţi ofer un sfat: fereşte-te de anxietate, nu te aştepta la neplăceri, căci atunci vor veni sigur. Oricît ar fi de greu, străduieşte-te şi învaţă să fii obiectiv.

La o posibilă constatare a unor străpungeri şi scurgeri de energie în planul subtil propriu, nu este cazul să vă enervaţi şi să suferiţi. Calmul şi raţiunea sunt cele mai bune ajutoare.

Dacă omul se obişnuieşte să fie atent cu sine, i se dezvoltă viziunea subtilă asupra sinelui, stăpîneşte mai bine organele energetice ale simţurilor. Va putea să-şi descopere pierderea de energie psihică în schimbarea dispoziţiei, a rezervei de energie, în reducerea disponibilităţii de a acţiona şi de a lua decizii. Această percepţie trebuie transferată la nivelul fizic pentru a determina zonele străpungerii. Este suficient să-ţi asculţi corpul, să stabileşti unde se resimte disconfortul, eventualele dureri surde, apăsarea, tensiunea. Se poate încerca să se treacă un curent prin centrele energetice, prin ceakre, cu scopul de a constata dacă sunt goluri, insuficienţe.

Cum să descoperim cauza? Întîi de toate, o va sugera intuiţia. Apărarea instinctivă, neconştientizată, venită din partea Naturii pentru copiii săi este foarte mare - încredinţează-i-te. Dacă, dintr-un anume motiv, canalul intuiţiei nu răspunde la întrebarea ta, încearcă să „roteşti" înapoi eveni-

Scanned with OKEN Scanner

mentele. De la momentul actual „acum, cînd este rău", întoarce-te încet la „atunci cînd era bine". În tot acest timp, urmăreşte-ţi schimbările interioare - gînduri, sentimente, dispoziţii - şi pe cele exterioare - după contactul cu care persoane s-au petrecut schimbările, de ce, ce fel de întrebări au fost atinse în comunicarea cu ele. Stabilind persoana concretă de care sunt legate neplăcerile rezultate, analizează-ţi mai în adîncime relaţia cu ea. Acest tip de reacţie apare întîmplător sau este concentrat pe o anumită direcţie? Omul acesta ţi-a provocat pentru prima dată neplăcerea ori s-a mai întîmplat şi înainte?

Evitînd în felul acesta factorul aleator, putem stabili acţiunea intenţionată. Dacă ţi se va părea, totuşi, că ai devenit victima unei relaţii cu un vampir, acţionează mai departe, conturează miezul problemei. Care sunt motivele? De ce tocmai energia ta l-a atras? Nu exagera, nu căuta motive în lumea de dincolo. Nu trebuie să consideri numaidecît ca pe o realitate obiectivă faptul că te-ai confruntat cu un atac astral (asta micşorează forţele). Mai degrabă, cauza stă într-un interes egoist pămîntesc, din partea unui om cu intenţii nu tocmai curate. Determină modalitatea prin care s-a produs amestecul în sistemul tău energetic. Ea poate fi o furişare treptată în aura ta, cînd prin linguşire sau compătimire se adoarme vigilenţa, poate fi implicarea în probleme comune (finalizată prin captarea ta), poate fi o influenţă ocultă, o lovitură astrală, ceea ce presupune un adversar experimentat şi periculos. Cine stă în spatele acestor acţiuni? Un mag cu experienţă (vampir extrasenzorial) sau un începător, ca să zicem aşa, un diletant? Poate fi un om cu tulburări vampiriste în psihotip, adică o persoană cu un corp astral vătămat, dar nicidecum acţionînd conştient? Sau poate ai nimerit sub influenţa unui manipulator de conştiinţe, iar dezechilibrul energetic este un efect secundar provocat de tine? Nu uita că „relaţia cu un vampir" necesită întotdeauna două persoane: dacă cineva este capabil să ne ia energia înseamnă că suntem capabili să o dăm. Delimitînd genul şi modalitatea prin care se acţionează asupra noastră, ne delimităm întîi de toate locul slab. Uneori, chiar şi înţelegerea acestui fapt este suficientă pentru ca influenţa să înceteze.

Scanned with OKEN Scanner

A
APĂRAREA PSIHICĂ

Apărarea cu ajutorul Divinității supreme

Modalitatea cea mai eficientă de a te împotrivi oricărui atac este să te adresezi Divinității supreme și să menții o legătură deschisă și permanentă. Dumnezeul tău, Învățătorul tău, Lumina ta călăuzitoare îți va hrăni aura, te va fortifica și îți va reface integritatea membranei protectoare perturbate de atacul energetic, dacă îi ceri cu inima deschisă să te susțină. Cînd omul poartă mereu în inimă legătura cu Divinitatea supremă, atunci îl va ocroti Voința Lui Dumnezeu - să numim așa această uriașă forță. Ea poate înlătura loviturile, le poate micșora intensitatea. În cele mai multe cazuri, loviturile vor fi lipsite de fatalism. Mai mult, energia transmisă din planurile superioare îi dă omului puterea de a trece peste încercări.

Apărarea Superioară se realizează uneori prin intermediul egregorului propriu acelei religii sau învățături pe care omul o urmează. Canalul de legătură cu Divinitatea supremă poartă dinspre planurile superioare direct spre om o energie dătătoare de viață, pură ca un cristal. Dar canalul acesta este foarte îngust. În cazul apărării prin intermediul egregorului, omul primește și energia strînsă de biserică din momentul apariției respectivei religii. În ea se adună energia tuturor rugăciunilor care s-au spus, experiența spirituală și meritul tuturor sfinților, tuturor adepților, precum și energia tuturor datinilor și ritualurilor săvîrșite.

În cazul atacului energetic asupra omului, dacă acesta cere ajutorul spiritului supraveghetor al religiei sale, atunci întreaga energie a spiritului curge înspre apărarea lui. Și eficiența acestei modalități depinde de curățenia inimii și de sinceritatea credinței. Nu se poate să crezi în Dumnezeu numai atunci cînd ai nevoie de ceva de la El. Nu se poate să-I ceri lui Dumnezeu să te miluiască, dacă tu nu L-ai slăvit niciodată, nu L-ai slujit cu puterea sufletului tău.

Scanned with OKEN Scanner

Realizarea scutului energetic

Această metodă practică se recomandă adesea în diferite învăţături. Ea constă din construirea în jurul omului a unui scut de apărare, din materie subtilă. Aşadar, dacă omul simte un pericol venind din partea cuiva, el pune, în gînd, între sine şi sursa pericolului un scut, un ecran energetic, din energie subtilă, saturată de lumină, care seamănă cu o oglindă. Dacă omul are o imaginaţie bogată şi îşi controlează propriile-i imagini şi gînduri, atunci va putea vizualiza această imagine cu o mare claritate.

În acest caz, influenţa din cealaltă lume şi voinţa întunecată vor fi reflectate în direcţia atacatorului. Spaima şi neîncrederea ratează posibilitatea de a construi un scut solid. Lucrul de căpetenie la această modalitate de apărare este păstrarea calmului. Scutul subtil poate fi intensificat prin adăugarea de energie suplimentară din planurile înalte. Spre exemplu, reunirea dintre imaginea scutului şi reprezentarea vizibilă a imaginei icoanei, a sfîntului, a învăţătorului îi creşte puterea de protecţie.

Metode de pătrundere în structura atacului

Printre aceste metode se pot număra următoarele: să nu te identifici cu cel supus atacului, să schimbi imaginea atacatorului, să anihilezi lovitura direcţionată.

Aceste metode au la bază schimbarea naturii atacului, amestecul în structura lui. Pentru a le realiza este obligatoriu să înveţi să discerni.

Priveşte-te în gînd, dintr-o parte. Îl vezi pe atacator, te vezi pe tine. Tu poţi să priveşti cum se desfăşoară atacul, iar dacă nu ai puterea să i te opui păstrînd privirea laterală, închipuieşte-ţi că atacul care se desfăşoară nu te atinge. Imaginează-te în partea închisă a sistemului, înconjurat de un înveliş de protecţie luminos. Dacă atacul s-a petrecut, iar în aura ta este o fisură, o cădere, se poate îndrepta, în gînd, partea vătămată şi poate fi refăcută integritatea. Prin asta îţi aperi personalitatea, interioritatea şi integritatea solicitînd un sprijin de la înălţimea spiritului tău.

Cel mai adesea, în cazul unui atac energetic pare a se naşte o reacţie de răspuns din partea victimei, constînd din consimţămîntul şi supunerea ei. După cum iepurele înţepeneşte în faţa şarpelui, aşa şi omul îşi poate

Scanned with OKEN Scanner

pierde capacitatea de a se împotrivi în fața imaginii vampirului, lucru ce se întîmplă din cauza spaimei fixate în conștiința lui. Micșorarea spaimei prin concentrare, prin controlarea ei poate slăbi foarte mult influența. Se poate folosi următoarea modalitate: imaginează-ți că persoana care te atacă este un pitic, de dimensiuni foarte mici, iar tu, dimpotrivă, ai o statură și o putere gigantice. Compătimește-ți atacatorul: el este atît de slab, încît pentru a trăi îi trebuie o putere străină. Ești chiar gata să-l ajuți, să-i faci parte. Dacă ar fi să-i trimiți energie atacatorului tău, cu bunăvoință, din milă, cu sentimentul că dorești să-l ajuți, s-ar putea trezi în situația de a fi este incapabil s-o primească într-o formă atît de pură. Este o modalitate foarte eficientă, dar trebuie utilizată numai în cazul clar al unui atac neconștientizat. Dacă nu ești sigur de nivelul atacatorului, această modalitate poate fi periculoasă, pentru că într-o astfel de ofertă tu te deschizi, iar un vampir de nivel înalt va putea să exploateze acest fapt pentru scopurile lui.

Anihilarea este o metodă de apărare prin care acțiunea dirijată se transformă, în imaginație, într-o stare de liniște absolută. Dacă are oarecare experiență în tehnica meditației, omul poate să vizualizeze oceanul planetar de liniște, Vidul saturat de energie. Transferînd acolo influența negativă, el primește un sprijin prin perceperea nemărginirii forțelor binelui în fața meschinăriei, nimicniciei forțelor atacului. În felul acesta, atacul nu mai poate nu mai poate duce la furtul energiei noastre.

În aceeași măsură este posibilă metoda schimbării nivelurilor de acțiune. Dacă atacul se produce la nivel astral, trimite-l în sus, unde vei fi de neatins pentru vampir, iar forțele superioare, pure, te vor sprijini. Sau, dimpotrivă, lovitura poate fi trimisă spre pămînt, reflectînd la nivelul pămîntului influența negativă trimisă spre centrele noastre subtile. Închipuiește-ți ce eforturi trebuie să facă pentru a absorbi sentimentele tale dacă în acel moment tu distribui cu mult interes bălegarul peste straturile din grădină! Este o metodă foarte eficientă și care nu cere eforturi speciale.

Metoda răspunsului glacial

Dacă omul care îți ia energia este sîcîitor și nu depune nici cel mai mic efort pentru a lucra asupra sa, dar vrea ca problemele lui să fie rezolvate de alții, în speță de tine, cel mai bun procedeu va fi o atitudine rece față de el. Asta nu este cruzime sau indiferență. Tu îi faci un bine punîndu-l să decidă și să acționeze. În relația cu un vampir, participarea delicată și convingerea rezonabilă nu-i sunt de folos. Atîta vreme cît între voi există un tip de comunicare, el va încerca să formeze un canal pentru a-și suplimenta energia, nicidecum să se ocupe de dezvoltarea propriilor sale forțe.

Scanned with OKEN Scanner

Apărarea practică

În unele cazuri, suferind atacul unui vampir, omul poate să fie incapabil, prin forța diverselor împrejurări, de a folosi vreuna dintre metodele de apărare enumerate pînă acum. Atunci îi vine în ajutor apărarea practică, elaborată de multe generații. Ea este legată de anumite ritualuri care ajută în mod esențial la păstrarea integrității și la fortificarea membranei protectoare. Se poate numi apărarea *prin obiecte*, pentru că se utilizează așanumitele amulete și talismane, simboluri totemice. Energia legată de cruciulița de la gît constituie tot puterea apărării prin obiecte. Dacă la folosirea unei asemenea protecții se invocă forța superioară de protejare și egregorul dreptei credințe, atunci puterea ei este nelimitată.

Există de asemenea metode de apărare care folosesc diverse *simboluri*: trasarea unui cerc în jurul persoanei, sigilarea cu pentagramă. Există diverse acțiuni *ritualice*. De exemplu: te poți spăla pe față doar de dragul curățeniei sau se poate săvîrși o abluțiune rituală, și rezultatele acestor acțiuni vor fi diferite, în funcție de scopul pentru care au fost desfășurate.

Multe religii, învățături și practici au constituit un protocol ritualic de utilizare a simbolurilor, care are un sens magic. Chemarea în ajutor a forțelor nevăzute trebuie totuși să fie făcută cu o extremă precauție. Pentru a ne proteja de mușcăturile unui minuscul cățel de interior, nu cumva aducem din neant un tigru mortal de periculos, fără să avem în aceeași timp nici cea mai mică idee despre ce fel de tigru e vorba? Și ce vom face cu el după? Dînd peste un desen tainic, „de apărare", înainte de a-l folosi e cazul să ne gîndim în ce chip și prin mijlocirea căror energii va primi capacitatea de a acționa. Poate că, o dată cu modalitatea de a face doi pași pe un drum drept, vom dobîndi în plus obligația de a face trei pași la stînga, șapte la dreapta, patru înapoi, iar apoi alte cîteva sărituri și opriri. Adică ne va separa de atingerea țelului și de ieșirea din fundătură o mult mai mare perioadă de timp.

În actuala etapă de dezvoltare a omenirii, cînd se întîmplă mereu ca centrul lumii să fie transferat în corpul mental, multe practici astrale nu numai că nu funcționează, dar pot fi și dăunătoare, reprezentînd un repaus al evoluției. De aceea, nu avem voie să utilizam metodele practice în absența totală dacă nu a metodelor psihice, măcar a încercărilor oneste de a le realiza.

Scanned with OKEN Scanner

Apărarea prin acțiune

Stabilind faptul că s-a produs un atac energetic, se pot folosi următoarele reguli ale acțiunilor concrete.

Închiderea totală, compactă, astuparea „ermetică" a tuturor planurilor subtile, cu proiectarea în nivelul fizic, se realizează prin încrucișarea mîinilor, picioarelor, abaterea privirii și refuzul oricărui contact. Prin asta vampirul poate fi aruncat în starea de disconfort (numai cu condiția de a nu te intimida de propria ta „impolitețe"), și așa îl vei determina să te părăsească, ca pe un obiectiv impropriu. Folosirea unei astfel de practici, a închiderii, va însemna, de pildă, să-i refuzi vampirului casa ta, să nu-l inviți și să nu-i dai drumul în ea. Să nu dorești să-i oferi din informațiile pe care le-ai prelucrat, să rupi legăturile nedorite ce apar tocmai prin informații, mai pe ales cele folosite în procesul de lucru. Lasă-l pe colegul tău să facă măcar o parte din studiu singur, în loc să te sîcîie la nesfîrșit cu întrebările „de ce?", „cum se face asta?". Vei vedea, prietene, că te vei elibera și tu, și-i vei face și lui un bine punîndu-l să lucreze singur.

Dacă vampirul este excesiv de sîcîitor, și alte metode nu merg, *respinge-l*. Dar această acțiune nu trebuie să se desfășoare pe baze emoționale, nu trebuie să existe nici un fel de mînie sau iritare. Desparte-te de omul acela în gînd și împinge-l. Această metoda presupune o acțiune volitivă puternică, o hotărîre conștientă de a rupe relația, și nu suportă jumătăți de măsură. Nu este permis ca astăzi să respingi un om, iar mine să te „împaci" cu el și să te întorci de unde ai plecat. Te vei minți pe tine, iar legăturile nu se vor rupe, ci dimpotrivă, vor fi mai puternice, alimentate fiind de slăbiciunea noastră.

În genul acesta de metode poate fi inclusă și cea *paradoxală*, sau metoda spontană de apărare. Nu este o modalitate de apărare special elaborată, fiind legată de practicile sufiților și mai ales ale zen-buddhiștilor. Luminarea întîmplătoare, acțiunea fără legătură cu cea precedentă, imprevizibilitatea sunt atuuri în lupta cu adversarul. Trebuie ori să contezi cu totul pe inima ta și să nu ai în ea nici o picătură de înșelătorie, ori să te antrenezi în permanență și să-ți menții structura interioară într-o stare de înaltă capacitate de muncă.

Numai atunci energia ce se strînge în mod tainic poate primi o utilizare adecvată la momentul necesar.

Scanned with OKEN Scanner

Apărarea informațională

Nu este atît apărarea informației pe care am acumulat-o și prin care comunicăm, cît apărarea de informațiile pe care încearcă să ni le inducă alții, de introducerea gîndurilor de altă natură, a imaginilor, a programelor străine.

Pentru acesta, întîi și-ntîi trebuie să ne descotorosim de „vampirul" informațional din noi. Învață-te să nu resimți o stare de plictiseală și disconfort în absența comunicării și fără un șuvoi constant de informații. Fii singur cu tine însuți pentru o vreme, și vezi ce bine este. Revino periodic la un astfel de dialog interior. Întreabă-te ce atitudine ai față de informația care se prăvălește într-o avalanșă tot mai mare asupra omului modern. Controlează emoția indusă din afara. Adesea ni se oferă gînduri și fapte în așa fel, încît ele ne provoacă sentimentul mîniei, al compasiunii, ș.a.m.d. Delimitează lumea emoțiilor tale de sentimentele aduse din afară. Lasă numai faptele și prelucrează-le singur, construiește-ți singur emoțiile. Din cînd în cînd, îndepărtează vechiturile emoționale, ele ne acoperă și ne lipsesc de forța și de viteza reacțiilor. Dar nu te raporta la orice informație introdusă cu superioritate, nu te mîndri cu intelectul tău. Nu te da în lături de la „munca de jos". Uneori, în ceea ce la prima vedere pare neinteresant, se ascunde ceva cu adevărat valoros și util pentru noi toți.

Apărarea prin intermediul forțelor naturii

Această metodă se constituie din utilizarea uriașelor energii ale naturii. Este vorba despre energia fundamentală a Pămîntului-mamă și despre forțele naturii, care, după cum simte și omul, sunt înrudite cu el. În acest sens, diferitele învățături au elaborat metodici concrete.

Apărarea prin apelul la energia telurică începe de la a învăța să te simți legat de pămînt ca de o ființă vie și ca de o sursă de putere. Trebuie să înveți să te împămîntezi, adică să simți în fiecare clipă legătura cu pămîntul, sprijinul acestuia. Pentru aceasta se folosește metoda lui Dao, a con-

Scanned with OKEN Scanner

centrării gîndului asupra tălpilor şi asupra contactului lor cu suprafaţa pămîntului. Cu cît reuşim să simţim mai clar, cu atît legătura va fi mai solidă, mai activă.

În momentul în care asupra noastră acţionează o forţă străină, comutăm pe simţul tălpilor şi, în gînd, facem să treacă prin noi, în sus către locul atacat, un şuvoi puternic de energie densă, telurică. Cu cît o simţim mai tare, cu atît mai puternică este protecţia. Putem să transmitem în pămînt energia negativă ce trece prin noi, pînă la scurgerea completă prin vîrfurile degetelor.

Este util să apelezi la energia pămîntului pentru a-ţi menţine sistemul energetic la o cotă înaltă. Lipeşte-te de pămînt, dizolvă-ţi în el oboseala şi ia din forţele curate ale naturii. Acest exerciţiu se poate realiza şi cu ajutorul copacilor, care poartă în ei energiile pămîntului. Oferă oboseala ta copacilor receptori de energie, şi apoi încarcă-te de la cei donatori de energie.

La fel se poate fortifica trupul cu ajutorul altor forţe ale naturii. Încălzindu-se lîngă un foc, fiecare, măcar o dată, a încercat să-şi refacă forţele corpului eteric căruia îi este frig şi nu-i ajunge energia pentru încălzire. Privind focul, suntem în stare să recepţionam energia cea mai pură a forţelor elementare şi să ne umplem cu ea corpurile astral şi mental. Dacă ne aşezăm într-un loc deschis, ne desfacem mîinile în lături şi ne lăsăm în voia vînturilor, energia pură a forţei aeriene ne va umple. Apa, ca şi pămîntul, conferă o puternică susţinere în planul pasiv şi este capabilă să ne cureţe de informaţia negativă. Ascultă-ţi sinele, dragă prietene, şi vei putea, cu siguranţă, să-ţi găseşti modalitatea de completare şi menţinere a rezervei energetice.

Apărarea prin rugăciune

Desigur, prin intermediul rugăciunii cerem ajutorul Divinităţii supreme, egregorului credinţei. Despre acest mijloc de apărare am vorbit deja. De ce vreau să mă opresc asupra lui mai în amănunt? În rugăciune se ascunde o uimitoare înţelepciune şi putere. Este important ca rugăciunea să se spună în mod conştient şi omul să creadă în puterea ei.

În vremea de acum, cînd zona forţelor întunecate se lărgeşte şi cucereşte poziţii noi, multe metode de apărare îşi pot pierde eficienţa tocmai din cauză că omul care apelează la ele nu este în stare să creadă în eficacitatea lor în mod deplin, fără rezerve. Judecata îl slăbeşte pe om. Omul din vechime credea cu sfinţenie în amuletă, şi ea îl apăra intens. Aceasta este

Scanned with OKEN Scanner

legea legăturii inverse. Omul contemporan nu este capabil să creadă în felul acesta. Legătura se năruie şi îşi pierde forţa. De aceea m-am convins că multe metode de protecţie sunt sau slabe, sau accesibile doar celor ce se cunosc bine pe ei înşişi, oamenilor antrenaţi în cunoaşterea de sine.

Ei sunt o minoritate. Şi, de regulă, cunosc deja natura atacului şi pregătirea împotriva lui.

Omului care s-a confruntat pentru prima dată cu un atac şi a aflat că în spatele lui există o voinţă străină şi duşmănoasă îi este greu, în această stare de confuzie, să înceapă prin a face ordine în sine, a-şi înţelege problemele şi dezechilibrele. În aceste cazuri, mijlocul cel mai bun şi poate singurul este rugăciunea. Dacă omul este bolnav şi forţele lui sunt prea slabe pentru concentrare şi focalizare interioară, el se fortifică prin rugăciune. Dacă cineva încearcă să te „apuce" prin intermediul legăturilor tale pământeşti, prin cei apropiaţi, mai ales prin copii, pentru a te apăra în astfel de cazuri de forţele întunecate, trebuie să încerci să-i aperi pe ei. Roagă-te pentru ei. Se încearcă subordonarea ta prin zonele marginale ale conştiinţei - în somn, prin sugestie, prin alcoolism în cele din urmă (fenomenul se întîlneşte prea des pentru a fi trecut sub tăcere) -, roagă-te!

Calmul, voinţa şi rugăciunea constituie cea mai bună apărare împotriva atacului energetic.

B

APĂRAREA FIZICĂ

Poate fi omul convins că starea care-l chinuieşte este urmarea unor atacuri? Nu trebuie uitat că adesea reacţiile comportamentale simple sunt confundate cu acestea. Dacă nu ne place un om, în compania lui ne simţim prost şi fără să existe manifestări energetice. Dacă omul s-a simţit rău şi-l nelinişteşte ceva în asemenea măsură, încît este gata să-şi imagineze un vampir drept cauză, întîi de toate trebuie să analizeze starea corpului fizic. Părţile slabe, focarele de infecţie ale corpului fizic vor atrage după sine, la fel, probleme în proiecţiile din planul subtil ale acestor organe. De exemplu, dacă în planul fizic ficatul te doare, este inutil să-ţi echilibrezi cîmpul astral, să-ţi „piepteni" sentimentele. În corpul astral, pe locul ficatului se va găsi o gaură larg deschisă, în care se vor absorbi toate bunele intenţii. Nu este exclus (şi mai degrabă aşa stau lucrurile) ca motivul îmbolnăvirii

Scanned with OKEN Scanner

ficatului să fie de origine mult mai subtilă. Dar, dacă nu ne vom ocupa de tratarea corpului fizic, nici corpurile subtile nu se vor reuni într-un tot armonios. Cu cît starea fizică este mai bună, cu atît mai bună este sănătatea, starea corpului eteric; în consecință, vor fi mai mari suportabilitatea, capacitatea de a rezista, controlul mental. Pentru menținerea sănătății corpului fizic, este foarte folositoare lumina soarelui. Toți își aduc aminte, din tradiție, că vampirii nu suportă soarele. Radiația solară consolidează puternic aura umană, totodată „arde" punțile mărunte (lipsite de importanță), de care este plină existența (mai ales la oraș). În acest context, vreau să fac o mică observație.

Nu recomand, în cazul real, evident, al percepерii unei influențe străine, să ieșiți în natură, într-un loc depărtat de lume. În împrejurimile orașului se poate, dar numai într-un loc mai mult sau mai puțin populat. În timpurile actuale, insuficiența energetică produsă de influențele străine se pune adesea pe seama oboselii provocate de viața la oraș și a tendinței de a pleca în „pustietate". Pericolul constă în aceea că, neavînd o idee despre gradul de distrugere pricinuit corpurilor sale subtile, membranei protectoare, omul se trezește față în față cu puterea colosală a forțelor naturii. E greu de presupus că ar fi capabil, pierzîndu-și echilibrul, să suporte relația cu ele. Desigur, îi vor plăcea aerul proaspăt și apa curata a lacurilor nepoluate de civilizație. Dar daca va întîlni o rusalcă? O mumă pădurii? Un duh? Va putea el, cu apărarea distrusă, să suporte un foarte posibil contact cu ele, spiritele Naturii? Mai bine se duce la casa de vacanță să cultive castraveți. O interacțiune ușoară cu forțele naturale, în cazul de față cu pămîntul, este exact ce-i trebuie în aceasta situație.

La fel, mai degrabă periculos decît sănătos este mersul la munte sau la mare. Marea reprezintă o manifestare magnifică a forței naturale a apei, condusă de Lună. Luna dirijează și psihicul uman, avînd o legătură directă cu corpurile lui subtile. Este posibil ca emoțiile să fie atît de profunde, încît a le face față să nu fie deloc simplu. Munții apropie de soare, dar îl lasă pe om în voia vîntului, sub stăpînirea forței naturale a aerului. Este bine să te duci acolo complet sănătos, cu o rezervă de energie. În starea de dezechilibru, nu merită riscul de a te da naturii sălbatice. Am auzit că ocultiștii, adoptînd termenul „atac psihic", le recomandă pacienților o localitate de odihnă în regiunea interioară a țării ca fiind locul cel mai nepericulos.

Încă un mijloc simplu de susținere a corpului fizic este alimentația. Toata lumea știe că este greu să-l ataci, printr-o acțiune energetică, pe omul grosolan, insensibil. Desăvîrșindu-se, devenind mai subțire și mai curat, omul devine mult mai sensibil, ceea ce înseamnă și mai vulnerabil. Creșterea sensibilității adesea se obține prin post. Ce-ar fi să încercam să acționăm

Scanned with OKEN Scanner

„pe invers"? Adică, altfel spus, pentru o mai mare protecție exterioară, să mănînci bine! În același timp, un stomac plin va micșora fluxul de sînge spre cap. În cap se găsesc centri importanți de schimb energetic. În cazul unei aprovizionări sanguine diminuate, cîmpul lor eteric scade, devine mult mai dens, și este mai greu de alterat. Activitatea centrilor energetici poate fi de asemenea frînată prin apă caldă. Se poate face o baie caldă relaxantă, se pot pune doar picioarele într-un lighean cu apă fierbinte și pe frunte un prosop umed, cald. Pentru a slabi tensiunea din plexul solar, se poate pune pe el o sticlă cu apă caldă. Desigur, apa caldă nu poate vindeca tulburarea echilibrului energetic provocată de influența energetică, dar aduce o ușurare și oferă un răgaz pentru refacerea propriei apărări.

Scanned with OKEN Scanner

DIETA ENERGETICĂ

Din punctul de vedere al învățăturilor ezoterice, omul trebuie să se alimenteze cu trei tipuri de nutriment: hrana propriu-zisă, care menține viața corpului fizic, aerul, care hrănește corpul eteric, și impresiile, care, transformîndu-se în sentimente, vor hrăni corpul astral, iar transformîndu-se în interpretări, vor alimenta corpul mental și pe cele superioare lui. În mod corespunzător, fiecare fel de hrană poarta o anume energie specifică.

De fapt, hrana îi aduce omului cele mai dense și grosiere forme de energie: energia biochimică, participînd în mod nemijlocit la procesele metabolice de schimb din organism, se transformă în energie musculară, mecanică și în alte forme de energie legate de susținerea vieții omului. Pentru ca energia hranei să fie folosită cu o mai mare eficiență, există cîteva recomandări asupra modului de nutriție. Uneori ele sunt legate de niște învățături religioase (bucătăria vegetariană a Vedelor, la indieni, alimentele cușer, la evrei). Se pot alege cîteva indicații:

Trebuie să ne alimentăm, după posibilități, în mod regulat, fără a suprasolicita organismul pentru prelucrarea cantităților de hrană în surplus. Regimul vegetarian este util pentru dezvoltarea lumii interioare, pentru autocunoaștere, dar în cazul unei posibile agresiuni este obligatorie o hrană mai solidă, energii mai grosiere. În general, regimul vegetarian, după toate aparențele, nu-și are locul la oraș, deoarece duce la o sensibilitate crescută, și de aceea îl face pe om mult mai vulnerabil. Are loc o contradicție. Soluția va fi, probabil, vegetarianismul în comunități de adepți ai acelorași idei. Dacă omul trăiește în singurătate, alimentația de proveniență animală este obligatorie.

Este util să postiți periodic și să vă alimentați ținînd cont de mediu.

Mîncarea dură, foarte grasă, picantă, sărată este un exces şi, ca orice exces, slăbeşte forţele. Înţelege, interlocutorul meu imaginar: ceea ce mîncăm, după un timp, devine o parte din noi. Trebuie să avem faţa de hrană o atitudine echilibrată, de respect. Niciodată să nu prepari mîncarea cu sentimente rele, iritante.

Felul următor de hrană energetică este respiraţia. Există diferite metode de corectare a respiraţiei. Aici intră şi respiraţia superficială, uşoară, şi reţinerea ei la expiraţie. În orice caz, adăugarea unui procent de conştienţă în procesul respiraţiei permite controlarea energiei şi contribuie la o mai bună conservare a ei. Nu vreau să fac recomandări, nefiind un specialist, dar socotesc că respiraţia, ca şi existenţa omului în totalitate, trebuie privită în mod raţional. Şi acolo unde aerul este greu trebuie respirat superficial, altfel decît la aer curat.

Am în vedere nu poluarea chimică a aerului, atît de proprie acum oraşelor, ci atmosfera psihologică nocivă.

Iată şi cel de-al treilea fel de hrană: impresiile, care sunt propriu-zis nutrimentul planurilor subtile ale omului. Nu avem voie să le subevaluam. Trebuie să învăţam să privim lumea, să ne bucurăm de ea şi să o vedem în toate manifestările ei, nu numai în ceea ce se zăreşte la prima vedere şi se percepe prin înţelegerea celor văzute, prin om. Viziunea clară, spontană, adevărată generează cea mai curată energie pentru corpurile subtile superioare.

Mai există un punct de vedere. Plantele sunt create pentru a deveni hrana animalelor, animalele - hrana omului. Omul, în felul său, este hrană pentru Dumnezeu. Doar că nu fiecare om este bun pentru aşa ceva, nu oricine va fi primit. „În această lume omul va fi mîncat oricum, dar este mare diferenţa dintre cei care o fac - Arhanghel sau demon", spune o pildă sufită.

Scanned with OKEN Scanner

EXERCIȚII PENTRU ACUMULAREA DE ENERGIE

1
Relaxarea totală

Așează-te în fotoliu sau întinde-te pe o suprafață moale, sprijinindu-te pe spate, și unește-ți ușor mîinile.

Bucură-te de un calm deplin. Curăță-ți treptat mintea de gînduri, de parcă nimic nu ar exista. Apoi încearcă să-ți concentrezi percepțiile asupra mușchilor, și vei simți că în corpul tău există o oarecare tensiune legată de disponibilitatea permanentă pentru acțiune. Alungă-ți tensiunea din toți mușchii. Vei percepe o masă inertă. Greutatea ta a crescut, iar tu apeși mai tare pe suprafața de sprijin. Acum încearcă să-ți înscrii în memorie această senzație pentru a o putea actualiza integral, dacă este posibil, în orice moment.

2
Legătura cu pămîntul

Așează-te pe un scaun cu spateaza dreaptă și pune-ți tălpile pe podea. Nu-ți încrucișa mîinile și picioarele, pune-ți mîinile pe șolduri cu palmele în sus.

Curăță-ți treptat mintea de orice. Acum vizualizează ceakra inferioară, aflată la baza coloanei vertebrale, și o legătură directă cu pămîntul plecînd din ea. Dacă faci exercițiul în cameră, urmărește mental cum canalul energetic străbate ca o axă toate obstacolele, etajele, planșeele și atinge pămîntul. Antrenează-te și încearcă să obții un contact instantaneu.

Scanned with OKEN Scanner

3
Exercițiul de respirație

Trebuie să fii atent ca respirația să se facă pe ambele nări. Dacă o nară nu lucrează, iar acesta este un fenomen normal, apleacă-te puțin pe spate și în partea opusă, apasă ușor cu degetul nara liberă, închizîndu-i respirația. Atunci se deschide și cealaltă. Se poate începe exercițiul. Impune-ți un sen-timent de relaxare. Apoi concentrează-te mental asupra mușchilor abdominali: ei vor intra în starea normală de semitensiune. Detensionează-i. Apoi contractează-ți puternic mușchii abdominali. Acum relaxează-te. Totodată, urmărește curentul de aer. Vei ajunge treptat la respirația încetinită, care normalizează fondul tău energetic.

4
Exercițiul de respirație

După realizarea exercițiilor de respirație, culcă-te pe spate, ridică-ți picioarele (fără să le îndoi), expiră lent, contractînd mușchii abdominali. Oprește-ți respirația, după care inspiră lent și coboară-ți în același timp picioarele.

Stînd în picioare, apleacă-te încet înainte, pentru a atinge pămîntul cu mîinile; contractînd puternic mușchii abdominali, oprește-ți respirația. Apoi ridică-ți încet tot corpul și inspiră în același timp.

Stînd în genunchi, fă un salt brusc, închipuindu-ți că te trage cineva în sus de creștet. Efectuează acest exercițiu de 2-3 ori.

Scanned with OKEN Scanner

„MÎNTUIEŞTE-MĂ PE MINE, DOAMNE"

Iată încă o temă, care, ca orice temă profundă, va antrena după sine un lanț de reflecții.

Eu și cu tine, dragă prietene imaginar, ne-am afundat în infinitul cunoașterii. Am încercat să înțelegem ce este omul, care este rolul lui în lume, cum relaționează el cu alți oameni.

Am căutat înțelesuri care se află dincolo de limitele conștiinței noastre, adică am încercat să o lărgim. Am vrut să aflăm ce este materia, ce este energia, din ce forțe este constituit Universul, cum se deplasează ele, căror legi li se supun.

Ne-am putut imagina că totul se aseamănă, că în relațiile unui singur om luat în mod separat acționează aceleași legități ca și pentru Planetă în întregul ei. Tot așa, fiecare om reface întreaga lume cu energiile lui. Am studiat Universul ca pe un loc al energiilor în continuă mișcare și schimbare. Am încercat să înțelegem legitatea schimbului reciproc de energie dintre oameni și am găsit că sunt posibile dereglările lui. Am încercat să le cercetăm, să înțelegem cauzele lor.

Să întrebăm acum: DE CE?

De ce abordăm o problemă atît de inconfortabilă? De ce nu vorbim, dimpotrivă, despre bine și frumos, de ce nu mergem spre lumină? Nu o dată am întîlnit adevărul din vechime: „Ce este sus este și jos". În măsura în care ni se dau nouă, oamenilor, înălțimi sufletești de necuprins cu ochii, la care suntem în stare să ne ridicăm, la picioarele noastre, în iad, se deschide o prăpastie tot atît de adîncă. Trebuie să recunoști pericolul, să ai

Scanned with OKEN Scanner

o conştiinţă vigilentă şi să fii gata să te întîlneşti cu el. Nu trebuie uitat că în lume şi în fiecare om, fără o clipă de întrerupere, se duce războiul Întunericului şi al Luminii, al lui Dumnezeu şi al Diavolului.

Atacurile energetice constituie metoda, armele folosite în acest război. Vampirismul este o afecţiune patologică. La început se produce o leziune nu prea mare, dar, fără încercarea de a vindeca, de a rezolva, pe om îl aşteaptă moartea. Vampirismul este periculos nu doar pentru vampir, devoratorul energiei noastre, ci şi pentru noi, mai mult decît prin simpla diminuare a forţelor. Noi ne pierdem energia vitală subtilă, care ar trebui direcţionată spre alte ţeluri. Şi pentru binele nostru, şi pentru binele omului care în mod obiectiv este chiar vampirul, şi pentru binele întregii omeniri, cu vampirul trebuie să te lupţi. Trebuie să te lupţi cu vampirul dinăuntru, să nu-l laşi să se dezvolte şi să te înghită. Trebuie să te lupţi cu vampirul din afară, care face rău. Şi niciodată să nu uiţi asta.

De ce discuţia despre vampirism, care n-a încetat vreodată în diferitele învăţături şi sisteme ale credinţei, apare cu o forţă nouă şi devine tot mai importantă şi mai actuală?

Răspunsul este de o covîrşitoare importanţă pentru rolul viitor al Rusiei. Şi nu doar legătura simbolică se zăreşte aici: vine era Vărsătorului, iar Vărsătorul este semnul ţării noastre. De Rusia este legat un program enorm de dezvoltare a umanităţii. Încercările pe care le-a suferit poporul rus au fost o jertfă de răscumpărări pentru lumea întreagă. Dincolo de ororile, cruzimile şi minciuna pe care este construită istoria cea mai recentă a Rusiei, ele sunt părţi ale planului divin unitar, universal. Toate aceste „experimente" asupra materialului uman vor duce, în final, la construirea unui om nou.

Eu adopt poziţia prin care, la nivelul actual al dezvoltării societăţii, baza evoluţiei viitoare trebuie să fie prelucrarea mentală. Timpurile cunoaşterii astrale au trecut. Numai raţiunea, numai înţelegerea sinelui, a propriului rol în lume îi vor da omului posibilitatea de a transfera energia acumulată din straturile inferioare, dense, spre cele superioare, spre Divinitate. Iar în Rusia condiţiile prealabile pentru aşa ceva sunt îndeplinite în mai mare măsură decît în orice altă parte. Socialismul l-a vîrît pe om în tipare, dar prin asta, în mod insidios, l-a disciplinat. Se pot considera astfel învăţămîntul obligatoriu (şi importantă este nu calitatea lui, ci atotcuprinderea) şi regulile morale. De aceea în Rusia este formată o structură concretă, corespunzătoare planului mental, şi împlinirea ei se face treptat, în continuare.

În afară de acestea, adîncindu-ne în diferitele doctrine ezoterice, nu trebuie uitată bogăţia spirituală pe care am primit-o moştenire: dreapta

Scanned with OKEN Scanner

credință. Credința rusă, pravoslavnică, este o comoară duhovnicească nepreţuită a poporului rus. Într-adevăr, calea salvării propusă de ea trece prin porți înguste. Dar cu atît mai înaltă şi de necontestat este valoarea căutărilor duhovniceşti. Cine este fericit să aibă credinţă „cît un bob de muştar" se găseşte sub protecţia plină de putere a credinței pravoslavnice. Acela care însă nu are, deocamdată, posibilitatea de a crede deplin, cu toată inima, este dator să nu afecteze puterea egregorului credinței pravoslavnice, atitudinea lui trebuie să fie de respect, nu de profanare. Prin aceasta se înmulțește binele în Univers. Dar creşterea, înflorirea spirituală a Rusiei va avea parte de tot mai multă împotrivire din partea forțelor întunecate universale. Ţara noastră nu va fi ocolită de valul formelor inferioare de misticism, de practici oculte orientate spre egoism. Va fi activată şi umflată tema vampirismului, dar dinspre altă parte, astrală, care o va transforma în „sperietoare".

Să produci idei şi apoi în jurul lor un energetism al spaimei, în care vor fi absorbite tot mai multe şi mai multe potențiale victime - este destul de simplu de înțeles CUI îi trebuie aceasta.

De aceea, aş vrea să previn omenirea să nu admită dezlănțuirea forțelor întunecate, să o îndrept pe calea rațiunii. Doar lucrul cu sine, cunoaşterea sinelui ca părticică a lumii şi a lumii ca pe sine însuşi, acestea îl va duce pe om spre Lumină.

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA a III-a

INTRODUCERE
la partea a-III-a

Universul şi raţiunea sunt două noţiuni pe care le-am asociat de mult, înţelegînd în acest timp că existenţa noastră în lume este determinată de energia Raţiunii a cărei întruchipare este în fapt Universul. Energetismul Raţiunii există în orice fiinţă, în orice plantă sau piatră. „Puterea sufletului", „puterea gîndurilor", „puterea interioară", „puterea privirii"... Folosind aceste expresii uzuale ne întrebăm oare: de unde îi vin omului „puterile"?

Noi toţi suntem particule ale Universului aflate într-o stare de schimb bioenergetic permanent cu Cosmosul, cu Pămîntul, cu Natura înconjurătoare, cu plantele, animalele şi desigur cu oamenii.

Între toate lucrurile din lume există o relaţie bilaterală. Tot spaţiul înconjurător este plin de canale şi cîmpuri energetice, de nori denşi sau rarefiaţi de energie. La suprafaţă totul arată destul de stabil şi, pînă şi cele mai copleşitoare cataclisme, nu au puterea de a destabiliza acest echilibru. Dar vi s-a întîmplat să vă gîndiţi la forţele pe care se sprijină lumea noastră? Aţi încercat fie şi o secundă să vă imaginaţi o particulă dintr-un spaţiu energetic unitar? Este o rătăcire să te crezi centrul Universului şi să-ţi supralicitezi rolul în procesul general de schimburi energetice. Dar şi mai mare rătăcire este să-ţi micşorezi rolul, să te excluzi deliberat dintre forţele naturale ale energetismului general. Vorbim mult astăzi despre mijloacele de apărare împotriva influenţelor nefaste ale unui cîmp energetic străin. Au apărut deja oameni care nu se mai pot gîndi la altceva, caută în permanenţă pe cineva sau ceva de care să se apere. Au devenit foarte populare discuţiile despre deochi şi farmece, despre karma, despre magia albă şi neagră.

Scanned with OKEN Scanner

Este clar că trebuie să te aperi și să-ți însușești metodele de autoreglare, dar, de regulă, toți oamenii normali, care au asimilat aceste metode și sunt familiarizați cu bazele parapsihologiei, au o apărare instinctivă la nivel inconștient. De altfel, practic tot ce facem și spunem, felul în care comunicăm cu oamenii din jur, se petrece inconștient. Multe se află puse în om încă înainte de naștere prin experiența strămoșilor. Totuși lumea înconjurătoare se schimbă vertiginos, apar surse noi de energie negativă, forțele rele îl urmăresc pe om în forme cu totul diferite, neștiute pînă acum și noi căutăm iar și iar modalități de apărare împotriva lor și încercăm să găsim în jurul nostru izvoare de energie pozitivă. Deși nu reușim să descoperim nimic radical nou. Tot ceea ce îl așteaptă la sfîrșitul căutărilor pe omul însetat de echilibru sufletesc, deja a fost încercat pe lumea aceasta de cineva, cîndva. Totul se întoarce și noi ne adresăm iarăși vechilor înțelepți și religiilor. Probabil că este chiar mai simplu să nu inventăm metode fantastice și nu întotdeauna lipsite de riscuri pentru cei din jur, să nu ne adresăm noilor curente pervertite din religiile diverselor popoare, ci să încercăm să preluăm pentru vremurile actuale ceea ce a ajuns pînă la noi din adîncul veacurilor: pietrele „înțelepciunii seculare", curate și spălate de oceanul timpului. Imaginați-vă că, după lectura cărții despre bioenergetică, veți reuși să vă clarificați cîte ceva pe care-l concentrați în conștiința dumneavoastră, după care vă puneți mîna pe frunte, o apăsați ușor și simțiți deja că în palmă apare o piatră, nu prea mare, netedă și caldă. O puteți lăsa în mînă sau lipi de inimă, pune pe stomac sau „rula" pe talpă. Modalități necomplicate de concentrare a energiei ne pot ajuta pe mulți dintre noi. Poate că a venit vremea să adunăm pietrele? Să înțelegem tot drumul parcurs de Natura Pămîntului și omenire de-a lungul a mii, milioane și miliarde de ani?

Grigori Kapița, autorul materialelor cuprinse în această carte și prelucrate în conformitate cu cele mai noi reprezentări ale bioenergeticii, a încercat toată viața să găsească principiul inițial al redistribuirii energiei Universului între cele patru forțe fundamentale ale naturii: Pămînt, Apă, Foc, Aer. A încercat să înțeleagă cum se poate domina energia nestăvilită pentru ca ea să poată sluji Omului și să ajute la triumful Binelui. Poate că multe din reprezentările lui Kapița vi se vor părea nad've, iar expunerea confuză, dar merită luat în considerare faptul că materialul s-a adunat demult, cînd despre existența bioenergeticii ca știință, cu postulate clare, nici nu se bănuia măcar. Găsim, în schimb, acum o deplină confirmare a presupunerilor despre relația bioenergetică reciprocă dintre om și forțele Naturii, despre schimbul energetic dintre oameni, despre mijloacele de apărare împotriva influenței negative a lumii înconjurătoare și a modalităților de completare a energiei vitale.

Scanned with OKEN Scanner

SCHIMBUL BIOENERGETIC DINTRE OAMENI

Nu este deloc simplu în vremea noastră să-ți păstrezi echilibrul și probabil că fiecare dintre noi a simțit nevoia nu o dată de a se descărca pe cineva, de a scăpa de energia negativă și de stres. Există o sumă de mijloace pentru a o face și de asemeni de a primi o încărcătură de energie pozitivă, și totuși sunt ele general valabile, aplicabile în orice caz și în orice situație? Fericit este cel care crede și-l are în gînd pe Dumnezeu dorind salvarea sufletului, se roagă și merge la biserică. Dar ce să facă milioanele de oameni educați de părinții atei într-un mediu ideologic unde legile luptei de clasă au înlocuit principiile moralei general umane? și iată că a sosit falimentul sistemului totalitar și ce-i de făcut acum? Libertate? Eliberarea de idealurile impuse de fostul sistem? Pe mulți această „libertate" îi apasă, oamenii nu știu unde să se ducă și cum să coreleze situația prezentă cu multitudinea de sfere deschise dintr-o dată disponibilităților lor spirituale și fizice. Ca să te adresezi acum lui Dumnezeu, multora dintre noi nu ne este simplu, de aceea căutăm înțelegerea de sine și relațiile cu cei din jur în mod independent. Pe primul loc, fie și inconștient, se situează confortul bioenergetic. Există o sumă de mijloace pentru atingerea lui de unul singur și fiecare își alege drumul. Dar pentru început n-ar fi inutil să delimităm ce modalitate ar fi cea mai potrivită pentru dumneavoastră. Trebuie doar să vă calculați exact potențialul energetic, mai simplu spus, să înțelegeți de cine și de ce merită să vă temeți și ce este mai important pentru dumneavoastră: să evitați pierderea de energie, s-o primiți din afară sau să cedați energia negativă netrebuincioasă, care vă dă peste cap viața și vă strică relațiile cu alți oameni.

Scanned with OKEN Scanner

Dar ce se întîmplă, de regulă, cu adevărat? Oamenii impulsivi nu-şi aleg victimele în mod special, ei îşi varsă toate „reziduurile" pe apropiaţi, pe colegi, pe însoţitorii întîmplători din transporturile în comun. Cei care sunt mai înţelepţi se apucă cu seriozitate să-şi corecteze biocîmpul. În primul rînd, pentru început, încearcă să păstreze neschimbat propriul spaţiu vital şi să nu admită cotropirea lui excluzînd în felul acesta chiar posibilitatea de a percepe energia negativă. În al doilea rînd, dacă totuşi nu s-a putut evita deformarea biocîmpului prin energie negativă, ei caută, pentru a se debarasa de ea, mijloace nedăunătoare celor din jur (apa, contactul cu arborii consumatori de energie, în sfîrşit, sarcinile fizice). În al treilea rînd, ei iau energia pozitivă din Natură sau o primesc cu recunoştinţă de la oamenii apropiaţi cînd aceştia sunt gata să le-o ofere. Iată că despre toate acestea vom încerca să vorbim în fiecare capitol al cărţii.

Pentru început va trebui să stabilim în ce fel se petrece schimbul bioenergetic dintre oameni. Noi toţi, pe lîngă corpul natural constituit din molecule de apă şi alte substanţe chimice, avem şi un cîmp energetic propriu oricărui organism viu, prezent în formă invizibilă în fiecare celulă. În afară de asta, o parte din biocîmp (aura) iese din limitele corpului fizic şi devine vizibilă şi perceptibilă pentru cei ce au aptitudini bioenergetice dezvoltate.

Învelişul biocîmpului ne determină energia vitală şi în plus ne dă posibilitatea să realizăm schimburi bioenergetico-informaţionale cu lumea înconjurătoare. Ne-am obişnuit să numim biocîmp sau aură constituanta energetică a omului la un loc cu aureola specifică a cîmpului său fizic. Aura este compusă din cîteva învelişuri. Existenţa ei este atestată din timpuri străvechi la diferite popoare doar că o denumea fiecare în felul său. Numărul de învelişuri, după reprezentările numeroaselor învăţături religioase şi al rezultatelor cercetărilor ştiinţifice actuale, oscilează între trei şi şase. Astfel vechii egipteni considerau că după moartea omului, din corpul fizic se eliberează, aflate în strînsă legătură cu el şi învelişurile ce-l înconjoară: numele, sufletul şi dublul omului însuşi, întruchiparea sorţii de dinainte şi de după viaţă.

Se consideră că partea importantă din aură este alcătuită de cîmpul energetic cel mai apropiat de corpul fizic şi care determină rezerva de energie vitală. Această componentă se numeşte în mod obişnuit biocîmp. La fiecare din noi el are densitate şi mărime specifice, „grosime", „vîscozitate" specifice. De aceea la unii oameni el poate să asimileze şi să „dizolve" în sine celelalte învelişuri. Problema este că în strînsă legătură cu biocîmpul se află încă minimum două învelişuri. Unul din ele determină gradul de maturitate emoţională a omului, celălalt, gradul dezvoltării sale spirituale. În aura unor oameni, învelişurile emoţionale şi spirituale prac-

Scanned with OKEN Scanner

tic nu se observă. Şi chiar ele conferă aurei noastre culoare. Există chiar astfel de noţiuni ca „nuanţă emoţională" şi „spirit luminos divin".

Policromia aurei o pot vedea numai preoţii *lama* din Tibet, care de mici copii trec prin numeroase probe. Special pentru aceasta, celor pregătiţi pentru drumul unui *lama* li se deschide în copilărie, pe cale chirurgicală, „al treilea ochi" (li se trepanează osul frontal), în orificiu se pune pentru o vreme un dop de lemn apoi se scoate şi rana se cicatrizează iar viitorul *lama* tămăduitor dobîndeşte uimitoarele aptitudini de a vedea aura - forţa vitală a oamenilor. Nimic nu se poate ascunde de „al treilea ochi", nici boala, nici gîndurile, nici starea sufletească a omului ce îi influenţează bioenergetismul.

Fiecare dintre noi se poate apropia într-o oarecare măsură de taina „celui de al treilea ochi", să-i recunoască existenţa, să încerce să-şi dezvolte fie şi o infimă parte din capacitatea orientată spre dezlegarea problemelor de relaţionare dintre oameni şi să vadă firele energetice ce ne leagă de lumea înconjurătoare.

Schimbul bioenergetic dintre om şi Natură, Cosmos şi alţi oameni se realizează, după reprezentările yoghinilor indieni, prin intermediul centrelor energetice - *ceakhrele* (amănunte în legătură cu acestea vezi în cărţile lui G. Kapiţa). Omul are în total şapte ceakhre. Prima, Muladhara se află în zona coccisului şi se numeşte bazală. Tocmai aici se găseşte energia Kundalini pe care o primim din Cosmos prin ceakhra creştetului, Sahasrara. A doua ceakhră, Svadhistana (variantă Svadisthana), se află în zona bazinului, a treia, Manipura, în zona plexului solar, a patra, Anahata, sub stern, în zona inimii; a cincea, Vishudha, se numeşte ceakhra laringelui; a şasea, Adjna, se află pe frunte puţin mai sus de rădăcina nasului şi, în sfîrşit, a şaptea, despre care am vorbit deja, Sahasrara, se află pe creştet. Prin Sahasrara vine energia din Cosmos, prin Muladhara cea din Pămînt. Schimbul bioenergetic prin celelalte ceakre se face orizontal sau cu o înclinaţie uşoară.

Ceakhrele îl ajută pe om, atît să primească bioenergie din exterior, cît şi să o redistribuie în interiorul organismului. Felul în care utilizăm această energie caracterizează bioenergetismul personalităţii noastre.

O personalitate armonios dezvoltată presupune un început spiritual, o întemeiere spirituală, o autodeterminare, o predestinare. Omul nu poate exista numai în contul energiei întemeierii animale, întrucît prin sine energia animală nu există, în toate este prezentă informaţia. Aură au şi plantele, animalele, obiectele neînsufleţite, apa, solul. Energia interioară a omului trebuie să înfăptuiască binele, să inspire iubire şi s-o dăruiască cu generozitate celor din jur. Schimbul bio-energo-informaţional din interiorul omului nu este mai puţin important decît contactul cu mediul ambiant. Primind energia Kundalini este foarte important s-o păstrezi şi s-o distribui prin in-

Scanned with OKEN Scanner

termediul a trei canale ce reunesc într-un tot unitar informaţia trecutului, a prezentului şi a viitorului. Centrele energetice - ceakhrele se găsesc chiar la punctul de unire al canalelor energetice. Dacă ar fi să considerăm energie „densitatea" noastră ce trece prin fiecare ceakhră, atunci densitatea maximă o are energia legată de ceakhra Muladhara, minimă - cea legată de ceakhra Sahasrara. De aceea a şi apărut noţiunea de „şapte biocîmpuri constructive". Repet, reprezentările asupra structurii biocîmpului diferă în funcţie de cum s-au alcătuit istoric particularităţile de receptare ale energiei vitale la diverse popoare.

După medicina chineză veche, organismul nostru există graţie energiei vitale Dzi (ţi) rezultată din interrelaţia forţei pozitive Yang cu forţa negativă Ynn. Ynn şi Yang se află într-o permanentă stare de luptă din care se iveşte ţi (Dzi), ceea ce astăzi denumim bioenergie. Omul se naşte cu o anume rezervă de energie iar în procesul vital se produce un schimb bioenergo-informaţional, relaţia organismului uman cu mediul ambiant. În conformitate cu acestea, forţa noastră vitală este determinată de eficienţa schimbului. Iar aici multe depind de noi. Desigur, o uriaşă rezervă de energie ne dă Natura, totuşi pe primul loc astăzi se află schimbul bioenergetic dintre oameni. Caracteristica specifică a respectivului schimb o constituie implicarea indivizilor umani aparţinînd unor categorii de energii diferite. Ce este aceasta?

Explicaţia se formulează în chiar cuvintele ce caracterizează relaţiile noastre cu alţi oameni. Ele, de regulă, sunt derivate ale verbelor: a se lipi, a absorbi, a redistribui, a pierde, a filtra, presupunînd executarea unei acţiuni. Schimbul bioenergetic se realizează dacă ceva se întîmplă măcar la nivelul gîndirii. Chiar fără să facem în mod fizic ceva, oricum ne găsim în starea de schimb permanent atît cu oamenii, cît şi cu Natura înconjurătoare şi cu Cosmosul. Omul dispune de un imens privilegiu dăruit de natură, capacitatea de a dirija procesul schimbului bioenergetic. De a stăpîni fiinţele vii şi obiectele neînsufleţite. De aceea fiecare din noi poate deveni ceea ce vrea. Apartenenţa la un anume tip energetic nu este un diagnostic ci o esenţă pe care o putem şi trebuie să o modificăm.

Vampirismul apare cînd omul pierde posibilitatea de a-şi completa energia cu ajutorul Naturii, cînd îşi pierde legătura cu lumea înconjurătoare, cu aerul şi apa, pădurea, se închide între pereţii de beton şi ridică în jurul său ziduri mentale. Este foarte simplu să-ţi pierzi capacitatea de a-ţi regenera forţele pe cale naturală, este de ajuns ca măcar o dată să-ţi pierzi controlul, să ignori glasul raţiunii şi să cazi în stăpînirea completei inactivităţi. Răspunsul la întrebarea: „Cine sunt şi de ce sunt aşa?" trebuie căutat întîi de toate în asumarea propriului caracter şi a trăsăturilor de persona-

Scanned with OKEN Scanner

litate cu ale părinților, bunicilor. Omul doritor de cunoaștere este înclinat să analizeze nu doar istoria propriei familii pentru a găsi păcatele și ratările înaintașilor, dar și propriile relații cu rudele. Ele se modifică și relația cu mama se estompează. În copilărie ea este idealul nostru și noi primim cu recunoștință energia pe care este gata să ne-o dea. Copilul este vampir, mama donator. Schema este limitată, ca nu provoacă disconfort nici mamei, nici copilului. Apoi totul se schimbă. Cu vîrsta dobîndim surse noi de completare a energiei vitale, iar părinții noștri, dimpotrivă, le pierd. În același timp, legătura energetică dintre mamă și copil este eternă, nu poate dispărea nicăieri. Așa se întîmplă că adultul, fost copil, devine donator, iar mama vampir.

Multora, la bătrînețe, nu le mai rămîne altă soluție pentru continuarea vieții decît să se țină de această legătură energetică. Înainte de a trece la descrierea separată a tipurilor de energetism merită să reflectăm puțin la felul în care îi resimțim pe oamenii din jur. Se poate chiar trasa o schemă inedită a corespondențelor dintre energetismul propriu și senzațiile resimțite în apropierea unuia sau altuia dintre oameni.

În rolul de donatori energetici apar de obicei oamenii sănătoși, armonioși dezvoltați. Mai sunt numiți și generatori energetici. Ei nu-și fac probleme de unde să-și ia energia, pur și simplu o realizează înăuntrul lor prin munca atît intelectuală cît și fizică susținută, de fiecare zi, fără să uite în acest timp de necesitatea de a se purifica constant. În această împrejurare, de obicei, nu se apără în mod special de influența cîmpului negativ străin întrucît s-a învățat să dea energie celor apropiați. În același timp donatorii suportă cu ușurință singurătatea, își ajung sieși, nu ocolesc deliberat contactul cu oamenii, dar nici nu-l caută. Apărîndu-se subconștient de influența negativă a mulțimii și acțiunea izolată a vampirilor, donatorii preferă să caute căile proprii pentru completarea rezervei de energie, și nu orice energie ci doar energia „curată" a Naturii de la apă, copaci, aer, soare. În același timp energia „curată" a Naturii prelucrată de donator în conformitate cu înaltele lui aspirații sufletești este o pradă căutată de vampir. „Deschiderea" exterioară a donatorului care nu întotdeauna reușește să scape la timp de urmărire îi dă vampirului posibilitatea de a se amesteca în spațiul lui vital. Cu donatorul ne simțim confortabil și nu ne alarmează nici măcar unele particularități ale personalității lui. Dar ce resimte un om cînd de el se apropie un vampir? Poate fi cea mai diversă gamă de sentimente care depind întîi de toate de tipul modalității proprii, adică de felul în care ne-am obișnuit să preluăm lumea din jur și de canalul ales instinctiv pentru recepția informației energetice. Dacă este mai dezvoltată percepția auditivă, la contactul cu un vampir trebuie să vă irite întîi de toate timbrul vocii

Scanned with OKEN Scanner

lui. Vampirul „adulmecă cu nasul" canalul pe care să intre. Exact în acelaşi fel vă ia din energie şi muzica lipsita de armonie, zgomotoasă şi cu un tempo „turbat" sau de pildă croncăniturile ciorilor. O voce iritantă nu trebuie neapărat să fie stridentă. Cu nimic mai redus este efectul de monotonie a sunetului care străpunge apărarea energetică. Iar despre ţipetele şefilor să nu mai vorbim, ele pot strica echilibrul oricui. Timbrul şi intensitatea sunetului sunt doar începutul. În continuare, pe măsură ce încercaţi să ascultaţi ceea ce vi se spune sau strigă şi începe transmiterea informaţiei, se activează forţa considerabilă a Cuvîntului. Nu degeaba înţelepciunea populară a iscat proverbe despre ce se poate face prin cuvînt: „Cuvîntu' nu-i topor, dar omoară", „Tăişu' e ascuţit, dar cuvîntu' şi mai şi", „Cînd zice, un ic îţi bate". Tocmai cu aceste „icuri-cuvinte" se străpunge cîmpul energetic şi începe „pomparea" energiei. Protecţia se năruie în chiar acel moment în care simţi şi primele semne ale iritării. Dacă nu vă veţi împotrivi la timp acestui sentiment vă veţi provoca singur mînia şi furia. Asta înseamnă că ţelul vampirului (nu contează dacă conştient sau nu) a fost atins. V-aţi pierdut o mare cantitate de energie, aţi fost dezechilibrat. Şi ce spune în timpul acesta vampirul? Poate fi un scandal în transportul în comun sau acasă, „o păruială" la servici, o vorbă cu prietena care ştie cîteva taine despre soţul dumneavoastră sau o discuţie confidenţială cu vecinul „bine intenţionat" care parcă v-a văzut soţia la restaurant în compania unui tînăr sau discursul înflăcărat al unui orator la tribună. În aceste ocazii nu este deloc obligatoriu ca informaţia să poarte o încărcătură negativă. Şi istorisirea duios depănată despre necazurile altora vă ia energia.

Un indiciu caracteristic al gradului de influenţare din partea unui vampir este pierderea somnului. Nu puteţi adormi, vă întoarceţi de pe o parte pe alta amintindu-vă discuţia neplăcută, iar dacă totuşi adormiţi, somnul este neliniştit şi nu înţelegeţi: dormiţi într-adevăr sau vi se pare? Poţi străpunge biocîmpul fără să spui un cuvînt. Este destul să stabileşti ce dimensiuni are învelişul biocîmpului şi să te apropii de el la distanţa cuvenită. Este chiar o metodă de a „marca" un vampir. El vine foarte aproape de „donator", se bagă în spaţiul lui vital, în sensul literar al cuvîntului. Distanţa dintre dumneavoastră şi încă cineva sub jumătate de metru, devine dacă nu periculoasă, sursa unui pronunţat disconfort. Reducerea intervalului dintre doi oameni pînă la 30 cm poate fi considerată atac ţintit. Dacă percepţia lumii înconjurătoare este puternic dezvoltată, la dumneavoastră prin simţul tactil vă puteţi imagina cum ia vampirul energie atingîndu-se de om, cum se întind firele energetice şi scade brusc biocîmpul donatorului. Pe oricare din dumneavoastră vă străbate un fior şi vi se strînge inima dacă atingerea este neaşteptată. Chiar pe această reacţie contează vampirii

Scanned with OKEN Scanner

şi de aceea se străduiesc să-şi încerce puterile pe fiecare din cei nimeriţi prin preajmă, de parcă s-ar atinge din întîmplare de oameni complet necunoscuţi. Mulţi nu se pot împotrivi, mai ales aceia care într-o oarecare măsură depind de vampir, discipolul de învăţător, nepotul de unchi sau „reţinutul ca suspect" de vigilentul apărător al ordinii. Nouă ni se pare nepoliticos să ne ferim de cineva care stă din întîmplare pe scaunul de alături în tramvai. Sau, de exemplu, o scenetă familiară: o uşă îngustă prin care se înghesuie mulţimea. Vampirul, într-un asemenea caz, va începe sigur să-i împingă pe cei din faţă cu pumnul în spate ca să provoace pe cît mai mulţi oameni la un mic scandal.

Aproape toţi oamenii cu sufletul bolnav „vampirizează". Mi s-a întîmplat să urmăresc convorbirea dintre un medic şi pacient pe culoarul unui dispensar psihoneurologic. O femeie a venit să întrebe ceva, l-a prins pe medic pe culoar şi şi-a început „ofensiva". El face un pas înapoi, ea doi paşi înainte, ajungînd aproape „nas în nas". Aşa s-a tot retras el pînă a dat de zid şi a întins mîna ca să se apere. Psihiatrii fireşte că se lovesc de asta la fiecare pas, de aceea sunt adesea constrînşi să devină ei înşişi vampiri. Aţi observat, probabil, că este foarte dificil să stai de vorbă cu psihiatrii. De exemplu: un om cu totul sănătos vine la spital să discute despre situaţia unei rude aflate acolo pentru tratament şi imediat din partea psihiatrului începe un atac dirijat, pentru că el nu prea mai înţelege cine este în faţa lui, un pacient sau un vizitator obişnuit. În convorbire, medicul urmăreşte atent reacţia interlocutorului la fiecare frază spusă, pescuieşte fiecare suspin şi fiecare gest, după care începe să comenteze pe loc cele văzute şi auzite din punctul de vedere al profesiei lui. Şi aşa, vizitatorul uimit, care nici nu băgase de seamă că într-un anumit moment dăduse din mîini nu tocmai cu graţie, aude la adresa lui o apreciere de genul: aveţi o reacţie amplificată.

Se-nţelege că psihiatrului îi este greu să se detaşeze în timpul conversaţiei de poziţia deja urm[rită de observator, totuşi pe un om neprevenit un astfel de vampir îl poate dezechilibra sufleteşte pentru multă vreme. Cu atît mai mult cu cît el vine la doctor cu un motiv nu tocmai plăcut şi echilibrul său energetic este deja afectat de boala omului apropiat. Contactul cu psihiatrii poate fi asemuit doar cu interogatoriul de la poliţie, cînd eşti dinainte oarecum suspectat, deşi te-au chemat doar în calitate de martor.

Vampirii pot fi „adulmecaţi" deoarece în urma blocajului canalelor energetice suferă sistemul neuroenergetic, se dereglează metabolismul şi în consecinţă transpiraţia poate deveni abundentă. Mirosul îi afectează pe donatori care sunt nevoiţi să stea vreme îndelungată cu vampirii în camere neaerisite. Influenţa mirosului poate fi atît de puternică, încît „plecarea" provocată de ei este de neocolit. Toate ofensivele vampirilor, indiferent de

Scanned with OKEN Scanner

felul în care au fost receptați la început, au o singură destinație: să slăbească apărarea bioenergetică a donatorului cît mai mult posibil.

Vampirii cei mai puternici, ce acționează conștient își „hipnotizează" victima cu privirea. Priviți-l pe om în ochi, iată unul din cele mai sigure mijloace de a „vedea" un vampir. Privirea lui este mai ațintită, mai încordată, dîndu-vă uneori senzația că vă vede pînă și gîndul. Începeți firesc să vă simțiți prost, apare cîteodată și o senzație de fierbințeală fără motiv sau, dimpotrivă, vi se face cumplit de frig. Atenția se dispersează, firul conversației se pierde și începeți să vă gîndiți dacă este totul în regulă cu fața sau cu hainele dumneavoastră. Țelul a fost din nou atins, ați uitat despre ce este vorba, întrebați din nou, sunteți nervos, vă agitați... Protecția energetică slăbește.

Oricît ar fi de straniu, nu ochii de culoare închisă sînt cei mai predispuși spre privirile hipnotice. Mult mai impresionanți sunt vampirii cu ochii de culoare deschisă. Ei se ascund sub măști „găunoase", privirea lor, cel mai adesea, nu exprimă nimic, de aceea, în combinație cu vorbele tăioase, devine de două ori mai periculoasă. În general, observați măcar o dată cum se uită la dumneavoastră un donator, mai ales dacă este o persoană pe care o cunoașteți bine, poate un om apropiat.

Da, e chiar privirea aceea „luminoasă", „lăcăritoare", inconfundabilă.

Vă privesc doi „sori" și un val de caldă energie vă învăluie și vă liniștește. Donatorul, în timpul acesta, poate face orice - să țipe, să fluture din mîini, se poate chiar și să vă ironizeze - toate astea n-au nici o importanță. Vă este bine, înfloriți. Nu vă feriți ochii cînd vă întîlniți cu necunoscuți, privirea celuilalt vă va spune multe, bazați-vă pe intuiția dumneavoastră. Iar în cazul întîlnirii cu un vampir întotdeauna este timp pentru a-ți abate privirea sau a te întoarce în altă parte, a-ți utiliza propriile metode de apărare împotriva cîmpului orientat negativ al unui străin și așa nimeni nu va îndrăzni să vă strice echilibrul sufletesc.

Noțiunile de vampirism și donare sunt direct legate de psihologia omului, de caracteristicile individuale ale personalităților luate separat. Există două tipuri opuse de oameni după caracteristicile lor: extravertiții și introvertiții. În schimbul bio-energo-informațional extravertiții apar mai des în rolul de donator. Sunt impulsivi, deschiși pentru relația cu lumea înconjurătoare, reacționează promt la ceea ce se petrece cu alți oameni și în același timp renunță uneori nejustificat la percepția propriului „eu", de aceea, în multe cazuri, se trezesc dependenți de părerea altuia. Își cedează cu bucurie energia. Introvertiții, în virtutea propriei închideri asupra trăirilor interioare, nu sunt prea sociabili și de aceea schimbul bio-energo-informațional se face destul de lipsit de vigoare, fiindcă ei sunt într-un perma-

Scanned with OKEN Scanner

nent proces de interpretare a propriei personalităţi. Introvertiţii nu sînt vampiri conştienţi şi totuşi, în relaţie cu ei, oamenii sunt nevoiţi să cheltuiască o mare cantitate din energia proprie.

Anatomia schimbului bio-energo-informaţional este direct legată de proprietăţile sistemului nervos uman a cărui temelie se pune înainte de naştere, înainte de a ajunge într-un mediu social determinat. De aceea şi posibilităţile noastre bio-energetice sunt în mare parte predeterminate şi nu trebuie învinuiţi unii oameni de vampirism sau de donaţie nejustificată. Suntem aşa cum ne-a făcut Natura şi, în plus, asupra statutului nostru în lume, în mare parte, se resimte influenţa karmei personale şi karma strămoşilor. Această forţă mistică, în conformitate cu filozofia indiană veche, răspunde de renaşterea sufletului în viitoarele lui întrupări. Karma determină comportamentul nostru în această viaţă şi în acelaşi timp ne pedepseşte pentru el. Este un cerc vicios din care nu te poţi rupe. Putem să ne influenţăm soarta doar în mică măsură, organizîndu-ne schimbul bio-energo-informaţional în aşa fel încît să nu pricinuim rău altor oameni.

Putem să-l recunoaştem pe vampir în noi înşine? Desigur, cu atît mai mult cu cît fiecare din noi este capabil să joace acest rol. Mulţi chiar îşi mărturisesc deschis înclinarea de a pretinde, conştient, energie de la oamenii apropiaţi, la fel cum şi donatorii consideră că ei singuri îl stimulează pe vampir să-i contacteze şi să le absoarbă din energie. Oamenii cu schimburi energetice de sens diferit pot exista foarte bine alături, fără să resimtă vreun disconfort. Important este numai ca cererea de energie reciprocă să nu devină primordială în acest schimb şi să nu pierdem legătura cu izvoarele principale de putere: Cosmosul şi Natura.

Poate că expunerea materialului despre tipurile energetice de oameni vi se va părea întrucîtva confuză iar clasificarea discutabilă. Nu uitaţi că G. Kapiţa nu intenţiona să-şi publice înregistrările, el prin natura lucrului se adresa copiilor pe care nu i-a avut niciodată. Trebuie de asemeni să admitem că nu se poate să-i împărţim pe toţi oamenii în vampiri şi donatori. In decursul vieţii, chiar dacă bioenergetismul fiecăruia din noi nu-şi schimbă semnul de la „plus" la „minus" şi invers, suferă totuşi de unele transformări. De aceea nu avem aici o delimitare clară a tipului de donator. Orice om poate deveni aşa ceva, dar numai în cazul că va dori foarte tare s-o facă. Trebuie doar să înveţe un lucru simplu: să iubească dezinteresat.

Scanned with OKEN Scanner

Vampirii energetici

Cum putem să recunoaştem un vampir energetic? Nimeni nu-i caută în mod special în jurul său şi nu se întreabă asupra propriei stări. De aceea ni se pare că nu e cazul să ştim ce reprezintă ei. Totuşi aceia dintre noi care într-o anumită perioadă a vieţii încep să sufere prea des de nelinişte, de slăbiciune fizică şi de indispoziţie şi nu vor să se împace cu această situaţie, trebuie să aibă măcar o idee generală despre ceea ce însemnă un vampir, pentru ca, lămurind cauza disconfortului sufletesc şi fizic, să poată riposta ulterior forţelor întunecate care încearcă să ne distrugă energetismul.

Vampirismul este un fenomen legat de schimbul energetic (în principal între oameni) ce apare cînd interacţiunea dintre două sau mai multe cîmpuri energetice provoacă deplasarea energiei de la insul cu un biocîmp mai slab apărat, la cel ce suferă permanent de o carenţă de energie. Se consideră că pomparea de energie de la donator la vampir se face canalizat prin ceakhre.

Pentru a recunoaşte un vampir, întîi de toate trebuie să vă clarificaţi percepţiile. Un vampir energetic puternic ne poate aduce prin simpla lui prezenţă într-o stare vecină cu leşinul. Nu este vorba doar de un disconfort sufletesc, deşi face parte şi el din tablou.

O femeie tînără şi complet sănătoasă mi-a povestit că în prezenţa unuia dintre colegi suferă în permanenţă de slăbiciune şi greaţă, deşi aceasta pare să nu facă nimic rău, dimpotrivă, îşi exprimă mereu recunoştinţa pentru ajutorul în muncă şi face chiar şi complimente. Senzaţiile neplăcute dispar de îndată ce femeia reuşeşte să se îndepărteze de coleg la o distanţă sigură, nu mai puţin de zece metri. În cazul de faţă avem de-a face cu vampirism neconştientizat, cu un om ce deţine un cîmp energetic puternic şi totodată resimte mereu o carenţă de energie vitală. Pomparea energiei într-o relaţie cu astfel de vampiri se face atît de repede, încît îl aduce pe donator în starea de semileşin. Mai rău este dacă un astfel de vampir malefic, în continuă nevoie de energie, începe să acţioneze asupra altui vampir care se manifestă doar din cînd în cînd.

Nu vi s-a întîmplat vreodată să asistaţi la altercaţia dintre doi şefi sau activişti de partid? In astfel de cazuri nu cîştigă acela care s-a obişnuit să-şi dovedească nevinovăţia în vorbe, ci acela care este mai rezistent la schimbul epuizant de cuvinte. Combatantul mai slab fizic, din pricina pierderii accentuate de energie vitală, poate suferi o prăbuşire considerabilă a învelişului biocîmpului, ceea ce uneori duce la atac de apoplexie.

Scanned with OKEN Scanner

Apropo de şefi. Acest cuvînt îi desemnează pentru noi pe toţi cei care au în subordine măcar un om, nu doar funcţionari de diverse categorii, directori de întreprinderi, şefi de partid, şefi de armată. Avem parte în viaţă de mulţi conducători şi fiecare din noi, măcar temporar a condus ceva cîndva. Ştim că „vampirizează" aproape toţi şefii. Ei pur şi simplu sînt obligaţi să facă asta prin îndatoririle de serviciu, dar nu toţi acţionează printr-un asalt grosolan. Multora le reuşeşte de la sine, fără să provoace un rău vizibil. Vampirii pot fi activi şi pasivi. Îl poţi recunoaşte uşor pe un şef vampir activ. El adoră şedinţele cu mulţi oameni, şedinţele-fulger dese şi în plus organizează perseverent agape cu diferite ocazii, pretinde ca toţi colaboratorii să-şi serbeze numaidecît zilele de naştere la serviciu. Şi totul trebuie să se petreacă după regulile stabilite de el, orice iniţiativă sau abatere de la normele de comportament general adoptate pentru astfel de acţiuni îl scot din echilibru. Dacă cineva îşi asumă îndrăzneala de a capta atenţia auditoriului, se năruie canalele de alimentare cu energie legate de subalterni şi de aceea „iniţiatorului" i s-ar putea întîmpla să nu-i fie deloc bine cu sănătatea. Vampirii activi au întotdeauna „preferaţii" lor din care extrag energie în „regim complet".

Să te împotriveşti unei astfel de atenţii este peste puteri. În primul rînd este inutil, în al doilea nu există motive vizibile: „preferaţii" sunt adevăraţi, lor şeful le va mări la timp salariul şi nu-i va supăra la prime şi-i va chema neapărat la aniversarea sa. Doar că într-un anume moment „preferatul", din care s-au stors toate apele, înţelege dintr-o dată că este împresurat din toate părţile, n-are unde să se retragă, trebuie să plătească pentru privilegii şi să-şi exprime în mod permanent recunoştinţa faţă de şef.

Dar să ne întoarcem la senzaţiile noastre în contactul cu vampirii. Greaţa şi durerea de cap atroce, ca şi înrăutăţirea bruscă a stării generale, sunt mai degrabă manifestări extreme ale unor astfel de senzaţii. De obicei, vampirul provoacă o stare de iritare. Dar se întîmplă şi aşa: începe să ne „frece la lingurică", adică în plexul solar apare o stare de teamă fără motiv, nelinişte, inima bate aritmic sau foarte repede sau stă două secunde.

Înăuntru creşte progresiv un sentiment de protest pe care de-ar fi să-l exteriorizăm într-o formă sau alta (să trecem la ţipete cînd ne certăm, să dăm din mîini, să batem din picioare) n-am face decît să înrăutăţim situaţia. Efectul nu este doar o deformare a învelişului biocîmpului, ci o adevărată străpungere. Ieşindu-ne din fire îi arătăm vampirului că şi-a atins scopul, că nu-şi pierde timpul degeaba şi începe să vă consume energia. Dacă reuşiţi totuşi să vă abţineţi, atunci toate aceste fie şi scurte senzaţii de disconfort, inerente relaţiei cu un vampir, mai devreme sau mai tîrziu se vor face prezente. Contactul permanent cu un vampir, ca şi cu o „lipitoare"

Scanned with OKEN Scanner

(ceea ce în esență este același lucru), îi poate provoca omului îmbolnăviri cronice cum ar fi neurodermita.

Măsura în care reușim să-i deosebim pe vampiri sau pe reprezentanții altor tipuri energetice din lumea înconjurătoare, depinde în mare parte de tipul nostru personal de modalitate. În receptarea informației o imensă importanță o are calea prin care noi o primim în cea mai mare parte. Toți oamenii se deosebesc după canalul preponderent prin care vine informația, adică după tipul de modalitate ce determină acuitatea unei percepții sau alteia, auditivă, vizuală, sau motrice. De obicei, nimeni nu se întreabă ce caracteristică a unei percepții iese în evidență. De exemplu, faceți cunoștință cu cineva, iar apoi, după cîteva ore, încercați să vă aduceți aminte impresiile despre acest om. Ce vă vine mai întîi în minte? Pentru majoritatea oamenilor, preponderentă este percepția optică și apare imediat reprezentarea vizuală, pentru alții cea auditivă și ei își aduc aminte de timbrul vocii noii cunoștințe, pentru terți reprezentarea apare sub formă de miros, iar cineva simte atingerea mîinii celuilalt om și momentul cînd și-au dat mîinile. În mod practic cu una din senzații se asociază încă ceva, receptarea intuitivă și înțelegem deja dacă omul acesta ne place sau nu. Cînd facem cunoștință cu cineva, primim imediat la nivelul subconștientului informații codificate despre omul respectiv și vocea interioară ne vorbește neapărat.

Pentru oamenii cu o percepție auditivă a realității are o deosebită importanță timbrul vocii după care se recunoaște imediat în noua cunoștință vampirul. Măcar după cît de tare vorbește. O voce stridentă alarmează imediat, deși adesea ea se regăsește la vampirii inconștienți, la copii spre exemplu. De la un sunet intens, venit din afară, oamenilor lipsiți de apărare li se deformează imediat sau chiar li se rupe învelișul biocîmpului. Spațiul vital a fost încălcat și a început pomparea în afară, a energiei dumneavoastră. Vocea vampirului poate fi slabă de tot dar o trădează negreșit timbrul. Cel mai des el are o tonalitate înaltă, fără colorit emoțional, de aceea se percepe ca un „zumzăit" de țînțar. Puteți încerca să vă abateți atenția și să nu ascultați deloc ce vi se spune, dar vocea nu vă va elibera așa ușor. Va trebui să continuați convorbirea, să răspundeți aiurea și cu fiecare minut să pierdeți din prețioasa energie. În ultima vreme a devenit foarte răspîndit „vampirismul telefonic". De el suferă în mod firesc o mare parte a femeilor, vorbind mult timp la telefon cu prietenele. Iar prietena la o întîlnire față în față poate să nu semene deloc cu o „vampiriță" și vocea ei să nu ne provoace sensibilitatea, să fie cu totul suportabilă în anturaj. Dar iată că la telefon se întîmplă ceva și timbrul vocii se distorsionează pentru că pe linie se suprapun și alte legături energetice laterale. Pentru a te elibera de vampirismul telefonic, cel mai simplu este să închizi telefonul sau mai bine să-ți

previi toate cunoştinţele că nu vei conversa cu nimeni mai mult de cinci minute, dacă este cazul, să tai o convorbire neplăcută fără sfială.

Vampirul poate fi recunoscut nu doar după voce, ci şi după înfăţişare. Aici s-a vorbit deja despre felul în care vampirii încearcă să acţioneze cu privirea asupra victimei. Prin urmare se dovedeşte că ochii, la fel ca şi glasul, îl pot trăda cu totul pe vampir. În cazul acesta au importanţă şi culoarea şi forma şi dimensiunile ochilor. Vampirii, de regulă au ochi nu prea mari, înfundaţi în orbite şi cu toate acestea nu au cute care să atîrne la colţurile exterioare ale ochilor, pleoapele sunt prea scurte şi netede. Culoarea irisului nu are în principiu importanţă deşi se întîlnesc oameni cu ochii deschişi la culoare. Se poate de asemenea semnala că vampirii clipesc rar.

Oamenii capabili să acţioneze dirijat asupra celor din jur au încă o particularitate deloc lipsită de importanţă: dinţii lor „nu încap" în gură. Desigur au tot atîţia dinţi ca şi noi dar cresc atît de înghesuit încît se încalecă. Particularitatea aceasta nu trebuie în nici un caz asimilată cu imaginea generalizată a „adevăratului vampir" băutor de sînge, cu colţi ascuţiţi. Pe de altă parte, nu puteam nega faptul că intuiţia naturală, legată de recunoaşterea forţei necurate, s-a format în popor de-a lungul multor secole, de aceea orice deviaţie din aspectul exterior este receptată ca un semn al vampirului energetic.

Dacă cineva a reuşit să vă provoace un disconfort sufletesc, înseamnă că aţi nimerit sub influenţa unui vampir.

Într-o întîlnire de-o secundă starea de dezechilibru poate reveni repede la normal, dacă însă relaţia devine permanentă este mai bine să vă protejaţi din timp de posibilele pierderi de energie, utilizînd pentru apărare toate metodele cunoscute de dumneavoastră personal.

Dacă de „vampirii" străini mai poţi să te aperi cumva, în relaţia cu oamenii apropiaţi este practic imposibil. În măsură mai mare asta-i vizează pe părinţii care-şi economisesc energia împotriva propriilor copii cît sunt încă mici, iar la bătrîneţe încep să pretindă atenţie şi respect. Vampirismul părinţilor adesea se constituie într-un adevărat atac energetic. Se utilizează procedee interzise: „iată că am să mor", „nu mai am multă vreme", „n-am gîndit că voi ajunge ziua în care copiii vor dori să scape de mine". Chiar despre asta e vorba, că nu s-a gîndit cînd nu-şi cheltuia energia pentru propriul copil, nu-i dădea destulă atenţie. Bazele schimbului bioenergetic normal se pun în om din prima copilărie şi capacitatea de a folosi energia din afară, primită de la Natură, trebuie dezvoltată. Dar amintiţi-vă de cîte ori aţi fost cu copilul la pădure sau măcar într-un parc orăşenesc. Aţi încercat să mergeţi cu el într-o excursie la munte? O personalitate dezvoltată armonios nu are nevoie să „fure" energie, de aceea dezvoltarea emoţională,

Scanned with OKEN Scanner

familiarizarea cu teatrul şi literatura, receptarea muzicii clasice, dau energia indispensabilă. Sănătatea bioenergetică a omului este de neconceput fără a-i deprinde sufletul cu „truda". Copilului îi este foarte greu să înveţe singur să iubească, dacă nu-l iubeşte nimeni. Schimbul energetic dintre oameni se realizează, cum s-a spus deja aici, prin ceakhre. O legătură o pot stabili doar părinţii, omuleţul nu poate să tragă singur firele energetice. Cunosc o mamă care a crescut doi copii „pe vine". În genere pe micuţ îl purtăm în braţe, îl ţinem la piept, iar mai tîrziu, cînd el începe să meargă, se încurcă undeva jos, acolo, între picioarele noastre. În fond copilul se trezeşte aruncat în voia sorţii, el nu poate să se „întindă" pînă la ceakhrele noastre. Şi iată că acea mamă n-a vorbit niciodată cu copiii „de sus", se aşeza pe vine şi se uita în ochii copilului, în felul acesta el se simţea apărat. Legătura energetică durează pînă astăzi, deşi copiii ei au crescut şi au devenit ei înşişi părinţi.

Pînă acum am vorbit în principal despre senzaţiile care se ivesc în noi după contactul cu vampirii. Dar cum reacţionează, la rîndul lor, vampirii înşişi faţă de donatori? Priviţi-i cu atenţie, cereţi detalii de la cunoscuţi, dar mai degrabă veţi obţine o imagine stereotipă. Cele mai credibile descrieri le puteţi primi de la un donator îndrăgostit de un vampir, întrucît într-o relaţie permanentă dintre doi oameni totul se aşează la locul său. De exemplu, la o întîlnire conversaţia pare să nu însemne nimic, să nu atingă nici un fel de probleme globale. Cu toate acestea vampirul care a venit indispus (asta în cazul în care n-a reuşit să-şi pompeze nişte energie de la cineva de acasă, de la colegii de servici sau să pună de un mic scandal la coada după salam) se îmblînzeşte văzînd cu ochii, privirea lui capătă strălucire, pe faţă începe să-i joace un zîmbet şi poate să termine conversaţia cu totul însufleţit. Şi asta în timp ce partenerul său arată la sfîrşitul întîlnirii îngrozitor de obosit. La femei apare o dispoziţie plîngăcioasă, iar bărbaţii donatori încep să nu mai aibă încredere în forţele lor şi apare o nelinişte în legătură cu treburile fixate pentru a doua zi. Parcă n-a fost nici o ceartă între vampir şi donator şi totuşi unul se simte victorios, iar celălalt vinovat fără vină şi cu „măruntaiele scoase". Vampirul cunoaşte multe mijloace de a sustrage energie. La început poate lua asupra sa iniţiativa în conversaţie, povestind mereu despre succesele sale sau, dimpotrivă, începînd să se plîngă de comportamentul nedrept al celor din jur sau, şi mai mîrşav, să-şi acuze direct sau indirect partenerul de lipsă de atenţie şi lipsă de înţelegere. Apoi poate avea o tendinţă prea pronunţată către apropierea fizică, să „atace" direct atît prin apropouri nedisimulate, cît şi prin contactul nemijlocit („dîndu-şi drumul la mîini"). De mult s-a constatat că oamenii pot să nu coincidă la ritmurile biologice. Şi aceasta înseamnă nu atît diferenţa de

temperament (de exemplu dintre sangvini şi melancolici sau flegmatici şi colerici), deoarece cu greu poate fi încadrat cineva într-un anume tip. Este vorba despre activităţile vitale direct legate de temperament, ale căror ritmuri nu se suprapun de la om la om. Dacă omul este prea agitat sau invers - prea moale, relaţionînd cu el sau pur şi simplu stînd alături, începem să ne enervăm şi asta însemnă că fără să vrea el ne ia din energie. Aşa şi donatorul poate fi nemulţumit de comportamentul prea activ al vampirului sau, dimpotrivă, de reacţia lui încetinită la factorii iritanţi din afară şi la replica verbală din timpul conversaţiei. Aşa încît ritmul vorbirii are şi el o importanţă uriaşă în relaţia dintre oameni. În general nu se poate spune cu exactitate ce categorie dă mai mulţi vampiri, oamenii cu mişcări încete şi tăcuţi la vorbă sau cei prea mobili şi guralivi? Important este felul în care arată un vampir după o convorbire cu oricine ar fi şi ce simte în timpul ei donatorul. Există încă un detaliu, nu lipsit de importanţă în tehnica de recunoaştere a „vampirului îndrăgostit": certat cu donatorul, aducîndu-l în pragul unei stări de plîns, storcîndu-i toată energia. În acest caz vampirul nu se linişteşte. Legătura energetică este stabilită, de aceea imediat după întîlnire pătrunde din nou în spaţiul vital al donatorului - începe să-l sune la telefon şi să continue precizarea raporturilor, sau, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, să apară la uşa „victimei" sale într-o dispoziţie excelentă. Donatorul, după fiecare întîlnire de acest gen, are nevoie de multă forţă pentru a-şi restabili propriul echilibru sufletesc. Cu toate acestea, într-o legătură energetică permanentă, partea vătămată nu mai reuşeşte să se consolideze în întregime în spaţiul său vital.

Şi mai rău este dacă vampirul şi donatorul decid să-şi unească sorţile, o astfel de familie mai devreme sau mai tîrziu se desface oricum. Oamenii din generaţiile mai vechi, care n-au folosit niciodată cuvîntul „bioenergetică" înţelegeau despre ea mai multe decît noi, deoarece, de regulă, se bazau pe propriile percepţii intuitive. Înainte se spunea aşa: dacă te irită ceva foarte tare la presupusul ales, gîndeşte-te bine înainte de a te hotărî la un pas decisiv. Nu trebuie deloc să fie un defect major. Dar sunt astfel de mărunţişuri asupra cărora deseori închidem ochii la început, gîndind că nu vor juca un rol important în viaţa de familie sau nădăjduind că vom putea să-l reeducăm în viitor pe soţ sau pe soţie. Cel mai surprinzător fapt este că ulterior nimeni nu mai poate explica ce a deranjat la început. Motivul poate fi formulat numai pînă la debutul vieţii comune. Apoi, la mărunţişuri se adaugă alte motive de enervare şi familia se descompune. De aceea este important să te gîndeşti chiar de la început ce „nu merge" şi să hotărăşti pentru tine dacă poţi sau nu să te împaci cu aşa ceva.

Dacă ar fi să părăsim relaţiile dintre soţi putem să ne amintim de o

Scanned with OKEN Scanner

altă categorie de vampiri energetici, escrocii şi impostorii. Probabil că fiecare din noi a fost măcar o dată furat şi nu contează ce i s-a luat, portofelul din buzunar sau toate lucrurile de preţ din apartament. Amintiţi-vă senzaţia de totală pustiire, starea de prostraţie, de parcă v-ar fi părăsit dintr-o dată toate puterile. În acel moment lumea din jur pare ireală iar spaţiul distorsionat. Se produce o interferenţă puternică cu un biocîmp negativ străin, în spaţiul dumneavoastră vital. Pe lîngă asta se poate fura nu numai un obiect, ci şi o idee sau un secret de dezvăluit lumii întregi. Unii vampiri din această categorie merg numai la sigur. Chiar dacă sună cam dur, ei miros scurgerea de energie a omului aşa cum rechinii simt sîngele şi apar instantaneu lîngă înotătorul rănit. Scurgerea de energie poate să apară la om din cauza unei proaste dispoziţii sau în cazul în care este foarte tare supărat pe ceva. Starea dumneavoastră poate fi ghicită dintr-o privire de orice ţigancă sau de orice escroc. Ei ştiu sigur cînd va fi cazul să atace psihologic pentru ca furtul banilor să fie o reuşită. Nu ieşiţi niciodată pe stradă şi nu vă plimbaţi în locuri aglomerate dacă sunteţi bolnav! Iar într-o proastă dispoziţie cel mai bine este să vă duceţi în parc sau în pădure, acolo puteţi să vă refaceţi repede echilibrul sufletesc şi să vă completaţi forţele vitale.

„Lipitorile" energetice

Pentru noi lipitorile energetice devin de regulă oamenii apropiaţi: rudele, prietenii, într-un cuvînt cei cu care suntem nevoiţi să relaţionăm permanent. Nu este posibil să scăpăm de ele. Uneori nu ne rămîne decît să aşteptăm cînd lipitoarea se va sătura de energia noastră şi va cădea singură. Mulţumită „lipitorii" omul poate dobîndi aşa-numita „coadă energetică". În fapt, aceasta poate fi nu o coadă ci o „cocoaşă" sau un „corn", după locul unde s-a produs străpungerea învelişului biocîmpului. Desigur, denumirea de coadă este cam forţată, ea se potriveşte mai degrabă oamenilor cu o percepţie preponderent vizuală, care doresc să înţeleagă dacă totul este în ordine cu învelişul biocîmpului. Este mai bine să nu ne adresăm bioenergeticienilor care ne propun să ne lipsească de ea. Există multe mijloace de apărare autonomă împotriva influenţei negative a vampirilor şi „lipitorilor". Trebuie să ne ocupăm de propria noastră desăvîrşire spirituală, să respingem tot ce este negativ, tot ce încearcă să ne trimită forţe întunecate şi înainte de toate să ştim să iertăm. Omul care n-a ştiut să se dezbare la timp de sentimentul de supărare îşi pierde forţele de protecţie, învelişul biocîmpului se rarefiază, aura capătă o culoare neuniformă cu vizibile pete roşii.

„Lipitorile" energetice există numai datorită faptului că pentru fiecare

Scanned with OKEN Scanner

din ele se găseşte totuşi cîte un donator. Vampirului îi este absolut necesară o alimentare permanentă cu energie, iar donatorii la rîndul lor trebuie să hrănească pe cineva. Cîteodată încep ei singuri să gîndească că sunt pur şi simplu obligaţi să facă acest lucru.

Sunt cunoscute cazurile în care donatorii veritabili, care în decursul multor ani au dat sînge în mod onorific, la întreruperea procedurii, din oare-care motive, s-au simţit nesiguri şi au început s-au îmbolnăvit. Donaţia de sînge devine pentru ei vitală. Aşa şi donatorii energetici. Într-un anumit moment încep să se simtă nesolicitaţi. Aceasta se poate întîmpla dacă ceva nu merge în familie sau în relaţia cu cei apropiaţi, chiar dacă dezbinarea nu se observă deloc la exterior şi nimeni în afară de donator nu simte ceva. Pînă şi donatorul cu greu şi-ar putea explica logic ce nu-i ajunge. Aici apare, nu se ştie de unde, o „lipitoare" energetică şi începe să sugă din om energia destinată de fapt numai celor apropiaţi. Donatorului i se face rău, nu înţelege unde i se scurg puterile, face gesturi lipsite de logică, uneori chiar nebuneşti, este chemat să iasă din familie. Iată doar una din istoriile de acest fel povestite mie de un bioenergetician practicant.

Într-o familie reuşită s-a întîmplat un necaz: fetiţa şi-a rupt mîna, dar atît de rău, încît jumătate de an a trebuit să suporte cîteva operaţii. Înainte de ultima operaţie, deja în al treilea spital, mama fetiţei l-a cunoscut pe tînărul chirurg şi de aici au început să se petreacă lucruri stranii. Între cei doi s-a stabilit o legătură energetică inexplicabilă. Fetiţa s-a însănătoşit şi s-a externat din spital, parcă totul s-a aranjat şi totuşi tînăra femeie nu-şi putea găsi locul, nu se ştie de ce. În imensul oraş, în cele mai neaşteptate locuri, dădea peste respectivul chirurg şi pînă şi acasă o urmărea vocea lui, mirosul apei de colonie, avea în faţa ochilor chipul lui. În cele din urmă a ajuns la el acasă. Acolo a văzut pe perete fotografia unei femei ce semăna cu ea ca două picături de apă. Chirurgul i-a explicat că era soţia lui, care murise cu trei ani în urmă. Au vorbit toată noaptea, iar dimineaţă întorcîndu-se acasă distrusă şi golită de puteri, ca în vis, tînăra soţie i-a povestit totul soţului ei. El nu se ştie de ce a crezut de îndată explicaţiile ce păreau neroade, a dus-o pe soţie la o cunoştinţă bioenergetician, iar acesta, aruncîndu-i femeii doar o privire, i-a spus că i-a crescut o „coadă energetică".

Însă, chiar şi după şedinţa de tăiere a respectivei „cozi", legătura energetică cu chirurgul nu s-a întrerupt cu totul. De cîteva ori i-a mai auzit de undeva glasul implorînd-o să-i dea telefon imediat. Ea suna şi trîntea imediat telefonul, începea să umble prin apartament ca un leu în cuşcă. I-a luat mult timp să-şi revină - cîţiva ani dar nu a reuşit să se elibereze pînă la sfîrşit de senzaţia că este dependentă energetic de nişte forţe străine. În realitate, ea singură şi-a creat această „coadă energetică" din cauza ratării

Scanned with OKEN Scanner

gestului de donator şi a situaţiei complicate din familie. Povestea cu chirurgul, cu existenţa unei femei leite cu eroina noastră, poate părea mistică. Dar nu-i nimic neobişnuit aici, donatorul şi-a găsit singur un „vampir-lipitoare", s-a creat o legătură energetică iar pentru a explica onorabil tot ceea ce se petrecea, imaginaţia a compus o dublură energetică". „Coada energetică" s-a ivit doar pentru că femeia însăşi simţea în subconştient că energia ei se iroseşte, că schimbul bioenergetic obişnuit cu cei apropiaţi s-a întrerupt. Şi probabil că nu se simţea neapărat nevoia de a „reteza" această „coadă". Omul trebuie să-şi administreze singur soarta. Donatorul îşi dăruieşte energia nu degeaba aceluia cu care îi este bine.

„Autodevoratorii" energetici

Acesta este un tip foarte complicat de oameni. Ei sunt de regulă oameni foarte închişi, pot foarte bine să realizeze o apărare energetică dar nu ştiu să-şi redistribuie energia în mod raţional, în interior. Deseori energia se duce spre un loc bine determinat şi acolo se autoconsumă trecînd de la semnul „plus" la semnul „minus". „Autodevoratorii" îşi pot arde toată energia în reflexii asupra propriei meniri în viaţă, se pot frămînta iar şi iar pe seama unui fapt concret uitînd de toate cele ce se petrec în jur. Unii dintre oameni suferă de o adîncă rătăcire crezînd că noi toţi trebuie să strîngem energie şi să n-o dăm nimănui. Cum rămîne atunci cu schimbul energetic, cu iubirea, cu proprii noştri copii şi părinţi, într-un cuvînt cu toţi cei care ne sunt foarte dragi? De exemplu, cînd mama este în relaţie cu copilul care aşteaptă de la ea căldură şi protecţie, între ei se produce un schimb permanent de energie şi amîndoi sunt fericiţi. Aceasta şi este armonia energetică unde fiecare, fără să ezite, îşi oferă energia şi căldura, primind în schimb de zece ori mai mult decît dă. În asta constă secretul schimbului bio-energo-informaţional.

„Autodevoratorii" foarte adesea îşi leagă viaţa de energia negativă. Suferind o influenţă negativă din afară, pot să păstreze foarte multă vreme această informaţie în ei, întorcîndu-se constant la ea, retrăind toate detaliile celor întîmplate. Ei funcţionează după principiul „lasă să-mi fie şi mai rău numai să nu mi se ia suferinţa" şi refuză deliberat relaţionarea cu alţi oameni pe argumente cam lipsite de logică.

Energia negativă şi-o creează singuri înăuntrul lor, iar apoi fac ca aceasta să ajungă, prin creştere necontrolată, la un volum incredibil.

Am avut de-a face de multe ori în viaţă cu reprezentanţii acestui tip de energetism. Pe unul din ei, cu vreo treizeci de ani în urmă, l-a părăsit

Scanned with OKEN Scanner

fata pe care o iubea. El a încetat să mai frecventeze grupurile vesele, nu s-a mai dus la zilele de naştere spunîndu-şi sieşi şi celor din jur că, de fapt, pe el nu-l vrea nimeni. Cu toate acestea, după vreo cinci ani, s-a întîlnit cu o femeie care s-a îndrăgostit de el. Şi ea nu-i era indiferentă. Totuşi el, neluînd în seamă toate eforturile venite din partea ei, nu a reuşit să se „înmoaie" la căldura ei şi a plecat, de data aceasta el. Putem s-o numim oricum - încăpăţînare, prostie... În realitate, în toţi acei ani, în el s-a păstrat supărarea primei iubiri. Cu această supărare în suflet, cu un aflux negativ, a trăit şi a strîns picătură cu picătură energie negativă suplimentară adăugîndu-i şi supărarea pe prieteni, pe cei apropiaţi. Pînă şi iubirea sinceră a altui om a reuşit s-o prefacă în rău. Iar dacă din rău nu se vede o ieşire, lucrurile sunt foarte grave.

În rol de „autodevoratori" apar adesea îndrăgostiţii, care nu se decid să se deschidă în faţa obiectului adoraţiei lor. Energia iubirii necheltuite aduce suferinţă şi dezamăgire. „Autodevoratorilor" li se potriveşte cel mai bine schimbul bioenergetic cu natura, cu animalele domestice, exerciţiile fizice, plimbările prin pădure şi tratamentele balneare. Aşa vor putea să-şi cureţe canalele energetice şi să primească energia luminoasă a vieţii, să-şi fortifice de asemeni spiritul.

Important pentru ei este şi schimbul bio-energo-informaţional cu care a reuşit omenirea să creeze de-a lungul întregii istorii o civilizaţie pe Pămînt prin intermediul literaturii, picturii şi muzicii.

„Găunoşii" energetici

Un indiciu caracteristic pentru astfel de oameni este nivelul scăzut de dezvoltare a intelectului. Ei nu vor să dea energie şi-n acelaşi timp nu ştiu de unde s-o ia. „Găunoşilor" le lipseşte schimbul bio-energo-informaţional. Energia vitală se completează prin mîncare sau prin contemplarea lipsită de raţiune a obiectelor ce le aparţin. „Găunoşilor" le este foarte greu să realizeze un schimb energetic fiindcă nimeni nu vrea să aibă relaţii cu ele. Vorbirea lor este monosilabică, săracă, gîndurile primitive şi aspectul, fie al unor încetiniţi, fie al unor agitaţi. Încetiniţi, pentru a nu pierde energie, agitaţi, pentru a o completa prin mişcări mărunte. Şi totuşi, pe „găunoşi" trebuie să-i iubim. Ei primesc cu recunoştinţă orice manifestare exterioară de atenţie şi adesea se întîmplă ca omul care iubeşte reuşeşte să umple prin sine această goliciune.

Fiecare din noi, măcar odată în viaţă, s-a simţit golit. Amintiţi-vă cum eraţi după examen, cu toate forţele consumate, nu mai vroiaţi nimic, nici

Scanned with OKEN Scanner

să dormiți, nici să mîncați, nici să nu ridicați mîna. Dar era de ajuns să vă „scuture" cineva, să vă cheme, să arunce pe tavă o idee interesantă și forțele se refăceau brusc și erați din nou viu. Nimeni dintre noi nu este asigurat împotriva pustiului sufletesc.

Mulți merg deliberat spre asta. De exemplu vi se pare că nu sunteți în stare să vă rezolvați o problemă. Vă adresați „babelor", tămăduitorilor, magilor, „negri" sau „albi". Toate aceste contacte pot genera o enormă pierdere de energie. Mi s-a întîmplat să dau în viață peste femei care încercau să-și vrăjească iubiții. Una din ele după o atare manipulare a căzut într-o adîncă depresie, iar apoi, după un tratament la clinica de psihiatrie, multă vreme a trăit absolut pustiită nedorind să vadă și să audă pe nimeni în afară de cei care trebuiau să-i fie alături în acel moment și puteau în vreun fel să-i influențeze pe mai departe existența fizică. Desigur, nu toate cazurile de invocare a forțelor exterioare se termină atît de tragic. În cea mai mare parte ele chiar nu acționează în vreun fel, mai ales asupra celor care au o bună apărare la nivelul biocîmpului și se conectează la rezistența interioară, inconștientă. Un om rațional, într-un minut de slăbiciune rămîne apărat înăuntrul său împotriva acțiunii psihice externe, chiar dacă el însuși a contactat biocîmpul străin.

„Intermediarii" energetici

Sunt oameni foarte sinceri, deschiși, capabili să primească energie pozitivă și-n același timp prea slabi pentru a se împotrivi influenței negative. Orice energie trece prin ei fără să-și schimbe semnul. Canalele energetice ale „intermediarilor" sunt deschise și adesea chiar ei solicită confidențe din partea altor oameni.

Într-o măsură sau alta toți suntem „intermediari" energetici. Rari sunt aceia care reușesc să păstreze în ei informațiile primite într-un fel sau altul, independent dacă au o încărcătură pozitivă sau negativă. De exemplu vi s-a încredințat un secret. Omul care a făcut-o v-a povestit pur și simplu despre gestul său urît. Copilul a furat ceva de la un coleg sau de la părinți și nedorind să suporte singur mustrările de conștiință, își „transferă" o parte din chinuitoarea vină asupra prietenului, povestindu-i în amănunt ce a făcut. Copilul care a primit această informație negativă, și a devenit în felul acesta complice la furt, nu se poate descurca singur cu ea și de regulă îi povestește tot mamei sau bunicii. Exact la fel, nu putem păstra multă vreme tăcerea asupra unui eveniment fericit. „Intermediarii" energetici împart din inimă sentimente ca bucuria, plenitudinea vieții, indiferent de felul în care au

Scanned with OKEN Scanner

dobîndit această energie (a căzut neașteptat peste ei precum zăpada sau au cîștigat-o prin „muncă îndîrjită"). „Intermediarii" energetici au o calitate importantă, schimbul lor bio-energo-informațional este foarte precis alcătuit, energia încredințată lor, și apoi transmisă iarăși altcuiva, își păstrează cîmpul informațional fără distorsiuni. De aceea multor persoane „intermediarii" le par prea deschiși sau copilăros de sinceri.

„Păgubașii" energetici

Unde ne pierdem energia? Toți știu, dar puțini încearcă să se opună în mod conștient acestor pierderi. „Păgubașii" energetici de regulă sunt oameni foarte curioși. Își provoacă singuri neplăceri prin întrebări de prisos puse oricui, cunoscut sau necunoscut, trezind adesea mînia sau nedumerirea. Energo-vampirii au astfel un motiv excelent pentru a dobîndi o încărcătură de vitalitate. Adesea apărarea conștientă nu funcționează la „păgubașii" energetici. Reprezentanții acestui tip energetic au fie rolul de donatori, fie de vampiri, în funcție de cel asupra căruia „se aruncă". Cu toate acestea, ei au o apărare subconștientă. Aceste firi deschise, care preferă să acționeze la întîmplare, pot în alte situații să primească destulă cantitate de energie și să iasă fără pierderi din orice situație. Iată de pildă un personaj ca fiul cel mic al împăratului din basmul rusesc „Voinicul cel semeț, merele tinereții și apa vie" și-a trimis împăratul la bătrînețe fiii după merele care întineresc. Primii doi au plecat la drum fără să întrebe nimic, au încercat cu mintea lor să găsească drumul. Le-a ieșit în față o piatră la răspîntia a trei cărări și iată că s-au dus, unul într-acolo unde tu vei fi flămînd, dar calul tău sătul, celălalt, acolo unde tu vei fi sătul iar calul tău flămînd, și amîndoi au dat de necaz. Al treilea însă a plecat, fără să cugete prea mult, către locul în care judecînd după înscrisul de pe piatră, îl aștepta moartea. Nu s-a temut să dea pe la Muma Pădurii, a întrebat-o despre toate, a învins toate greutățile și a obținut merele tinereții. „Păgubașii" contemporani cu noi acționează la fel, „la întîmplare", după cum le spune intuiția. Doar că asta nu funcționează întotdeauna, ci numai în cazul în care omul fără să ezite, merge plin de curaj să-și piardă din propria energie, pentru a primi apoi de două ori mai mult.

Între „păgubașii" energetici putem să-i includem și pe oamenii leneși. Aportul de energie trebuie să fie constant, de aceea este direct legat de un parametru al spațiului energetic - timpul. Pierzînd timp, pierdem energie, potențialul nostru scade. Dacă omul nu are grijă să-și consolideze apărarea bioenergetică va cădea foarte ușor sub influența oricăror vampiri, atît oa-

Scanned with OKEN Scanner

meni cît şi mijloace de informare în masă: televiziunea, presa. Din categoria vampirilor pot face parte şi cărţile „seci", cele care nu dau nici un fel de hrană pentru gîndire ci doar mănîncă timpul. După cum se spune: „nici pentru minte, nici pentru inimă". Aceeaşi influenţă o au asupra „păgubaşilor" şi conversaţiile sterile, vorbitul în gol, controversele din care nu se poate trage nici o concluzie. Oricît ar fi de straniu „păgubaşii" înţeleg foarte bine toate astea, dar continuă să piardă vremea şi energia în loc de a se impune să facă un gest, chiar minor, dar important, pentru schimbul energetic, să se mişte din „punctul mort".

Pentru a nu cădea într-o pîlnie energetică, (nu mai vorbesc despre „găurile negre", manifestări extreme ale morţii energetice şi trecerii în altă dimensiune) de unde este foarte greu să mai ieşi, este neapărat nevoie pentru început să încerci să faci măcar o treabă simplă legată de eforturi fizice. Chiar şi cele mai simple mişcări, avînd un scop şi un rezultat, ne furnizează cantitatea de energie necesară, făcînd să funcţioneze şi schimbul bio-energo-informaţional cu mediul înconjurător.

„Devoratorii" energetici

În rolul „devoratorilor" energetici pot apărea atît „vampirii" cît şi „generatorii" de energie. Există două categorii de „devoratori". Prima, cea mai răspîndită, sunt oamenii foarte sensibili. Ei gîndesc mult asupra celor ce se petrec în jurul lor analizînd nu doar complicaţiile mărunte ale oamenilor apropiaţi, dar şi problemele de anvergură cosmică. Ei plîng citind o carte sau urmărind un film, adoră, în copilărie, să audă poveşti „de groază" şi-n acelaşi timp se distrează zgomotos pe la serate, încercînd să nu scape nici o picătură de energie fie pozitivă, fie negativă. Patima „devoratorilor" pentru orice fel de energie este inofensivă numai în cazul în care ei nu încearcă să-i influenţeze pe ceilalţi. Ei au cu totul alte ritmuri ale schimburilor bioenergetice care sunt întrucîtva accelerate. „Devoratorii" energetici au o însuşire importantă: se supără uşor, dar, totodată, uită repede de cele suferite. Mulţumită acestei „accelerări" a schimbului bio-energo-informaţional impresia creată de „devoratori" este a unor persoane superficiale care nu-s în stare de gesturi şi sentimente serioase.

Există şi o altă categorie de „devoratori" - oameni care încearcă cu ajutorul capacităţilor unice pe care le posedă să influenţeze lumea din jur. În cazul acestora schimbul bioenergetic accelerat se întoarce chiar împotriva lor, a „devoratorilor". Fenomenul îi vizează în special pe tămăduitorii autohtoni care au reuşit să-şi dezvolte capacităţile de influenţare a biocîm-

Scanned with OKEN Scanner

purilor altor oameni într-un mod deja cunoscut. Ei își pot justifica acțiunile prin dorința de a-i ajuta pe oameni să-și regleze schimbul bioenergetic, să-și „vindece" karma, să-și anuleze starea de stres sau să scape de „coada energetică". Îți este permis să influențezi bioenergetismul altuia doar în scopul autoapărării cînd simți că fără astfel de inițiativă poți fi distrus de „vampirii" energetici. Dar să-ți cheltuiești energia, fie și dezinteresat, pentru vindecarea altor oameni, pentru „cîrpirea" biocîmpului lor, reprezintă manipulări ce se vor întoarce împotriva tămăduitorului însuși. Să-și dezvolte capacitățile bioenergetice într-o măsură sau alta poate practic fiecare din noi, dar a stăpîni o serie de procedee consacrate nu înseamnă că poți să-ți asumi răspunderea pentru starea omului ce ți s-a încredințat.

„Devoratorii" în rolul de tămăduitori pierd o cantitate uriașă de energie pozitivă și preiau o sumedenie de informații negative. Practica bioenergeticii îi poate aduce pe reprezentanții acestui tip energetic la îmbolnăviri serioase. Mulți au experimentat deja faptul. O femeie destul de tînără s-a adus pe sine, prin practicarea tratamentelor bioenergetice, la limita istovirii. Reglînd biocîmpurile altora, intrînd în problemele lor, de fiecare dată își deforma și mai mult propriul biocîmp, încît a ajuns într-un sfîrșit la spital, cu grave afecțiuni oncologice. Ea a renunțat la practicile tămăduitoare cu totul, s-a adresat lui Dumnezeu, a cerut ajutorul forțelor luminoase și numai așa a reușit să se salveze de afluxul constant de energie negativă. S-a smerit și a resimțit protecția considerabilă a rugăciunii și a reprezentărilor ideii de Bine și Iubire.

Slujitorii bisericii spun că harul vindecării și al profeției îl primesc doar aceia, care prin ani lungi de viață neprihănită l-au dobîndit, iar așa-numitele „daruri" ale muritorilor obișnuiți, care nu înțeleg urmările acțiunii directe asupra energetismului altor oameni, îi atrag pe tămăduitori în cîrdășie cu forțele necurate.

Putem să nu fim de acord cu acest lucru dar vedem în jurul nostru prea multe exemple ce confirmă existența Rațiunii Supreme, care a făcut toate legile schimbului bio-energo-informațional, cunoscute de noi.

„Filtrele" energetice

Cel mai adesea, prin forța unor împrejurări, „filtrele" devin „mediatori" energetici capabili să treacă prin ei o cantitate uriașă de energie atît negativă cît și pozitivă. Capacitatea de a filtra energie apare la oamenii cu profesii speciale. De exemplu lucrătorii din organismele de prevederi sociale. Este greu să-ți închipui ce șuvoi de energie și informații negative

Scanned with OKEN Scanner

se scurge asupra lor de la solicitanți în decursul unei zile de lucru. Nu le este prea ușor nici celor care potrivit serviciului trebuie să acorde asistență psihologică, la fel și celor care lucrînd în presă, radio și televiziune primesc scrisorile și apelurile cetățenilor. Am avut ocazia să constat ce entuziasm energetic le trezește „filtrelor" orice reacție pozitivă privind activitatea lor și, dimpotrivă, cu ce amărăciune primesc informația negativă. După spusele angajaților de la departamentele de poștă a redacției, în primul moment le vine să lase totul, să închidă ochii, să-și astupe urechile. Dar nu se poate, ei sunt la serviciu. De aceea trebuie să se implice în orice situație, oricît de stupidă, absurdă și uneori chiar tragică. Și iată că aici încep să funcționeze „filtrele" interne. Mai degrabă omul însuși le obligă să lucreze din plin. Informația primită se prelucrează și se întoarce la sursă transformată și toată confuzia sau gustul amar trebuie să rămînă pe filtru. „Filtrelor" li se alătură în completare izvoarele interne ale binelui - energia pozitivă și acea informație inițială se încarcă energetic. „Filtrele" se regăsesc adesea în situații stresante mai ales dacă uită pentru o vreme că zațul amar dinăuntru trebuie distrus. Procedurile de curățire sunt multiple. Unele din cele exterioare: să te speli pe față cu apă rece, să bei ceai fierbinte îndulcit, să te plimbi prin parc și să ai contact cu arborii receptori de energie.

Dacă „filtrele" nu s-ar elibera de energia negativă, cei mai mulți dintre ei ar fi de mult în depresie și mulți ar trebui să-și schimbe serviciul. Nu sunt toți capabili să devină „filtre", pentru aceasta trebuie să posezi calități bioenergetice speciale și să ai o intuiție dezvoltată. Oricărui filtru îi este propriu să se înfunde. De aceea există limite ale suportabilității, specifice fiecăruia, chiar și în cazul celui mai rezistent om la influențele exterioare. Toți cei care în mod involuntar s-au trezit în rolul de „filtre" trebuie să-și creeze o imunitate față de răspîndirea „drojdiei" amare prin canalele energetice interne. Dacă imunitatea nu funcționează poate să apară o intoxicare treptată, insesizabilă din afară, cu otrava informației negative și atunci „reziduurile" sar din „filtru" în mod spontan și îi stropesc pe oamenii din jur, ceea ce este extrem de periculos.

„Pereții" energetici

Tocmai lor li se potrivește expresia, frecvent întîlnită, „prost să fii, noroc să ai" sau epitetul „impenetrabil".

Amintiți-vă de personajul din basmele populare rusești Ivan cel prostănac care mereu „trece prin apă fără să se ude". Necazurile se lipesc de el „ca apa de gîscă". Oamenii care constituie acest tip energetic posedă capa-

Scanned with OKEN Scanner

citatea rară de a reflecta neplăcerile. Totuşi energia negativă, lovindu-se de perete, nu se întoarce întodeauna la cel care a trimis-o. De aceea „Ivanii" devin uneori surse de neplăceri pentru oameni care nu au nici o vină şi care nici măcar nu i-au atins cu ceva, doar pentru că energia negativă reflectată ajunge unde se nimereşte.

Este foarte periculos să fii prieten cu „pereţii". De exemplu, într-o clasă, dacă se face o trăsnaie, o încasează toţi în afară de „Ivan". „Pereţii" energetici pot deveni fanatici religioşi, îndeosebi membri ai diverselor secte. Ei se izolează de lumea exterioară, alcătuiesc o apărare de grup care se intensifică de cîteva ori prin contribuţia „fraţilor de credinţă", unde fiecare îşi aduce obolul la consolidarea „peretelui".

Vampirii încheie cîteodată pariuri cu ei înşişi. Vor reuşi să străpungă un „perete" energetic? Se face o verificare inedită a capacităţii de influenţare a oamenilor din jur. Este adevărat, vampirii nu încearcă niciodată să dărîme un „perete" colectiv. Ei aleg un individ şi încă unul, care adesea nici nu înţelege cine este şi ce putere deţine. Este foarte greu să dărîmi un „perete" construit în mod conştient. Reuşita nu le aparţine nici pe departe tuturor vampirilor cu experienţă.

„Oglinzile" energetice

Energia pozitivă sau negativă direcţionată spre o „oglindă" se întoarce la cel care a trimis-o. De fapt, chiar existenţa acestui tip energetic ne-a învăţat să folosim procedura cu sistemul de oglinzi pentru a ne proteja de şuvoaiele de energie negativă îndreptate spre noi.

Totuşi, cu oglinzile nu este totul chiar atît de simplu. Ele nu pot să reflecte informaţia doar trimiţînd-o înapoi, fără nici un gînd. Există şi zone din „spatele oglinzii", unde toată informaţia îşi lasă urma, unde se poate strînge fie energia pozitivă, fie negativă. La fel cum orice oglindă păstrează în ea informaţia, „omul-oglindă" ţine minte pentru multă vreme, într-un fel sau altul, pe cei cu care a avut de-a face. După felul în care se comportă cu noi „oglinzile" energetice putem să apreciem şi ce reprezentăm noi înşine.

În ele vedem reflectarea emoţiilor, gesturilor noastre, găsim mîngîiere sau, dimpotrivă, neînţelegere, ostilitate.

Şi putem recunoaşte uşor pe reprezentanţii acestui tip energetic după strălucirea specială a ochilor care se menţine pe toată durata vieţii lor. Şi expresia feţei la „oglinzile" energetice se schimbă în funcţie de persoana cu care vine în contact. Dacă „pereţii" nu-şi arată nicicum emoţiile, la „oglinzi" vedem reflectarea propriilor noastre cuvinte şi gesturi. De fapt,

Scanned with OKEN Scanner

nu este cazul să credem orbeşte în prima impresie dată de cele văzute pe suprafaţa oglinzii, căci, după cum s-a spus deja, prima oglindire este o lucire, nu înseamnă nimic, toată informaţia se păstrează în „spatele oglinzii".

„Ventuzele" energetice

Este foarte dificil să hotărăşti din ce tip energetic fac parte energo-ventuzele. Desigur, sunt vampiri, dar cu toate acestea nu este deloc obligatoriu ca ei să ia energia direct, cum o fac lipitorile, de exemplu. „Ventuzele" pătrund în spaţiul vital al omului şi rămîn pentru multă vreme acolo. De cum fac cunoştinţă cu cineva „ventuzele" încep, fără să mai aştepte întrebări, să povestească despre sine, să-şi arate toate dedesubturile, vărsînd peste interlocutor fie şi din întîmplare un şuvoi de energie negativă. Este foarte greu cîteodată să eviţi contactul cu „ventuzele". Dacă nu retezi imediat încercările lor de apropiere şi nu pui în funcţiune sistemul de apărare, vei avea multe de pătimit de pe urma acestei „prietenii" împovărătoare. Uneori „ventuzele" se străduiesc toată viaţa să fie mereu alături, sau îşi semnalează în permanenţă prezenţa prin telefoane, scrisori, cer insistent un sfat de cum să se comporte într-o situaţie sau alta. Nu vă grăbiţi să le daţi respectivele sfaturi „de viaţă". „Ventuzele" nu le vor urma oricum. Dimpotrivă, se vor comporta în felul lor iar apoi vor arunca asupra dumneavoastră răspunderea pentru insuccesele care le vor urmări. Dacă n-aţi reuşit din primele zile ale relaţiei să fugiţi de contactul cu „ventuza", cel mai simplu este să nu-i daţi nici un fel de sfat şi să-i povestiţi cît mai puţine despre dumneavoastră.

Între reprezentanţii acestui tip energetic se pot situa adoratorii şi adoratoarele artiştilor cunoscuţi, precum şi cei ce se lamentează constant pentru că n-au dobîndit reciprocitatea în relaţia cu obiectul adoraţiei lor. Unii din ei încearcă să „vampirizeze" cu orice prilej potrivit, dar este adevărat că, de regulă, le iese prost. În orice caz, ei pot să-i ia omului din energie şi să-l scoată din fire numai cu prezenţa lor. Să utilizeze energia spre binele lor nu prea le reuşeşte „ventuzelor". Energia poate fi preluată de un trecător oarecare sau, şi mai rău, se poate disipa în mediul înconjurător. Vorbim de un tip energetic pe cît de slab, pe atît de rar. Adesea nici nu-l cunosc personal pe omul de care s-au „lipit". Adică îl ştiu la faţă, dar numai atît. Tendinţa lipicioasă se manifestă prin aceea că la început vă apare mereu înaintea ochilor, apoi chiar dumneavoastră începeţi să vă gîndiţi la el, să prelucraţi mental toate detaliile întîlnirii cu el, să vă amintiţi cine la cine şi cum s-a uitat, ce aţi visat noaptea şi ce s-a întîmplat ziua. Începe să vi se

Scanned with OKEN Scanner

pară că multe din viața dumneavoastră depind deja de omul acesta.

Puteți scăpa de „ventuze" mobilizîndu-vă toate resursele energetice interne. Aici trebuie să funcționeze același principiu existent și în relația cu „lipitorile" și „vampirii" energetici: a nu se adresa pentru ajutor oamenilor cu capacități energetice mai dezvoltate, bioenergeticienilor și ghicitoarelor. Prin ei nu puteți decît să vă faceți rău dumneavoastră înșivă.

Scanned with OKEN Scanner

SCHIMBUL BIOENERGETIC DINTRE OAMENI ŞI NATURĂ

Iată că de milioane de ani, pe Pămînt se realizează un schimb bio-energo-informațional între oameni și Natură. Și-n tot acest timp pe om n-au încetat să-l chinuie întrebările: cum s-a format Pămîntul, cum a apărut viața, cine a dat primul impuls tuturor lucrurilor? Oamenii înțelegeau, desigur, că începutul a toate era Cosmosul. Energia lui s-a întrupat în planeta pe care locuim cu toții acum. În conformitate cu reprezentanții vechilor chinezi, începutul vieții a fost făcut de forțele Ynn și Yang care au ordonat haosul, ce domnea în Cosmos înainte de apariția Pămîntului nostru. Energia Universului s-a concentrat într-un uriaș mod ale cărui vîrtejuri s-au închis în sine și s-a format ceva amintind de forma unui ou. Chinezii credeau că oul a fost spart de un uriaș din basme, care dormea înăuntru pînă la sorocul vremurilor. Oul a explodat cu un bubuit înfricoșător, energia a fost eliberată și Pămîntul s-a despărțit de Cer. Din carnea și sîngele acelui uriaș din basme s-au ivit apoi Soarele și Luna, rîurile și mările, stîncile și copacii și în toate se păstrează pînă astăzi puterea lui. De aici rezultă o explicație cu totul logică a energetismului Naturii vii. Forțele Ynn și Yang există în toate cele ce ne înconjoară, lupta lor generînd energia vitală Dzi unul din cele două sufletele ale omului. Energia vitală ne susține organismul și este înconjurată de acesta. Există însă și al doilea suflet, Lyn, care după moarte se transformă fie în zeu, fie în demon. Reiese că starea celui de al doilea suflet, Lyn, depinde în mare măsură de felul în care se susține în noi sufletul Dzi: ce fapte realizăm, dacă reușim să transformăm în energie vitală proprie informația pozitivă și să respingem răul, nelăsîndu-l să intre în noi. Să iei energie din Natură fără încărcătură informațională este impo-

Scanned with OKEN Scanner

sibil, peste toate stă pecetea faptelor săvîrşite de noi şi de cei care ne înconjoară. Este uşor să pierzi energie, dar s-o primeşti fără a-i folosi pentru asta pe ceilalţi oameni nu este hărăzit oricui. Natura este gata să ne ajute, dar trebuie să i te adresezi numai cu intenţii curate, iar cea mai simplă rugăciune trebuie şi ea trecută printr-o luminoasă percepţie a lumii. Despre orice fel de dobîndire şi purificare a energiei ar fi vorba trebuie să credem întotdeauna sincer, că toate acestea sunt nu doar pentru noi, ci şi pentru cei apropiaţi nouă, pentru binele comun. Oricît de banal ar suna, ajutorul Naturii este permis doar celui care n-a supărat-o, nu i-a pus la îndoială legile, celui care n-a lăsat gunoaie într-o poiană din pădure, celui care a plantat măcar un arbore şi s-a îngrijit de un pisoi.

Oamenii au ştiut întotdeauna cum să ia energie de la Natură, întrucît de la început, la naştere, omul primeşte o rezervă nu prea mare de energie care nu ajunge pentru o viaţă lungă şi plină. Cu timpul ne-am dezvăţat să mai luăm energie vitală din jur şi am început, deliberat sau nu, s-o „furăm" de la semenii noştri. Toate acestea nu puteau rămîne fără urmări în energetismul general al lumii noastre, rezultatul fiind războaiele, cataclismele, iar acum s-au adăugat şi catastrofele generate de tehnologie. Înaintea oricărei catastrofe se emite puternic energie negativă. Dacă n-ar fi Natura care compensează mereu „minusurile", planeta noastră ar fi încetat de mult să existe.

Tocmai de aceea este atît de important să reînvăţăm să ne adresăm Naturii după ajutor, apei, aerului, pămîntului şi tuturor celor care cresc pe el. Înainte de toate sunt copacii. Numai de la ei putem primi acel ajutor specific şi dublu. În primul rînd sunt capabili să-i elibereze pe oameni de energia negativă care fie se adună constant în decursul unui interval de timp, fie ne invadează în urma acţiunii puternice a unui biocîmp negativ străin. Cel mai bine, pentru curăţirea de supărarea acumulată sau în situaţiile de stres, este să te adresezi arborilor receptori de energie. Copacii donatori de energie ne pot furniza o încărcătură de energie pozitivă, de forţă vitală. Aş vrea să mă opresc mai în detaliu asupra ceea ce putem primi şi de la care copaci.

Nu este greu deloc să stabilim cărui tip energetic aparţine un copac sau altul. Nu trebuie pentru aceasta să ai calităţi bioenergetice speciale. Este de ajuns să te bazezi pe propria ta intuiţie, să fii atent la reacţiile organismului influenţat energetic prin atingerea de un copac.

Oamenii cu o sensibilitate crescută la cîmpurile energetice şi capabili să detecteze „sensul" curentului trimis pot foarte uşor să deosebească un copac-donator de un vampir. Tot ce este însufleţit sau neînsufleţit în jurul nostru are o aură proprie şi după culoarea ei sunt evaluate bioenergetismele

Scanned with OKEN Scanner

arborilor. Aura copacilor-donatori are un „joc" auriu cu nuanțe de cafeniu deschis și posedă neapărat un colorit, sau dacă putem spune așa, „o tonalitate caldă". Aura copacilor-vampiri are nuanțe reci, argintii sau albăstrii și uneori capătă o culoare roșiatică alarmantă. Pentru a nu-i intimida pe oamenii care vor să recurgă la energia copacilor, dar n-au încercat vreodată să aprecieze care din ei este într-adevăr donator, voi enumera pur și simplu cîțiva dintre ei, dîndu-le și caracteristicile.

Cel mai puternic energetism îl are stejarul. El este cel mai tare și mai neobosit donator. Pot de asemenea furniza energie mesteacănul, teiul, castanul, cedrul, frasinul, pinul, molidul, bradul, zada, scorușul, călinul. Însușiri de copac-vampir au plopul tremurător, plopul, arinul, ulmul, salcia (răchita), salcîmul.

În orice caz, fiecare trebuie să stabilească pentru sine spre ce copaci este mai bine să se îndrepte, iar aceasta se realizează doar în timpul plimbărilor lungi prin pădure cînd vă adresați mental către tot ceea ce vă iese în cale și vă analizați starea fizică. Dacă omul are o inimă sănătoasă și nu are oscilații în tensiunea arterială contactul nemijlocit cu copacul îi este permis. Se poate lipi cu obrazul sau cu fruntea de trunchi, îl poate îmbrățișa sau poate pune palma pe el.

În cazul unei slăbiciuni fizice constante, chiar și nepronunțate, pentru contactul cu copacii este bine să nu vă apropiați la mai mult de o jumătate de metru. Această limitare nu vizează utilizarea obiectelor de lemn din casă. De exemplu alungarea durerii de cap cu ajutorul unor scîndurele este inofensivă. Desigur copacul viu din pădure, cu rădăcinile adînc înfipte în pămînt are considerabil mai multă forță decît o bucățică din același copac adusă în casă. Scîndurica, desigur, că nu va face rău nimănui la fel ca și podeaua sau pereții de lemn, mobila.

Înainte de a merge la pădure în încercarea de a primi energie de la arbori este totuși necesar să clarificați dacă nu vă neliniștește ceva în momentul respectiv. Dacă aveți o stare de neîncredere, de neliniște sau iritare, chiar mînie, este mai bine întîi să vă debarasați de energia negativă prin intermediul arborilor-vampiri. Ei asimilează orice informație negativă de care vrem noi să scăpăm, ne reglează funcționarea canalelor energetice interne, curăță de intenții rele gîndurile și sufletul. Copacii-vampiri pot de asemenea să ne ajute să tăiem „coada energetică". Deși expresia este puțin cam forțată. Ce să facem, unora din noi le este mai ușor să-și închipuie această „coadă", deși adesea ea are o cu totul altă manifestare vizibilă. Să experimentezi cedarea curentului (la fel ca și preluarea lui de la arborii-donatori) se poate prin intermediul palmelor. Ele sunt mult mai sensibile la curenții bioenergetici. Dacă ar fi să le întinzi spre trunchiul copacului simți

fie căldura (de la pomul donator) fie o răcoare ce „absoarbe" (de la pomii-vampiri). Pentru purificare este permis un contact scurt, nemijlocit cu copacul-„vampir" dar este mai bine să nu te lipeşti de el, ci să stai alături şi să întinzi mîna spre el pentru vreo douăzeci de minute. După o astfel de procedură trebuie să stai un timp să te odihneşti mai bine lîngă un arbore-donator şi cel mai bine lîngă un mesteacăn sau tei.

O particularitate a bioenergetismului pădurii este că el se manifestă în mai mare măsură la arborii mari. De aceea pentru încărcarea cu energie pozitivă cel mai bine este să găseşti un arbore singuratic ce creşte pe un loc mai ridicat. Se prea poate ca el să devină prietenul dumneavoastră constant. Un copac „vizibil" este de preferat şi pentru că nu va trebui să-l căutaţi îndelung. Un astfel de copac este un indicator el însuşi. Pentru a primi energie pozitivă vă puteţi apropia foarte mult de trunchi, să-l înlănţuiţi, dar mai bine executaţi această procedură la treizeci-cincizeci de centimetri depărtare. Pentru ca procesul de relaţionare cu Natura să fie eficient trebuie să te calibrezi corespunzător, să resimţi cît de puternică este dorinţa de a primi bioenergie sau cît de mult îţi lipseşte. În momentul în care te îndrepţi spre un copac trebuie să-ţi imaginezi contopirea cu lumea înconjurătoare, cu aerul, cu forţa vitală a apei şi a Soarelui care dau energie copacilor. Doar ne asemănăm mult. Este ştiut că plantele, copacii în speţă, se pot deplasa (în căutarea apei de exemplu), reacţionează la cîmpurile energetice, sunt capabile să primească informaţie negativă şi pozitivă. Dacă venind după ajutor în Natură nu putem măcar cinci minute să ne debarasăm cu totul de grijile noastre, nu va fi nici o relaţionare. În timpul receptării energiei de la un copac-donator, respiraţia devine egală, cu inspirări şi expirări adînci, corpul se destinde. Energia ne umple la fiecare inspirare, se reţine în piept cînd respiraţia se opreşte pentru o vreme, iar la expirare se răspîndeşte treptat prin toate canalele energetice în fiecare celulă a organismului. Ca durată, o şedinţă de captare a energiei de la un arbore nu trebuie să depăşească cinci minute. După, este mai bine să mergeţi pe jos un timp, să nu alergaţi sau să faceţi exerciţii fizice complicate. Vreau să mai spun cîteva cuvinte despre ceea ce mi s-a întîmplat să experimentez cu însumi în relaţia cu arborii. Iarna, cînd amorţeşte tot ce este viu, un imens ajutor le poate oferi orăşenilor... amintirea plimbărilor prin pădure. Unul vede în închipuire cărările ştiute din pădure, copacii izolaţi, altul îşi aminteşte foşnetul pădurii sau reface sentimentul trăit în urma valului cald al energetismului pădurii.

Amintirile perceptibile fizic „se rostogolesc" cînd citim cărţi despre natură. Fără această trăire sufletească nu am putea exista în starea de permanentă criză de timp, de îngrijorare cronică şi de necesitate de a absorbi

Scanned with OKEN Scanner

șuvoiul de informație negativă.

Într-un volum redus nu se poate povesti despre toate soiurile de copaci care cresc pe Pământ, de aceea voi face aici descrierea unor reprezentanți ai pădurii ruse cu care mi-a fost dat să mă întîlnesc mai des de-a lungul vieții. Energetismul celor mai mulți copaci se arată cu deosebire primăvara, cînd se umflă mugurii și puțin mai încolo, în timpul înfloririi.

Din vremuri imemoriale copacul cel mai puternic a fost socotit stejarul. Se are aici în vedere nu soiul concret, ci arborele în general, „copacul vieții", care ajunge pentru toți, umple cu sine și verdeața Raiului, și se întinde peste Pământ. Oamenii din vechime identificau forța vitală a Cosmosului cu „arborele universal" ale cărui rădăcini erau înfipte în cer, iar crengile îmbrăcau tot ce se găsea în jur și prin ele se prelingea pe Pământ puterea fermecată ce însuflețea viața. Copacul lega într-un tot Raiul, Iadul și natura Pământului. În lume toate se puteau schimba dar copacii întotdeauna susțineau bolta cerească. De demult exista o legendă despre Stejar - stejarul lui Perun, întruparea zeului fulgerelor și tunetelor, Perun, care putea să învingă orice forță malefică tăind un copac și trimițînd pe pământ fulgere, tunete și apă. După reprezentările vechilor slavi, în copaci se află închisă o forță universală pe care o numim astăzi forța vitală. Arborii-stejari erau veneraţi, la umbra lor străbunii noştri hotărau asupra tuturor problemelor obștii, înfăptuiau judecata și îndeplineau ritualurile, crezînd cu sfințenie că tot ce se petrece sub stejar este prezis și insuflat de sus, de la Divinitate.

Totuși astăzi, nu se știe de ce, puțini sunt aceia care cer ajutor stejarului. Probabil că mulți dintre noi simt în subconștient că acest copac deosebit este destinat celor mai puternici, cu atît mai mult cu cît apelul la stejar intensifică potențialul energetic într-atît, încît poate apărea „suprasaturația". Înainte de a te apropia de acest copac cu scopul de a primi energie, este obligatoriu, „să arunci" în prealabil toată energia negativă spre un copac-vampir, altfel îți poți face mai rău. Prin aportul de energie pozitivă și negativă în cîmpul energetic al omului, acesta începe să resimtă intern confruntările.

Stejarul este un copac „masculin", el îi susține pe oamenii profesiilor dure legate de riscul supraviețuirii.

Mulți s-au obișnuit să perceapă aura oamenilor și plantelor din jur. Astfel energia stejarului determină culoarea aurei, o nuanță de galben închis, dens.

De cînd lumea, cel mai îndrăgit copac pentru ruși a fost mesteacănul. Este căutat de cel care se trezește dimineața devreme și vrea să primească o încărcătură de energie pentru toată ziua. În prealabil se poate trage o alergătură desculț prin rouă. Dacă noaptea a fost cu vise urîte, ele vor fi ime-

Scanned with OKEN Scanner

diat uitate. Fiecare trebuie să aibă mesteacănul său preferat. Dacă i se va adresa cu un gînd tandru va primi înapoi de la el căldură şi dragoste. Mesteacănul îşi manifestă bunăvoinţa preponderent faţă de femei, le alină suferinţele în clipe de restrişte. Mesteacănul ne învaţă că micile slăbiciuni ale femeilor pot fi uşor convertite în calităţi. Energia mesteacănului este de culoare galben-deschisă. Teiului ne adresăm mai des decît altor copaci, fiindcă la tei totul e tămăduitor - şi florile, si frunzele, şi coaja. Teiul îi iubeşte cel mai mult pe bătrîni şi pe copii. Lor le oferă o energie uniformă care se distribuie uşor pe toată suprafaţa învelişului biocîmpului. „Peticeşte" cusururile, compensează pierderea energiilor, mai cu seamă a celor legate de boli. Este foarte bine să aveţi în casă jucării făcute din lemn de tei - ele aduc bucurie şi-l ajută pe micuţul om să se adapteze mai repede la această lume complicată. Aura teiului este luminoasă pe seama energiei galben-aurii.

Pinul este unul din puţinii arbori-surse „permanente" de energie, a căror putere practic nu se modifică nici iarna, nici vara. El transmite energia celor ce se ocupă mai mult cu munca fizică. Ca şi stejarul este un arbore „masculin". Reprezentanţii sexului tare primesc de la el nu doar energie, ci şi încredere în sine. În apropierea pinului bărbatul capătă însuşirile unui apărător pentru toţi cei care îi caută sprijinul şi, de asemeni, înţelegerea a ceea ce trebuie făcut pentru a cîştiga simpatia femeilor. Aura pinului are nuanţa aurului vechi sau a bronzului.

Un izvor universal de energie se dovedeşte a fi arţarul. Este un copac „domestic", trage spre oameni, spre căldură. Arţarul a înţeles cel mai bine psihologia oamenilor de aceea, adresîndu-i-te, poţi rezolva multe probleme legate de interrelaţiile femei-bărbaţi sau copii-adulţi. Arţarul îi ajută şi pe oamenii pustiiţi, care şi-au pierdut încrederea în sine, mai ales pe aceia care s-au aflat multă vreme sub influenţa unui vampir. În afară de acestea, el dă o bună protecţie pentru viitor împotriva influenţei unui biocîmp negativ, străin.

Energia arţarului este foarte luminoasă, gălbuie şi uneori pare că este mai uşor s-o auzi decît s-o vezi.

Scorușul (sorbul) este un arbore „feminin". Are o foarte bună influenţă asupra organismului femeiesc, poate vindeca multe boli, îndepărtează oboseala, dă încredere în propriile puteri. Energetismul scorușului se manifestă cu putere în aşa numitele „nopţi ale sorbului", de trei ori pe an, în primăvara tîrzie cînd scorușul înfloreşte şi răspîndeşte în jur un miros proaspăt, aspru, în mijlocul verii, la vremea apariţiei fructelor verzi şi la începutul toamnei, cînd boabele devin roşii ca focul. În funcţie de timpul anului scorușul îşi poate schimba culoarea energetismului de la galben, primăvara, la maro deschis toamna.

Scanned with OKEN Scanner

Cel mai puternic consumator de energie din cei cunoscuţi de noi este plopul tremurător. Despre energetismul acestui copac cei din vechime ştiau cu mult mai multe decît ne putem închipui. Ei nu puteau concepe o luptă cu forţele malefice fără plopul tremurător. Un strigoi ieşit din mormînt nu putea fi distrus decît înfigîndu-i în inimă un ţăruş de plop tremurător pentru a fi apoi ars pe un rug de lemn din plop tremurător. Acest arbore te proteja de toate, de secetă adusă pe pămînt de vrăjitorii cei răi, de boli, ale căror cauze strămoşii noştri le puneau cu totul justificat pe seama uneltirilor forţelor necurate (acum denumim fenomenul influenţa „energetismului negativ").

Mulţumită „ştiinţei" sale de a prelua activ energia negativă, plopul tremurător poate în decursul cîtorva secunde să-l ajute pe omul aflat în stare de stres. El adună energia negativă nefolositoare, îndepărtează starea de iritare şi de răutate fără motiv şi este capabil să ia durerea de cap şi să vindece de friguri. Energia plopului este atît de puternică, încît pentru un ajutor nemijlocit doar adulţii se pot adresa unui copac „viu". Apropo, această limitare se impune şi-n cazul plopului negru. Copiilor li se potriveşte mai bine un copac consumator cu o influenţă mai „slabă", salcia. Aura plopului tremurător are o nuanţă gri deschis, argintiu.

Plopul negru este un foarte puternic consumator de energie. O relaţie îndelungată cu el îl poate istovi în asemenea măsură pe om, încît va trebui multă vreme pentru restabilirea forţei fizice cu ajutorul arborilor-donatori.

Mai este o legătură şi cu faptul că plopii negri cresc foarte repede. Unii copaci separaţi au un trunchi gros şi o coroană bogată, motiv pentru care cîmpul plopului negru se răspîndeşte pe o suprafaţă mare şi se recomandă să nu stai pentru multă vreme în el. Dacă plopul tremurător manifestă adesea o acţiune „instantanee", plopul negru poate „suge" treptat forţele din om. El nu se prea potriveşte pentru o eliberare selectivă, numai de energia negativă, deoarece alături de acest arbore este foarte greu să te concentrezi şi energia pleacă toată, pozitivă şi negativă, independent de dorinţa noastră. Energia plopului negru seamănă cu cea a plopului tremurător, doar că la nuanţa gri-argintie se adaugă aici un verzui-alb.

Oricît ar fi de straniu arar se adresează cineva după ajutor ulmului. Totuşi, acest copac-vampir ar putea să le fie util multora, mai ales bărbaţilor viciaţi de alcool. Energetismul ulmului are o influenţă puternic purificatoare asupra organismului omenesc, aducînd curenţii energetici la starea normală. Cu ajutorul ulmului se poate intensifica într-o măsură considerabilă schimbul energetic cu mediul înconjurător. În afară de aceasta el „ne curăţă bine creierul", dacă putem să ne exprimăm aşa, eliberîndu-ne de şovăielile confuze, de gîndurile rele şi chiar de dorinţele nefireşti. Energia

Scanned with OKEN Scanner

ulmului are o nuanță de brun-cenușiu.

Dintre toți arborii-vampir influența cea mai slabă o manifestă răchita sau salcia, ceea ce în fond este același lucru. Relația cu salcia este benefică pentru toți, în special pentru femei și copii. Energetismul acestui copac este foarte asemănător cu cel al apei, nu degeaba se caută izvoarele subterane cu o nuia de răchită.

Chiar și copacul poate trăi, dacă nu lîngă un bazin de apă, neapărat într-un loc umed. De aceea energetismul salciei acționează asemănător unui șuvoi de apă - spală sufletul nostru de toate mîhnirile, de reflecțiile despre agitația fără rost și ne impune să înlăturăm gîndurile păcătoase, invidia, neîncrederea în viitor, dorința de răzbunare. Energia salciei este de un verde deschis cu nuanțe argintii.

Arinul este un vampir destul de slab, nu este capabil să influențeze considerabil energetismul omului. Totuși, relația cu el poate fi foarte utilă. Arinul normalizează anumite procese din organism, intensifică circulația sîngelui, „curăță" canalele energetice și îndeamnă la exerciții fizice pentru menținerea tonusului. Aura arinului are o nuanță roșiatic-brună.

Un izvor unic de energie se dovedește a fi însuși pămîntul. Să ne referim de exemplu la energia pămîntului arat. Dacă ar fi să ne așezăm între brazdele unui cîmp arat ne-am putea imagina pe noi, inima noastră, vasele sanguine, pielea legate între ele prin elementele Soare, Aer, Apă și Pămînt. Oricare dintre noi se simte, pe un cîmp arat, un conducător de energie curată, naturală. Pentru aceasta trebuie să-ți arunci privirea cît mai departe peste deschiderea ce ți se așterne la picioare, să inspiri cît mai mult aer curat de primăvară și să-ți imaginezi cum se nasc în jurul nostru și cum se scurg în pămînt curenții luminoși ai Binelui și Iubirii. Pămîntul, primindu-i, adaugă energia lui încă necheltuită și îi trimite înapoi împreună cu căldura. Trebuie să reușim să prindem curentul de energie a pămîntului înainte de a se fi ridicat în aerul cald. Să primim prin ceakhre, desfăcînd mîinile în lături, deschizînd toate canalele energetice și să o transmitem în tot organismul astfel încît să se umple fiecare celulă de căldură. Se pot prinde unul, doi, trei curenți atît cît vă trebuie fără să vă jenați de a vă lua necesarul și fără să vă zgîrciți. De fiecare dată trebuie să vă imaginați clar curenții de lumină solară și de aer curat intrînd în brazdele proaspăt arate, metamorfozîndu-se în energie telurică. Omului care a primit energie din pămînt nu-i mai este foame și sete timp de cîteva ceasuri.

Pămîntul nu doar că ne ajută să primim o importată energie vitală, dar poate să absoarbă toată tulburarea pe care o adunăm în noi trăind la oraș, adică, direct vorbind, poate prelua toată energia negativă de care vrem să scăpăm. Sunt vizați îndeosebi cei care au suferit de dragoste neîmpărtășită.

Scanned with OKEN Scanner

Frustrarea se reflectă, în primul rînd, asupra celui spre care a fost îndreptat sentimentul. Omul începe să fie urmărit de ghinioane, se năruie reprezentările lui despre fericire şi, ca o consecinţă logică a acestei legături energetice care ia energia pozitivă şi o transformă în curenţi negativi, el însuşi, după ce v-a respins involuntar, începe să fie respins. Dacă vă simţiţi „un adeziv" şi nu vreţi să vă agăţaţi de un om cu totul nevinovat, să-i faceţi rău şi să-i împovăraţi soarta, înseamnă că este timpul să vă adresaţi Pămîntului. Suferinţele purifică sufletul, dar de unde să iei puterea de a te elibera de energia negativă ce răsare cu acest prilej parcă de niciunde? Nu toţi putem să ne eliberăm de asta printr-o încordare a voinţei. Ajutorul naturii este de neocolit. Putem încerca într-o dimineaţă de primăvară să trimitem în pămîntul arat toată tristeţea şi neliniştea noastră. În timpul acesta închipuiţi-vă nişte şuvoaie de apă care curg de sus. Apa pătrunde în dumneavoastră, dizolvă tot ceea ce vă face să suferiţi şi se duce în pămînt fără întoarcere.

„Soarele, aerul şi apa sunt prietenii noştri cei mai buni". Această propoziţie văzută pînă la lehamite pe panoul de la policlinică caracterizează cum nu se poate mai bine cele mai simple metode, accesibile nouă tuturor, de achiziţionare a energiei pozitive şi eliberare de influenţa bio-energo-informaţională negativă. Soarele de primăvară este foarte activ, dar energia trimisă nouă de corpul ceresc se poate recepta numai în combinaţie cu aerul proaspăt şi apa curată.

Să faci băi de soare în oraş este periculos, prea multă informaţie negativă se adună în aerul oraşului. Nu uitaţi că în jurul nostru se găsesc în permanenţă curenţi turbionari de energie negativă, noduri de informaţie negativă şi tot felul de alte murdării eterice. Aerul într-un oraş mare este pătruns de o mare cantitate de cîmpuri dirijate, purtătoare de informaţie - undele radio, cîmpurile electrice şi magnetice, radiaţiile. Se dereglează echilibrul forţelor naturale ce acţionează asupra organismului uman.

Tocmai de aceea solicitarea de energie pozitivă, însoţită de un oarecare efect, este posibilă numai în natură. Totuşi, nici pentru locuitorii oraşelor nu este totul pierdut, altfel cum de am putea exista cu anii în aceste înguste şi neprielnice cămăruţe de piatră. Nu este un secret că mulţi dintre noi lucrează cîţiva ani la rînd practic într-o clopotniţă, de exemplu, într-un foişor de incendiu, pe un pod peste apă sau pe o platformă special construită pe vîrful unei clădiri înalte. Orăşenii vieţuind în spaţii închise nu reuşesc să se folosească de posibilitatea oferită nouă de natură - vederea panoramică. Cel mai bine este dacă în panoramă există o oglindă de apă, o perspectivă asupra unui rîu sau a unui lac. Panorama ideală este un golf marin. Delectîndu-te cu întinderea largă trebuie să te străduieşti să-ţi trimiţi toată acea parte negativă ce ne incomodează să trăim în apă sau în aer, dar

Scanned with OKEN Scanner

înainte de toate este necesar să reglăm respiraţia care trebuie să fie lină şi adîncă. După o inspirare (de şase secunde în medie) se produce o scurtă reţinere a respiraţiei, urmată de o expirare cu durata egală inspirării. În timpul inspirării preluaţi energia pozitivă, curată a aerului, simţiţi cum vă umple canalele energetice înlocuind energia negativă, iar în timpul expirării eliminaţi tot ceea ce nu-i trebuie organismului dumneavoastră. Pentru o şedinţă cu adevărat eficientă, de procurare a unei încărcături de vitalitate prin contemplarea unei panorame, sunt suficiente zece-cincisprezece minute.

În afară de aceasta, în orice oraş, chiar şi în cel mai populat, există aşa numitele insuliţe de „reunire a forţelor naturii" în care se conservă elemente naturale de la începutul lumii. Poate fi un pîlc de arbori lîngă un rîu, nişte tufişuri pe un maidan, variaţiile naturale de relief, malurile nisipoase sau argiloase ale bazinelor de apă fără cheiuri granitice. În aceste înguste „căi de scăpare", „oaze" în pustiul orăşenesc, este dirijată energia pozitivă mult mai intensă a naturii primordiale. Pentru a te acorda cu „unda" acestei energii zece minute nu mai ajung. Trebuie să stai aici minimum o jumătate de oră, pentru a reuşi să „captezi" curentul căldurii, iubirii şi binelui ce ne-a fost trimis.

O excelentă sursă de forţă vitală şi în acelaşi timp mijloc al eliberării de gînduri rele, adică de informaţia negativă, a fost considerată dintotdeauna apa. După credinţa populară ea este înzestrată cu putere divină care coboară din cer cu ploile. La rîndul său apa de izvor are o forţă aparte, energia dublă a Pămîntului. Nu degeaba ţăranii din Rusia udau neapărat grînele înainte de însămînţare cu apă de izvor, pentru ca recolta să fie bogată. În vechime, lîngă apele stătătoare şi fîntîni se jucau nunţile, iar cu apă de izvor erau trataţi bolnavii, în special aceia care după presupunerile neamurilor erau „deocheaţi" de vrăjitoare.

Pentru acest caz se instituise un ritual special: mergeau la izvor după apă dimineaţa devreme, cînd ivirea zorilor zilei alunga toţi demonii întunericului, pentru a lua cea mai curată, cea mai vindecătoare apă. Pe drumul de întoarcere se străduiau să nu se întîlnească şi să nu vorbească cu nimeni. Acasă puneau în apă doi cărbuni din soba încinsă, un pic de humă din vatră şi sare şi-l udau pe bolnav dimineaţa şi seara repetînd cuvintele: „Cum nu se ţine apa de gîscă şi de lebădă, aşa să nu se ţină boala de tine!"

La fel, proprietăţi tămăduitoare avea apa de ploaie ce curgea din cer în timpul furtunilor; cu ea se spălau pe faţă pentru a se proteja pe viitor de orice fel de năpastă.

În China antică, de exemplu, exista un obicei al alungării forţei necurate - duhurile rele „dana" - la care participau cîteva mii de oameni în acelaşi timp. Ei înconjurau palatul imperial cîntînd şi descîntînd, ameninţînd

cu făcliile aprinse duhurile rele care le meniseră boli oamenilor. Apoi alungau cu focul duhul necurat pînă la rîu și aruncau făcliile în apă crezînd că împreună cu focul vor pleca pe apă, departe, și toate relele.

În plus, țăranii din China venerau duhurile apei de ploaie și pe cele ale rîurilor. De ele depindea dacă recolta avea să fie bună, de aceea li se aduceau jertfe.

Nu trebuie să împărțim metodele de compensare a energiei vitale în „slabe" și „tari". Pentru oamenii care aparțin unor tipuri energetice diferite sunt potrivite metode diferite. De exemplu, mulți dintre ei, în tendința de a-și conserva sănătatea și de a trăi mult timp, se concentrează asupra alimentației corecte. Este vorba de mîncarea pregătită cu mîinile omului. La prima vedere, este cea mai simplă și accesibilă metodă.

Da, este adevărat, ingurgitînd alimente primim caloriile necesare organismului nostru pentru o activitate normală. Și totuși felurile de mîncare pregătite de om pot genera, la consumare, efecte contrare. Iar caloriile nu vor aduce bucurie. Merită subliniat că orice fel de mîncare, preparat de cineva, poartă în el o anumită informație. Vă așezați să mîncați o supă pregătită de iubita dumneavoastră soție și în mod corespunzător vă așteptați să primiți energie pozitivă, mîncați a doua farfurie, dar nu v-ați săturat, și, în general, parcă ați avea o neliniște în suflet și, deodată, înțelegeți că nici gustul nu-l mai simțiți de mult, că mîncați doar așa, ducînd mecanic lingura la gură. Se pare că în cazul de față soția dumneavoastră asculta, în timp ce gătea, știrile de la radio și probabil ele nu au fost prea bune, iată cum informația negativă a intrat în mîncare. Sau poate că încă de dimineață gospodina s-a supărat pe dumneavoastră din vreo pricină oarecare, a plîns puțin și s-a apucat de gătit, dar supărarea a continuat să-i înlăcrimeze ochii, iar mîinile tăind morcovii și varza se mișcau după schema obișnuită, dar nu mai mult de atît. Soția dumneavoastră nu se gîndea deloc la cel pe care îl va hrăni cu supă, ci la cel care a supărat-o la fiecare pas.

Ați observat că mîncarea de la cantină sau bufet este întotdeauna neutră - parcă ați mîncat ceva, dar parcă nu v-ați săturat și după cinci minute nu mai știți, ați luat prînzul sau nu. Înseamnă că bucătarul a fost un „găunos" energetic, bun nici să dea, nici să ia. Se spune că mîncarea la cantină este fără calorii - nu asta e problema, pur și simplu ea a fost gătită pentru un „mîncău" oarecare sau pentru un „consumator". Un energetism aparte are mîncarea în locurile de detenție, în armată, în flotă, în taberele pentru copii, în spitale și sanatorii. Aici este importantă nu mîncarea, ci energetismul colectivului care se intensifică de cîteva ori mai mult prin uniformitate. Nu degeaba omul care s-a aflat măcar o dată în situația de a mînca la grămadă a simțit în sine o revoltă împotriva acestei practici.

Scanned with OKEN Scanner

Copiii iau pîine de la cantina taberei ca s-o prăjească la focul de tabără nu pentru că ar fi foarte flămînzi. Ei vor instinctiv să introducă diversitatea în acel mod de viaţă corect, impus de adulţi. In virtutea solicitărilor organismului lor tînăr, ei tind să ia parte la procesul de captare a energiei din lumea înconjurătoare. Soldaţii aşteaptă pachete de acasă, după care împart cu generozitate dulciurile simple, de casă, cu camarazii. Nu are importanţă cît mănînci - te-ai alăturat lumii îndepărtate unde te aşteaptă cu răbdare cei dragi.

Energia pe care o conţine hrana depinde mult de decorul în care o mîncăm, în bucătărie sau într-o cameră de apartament, în sala unui restaurant de lux sau într-o poieniţă în sînul naturii. Nu mai puţin important este şi anturajul de la masă. Cu vîrsta ne pierdem vigilenţa, apar nişte obligaţii faţă de cei din jur, de aceea ne forţăm adesea să mîncăm în orice condiţii, deşi nu ne simţim confortabil. Uitaţi-vă la cei mici. Ei simt instinctiv dacă părinţii au necazuri şi refuză categoric să mănînce alimentele pregătite într-o atmosferă „tensionată". Am înţeles bine cauzele karma-energetice ale apariţiei multor îmbolnăviri, dar alimentaţiei adesea nu-i acordăm nici o atenţie. Un bărbat, astăzi deja matur, povestea cum în copilărie mama şi bunica îl determinau să mănînce. De fiecare dată se monta un adevărat spectacol cu cîntece şi dansuri. Iar copilului de trei ani îi era pur şi simplu rău pentru că pe el şi pe mama lui îi părăsise tatăl, pentru că mama era necontenit supărată şi el îşi manifesta instinctiv protestul împotriva nedreptăţii ce se comitea în jurul lui. În mod similar, copiii refuză să mănînce acasă dacă simt că în familie se impune un energetism „întunecat", de scandal şi mănîncă foarte bine în vizită, la nişte oameni blînzi şi primitori.

Mulţi dintre noi consideră că hrana materială este cea mai importantă componentă a existenţei noastre.

O astfel de atitudine unilaterală asupra vieţii este determinată nu în mică măsură de educaţia vulgară, „materialistă", de negarea tranşantă a normelor spirituale din existenţa umană. Înlocuirea spiritualităţii autentice cu „ţelul unic" al construirii unei orînduiri luminoase pentru sine şi generaţiile viitoare, nu mai inspiră astăzi, de ce oare?, pe nimeni. Iar aceia dintre noi care au crezut în viitorul luminos, construit prin lupta cu semenii noştri fie au murit, lovindu-se de aceiaşi luptători, fie au fost de mult deja dezamăgiţi de această idee atît de neroadă. Nu se poate să existe o idee artificială, o morală inventată de cineva pentru gloată, fără să fie respectată de chiar autorul ei. Pentru mulţi salvarea a fost rugăciunea către Dumnezeu. În El credeau pe ascuns sau îşi creau principii de uz personal, care la prima vedere nu păreau deloc legate de religie şi în acelaşi timp se bazau tocmai pe străvechile credinţe omeneşti, în Forţa Supremă şi Raţiune. Totuşi, cum se leagă de toate aceste principii mîncarea?

Scanned with OKEN Scanner

Fiecare din noi îşi pune adesea întrebarea - de ce mă tem eu cel mai mult în viaţă? şi frecvent, răspunsurile celor mai diferiţi oameni coincid. Ne temem de saturaţie. Indigestia din prea multă mîncare strică echilibrul biocîmpului uman, frînează procesele naturale ale schimbului bioenergetic. Se poate chiar spune că omul îşi pierde imunitatea la acţiunea energiei negative străine. Desigur, susţinerea funcţiilor esenţiale ale organismului fără hrană nu este posibilă şi totuşi nu există ceva mai rău decît supraalimentarea. Pierzîndu-ne vigilenţa ne micşorăm dimensiunile biocîmpului, devenim vulnerabili în faţa vampirilor energetici. Legat de acestea, merită să menţionăm că echilibrul bioenergetic al organismului uman se strică în egală măsură atît la supraalimentare, cît şi la consumul exagerat de alcool. Alcoolul conţine energie şi un timp oarecare se menţine chiar la semnul „plus". Însă excitaţia şi elanul sufletesc legate de alcool trec repede. Cu toate acestea, dacă hrana abundentă îşi arată efectul distructiv destul de lent şi omul rezonabil are întotdeauna şansa de a opri la timp procesul. Consumînd o singură dată o cantitatea destul de mare de alcool se pot reduce brusc dimensiunile învelişului biocîmpului. Aceasta poate atrage după sine pierderea somnului. Un somn sănătos menţine mişcarea optimă a curenţilor energetici în organism dar prin acţiunea constantă a alcoolului echilibrul se distruge, energia negativă se „prelinge" singură în om şi devine o parte inseparabilă a acestuia. Nu mai vorbim de faptul, că la otrăvirea organismului cu informaţie negativă din interior (în felul acesta acţionează alcoolul), are loc o degradare parţială a personalităţii. De aceea alcoolicii dacă nu sunt în starea de beţie, apar în rolurile de vampiri sau adezivi.

În acest capitol este nimerit să vorbim şi despre sarea obişnuită de bucătărie, care posedă într-adevăr un energetism unic. „Au mîncat împreună multă pîine şi sare" se spune despre oamenii care au trăit unul lîngă altul mulţi ani şi-şi cunosc reciproc părţile bune şi rele. Sarea este un excelent purificator, ea este capabilă să asimileze energia negativă. Întrebuinţînd sarea te poţi dezbăra de informaţia negativă ce s-a lipit pe diverse obiecte. De exemplu, puneţi pentru orice eventualitate într-un pahar cu soluţie de sare inelul de aur care a ajuns în mîinile dumneavoastră şi nu sunteţi sigur de trecutul lui. Cu un praf de sare aruncat peste umărul stîng oamenii de demult alungau forţa necurată (acest obicei are aceeaşi semnificaţie ca şi cele trei scuipături peste umărul stîng) - se spune că din partea aceasta ne „ispiteşte" vicleanul şi trebuie să-l alungi aruncînd cu sare sau să-l scuipi drept în mutra lui nesuferită. O uriaşă cantitate de informaţie poartă în ea vesela. Uneori gătim mîncare într-o proastă dispoziţie iar alteori amestecăm în procesul de preparare toată tulburarea strînsă din schimburile bioenergetice cu feluriţi oameni în decursul unei zile nu prea reuşite. De aceea

Scanned with OKEN Scanner

toate oalele, tigăile, farfuriile şi lingurile, furculiţele, trebuie neapărat curăţate din timp în timp cu sare de bucătărie, grunjoasă, obişnuită. Ea absoarbe informaţia negativă, neutralizează acţiunea energiei străine negative sub influenţa căreia ajung frecvent. Tot în acest scop se curăţă cu sare plita din bucătărie şi masa pe care se mănîncă.

Desigur că pe lîngă apă, aer, pămînt, arbori, hrană, Natura i-a dat omului o mulţime de posibilităţi pentru înzestrarea organismului cu energie vitală. Există şi cîmpuri magnetice emise de obiectele încărcate şi de mineralele naturale care normalizează tensiunea arterială. Este ştiut că în vechime oamenii foloseau însuşirile vindecătoare ale pietrelor cu proprietăţi magnetice. Pe lîngă asta nu avem voie să uităm de energia solară atotcuprinzătoare care vine din Cosmos şi îi dă putere Naturii, ceea ce înseamnă tot ce ne înconjoară.

Utilizarea iraţională a energiei cosmice şi naturale poate să dăuneze consumatorilor foarte activi. O importanţă imensă o are pregătirea pentru realizarea schimbului bioenergetic. Nu avem voie să ne bazăm doar pe capacităţile instinctive de apărare împotriva influenţei negative. Consumul de energie devine astfel prea intens.

Dorinţa de a ne restabili puterile cu orice preţ trebuie să fie însoţită de o adresare mentală către forţele naturii, cu rugămintea de a ne da exact atît cît ne trebuie pentru menţinerea echilibrului sufletesc. Regula „căii de mijloc" se poate aplica oricărui fel de schimb bioenergetic, şi în relaţiile dintre oameni, şi în formarea unor legături energetice trainice între oameni şi Natură.

Scanned with OKEN Scanner

SCHIMBUL BIOENERGETIC CU OBIECTE NEÎNSUFLEȚITE

Orice obiect care a fost atins vreodată de mîna sau privirea omului poartă în el informații. Luînd în mînă un lucru sau așezînd mobila în apartament intrăm în schimbul bio-energo-informațional general.

Obiectele neînsuflețite din jurul nostru sînt legate, într-o măsură sau alta, de oamenii care le-au făcut, de aceea toate lucrurile au o aură proprie semănînd întrucîtva cu aura omului. Firesc, cel mai puternic biocîmp îl au diferitele mecanisme, ca și aparatele electrice, pentru că ele sunt sursele diverselor radiații electrice, magnetice ș.a.

Însă pe noi ne interesează nu aparatura, ci, întîi de toate, lucrurile imobile cu o încărcătură informațională.

Înconjurîndu-ne de un număr mare de obiecte ne lipsim de spațiul energetic absolut necesar vieții. Lucrurile imobile pot juca de asemeni rolul de vampiri. De aceea, nu este voie să vă împotriviți dorinței de a îndepărta vechiturile de prisos, cîrpele de praf, jucăriile stricate, ceștile plesnite. Ele, prin puterea minimalizatoare, deformează biocîmpul omului. Mai bine decît orice este să vă lipsiți la timp de sursele exterioare de iritare, care provoacă o neliniște confuză, inconștientă. La fel de atent trebuie să ne purtăm cu obiectele de o oarecare valoare, indiferent dacă aceasta este materială sau spirituală. Dimensiunile lucrurilor nu au nici o importanță. Chiar și o colecție mică de figurine de porțelan poartă o informație comparabilă cu energetismul unui teatru întreg. De aceea dacă aduni fără măsură și privești mereu obiectele colecției, acest lucru se poate răsfrînge asupra dispoziției noastre. În același timp, dacă omul cunoaște cu siguranță istoricul obiectelor ce-i aparțin și aduce acasă doar informație pozitivă, el își îmbunătățește

prin aceasta biocîmpul, primeşte o încărcătură suplimentară de energie.

Multe lucruri au o informaţie „dublă", chiar „triplă". În primul rînd, acestea sunt cărţile, tablourile şi sculpturile, şi la fel îmbrăcămintea noastră. Aici are loc suprapunerea cîtorva cîmpuri energoinformaţionale, de aceea admirînd o creaţie artistică trebuie să ţinem minte că impresia pe care o produce asupra noastră depinde în întregime de starea în care se află aura creatorului ei. Dacă în momentul pictării tabloului autorul se află sub influenţa unui cîmp informaţional negativ, atunci în mod corespunzător o parte din acest energetism se transmite şi viitorilor stăpîni ai produsului artistic. Cunosc un caz în care peisaje simple, nevinovate, dăruite de un pictor bolnav prietenilor săi, au început să le deformeze biocîmpul. Oamenii sau se îmbolnăveau fără cauze vizibile, sau începeau să sufere de nelinişte cronică, de un sentiment de vinovăţie de neînţeles.

Posesorii întîmplători ai tablourilor, neavînd o legătură energetică cu autorul lucrării, nu au resimţit nici un fel de emoţii negative sau dispoziţii instabile. După moartea pictorului s-au rupt şi firele nevăzute care-l legau cu majoritatea oamenilor (după cum aţi înţeles, era un vampir energetic). Numai cu rudele de sînge ca şi cu fostele soţii, foştii soţi este greu să rupi legătura. Şi totuşi nu putem susţine cu tărie că bolile autorilor producţiilor de artă pot avea urmări asupra oamenilor, care se delectează cu tablourile şi sculpturile. Singurul lucru ce ne poate pune în alertă într-o galerie de tablouri este schimbarea stării emoţionale. Amintiţi-vă măcar cîteva tablouri ale marelui peisagist rus Ivan Ivanovici şişkin. El a fost adesea bolnav, trăind în climatul „putred" al Petersburgului. Suferea de tuberculoză şi în peisajele lui, chiar şi în cele însorite, se simt clar notele tristeţii, ale unei nelinişti confuze. („Intre văi", „În nordul sălbatic...", „Depărtări păduroase", chiar şi celebrii ursuleţi, larg popularizaţi prin ambalajele bomboanelor, din tabloul „Dimineaţa în pădurea de pini", dincolo de liniştea vizibilă nu aduce nimănui împăcarea). Cu toate acestea, în tablourile lui Şişkin se simte forţa interioară dăruită pictorului de pădure. Vara picta peisaje după natură, receptînd influenţa cea mai puternică a energetismului arborilor. Dacă pînă şi oamenii obişnuiţi se folosesc de un astfel de procedeu pentru reglarea biocîmpului - în fiecare zi desenează pe hîrtie siluete de copaci şi frunze izolate ale diverselor soiuri arboricole, ce să mai vorbim de marii maeştri! Trasarea conturului frunzelor şi coroanelor ajută la închiderea conturului propriului biocîmp, la căpătarea unei protecţii reale din partea Naturii. Nu puneţi la inimă cele de mai sus. Din toate aceste reflecţii ale autorului rezultă o singură concluzie: dacă doriţi să aveţi acasă tablouri, cel mai bine este să vă înconjuraţi de producţii artistice ce au o încărcătură pozitivă - peisaje însorite, flori de primăvară. Reprezentările pădurii în iarnă şi ale

Scanned with OKEN Scanner

crîngului de toamnă ne iau din energie, de aceea omul care nu este prea încrezător în soliditatea protecției sale bioenergetice, merită să se ferească de a contempla mereu Natura în vremea ofilirii de toamnă sau a hibernării de iarnă.

O atmosferă stranie persistă uneori în locurile în care se întîmplă să stea alături mai multe opere de artă - în muzee, în galerii, în apartamentele colecționarilor. Oamenii care au fost nevoiți să cutreiere sălile muzeelor noaptea povestesc adesea despre acțiunea bioenergetică a tablourilor și sculpturilor. S-a observat că martorii involuntari ai schimbului bioenergetic „muzeistic", de pe diversele părți ale globului terestru, spun cam același lucru. Ziua, cînd în săli se află mulți vizitatori, energetismul oricărei producții de artă se echilibrează mulțumită suprapunerii numeroaselor fascicule venind de la oameni diferiți. De aceea influența nepotrivită parcă s-ar retrage și este foarte greu de observat. Fiecare vizitator stabilește o legătură proprie cu tabloul sau cu un alt exponat din muzeu în conformitate cu ideea lui despre ce a vrut să spună autorul respectivei producții de artă. Interesant, legătura aceasta este în general unilaterală - tabloul radiază energie de un anume semn dar nu mai poate s-o primească. Dintr-un început, pictura este investită cu energia ei de către autor. Noaptea, cînd nu se mai află nimeni prin săli, acțiunea energetismului exponatelor este suportată de paznici. Au fost cazuri cînd un oarecare tablou își alegea o „victimă" și figura desenată pe pînză începea să-l urmărească pe omul obligat să treacă pe lîngă ea de cîteva ori pe noapte. Dacă „victima" nu avea o apărare solidă a biocîmpului, era foarte posibil să-și piardă mințile.

Oricare din noi, interesat măcar puțin de tradițiile și modul de viață japonez, este impresionat de fiecare dată de acel sens universal pe care locuitorii țării Soarelui-Răsare îl atribuie tuturor lucrurilor din jur. Și asta nu privește doar Natura, pietrele și arborii, dar și diversele obiecte, la prima vedere, neînsuflețite. Fiecare lucru are energetismul lui și poartă în el semnul ființării. Fiecare obiect este un mic Univers, întruchiparea armoniei forțelor Ynn și Yang, Luminii și întunericului, energiei pozitive și negative. Oricare, fie și cea mai mică particulă din lumea înconjurătoare, are rolul ei, determină și susține existența noastră. Însemnătate poate să aibă și o piatră obișnuită de lîngă prag, de care te-ai împiedicat ieșind din casă. Trebuie s-o iei cu tine fiindcă sau te avertizează asupra unui pericol, sau îți este dată de sus să te ajute în vreo treabă dificilă. Japonezii păstrează cu grijă cîmpul informațional al obiectelor. De exemplu, niciodată nu curăța pînă la luciu vesela de argint: ei spun că astfel poate să dispară „farmecul lucrurilor", că se va pierde un anume sens, se va strica echilibrul energetic, și înțelegerea armonioasă a tot ceea ce se petrece cu noi. Sunt foarte atenți

Scanned with OKEN Scanner

la curățenia casei. Intrînd într-o încăpere își lasă încălțămintea la intrare pentru a conserva energetismul locuinței. Informația străină, negativă, nu trebuie să se lipească de obiecte și să deturneze mersul firesc al evenimentelor. O atitudine cu totul specială au japonezii față de oglinzi, doar Umbra este realitatea reflectată în oglindă. În sine, oglinda-obiect păstrează informații despre orice s-a întîmplat alături. Pe lîngă aceasta există însă și oglinda închipuită în care ne reprezentăm reflectarea în gîndurile cuiva, în sufletul cuiva. Această reflectare ruptă întîmplător din fluxul general al energiei dirijate este captată de noi și suntem nevoiți să primim un energetism străin.

Oare poate fi asemănată această reflectare cu cea din nori? Țineți minte legenda despre felul în care oamenii din Rusia, acum o mie de ani, au văzut pe cerul acoperit de nori călăreți în goană și au conchis că a venit sfîrșitul lumii. Abia în timpurile noastre oamenii de știință au stabilit că a fost o reflectare a unei lupte adevărate ce se dădea în acel moment în cu totul altă parte a Europei. La japonezi orice eveniment are reflectarea lui în lucrurile înconjurătoare și fiecare om vede nu doar liniile obiectului, dar și conturul lui energetic. Altfel spus, fiecare lucru este o oglindă care poate trimite o reflectare la orice distanță, în alt capăt al țării și să se întrupeze cu totul neașteptat într-un alt om sau obiect. Urmînd o astfel de reflectare a lumii trebuie să fim gata în orice moment să primim informații de la lucrurile dăruite nouă. Dacă se întîmplă ceva cu oamenii care au stabilit fără să vrea o legătură energetică cu noi prin intermediul obiectelor neînsuflețite o vom simți neapărat, într-o măsură sau alta. Se pot indica multe cazuri în care obiectele dăruite (vaze de cristal, oglinzi, pietre prețioase și bijuterii) începeau dintr-o dată „să se tulbure", plesneau sau dispăreau cu totul dacă omul al cărui energetism își pusese amprenta asupra acestor lucruri păția vreun necaz. Dacă totul se termina cu bine, obiectele se găseau sau își recăpătau chipul de odinioară.

Și în Rusia oglinzile au fost investite cu o forță magică. Oglinda era folosită la ghicit. Se considera că în anumite condiții poți să vezi în ea ceea ce era imposibil de văzut în viața obișnuită. Aici, ca și la japonezi, avem ipoteza că în oglinzi se reflectă informația despre cele petrecute în cu totul alt loc. In ele se pot zări cei morți. Pînă în prezent există obiceiul de a acoperi toate oglinzile din casa în care a murit un om pentru ca imaginea lui să nu se reflecte pe suprafața oglinzii. Pe de altă parte, oglinda ajuta întotdeauna în viața reală să scapi de vrăjitorii - dacă omului îi apărea chipul unui defunct și încă foarte clar, trebuia să i se pună în față o oglindă. Și fantoma dispărea imediat.

Legătura energetică cu oamenii apropiați decedați se păstrează pe tot

Scanned with OKEN Scanner

restul vieții noastre. Informația rămîne în lucrurile omului, în papucii de casă, în acoperămîntul pentru cap și în hainele venite în atingere cu pielea. Noi încercăm să păstrăm doar acele obiecte pe care omul le-a folosit în timpul vieții, cît a fost sănătos. Dar așternutul pe care a murit cineva apropiat nu este de obicei lăsat în casă - se ard cearceafurile, pătura, perna, pentru a distruge chiar și amintirea despre moarte, pentru a alunga informația negativă. Strămoșii noștri scoteau din casă vasele cu care fusese spălat mortul, pieptănul cu care fusese pieptănat; îngropau aceste lucruri sau le aruncau într-un rîu pentru a alunga moartea din casă. Pînă și atingerea de mort se considera dăunătoare, după înmormîntare toți trebuiau să treacă printr-o purificare (slavii își apropiau mîinile de foc, grecii antici săvîrșeau un ritual special). O asemenea atitudine față de mort se conservă pînă în zilele noastre. Este cunoscut cazul în care oamenii, petrecînd involuntar cîteva ore lîngă un cadavru, mureau și asta avea legătură chiar cu energetismul lucrurilor.

Această istorie s-a petrecut la sfîrșitul secolului al XIX-lea la Petersburg. Într-o familie bogată a murit pe neașteptate o fată tînără. Înmormîntarea celor necăsătoriți se făcea atunci în haine de nuntă, de aceea părinții răposatei au chemat o croitoreasă și au rugat-o să-i coasă urgent rochia.

Croitoreasa, care era și ea foarte tînără, o adolescentă, a stat lîngă moartă toată noaptea și potrivindu-i rochia a înțepat fără să vrea cadavrul apoi s-a înțepat pe ea. În ziua următoare croitoreasa a murit brusc de pe urma contaminării cu otravă de cadavru, după cum se considera atunci. Acum este greu de spus ce s-a întîmplat într-adevăr, dar prezența în toată această istorie a obiectului-mijlocitor între Viață și Moarte nu lasă îndoieli în privința faptului că energetismul negativ trece asupra lucrurilor și prin ele dăunează celor vii.

Avem o cu totul altă atitudine față de obiectele pe care omul ce ne-a părăsit le-a folosit în timpul vieții - le păstrăm cu grijă, le lăsăm moștenire nimicuri „prețioase", portofele, ceasuri și covorașe. Experiența multor oameni a demonstrat că aceste lucruri devin „mijlocitori" energetici între cei care au părăsit această lume și supraviețuitorii lor. Cea mai mare cantitate de informație o deține cheia casei de care s-a folosit decedatul. Cheia poate fi un talisman care să protejeze de influența energiei străine, negative, să ajute la înlăturarea obstacolelor vieții, „deschizînd" orice ușă. Același efect îl poate avea vesela. De exemplu mulți ani pe autor l-a ajutat o cană de porțelan rămasă de la tatăl lui. Era de ajuns să toarne în ea ceai fierbinte, cum se și evaporau toate gîndurile neplăcute odată cu aburul ce se ridica din cană și în minte îi venea soluția unei probleme ce părea de nerezolvat. Un astfel de lucru poate fi asemănat cu vasul plin de energie vitală a unui om ce iubește.

Scanned with OKEN Scanner

Pentru că am amintit de veselă să mai povestim o istorie ce s-a petrecut cu mulți ani în urmă. Un oarecare inginer, specialist în termotehnică, era în armată la armă-chimică și pentru o vreme a lucrat la un depozit unde se păstrau materiale explozive. Odată, la ziua de naștere a nevestei, a adus acasă patru pahare de sticlă și puțin ulei de floarea soarelui într-o eprubetă. N-a mai putut să-i ofere nimic altceva de ziua ei, deși în acele vremuri grele de după război toate acestea erau deja o sărbătoare. După cîteva luni bărbatul (era cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît soția) a murit de congestie pulmonară, s-a spus că din pricina unei tuberculoze nevindecate care l-a chinuit mai mulți ani. Prima zi de naștere a mamei după moartea tatei n-am serbat-o, ne-am adunat seara la un ceai. Și dintr-o dată unul din paharele dăruite anul trecut de tata nu a plesnit pur și simplu, ci a explodat.

Paharele se foloseau deja de un an și niciodată nu se întîmplase ceva asemănător, nici unul din ele nu plesnise de la apa clocotită, nici un pahar nu fusese spart. Iar aici, nu se știe de ce, chiar pe masă, a explodat un pahar gol, fără ca cineva să-l atingă. Au rămas trei dintre paharele tatei, am continuat să bem din ele ceai, dar în fiecare din următoarele zile de naștere istoria se repeta - exploda cuminte paharul următor și neapărat cînd era gol. Nu se vorbea atunci despre nici un fel de bioenergie și cu atît mai puțin de legături bio-energo-informaționale, totuși mama credea că paharele au în ele ultima dorință a tatei, să fie pomenit în ziua de naștere a celui mai apropiat om. După cinci ani de la acea zi de naștere, a plesnit ușor și s-a desfăcut în două bucăți ultimul pahar. Mama a izbucnit în plîns spunînd că ne-a părăsit ceva foarte drag, că și celelalte lucruri ale tatei vor tăcea de-acum înainte.

Dar, de fapt, conform cu credințele populare, vasele se sparg a noroc. Există o explicație - farfuria poate reacționa la ambianța energetică nefastă din casă. Dacă farfuria se sparge din întîmplare înseamnă că a existat o condiție prealabilă, omul era nervos, cîmpul lui în acel moment era deformat și lucrul, spărgîndu-se în mod involuntar, l-a ajutat să se elibereze de energia negativă. Nu degeaba farfuriile sparte sunt socotite atributul obligatoriu al certurilor în familie. Ai spart vreo două farfurii - ai scăpat de stres, ai vărsat energia negativă, i-ai păsuit pe cei apropiați.

La un loc cu vesela se sparg în mici fărîme și toate nefericirile. Tinerii căsătoriți sparg la nuntă în mod special paharele, pășind apoi peste cioburi pentru a trăi în pace și bună înțelegere. Dimpotrivă, ghinion aduce în casă ceașca plesnită; exact acolo, în acea dungă întunecată se poate aduna informația negativă, dăunătoare, pe care n-o poți spăla oricît ai freca ceașca.

Probabil ați observat că nu vă place să primiți cadouri de la oamenii antipatici. Dacă nu putem evita oferta, încercăm să scăpăm cumva de aceste

Scanned with OKEN Scanner

lucruri. Nu este voie să dai mai departe cadourile deoarece atitudinea ta negativă față de primul care a dăruit, cel antipatic, se transferă fără să vrem noului posesor al obiectului. O informație se așează peste altă informație. În același timp merită să fim mai atenți cînd returnăm cadourile celor care ne iubesc. Amintiți-vă „Brățara de granate" a lui Aleksandr Ivanovici Kuprin. Cadoul impresionant al modestului funcționar Jeltkov nu a putut fi apreciat la valoarea lui. Iubirea secretă a unui necunoscut nu făcea decît s-o irite pe prințesa Vera Nicolaevna. Dar brățara purta în sine o mare taină a iubirii și această taină a fost încredințată Verei Nicolaevna. În scrisoarea funcționarului îndrăgostit erau cuvintele: „La mijloc, între pietrele mari, Dumneavoastră veți vedea o piatră verde. Este un fel foarte rar de granat - granatul verde. După datina veche, care s-a conservat în familia noastră, el are proprietatea de a transmite femeilor ce-l poartă darul previziunii și le alungă gîndurile grele, iar pe bărbați îi ocrotește de moartea violentă." Fascicolul energetic a fost dirijat și s-a întors la Jeltkov în întregime deformat. Caseta cu brățara a fost în mîinile Verei Nikolaevna, ca și în cele ale soțului și fratelui ei. Nu a mai rămas nici o speranță, cercul s-a închis. Funcționarul a murit reușind să se folosească de forța iubirii din el. Rugămintea lui a fost să se atîrne brățara de o icoană catolică, știind că în această lume pieritoare un astfel de lucru poate fi lăsat doar în mila Maicii Domnului.

Atitudinea față de cadourile primite are o mare influență asupra energetismului propriu al omului. Cadourile de la oamenii apropiați sunt puse la vedere astfel încît să ne putem atinge de ele, să le luăm în mînă cît mai des posibil. Sunt vizate aici mai ales cadourile făcute de mîinile copiilor. Desenele care ne impresionează, colajele hazlii, jucăriile moi, cusute grosolan, fără pricepere, ne dau o energie luminoasă, pozitivă și în plus uniformizează aura obiectelor neînsufletite ce se află alături. Primind un cadou de la un om apropiat ne dotăm și cu o părticică din energia lui „bună", pozitivă. Dacă nu ne folosim de cadou energia rămîne neconsumată și ar fi putut să se întoarcă la ofertant într-un flux de cîteva ori mai intens.

Iată istoria unei casete de lemn ce i-a fost dăruită cu mulți ani în urmă unei fetițe. Acum fetița este o femeie în toată firea, are la rîndul ei copii și nepoți dar caseta o păstrează încă. Și cu toate că femeia nu se remarcă prin grija față de aspect și în casă la ea domnește neorînduiala, totuși lucrurile care măcar o dată s-au aflat în casetă nu se mai pierd, nu se știe de ce. Sunt scoase, puse unde se nimerește, iar ele, într-un chip de neînțeles, se regăsesc la locul lor - ace de păr, agrafe, mărgele și cercei parcă s-ar sălta prin aer din orice colț al apartamentului înapoi la locul lor. Femeia crede cu sfințenie că omul care i-a dăruit odinioară caseta și-a înzestrat cadoul cu un energetism fermecat. Totodată lucrurile ce se află în casetă au același tip de

Scanned with OKEN Scanner

energetism, sunt funcționale multă vreme, nu se rup, acele de păr nu zgîrie pielea capului, firele mărgelelor nu se rup, deși au și ele o vîrstă.

De demult, oamenii au crezut că între entitățile vii și obiectele neînsuflețite se stabilește o legătură trainică, invizibilă. În conformitate cu postulatele vechilor religii, sufletul aparține nu doar omului, ci și animalelor, plantelor și lucrurilor. Acum din punctul de vedere al bioenergeticii contemporane se poate explica ușor de ce oamenii se închinau unor obiecte, își alcătuiau așa numitele „fetișuri" sub forma amuletelor și a simbolurilor protectoare. Pe deasupra, lucrul devenea un obiect bio-energo-informațional de reală valoare doar dacă privirea omului se oprea asupra lui sau era atins de mîna acestuia. Orice piatră are energetismul ei, dar să producă un schimb bio-energo-informațional poate doar cu ajutorul omului. Este curios că strămoșii noștri se comportau diferit cu obiectele. Păstrau cu grijă amuletele, se închinau idolilor de piatră și-n același timp aruncau fără regrete obiecte „contaminate" de energetismul negativ. De exemplu, din corpul bolnavului putea fi scos duhul ce-l incomoda pe om și se transfera într-o podoabă sau cîrpă, fie pentru a o arunca, fie pentru a o arde complet. Oamenii mai credeau că sufletul unui om apropiat se întrupează parțial după moarte într-un obiect oarecare pentru a putea fi alături de sufletele omenești înrudite. Energia vitală putea de asemeni, conform credințelor, să se găsească în afara corpului. Amintiți-vă de popularul basm rusesc despre Scheletul Nemuritor: Acolo, pe o insulă creștea un stejar, sub stejar era îngropată o ladă, în ladă - un iepure, în iepure - o rață, în rață - un ou, în ou - un ac. Rupi acul - și Scheletul Nemuritor și-a găsit moartea! Pe Schelet nu.

L-a salvat o apărare atît de multiplu stratificată energetic, Prințul Ivan tot a găsit oul cu pricina și l-a omorît pe prigonitor.

Energia noastră vitală se conservă într-o măsură sau alta nu doar în părul și în unghiile tăiate, dar și în orice obiect pe care l-am atins vreodată. Nu este un secret că multe ritualuri magice se bazează pe utilizarea obiectelor ce aparțin unui anumit om.

Intrarea prin vrăjirea unui lucru, în energetismul altuia, în spațiul lui vital pentru o vreme, poate desigur modifica parametrii biocîmpului, dar în cazul unei apărări corecte toate ritualurile magice se vor dovedi inutile și paguba va fi numai a vrăjitorului.

În relația dintre soț și soție o importanță majoră o au verighetele care conțin informații despre trecutul și viitorul familiei. Se consideră că scăparea verighetei pe jos în timpul cununiei este o prevestire a viitoarelor necazuri din familie. Există o mulțime de confirmări ale acestei superstiții. Se mai spune despre verighetă că sub nici o formă nu trebuie pusă în mîna unui om străin și cu atît mai puțin dată spre încercare. Credința respectivă

Scanned with OKEN Scanner

le vizează în special pe femei. Dacă totuşi verigheta a fost în mîini străine trebuie neapărat „curăţată" pentru a-i returna energetismul specific. Pentru aceasta se poate pune o vreme verigheta sau inelul într-un pahar cu soluţie de sare. Dar dacă unul din soţi a pierdut verigheta el poate să rupă legătura bioenergetică cu „jumătatea" lui şi căsătoria se dizolvă. Deşi, pe de altă parte, verigheta se pierde cel mai adesea după ce deja relaţiile din familie s-au destrămat definitiv şi prin aceasta doar se grăbeşte procesul despărţirii. S-a observat de asemeni că verigheta aparţinînd celuilalt soţ se pierde şi ea sau este vîndută printr-o încercare instinctivă de a rupe legătura cu trecutul. În acelaşi timp ne sunt cunoscute cazurile în care verigheta bunicii a fost transmisă din generaţie în generaţie şi de fiecare dată la constituirea unei noi familii aducea noroc noii perechi.

Lucrurile ce au o aură proprie pot s-o modifice după dorinţa omului şi chiar să se jertfească de dragul bunăstării stăpînului. Este adevărat că aceasta se întîmplă doar cu acele obiecte care n-au trecut de cîteva ori din mînă în mînă. De exemplu, un energetism special îl au ţesăturile realizate din fire naturale - mătase, in, lînă şi bumbac. Cea mai „vie" desigur este mătasea. Există cumva independent, este greu să te foloseşti de ea, s-o subordonezi voinţei tale în timpul cusutului. În acelaşi timp, un lucru făcut din mătase naturală rezistă uneori mai mulţi ani, chiar se moşteneşte. Bumbacul nu este atît de pretenţios, el se supune uşor voinţei stăpînului şi păstrează cu plăcere informaţia încredinţată lui. Schimbul bio-energo-informaţional în care intră o bucată obişnuită de ţesătură te poate elibera de boală şi de energia negativă „lipită", legată de boală. În munţii Asiei Centrale, de exemplu, pînă şi astăzi poţi să vezi lîngă izvoarele fierbinţi, tămăduitoare, copaci cu crengile pline de fîşii de pînză albă. Oamenii cred că boala a plecat de la ei împreună cu această cîrpă strîns legată de creanga copacului.

O mare cantitate de informaţie poartă cu ei banii. Avem aici în vedere banii lichizi, monedele şi bancnotele. Ar fi interesant de ştiut dacă a încercat cineva să socotească prin cîte mîini trece o bancnotă în tot timpul funcţionării ei. Există o zicală rusească: „Prin mîini a trecut şi de mîini s-a lipit". Împreună cu banii „se lipeşte" de noi şi energetismul altora. Nu este admisibil să aduni banii de pe stradă, nu se ştie, poate au fost special aruncaţi. Există doar multe superstiţii: cineva aruncă un ban pentru „vreme bună" iar altcineva chiar şi o bancnotă înainte de o încercare, pentru noroc. Celui care a aruncat o monedă de cinci poate îi va aduce noroc, dar cel ce o va ridica de pe jos o va păţi cu siguranţă. Mai ales dacă a găsit banul pe drum spre examen, sau înainte de un interviu pentru o slujbă nouă, sau înainte de a cumpăra un oarecare lucru important. Cîte n-au povestit oamenii! Au căzut la examen după ce au luat un ban de pe jos şi la servi-

Scanned with OKEN Scanner

ciu nu au mai fost primiți. Lucrul cumpărat s-a dovedit defect. Iar toate acestea pentru că pe monede și bancnote rămîne urma bio-energo-informațională a omului care a pierdut banii sau i-a aruncat cu un scop oarecare. Și, în general, s-a observat de mult: banii găsiți sau furați nu aduc fericire. Tot în Rusia se spunea: „Banii sunt ca pietrele, cad greu pe suflet". Cu totul altfel e situația în cazul banilor munciți „cu sudoarea frunții", primiți de la casieria uzinei sau ca rest la magazin, chiar dacă au o oarecare informație negativă, ea dispare de îndată ce te speli pe mîini.

Energetismul lucrurilor este de așa natură încît unele din ele pot subordona gîndurile oamenilor, pot cîștiga un ascendent în lupta pentru spațiul vital. Uneori noi înșine nu înțelegem motivele disconfortului nostru sufletesc, iar explicația rezidă în surplusul de obiecte cu care ne înconjurăm cu toții. Dacă șifonierele sunt ticsite de cîrpe prăfoase mîncate de molii, nu este posibil să trăiești în bună înțelegere cu tine.

Dezordinea în așezarea obiectelor atrage în mod automat o învălmășeală a gîndurilor, dispare cheful de treabă, iar intenția de a cumpăra lucruri noi, chiar foarte necesare, te umple de groază. În relațiile dintre obiectele neînsuflețite funcționează aceleași legi ale bioenergeticii care se aplică și la oameni. Apa acționează asupra lucrurilor noastre la fel ca și asupra noastră - curăță, îndepărtează din aură informația negativă, iar apa sfințită încarcă și cu energie luminoasă. La lucruri nu este permis să ne gîndim prea mult dar nu trebuie nici să uităm de ele. Lucrurile uitate, lipsite de atenție, se pot răzbuna pe om, spre exemplu, să dispară intenționat din raza vederii. Se vor afla chiar alături, iar noi nu le vom vedea. În afară de aceasta nu avem voie să folosim lucrurile pentru a dăuna celorlalți și nu este vorba doar despre arme. Sub stăpînirea noastră se află arme care pot acționa la distanță, sunt obiectele legate de oarece ritualuri magice. Există o mulțime de mijloace pentru a influența energetismul altui om cu ajutorul obiectelor ce-i aparțin sau prin atribute magice special create pentru aceste țeluri. Totuși merită să ne amintim că orice amestec într-un biocîmp străin și într-un destin străin, oricum am face-o, fie cu ajutorul propriului biocîmp, fie utilizînd lucrurile exterioare, necuvîntătoare, este pasibil de a ne deforma energetismul. Lucrurile trebuie să servească binelui omenesc în numele confortului sufletesc al omului și fiecare lucru trebuie să-și cunoască locul său.

Scanned with OKEN Scanner

BIOENERGETISMUL CASEI

O influență enormă o au în distribuirea curenților energo-informaționali din locuința noastră plantele de interior. Cu totul specială este importanța lor în apartament, întrucît o casă singulară este prin ea însăşi un tot împărțit în mici lumi energetice, în care funcționează legi proprii ale schimbului energetic. Plantele „corectează" traseele strîmbe ale fascicolelor informaționale, absorb energia negativă ce se iveşte fără greş acolo unde trăiesc oameni. Am vorbit mult deja despre arbori-donatori şi vampiri, iată deci că plantele de interior pot să genereze cam acelaşi tip de acțiune, doar că influența lor este cu mult mai slabă.

Energia negativă poate fi împrăştiată din „zonele stagnante" de plantele cu coroană stufoasă, de exemplu, trandafirul chinezesc sau unul din soiurile de iederă pe care le numim în popor „mesteacăn". Ajută de asemeni palmierul şi ficusul, lămîiul şi grepfruitul, deşi nu întotdeauna rezistă fluxului de energie negativă avînd adesea ele însele nevoie de protecție. Pentru împrăştierea energiei negative sunt bune şi plantele ale căror frunze emană uleiuri eterice sau plantele cu flori ce au un miros specific, muşcata, de exemplu. Totuşi este insuficient să împrăştii energia negativă, de ea trebuie să scapi cu totul. Informația de prisos şi radiațiile dăunătoare care traumatizează biocîmpul uman sunt absorbite de plantele cu frunze cărnoase, compacte - aloe, cactuşi.

Nu-i mai puțin adevărat că unele plante de interior pot face rău. Totul depinde de rezistența individuală şi de bioenergetismul personal. Dacă ceva de la plantă vă deranjează, mirosul de exemplu, sau nuanța frunzelor, este bine să nu ignorați aceste semnale şi să vă dispersați de o astfel de plantă. Se ştie, de exemplu, că unele varietăți de liane pot avea o influență rea asupra înțelegerii reciproce dintre soți, pot „înşela" biocîmpul unora

Scanned with OKEN Scanner

dintre membrii familiei (cel mai adesea - bărbatul care, după cum se spune, poate chiar să părăsească familia). Sau se întîmplă astfel: careva dintre ai casei posedă un bioenergetism incompatibil cu al vreunei plante din apartament. În prezența lui florile se ofilesc de parcă n-ar fi udate. În general, plantele manifestă o sensibilitate uimitoare în raport cu mediul. Ele, ca și oamenii, au discordanțe ale ritmurilor biologice și asta se manifestă nu doar în „relațiile" dintre plante, dar și în schimbul bio-energo-informațional dintre plante și organismele vii.

Animalele de casă, ca plantele și oamenii, pot de asemenea să fie donatori și vampiri. Iar dacă plantele dezvoltă o calitate sau alta prin ele însele, „vampirismul" animalelor depinde mult de educația și atenția pe care le-o acordă oamenii. S-a observat de mult că pisicile sunt atrase de energia negativă, ele sunt capabile să absoarbă informația negativă în cantități incredibile. Cel mai important este ca în casă să se afle o sursă de informație negativă, adică un stăpîn căruia pisicile să-i ajute cu bucurie să se elibereze de starea de stres. Uneori anulează și simptomele unor îmbolnăviri cum ar fi durerea de cap, provocată de o tensiune crescută. Animalele noastre de casă posedă aptitudini bioenergetice unice - pisica găseşte fără greş sursa de energie negativă sau locul în care ea se acumulează în permanență și acolo își face culcuș. La fel se aciuează lîngă mijlocul stăpînei, dacă pe aceasta o doare ficatul, i se culcă de-a dreptul pe cap dacă simte că trebuie să-i ia durerea de cap, pe burtă, pe umăr, în general exact acolo unde în momentul respectiv se află sursa neliniștii dumneavoastră. Dar iată că reacția ce apare la cîine în cazul disconfortului bioenergetic din apartament este contrară, el nu se va culca pentru nimic în lume acolo unde se intersectează curenții energetici (acum numim astfel de locuri „zone geopatogene"). Cu atît mai mult nu merită să amintim odată în plus de felul în care reacționează cîinele la oamenii-vampiri energetici. Pur și simplu nu-i suportă. Pe lîngă aceasta cîinii simt ceea ce nu este accesibil ochiului nostru - „forța necurată" sub forma condensului de energie negativă. Dacă ar fi să-i urmărești cu atenție pe prietenii patrupezi ai putea să detectezi colțurile din apartament în care este neapărat necesar, prin vreun mijloc, să corectezi cîmpul bioenergetic.

Dacă nu aveți animale de casă puteți încerca să „puneți în evidență" singur zonele geopatogene din propriul apartament. Pentru aceasta trebuie să faceți un pendul: să atîrnați de un fir un obiect metalic nu prea mare, o piuliță de exemplu, dar și mai bine un inel pentru a nu strica echilibrul. Cu pendulul în mînă fiecare dintre ai casei să străbată pe rînd toată locuința. În zonele nefaste, plasate la intersecția curenților energetici, bucățica de metal începe să se miște circular. Dacă balansează într-un singur plan (ver-

Scanned with OKEN Scanner

tical) sau „tace" cu desăvîrșire înseamnă că vă aflați în afara unei zone patogene. Distanța dintre „nodurile energetice" nu depășește de obicei doi metri, doi metri și jumătate. În consecință așezîndu-ne mobila în apartament nu trebuie să punem capul patului într-o zonă patogenă.

O bogată informație o au pereții casei dumneavoastră. Dacă ar fi să luăm în considerație faptul că ficcare suprafață, orice obiect neînsuflețit se „îmbibă" de informație, atunci trebuie să recunoaștem că pereții, podeaua și tavanul au sarcini deosebite în schimbul bio-energo-informațional „domestic". Strămoșii noștri „afumau" forța necurată în fumul focului. În bordeiele ruseți se obișnuia să se curețe pînă la alb podeaua de lemn, lavițele și mesele. Și nu se reduce totul la niște principii igienice, oamenii încercau prin vreun fel oarecare să mențină un energetism curat al aurei casei. Țineți minte de „Lunea cea curată" de după Lăsatul secului cînd trebuia să speli și să freci tot, pentru a distruge duhul mîncării de frupt și veselia prea îndrăzneață, pentru a intra în Marele Post cu gînduri luminoase și cugetul curat?

O influență benefică asupra energetismului casei o au pereții din lemn iar dacă locuința este de piatră sau beton cel mai bine este să spoiți totul cu var.

Am vorbit deja despre atributul oglinzii, capabilă să păstreze în ea mulți ani informația. În apartament este interzis să puneți oglinzi vechi ce au deja o istorie a lor. Ați auzit, desigur, povești despre oglinzile „ucigașe" care au fost cîndva martore ale crimelor sau întîmplărilor rele. Informația negativă se acumulează în „spatele oglinzii", dar nu stă acolo pasiv ci se manifestă din cînd în cînd, mai ales atunci cînd în sfera de influență a ei nimerește un obiect nou, omul cu biocîmpul lui. De aceea oglinda din casa noastră trebuie să fie doar nouă sau să aibă un energetism „verificat". O oglindă „curată" poate să prezinte o influență benefică uriașă asupra energetismului casnic. Dacă o plasăm la locul potrivit ne „lărgește" considerabil spațiul energetic. De exemplu, dacă o atîrnăm oblic față de pat astfel încît să se reflecte intrarea în cameră omul nu se va mai afla în zona „stagnării" energetice. Fluxul energetic va fi liber să vină către el. În același timp, oglinda va reflecta și fascicolul de energie negativă care poate proveni de la cel ce intră în cameră.

O influență considerabilă asupra distribuției energiei din casa noastră o are forma camerei, golul ușilor și al ferestrelor. Pentru ferestre și uși este de preferat forma rotunjită sus, în „arcadă" care dă o undă energetică „blîndă".

Într-o cameră cu astfel de ferestre energia intră uniform, nu există spini energetici izolați a căror apariție este posibilă la distribuirea energiei prin spărturi cu unghiuri drepte și ascuțite.

Despre forma ferestrelor și a ușilor se poate vorbi la nesfîrșit, totuși

Scanned with OKEN Scanner

condiția principală pentru conservarea energiei pozitive a casei este aceea ca locuința să fie a dumneavoastră. Desigur, nu toată lumea are un domiciliu propriu, dar numărul de metri pătrați încă nu înseamnă nimic. Casa poate fi construită în suflet și transferată pe bucățica minusculă de spațiu locuibil atribuită dumneavoastră. Pînă și o cameră singulară, și o cușetă pe un vapor pot deveni pentru noi „acasă" și atunci orice deficiențe de arhitectură vor trece pe planul doi. Cu ajutorul imaginației și al cîtorva detalii sub formă de obiecte, lămpi, flori, decorațiuni, fiecare din noi, fără să apeleze la topor și rindea, va putea să niveleze toate unghiurile ascuțite, să lărgească spațiul și să trăiască în pace și confort. Și fie ca acolo pe pervaz, lîngă ghiveciul cu mușcate, să stea pisica dumneavoastră preferată.

MODALITĂŢILE ACTUALE DE PROTECŢIE ÎMPOTRIVA INFLUENŢELOR EXTERNE ALE MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR ŞI ALE ALTUI CÎMP NEGATIV, DIRIJAT

Din punctul de vedere al protecţiei energetice este foarte important felul în care ne alegem oamenii cu care relaţionăm. Alegem inconştient, bazîndu-ne nu numai pe experienţa din trecutul propriu, ci şi pe ştiinţa şi intuiţia puse în noi de Natură şi de experienţa înaintaşilor. Să facem apel la observaţiile psihologilor. De exemplu, aveţi de întrebat pe stradă cum se ajunge la Operă. Dacă sunteţi femeie cel mai adesea vă îndreptaţi din instinct spre o femeie de vîrsta dumneavoastră sau mai în vîrstă sau spre o femeie cu un copil. Aceştia sunt oamenii care fără îndoială au cele mai multe informaţii, bătrînele sunt la curent cu toate, iar femeile cu copii, de regulă, ies doar să se plimbe şi nu sunt limitate de timp în relaţia cu trecătorii întîmplători. Fără să vă daţi seama vă protejaţi de un final nereuşit al convorbirii, de risipă de energie în chestionări ulterioare şi de căutarea unei noi surse de informare. Gradul de încredere faţă de interlocutor se stabileşte la nivelul subconştientului. Închipuiţi-vă cozile dintr-un magazin mare, unde funcţionează doar două case de marcat, la una o blondă, la cea-

Scanned with OKEN Scanner

laltă o brunetă. Şirul de oameni de la blondă va fi neapărat mai mare şi aceasta din cauză că în subconştientul nostru se află înscris faptul că oamenii cu păr de culoare deschisă sunt mai binevoitori. Iar noi luăm în calcul, instinctiv, minimul de risipă energetică pe care îl poate garanta doar atitudinea binevoitoare din partea omului cu care se nimereşte să venim în contact. Toate gesturile noastre sunt determinate de experienţa personală în relaţia reciprocă. De aceea, alegerea partenerului, chiar şi pentru cel mai scurt contact, se petrece la nivelul subconştientului. Oprind pe cineva pe stradă sau aşezîndu-te la coadă la casă nu meditezi îndelung, faci o alegere inconştientă care se bazează pe experienţa noastră din trecut. Toate acestea se referă la scopurile neutre, cînd, în mare, ne este indiferent cu cine intrăm în contact şi de la cine primim informaţia. Repet intenţionat toate acestea pentru că a face cunoştinţă pe stradă de dragul cunoştinţei implică deja cu totul alte priorităţi energetice. Întreaga noastră experienţă din trecut se prelucrează şi apoi se redă în formă redusă. Nu mai trebuie să întoarcem în minte pe toate părţile nimic. Organismul se protejează, el nu va cheltui energie cu cereri pentru a obţine experienţele anterioare. Energetismul nostru în relaţie cu alţi oameni se apără, în primul rînd, din raţiuni pur economice (timpul personal şi cheltuielile energetice), iar, în al doilea rînd, în felul acesta tindem instinctiv să ne menţinem echilibrul emoţional şi sufletesc, încercăm să ocolim situaţiile stresante. De aici rezultă una din cele mai importante reguli ale apărării bioenergetice: aveţi încredere în instinctele şi în intuiţia dumneavoastră, nu reflectaţi îndelung dacă nu este neapărat necesar să faceţi o alegere conştientă şi organismul dumneavoastră nu vă va trăda niciodată.

Principiul de bază al apărării bioenergetice nici măcar nu este acumularea de bioenergie, ci ştiinţa de a vă feri de influenţa negativă, dacă sursa ei se află înăuntrul dumneavoastră (adică vă creaţi singur biocîmpul negativ primind informaţie după lectura unei cărţi, a unui ziar, ascultînd la radio noutăţile sau aflînd ceva neplăcut de la nişte cunoscuţi). De aceea, înainte de toate, trebuie să învăţaţi „să vă scuturaţi" de energia negativă. Munca fizică, mişcările vioaie, duşul rece şi scăldatul în rîuri şi ape limpezi, au ca efect „scuturarea" de energie negativă. Toate acestea activează metabolismul organismului, dau o încărcătură de vitalitate şi în fapt o foarte bună protecţie a biocîmpului. Purificarea, apărarea şi completarea rezervelor de energie vitală şi, mai ales, toate deodată ni le oferă sauna. Aici acţionează energetismul copacilor, al apei şi al căldurii. Bărbaţii, pentru „a se scutura" de energia negativă, cel mai frecvent îşi găsesc o ocupaţie legată de munca fizică grea, încep să taie lemne, să dărîme pereţii unei anexe în demolare, să sape pămîntul sau se duc să joace fotbal. Dar iată că femeile

Scanned with OKEN Scanner

au o paletă mult mai diversificată de astfel de mijloace - se pot sparge vreo două farfurii, se pot spăla rufele, se poate face curăţenie, se poate dansa sau pur şi simplu se poate face o plimbare, în cele din urmă.

Vorbind despre modalităţile de apărare împotriva acţiunii unui cîmp negativ, străin, merită să pomenim încă o dată despre experienţa înaintaşilor noştri. Este vorba despre credinţele populare de care sunt legate multe modalităţi de apărare. Ne folosim adesea de ele fără să ne gîndim de unde ştim toate acestea şi despre multe remedii populare, am reuşit deja să vorbim despre aceasta în capitolele anterioare ale cărţii de faţă (arborii, apa, pămîntul, sarea...).

Apărarea prin mijloace verificate de veacuri se face inconştient la nivelul aceleiaşi informaţii codificate în noi. De exemplu, o forţă vitală uriaşă ne poate dărui banalul usturoi. Un om a mîncat în fiecare zi cîte un căţel sau doi de usturoi, n-a fost bolnav niciodată şi a trăit o sută de ani. Totodată usturoiul nu produce doar imunitate faţă de multe boli dar ne şi curăţă de influenţa negativă străină. Nu degeaba credeau oamenii din Rusia că usturoiul sperie forţa necurată. Merită de asemenea să spunem că mirosul usturoiului îi poate reteza vampirului orice poftă de a ne contacta. Desigur, cu acest mijloc nu trebuie exagerat întrucît are o acţiune universală atît faţă de vampiri cît şi faţă de oamenii cu care n-am dori să întrerupem relaţiile. Acum, pornind de la reprezentările bioenergetice accesibile nouă, putem explica posibilităţile unice ale usturoiului. Pînă şi cea mai mică felioară din el are un energetism al ei. Fitocidele secretate de usturoi intră pline de curaj în luptă cu structurile energiei negative, mai ales cu acelea care „se lipesc" de unele suprafeţe, în special de mucoasele şi pielea omului.

Protecţie şi înseninare ne aduc arborii. In tradiţia vechilor slavi, înainte de Rusalii trebuie neapărat să te duci la cimitir să vizitezi mormintele neamurilor şi să aduci în casă crengi de mesteacăn. Sufletele celor apropiaţi trec în ele şi ocrotesc locuinţa de nenorociri. Nu puţine credinţe sunt legate şi de ramurile de salcie, sfinţite în biserică. Se spune că dacă te duci la biserică la slujba de dimineaţă, cu salcie sfinţită şi te uiţi prin ea la lumea adunată, toate vrăjitoarele ţi se vor arăta cu picioarele în sus şi aşa le vei putea recunoaşte imediat. Salcia sfinţită era neapărat atîrnată în casă pentru alungarea puterilor negative, se aruncau rămurele în cuptor, se bătea în perete o bucăţică de salcie pentru ca nimeni din casă să nu se certe şi să nu creeze o atmosferă „tensionată". Se considera de asemenea că dacă mături podeaua casei cu ramuri de salcie, forţa necurată se va speria şi „va fi izgonită cît colo".

Este de înţeles de ce toate colţurile din casă erau stropite cu apă sfinţită de la botez: strămunii noştri ştiau instinctiv că mai ales în colţuri se

Scanned with OKEN Scanner

adună ceea ce numim astăzi energia negativă. Atunci aceste forţe erau denumite simplu „întunecate". Putem găsi oricum multiple confirmări ale faptului că strămoşii noştri, slavii, înţelegeau din bioenergetică evident mai mult decît noi. Să luăm cel puţin obiceiul de a cere putere Maicii-Pămînt. În timpul strîngerii recoltei femeile-secerătoare, după ce legau ultimul snop, cădeau la pămînt şi se rostogoleau pe bucata lucrată, apăsîndu-se de ea şi cerînd pămîntului să le întoarcă puterile irosite.

Se pot aminti şi alte multe credinţe populare legate de conservarea energetismului pozitiv al casei, în general, şi al cîmpului omului, în particular. Să luăm doar obiceiul de a prinde un ac în partea dinăuntru a îmbrăcămintii. De fapt, vîrful acului ascunde o putere uriaşă, ca orice obiect ce înţeapă. El se poate împotrivi, poate deregla mişcarea dirijată a fluxului de energie negativă.

Poţi ocoli multe necazuri dacă te comporţi atent cu părul tău. Nimic din ceea ce se află pe corpul uman nu conţine atîta informaţie ca părul, unghiile şi dinţii. Avem aici în vedere părticelele din noi înşine de care ne debarasăm în permanenţă. Se spune că propriul păr şi unghiile tăiate la fel ca şi dinţii căzuţi nu trebuie aruncate pentru că pot nimeri întîmplător în raza vizuală a cuiva şi nu există garanţii că „ochiul" va fi bun. De aceea, oamenii înţelepţi sau îşi ard părul şi unghiile sau le îngroapă. În popor există o credinţă: pentru ca naşterea să fie fără complicaţii, gravidele nu au voie să se tundă. Această superstiţie este întru totul justificată, în părul tăiat rămîne o părticică din cîmpul comun bio-energo-informaţional al viitoarei mame şi al copilului ei şi să strici echilibrul pînă la naşterea copilului nu este îngăduit. Din acelaşi motiv nu sunt tunşi copiii de pînă la un an.

Problema privind eficienţa unei metode sau a alteia în strategia de apărare este destul de controversată. Fiecare din noi îşi recunoaşte doar procedurile personale dobîndite în cele mai multe cazuri prin nivelul inconştient şi fundamentate pe situaţii deja trăite. Pentru a evita acţiunea directă a energetismului negativ trebuie, în primul rînd, să-ţi defineşti propriul potenţial bioenergetic, altfel spus „imunitatea energetică".

Răspundeţi-vă singuri la întrebarea: ce faceţi cel mai adesea pentru a evita contactul cu un indezirabil? Desigur, plecaţi. Ocoliţi un răspuns, plecaţi de la un serviciu care nu vă place, vă părăsiţi nevasta dacă viaţa împreună devine insuportabilă, abandonaţi o gloată turbulentă, coborîţi cît mai curînd dacă este posibil dintr-un tramvai supraaglomerat... în sfîrşit, în anumite condiţii vă străduiţi să nu daţi nas în nas cu oameni pe care-i vedeţi pentru prima dată în viaţă, doar aşa, pentru orice eventualitate. De exemplu, dacă mă plimb prin pădure în singurătate mă deranjează pînă şi gîndul de a întîlni pe cineva în drum, de a conversa cu el, fie el un culegă-

Scanned with OKEN Scanner

tor de ciuperci sau o mătușă cu găleata plină de zmeură. De aceea zărind în pădure un om, întotdeauna încerc să-l ocolesc. Cu atît mai mult cu cît prin pădure circulă nu numai culegători de ciuperci și mătuși cu găleți de zmeură, ci și persoane ale căror intenții sunt greu de stabilit la distanță. „Plecarea" este chiar tendința instinctivă de conservare a spațiului vital propriu. În acest caz nu este deloc obligatoriu să fugi unde vezi cu ochii, fără să mai privești în urmă. Uneori este suficient să ieși din cameră sau să te întorci cu spatele la om, sau să te prefaci că dormi lăsînd să-ți cadă capul pe masă.

Următorul mijloc de apărare, ca importanță și cel mai des folosit, este tăcerea. Nu degeaba au inventat oamenii regula de aur a tăcerii. Cel care știe să tacă, în general, și, mai ales să tacă atunci cînd trebuie, se află deja la jumătatea drumului spre echilibru energetic. Dar nici lucrul acesta nu-i de-ajuns, omul tăcut prin el însuși, fie și neintenționat, capătă însușiri de vampir. Închipuiți-vă o situație obișnuită: soția îl ceartă pe soț degeaba și încearcă să-l provoace la o atitudine similară pentru a încinge un schimb de cuvinte tari și a „vampiriza" un pic spre propria-i delectare. Dar el se culcă pe canapea se întoarce cu spatele la ea și se face că a adormit. Adică, a pus între el și nevastă un zid energetic de tăcere. Iată și expresia „ca nuca-n perete". Dacă ar fi să-ți închipui că zidul este de oglindă, energia negativă nu se răspîndește pur și simplu prin apartament ci se îndreaptă înapoi către sursă, în cazul de față spre cel care a pus de-o ceartă. Se poate merge mai departe: nu doar să așezi un zid, ci să te înconjori din toate părțile de patru pereți, să te culci pe spate și să-ți închipui cerul albastru deasupra ta. Este mai bine să nu-ți pironești privirea în perete, lasă-i s-o facă pe interlocutorii tăi. Tăcerea îi mai dă omului un avantaj important față de guralivi și încă pe toată viața. Mama îmi spunea adesea în copilărie: „Să nu povestești niciodată, nimănui despre tine și familia ta". Părinții noștri, educați într-o teamă permanentă pentru viața lor și a celor apropiați, înțelegeau foarte bine: mai întîi că nu interesa pe nimeni ce relații sunt într-o familie, cu detalii cu tot. În al doilea rînd, chiar voi veți uita ce ați spus și asta se poate întoarce împotriva voastră în chipul cel mai neașteptat. Mama înțelegea instinctiv că un secret împărtășit unui om oarecare ia din energia vitală, adică informația începe deja să „vampirizeze", atîrnînd în aer sub forma condensului de energie negativă. Și să nu mai vorbim aici de adevărata catastrofă a istoriei rusești.

Dar să ne întoarcem spre modalitățile concrete de apărare în condiții determinate. Dacă nu reușiți să evitați contactul cu un scandalagiu sau cu șeful pus pe săpuneală, puteți utiliza „ciuca din buzunar"; tradus în vorbe: să răspundeți cu o privire sinceră și devotată, cu ochii larg deschiși, rosto-

Scanned with OKEN Scanner

goliți puțin în sus, din care cauză privirea devine puțin tulbure. În acest timp să nu spuneți nimic, dar să dați din cap a confirmare și să țineți în buzunar o ciucă adevărată. Fiindcă veni vorba, cu ciuca vinovatului „îi merge" să-și justifice cele mai stupide greșeli de la servici și, s-ar părea, cel mai stupid mod de a încălca disciplina muncii.

Probabil că țineți minte acel joc naiv: dacă îți spun ceva, dar în timpul ăsta îmi țin degetele încrucișate, înseamnă că nu răspund pentru vorbele mele și tot ce-am spus poate fi neadevărat, și tu ești de vină că nu te-ai uitat la timp la mîinile mele. Degetele încrucișate sunt nimic altceva decît cea mai primitivă închidere a conturului cîmpului energetic. Să închizi cîmpul asupra ta se poate prin orice încrucișare de mîini sau picioare. În afară de asta, dacă ridici mîinile și le apropii încet una de alta deasupra capului, se produce o închidere completă a propriului cîmp energetic. Se poate de asemeni să execuți în mod constant o manipulare simplă - să unești pentru început degetele, arătător și policar, ale ambelor mîini iar apoi să lași să se atingă degetele mijlocii, inelare și mici. Trebuie să înveți să închizi conturul cu mîinile din timp, fără să aștepți ca cineva să-ți trimită asupra ta cîmpul lui negativ. Aceasta este una din modalitățile de creștere a imunității energetice.

Mai există o metodă, a „scuturării" de energia negativă, dacă vi se pare că a reușit să acționeze asupra dumneavoastră. Această metodă este cu deosebire eficientă cînd persoana care încearcă să vă influențeze este de față. Nu vă intimidați dacă gesturile dumneavoastră vor părea stranii, în fond ce este mai important pentru dumneavoastră? Să vă mențineți echilibrul sufletesc! Iar vampirul prezent la acestea puțin probabil să fie șocat de cele văzute. În orice caz, priveliștea neobișnuită îl va abate cel puțin pentru o vreme. Prin urmare stați cu fața spre omul care v-a luat din energie și a provocat stricăciuni învelișului cîmpului dumneavoastră. Stați drept cu picioarele puțin îndepărtate și cu mîinile larg desfăcute în lateral. Încet, la inspirare, începeți să ridicați mîinile astfel încît să desenați lin un semicerc mare în aer. Acum mîinile sunt întinse în sus deasupra capului. Nu le îndoiți! în această poziție încremeniți pentru o secundă, rețineți-vă respirația la inspirare. Acesta este momentul în care v-ați desfășurat apărarea, v-ați reglat biocîmpul, energia internă a atins echilibrul, fascicolele de energie legate de toate ceakhrele s-au închis în cîteva cercuri Iar acum aruncînd-vă brusc mîinile în jos, îndoiți de la mijloc, expirați cu zgomot aerul: „A-a-ah!" Este important la momentul acesta nu doar să faceți mișcări rapide, dar și să reușiți să vă relaxați instantaneu. Numai atunci se poate spune cu convingere că „scuturarea" de energie negativă a reușit. Cîteodată este desigur foarte interesant să urmăriți reacțiile omului în fața căruia s-au

Scanned with OKEN Scanner

petrecut lucrurile. Dar nu este obligatoriu. Se poate pleca imediat în altă cameră sau afară, în stradă. Vă va fi dintr-o dată mai ușor. Despre această modalitate mi-a povestit o femeie tînără pe care o chinuia tot timpul cu bănuielile lui soțul gelos. Și închipuiți-vă următoare scenă: el se agită, bolborosește de-ale sale aproape să-i sară la gît iar ea ascultă vreo cinci minute și - „A-a-ah!"

Există astfel de situații, cînd vrei să te debarasezi urgent de prezența cuiva, să întrerupi o convorbire istovitoare, să ieși cît mai repede la aer curat, dar să faci asta pur și simplu, deodată, fără o explicație rațională, nu poți. Atunci, dacă aveți capacități bioenergetice destul de dezvoltate puteți să vă imaginați în locul omului care nu vă dă drumul și să încercați să-i transmiteți senzațiile dumneavoastră de nesfîrșită oboseală, dar în așa fel încît dvs., cel obosit, să fiți deja acela. „Dumneavoastră acela" trebuie să vă gîndiți în acel moment că tare ați vrea să vă plimbați prin parc, să beți o ceașcă de ceai, să luați prînzul... De regulă transferul senzației de disconfort asupra altui om nu este chiar atît de dificil. Funcționează bine. Doar că nu trebuie să exagerați cu asta. În cele din urmă omul nu v-a făcut nimic rău. De aceea utilizarea acestei modalități se poate face doar în cazuri extreme, cînd nu mai aveți puterea să răbdați, de exemplu cînd sunteți anchetat...

Desigur, metoda se poate folosi și în situațiile mai puțin importante: s-a prelungit ședința de la servici, iar pe dumneavoastră vă așteaptă copilul acasă, sau profesorul de la facultate nu vrea să facă o mică pauză la cursuri. O metamorfoză instantanee „tu-el" nu va dăuna nimănui. În fine „el" nu va simți decît că a obosit îngrozitor (ceea ce nici măcar nu-i departe de adevăr) și că dorințele lui coincid cu ale tale.

Există o metodă sau o acțiune de apărare asemănătoare doar că situația în acest caz este contrară celei dintîi: trebuie, nu să scăpați de un om, ci dimpotrivă, să-l chemați pe cel absent înapoi, pentru ca el să-și amintească de obligațiile lui mai curînd. Imaginați-vă o așteptare obositoare la policlinică. Ați venit la cabinetul de tratamente pentru o injecție iar asistenta nu este. Așteptați cinci, zece minute, au trecut cincisprezece... Începeți să vă enervați și, în consecință, pierdeți energie. Și tocmai acum n-aveți voie s-o pierdeți, căci și așa nu stați prea bine cu sănătatea. De aceea trebuie din nou să vă concentrați, să vă închipuiți pe unde s-ar putea găsi asistenta, mai mult ca sigur își bea cafeaua cu colegele. O căutați mental prin toată policlinica, vă uitați prin toate cabinetele și iarăși intrați în pielea altcuiva. Acum sunteți „ea", vă amintiți că ușa de la cabinet a rămas neîncuiată, iar pe scaun este geanta dumneavoastră, și în geantă portofelul iar în portofel salariul... Asistenta apare la cabinet în cîteva secunde, după ce

Scanned with OKEN Scanner

v-aţi reprezentat mental toate acestea. Condiţia principală a unei asemenea acţiuni este să nu care cumva să gîndiţi că pedepsiţi pe cineva pentru lipsa de atenţie sau neîndeplinirea obligaţiilor! Sunteţi ferm convins că nu veţi dăuna nimănui. Vă apăraţi! şi încă, trebuie să realizaţi metamorfoza în cîteva secunde. Altfel vă va fi şi mai rău. Problema constă în aceea că transpunîndu-ne în alt om este ca şi cum pentru un timp ne părăsim propriul corp. Neliniştea indusă cuiva, firește, ni se va transmite şi nouă. Categoric nu aveţi voie să rămîneţi multă vreme în altcineva, întrucît propriul dumneavoastră energetism primeşte în loc de protecţie un minus. Pentru mult timp, se transpun în alt om doar vampirii care comit o asemenea acţiune deliberat. Ei nu pot rămîne indiferenţi la vitalitatea unui om, trebuie neapărat „să pătrundă" în el şi să-şi ia ceva energie. Noi chiar despre apărarea de vampiri vorbim, independent de faptul că ei se recunosc a fi sau nu vampiri.

În legătură cu aceasta să mai expunem o modalitate de apărare. Ea funcţionează foarte bine faţă de „ventuzele" energetice, acei oameni care intră în spaţiul dumneavoastră vital şi nu vor să-l părăsească. Există o particularitate a legăturilor energetice cu „ventuzele": ele sunt capabile să acţioneze asupra dumneavoastră de la distanţă şi de aceea pentru a vă apăra este foarte potrivită „oala de lut". Utilizînd-o ne adresăm puterii magice a vasului în care încap multe taine. În ea se păstrează mîncarea, în ea creştem florile şi în sfîrşit cărbunii aprinşi într-o oală de pămînt îşi păstrează pentru multă vreme căldura şi o cedează treptat oamenilor. O oală de lut arsă în foc este capabilă să concentreze energie în sine, rămînînd neschimbată pe dinafară. Energia pozitivă îşi găseşte ieşirea din oală, dar energia negativă nu găseşte drumul către ea. De aici şi vechea metodă de apărare împotriva „ventuzelor". Trebuie să ne imaginăm cum un om antipatic, care ne face să suferim, stă într-o astfel de oală. Oala îi acoperă fie doar capul, fie întregul corp (depinde de cît de puternică este influenţa lui asupra noastră). Să ne imaginăm cît de rău îi este acolo, nu îngrozitor, ci neplăcut, pentru că nu poate influenţa cu nimic ceea se petrece în jurul lui. Percepţia disconfortului interior îl va determina să uite de toate, afară de necesitatea de a-şi echilibra sufletul. Unii oameni, după ce au fost în „oală", încep să reflecteze asupra relaţiilor cu cei apropiaţi, cît de rezonabile sunt ele şi încearcă să dobîndească liniştea sufletească, iertîndu-le tuturor supărările din trecut. „Oala" contribuie la descoperirea propriilor forţe sufleteşti fără a stabili legături energetice cu necunoscuţi, păcat frecvent, după cum ştim, al „ventuzelor". Important este să nu faceţi exces de zel cu transpunerea şi să ţineţi minte mereu că în oală nu vă aflaţi dumneavoastră, ci omul acela.

Există cîteva modalităţi de evaluare lucidă a capacităţilor energetice

proprii, adică să stabiliți ce sunteți: donator sau vampir. În primul rînd, se pot evalua în mod obiectiv capacitățile personale după felul în care vă comportați în fața unui auditoriu larg. Se observă încă din copilărie cînd trebuia mai întîi să recitați poezii la grădiniță, apoi la școală, să răspundeți la lecție. Aici o mare importanță o are atitudinea ascultătorilor față de dumneavoastră. Întîi ei sunt părinții, bunicii, prietenii, colegii de școală. Pe măsură ce trec anii, deja în viața adultă, contingentul celor care vă ascultă se schimbă. Apar oponenți și răuvoitori și este tot mai greu să vă mențineți echilibrul la apariția în public. Totuși aptitudinile de bază ni se dau prin naștere, după cum se mai formează și la vîrsta copilăriei. Prin urmare, dacă după o manifestare în public vă simțiți golit, obosit, apăsat, dezamăgit și retrăiți tot timpul în minte diverse momente ale discursului, începeți să vă amintiți cine și cum s-a uitat la dumneavoastră și ce a spus atunci, mai degrabă, sunteți un donator. Dacă dimpotrivă, după contactul cu o grupă mare de oameni, cînd toată atenția era numai la dumneavoastră, simțiți un plus de putere, vă crește buna dispoziție și vă amintiți cu satisfacție privirea nu știu cui, expresia feței ascultătorilor, înseamnă că sunteți capabili să primiți energie din afară și în anumite situații puteți avea rolul vampirului.

În această metodică sunt desigur multe neajunsuri, nu se poate da același nume reacțiilor, fie și a doi oameni ce aparțin aceluiași tip energetic. Astfel, multora din noi, chiar și deținînd atribute energetice unice, ne este greu adesea să ne hotărîm pentru contactul cu un public larg. Aici intră în funcțiune apărarea instinctivă - cîndva ieșirea dumneavoastră în public a fost un eșec sau într-un anturaj nu a fost apreciată istorioara dumneavoastră și nimerind într-un loc aglomerat vă instalați fără să vreți apărarea energetică. Deoarece regula de aur a schimbului bioenergetic sună astfel: „Fiecare vampir își are vampirul lui."

Cel mai adesea reușiți să treceți acest baraj psihologic, vă forțați, intrați, aruncați o privire generală și vă începeți discursul. Și, de regulă, după aceea, resimțiți un plus de vitalitate și energie. Asta înseamnă că aptitudinile dumneavoastră bioenergetice sunt destul de dezvoltate pentru a organiza apărarea împotriva influențelor din momentele neplăcute legate de manifestarea în public și de aceea în subconștient energetismul sălii acționează contrar.

Să învingi această împotrivire subconștientă poți prin încordarea voinței, concentrarea energiei interne, după care nimic nu te mai împiedică să primești energia celor prezenți.

Pentru o evaluare mai adîncă a capacităților bioenergetice proprii se poate încerca să vă închipuiți aura unui om pe care îl cunoașteți bine. După

Scanned with OKEN Scanner

cum s-a spus în primele capitole ale acestei cărți să vadă culorile aurei le este permis numai preoților lama din Tibet care și-au deschis „al treilea ochi". Totuși, o astfel de însușire o pot avea în mod parțial și oamenii cu aptitudini energetice superevoluate. Dacă reușiți să vedeți măcar un pic din culoarea aureolei ce înconjoară un om - galben-auriu, albastru, verde - înseamnă că aveți multe șanse să vă apărați de acțiunea vampirilor. N-o să vă cedați ușor energia nimănui și, după dorință, veți putea să puneți o barieră energetică împotriva influenței energiei negative. Calități extrasenzoriale are fiecare din noi într-un grad mai mare sau mai mic, dar mulți nu știu să se folosească de posibilitățile oferite de Natură. Fiecare poate să-și dezvolte aceste aptitudini, există pentru asta o mulțime de mijloace. De exemplu, capacitatea de a învinge durerea fizică. Vă doare capul... Ce faceți? înghițiți tablete, vă îndreptați către arborii care consumă energie negativă, sau încercați să vă gîndiți la altceva. Dacă alegeți tabletele înseamnă că durerea dumneavoastră este prea serioasă și îi știți deja simptomele sau nu vreți, nu puteți să vă folosiți de puterile dumneavoastră interioare. Mai mult ca sigur, veți avea adesea rolul donatorului. Pentru donatori, în afară de tablete împotriva durerii de cap, există un remediu excelent, despre care am vorbit mai devreme - să pună pe frunte o scîndurică de plop-tremurător sau plop negru. Se poate totodată să nu vă grăbiți cu tabletele sau scîndurelele și să încercați să vă neutralizați durerea în mod autonom. Și acest lucru este valabil nu doar pentru durerea de cap, dar și pentru orice fel de lovitură dureroasă, ca și pentru durerile menstruale la femei, prin urmare trebuie să fie o durere trecătoare, nu una organică, legată de o afecțiune serioasă a organelor interne. Omul care posedă într-o oarecare măsură aptitudini bioenergetice încearcă să-și concentreze forțele și să le dirijeze spre locul bolnav pentru a neutraliza senzațiile dureroase. Pentru aceasta se poate încerca să generați în interiorul dumneavoastră un corp luminos nu prea mare și să-l trimiteți în tot organismul prin toate canalele energetice detectabile. Dacă reușiți să vă neutralizați durerea, înseamnă că vă veți putea proteja în mod similar, în orice moment. Aveți o capacitate nativă de apărare, trebuie doar să vă analizați întotdeauna starea proprie. Oamenii care au o astfel de capacitate rar sunt stăpîniți de o teamă inconștientă. Perceperea propriei puteri nu-i părăsește o clipă. Toate modalitățile de apărare despre care se vorbește în această carte le sunt utile în mai mare măsură celor care încearcă să dezvolte în ei posibilitățile de receptare a energiei sub forma cîmpului bio-energo-informațional.

Am vorbit deja despre modalitățile cele mai simple de apărare, între ele fiind și cele inconștiente. Pentru donatori acestea sunt, întîi de toate, tăcerea, plecarea, „ciuca", alegerea „ocrotitorului", „scuturarea" de energie,

Scanned with OKEN Scanner

închiderea conturului energetic. Există însă metode speciale pentru cei care sunt capabili să utilizeze energia și nu este vorba neapărat de vampiri, căci, după cum s-a mai spus, nu există „vampiri" sau „generatori" sută la sută. Pot fi „devoratori" energetici, „filtre", „intermediari" și, bineînțeles, „vampiri" „lipitori" și „ventuze". Este vorba despre oamenii care au știut să-și dezvolte aptitudinile bioenergetice. Pe lîngă pomenitele „transmutări" există o modalitate de apărare numită „al treilea ochi". Al treilea ochi trebuie imaginat acolo, unde conform reprezentărilor din vechime se găsea odinioară la om, pe frunte, puțin mai sus de ceakhra dintre sprîncene. Nu trebuie neapărat să ne imaginăm un ochi concret existent în forma tradițională, cum îl vedem din afară. Al treilea ochi este un triunghi. Trebuie „eliberat" menținînd legătura cu el prin firul energetic și trebuie să ne privim întîi din exterior și apoi să-l trimitem afară, în stradă, pentru a contempla tot ce se petrece în jur. Exercițiile cu „al treilea ochi" contribuie la dezvoltarea intuiției și, în consecință, sporesc gradul de protecție al omului împotriva influențelor nefaste ale altor cîmpuri bio-energo-informaționale. Cu ajutorul celui „de-al treilea ochi" poți ajunge să percepi aureola colorată din jurul corpului unui om și să vezi ce intenții are față de tine. Dacă acesta este un „vampir" energetic care nu știe a fi altfel, putem pur și simplu să scurtăm timpul contactului cu el.

Nu o dată ne-am adresat puterii magice, oglinzii mai ales, în partea consacrată energetismului casei noastre. Dar de apărat ne apără nu oglinda în sine ci imaginea ei. La ajutorul ei puteți apela în gînd, dacă vampirul v-a luat prin surprindere și este necesară o apărare urgentă. Atunci lăsați instantaneu dincolo de hotarul biocîmpului dumneavoastră o suprafață reflectantă: oglinda. Dinspre dumneavoastră se vede tot ce se petrece în jur, în timp ce vampirul poate să-și piardă pentru cîteva secunde orientarea în spațiu. Biocîmpul negativ dirijat spre dumneavoastră se reflectă în suprafața oglinzii și revine la cel care l-a trimis. Principiul „oglinzii" funcționează foarte bine dacă omul vă vrea cu adevărat răul. Dacă v-ați înșelat și interlocutorul dumneavoastră nu are nici un gînd rău, atunci „oglinda" nu-i va dăuna în nici un fel.

Se poate construi o apărare proprie pentru biocîmp în forma cupolei de sticlă sub care strînge energia senzațiilor plăcute. În acest caz, trebuie să stați bine înfipt pe picioare, fără a lăsa vreun spațiu gol între tălpi și Pămînt. „Sub cupolă" energia dumneavoastră se contopește cu energia Pămîntului, iar vîrtejurile de energie negativă năvălind din afară nu vă pot agăța. Sub cupolă nu trebuie să fie înghesuială și-n același timp învelișul ei nu trebuie să pătrundă în spațiul vital al altor oameni, pentru a nu le dăuna. Nu este voie să se stea mult timp „sub cupolă", nici să se „constru-

Scanned with OKEN Scanner

iască" des. Amintiți-vă că orice apărare prin apelul la imagini poate nărui propria imunitate energetică. Cel mai bine este să folosiți formele schimbătoare în mișcare, să construiți sfere și semisfere din curenți energetici și să le subordonați sferei biocîmpului dumneavoastră. Puteți încerca de asemeni să lărgiți mental învelișul biocîmpului, și fără să-l dispersați, să închideți curenții energetici în jur, la distanța care vă trebuie, să-i faceți mai denși și să accelerați dinamica energiei, astfel încît nici una din particulele ei să nu vă părăsească.

Principiul cel mai important pe care se fundamentează sistemul apărării împotriva „vampirismului" din afară este reducerea la minimum a pierderilor de energie proprie. Însă vampirismul este contagios și mulți dintre noi s-au convins de asta. Nu este admisibil să lăsăm fie și un minut să ni se „tulbure mintea" prin enervare. Țineți minte: „revărsînd" asupra celor din jur energie negativă provocăm declanșarea unui proces ireversibil, pierderea forțelor atrage după sine o și mai mare decompensare energetică, apare rușinea complicității. Este explicabil: orice „scuturare" de energie negativă spre alt om ne golește, se cere o energie pozitivă compensatorie, dar noi n-o putem căpăta întrucît nu putem rupe instantaneu legătura energetică stabilită. Trebuie să învețí să scapi de energia negativă și aceasta cu ajutorul forțelor Naturii, nu pe socoteala altor oameni. Pentru a evita contaminarea cu vampirismul este obligatoriu să ții minte un lucru simplu: să nu faci ceea ce pe tine te enervează, dacă o fac alții - să nu vorbești zgomotos în locuri publice, să nu ajungi la țipete într-o ceartă, să ai grijă de curățenia trupului tău, că ierți supărările, să nu te răzbuni pe nimeni, să nu judeci pe nimeni, să nu rîzi cu răutate de defectele altora, să nu te bucuri de necazul altuia, chiar dacă i s-a întîmplat unui om pe care nu-l ai la inimă, să nu fii invidios, să nu-i umilești pe alții, să nu vorbești mult de dragul vorbei și să nu pui întrebări indiscrete, să nu te plîngi, să nu furi...

Lista aceasta poate fi continuată la infinit. Toate acestea nu sunt altceva decît spațiu bio-energo-informațional creat în jurul omului de bine - știutele zece porunci din Vechiul Testament și Predica de pe Munte a lui Iisus Hristos: „Iubiți-i pe dușmanii voștri, binecuvîntați-i pe cei care vă blestemă... (Matei, 5; 44), „Nu osîndiți și osîndit nu veți fi..." (Matei, 7; 1). Puteți spune că le-ați auzit pe toate de la mama în copilărie. Este adevărat, cei apropiați nouă, dîndu-ne sfaturi și ținîndu-ne lecții de morală, se străduiesc intuitiv să ne apere de pierderea de energie. Dacă pe lîngă acestea se mai alege și o formă de educație „neîmpovărătoare" omul crește protejat energetic, autosuficient și, la rîndul său, își va educa la fel copiii.

O forță magică de apărare poartă în ea crucea - simbolul sfînt al multor religii antice. I se închinau de demult în toate părțile lumii, de aceea

Scanned with OKEN Scanner

poate fi considerată ca un mijloc eficient de apărare pentru oamenii diferitelor confesiuni religioase. După unele credințe ea conține sensul purificator al focului (două bețe încrucișate pentru a produce focul). Conform diverselor interpretări crucea poate semnifica și Soarele (simbolul fertilității) sau cele patru forțe naturale ce stăpînesc lumea. Oricum ar fi, prin experiența seculară a oamenilor, s-a dovedit că putem fi apărați de cruce împotriva tuturor nenorocirilor. Bunica îmi făcea în taină semnul crucii în spate cînd mă conducea la drum, și această protecție energetică funcționa întotdeauna fără greș. Putem să ne înconjurăm de cruci cu gîndul să punem stavilă energiei negative, ocrotindu-ne cu un astfel de „gard" propriul spațiu vital. Prin cruce ne putem apăra și de un om concret. Să-l ținem la o distanță inofensivă.

Desigur că forța luminoasă este conținută în mai mare măsură de „apa botezului", adusă din biserică în ajunul praznicului Bobotezei (Epifania), celebrată în ziua în care proorocul Ioan l-a botezat pe Iisus Hristos în apa Iordanului. În cinstea acestui eveniment, simbolic, într-un vas cu apă sau într-o copcă făcută în rîu, se cufundă o cruce de argint și apa capătă proprietăți vindecătoare. Înainte în Rusia se obișnuia ca de Bobotează să te îmbăiezi în copca sfințită pentru a te spăla de păcate (pentru noi, energia negativă) și a te feri de boli. Apa aceasta se păstrează ani de zile fără a-și pierde calitățile, cu ea se stropesc toate colțurile pentru a ocroti locuința de vizita forței necurate și pentru a păstra în casă pacea și fericirea.

Probabil că nu există un om pe acest Pămînt care să fi rămas toată viața în afara credinței în Bine și Dreptate. Fiecare din noi, botezat sau nebotezat, măcar o dată pe zi se adresează în gînd lui Dumnezeu, îi cere protecția, ajutorul și binecuvîntarea. Fiecare are rugăciunea lui, rugămințile lui, adresări către Supremul. Dar există cuvinte sfinte transmise de strămoșii noștri și în ele fiecare sunet are sens. Cuvintele și frazele construite într-un anume fel capătă importanța unei apărări energetice unitare. Rugăciunile pentru protecție au o semnificație dublă. Nu sunt numai adresări și căințe ci și „plecarea" noastră din fața energetismului negativ, abaterea gîndului de la cele întunecate și izbînda asupra neîncrederii în sine și în Forța Superioară a Rațiunii. Rugăciunile care nu o dată l-au ajutat pe autorul cărții în situațiile dificile din viață se transcriu aici fără comentarii, fiecare știe singur cînd și în ce împrejurări trebuie să I se adreseze lui Dumnezeu.

Scanned with OKEN Scanner

Rugăciunea împărătească

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău. Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe Pământ. Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă azi şi iartă-ne nouă greşelile noastre, după cum iertăm şi noi greşiţilor noştri şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău, căci a Ta este împărăţia, Puterea şi Slava în vecii vecilor, Amin.

Rugăciunea îngerului Păzitor

Îngerul lui Dumnezeu, păzitorul meu cel sfînt trimis mie de Dumnezeu din ceruri spre însoţire, cu osîrdie mă rog ţie astăzi: luminează-mă şi mă apără de tot răul, pune-mă la faptă bună şi spre calea izbăvirii mă îndreaptă.

Psalmul 90

1. Cel ce locuieşte în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperămîntul Dumnezeului cerului se va sălăşlui.
2. Va zice Domnului: „Sprijinitorul meu eşti şi scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dînsul”.
3. Că el te va izbăvi din cursa vînătorilor şi de cuvîntul tulburător.
4. Cu spatele te va umbri pe tine şi sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui.
5. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua,
6. De lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bîntuie întru amiază,
7. Cădea-vor dinspre latura ta o mie şi zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia.
8. Însă cu ochii tăi vei privi şi răsplătirea păcătoşilor vei vedea.
9. Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ţie.
10. Nu vor veni către tine rele şi bătaia nu se va apropia de locaşul tău.
11. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale.
12. Pe mîini te vor înălţa ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău.
13. Peste aspidă şi vasilisc vei păşi şi vei călca peste leu şi peste balaur.
14. „Că spre Mine a nădăjduit şi-l voi izbăvi pe el, zice Domnul;

Scanned with OKEN Scanner

îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu.

15. Striga-va către Mine şi-l voi auzi pe el; cu dînsul sunt în necaz şi-l voi scoate pe el şi-l voi slăvi.

16. Cu lungime de zile îl voi umple pe el, şi-i voi arăta lui mîntuirea Mea."

Cu greu s-ar găsi cuvinte capabile să exprime atît de exact dorința noastră sinceră de a fi în armonie cu toată lumea şi tendința către Bine şi Lumină. Apărători are fiecare, doar că trebuie să credem şi să nu lăsăm să vină îndoielile pe drumul către echilibrul sufletesc. Aceste cuvinte simple din rugăciune au salvat multe mii de oameni de biocîmpul negativ din afară, pentru că nu este nimic mai simplu în clipa grea, decît să te adresezi energiei pozitive. Ea se iveşte fără întîrziere la pronunțarea primelor cuvinte ale rugăciunii. Este uşor să spui „abține-te", dacă eşti provocat la scandal în casă, în transport, la serviciu. Se poate, desigur, să te străduieşti din toate puterile să-ți păstrezi calmul şi să taci. Totuşi, energia negativă a cuvîntului spus de vampir ne distruge instantaneu spațiul vital. Dar dacă am repeta mereu cuvintele rugăciunii, chiar şi ale celei mai scurte, nimeni n-ar mai avea forța de a strica biocîmpul omului. Aici intră în funcțiune cea mai puternică şi eficientă dintre toate protecțiile posibile - Cuvîntul care te abate de la gîndurile rele, care te apără, te vindecă, puteți să-i spuneți oricum, în el rămîne cu siguranță sensul Binelui.

În Cuvînt a crezut întotdeauna şi autorul acestei cărți care a scris că procesele de redistribuire a energiei în Univers sunt veşnice ca şi Universul însuşi, dar acolo nu există eterna luptă a binelui cu răul şi nouă ne este foarte greu chiar şi să ne imaginăm cît de întinsă în timp este deplasarea energiei. Şi, de fapt, există acolo timpul ca atare? Totuşi, în lumea noastră, în dimensiunea noastră, ne este dat şi timpul şi o cantitate limitată de energie şi nu avem voie să le irosim. Oricare dintre noi poate stăpîni schimbul bio-energo-informațional măcar în micul Univers privat alcătuit de biocîmpul personal. Autorul acestei cărți a crezut întotdeauna că energia pozitivă, luminoasă, este în jurul nostru în cantitate mai mare decît răul şi nedreptatea, important este să o vezi în Natura înconjurătoare şi în oamenii care trăiesc alături de noi. Energia autorului însuşi a rămas în manuscrisele lui, nu a putut să dispară fără urmă şi, după cum sperăm, a însufleți acestă publicație în întregime.

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA a IV-a

Scanned with OKEN Scanner

Partea o IV-a a cărții propune atenției cititorului o tratare nouă, cu totul netradițională, a veșnicei probleme a familiei și a relațiilor familiale. Psihologia studiază această temă din punctul de vedere al relațiilor dintre persoane, dar unirea bărbatului cu femeia atinge și corpurile energetice. Reunirea corpurilor subtile formează o totalitate – familia. Despre felul în care trebuie păstrat spiritul comun al familiei, de ce relațiile dintr-un punct de vedere uzual dificile și familiile aflate mereu în pragul divorțului se dovedesc în realitate cele mai statornice și mai fecunde, ce înseamnă Karma familiei și de ce familia este reflectarea trinității cosmice, veți afla din noua, edificatoarea și foarte folositoarea carte a lui Grigori Kapița.

Scanned with OKEN Scanner

INTRODUCERE
la partea a IV-a

— Ca să nu dai sănătatea ta altora şi anii tăi unuia fără de milă;
— Ca străinii să nu se îndestuleze cu puterea ta şi ostenelile tale să nu treacă în casa altuia.
Pildele lui Solomon (5, 9 -10)

Nu demult am făcut cunoştinţă cu felcerul din partea locului. Ivan Andreevici s-a dovedit a fi nu doar un practician excelent, dar şi un om instruit care şi-a păstrat interesul viu pentru lumea înconjurătoare. Am simţit o simpatie reciprocă şi am stat de vorbă pînă seara tîrziu. Nu ne-a incomodat diferenţa de studii şi terminologie, deşi cîteva momente dificile s-au iscat din cauza asta. Dar lucrul cel mai important care ne-a şi reunit a fost metoda comună de cunoaştere. Am plecat amîndoi de la unitatea dintre psihic şi materie, Planetă şi om, însufleţit şi neînsufleţit, de la percepţia lumii ca organism viu, unitar, în care funcţionează legi unice. Am ajuns la această atitudine şi gîndire pe căi diferite. Ivan Andreevici posedînd o minte analitică nativă, prin experienţa bogată de viaţă. Eu, prin interesul faţă de învăţăturile orientale pe care le-am testat în orice situaţie mi-a scos în cale soarta. Nu pot să spun ce bucuros sunt că am dobîndit în el nu doar un interlocutor, dar şi un oponent.

Odată Ivan Andreevici a întîrziat la ceaiul nostru de seară. A sosit supărat şi ne-a povestit următoarea istorie:

Cu cinci ani în urmă a venit în satul lor, de lîngă Sankt Petersburg, Elena Alekseevna. Primise o repartiţie la clubul local după terminarea

Scanned with OKEN Scanner

Institutului de cultură. Fata era prietenoasă, blîndă, dar se simţea la ea o forţă interioară. Practic pe un loc gol a organizat un asemenea club, încît toţi oamenii se îmbulzeau serile la sediul lui. După un an au început s-o vadă mai des pe lîngă Vasili, mecanicul satului În curînd au jucat şi la nuntă. După un alt an li s-a născut o fetiţă. Poate că Elena nu aflase că Vasili fusese înainte de căsătorie un fante care iubea anturajul vesel, băutura şi plimbările pe sub clar de lună cu una din multele „doamne ale inimii" lui. Consătenii s-au mirat că liniştita şi instruita Elena Alekseevna s-a măritat cu Vasili, dar au hotărît între şuşoteli că nu-i de glumit cu dragostea şi s-au potolit. Dar Vasili, chiar dacă şi-a mai luat seama după căsătorie, nu şi-a putut refuza distracţiile. Satul nefiind mare, totul se vede. Iar dacă nu reuşeşti să vezi tot, îţi povestesc gurile binevoitoare. A ascultat Lena ce-a ascultat despre drumurile lăturalnice ale lui Vasili şi a obosit. A început s-o deranjeze. Ce îi promisese Vasili pînă la nuntă, că vor împărţi egal treburile gospodăreşti, că vor citi şi comenta împreună cărţile, au rămas numai vorbe goale, iar acum au început şi aventurile... Răbdă cît răbdă pînă îşi ieşi din fire şi se puse pe plîns. Răspunsul – un zîmbet ironic şi atît. Elena s-a hotărît să-şi părăsească soţul. Le-a scris părinţilor şi a început să-şi strîngă încet lucrurile. Stagiul şi-l făcuse şi putea să plece.

În curînd, Vasili i-a fost adus lui Ivan Andreevici cu o fractură complicată la picior. După primul ajutor a trebuit să-l trimită pe bietul om la centru. Dar Ivan Andreevici nu din cauza lui Vasili era mîhnit, ci de grija Elenei. şi aşa pătimise din cauza lui, acum trebuia să-l şi îngrijească. Ivan Andreevici, în general, considera că această căsnicie este lipsită de perspective. Dacă la început au fost speranţe că, de dragul sentimentelor, de dragul iubirii, Vasili va putea să se înfrîneze, timpul a arătat că nimic nu s-a schimbat. Iată de ce era mîhnit Ivan Andreevici: ar trebui ca ei să divorţeze, dar Elena este omul datoriei, nu-l va putea părăsi pe „olog" şi-l va îngriji.

Sunt de acord cu Ivan Andreevici că a fost dragoste, că nu putea fi ocolită căsătoria, dar în nici un caz nu sunt de acord că trebuie să se despartă. Dimpotrivă, căsătoria aceasta nu este întîmplătoare şi nu se poate sfîrşi ca şi cum n-ar fi fost. Mai e ceva de făcut în această căsătorie pînă la a se termina, dacă acesta este scopul. Aici totul abia începe. Accidentul lui Vasili nu este întîmplător. şi a apărut exact acum cînd Elena a hotărît definitiv s-o rupă cu el. Nu se poate destrăma o căsătorie făcută în ceruri, iar comuniunea din cazul nostru chiar aşa poate fi definită. Am observat adesea: cu cît ni se pare mai straniu, mai întîmplător un eveniment (iată, aici, întîlnirea a doi oameni cu totul diferiţi), cu atît are mai multă justificare.

Scanned with OKEN Scanner

Nu este doar aşa, de florile mărului. Pînă şi la exterior se completează unul pe celălalt. I-am povestit toate astea lui Ivan Andreevici şi el a fost imediat de acord cu mine Într-adevăr, din punctul de vedere al constituţiei anatomice, Lena avea gambele slab dezvoltate. Vasili le avea puternice ca un sportiv; el avea fesele ridicate, ea, lăsate; ea avea puternic dezvoltaţi muşchii abdominali, el, slab dezvoltaţi. Ea avea muşchi dorsali puternici şi ţinea bine gîtul şi postura, el, dimpotrivă. Elena noastră, cînd stă în picioare, se sprijină mai mult pe piciorul stîng decît pe dreptul. Nu, nu-i un detaliu, un nimic. Aceasta este proiecţia exterioară a structurii corporale. Partea stîngă mai dezvoltată spune că este mai dezvoltată sfera emoţională. Lena se conduce mai mult după sentimente decît după raţiune. şi, dacă m-aş fi ocupat de diagnosticarea posibilelor ei boli, aş fi căutat traume şi dezechilibre în prima jumătate a corpului, fiind cea mai puţin activă. şi iată la ce mă aduce firul logic: soţul ei, a cărui structură corporală este asemănătoare pînă la identitate cu a Lenei, dar pe invers, se poate aştepta la probleme pe partea stîngă. Am presupus că Vasili şi-a rupt piciorul stîng şi Ivan Andreevici a confirmat.

Totul vorbeşte despre o legătură foarte puternică la perechea aceasta Încercarea Elenei de a o rupe poate duce la urmări grave sub forma bolilor şi accidentelor. De aceea, mă nelinişteşte starea de sănătate a Elenei şi a fetiţei. La naştere, copilul se desparte de mamă numai prin corpul fizic. Restul corpurilor rămîn comune pînă ce ale copilului se maturizează şi se delimitează treptat. Formarea corpurilor copilului se produce sub acţiunea curenţilor astrali ai mamei. Elena are partea stîngă puternică, de ea răspunde emisfera dreaptă a creierului. Emisfera stîngă este slabă. Soţul le are tot aşa, diferit dezvoltate, dar invers. Dacă între ei ar domni armonia, nu ar avea de ce să se alarmeze. Aici, curmarea legăturii dintre părinţi îl ameninţă direct pe copil cu un traumatism al capului. Acum totul depinde de Lena. Dacă nu conştientizează faptul că-l iubeşte pe Vasili aşa cum este, dacă se va gîndi să rezolve problema printr-o ruptură violentă, sau se va ocupa de el din simţul datoriei, sentimentele ei netrăite, lacrimile ei neplînse se vor aşeza ca o grea apăsare peste pieptul ei. Iar asta ar putea să se manifeste, de exemplu, prin probleme respiratorii.

Din păcate, prognosticul meu s-a împlinit. Se vede treaba că Elena nu a putut să conştientizeze toată profunzimea iubirii sale şi a rămas cu rătăcirea că Vasili este un străin pentru ea şi copil. Iată la ce urmări tragice s-a ajuns: fetiţa a căzut din leagăn şi a suferit un traumatism cerebral, iar Elena a nimerit şi ea la spital cu o formă severă de pneumonie.

Deunăzi Ivan Andreevici încă mai considera că deducţiile mele sunt

Scanned with OKEN Scanner

conforme unui sistem speculativ. Astăzi s-a convins de viabilitatea lor și mă roagă să-l inițiez în „baza teoretică" a reflecțiilor mele. Cunoștințele mele se sprijină, în esență, pe învățăturile ezoterice pe care mă voi strădui să le conspectez într-o formă accesibilă înțelegerii.

Scanned with OKEN Scanner

CUM ESTE ALCĂTUIT OMUL? CELE ŞAPTE CORPURI ALE OMULUI

Diversele sisteme de opinii, învăţături şi practici, în cea mai mare parte, consideră că omul nu este doar o formă fizică vizibilă pentru toţi cu ea, însă se identifică tot mai mult contemporanii noştri. Cîteodată se adaugă la apartenenţa propriului eu lumea sentimentelor, dorinţelor şi a emoţiilor. De obicei ele servesc chiar la configurarea propriei personalităţi, şi mai mult, la delimitarea de ceilalţi, adică la trasarea hotarului cu o linie cît mai groasă. Dar omul este departe de a fi doar atît, multe lucruri sunt încă inaccesibile simţurilor noastre. Pentru a înţelege, pentru a ne face o imagine să ne adresăm învăţăturilor ezoterice. Anatomia metafizică a omului reprezintă o alcătuire formată din şapte corpuri subtile. Ele îşi îndeplinesc funcţiile în alte coordonate spaţio - temporale. Frecvenţa vibraţiilor nu este accesibilă organelor de simţ obişnuite. Pentru un cercetător curios subiectul este inepuizabil. Dar pentru a înţelege relaţiile dintre oameni, trebuie să ştim cît ceva despre natura fiinţei umane. Voi expune informaţia într-o formă lapidară.

Corpul fizic. Este ceea ce putem vedea în oglindă. El este instrument, suport şi recipient pentru energiile planului subtil. Viaţa nu poate exista

Scanned with OKEN Scanner

fără el. Fără legăturile cu alte corpuri nu simte nimic, primeşte doar acţiunile mecanice, răspunzînd prin deformări. „Şi Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărîna pămîntului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit un suflet viu" (Geneza, II, 7). Nu degeaba Domnul a creat corpul fizic, într-atît este de important încît totul converge spre el. Dar senzaţiile de „plăcut", „cald" sau dimpotrivă „neplăcut" le resimţim prin corpul eteric. El este dublura corpului fizic. Dintre corpurile subtile el este cel mai dens. Există oameni care-l pot percepe cu propriile organe de simţ, dar numai cei hipersensibili, (extrasenzorialii, sau într-o altă terminologie, senzitivii). Corpul eteric se compune din reacţiile acumulate ale omului. Din toate acele reacţii, mai exact rezultatele lor care se reţin instinctiv, din reacţiile organelor de simţ, din primele impresii, descoperiri etc. Cuvîntul de relaţie al cîmpului eteric este viabilitatea. **Corpul eteric** răspunde de funcţiile corpului fizic.

Conştiinţa noastră n-ar trebui să se amestece în aşa ceva. Dacă am încerca să înţelegem cîte un fragment izolat din întregul „marii" cunoaşteri instinctive, n-am ajunge la nici un rezultat În corpul eteric se acumulează şi apoi se utilizează date primite instinctiv încă de la vîrsta inconştientă, reacţii moştenite, cunoştinţe utile traiului omenesc.

Urmează **corpul astral**, corpul senzaţiilor, emoţiilor şi patimilor nu doar al celor pe care le trăim dar şi pe cele moştenite, primite la naştere. Adesea, nu le conştientizăm, nici măcar nu le percepem dar ele pot răbufni sub forma unei reacţii neaşteptate. Tocmai aceste sentimente care se află dincolo de hotarul conştiinţei ne conduc viaţa atrăgînd evenimente, oameni, creînd situaţii care le vor permite să se formuleze în zona conştientă.

Părţile întunecate înghesuite cîndva de înaintaşii noştri într-un colţ îndepărtat, ascunse pînă şi subiectului, nu se vor destrăma pînă cînd nu vor fi trăite, răscumpărate cu lacrimi şi suferinţă. Subconştientul nu constă numai din dorinţele amorale, întunecate sau din suferinţe uitate în mod salutar. El include şi reacţii trăite în realitate. Cînd se întîlneşte o situaţie analoagă prin fondul ei emoţional, reacţia apare împotriva reacţiunii, asemănător instinctului.

Cînd vorbesc despre corpul astral îmi vine mereu în minte comparaţia cu vinul. Vinul poate fi uşor cu un buchet bogat păstrat îndelung sau poate fi tare cu un gust plăcut dar simplu nepăstrat cît ar trebui. Aşa şi sentimentele îşi dobîndesc atributele şi profunzimea dacă nu sînt trezite înainte de vreme. Pe de altă parte vinul care stă prea mult se preface în oţet.

Scanned with OKEN Scanner

Trebuie găsită media de aur unde se manifestă mai viu decît orice cele mai bune însuşiri. Nu avem voie să ţinem sentimentele închise dar nici să le agităm în mod inutil.

Prin corpul astral oamenii realizează legăturile dintre ei şi Planetă formînd un singur organism În decursul evoluţiei noastre ne-am separat unii de ceilalţi doar prin corpurile fizice, dense. Dar prin sentimentele noastre sîntem legaţi, de fapt, într-o singură fiinţă. Făcînd un rău cuiva în final ne facem rău nouă înşine. Oamenii înclinaţi spre autoanaliză pot să-şi observe corpul astral dar nu în toate profunzimile, însă capacitatea de a-şi dirija sentimentele o au foarte puţini. Adesea, în loc de a stăpîni corpul astral, se distruge în mod primitiv un sentiment izolat, desprins şi chiar mai degrabă dorinţa din spatele lui. Prin aceasta, corpul astral se deformează, se mutilează, se îmbolnăveşte şi întregul sistem care este „omul" nu mai poate funcţiona în deplinătatea lui. Stăpînirea corpului astral, (corectarea dispoziţiei) se poate realiza cu ajutorul instrumentului-conştiinţă. Propriile sentimente pot fi stăpînite doar analizînd şi înţelegînd de ce ţi s-a schimbat dispoziţia, explicîndu-ţi fie caracterul obiectiv sau temporar al problemei, fie posibilitatea depăşirii ei ! În acest caz este posibil să daţi peste adevăratele motive ale reacţiilor dumneavoastră şi să vi se pară ridicole. De ce, de data asta, corpul astral nu va suferi deprecieri? Veţi lua realitatea aşa cum este, fără o turnură negativă şi nu veţi muta în subconştient o dorinţă interzisă. Ea nu s-a schimbat, nu s-a realizat, pur şi simplu a dispărut din orizontul vizibil, luînd cu sine - în adîncul tău! - tot aceeaşi problemă. Eu nu v-aş sfătui să vă apucaţi de o autoanaliză profundă sau după cum se spune în popor cu iscodirea de sine, fără a consulta un specialist. Intrînd în tainele sufletului puteţi să daţi peste însuşirile cu care nu veţi mai fi în stare să vă luptaţi. Vă veţi pierde sentimentul integrităţii şi membrana corpului dumneavoastră se va distruge. Protecţia corpului astral este determinată după opinia mea de evaluarea persoanei. La sub – sau supraevaluare situaţiile de viaţă se vor contura astfel încît sistemul să se echilibreze şi cu cît greşeala este mai mare cu atît mai grele vor fi lecţiile vieţii. Este un aspect cu deosebire important pentru părinţii care formează sistemul de evaluare al copiilor.

Corpul mental. După învăţăturile ezoterice el se constituie din gîndurile noastre. Gîndurile noastre sunt sîngele lui, capacitatea de a înţelege este una din însuşirile lui. Adesea în discuţiile despre mental apare identificarea cu bagajul de cunoştinţe. Oamenii care împărtăşesc această opinie (între ei mulţi cunoscători şi oameni de spirit) consideră că dacă au reţinut ceva produs de mintea somităţilor şi pot folosi cu aplicaţie în discursul

Scanned with OKEN Scanner

lor cuvinte complicate înseamnă că au un corp mental dezvoltat sau spiritualitate distinsă. Eu am convingerea că nu simpla cunoaştere sau chiar semnificaţie desemnează ideea. Eu aş defini ideea ca pe o cunoaştere fecundată de sentiment. Numai omul cu un univers emoţional dezvoltat şi implicat în cunoaştere este capabil de o idee. Aşa cum mama nu poate face un copil fără un tată, tot aşa şi un om cu o simţire adîncă, cu intuiţia adevărului, fără informaţia necesară nu este capabil să formuleze o idee deplină şi invers. Eruditul sau cunoscătorul unui domeniu îngust nu va fi vizitat de ideea divină dacă nu are un univers emoţional bogat.

Cineva o să mă combată spunînd că în istoria ştiinţei sînt cunoscuţi marii savanţi ca pedanţi şi „seci". Asta este părerea celor din jur. Foarte adesea după aparenţa de „om sec" se ascunde o personalitate înaltă care reacţionează dureros de acut la lumea din jur şi se apără de omul comun sub o mască de indiferenţă.

Corpul mental trasează direcţia de formare a **corpului astral**. Omenirea în etapa actuală a dezvoltării ei încheie formarea corpului astral – adică oamenii îşi delimitează corpul astral Începe epoca înţelegerii şi completării corpului mental al oamenilor şi al Planetei. Prin corpul mental sîntem, legaţi de întreaga lume. Să intuiască şi să înţeleagă lucrul acesta sînt capabili iarăşi puţini. Hotarul dintre privat şi comun îl stabileşte conştiinţa noastră. Hotarul există întotdeauna.

La nivelul corpului eteric el se compune din ţelurile egoiste care întreţin activitatea vitală a corpului fizic. Aceste orientări se exprimă prin „Eu vreau". Aici ar încăpea o analogie cu oul. Orientările egoiste sînt coaja. Ea protejează embrionul delicat, conţinutul oului, de lumea exterioară. Ce fel de embrion se conservă în om? Este personalitatea, afirmarea divinităţii în om. Naşterea ei este scopul evoluţiei omeneşti.

Tocmai prin coaja convenţiilor se realizează schimbul cu mediul extern indispensabil pentru menţinerea vieţii şi dezvoltării personalităţii. Dacă orientările sînt prea rigide, impenetrabile, personalitatea se sufocă şi începe să se descompună înainte de a se fi născut. Dacă cineva din afară sparge coaja înainte de soroc acest lucru poate duce la moartea personalităţii. Ea nu este încă pregătită pentru a primi realitatea înconjurătoare. Cu cît este mai firavă personalitatea umană, cu atît este mai tare coaja din jurul ei. şi cît de des, lovindu-ne de egoismul celuilalt, de încăpăţînarea lui, enervaţi, încercăm spargerea convenţiilor acestui om fără să ne gîndim la consecinţe.

Apărarea mentală se compune din cunoştinţele de ordin general asimilate de om pentru sine, din etica, morală, religia constituite de-a lungul

Scanned with OKEN Scanner

mileniilor. Omul trăieşte nu doar cu pîine. Este firesc, corpurile noastre au nevoie de energie pentru activitatea vitală prin analogie cu cel fizic. Corpul fizic primeşte hrană de la Pămînt şi Soare şi o metabolizează, o transformă în energia indispensabilă pentru o funcţionare normală. Exact la fel şi corpurile subtile primesc hrană şi o „metabolizează"; după cum spun fizicienii: energia potenţială trece în energie cinetică În planul eteric „hrana" o formează emoţiile legate de confort: „uscat – ud", „sătul – flămînd", „rece – cald". Din experienţa corpului fizic ştim că informarea prelungită poate duce la un sfîrşit letal, abstinenţa este sănătoasă iar lăcomia dăunează vieţii şi chiar este considerată un păcat de moarte.

Dacă dispreţuim „hrana" pentru corpul astral, adică impresiile primite la întîlnirea cu arta, natura putem ajunge la îmbolnăviri grave.

Corpul mental creează orientarea, deasupra se află principiul divin În opinia mea el se află în **corpul cauzal**, numit uneori al mutaţiilor, alteori al lui Manase. Prin el omului i se transmite energia cosmică superioară, de evoluţia acestui corp se leagă consolidarea structurii interne, autoperfecţionarea şi percepţia armoniei superioare, pe care o receptăm în forma conştiinţei, a principiilor morale, a simţului datoriei. Aici se află etica, orientarea evoluţiei şi relaţiile cauză-efect. Mai sus la un grad superior de subtilitate există încă două corpuri care alcătuiesc împreună monada, „scînteia divină" pusă în noi înaintea naşterii. Acestea sunt **corpurile „buddi" şi „atman"**. La nivelul actual de evoluţie a omului şi a societăţii umane, conştiinţa nu se poate ridica atît de sus. Doar cîteva personalităţi din întreaga istorie a omenirii au confirmat regula prin excepţia pe care o constituie În aceste corpuri este corpul cel mai de sus al individualizării şi dezvoltării, este conştiinţa superioară, ca şi dezlegarea şi binecuvîntarea de a trăi.

Scanned with OKEN Scanner

DISTRIBUȚIA ENERGIEI CEAKRELE

Ar mai fi de menționat felul în care energiile se răspîndesc în corpuri. Deoarece legăturile interactive dintre corpurile omului se realizează în speță cu ajutorul curenților de energie, rolul de organe de simț subtile îl joacă ceakrele, punctele de distribuție a energiei. În mod tradițional, ceakrele sunt în număr de șapte, sunt amplasate în lungul coloanei vertebrale, și dacă ar fi să le atribuim convențional organelor corpului fizic ar rezulta următorul tablou:

Moalele capului – Sahasrara – punctul intrării.

Punctul dintre sprîncene – Ajna – receptacolul energiei mentale.

Gîtul – Vishuda – receptacolul energiei formei, expresiei.

Inima – Anahata – receptacolul sentimentelor.

Plexul solar – Manipura – receptacolul energiei volitive.

Regiunea inghinală – Svadhistana – receptacolul energiei sexuale și creatoare.

Coccisul – Muladhara – receptacolul energiei vieții.

Nu este de loc greu să presupui că trupul, corpul fizic, este purtătorul minții. Dacă trupul este vătămat, nici mintea nu se poate exprima în mod optim, manifestările afective se perturbă, reacțiile se deformează. și iarăși toate acestea se „înscriu" la capitolul funcționarea creierului. Creierul reprezintă (conform unei răspîndite opinii științifice) organul activității mentale În conversațiile uzuale prin mijlocirea expresiei „activitate cere-

Scanned with OKEN Scanner

brală", creierului i se asociază descifrarea termenului greu accesibil de „mental". Învățăturile ezoterice atribuie creierului doar capacitatea de a recepționa stimulii senzoriali și impulsurile motoare. Am întîlnit în cercetările ocultiste o comparație destul de reușită cu „centrala telefonică a sistemului nervos". După părerea mea, se apropie mult de adevăr. Creierul este punctul în care mintea intră în contact cu trupul, prin el trec mult mai perceptibil curenți energetici ce leagă între ele corpurile subtile transferînd informația. Puncte de același gen constituie în planul fizic glandele cu secreție internă ce sunt legate de sistemul endocrin. Ceakrele, prin amplasarea lor în corpul omului, coincid îndeaproape cu organele sistemului endocrin.

În planul fizic este greu de evaluat însemnătatea glandelor cu secreție internă: hormonii produși de ele determină calitatea sîngelui, compoziția lui. Prin perturbarea funcționării uneia dintre ele se modifică și cantitatea de hormoni din sînge și ulterior se produce o perturbare a schimbului de substanțe în tot organismul. De aceea este atît de dificilă diagnosticarea, studierea și pe mai departe tratarea cazurilor din patologia endocrină. Totodată, avînd o legătură strînsă cu trecerea curenților energetici prin ceakre, în cazul insuficientei lor, a permeabilității sau a deschiderii, se ajunge la o perturbare care în viitor se va proiecta pe corpul omului. Inițial este posibil ca perturbarea să se petreacă la nivelul corpului astral schimbînd mediul emoțional al omului. Medicina practică, din cîte sunt informat, cunoaște legătura dintre starea emoțională și temperamentul omului.

Acest factor este de mult cunoscut adepților diferitelor învățături. Multe din practicile orientale utilizează metode de dezvoltare a corpului prin deschiderea ceakrelor și transferul de energie din planurile superioare în cel fizic. Dacă oricare din procedeele translatării se face printr-o conectare corectă la planul fizic, atunci corpul fizic devine foarte puternic. Lumea fizică solidă este mult mai accesibilă nouă și trebuie să știi să găsești punctele de acces, de contact cu materia grosieră. Construcțiile mentale abstracte, așa vor și rămîne dacă nu vor fi trecute în fapt.

Fiecare ceakră parcă ar lucra în două direcții: orizontală cînd primește, distribuie și radiază curenții energetici corespunzători ei, pe verticală cînd energia sub formă de curent, venind din afară, este recepționată și trecută în mod logic prin tot canalul spinal Într-un organism ideal, așa cum ar trebui să fie conform proiectului Creatorului fiecare om, energia vitală curge dintr-o parte în alta purtînd forțele vitale lin, ușor și liniștit prin toate ceakrele, fără perturbări și pierderi În mod practic nu vei întîlni așa ceva în viață. Cauza rezidă în necunoașterea legilor Naturii, motiv pen-

Scanned with OKEN Scanner

tru care se îmbolnăvesc și suferă oamenii, ceea ce la rîndul său dăunează Naturii. Țelul spre care trebuie să tindem este realizarea Armoniei omului și Naturii în toate planurile, și în cel fizic și în cele subtile.

Scanned with OKEN Scanner

ENERGIA

Despre ce fel de energie vorbim? Ocultiştii preferă expresia energie psihică . Este posibil să aibă dreptate. Psihicul este legat de suflet iar noi cheltuim ceea ce uzual se numeşte puterea sufletului. De fapt, totul este puţin mai complicat dar ne putem limita la o astfel de definiţie. Ea nu păcătuieşte prea mult împotriva adevărului.

Prin „energie" se obişnuieşte să se înţeleagă acelaşi lucru cu cel desemnat în India prin „prana" şi „ci" sau „ţi" în China. Energia înseamnă vibraţiile care umplu cosmosul. Este o forţă magică, invizibilă. Fiecare popor are pentru ea o definiţie dar nimeni încă nu a reuşit s-o înţeleagă şi s-o explice. De aceea denumirea ei depinde de felul în care se manifestă. Ea poate fi „energie telurică", „energia dragostei" şi „energia de lucru". Totul în spaţiu este alcătuit din materie, materia fiind o formă de existenţă a energiei care se găseşte sub diverse aspecte, diverse forme, în vibraţii cu frecvenţa variabilă. Este o forţă originară, de dinainte de creaţie, cu care este saturat Cosmosul şi care este concentrată şi se manifestă pe deplin în om.

Energia trece în om prin diferiţi conductori, purtători În acest caz reprezintă energia acţiunii, forţa existenţei, vitalitatea - toate sunt manifestări eterice. Puterea sentimentelor este manifestarea astrală, energia gîndului reprezintă manifestarea mentală, iar forţa superioară a iubirii şi a credinţei - manifestarea spirituală. Semnificaţia de energie psihică s-a constituit în Agni Yoga şi în învăţăturile oculte Însuşi termenul de „energie" a apărut pentru prima dată la Aristotel.

Adesea folosim concepte cu un conţinut adînc fără să ştim sau să mai

Scanned with OKEN Scanner

ţinem minte tocmai înţelesul lor. Totodată Biblia şi creştinismul sînt pline de semnalări ale forţelor şi energiilor. Elena Blavatsky confirmă în lucrarea „Devoalarea lui Isis", infinitatea de nume ale forţelor nevăzute prin următoarea listă:

„Haosul anticilor, Focul Sacru al lui Zoroastru sau Atash – Behram al parşilor, Focul lui Hermes, Focul Sfîntului Elm al germanilor, Fulgerul Cibelei, Făclia arzătoare al lui Apollo, Flacăra de pe altarul lui Pan, Focul nestins din templul de pe Acropole şi din templul zeiţei Vesta, Pala de foc de pe coiful lui Pluton, Strălucitoarele scîntei de pe diademele Discurilor, de pe capul Gorgonei, de pe coiful lui Pallas Athena şi din sceptrul lui Mercur, Limbile de foc ale Sfintei Treimi, Chivotul lui Moise, Stîlpul de Foc din Cartea Exodului, Făclia lui Abraham, Focul Veşnic al Beznei Fără de Fund..." şi multe, multe altele.

Învăţăturile ezoterice evidenţiază următoarele forme ale energiei cosmice:

Electricitatea sau manifestarea activă a energiei. Este aspectul masculin al forţei cosmice Yang, simbolul lui este un principiu dinamic, impulsul.

Magnetismul sau manifestarea pasivă, „aspectul feminin" Ynn, simbolul său este cîmpul de forţă, un principiu static.

Starea fluidă sau electromagnetică a echilibrului instabil corespunde energiei şi, de fapt, doar ea există în lumea reală.

Ştiinţa ezoterică se fundamentează pe legea ermetică a identităţii conform căreia în tot ce există se reflectă forţele superioare neîntrupate În felul acesta putem presupune că în fiecare om există trei feluri de energie: manifestarea principiului divin – masculin al voinţei, a principiului divin feminin al absorbţiei şi manifestarea primelor două principii în care a pătruns respiraţia vieţii ceea ce, de fapt, şi reprezintă energia psihică.

Scanned with OKEN Scanner

MEMBRANELE, CONFORMAȚIA CORPURILOR

Fiecare corp are o membrană după cum corpul fizic este acoperit de piele. Această membrană este ca o carapace de protecție. Prin ea corpul respiră, ea îl protejează de condițiile nefavorabile ale mediului înconjurător, îl apără și reacționează la influențele exterioare. Membrana trebuie să fie elastică și plastică pentru a se adapta repede diverselor condiții ale spațiului din jurul corpului. Dar membrana nu există independent, ea se hrănește și se susține prin energiile corpului subtil. Dacă în corpul subtil sau produs perturbări în mod corespunzător slăbește și membrana, putînd fi străpunsă de o acțiune din afară. Dar nu se poate întîmpla niciodată ca să fie străpunsă în primul rînd. Perturbările vin dinăuntru din corp și abia pe urmă se relevă în contact cu lumea exterioară. Ar fi ideal dacă în cazul distrugerii membranei printr-o străpungere din afară omul ar înțelege că problema este el însuși, și ar înțelege-o (adică pe sine), ar prelucra-o și în felul acesta ar reface membrana recăpătîndu-și integritatea În viața reală la o străpungere astrală gravă, uneori chiar a membranei vitale se produce o asemenea scurgere de energie încît se perturbă alimentarea cu sînge a creierului Într-o astfel de situație este dificil pentru un om să facă o evaluare corectă și să ia măsuri. Deși trebuie să reținem că fiecăruia i se dă după puteri.

Viața este cel mai prețios lucru în Natură și de aceea mi se pare că

Scanned with OKEN Scanner

este cazul să folosim metode de apărare fără să uităm că problema ce a provocat atacul nu se rezolvă în felul acesta. Vor trebui să plătească urmaşii.

Fiecare om are interrelaţiile lui corporale. Cineva are un corp fizic puternic, dar un astral slab dezvoltat. Altul are un corp mental puternic, dar în pagubă este, de exemplu, corpul eteric. Toate corpurile sînt relativ delimitate în om. Fără corpul fizic nu sînt posibile sentimentele, fără sentimente nu sînt posibile gîndurile. Imaginaţi-vă un lac. Bate vîntul (gîndurile). Apar valurile (sentimentele). Treptat pe fundul nisipos se conturează un desen (corpul). Astfel corpurile noastre se formează în mod consecvent unul după altul.

Şi iată că o creaţie atît de complexă, omul, iese în lume. Iar în această lume nu este singur. Este înconjurat de oameni ca şi el. Oamenii, cum se spune într-un cîntec: se întîlnesc, se îndrăgostesc, se căsătoresc. Mai departe omul nu poate fi privit ca un ins, ca o entitate izolată. Oamenii se reunesc într-un tot, în familie, în cuplu. Şi lumea îi împresoară pe amîndoi.

Scanned with OKEN Scanner

PROBLEMA SEXUALĂ

Nu se poate studia familia fără a aborda tema sexului. Atracţia sexuală este proprie naturii, iar omul fiind o părticică a naturii, o entitate vie se reuneşte în perechi. Dar alăturarea dintre bărbaţi şi femei atinge nu numai straturile joase, animalice, ci şi corpurile subtile. Uniunea se realizează la toate cele şapte niveluri , un „eu" multiplicat de şapte ori.

Din punctul de vedere al existenţei, împărţirea în sexe urmăreşte un singur ţel – continuarea vieţii. Şi este cu totul evident că natura i-a dat omului mult mai multă energie sexuală decît cea necesară naşterii copiilor. Poate că a făcut-o pentru a păstra perechea la un loc?

În multe învăţături religioase, inclusiv în creştinism, entitatea sexuală este considerată rezultat al evoluţiei omului.

„22. Iisus a văzut nişte sugari. / El a spus ucenicilor săi: / Aceşti prunci care sug sînt asemănători / cu cei care intră în împărăţie. / Ei l-au întrebat: / înseamnă că devenind prunci / noi intrăm în împărăţie? / Iisus le-a spus: / Cînd veţi face din doi unul / şi lăuntrul să semene cu afară / şi cele din afară să semene cu cele dinlăuntrul / şi cele de sus să fie ca şi cele de jos, / ca să aduceţi bărbatul şi femeia / într-unul singur, / ca bărbatul să nu devină bărbat / şi femeia să nu devină femeie; / şi cînd veţi făuri un ochi în ochiul vostru / şi o mînă în locul mîinii / şi un picior în locul piciorului / şi un chip în locul chipului vostru, atunci veţi intra în împărăţie." *

„Este un citat din Evanghelia apocrifă după Toma, cunoscută ca fiind „a cincea evanghelie". Dar şi evangheliile canonice conţin aceeaşi idee:

„Şi apropiindu-se unii dintre saducheii care zic că nu este înviere, L-au întrebat,

Zicînd: învăţătorule, Moise a scris pentru noi:

Dacă moare fratele cuiva, avînd femeie, şi el n-a avut copii, să ia fratele lui pe femeie şi să ridice urmaş fratelui său.

Erau, deci, şapte fraţi. Şi cel dintîi luîndu-şi femeie, a murit fără copii.

Şi a luat-o al doilea şi a murit şi el fără copii.

A luat-o şi alt treilea; şi tot aşa, toţi şapte n-au lăsat copii şi au murit.

La urmă a murit şi femeia.

Deci femeia, la înviere ,a căruia dintre ei va fi soţie, căci toţi şapte au avut-o de soţie?

Şi le-a zis lor Iisus: fiii veacului ăstuia se însoară şi se mărită;"[1]

Iar cei ce se vor învrednici să dobîndească veacul acela şi învierea cea din morţi nici nu se însoară, nici nu se mărită.

Căci nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii. (Luca 20;27-36)

Trebuie să ştim că în bărbatul de astăzi există însuşiri proprii femeii atît la nivelul fizic, cît şi la nivelul psihic (70% testosteroni – hormoni masculini şi cca. 30% estrogeni – hormoni feminini), iar în fiecare femeie de astăzi există elemente masculine şi feminine doar că în proporţie inversă. Prin contopirea sexelor se produce reunirea întregului, a desăvîrşitului. Cîndva au fost împreună. Se ştie că la început a fost creat un singur om, unică persoană – Adam. Mai tîrziu din Adam a ieşit Eva, „mama vieţii" (în ebraică „mama vieţii", purtătoarea oului, născătoare de viu), adică în făptura lui Adam era ascunsă Eva. Adam, creat „după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", în plenitudinea lui, tainică Adam-Eva, părţi în care ulterior s-a desfăcut. Eva a fost ultima creaţie. De ce a trebuit să se despartă în bucăţi o creatură atît de desăvîrşită? După cît se pare, pentru a se putea cunoaşte, privindu-se în cealaltă jumătate ca într-o oglindă şi pentru ca fiecare din cei doi să-şi poată reface în sine eu-l.

„După cum la dorinţa de a ne vedea chipul ne uităm în oglindă şi-l vedem, aşa la dorinţa de a ne cunoaşte pe noi înşine ne putem înţelege privindu-ne prietenul. Căci prietenul, după cum spunem, este al doilea eu".

(Aristotel – Etica Nicomahică)

---

[1] Evanghelia dupa Toma, traducere de Vasile Andru, Editura Arca Bucuresti, 1993. integritatea pierduta, omul Etern într-o noua varianta. Cine stie, poate acesta este sensul victii pe pamânt.

Scanned with OKEN Scanner

Dar pînă la omul Etern mai avem mult, omenirea se află doar la începutul căii evoluției În etapa actuală a dezvoltării, oamenii s-au separat la nivelul corpului fizic și eteric În secolul al XX lea trebuia să se încheie formarea corpului astral, cel mental abia începînd să se constituie. Omul desăvîrșit, nemuritor, după felul în care înțeleg eu lucrurile, va avea completate toate cele șapte corpuri reunite întrunul singur. La drept vorbind, omul contemporan are și acum șapte corpuri, dar ele nu sunt conștientizate, nu au fost fecundate de conștiința lui, nu au devenit ale lui în mod privat, nu s-au umplut de sevele vitale proprii lui. Ceea ce este prelucrat de subconștient se relevă în planul fizic. Nu trebuie uitat nici că prin toate corpurile sale, omul este legat de Planetă. Pînă și la nivelul fizic corpurile primesc forță de la Pămîntul mamă. El ne hrănește și ne adapă. Dar Cosmosul? Soarele, prin vlăstarele lui, ne fecundează planeta pe care neam născut, și asta în planul fizic unde am ajuns cu creșterea noastră pînă la o oarecare autonomie. Ce putem spune despre corpurile subtile? Ele încă nu s-au diferențiat de fondul Planetei. Procesul creativ Om-Planetă are un caracter bilateral. Părinții își formează copiii, dar și copiii își formează părinții. Prorocii omenirii, întrupînd în ei toate cunoștințele și sentimentele omenești, aducîndu-le într-un singur punct (o inimă deșteaptă și un cap plin de bunătate), unindu-se prin iubire cu omenirea și Planeta, au așezat drumul către noile straturi planetare. Noi, oamenii simpli, plîngînd și rîzînd, scăldînd pămîntul în sînge și sudoare, privind lumea ce ne înconjoară și chiar pe noi înșine, fecundîndu-ne sentimentele prin cunoștințe, în timp ce ne iubim Planeta continuăm în felul acesta s-o construim. Nu pot să nu-mi amintesc de lucrările lui Vladimir Ivanovici Vernadski[2].

El a ajuns la concluzia următoare: „dacă și universul civilizației și dezvoltarea intelectului uman – conștientizarea mediului înconjurător – sunt în raport de cauzalitate cu procesele geologice de pe planeta noastră, atunci acest viitor poate fi în linii mari prevăzut. Din toată suma de fapte clar stabilite rezultă, după cum mi se pare, că acest viitor este omenirea autotrofică, adică, în cuvinte mai simple, o omenire independentă de substanța vie a animalelor și plantelor din jur". Dar acesta este un viitor prea îndepărtat.

Este timpul să ne întoarcem la mitul omului primordial. Ce i s-a întîmplat după separarea în Adam și Eva? Stînga și dreapta, Yang și Ynn, activism și contemplație, masculin și feminin.

---

2 Vladimir Ivanovici Vernadski (1863-1945) mineralog si geochimist sovietic, fondatorul geochimiei moderne.

Scanned with OKEN Scanner

„Lumina şi întunericul, viaţa şi moartea, dreapta şi stînga sunt fraţi unii pentru alţii. Ei nu pot fi despărţiţi unii de alţii. De aceea şi bunii sunt buni, şi răii sunt răi, şi viaţa nu este viaţă şi moartea nu este moarte. De aceea fiecare va fi rupt în esenţa lui de la început. Dar aceia care sunt mai presus de lume sunt nerupţi, sunt veşnici", se află spus în Evanghelia după Filip (versetul 10).

Simţurile şi mintea s-au trezit despărţite unele de altele. A început calea dezvoltării conştiinţei. Planeta i-a primit la sînul ei pe oamenii primitivi care aveau dezvoltat doar corpul eteric. El a fost realizat în procesul evoluţiei lor de plante şi de fraţii noştri mai mici, animalele! Aşa că în corpurile noastre eterice, în subteranele adînci ale subconştientului, purtînd în afară de instincte primare şi o informaţie animală întunecată, plină de cruzime (dacă este s-o apreciem în funcţie de criteriile noastre etice). Dar lumea este astfel alcătuită încît ceea ce este subtil pătrunde în ceea ce este dens şi corpurile noastre se modifică reciproc prin intermediul iubirii şi al conştiinţei. Dar nu numai prin corpul eteric primim ceea ce nu face parte din experienţa noastră personală.

Viaţa omului îmi apare ca fiind un proces neîntrerupt al naşterii ce trece în moarte În opinia generală, copilul se naşte prin ruperea cordonului ombilical ce-l leagă de corpul mamei În percepţia mea, în momentul acela se produce doar o separare a corpului fizic. Cordonul ombilical ce leagă corpurile eterice ale mamei şi ale copilului se rupe numai după trei ani. Funcţionarea organelor interne depinde de corpul eteric. Am văzut adesea copilaşi al căror trupşor era acoperit de erupţii sau de cruste. Şi în aceste situaţii există cazuri (Ivan Andreevici, ca medic, mi-a confirmat) în care mămica susţine că-şi hrăneşte copilul în mod riguros după prescripţiile medicului şi foloseşte medicamentele necesare. Eu o cred. La anamneză se dovedeşte că ea însăşi se hrăneşte la întîmplare. Ficatul şi rinichii unui adult sunt formaţi, se descurcă în faţa unei sarcini impuse şi în consecinţă pielea este curată. Prin corpul eteric, mama transmite informaţii despre toxicitate copilului şi pielea lui se acoperă de erupţii. Pentru a-l ajuta pe bebeluş, mama însăşi trebuie să urmeze un regim În realitate, chiar şi la nivelul fizic oamenii se deosebesc din punct de vedere anato-mic, iar anatomia corpurilor subtile poate să aibă diferenţe foarte mari.

În jurul vîrstei de 12 – 16 ani copilul şi părinţii trec printr-o nouă etapă a „naşterii". Se rupe cordonul ombilical ce leagă corpurile astrale. Este timpul maturizării sexuale, al apariţiei caracterelor sexuale secundare. Pînă la acel moment viaţa emoţională a copilului şi sănătatea lui fizică au fost dependente de trăirile părinţilor. Adesea părinţii consideră că, tăinuindu-şi necazurile, îl protejează pe copil de efectul lor. Este o mare rătăcire.

Scanned with OKEN Scanner

Adultul poate să-şi plîngă amarul, să treacă de el, adică este capabil să-l prelucreze sufleteşte şi să se purifice. Copilul primeşte traumatismul de la părinţi în corpul astral. Şi întrucît acesta ocoleşte conştiinţa, el va resimţi o neliniştе fără motiv şi se poate chiar îmbolnăvi. Delimitîndu-se de părinţi cu corpul astral, copilul primeşte moştenire toată încărcătura compusă din ceea ce ei n-au reuşit să trăiască, au uitat, au refulat.

Corpul mental al copilului se desparte de al părinţilor în jurul vîrstei de douăzeci si unu de ani, cînd intră în perioada căsătoriei. Nu pot să analizez momentul acesta prin exemple. Dezvoltarea mentală este prea diferită la oamenii din timpurile noastre. Dar vreau să notific că necesitatea relaţiilor sexuale apare cu atît mai tîrziu cu cît corpul mental este mai complet, mai bine conştientizat . Rupîndu-se de părinţi, omul trebuie să se lipească de jumătatea sa. Să ne amintim de texte:

„Iubire se numeşte setea de plenitudine şi aspiraţia către ea"

(Platon, Banchetul)

Voinţa divină, împletind trupul femeii şi al bărbatului şi umplîndu-i de energie vitală în scurtele momente ale extazului, îl reîntoarce pe om la integritatea lui primordială.

„Moartea nu este moarte definitivă ci doar un mijloc de înnoire: cu siguranţă trăiesc în copii, în ei trăieşte carnea şi sîngele meu şi prin urmare, literalmente nu mor de tot ci moare numele meu de astăzi.

Corpul şi sîngele continuă să trăiască şi în copii lor din nou şi apoi iarăşi în copii pentru eternitate!

Ar însemna numai „s-a născut" şi „eu nu voi muri niciodată". Sigur „se scot cizmele": „unele cizme" „alte cizme"..., dar merge cu ele unul singur". Acest „careva unic" este chiar „Adam", „eu" urmaşul nostru fără de sfîrşit, care-şi schimbă actele de identitate, îşi schimbă chipul, meşteşugul şi ţările locuibile, învăţînd sau arînd ogorul, nefericit sau fericit, dar e „unul" În felul acesta moartea, pentru subiecţii corecţi şi într-o viaţă corectă, fără boli (ateroscleroză, anevrism şi moarte, fără nici un strigăt, fără nici un suspin şi fără vreo senzaţie aparte) este pur şi simplu un mijloc pentru veşnicul regenerat şi prin urmare veşnic tînărul chip de adolescent al pămîntului, în esenţă şi locuitor al său în acelaşi timp, într-un singur trăitoră..."

(V.V. Rozanov - Oamenii tărîmului lunar. Metafizica creştinismului)

Scanned with OKEN Scanner

RELAȚIILE SEXUALE

Schimbul energetic ce se produce în timpul contactului sexual pătrunde în toate corpurile și planurile omului. Forțele ce apar sunt atît de puternice încît sunt greu de atins. Găsim în diferitele învățături, întrupate în cuvinte, reflectarea celor de mai sus, adaptate înțelegerii de la nivelul conștiinței omenești. Astfel energia sexuală este una din manifestările energiei Kundalini care doarme încolăcită ca un șarpe la baza coloanei vertebrale. Desfășurîndu-se și urcînd pe verticală, prin Sushumna, deschide în urma sa toate centrele energetice – ceakrele.

După învățăturile Yoga, cînd forța vitală Kundalini se eliberează pentru a stimula activitatea glandelor genitale, energia se unește cu hormonii și se formează ceva în genul unui lichid uleios-gazos în prostată și uter În Misteriile hierofanților substanța se numea Uleiul de Aur sau Crism. Este chiar substanța care este produsă de Kundalini prin măduva spinării pentru a transfigura trupul omului În etapa actuală a dezvoltării umanității, ea se eliberează în cantități infime în sînge. Sub influența trezirii lui Kundalini această forță creatoare se naște din cea a simțurilor. Uleiul de Aur poate fi primit sau delimitat doar prin acțiunea chimică a forței trezite din Kundalini. Kundalini începe să reacționeze la căldura spirituală formată pe diverse căi, prin antrenamentul spiritual în planul Yoga sau autocunoașterea creatoare În felul acesta Kundalini se unește cu Crism-ul și aceste două substanțe realizează focul cosmic unic.

Focul Kundalini – Crism se mișcă prin Sushumna și intră în creier antrenînd o descărcare în conștiință – iluminarea. Se consideră că formarea Crism-ului se stimulează prin reținerea de la activitate sexuală excesivă, prin sentimente de dragoste față de oameni și prin rugăciuni. Este greu de exprimat la nivelul conștiinței umane ce energii trec prin doi parteneri uniți în timpul actului sexual. După legendă, odată, zeii au creat oameni egali

Scanned with OKEN Scanner

lor dar aceia s-au dovedit atît de minunaţi, de puternici şi de independenţi, încît zeii s-au speriat. Oare nu sînt creaturile mai bune decît noi, zeii? Nu vor deveni cumva mai puternici decît noi? Nu ne vor arunca din zenitul universului pe pămîntul păcătos? Nu ne vor învinge? Nu ne vor preface în putreziciune? Şi atunci zeii i-au tăiat pe oameni în jumătate: femei şi bărbaţi şi le-au dat drumul lipsiţi de fosta lor splendoare să populeze pămîntul. Dar dacă aceste două jumătăţi pierdute se vor regăsi pe pămînt, dacă se vor reuni, atunci vor redobîndi acea putere. Vor fi din nou ca zeii.

Iubirea divină, ideală şi unirea presupun o relaţie deplină între toate corpurile celor doi În viaţa reală practic nu există astfel de cazuri. Dar independent de conştiinţă se implică o parte oarecare din corpurile subtile şi cu cît înţelegerea este mai mare, cu atît mai multă forţă, mai multe energii înalte vin către aceşti oameni.

Iisus a spus:

„Cînd veţi face din doi unul / veţi deveni Fiul Omului / şi dacă veţi zice: / Munte, urneşte-te! / el se va urni."

(Evanghelia după Toma, verset 106)

În toate timpurile, actul sexual a fost legat de un înţeles sacramental, divin. De aceea multe religii aprobă sexul în postulatele lor fundamentale, numai în interiorul căsătoriei şi numai cu ţelul de a face copii. Aceasta desigur conservă aspectul etic dintr-o societate umană încredinţată egregorului respectivei religii.

Dar sensul principal care se conservă este direcţia evoluţiei.

„Omul trebuie să-şi urmeze natura veşnic creatoare, deoarece el trebuie să lase în urma sa copii şi copiii copiilor săi."

(Platon - Legile)

Evoluţia omului are loc prin dezvoltarea conştiinţei lui. Urmînd învăţăturile ezoterice, înţeleg asta ca pe un fel de iluminare cînd sentimentele şi gîndurile se întîlnesc într-un singur punct. Energia necesară pentru un astfel de moment este preluată din cea acumulată prin abstinenţa sexuală. De aceea, toate religiile tîrzii conţin principiul ascezei. Interdicţia faţă de contactele sexuale dezordonate a făcut, după părerea mea, din primitiv, omul. Dar încotro trebuie să ne îndreptăm conştiinţa? Desigur, spre autocunoaştere. De obicei ea este confundată cu o cunoaştere a propriei persoane, a „eului". Oricine are conştiinţa „eului" consideră că se cunoaşte. Şi totuşi, conştiinţa „eului" vede numai conţinutul său, niciodată ceea ce zace în subteranele subconştientului. Omul confundă cunoaşterea

Scanned with OKEN Scanner

de sine cu ceea ce se ştie despre el în împrejurimile sale. Cunoaşterea de sine a omului este doar vîrful aisbergului; ascunsă sub apa întunecată, zona subconştientului nu este accesibilă judecăţii şi controlului conştiinţei.

Cu cît potrivirea dintre configuraţiile corpurilor femeii şi bărbatului (forma lor şi gradul de completare) este mai aproape de cea ideală, cu atît este mai puternică atracţia ce se iveşte între ei. Şi nu este vorba neapărat de seducţia sexuală. Părerile omului despre sine sunt adesea foarte înşelătoare. Un ins cu o morală înaltă poate avea în subconştient multe însuşiri „negre", venite din cele neconsumate şi refulate ale înaintaşilor. Şi nu-i vine să creadă lui şi celor din jurul său cum de s-a întîmplat că s-a trezit legat prin căsătorie de un om cu alt nivel moral. Dacă încerci să rupi un astfel de mariaj, următorul nu va fi mai confortabil pentru eroul nostru dacă nu a parcurs un oarecare drum în cunoaşterea de sine. Căsătoriile nu sunt niciodată întîmplătoare. Cu cît pare mai arbitrară o căsătorie, cu atît mai veridic este substratul ei, cu atît este mai conformă legităţii.

Cînd se formează corpul comun la toate cele şapte niveluri, atunci se realizează şi familia, totalitatea celor şapte euri. Cînd bărbatul şi femeia sunt deschişi unul faţă de celălalt şi relaţiile dintre ei sunt consolidate prin iubire (şi aici este foarte importantă atitudinea protectoare – delicată – faţă de conştiinţa privată a partenerului), atunci corpul subtil comun, corpul familiei lor este puternic şi sănătos. Dar aşa ceva se întîlneşte foarte rar. De regulă, corpurile bărbatului şi femeii, tinzînd printr-o dorinţă subconştientă să se contopească în unitatea divină, nu pot depăşi obişnuinţele egoiste, conservatoare. Fără să cadă pe gînduri, partenerii încearcă să spargă „coaja", să atenteze la „conţinutul oului": conştiinţa privată sau personalitatea. Şi dacă acest lucru reuşeşte, atunci personalitatea care nu a apucat să se maturizeze începe să se descompună. Poate apărea sub forma oricărei evaziuni din lumea reală, cel mai grăitor exemplu fiind alcoolismul. De cîte ori femeia ce plînge amarnic din cauza unui soţ căzut în patima beţiei, nici măcar nu-şi poate închipui că este ea însăşi cauza, mai bine spus influenţa ei distructivă prin consecinţe, chiar dacă aceasta nu-l scuteşte de răspundere in faţa faptelor sale pe soţul beţiv. Pentru a proteja omul, pentru a nu-l lăsa să piară, în relaţiile dintre soţi trebuie să domnească toleranţa. Iubirea rabdă îndelung, este clementă.

Cunoscîndu-se pe sine şi pe „jumătatea" lui, omul îşi lărgeşte conştiinţa, „eul" său aspiră pînă spre noi limite. Atunci pe fundamente nou-stabilite, comune, se va forma „coaja" care va proteja familia. Şi pentru entitatea-familie totul se petrece ca şi pentru făptura unui singur om. Obişnuinţele egoiste prea dure pot sufoca firava mlădiţă a entităţii-familie

Scanned with OKEN Scanner

Întotdeauna se va încerca spargerea unui înveliş slab. De exemplu, nişte rude bine intenţionate pot să producă sfaturi în asemenea măsură, încît familia se va găsi în situaţia de a nu putea rezista părerilor şi principiilor lor. Şlefuirea unuia de către celălalt durează uneori ani îndelungaţi. Pentru a proteja familia ar fi tare util să se urmeze următoarele reguli:

1. Să nu se admită controverse între parteneri în societate.
2. Familia trebuie să fie unită şi să prezinte în afara ei numai hotărîrile comune.
3. Familia nu trebuie să admită curiozitatea excesivă a celor din afară.
4. Familia trebuie să ştie să aleagă un mediu armonios potrivit ei.
5. În timpul relaţionării, familia trebuie să se comporte binevoitor.
6. Familia trebuie să conştientizeze modul deloc întîmplător al combinării soţilor şi firilor care i-a reunit pe membrii ei într-un organism unitar.
7. Familia, în sfera cotidianului, trebuie să tindă spre respectarea următoarelor principii: bărbatul răspunde pentru construcţia bazelor externe ale căminului; nevasta realizează capacitatea vitală a familiei în interiorul familiei.

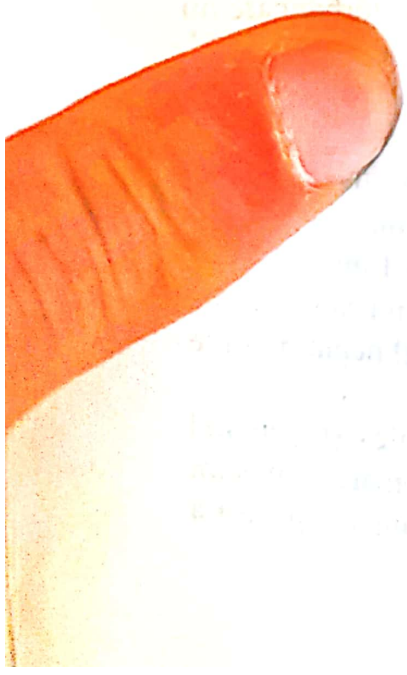

Scanned with OKEN Scanner

PERICOLELE CE PÎNDESC FAMILIA

Vampirism în accepția noastră nu înseamnă desigur să sugi sîngele altuia în timp de noapte. Prin vampirism se înțelege îndeobște orice formă de preluare a energiei sau a forțelor vitale de la ceilalți, și în aceeași măsură intensificarea forțelor proprii pe seama altora, obiceiul de a trăi pe seama lor.

Vampirismul este o boală care produce leziuni în corpul astral al omului În distribuția de energie pe nivelurile corpurilor subtile apare o ruptură: curenții emergenți poarta reacțiile și senzațiile acumulate în sus prin corpul astral către niveluri mai înalte pentru a fi prelucrate, interpretate și mai departe pentru a fi reunite cu orientările normelor morale, cu permisiunea și binecuvîntarea din partea Divinității. Curenții descendenți, luminînd de sus viața, coboară și se înfig în corpul astral perturbat care nu mai poate răspunde prin sentimente impulsurilor superioare. Apare insatisfacția, resentimentul față de lume, față de cineva în special și în felul acesta, se produce treptat o înlocuire a valorilor pe care omul nu o recunoaște din incapacitatea lui de a înțelege planurile superioare. Un astfel de om are convingerea că el este ființa cea mai importantă din Univers și că toți trebuie să îl slujească și să i se supună pentru a-l îmbogăți, a-i umple viața de plăceri și satisfacții. Dacă este bine sau rău nu caută să afle atîta timp cît valorile lui etice deja se situează la acest nivel neputînd să le primească pe cele de sus.

Considerînd familia o unitate, un organism viu complex și ajungînd la concluzia că familia este o entitate vie, fac următoarea remarcă: noi știm (sau credem că știm) cum să apărăm, să susținem ființa umană pentru a

Scanned with OKEN Scanner

nu-i pierde sănătatea, pentru a nu o lăsa să piară. De asta se ocupă cu precădere medicina în diversele ei forme. Oare nu este evident că pot fi găsite metode pentru a înlesni apărarea organismului viu – familia? Ce pericole o amenință?

Este destul de simplu să ne imaginăm o protecție împotriva pericolelor pe care le conștientizăm. Mult mai lipsiți de apărare ne dovedim la nivelul inconștient, unde suntem vulnerabili și permisivi pentru influențe psihice, contaminări și acțiuni, tot ceea ce s-a convenit să numim atac energetic.

Presupun că există două tipuri de pericole: probleme externe, cînd atacurile energetice venind din afară atrag după sine, în replică, dereglări ulterioare în stabilitatea familiei și probleme interne, cînd unul dintre parteneri începe să trăiască pe seama celuilalt. Acesta este vampirismul energetic casnic care poate apărea în diverse chipuri și situații.

A
Pericolele interne

Energia vitală se produce prin lucrarea interioară a sufletului. Trăind sentimente, interpretîndu-le, refuzînd plăcerile, lucrînd cu mintea și inima, omul transformă energia primită de la Planetă și de la mediul social în energie vitală proprie. Omul cu o sănătoasă orientare morală este capabil să-și formuleze țeluri, să se antreneze în activități aducătoare de folos și realizînd o lucrare exterioară și interioară să-și potolească această foame. Dacă din pricina unei boli grave sau a nenorocirii în care se află, forțele s-au irosit și s-a pierdut orientarea morală, atunci omul resimte nevoia donatorilor, a oamenilor care să ofere o susținere la nivelul necesar - material sau emoțional. Atunci rănile acestui om se cicatrizează și-și continuă drumul. Dar se întîlnesc oameni care nu sunt capabili să lucreze cu sufletul pentru obținerea propriei energii. Aceasta este o boală. Pe ea o numesc vampirism. Boala este ereditară. Copilul a moștenit mijloacele imorale ale traiului pe seama altora. Obiectivele peste măsură de egoiste, personalitatea firavă își spun cuvîntul În procesul evoluției Natura a creat organisme vii care nu au toate organele necesare pentru a-și susține viața. Aceste animale sau plante au existat prin altele. La nivelul corpului eteric, noi toți purtăm întreaga informație animală, dar, spre deosebire de ani-

Scanned with OKEN Scanner

male, omul are o conştiinţă şi îi sunt date idealuri morale care indică sensul evoluţiei.

La vampiri atrofia morală trece în atrofia corpului subtil, după care poate să urmeze o modificare şi la nivel fizic (se manifestă prin năruirea proceselor metabolice). Aceste dereglări pot duce la alcoolism sau autovampirism sau la vampirizarea propriilor copii în viitor.

Omul bolnav de vampirism (conştient sau nu – nu are importanţă) încearcă să ajungă la corpul astral al altcuiva. Se străduieşte să facă în aşa fel încît interlocutorul să-şi piardă controlul şi să-şi iasă din fire. Propriile sentimente vor distruge învelişul mental al victimei, ea îşi va pierde capul, iar vampirul, păstrîndu-şi calmul deplin se va pregăti să absoarbă energie.

Vampirism în accepţia noastră este orice formă de preluare a energiei sau a forţelor vitale de la ceilalţi, şi în aceeaşi măsură intensificarea forţelor proprii pe seama altora, obiceiul de a trăi pe seama lor.

Vampirismul este o boală în care se distruge învelişul convenţiilor protectoare care ocrotesc formarea personalităţii şi se dereglează corpurile subtile ale omului În distribuţia de energie pe nivelul corpurilor subtile apare o ruptură: curenţii emergenţi poartă reacţiile şi senzaţiile acumulate în sus prin corpul astral către niveluri mai înalte pentru a fi prelucrate, interpretate şi mai departe pentru a fi reunite cu orientările normelor morale, cu permisiunea şi binecuvîntarea Divinităţii. Curenţii descendenţi coboară prin corpul astral şi se scurg în afară ca sîngele care părăseşte corpul prin răni. Apare insatisfacţia, resentimentul faţă de lume, faţă de cineva în special şi în felul acesta treptat, se produce o înlocuire a valorilor pe care omul nu o recunoaşte din incapacitatea lui de a înţelege planurile superioare. Un astfel de om are convingerea că el este fiinţa cea mai importantă din Univers şi că toţi trebuie să-l slujească şi să i se supună pentru a-l îmbogăţi, a-i umple viaţa de plăceri şi satisfacţii. Dacă este bine sau rău nu caută să afle atîta timp cît valorile lui etice deja se situează la acest nivel neputînd să le primească pe cele de sus. Dar din cauza închiderii traseului energetic la nivelul rupturii dintre corpuri, omul începe să sufere de foamea energetică.

Necazul „vampirului începător" constă în incapacitatea lui de a înţelege cauzele izbucnirii bolii, ea putînd fi ocolită destul de uşor. Cîteodată obstacolul este lenea. Cine ar vrea să lucreze asupra sa? E o întreprindere lipsită de rezultate! E plicticos! Aşa se face că omul se plasează el singur la marginea unui plan înclinat ce duce înspre abisul căderii şi începe încetişor să alunece. La început nici viteza nu este mare, nici răul provocat nu este deocamdată grav, dar legile naturii sînt încălcate.

Scanned with OKEN Scanner

De aceea (după cum şi cel mai mic păcat are o plată) omul se va afunda şi mai mult pentru a ajunge la o alegere conştientă: să mă ridic oare (dar asta este deja dificil) sau să continui alunecarea? - Adresîndu-mă Bibliei am găsit o situaţie, după opinia mea, interesantă. Peste tot, sîngele este nemijlocit legat de suflet. Dar asta nu se întîmplă doar pentru că în vechia limbă ebraică cuvintele „sînge" şi „suflet" se scriu la fel. Sîngele reprezintă substanţa fizică a sufletului. După cum sîngele circulă prin corpul omului întreţinînd viaţa, tot aşa se mişcă şi sufletul – curenţii energetici în corpul astral. Să faci vărsare de sînge, şi să iei sîngele altcuiva este un păcat, tot atît de intangibil este sufletul fiecărei fiinţe.

Vampirismul arareori este conştientizat, atacurile energetice - intervenţiile - rare ori sînt orientate spre un ţel concret. Mai degrabă se întîmplă în relaţiile de fiecare zi, aducînd dealtfel daune perfect vizibile.

Contactele dintre oameni au loc concomitent la multe niveluri. Oamenii fac schimb de cuvinte şi împreună cu ele de gînduri, sentimente, îşi transmit emoţiile şi dispoziţiile. Dar fiecare are bilanţul energetic propriu şi adesea nu se realizează un contact echilibrat. Neapărat cineva sau vrea să domine, să fie mai tare sau invers, să-şi ia fără să ceară, un pic din energia altuia...

Vampirul în familie

Întîlnind un vampir în tramvai, puteţi să coborîţi, să veniţi acasă şi să vă readuceţi la o stare normală. Dar ce să faceţi dacă vampirul vă aşteaptă acasă? Dacă soarta v-a unit cu el într-o familie?

Pentru început, haideţi să clarificăm. Prin vampirism energetic înţelegem de obicei viaţa unui om pe seama altuia În viaţă asta se manifestă printr-un mod de trai parazitar. Dar nu trebuie confundat vampirismul cu schimbul energetic obişnuit dintre oameni. Mulţi sunt înclinaţi să observe şi să reţină cazul în care ei dau, dar uită repede momentele în care primesc. Apare astfel învinuirea de vampirism nejustificat. Adesea, femeia îi spune cu iritare soţului că „îi suge sîngele", vezi, adică el nu face nimic în casă şi ea trebuie să-i spele şi hainele şi să cureţe mizeria după el şi să-i gătească prînzul, uitînd că ea este toată ziua acasă iar „vampirul" vine seara tîrziu şi cade din picioare de oboseală, cîştigînd bani pentru chiar această casă. S-ar putea să mi se spună că femeia îşi pierde puterile, slăbeşte văzînd cu ochii, iar el plesneşte de sănătate. Da, forţele o părăsesc, dar să vedem de ce se întîmplă aşa ceva Întîi să observăm că din afară

Scanned with OKEN Scanner

nu se poate distruge învelişul corpurilor subtile. Propria ei iritare strică învelişul corpului astral şi energia se scurge. Dar ce o deranjează? Nepotrivirea dintre ceea ce vrea şi ceea ce se întîmplă de fapt. Dar ceea ce îi trebuie se găseşte în zona subconştientă. Ea are o foame mentală. Nu este o regulă general valabilă. Există şi femei care stau acasă, se ocupă de gospodărie şi se simt minunat. Ele au corpurile subtile complete şi se dovedesc a fi oameni dintr-o bucată. Eroina noastră a moştenit de la părinţi corpul mental, dar el nu s-a completat. Pentru ca acest lucru să aibă loc, trebuie neapărat să primească informaţii la nivelul simţurilor şi intelectului, nu să se certe cu soţul. Soţul face mult pentru familie şi nici vorbă să fie vampir.

Şi dacă, totuşi, n-ai cum să scapi – partenerul dumneavoastră este vampir? Merită să reflectaţi dacă este bine ca întotdeauna doar să oferiţi şi dacă ceea ce oferiţi este de folos.

În cazul în care aveţi un surplus de energie vitală care dă să se reverse, trebuie să-i găsiţi o întrebuinţare înţeleaptă, să-l transferaţi în alt plan pentru că un astfel de schimb inechitabil vă va distruge pe amîndoi. Vampirul va începe să vă distrugă pe dumneavoastră îndreptîndu-se el însuşi către moarte.

Vampirul vede o oarecare împotrivire (nu pot să trăiesc cu tine, de ce să mă chinui, hai să ne despărţim) dar nu-şi va elibera niciodată partenerul. Adesea, nici victima n-şi poate închipui viaţa fără călăul său „Dragostea e rea, de iubeşti, capră de lemne eşti", „dacă te bate, te iubeşte", multe proverbe susţin că o astfel de situaţie pare a fi normală, în orice caz are dreptul la existenţă.

Sunt gata să repet iar şi iar: contactul sexual duce la un schimb reciproc de energie între oameni, energii cu o putere colosală dar se întîmplă ca unul dintre parteneri îşi ia mai multă energie decît îi dă celuilalt. Adesea lucrul acesta apare nedeliberat: este posibil să măsori cantitatea pe care trebuie să o dai în schimb pentru ceea ce îţi oferă cu atîta generozitate celălalt? Dar virusul vampirismului nu doarme şi te invită: mai ia o dată, de unde este mult nu se consumă. Omul intră într-un regim de schimb inegal şi treptat se obişnuieşte, îi place. El este satisfăcut ! Puterile îi cresc fără nici un fel de cheltuială: nici suflet nici forţe proprii În vremea asta cealaltă parte începe să slăbească să piardă din puteri, apoi sănătatea. Adesea ea nu poate să rupă relaţia pentru că nu poate să suporte efortul. Sau îşi subordonează voinţa celei de-a doua părţi. Variantele posibile sînt nenumărate. Necazul este că oprimarea unui partener de către celălalt poate duce la boli grave, chiar la moarte.

Scanned with OKEN Scanner

Un sfat general ar putea fi să ridicăm nivelul de instruire în privința relației sexuale, atenția față de partener. Fiecare parte trebuie să-și primească plăcerea în mod optim, nu să se ofere spre utilizare.

Există o mulțime de cazuri și variante ale schimbului energetic inegal, nu avem rețete unice. Să încercăm să vedem cîteva exemple de situații ce apar destul de frecvent și să înțelegem ce se află în spatele lor.

„Bărbatul meu bea"

Iată, îmi povestește Ivan Andreevici, lucrează la fermă ca mulgătoare o femeie tînără. Are 21 de ani. La serviciu totul pare în ordine, dar în familie lucrurile merg prost. Bărbatul a dat în patima beției și a început să-i otrăvească viața. Bea tot venitul familiei. Cînd nevasta încearcă să-l oprească, el o bate. De data asta a bătut-o așa de rău încît a trebuit să se trateze. Ea mă întreabă: cum să trăiască mai departe? Poate că e mai bine să lase tot și să plece pînă n-au apărut copiii?

Problema alcoolismului este probabil cea mai complexă și cea mai răspîndită în Rusia. Vreau să menționez încă o dată că-mi voi spune părerea personală asupra ei.

La omul care bea se produce o degradare a personalității. Este un act de sinucidere treptată. Bețivul își construiește singur hăul negru căruia nu i se mai poate împotrivi. Cei mai lipsiți de apărare în astfel de familii sunt copiii. Chiar de nu vor deveni în viitor alcoolici, psihicul lor va fi mutilat. Lui Ivan Andreevici i-am spus că hotărîrea de a-și părăsi soțul ar fi potrivită în cazul pacientei sale.

Dar ce este alcoolismul? Cea mai răspîndită și pînă acum deloc concludentă definiție este dorința de a fugi de realitate. Trebuie să trasăm un hotar între bețivăneala domestică, obișnuită și alcoolism. Cel din urmă este o boală legată de dereglarea proceselor metabolice din organism și o dereglare psihică la nivelul corpurilor subtile. Sunt posibile atît de multe variante și forme și evoluții și, prin urmare, posibile tratări ale acestei boli, încît este greu să încerci să sistematizezi și să alcătuiești o listă de indicații pentru aspectele și subaspectele ei. Să încercăm să înțelegem esența problemei.

Cînd apare tendința de evaziune din realitate? Atunci cînd persoana nu este capabilă să construiască relații bilaterale armonioase cu lumea înconjurătoare. Chestiunea nu privește lumea, ea este veșnică și minunată, ci pe om. Dacă orientările egoiste ale persoanei sunt normale, atunci

Scanned with OKEN Scanner

schimbul dintre conținutul „oului" și lumea exterioară se face în mod firesc, nu sunt probleme. Dacă însă coaja este fragilă, se va găsi totdeauna cineva care s-o spargă (să-i dăuneze). Pot fi și părinții iubitori, iar mai târziu consortul fidel. Ei o fac, desigur, neconștient, poate dintr-un surplus de grijă – dar în fapt micșorează o autoevaluare și așa scăzută. Omul își pierde încrederea în sine, în posibilitatea de a se realiza, începe să se teamă de lumea înconjurătoare și încearcă să o evite, să se ascundă de ea Încă nu este vorba de alcoolism, ci doar beție. Ea se poate vindeca, poate fi înlăturată prin lucrarea interioară a sufletului. Dacă omul conștientizează că vrea să se îndrepte, el poate renunța la băutură.

În viața de familie oamenii tind subconștient să se contopească armonios. Este o lege justă pentru toți, chiar și pentru cei mai învederați egoiști și cinici care la cuvîntul „armonie" se strîmbă ca de acru. Dar dacă acțiunile distrug apărarea partenerului, vor ajunge la un rezultat opus. Lovitura iscă o lovitură de răspuns, poate apărea un conflict de familie. Conflictul nu este întotdeauna o bătălie cu oale sparte. Dezacordul poate eroda partenerii pe ascuns. Membrii unei astfel de familii pot fi ușor recunoscuți după călcătura grea, după umerii lăsați, expresia mohorîtă a feței. Fiecare dintre ei își pierde respectul de sine. Pînă și un om cu totul străin se simte prost în prezența lor. Dacă relațiile dintr-o asemenea familie se construiesc și pe mai departe sub influența jignirii, furiei, iritării sau supărării, atunci, nodul conflictului familial se strînge tot mai mult. Iar cel care are apărarea mai slabă la nivelul astral unde este constituită din principii egoiste și spiritul insuficient dezvoltat poate să devină victima alcoolismului sau a bolii psihice (în cel mai bun caz a unei rupturi).

Pentru a ieși din această situație, trebuie să ne privim cu franchețe familia și pe noi înșine. Este destul de greu și dureros. Oamenii se învață să reacționeze în chiar mersul vieții în procesul de interrelaționare cu cei apropiați. Autoevaluarea se formează sub influența părinților. Apoi formăm și noi capacitatea de evaluare proprie la partener sau copii. Acest lucru se petrece nu doar prin cuvinte, dar și prin mimică, gest, intonație, timbru și intensitatea vocii, atingere și acțiune. Și cel mai adesea nu recunoaștem efectele pe care le producem în realitate.

Felul de a ne comporta îl preluăm de la părinți. Amintindu-ne ce reacție ne-a trezit una sau alta din acțiunile lor, ne putem corecta propriile greșeli. Este o muncă grea, dar merită. De regulă, sfera emoțională a familiei în care bărbatul bea este alcătuită de femeie. Ea are un corp astral mult mai legat în conținut. Corpul astral nu se naște singur, el crește, se dezvoltă și se separă din corpul astral al mamei. Dacă acest corp nu s-a for-

Scanned with OKEN Scanner

mat, femeia nu poate fi o natură integră. Şi asta se relevă în discordanţa dintre sensul cuvintelor şi mimică, gesturi şi priviri. Dar multe femei crescînd şi maturizîndu-se nu-şi pot completa întotdeauna corpul astral. Dizarmonice se căsătoresc şi familia lor începe să se fundamenteze dintr-un material greu de prelucrat.

În căsnicie, în uniunea familială, femeia se alătură partenerului său formînd un corp subtil comun. Şi sentimentele femeii, chiar dacă nu sunt conştientizate de bărbat, îl influenţează. Dacă lumea ei emoţională va fi curată şi deplină, în familie totul va fi în regulă. Dar nu este posibil să te uiţi în subconştient. Nu merită să ne provocăm soarta. Cel mai bun remediu se poate găsi doar la biserică. El este rugăciunea şi împărtăşania.

Cu alcoolismul este mai dificil. Ajung la concluzia că alcoolismul este o boală ereditară. Este efectul vampirismului energetic. Omul a moştenit de la înaintaşi un efect al corpului astral. Nu-i obligatoriu ca părinţii lui să fi fost alcoolici, ei pot să fie purtători de mecanisme parazitare obişnuite. Cel mai rău este că informaţia despre aceste lucruri se găseşte în subconştient, nu poate fi controlată, omul nu poate lucra singur cu ea Îl pot ajuta doar apropiaţii lui prin rugăciuni. Rugăciunile ajută într-adevăr În Rusia, din vremuri vechi, sunt preţuite icoanele, care pe mulţi i-au salvat de la un asemenea necaz.

„Soţul meu îmi distruge personalitatea"

Într-un orăşel în care totul este mereu la vedere, de regulă nu se întîmplă nimic deosebit. Orice fleac devine imediat un eveniment, motiv de discuţii. De aceea, un caz precum o crimă i-a aţiţat absolut pe toţi locuitorii, i-a lipsit de somn şi linişte, i-a adus, în ciuda vremii proaste, la casa unde s-a întîmplat îngrozitorul delict.

Iar el s-a dovedit cu adevărat înfiorător. A fost omorîtă o femeie. Directoarea şcolii din localitate, deputată în consiliul local, Zinaida Petrovna, era un om foarte respectat şi o femeie bună. Cu ce material uman „complex" trebuia să lucreze! Erau copii din familiile dificile care trăiau în condiţii grele. Directoarea şcolii nu o dată îi vizita acasă, sta de vorbă cu părinţii şi reuşea să-şi convingă interlocutorii despre obligativitatea învăţămîntului. Mulţi copii au fost smulşi din ghearele străzii, ale alcoolismului şi delicvenţei de către ea, de fapt le-a salvat sufletele.

Se pare că familia o susţinea pe Zinaida Petrovna, ajutînd-o în acti-

Scanned with OKEN Scanner

vitatea ei. Soţul Aleksei o iubea ca pe ochii din cap şi era gata să-şi pună umărul la toate. Era şofer şi, în ciuda oboselii, putea, după un drum lung şi dificil, să meargă la centru pentru a o întîlni pe soţia venită la o conferinţă, de exemplu. Se mîndrea cu ea, cu succesele ei, cu autoritatea ei. Două fiice isteţe, eleve foarte bune, erau mîndria părinţilor. Şi la şcoală erau apreciate pentru buna purtare şi activitatea socială, şi acasă îşi ajutau la toate părinţii, erau ascultătoare şi bine crescute. Nimeni, niciodată n-ar fi putut spune ceva rău de ele. Dimpotrivă, Zinaida Petrovna era adesea invidiată: „Aţi avut noroc cu asemenea fete În schimb, leneşul meu...".

Şi iată că o astfel de femeie deloc obişnuită, mîndria orăşelului, zăcea acum moartă pe podeaua din casă. Cînd fetele erau la şcoală, iar soţul la serviciu, cineva, probabil un hoţ, a pătruns în casă, dar a dat peste stăpînă. A lovit-o cu ceva greu în cap de i-a spart craniul, după care s-a apucat să caute ceva; în jur totul era răsturnat. Aici deja au intervenit criminaliştii şi anchetatorii. Soţul victimei, Aleksei Viktorovici, s-a încuiat în magazie şi mulţi s-au temut că-şi va lua zilele.

Pe fete, cînd au venit de la şcoală, le-a luat cu ea naşa lor, pentru a le scuti de vederea unei asemenea grozăvii.

Au trecut cîteva zile în căutarea ucigaşului. I-au verificat pe toţi care ar fi putut trece pe acolo, pe orice cunoştinţă a familiei decedatei, pe oricine ar fi putut să-l supere cu ceva. A reieşit că nu fusese furat mai nimic, se vede treaba că hoţul s-a speriat. Familia în suferinţă parcă a încremenit de groaza celor întîmplate. Lacrimile de disperare au fost înlocuite cu o tăcere sumbră. Fiecare îşi trăia durerea în singurătate. Cu deosebire suferea tatăl, care s-a pierdut cu totul, nu mai mergea la serviciu (văzîndu-l în ce hal era, nici n-au insistat să vină), nu vorbea cu nimeni şi parcă era în transă. Toţi îl compătimeau, ştiindu-i dragostea pentru soţie.

Dar tot secretul iese la suprafaţă şi cercetările au reuşit să-l descopere pe ucigaş Însă totul s-a dovedit atît de fantastic, încît de n-ar fi fost indiciile şi probele concludente, nimeni n-ar fi putut crede. Zinaida Petrovna a fost omorîtă de propriul ei soţ. Anchetatorul care a condus investigaţiile, un tinerel după cum arăta (nici nu l-au luat în serios) s-a dovedit că era student la psihologie la seral. El a şi propus incredibilul, după care a putut găsi dovezile. Iar ce e al lui, e al lui: fiind convins că Aleksei Viktorovici este ucigaşul, nu s-a apucat să cheme gardienii să-l aresteze degrabă, ci a hotărît să stea de vorbă cu el singur pentru a înţelege motivele crimei.

Şi iată ce date şi ce durere a reuşit să scoată din această convorbire.

Zina şi Leoşa au crescut în condiţii diferite. Aleksei, fiu mic, crescut fără tată, care a murit devreme. Mama îl iubea pe Leoşa ca pe ochii din

Scanned with OKEN Scanner

cap, era singurul care-i rămăsese în viaţă. Tot atît de iubit şi adorat era băieţelul de bunicii lui. Era, într-adevăr un copil bun, liniştit, bine crescut. S-a temut întotdeauna să le facă vreun rău rudelor, să le supere, cu note proaste, de pildă. Dar rudele n-au prea insistat ca Leoşa să înveţe, îl iubeau oricum, nu contau succesele lui sau realizările. O astfel de atitudine din partea celor apropiaţi şi caracterul lui moale l-au făcut să nu se „evidenţieze" vreodată. Cu toate talentele şi farmecul lui, Aleksei nu a fost lider.

Zina, dimpotrivă, s-a născut şi a trăit în condiţii deloc uşoare de viaţă. Mama ei era alcoolică şi cu timpul şi-a pierdut înfăţişarea de om În familie erau trei copii, dar toţi diferiţi (şi nici de paternitatea acelora mama nu era foarte sigură). De cîte ori o aducea în fire pe maică-sa după o nouă beţie, mica Zina jura să nu trăiască într-o astfel de lume şi să iasă din ea oricît ar costa-o. Caracterul ei s-a format foarte devreme. Neavînd acasă nimic care s-o atragă şi să o seducă fetiţa şi-a îndreptat toate forţele spre reuşitele mediului şcolar.

Caracterul activ al Zinei, orientarea spre munca socială au făcut din ea un lider incontestabil. Şi tot timpul aceasta ascundea cu grijă ceea ce se petrecea acasă.

Pe Aleksei, Zina l-a cunoscut în clasele finale şi s-a oprit cu alegerea asupra lui. Nu numai că era frumos şi aparte, dar în jurul lui roiau fetele. Pe Zinaida a impresionat-o mult felul lui moale de a fi. Ea intra mereu în dispute, se certa cu oricine , îşi susţinea opinia. Leoşa era cu totul neconflictual, ceea ce a dezarmat-o pe Zina. S-a îndrăgostit de el şi şi-a pus în plan să scape de rivale, ţintă (ca şi celelalte) atinsă. „Este al meu", a hotărît Zinaida. „Mi se potriveşte". Iar liniştitului Leoşa nu i-a venit să creadă că a venit peste el fericirea, cea mai activă şi mai energică fată din şcoală i-a acordat atenţie. El se considera cam stîngaci, incapabil să funcţioneze şi să fie în prim-plan şi s-a îndrăgostit de Zina lulea.

Mai tîrziu s-au căsătorit, şi-au construit o casă, s-au născut copiii. A trecut destul de multă vreme. Zina îşi continua activitatea socială şi a reuşit peste aşteptări. Şi totuşi, nu era carieristă, ci sincer şi din suflet nu-i suporta pe alcoolici şi alcoolismul şi-i apăra pe copiii ce creşteau într-o astfel de familie. Viaţa proprie o oţelise şi îi oferise experienţă şi putere şi, într-adevăr, reuşise să facă mult. Respectul cu care o întîmpinau oamenii era o cucerire cu totul justificată de inima ei fierbinte şi setea de dreptate. Dar iarăşi, ca şi-n copilărie, nimeni nu putea măcar să-şi imagineze ce se întîmpla în familia ei.

Relaţiile cu soţul intraseră într-o fundătură. Nu că el nu ar fi fost mîn-

Scanned with OKEN Scanner

dru de soția lui, că nu s-ar fi bucurat de succesele ei, nu. Lui nu-i ajungeau atenția, liniștea interioară și armonia familială cu care era deprins. Dimpotrivă, agitația excesivă și acel du-te-vino din casă - Zinaida Petrovna putea fi chemată în ajutor în orice moment din 24 de ore – pe el îl oboseau. Dorea adesea să fie singur cu sine, de aceea, se vede treaba, și-a ales o astfel de meserie. Măcar la serviciu și-a creat o mică lume privată – el și automobilul lui. Asta însă nu-i aducea mulți bani, iar casa orientată parcă spre „exterior" ca o vitrină cerea tot mai multe contribuții. Zugrăveală, mobilă, tapet de sub tejghea, servicii și seturi de veselă, totul trebuia să țină competiția cu ceilalți. Zinaida Petrovna cumula două, uneori și trei slujbe, propriu-zis ea întreținea familia. Soțul nu-i corespundea. Normele morale nu i-ar fi permis să divorțeze, să-și lase copiii fără tată, de aceasta a încercat „să-și schimbe soțul", dar înăuntrul familiei. Cu dîrzenia ei specifică s-a apucat să-l transforme pe Aleksei din fostul soț nătîng într-un „făcător de bani". Dar după cum asta nu i-a ieșit au început scandalurile. Aleksei se temea de ele ca dracul de tămîie și a început să stea mai puțin pe acasă. Dar nevasta îl găsea și se dezlănțuia cu pretențiile ei. Putea să-l certe în fața copiilor, și nu doar să-l certe, ci să-l umilească și să-și cheme fetele ca martori – să țină minte adică ce ticălos este tatăl lor, ce martiră este mama. Și asta a continuat multă vreme. Zinaida îl certa, Aleksei tăcea și-și ascundea amărăciunea. Cu toate astea își iubea mult și-și respecta soția, considerînd în mintea lui că, probabil, ea avea dreptate, el era un nimeni, o nulitate.

În dimineața aceea nefastă cînd fetele au plecat la școală, iar Aleksei se pregătea să plece la serviciu, s-a declanșat un nou scandal. Zinaida stătea pe scăunel, în fața oglinzii, își machia ochii și fără să se oprească din activitate își potopea soțul cu mustrări și pretenții. Lui Aleksei literalmente i s-a întunecat conștiința. El a văzut nu o singură nevastă, ci două. A doua se uita la el din oglindă și era îngrozitoare. Avea ochi diferiți și-l străpungeau pe Aleksei pînă la suflet. Aleksei nu și-a dat seama cum a înșfăcat nu știu ce, un obiect căzut la îndemînă și a început cu toată puterea să lovească, să lovească, să-și lovească în cap soția ce ședea în fața lui ca s-o facă să tacă. După un oarecare timp, tulburarea i-a trecut. L-a apucat groaza de ceea ce făcuse și a încercat să tăinuiască totul, înscenînd o tentativă de furt. A aruncat lucrurile în dezordine și a plecat la slujbă, vîrîndu-și în buzunar niște bijuterii pe care le-a aruncat apoi în șanțul de lîngă drum În timpul acesta se gîndea mereu la ceea ce făcuse și suferea cumplit, pentru că își iubea soția și nu-și putea imagina viața fără ea. Anchetatorul-psiholog l-a compătimit pe Aleksei Viktorovici și se vedea că din pricina tinereții sale și a tendinței de a idealiza viața a încercat

Scanned with OKEN Scanner

„să-l scutească de ruşine", i-a dat nefericitului posibilitatea de a se sinucide, lăsîndu-l singur. Cînd, după un timp, anchetatorul a intrat la Aleksei Viktorovici, acesta şedea la fel, fără să se mişte. „Ce faceţi, domnule anchetator? Duceţi-mă la închisoare", a spus el cu un aer de condamnat.

Zinaida a primit de la mama ei un corp astral vătămat. Asta ţine de zona subconştientului. Conştiinţa ei personală s-a format pe baza necazului cu alcoolismul, beţiile, sărăcia. Ea îi ajuta cu toată sinceritatea pe copiii năpăstuiţi, dar nu pentru că sufletul ei suferea pentru ei. Pe ea o împingea propria ei experienţă amară. Ea nu era capabilă de iubire, ca urmare a bolii corpului ei astral În felul acesta plătea ea pentru păcatele mamei şi ura ei faţă de ea. Pe soţ şi l-a ales pentru că i se „potrivea" În ea vorbea instinctul vampirului, ea l-a ales pe cel slab, docil, incapabil de sentimente proprii. Toate acestea sunt încărcătura tulburărilor subconştientului ei. Cei din jur o considerau un om foarte bun, îi erau sincer recunoscători. Dar viaţa ei era oarecum orientată spre în afară. Totul se aranja aşa cum trebuie. Dar cei de acasă erau striviţi, se sufocau de puterea, de autoritatea, dreptatea şi meritele ei. Iar ceea ce credea ea despre sine şi ceea ce purta în subconştient se aflau într-un conflict intern. Nu întîmplător, Zinaida a început să se descarce pe soţul ei. Totul se petrecea în interiorul familiei, nimeni din afară nu vedea ceva. De afară arăta ca o familie fără fisură. Nimeni nu putea să-şi imagineze că femeia are un dezechilibru psihic. Soţul care era într-o legătură strînsă cu ea resimţea contradicţia ei internă, era alarmat în faţa monstrului închis în ea şi încerca să se ascundă în muncă. Iar ea, în mod constant şi direcţionat, îl destabiliza.

Tragedia ce avusese loc era conformă legităţii. Ei amîndoi se îndreptau către ea. Aleksei găsise, în sfîrşit, puterea de a se elibera de influenţa străină, de a-şi salva integritatea. Zinaida şi-a provocat singură această moarte, incapabilă să facă faţă dualităţii din ea. Prin moartea ei şi-a răscumpărat vina în faţa mamei. Soţul a eliberat-o luînd asupră-şi un păcat îngrozitor. Ei n-au rezolvat problema trăind în familie, au încercat s-o întrerupă prin moarte. Iar asta înseamnă că problema, păcatul, rămîne în familie şi se transferă karmei copiilor.

Familia incompletă

Pe semne că nu mai ştia nimeni de ce în vremurile de mult uitate s-a măritat cu primul pierde-vară de la ţară, Pavluşa Bogatîrev, frumoasa Uliana, singura şi mult iubita fiică a lui Antip Selivanov cel cu părul ca smoala.

Scanned with OKEN Scanner

Se povestea că pe locul de astăzi nu exista nici un sat. Se trăia în cătune, în mari familii, lucrînd, ținînd gospodăria. Nu aveau, poate, bogății, dar orînduiala, traiul așezat și tradițiile au construit, adunînd fărîmă cu fărîmă avuția și bunul renume. Familiile îi protejau pe bătrîni, îi respectau. Copiii erau o binecuvîntare.

Iată că într-unul din cătune trăia fierarul Fedor Bogatîrev, un om bun, respectabil, harnic și cu frică de Dumnezeu. Avea, ca în poveste, trei fete și un fiu Pavluşa Prîslea, copil tîrziu, preferat, speranța și sprijinul familiei. Dar se vede treaba că l-a mîniat tatăl pe Dumnezeu, căci a crescut fiul cam terchea-berchea. Cel mai mult pe lume se iubea pe sine și hainele împodobite. Pînă și surorile lui se găteau mai puțin. Ele la cîmp, să tragă de in, el la tîrg, la oraș să-și ia o nouă tunică. Iar tatăl și mama nu-i refuzau nimic, îl răsfățau.

Și iată, una după alta, s-au măritat fetele și au plecat. Bătrîna mamă Anuşka, odihnească-i-se sufletul în pace, s-a dus la Dumnezeu. Au rămas tatăl și fiul singuri în casa cea mare. Se părăginea moșia neamului, dar fiul n-avea în cap decît acordeonul și fetele. Tatăl, bătrîn și el, a muncit cît a muncit și a răposat. Dar înainte de moarte a cerut-o, a peţit-o pe Ulianuşka, fiica prietenului său bun, Antip Selivanov. Nădăjduia bătrînul că se va însura fiul lui și se va cumințți.

Și a venit în casă tînăra soție. Dar treburile n-au mers spre bine. Pavel așa cum ducea o viață destrăbălată înainte, n-a lăsat-o nici acum după însurătoare. Două zile era acasă, iar la chef cu săptămînile. Așa a și murit bătrînul Bogatîrev, în mîhnire și nu în liniște. După care fiul și-a strîns calabalîcul și s-a mutat la oraș. Spunea că pentru serviciu, dar toți știau că pentru o viață ușoară. Vecinii îl judecau aspru, însă Uliana nu cîrtea, nu plîngea și îndura tot cu smerenie, nu se împotrivea.

Așa a plecat Pavel și nu s-a mai întors. Un an, doi n-a venit de la el nici o veste. Apoi revoluția, războiul civil... A rămas Uliana văduvă cu doi copii și cu soț în viață. Și doar era o frumusețe, pretutindeni nu-i dădeau pace, ar fi luat-o și cu copii, dar nu, ea nu-și dăruia inima nimănui, sufletul nu și-l deschidea. Muncea pentru doi, chiar și pentru trei, își creștea copiii, trăgea de gospodărie. Primea ajutor cu recunoștință (și o ajutau mulți, o iubeau pentru firea blîndă și puterea de a rezista, cum îndura necazurile fără să plîngă), dar nu lăsa pe nimeni s-o compătimească: „Toate sunt din voia Domnului". Era, se spunea, crescută în spirit riguros creștin. Parcă erau dintre cei ai ei de rit vechi, dar nimeni nu știa și ea nu povestea.

Îmi este greu să îmi închipui cum te poți descurca de unul singur cu

Scanned with OKEN Scanner

o treabă atît de dificilă şi nefemeiască – ca gospodăria ţărănească. Asta înseamnă casă, lemne, sobă; grădină, noroi, bătături în palme, plivit şi udat; vite şi căpiţe de fîn ... şi mai rămîne şi o treabă cu nimic mai uşoară, numită femeiască: spălatul rufelor, gătitul, îngrijitul copiilor. Iar de adăugăm şi vremurile rele ale primelor colhozuri, frica, foametea, sărăcia lucie de iad... Copiii au crescut – Moloh, zeul războiului şi-a cerut iar jertfa de suferinţă... Dar Dumnezeu este milostiv, amîndoi fiii s-au întors în viaţă.

Şi iată că încercările, se părea, se îndepărtaseră, viata începuse să se netezească. Fiii s-au făcut bărbaţi, au ajuns să stea pe picioarele lor, şi-au întemeiat familii. Veneau la mama lor îmbătrînită, dar la fel de lipsită de răgaz, s-o ajute în gospodărie.

Atunci de niciunde, din nefiinţă, s-a ivit Pavel, soţul Ulianei, pe care toţi îl considerau mort. Dar Pavel nu murise. Proastă a fost cărarea lui şi prost s-a încheiat. Jumătate din viaţă şi-a petrecut-o prin închisori, lagăre şi deportări. Criminal sadea, trupul si sufletul mestecate şi scuipate de maşina penitenciară, el s-a întors în casa părintească de atîta vreme părăsită. Dar a venit aici, neom, doar o coajă cu chip de om ce nu-i trebuia nimănui, ca să-şi trăiască ultimele zile.

Tot satul a intrat în fierbere. Era ceva nemaivăzut. Să-ţi părăseşti nevasta, copiii, mormintele părinţilor din cimitirul satului şi să te întorci după o viaţă întreagă! Nu, spuneau consătenii, nu avea nici un drept, nici o justificare să îndrăznească să se întoarcă aici. Toţi s-au ridicat în apărarea Ulianei. Ea l-a primit liniştită, i-a dat drumul în casă, i-a lăsat partea luminoasă, curată, şi s-a pus chiar să-l îngrijească. Din sănătate (ca şi din suflet), lui nu-i rămăsese mai nimic după viaţa de închisoare. Uliana i-a fiert ierburi de leac, l-a hrănit cu lapte şi l-a pus pe picioare, într-adevăr, ca să aibă cum cădea.

Pavel a început să bea cumplit, fără ruşine. El fura (din propria casă!) şi dădea tot ce putea pe băutură. Nu din al său – căci el nu avea nimic – ci din averea modestă a soţiei. Şi noile încercări n-au frînt-o pe femeia mult răbdătoare. Ca înainte, în vremea tinereţii lor, privirea ei era luminoasă nu avea în ea nici furie, nici mîhnire, nici disperare. Şi doar o asemenea pacoste nu i-a fost nimănui dat să trăiască.

Şi a apărut în sat credinţa că Uliana era o sfîntă. Şi cine o ajuta sau îi făcea vreun bine, aceluia i se va primi şi va fi pomenit. Iar bătrînica, ce înainte fusese atît de primitoare şi recunoscătoare pentru atenţia acordată şi pentru ajutorul oferit, acum începu să refuze, blînd, dar hotărît.

Atunci au început s-o ajute pe ascuns. Care îi aducea un bidonaş de

Scanned with OKEN Scanner

zmeură din pădure și-l lăsa în pridvor, care îi drege gardul căzut, care îi cosea un petic de iarbă și făcea o clăiță. Iar Uliana se supăra.

Într-o dimineață am zărit lîngă casa ei niște oameni. Uitîndu-mă mai atent, am observat că este tînăra pereche Victor și Ira, cei nu de mult căsătoriți, care, încet, încercînd să nu facă zgomot, îi aduceau apă Ulianei ca să-i ude grădina. Și deodată ușa s-a deschis și-n prag a apărut Uliana. Am izbucnit în rîs văzîndu-i aerul războinic. Bătrînica mică, în pufoaica vătuită trasă peste cămașa de noapte, agita furca, gonindu-și ajutoarele nechemate. Aceia s-au ascuns.

— Iar tu, ăsta de aici, de ce rîzi afurisitule?, mi s-a adresat ea, de data aceasta mie.

— De ce i-ai gonit, Uliana? Doar ți-au adus apă, au vrut să te ajute.

Uliana s-a încruntat.

— Iată ce e, Grigori, deși ești învățat, n-ai priceput nimic. Nu pe mine au venit să mă ajute, ci pe ei. Au crezut că dacă îmi fac din treabă, le va fi mai bine. Sau așteaptă să le spun ceva de bine și atunci bine, le va fi. Dar eu nu spun niciodată nimic de rău. Iar lor le va fi oricum bine. Iată, Irișka în două luni o să aducă pe lume un băiat grozav, doar că...

Am înlemnit. Iată ceea ce căutam de atîta timp fără să știu precis dacă voi întîlni. Era cunoașterea viitorului – fără dubii! Voi încerca să-mi înscriu în memorie, să țin minte ca să verific apoi, deși știu deja eu însumi că așa va fi cu siguranță. Oare cum de știe, de unde află, după voința cui? Cum să aflu asta? se vede că vîrtejul de gînduri ce m-a cuprins s-a văzut pe fața mea, m-am speriat că asta o va face pe Uliana să abată vorba, dar nu, ea continua de parcă vorbea singură cu ea, fără să mă vadă:

— Copilașul va fi slab de sînge. Ar trebui în octombrie să scot din pămînt niște iarbă-mare.

Cu asta a început prietenia noastră. Nu știu cu ce i-am cîștigat încrederea. Poate pentru că eram sincer, știam să ascult, vroiam să învăț și ea a simțit asta. Convorbirile noastre au devenit tot mai dese, mai conștiente. Femeia care nu văzuse toată viața decît muncă grea și necazuri, care nu știa decît puțină carte, mă uimea cu înțelepciunea ei! Felul în care gîndea putea să-i facă cinste oricărui teolog aflat în locul ei, atît era de uluitor prin construcție și efectul convingător lanțul dovezilor ei. Purtam discuții despre sufletul nemuritor și despre energia harului, despre voință și personalitate. Nici măcar nu mă îndoiam că ea știa tot despre lumea aceasta.

Uliana m-a învățat să deosebesc ierburile de leac și să fac doctorii Îmi povestea ce să adun, în ce zi, în ce fază a lunii și pe ce vreme, cum să le păstrez și cum să le folosesc Îmi notam rețete și alcătuiam „îndrumarul

Scanned with OKEN Scanner

Ulianei" Îmi răspundea la toate întrebările, în afară de una: de unde ştia toate astea. La această întrebare dădea numai din umeri: „Dumnezeu vorbeşte".

Şi, deşi nu accepta compătimiri la adresa ei, mi se întîmpla să nu mă mai abţin şi să mă las copleşit de compasiune. Mai mult ca orice, mă scotea din fire Pavel, o creatură nerecunoscătoare, murdară, lipsită de orice urmă de omenesc. Eu nu vedeam răbdarea fără limite a Ulianei şi îmi părea rău pentru ea. Ea nu se certa cu mine, îmi spunea: „nu se zice degeaba că Dumnezeu îi încearcă pe cei pe care îi iubeşte şi că toate încercările astea nu sunt nenorociri, ci ispite! Trebuie primite cu recunoştinţă". Iar o dată, în replică la compătimirea mea din nou iscată, mi-a spus că eu trebuie să fiu compătimit mai mult decît ea. La nedumerirea mea, mi-a explicat:

— Nu o vei găsi pe Daşa.

Am încremenit. Aceasta era cea mai grozavă taină a mea. Nu spusesem niciodată nimănui vreun cuvînt despre această durere a mea. Mult iubita mea soră mai mare sau mama mai mică, cum îi spuneam în glumă care-mi dăduse în copilărie atît de mult din minunea însufleţitoare a cunoaşterii, se pierduse în Moscova de după revoluţie. Oricît am încercat, n-am găsit nici urmele ei, nici mormîntul. Nu puteam măcar să sper că este în viaţă, dar credeam asta cu disperare.

Ca şi în copilărie, de teama de a nu speria norocul, speranţa, îmi protejam secretul, nevorbindu-i nimănui despre ea. De parcă de aş fi pronunţat măcar o jumătate de cuvînt şi minunea nu se va mai întîmpla. Şi nu mă voi ierta, voi fi vinovat ca cel ce nu a putut să-şi păstreze taina. Tăceam şi speram.

Instanţele oficiale îmi dăduseră de mult răspunsul că nu au nici o informaţie. Toate scrisorile mele, toate cererile s-au întors nerezolvate. Dar eu continuam să sper În fond, nimeni nu-mi spunea că ea nu mai este pe lume.

Credeam că este vie şi-n acelaşi timp mă rodea gîndul că, totuşi, nu, nu... şi nimeni nu va veni la mormîntul ei... Scriam pentru biserică un acatist pentru liniştea sufletului ei şi imediat mă lua groaza: cum adică, doar este vie! Puneam lumînări pentru sănătate şi mă chinuiam că iar nu fac ce trebuie, nu ce trebuie... Cu lacrimi în ochi îi ceream îndoliatei şi indiferentei faţă de furtuna din sufletul meu, Maicii Domnului să-mi aducă o veste de la soră, oricît de grea s-ar dovedi a fi. Dar Maica Domnului nu-mi răspundea.

N-am pronunţat niciodată numele surorii cu voce tare, nu i-am spus nici măcar o dată cuiva despre pierderea mea. De unde ştia atunci Uliana

Scanned with OKEN Scanner

pînă și numele ei? Am vrut s-o întreb, dar lumina pe care am văzut-o în ochii ei era exact lumina pe care mă așteptam s-o găsesc. Aceasta era crucea mea, durerea mea, soarta mea. Sunt obligat să le port pînă la capăt, să trăiesc cu această conștiință a durerii, pierderii și căutării. Da, probabil că nu o voi găsi, dar trebuie s-o caut. Nu pot, nu am dreptul s-o întreb pur și simplu pe atotștiutoarea, cunoscătoarea Uliana și să primesc răspunsul. Dar de ce mă compătimește? Asta e soarta, voia lui Dumnezeu. Iar acesta nu este deloc un motiv pentru deznădejde.

Soțul Ulianei, stricatul Pavlușa, în contul beției a adormit în timpul iernii literalmente „sub gard" și a înghețat. L-au găsit dimineața într-un troian și au văzut pentru prima dată pe fața acestei ființe înspăimîntătoare, încrîncenate, ușurarea, înseninarea. Și atunci mi-am amintit ce se povestea despre el și am crezut că într-adevăr ar fi putut odată să fie frumos și lipsit de griji pînă ce traiul rău nu l-a tras în vîrtejul lui.

De ce s-a așezat atît de straniu viața acestor oameni? De ce i-a adunat soarta pe Uliana cea plină de credință și pe destrăbălatul Pavel? Numai aranjamentul părinților? Mai degrabă nu, n-ar fi ajuns. Doar erau pe atunci și alte familii bune, solide, și acolo se nășteau fiice frumoase. Fedor Bogatîrev era un om foarte respectat în regiune, ar fi putut să pețească orice mireasă pentru fiul lui și fetele n-ar fi încălcat voia tatălui, s-ar fi măritat cu Pavel.

De ce și-a dat tatăl fiica mult iubită după un fluieră-vînt, doar tot județul știa de năravul mirelui? O astfel de parte-i dorea? Desigur că nu. Dar să nu uităm în ce vremuri au trăit eroii noștri Încheierea căsătoriei se făcea pe baze economice. Fata se mărita într-o familie bună, mireasa se lua cu zestre. Și aici s-au alăturat două gospodării solide. Iar sentimentele? La ele nici nu se gîndeau. Dar de ce s-a alcătuit astfel viața?

Să ne amintim de familia lui Pavel. Cu o bună orînduială, solidă, numai Pavel nu se înscria în ea. Cum se spune, nu e familie fără răul ei. Ca de obicei, înțelepciunea populară indică esența problemei. Ceea ce omul conștientizează din sine este numai partea vizibilă a fenomenului În realitate, omul este lumea întreagă, tot binele și răul care există în ea. Și orice rău care s-a transmis în această familie de la Adam și Eva. Adică reiese că el a preluat toate păcatele și acesta a fost drumul lui. Uliana i-a fost dată ca un ajutor din partea lui Dumnezeu. Pentru ca neamul lui să nu se stingă și pentru a-și purta povara toată viața, pentru a o răscumpăra prin suferințe. De aceea, i-a și despărțit soarta, pentru a nu-și transfera povara asupra Ulianei. Ea, în toată vremea asta rămînînd credincioasă soțului, nu și-a întrerupt legătura cu el, nu s-a tînguit nici în vorbe, nici în suflet n-a ținut

Scanned with OKEN Scanner

supărare. Ea le primea ca fiind voința Domnului și credea în justiția supremă. Ea a ales inconștient singurul drum bun. Adică a păstrat acea Familie ce se putea numi cerească, deși, de-ar fi s-o privim din afară, părea că nici n-a fost. Dar neamul a fost dus mai departe, copiii au crescut și drumul lor a fost curățat. Iată și Karma. Dar totul se putea întîmpla și altfel. Dacă ea s-ar fi smerit, dar s-ar fi lamentat, s-ar fi plîns de soarta ei, fie și în gînd, totul s-ar fi repetat de la capăt. Și fiii săi s-ar fi pierdut în beție sau ar fi luat-o pe o altă cale greșită. Sau Pavel ar fi rămas alături și ar fi trăit înflorind de lacrimile ei, adunîndu-și forțele din umilințele ei. Cîte astfel de familii vedem în jur?

Dar acest exemplu este ideal În timpurile de astăzi, practic nu se poate întîmpla așa ceva. Uliana a fost măritată de părinți, nu l-a luat pe Pavel din dragoste. Asta înseamnă că din capul locului a fost îndepărtată de el prin sentimente. Cel mai tare se lovește în sentimente, ea a fost eliberată de asta. Pe ea a salvat-o credința adevărată și pămîntul natal, tradițiile, rădăcinile. Da, timpurile s-au schimbat, dar îndatoririle fiecărei femeie au rămas aceleași: ea trebuie, la fel, să crească copii, să le ușureze după posibilități povara karmică și să le dea drumul într-o lume lipsită de primejdii. Iar în îndeplinirea acestor sarcini cel mai important pentru o femeie este să-și păstreze integritatea. Cum, în ce apare aceasta? Se adresează, mai degrabă, planului ei emoțional. Acest calm interior se deține, de regulă, prin credința – în ce? - fiecăruia În dreptatea supremă, în rațiunea supremă, în viitorul luminos – important este ca pe om să nu-l părăsească această convingere: tot ceea ce se întîmplă se face spre bine.

„Nu mă pot nicicum despărți"

Liuba și Saşa erau o pereche foarte frumoasă Învățau la universitate la aceeași facultate și erau „cei mai cei". Liuba era o frumusețe de prim rang și mergea cu năsucul ei minunat puțin în vînt, schimbîndu-și cavalerii ca pe mănuși. Saşa, sufletul oricărui anturaj, era în mod strălucit instruit, avea un simț excelent al stilului (se îmbrăca foarte șic) și-n același timp era și foarte atrăgător. Cînd s-au întîlnit, la „cantina" universității, își aminteau pe urmă singuri, parcă i-ar fi luminat un fulger. S-au luat de mînă și nu s-au mai despărțit. Dragostea lor a fost romanul numărul unu al facultății. Se vorbea despre ea, se bîrfea, erau invidiați. Pretendenții și pretendentele fără succes se uscau de dor și țeseau intrigi. Dar pentru îndrăgostiții noștri

Scanned with OKEN Scanner

nu exista nimeni și nimic în afară de ei înșiși.

În curînd s-au căsătorit, deși cei apropiați erau, de fapt, împotrivă. Familia Liubei spera la o partidă mult mai serioasă pentru frumusețea lor de fiică decît un student oarecare. Părinții lui Saşa au considerat-o pe fată ca venind dintr-o familie simplă, „proletară", nepotrivită cu fiul lor, doar familia lor era din cele mai vechi, cu tradiții, titluri aristocratice, iar pe partea materială cu o bună moștenire constînd din antichități. Dar tinerii, cu totul în spiritul vremii, au dat cu tifla împotrivirilor părinteşti și au plecat să desțelenească pămîntul.

Distanța, despărțirea și dragostea părintească au mai șters cu timpul asperitățile, tînăra pereche s-a întors în orașul natal. Au început să ducă o viață de familie egală, citîndu-l pe Tolstoi, „cea mai obișnuită și cea mai îngrozitoare". S-a născut un copil. Traiul, agitațiile casnice, lipsa de confort și bani au tocit iubirea. Frumusețea Liubei s-a mai stins ca și patimile provocate de ea. E logic: doar n-o să-i cînte soțul ani la rînd soției serenade și să-i mai facă declarații de dragoste. Așa și Saşa și-a consolidat sentimentele, iubind-o pe Liuba liniştit și sincer. Pe el altceva îl preocupa. În veşnica alergătură pentru bunăstarea familiei, își pierduse mulți prieteni, neavînd timp să se vadă cu ei. Puțini se mai entuziasmau de talentele lui, ba chiar în vechea gașcă de burlaci se auzea tot mai des „familia l-a stricat pe Saşa". Iar în continuare se enumerau calitățile și aptitudinile pe care Alexandru, după opinia prietenilor, le-ar fi pierdut în răstimpul căsniciei Încet, Saşa a început să se considere un talent ratat și a început să bea cu prietenii. Cîțiva din foștii pretendenți ai Liubei se aranjaseră mai bine decît Saşa: o situație bună, bani și privilegii. Nu o dată i-au bătut apropouri că ar fi făcut o alegere greşită, dar nu este încă tîrziu să îndrepte lucrurile...

În consecință, familia lor, trecînd de faza pasiunii care îngăduie orice și de faza în care pasiunea se erodează prin rutină, s-a trezit în pragul unei noi etape de existență: perioada certurilor furtunoase. Toată energia care circulase liniştit prin cuplul lor a început să clocotească și s-a prefăcut în forța scandalurilor. Liuba spărgea farfurii și leşina, Saşa pleca să înnopteze la prieteni și se îmbăta. Iar la toate acestea se uita de pe margine fetița lor. Uitau de ea în asemenea momente. Iar mai tîrziu, plini de supărare, veneau la ea și-i spuneau: „Dragă Lena! Tatăl tău (mama ta) este atît de rău (rea) încît o să ne separăm și tu trebuie să alegi, te rog, cu cine vei locui". Bietul copil se scălda în lacrimi implorîndu-și părinții să nu se despartă și de aceea divorțul se amîna.

Fetița crescu și începu să dea un răspuns (în funcție de acela dintre părinți pe care era mai puțin supărată). Atunci începeau să se pregătească

Scanned with OKEN Scanner

urgent pentru divorţ, îi anunţau pe bunici. Cuiva i se făcea neapărat rău (bunicul a ajuns şi la spital cu un preinfarct). De aceea divorţul se amîna iar În răstimpul dintre zînzanii Liuba şi Saşa mergeau în vizită de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat şi arătau ca o familie cu totul reuşită. Dar apoi se găsea din nou un motiv şi scandalul incipient îi aducea la ideea divorţului.

S-au „separat" în doisprezece ani, chinuindu-şi ca şi mai înainte fiica pînă ce aceasta, la întrebarea cu cine vrea să rămînă, le-a răspuns ca adolescenţii, dur şi direct: „Duce-v-aţi amîndoi!" şi trebuie să spunem că au lăsat-o imediat în pace.

Pînă astăzi, aceşti oameni deloc tineri încearcă să se despartă. De cum intră în zona de scandal care-i duce în mod obişnuit la o astfel de hotărîre, deodată se descoperă motive importante, externe, independente de ei, din pricina cărora divorţul nu se poate înfăptui. O dată (chiar îşi depuseseră actele la starea civilă) Liubei i-a murit tatăl, Saşa a trebuit să fie alături de ea. Altă dată Saşa a trăit o tragedie, în excursie, i-a murit pe braţe un prieten apropiat. Din partea Liubei trebuia să-i vină un ajutor. Periodic, Liuba are o criză de isterie pe motiv că nici să se despartă de bărbatul ei nu poate. Şi cîte reproşuri: tinereţea-i irosită, pierdut e viitorul strălucit... Iar se pune de un divorţ, dar a plecat de acasă fiica Într-o astfel de situaţie trebuiau să fie împreună. Pe urmă, este adevărat, s-a întors, dar nu pentru mult timp, şi-a ales prin repartiţie alt oraş. Acum Saşa şi Liuba sunt împreună pentru că i-a reunit o treabă: se mută la fiica lor. Deocamdată n-au timp de divorţ. Dar în curînd vor vorbi neapărat despre chestia asta. N-am vrea decît să-i ţină împreună cu ceva mai puţine neplăceri.

Aceşti parteneri se înscriau la modul ideal unul în corpul subtil al celuilalt. Pînă şi corpurile lor fizice fiind o proiecţie a celor subtile, se completau reciproc. Problema lor consta, oricît ar părea de curios, în surplusul de energie. Ei au fost plini de energie şi individual au fost atrăgători, senzuali, dar cuplîndu-se au introdus în corpul subtil comun curenţi colosali de energie, încît n-au putut să se descurce cu ei. Desigur, aceste energii sunt date pentru a trece în stadiul următor de evoluţie. Aici a fost dintr-un început o uniune astrală. Prin aceasta au reprezentat întrucîtva femeia şi bărbatul ideali. El – intelectul, ea – simţurile. El – activitatea, ea – contemplaţia. Din cauza unei astfel de polarizări ei nu se pot despărţi. Iar faptul că se ceartă – cine se tachinează se iubeşte. La energetismul lor se poate spune că este un remediu. Emisia energiei este obligatorie, dat fiind faptul că la nivelul lor de dezvoltare nu sunt apţi să transmită această energie în planul mental. Dar faptul că şi-au chinuit atîta copilul i-a făcut pe Liuba şi pe Saşa să-şi pregătească fiica pentru lucrarea în viitor la nivelul mental.

Scanned with OKEN Scanner

B
Pericole externe

Primejdia pentru familie este întotdeauna pornită dinăuntru. Niciodată nu vor apărea accese energetice din afară sau atacuri de la sine, premisa iscării lor se află mereu în familie. Dar fiind ascunsă, neconștientizată, pentru rezolvarea problemei vor fi atrase evenimente externe, oameni, situații. Familia, ca un organism unic, trebuie să răspundă la acțiunea externă pentru a fi rezolvate problemele interne Întrucît legăturile din familie se stabilesc simultan la toate nivelurile, tot acolo se petrece și schimbul bilateral cu mediul extern. De aceea nu pot fi delimitate astfel de situații ca fiind standard. Pentru fiecare familie ele se dezvoltă într-un fel specific.

A doua căsătorie

Una din interlocutoarele mele preferate a trecut pe la mine ca să mai stăm de vorbă. Tînăra femeie, fiica unor cunoștințe, este cultă și educată. E adevărat că nu a fost simplu să-și aranjeze viața, dar acum totul părea în ordine.

Familia cu doi copii și părinții erau, mulțumită lui Dumnezeu, sănătoși. Iulia era pasionată de științele oculte, citise mult, îmi aducea și mie, mereu, cărți interesante în copii „samizdat". Atît de mult mă bucuram pregătindu-mă pentru o conversație liberă cu gînduri înțelepte – cît m-au obosit problemele cotidiene! – dar n-a fost cazul. Iulia din nimic s-a apucat să se plîngă de viața ei, justificîndu-se prin aceea că nu trăiește în Occident, acolo s-ar fi adresat unui psihanalist În țara noastră nu erau asemenea specialiști, ci numai facultăți de psihologie în universități. De ce există aceste facultăți de psihologie nu se înțelege deloc, pentru că medicii psihiatri se pregătesc în alte instituții de învățămînt, iar de probleme ale psihicului te poți lovi numai la casa de nebuni. Am crezut, la început, că musafira mea a citit ceva în plus, ea este foarte interesată de astfel de literatură - Freud, Yung, Fromm. S-a dovedit că lucrurile sunt mai complicate. Au început problemele cu soțul Iuliei. Fiind ea la a doua căsătorie,

Scanned with OKEN Scanner

are, după cum se spune, cu ce să compare. Iulia, o femeie foarte inteligentă, nu-şi transferă problemele asupra altora şi de aceea este convinsă că poartă toată vina. E adevărat că m-a întrebat o dată, îmi amintesc de „blestemul ereditar". De ce? – am aflat că pe linia maternă toate femeile nu sunt prea fericite, care a fost părăsită de soţ, căreia i-a murit, al alteia este atît de neghiob că mai bine nu l-ar fi avut, numai în cazul uneia totul era în regulă şi dintr-o dată a murit, în floarea vîrstei. Şi pe tema asta vorbisem cu Iulia, iar ea ajunsese la concluzia că astfel de blesteme funcţionează numai cînd crezi în ele. Şi căsnicia ei de-a doua, atît de reuşită, era o confirmare. Dar se vede treaba că nu-i totul cum trebuie. Cu ideea de „blestem" nu sunt deloc de acord, dar Iulia are dreptate, problema este undeva în ea, să încercăm să-i dăm de cap.

Iulia a fost pentru părinţii ei un copil model. Cuminte, ascultătoare, cu bun-simţ a învăţat întotdeauna foarte bine, profesorii o lăudau, dar n-o dădeau niciodată de exemplu altora, prea era inobservabilă. Familia nu era bogată, mai creştea şi un al doilea copil mai mic. Mama le dădea totul copiilor, se agita, lucra la două servicii, mai avea grijă şi de casa de vacanţă, iarăşi totul pentru copii: odihnă, fructe... Energia clocotitoare a mamei o speria cîteodată pe Iulia cea liniştită şi nepricepută Înţelegînd că ea nu poate fi ca mama, se ascundea într-un colţ cu o carte.

Iulia a crescut cu un puternic simţ al vinovăţiei: din cauza ei mama trebuie să muncească mult şi să-şi refuze tot, în plus, ea este leneşă, mai rea decît alţii şi nu vrea să ajute pe nimeni, este stîngace şi urîtă, părinţii n-au de ce să se mîndrească cu ea. Trebuie să observăm că din fragedă copilărie fetiţa a avut probleme cu ochii, ea aşa a crescut, „ochelaristă", o premiantă grăsuţă, care, e adevărat, avea notă mică la educaţie fizică (neîndemînatică!) şi pînă şi pe aceea o primea din compasiune. Toate astea au o explicaţie. Fetiţa (unei mame ocupate) fiind adesea bolnavă, era scutită de la ore şi în loc de un antrenament suplimentar necesar, ea nu-l făcea nici pe acela de la şcoală. Cuvîntul „frumoasă" folosit la adresa ei, Iulia l-a auzit cînd avea vîrsta de douăzeci de ani, nu mai devreme. Nu poţi, desigur, să spui că este o frumuseţe, dar este o femeie de mare efect. Silueta ei este în regulă, dar e adevărat că tînăra femeie nu ştie cum să se pună în valoare. Stă adusă de spate, nu poartă culori vii şi se teme să atragă atenţia. Dar atenţia o atrage mereu, ea arată excelent – pe Iulia asta o intimidează şi aproape că o face să izbucnească în plîns. Mi-a povestit ea însăşi că se consideră o greşeală a Creatorului, că lumea ei interioară nu corespunde deloc cu cea din afară, că Dumnezeu ar fi trebuit să-i dea un singur lucru: sau un corp frumos, sau minte. Ea este foarte meditativă, citită şi într-ade-

Scanned with OKEN Scanner

văr îi preferă vieții exterioare lumea, fără îndoială bogată, dinăuntrul ei. Și o apără de toți cu multă rîvnă. De cine? Nimeni nu are intenția să atenteze la ea. Nu, Iulia „luptă" de-o viață cu mama.

Mama îi cerea să participe la niște treburi gospodărești, fiica nu refuza, era astfel educată, încît nu putea refuza. Dar putea să uite, să întîrzie să facă ceva, să încerce să amîne, și nu întotdeauna conștient, adesea se întîmpla de la sine. Iar din cauza unui nimic se isca un conflict. Mama ei, mult mai deschisă emoțional, putea să-i spună fiicei toate pretențiile ei. Ea tăcea, dar supărarea nemărturisită o rodea pe dinăuntru. Treptat, Iulia a învățat să evite un conflict provocînd un altul. Reproșurile se înmulțeau, sentimentul obișnuit de vină înflorea copios. „Toți îmi spun că sunt o fetiță rea, dar eu sunt și mai rea" își spunea Iulia singură și se afunda în niște aventuri cam tulburi. La observația părinților că a nimerit într-un anturaj de proastă calitate, „într-un mediu îngrozitor", că alunecă în jos, la îngrijorarea lor absolut sinceră pentru ea și viitorul ei, fiica răspundea „Dacă mor nu e nici o pagubă" În astfel de situații-blocaj mulți adolescenți pleacă de acasă. Iulia îi invidia. Ea nu putea să-și părăsească domiciliul. Pe de o parte, era vocea rațiunii (cui și pentru ce aș fi de folos?), pe de altă parte cea a educației Își va supăra părinții, ei au sacrificat totul pentru ea, nerecunoscătoarea, și ea... Iulia prefera conflictele mici, permanente și aștepta ocazia să se rupă de ei.

Fata nu era excedată de atenția sexului opus. Dar nici nu avea cum să-i placă. Pe bărbați îi atrăgea înfățișarea ei (o, acest blestem al corpului frumos!). Iulia înțelegea asta și-și strivea pretendenții cu inteligența ei. Desigur că au fugit de o domnișoară atît de supercultivată. Ea era în stare, la o întîlnire romantică, să discute, de exemplu despre diferența dintre catolicism și ortodoxie sau să povestească cu însuflețire istoria cartierului în care locuia. De fapt, asemenea cazuri există, cunosc un tînăr care, cînd rămînea, în sfîrșit, singur cu o fată povestea cu mare plăcere istorii despre război și despre bunica lui.

Cu toate acestea, între pretendenții Iuliei s-a delimitat cu claritate unul care a suportat stoic reflecțiile ei și era vizibil îndrăgostit de ea. Iulia se temea de sentimentele lui, se străduia să nu rămînă singură cu el și prefera să se întîlnească cu el numai în grup. Adolescentul o urma cu fidelitate oriunde i-ar fi trecut prin cap să meargă. A durat așa vreo doi ani, după care Iulia s-a măritat, cu totul imprevizibil, cu un alt bărbat întîlnit într-o practică din alt oraș.

Și aici toți au rămas cu gura căscată de surpriză. Era un om cu mult mai în vîrstă decît Iulia, cu un viitor incert și un trecut neclar. Iulia le

Scanned with OKEN Scanner

povestea tuturor despre dragostea ei, dar se vedea că nici ea nu prea credea în asta. Voia să găsească un soț, o protecție împotriva părinților. De ce s-a iscat o astfel de tensiune între Iulia și părinți, nu niște tirani, ci oameni moderni, cultivați, care-și iubeau cu sinceritate fiica și îi doreau numai bine? Oricum, Iulia s-a măritat și nu știa ce să facă mai departe. Soțul deja o speria. A început să vadă în el o amenințare pentru personalitatea ei. Se refugia în ea, ceea ce îi trezea lui antipatia și gelozia. Ea a început să inventeze aranjamente, reguli, el aproba orice. Viața lor personală nu se putea nicicum alcătui: orașe diferite, un schimb de locuințe de lungă durată și împovărător. Soțul era îngrijorat pentru Iulia, se temea să n-o piardă, știindu-i îndeajuns firea plină de toane și încerca să-i trezească pe partea lui gelozia. Binevoitorii l-au pîrît repede Iuliei, că l-au văzut în compania unei dame. Prin natura ei negeloasă, ea nu s-a mîhnit, ci s-a bucurat de vestea cu rivala. Dacă înainte nu putea să-i refuze soțului continuarea (încă neîncepută) vieți conjugale, nu putea să-l alunge din viața ei (doar și-a luat imediat răspunderea pentru el), acum avea dreptul deplin, lucru de care s-a și folosit. Chiar și faptul că era gravidă n-a oprit-o pe Iulia. L-a scos pe soț din viața ei. Oricît a încercat el ulterior să restabilească relația, ea nu s-a lăsat.

Părinții săi s-au așteptat la așa ceva, dar nu puteau înțelege, de ce atunci copilul? Iulia iar a văzut în asta un atentat la libertatea ei și a hotărît: „Este copilul meu". Și așa, cu sentimentul că-și apără copilul de lumea întreagă, în familie dar singură, și-a crescut fiica. Totul era calm și liniștit. Nu aveau, ce-i drept, prea mulți bani, dar iată că Iulia a fost avansată în mod neașteptat și cu asta a apărut dorința de autonomie materială. Atunci l-a cunoscut pe Vitalie. Un pictor liber a cucerit-o pe ocupata și capabila Iulia cu modul boem de viață, cu ceea ce o atrăgea într-atît și nu-și putea permite. Trebuia să lucreze să-și întrețină familia... El părea eliberat de astfel de sarcini meschine, Iulia s-a îndrăgostit de el lulea. Pînă și copilul s-a îndrăgostit de „nenea cel bun". Au început să trăiască împreună ca într-o familie, apoi s-au căsătorit

Trebuie să spunem că încercările au venit destul de repede. Deoarece serviciul o lua prea mult de lîngă soțul iubit, și-a schimbat slujba. Asta a iscat probleme noi. Independenta Iulia dinainte s-a trezit în situația de a nu-și mai putea întreține familia. Dar soțul? Întîi s-a gîndit la acest lucru. Dar el nu a fost niciodată un sprijin pentru familie în sfera ei materială. El era un om bun cu care era confortabil să trăiești (dacă toate celelalte erau în regulă). Și a început Iulia să-și cicălească soțul, să-i reproșeze că nu cîștigă bani, că nu-i bun de nimic. Vitalie s-a împotrivit, s-a străduit să facă

Scanned with OKEN Scanner

ceva, dar fără prea mult succes. Așa au trăit ei doi ani aproape în sărăcie. Și deodată s-a dovedit că Iulia așteaptă un copil într-o asemenea precaritate și lipsă de bani... Iulia a hotărît că precis copilul îl va obliga pe soț să-și pună mintea la contribuție. Și s-a născut un fiu, nu foarte ușor, a fost o amenințare de avort, dar toate acestea au rămas în urmă.

Așteptările Iuliei nu s-au împlinit. Totul continuă ca mai înainte. Și cu toate că soțul își iubea copilul ca pe ochii din cap, n-a reușit să ia asupra lui grijile materiale ale familiei lui. Și Iulia se desface în bucăți.: bani nu sunt, trebuie să meargă la serviciu, dar fiul este mic, îi pare așa de rău să se despartă de el și să-l dea la creșă. Să-i roage pe bunici? Doar a cheltuit atîta energie pentru „independență", pentru a trăi separat, încît pînă și gîndul de a se muta împreună pare absurd. Și iată că se îndreaptă Iulia încet către concluzia că sprijinul este doar în ea și are forțe pentru asta și poftă de muncă. De aceea, iată întrebarea care o roade pe Iulia: dacă va trebui să facă totul singură, de ce-i mai trebuie un soț? Să trăiască cu un om inutil, care nici măcar pentru singurul și iubitul lui fiu nu poate să facă nimic? Să divorțeze? Ei îi va fi mai ușor, dar copilașului? Sau poate că și copilului îi va fi mai bine dacă părinții vor trăi separat și vor renunța la certuri? De n-ar fi copilul, Iulia este convinsă că nimic nu i-ar mai ține laolaltă. Și așa se amărăște ea: de ce e așa de ghinionistă, a doua căsătorie și iar nereușită. Poate că ar trebui să renunțe la bărbații ăștia de tot?

Ca orice personalitate creatoare puternică, ea poartă în sine un potențial energetic ridicat, care se formează prin diferența dintre conștiința și subconștientul ei. Iulici, se vede treaba, îi lipsește împăcarea cu natura ei de femeie Învățînd devreme să citească, s-a identificat cu personajele masculine și chiar și în fanteziile de copil își lua rolul bărbătesc. Si-n vremea asta Iulia are un aspect foarte feminin. Dar ea însăși nu vrea să se conștientizeze ca femeie, se împotrivește, se sfiește, considerînd femeia o ființă de gradul doi. Rădăcinile acestui lucru sunt în copilărie. Părinții au făcut-o adesea să simtă că nu sunt mulțumiți de ea. Ca urmare a acestui fapt, fetiței i s-a format o autoevaluare scăzută. Pentru a-și demonstra unicitatea, ea și-a ales un anturaj masculin, iar în cel feminin, rolul de bărbat.

Avînd o autoevaluare scăzută și o slabă apărare a corpului astral, Iulia se teme instinctiv de realitate În subconștient ea caută și găsește o protecție în casa părintească, dar conștiința ei de adolescentă nu înțelege de ce este atît de legată de părinți și de aceea încearcă să se opună, căutînd li bertatea în modul excesiv al adolescenților. Dar timpul eliberării a sosit, după cum ne așteptam, doar că la douăzeci și unu de ani, cînd se rupe în mod definitiv cordonul ombilical care-l leagă pe om de părinți. Din cauza apărării

Scanned with OKEN Scanner

slabe şi a nivelului scăzut al conştiinţei de sine, Iulia a trebuit să-şi găsească contrariul şi să se unească cu el. Iulia are, mai degrabă, pentru prelucrare un corp astral slab şi un spaţiu larg în zona mentală de completat. Iar soţul ei avea un corp eteric puternic şi unul astral dezvoltat. Iulia a primit tot necesarul pentru a crea un sistem închis, dar a rămas însărcinată şi a găsit tot ce nu-i ajungea în sine. Soţul i-a fost deja în plus. Cu copilul s-a simţit confortabil, îl proteja şi forma cu el o pereche. Dar timpul trecea, la şapte ani copilul a început să se despartă de corpul astral al mamei. Iulia a început să resimtă o neliniştе şi să caute inconştient o pereche În răstimp, conştiinţa ei a parcurs un drum deloc scurt. Ea şi-a încheiat formarea corpului astral şi înaintea ei a apărut misiunea de a se ridica la nivelul mental.

Cînd punctul activ al conştiinţei se regăseşte la nivelul mental, orientările pe roluri devin mult mai importante. De aceea, începutul masculin camuflat în Iulia şi-a ales un partener cu calităţi puternic feminine. Iar el a resimţit în subconştient protecţia ei. Legătura de la nivelul mental presupune o situaţie conflictuală între parteneri şi ea nu se poate rezolva la nivel emoţional. Dacă Iulia ar încerca acum să înţeleagă această căsnicie n-ar ieşi nimic. Viaţa o va împinge spre condiţiile în care va trebui să înveţe să privească cu luciditate o situaţie şi să nu încerce să-i manipuleze pe ceilalţi prin intermediul sentimentelor.

Situaţia prezentă va putea fi schimbată de Iulia numai în cazul în care va prelua conştient rolul de bărbat în casă în planul creării condiţiilor materiale. Este inutil să se lupte cu soţul la nivelul existenţei cotidiene, intitulîndu-l cu stereotipul „cap de familie". Important este să se liniştească şi să transfere surplusul de energie ce se consumă în zîzanii la nivelul mental. Asta, desigur, nu se face dintr-un foc, va fi greu de realizat, dar absolut obligatoriu. Atunci şi soţul va găsi de lucru şi prin trecerea la alt nivel partenerilor li se vor schimba rolurile.

Soacrele

Probabil nimeni nu se gîndeşte cînd se căsătoreşte că dobîndeşte o soţie, un soţ şi cu asta gata. Este evident că scumpa noastră jumătate are părinţi. Excepţiile de la regulă sunt nefericiri şi situaţia se găseşte, totuşi, mai rar. Cîte anecdote nu s-au născocit pe seama soacrei mici. Dar de ce ea, şi nu soacra mare este un personaj atît de răspîndit? Doar, soacra mare, ca mamă a bărbatului nu se amestecă mai puţin în treburile familiei. Comportamentul ei duce uneori la consecinţe atît de importante.

Scanned with OKEN Scanner

Am cunoscut o femeie tînără, Aniuta, cînd se găsea într-o situație destul de dificilă și a venit să-mi ceară un sfat.

Viața ei personală parcă-parcă începuse să se așeze. S-a despărțit de primul ei soț, cu care căsnicia intrase complet într-un impas. Se căsătorise practic imediat după terminarea școlii, neștiind mai nimic despre viață, fiind doar buni prieteni, vecini. Au crescut împreună, au fost pînă și la aceeași grădiniță, apoi au învățat la aceeași școală. Părinții se cunoșteau bine și stimulau prietenia dintre Anecika și Goșa. După terminarea școlii, Goșa a intrat la facultate, Aniuta nu, n-a luat admiterea. Așa s-au despărțit pentru prima oară și, se pare, din cauza asta au hotărît că trebuie să se căsătorească. Copiii adulți nu sunt prieteni, ci se căsătoresc. Se vede că această idee a fost determinantă pentru mariajul lor. Părinții au consimțit la hotărîrea lor, au organizat nunta și au rezolvat pînă și problema locuinței. Cînd Ania și soțul au rămas „singuri" pur și simplu n-au știut ce să facă, cum să se comporte. O vreme, relația lor a rămas ca înainte, de prieteni-vecini. Sexualitatea nu prea le umplea lumea emoțiilor. După cuvintele Aniei, asta nu era important. Ei erau prieteni, aveau încredere unul în altul. Totul a fost uniform pînă cînd Ania a pierdut copilul pe care-l aștepta.. Și așa nu reușise să rămînă gravidă multă vreme, iar acum o nenorocire. S-a dovedit a fi o lovitură pentru ambii soți. Ania s-a refugiat cu totul în ea, în suferințele ei, a început să-și învinovățească soțul. Pentru ce? El doar suferea la fel de mult. Probabil faptul că nu s-a fixat pe nenorocire l-a făcut să-și continue viața. Ania chiar și-a pierdut lumina vieții, dar nici nu suporta și nici nu vedea nimic altceva În același timp considera subconștient că de toate cele întîmplate pe ea o acuză soțul, doar n-a reușit să ducă sarcina la bun sfîrșit, să păstreze copilul. Apoi sentimentul acut al absenței s-a mai tocit, a rămas în suflet o rană, dar trebuia să trăiască mai departe. Ania s-a uitat în jur și a înțeles că soțul ei nu are nimic din ce i-ar putea trezi dragostea. I-a devenit complet străin. El, ca și înainte, se comporta bine, cu prietenie, s-a arătat plin de grijă, dar n-a fost de ajuns. Nu se certau. N-au avut scandaluri. N-au rupt nimic din relațiile lor, n-aveau ce rupe În planul emoțional nu aveau puncte tangențiale. De fapt au și rămas prieteni.

Literalmente, după două săptămîni de la divorțul de Goșa, Ania s-a și măritat. Iar aici a început viața ei în lumea sentimentelor. Lumea din jur s-a contractat și s-a umplut de energie. Părinții au răspuns imediat cu o împotrivire tranșantă. Noul ales al Aniutei era mai în vîrstă decît ea cu doisprezece ani și avea în spate o căsnicie nereușită În plus, era dintre cei veniți, nu avea rude în oraș, obținuse totul singur, era independent și cîștiga foarte bine. Argumente împotrivă s-au găsit multe: ce altceva decît „o

Scanned with OKEN Scanner

femeie tînără şi frumoasă îi trebuie", căci ea ca persoană nu-l interesează; că pînă şi Aniuţei îi place la el numai curajul şi independenţa, dar este ea obişnuită cu aşa ceva? Nici de ea nu se va ataşa, nu va fi gingaş cu ea...

Aniuţa (obişnuită să trăiască liniştit, fără scandaluri) le-a rezistat eroic rudelor şi s-a căsătorit cu Anatol chiar fără nici un ceremonial, îngrozindu-şi mama. Ania s-a simţit pentru prima dată fericită, trăind plinătatea vieţii, iar curînd tînăra pereche aştepta deja o creştere a numărului. Anatol, în ciuda celor două căsnicii nu avea copii şi era gata să-şi poarte nevasta pe braţe. O îngrijea în asemenea măsură că toate femeile din jurul Aniuţei resimţeau o invidie constantă. Nici unul dintre bărbaţii lor şi bărbaţii prietenelor lor n-a fost atît de tandru, implicat şi grijuliu. Dar o dată ... Desigur, a apărut un mare „dar".

Să nu uităm că Anatol era din alt oraş, unde în tot timpul acesta trăia mama lui, care nu se amesteca cu nimic în viaţa tinerei familii. Cum nuntă nu a fost, după cum ne amintim, Anatol a anunţat-o că intenţia lui de a se căsători este reală şi ea i-a primit vestea, adăugînd pentru sine „de data asta".

Cu Ania, soacra se ştia numai din scrisori şi fotografii. Şi iată că o dată l-a chemat urgent pe fiul ei printr-o telegramă. Era vorba despre construcţia casei la care avea nevoie de ajutor. Fratele mai mic al lui Anatol venise deja acasă şi acum îl chemau şi pe el. Aniuţa se odihnea în timpul acesta la o pensiune şi chiar în ziua în care Anatol primea telegrama s-a întîmplat un necaz, ceva nu a mers cum trebuie şi femeia a ajuns la spital cu pericolul de a pierde sarcina. Anatol, venit în vizită la nevastă, a aflat, s-a grăbit să ajungă la spital şi noaptea a reuşit să treacă toate barierele şi îngrădirile personalului, a găsit-o pe Ania în salon şi era aproape să plîngă În principiu totul a trecut cu bine, dar a trebuit ca Ania să rămînă încă o lună în spital. Anatol, primind de la mamă rugămintea de a o ajuta şi-a făcut bagajul şi s-a dus, nu înainte de a trece pe la părinţii Aniuţei. El i-a rugat să o viziteze şi le-a dat o sumă importantă de bani pentru fructe şi altele pe care vor dori ei să le cumpere pentru fiica lor. Părinţii au fost şocaţi de atitudinea lui pragmatică. N-au putut să admită un astfel de comportament faţă de iubita lor fiică, care suferea de una singură în spital. Ce fructe, ce vitamine, cînd ea are nevoie de compasiune?

Anatol a venit după două săptămîni şi-a luat soţia din spital şi a dus-o acasă. Dar Ania era deja „prelucrată" de părinţi. A receptat plecarea soţului şi comportamentul soacrei ca pe un afront personal. Cînd a încercat să deschidă discuţia asupra subiectului, pretinzîndu-i soţului să facă o alegere – „eu sau ea". Anatol, spre groaza ei, i-a interzis să aducă vorba

Scanned with OKEN Scanner

vreodată despre asta. Ania a ajuns la disperare, considerînd că, uite, i s-au arătat adevăratele sentimente ale soțului, că el n-o iubește. Ignorînd atenția și grija purtată de soț și faptul că el nu și-a schimbat cu nimic nici comportamentul, nici atitudinea față de ea, Ania s-a retras în sine În relația lor s-a produs în mod evident o breșă.

Am rugat-o pe Ania să-mi povestească despre familia soțului. După cum s-a dovedit, ea nu știa nimic concludent despre ei. Am aflat asta direct de la Anatol, cu care am făcut cunoștință în acel timp. Era sincer îngrijorat de starea sufletească a soției și de starea viitorului copil, desigur.

A crescut cu fratele mai mic în condiții de viață deloc ușoare. Tatăl i-a părăsit cînd copiii erau mici de tot, fără să le dea practic atenție. De fapt, la început, imediat după despărțirea de nevastă încerca încă să-și păstreze cumva prezența în viața lor, dar asta o chinuia în asemenea măsură pe mamă, încît copiii s-au împotrivit ei înșiși vizitelor lui. Le-a răsărit sentimentul că ei sunt vinovați pentru viața neizbutită a mamei, că din cauza lor a plecat tatăl care nu a putut face față poverii traiului și educației (despre asta se vorbea adesea). Mai tîrziu mama și-a dat copiii la școală cu internat. Băieții erau acasă numai în vacanțe și cum se mai bucurau de aceste scurte sărbători! Mama îi lua acasă, deși îi pricinuiau atîtea griji, atîtea greutăți, doar era singură, nimeni n-o ajuta! Cît de mult o iubeau, cît prețuiau acele picături de atenție și dragoste părintească care le era repartizată. Nu era pentru băieți nimeni mai drag ca mama (care, de fapt, s-a descotorosit de ei) și ca unul celuilalt, doar împreună au învins greutățile vieții. Anatol n-a vrut să înțeleagă că mama lui era o egoistă inveterată, nu voise să se complice cu educația copiilor și nu se prea interesa de fii ei. Istoria cu faimoasa construcție urgentă nu se arăta a fi de înțeles. Dimpotrivă. Mama știa că Aniuța trebuia să nască în curînd și s-a străduit, s-a grăbit să hotărască rezolvarea problemelor sale acum, pentru că mai tîrziu ar fi fost mai greu să-l cheme în ajutor. Mama făcea un bine, mama se gîndea la alții, Anatol era sincer convins de asta. Aș fi putut să mă contrazic cu el, după cum încercase s-o facă Aniuța. Rezultatul era predeterminat. El o acuza pe Ania de egoism: nu-i tot aia cu ce se ocupă soțul pînă stă ea în spital? Dimpotrivă, el încearcă să facă toate treburile, pentru ca la întoarcerea ei acasă să nu fie singură.

El era de fapt lipsit de dragostea maternă și căldura ce nu-i ajunsese toată viața încerca să o găsească la femei. Iată și cele două soții anterioare nepotrivite; iată și ea, iubita Aniuța e la fel de posesivă ca mama. Au multe în comun (lucru pe care, desigur, nu-l recunosc). Anatol este un om care, din păcate, poate fi ușor manipulat. Eu sper că Aniei îi va trece supărarea,

Scanned with OKEN Scanner

că niciodată de acum înainte nu va intra în competiție cu soacra, nu se va lupta pentru locul din inima soțului. Rateul este predeterminat. Dar ce mult aș vrea să nu iasă din Ania esența ei asemănătoare soacrei, căci motive de a-i arăta soțului cum din cauza lui au apărut niște probleme se vor găsi întotdeauna în cantitate mare și-i vor adînci complexul de vinovăție.

Aniuța și Anatol nu sunt o pereche simplă. Se potrivesc foarte mult unul cu celălalt. Atracția lor este mare și, totuși, sunt atît de diferiți prin educație, rădăcini, nivel social. Reflectînd la acestea, ei ajung la o concluzie stranie, că nu au nimic în comun. Dar asta numai la nivelul conștiinței. Configurația corpurilor subtile se potrivește foarte mult. Subconștientul nu degeaba i-a adunat laolaltă. Ania seamănă cu mama lui Anatol. Bărbatul, fără să conștientizeze, se simte întotdeauna confortabil în compania femeilor care formează în jur același fond energetic cu al mamei lui.

Un mariaj atît de legitim presupune multă muncă de autocunoaștere. Unor astfel de soți li se spune adesea că nu se potrivesc, și ei, desigur, că se gîndesc la asta. Dacă în momentul unor asemenea reflecții apare vreo problemă, ea se lățește instantaneu pînă la dimensiuni de neimaginat (ca dificultăți) și soluția o văd doar în despărțire. Deocamdată nu vor să se separe, sunt atrași unul de altul, dar cu timpul sentimentele se estompează și gîndul ruperii relației poate rămîne. Comparîndu-se cu soacra, mai degrabă cu locul ei în sufletul soțului, Ania va ieși mereu din starea stabilă. Pînă nu va învăța să privească liniștit, dintr-o parte, la această problemă și fără să se implice în vîrtejul patimilor, se va teme de „ieșirea" următoare a soacrei.

Copilul ce se va naște va umple acele locuri în care perechea încă se rodează, dar el va aduce și agitație, oboseală, o viață monotonă. Sunt convins însă că Anatol o va ajuta pe Ania din toată inima. Iar pe ea am sfătuit-o să stimuleze în soț sentimentul de iubire și grijă pentru mamă, pentru că acest sentiment se va întoarce înapoi la ea.

Prietenul de familie

În vremea studenției, Vitoșa nu avea egal. Era frumos, spiritual, liderul oricărei găști Îl iubeau toți Într-un fel de neînțeles știa să facă să se rotească spațiul în jurul lui - orice grup, oricît de nesărat și plicticos se metamorfoza la apariția lui. Fără el, se spunea, nici votka nu era votkă, nici veselia nu era veselie. Da, în timpul acela se adunau adesea și beau mult.

Dar timpul a trecut și au început să-l cheme pe Victoraș tot mai rar în

Scanned with OKEN Scanner

vizită. Plictisea cu toate ale lui, cu glumele răsuflate și comportamentul deșănțat: se îmbăta tot mai des porcește Își pierduse înflăcărarea pentru care fusese iubit, în schimb dobîndise doar sentimentul propriei unicități, atît de specific omului care bea. Da, Victoraș își bea mințile. Prietenele și prietenii se străduiau să-l lecuiască și atunci se supăra și dispărea din orizontul acestor plicticoși moraliști. Apoi se ivea din nou și totul reîncepea. Încetul cu încetul, între Victoraș și colegii de școală s-a creat o distanță. Foștii prieteni s-au maturizat, și-au făcut familii, au promovat cîteva trepte la serviciu. Numai Victoraș a rămas, mai degrabă se considera, același. Dar din fostele lui calități s-au păstrat doar știința de a veni în vizită la orice oră și-n orice stare (prietenii se formalizau, fără telefon prealabil și fără motiv nu mergeau în vizite), dorința de a se simți în centrul atenției și glumele lui răsuflate pînă la lehamite. Nevestele prietenilor s-au scandalizat și i-au interzis lui Victoraș să mai vină. „Petea nu este acasă, e ocupat, sună-l mai tîrziu", îi spuneau în pragul ușii de la intrare, după care ușa se închidea. Dar Victoraș nu se descuraja, pleca la alt prieten, înjurîndu-le tot drumul pe neveste. Și așa, cutreierînd orașul, tot găsea un loc în care era admis, făcea un chef de pomină și pleca dimineața pe pustii.

Prietenii s-au trezit că au față de Victoraș un sentiment nelămurit de vină. Mulți credeau că ar fi trebuit să arate mai multă implicare, atenție, să-l oprească pe Victoraș să se prăvălească în abisul beției, deși chiar se străduiau să-l ajute. Dar cum nu putuseră să-l îndepărteze înainte de patima lui păguboasă, așa nici acum, și de aceea suportau ieșirile lui otrăvite. Dar nu și soțiile. Din cauza lor, lui Victoraș i s-au închis practic toate ușile. Și deodată s-a întîmplat următoarea istorie.

La un sfîrșit de săptămînă Victoraș s-a dus direct la serviciul unui vechi prieten, intenționînd „să-și treacă cu el zilele libere". Cu totul neașteptat, s-a trezit la o aniversare: la serviciul prietenului se serba ziua de naștere a unei colege, Svetlana. Desigur, oaspetele întîmplător n-a fost dat afară și cum a mai reușit el să împodobească serbarea! Plin de veselie și ghiduș, a înflorit ca în vremurile de odinioară. Cu spiritul și originalitatea lui s-a evidențiat atît de plăcut de colegii știuți pînă la plictiseală! Cînd masa a fost pe sfîrșite și s-a propus „continuarea acasă", Victoraș n-ar fi fost el dacă ar fi refuzat. Aflînd adresa noii cunoștințe și bucurîndu-se de simpatia ei, a început să apară pe acolo și după.

Svetlana, nu de mult căsătorită, neobosită încă de traiul cotidian era o soție cu totul loială. Aveau mereu musafiri. Ospitalitatea era considerată o virtute. Oricine, văzînd lumină, trecea pe acolo era înconjurat de atenție și pentru oricine se găsea o gustare. Casa era practic deschisă pentru toți.

Scanned with OKEN Scanner

Victoraş pur şi simplu „s-a abonat" la ei. Venea în vizită în orice stare. O dată a venit atît de beat, încît n-a putut să scoată un cuvînt. Mormăia şi se exprima prin gesturi. Refuza să se lase băgat în pat, avea nevoie de conversaţie. După două ore de icnete şi bătăi cu pumnul în piept a adormit uşurel pe podeaua de la toaletă.

Orice răbdare are o limită. Soţul Svetlanei a început să-i reproşeze că „aduce" în casă o asemenea creatură. Sveta, care îl cunoştea pe Victoraş cu trei ore mai mult ca soţul ei, a răspuns rezonabil: „Doar beţi împreună". Cu toate acestea, soţul îl considera pe Victoraş cunoştinţa Svetlanei şi ea trebuia să se descotorosească de el. Ea a încercat să scape de prietenul incomod pretextînd lipsa de timp, treburile, sănătatea. Victoraş, om simţitor, o lăsa imediat în pace şi-şi muta atenţia către soţul ei. Metoda n-a dat rezultate. Soţul îi pretindea Svetlanei să-l gonească de tot pe musafirul indezirabil şi să nu-i mai dea drumul în casă. Dar, ca dintr-adins, Victoraş venea la ei tot mai des, în aşa hal încît era imposibil să fie trimis acasă. Dimineaţă, trezindu-se îşi cerea scuze sincer, suferea pînă la disperare. „Ce porc sunt! N-o să mai dorm la voi niciodată de ruşine!" şi aşa mai departe. Speranţele se aprindeau şi se stingeau, totul se relua.

Svetlana spunea că-i este milă de acest nefericit, nu poate să-l gonească. Soţul, deşi îi reproşa slăbiciunea, nu putea nici el să-i arate uşa. Certîndu-l în sine pe agasantul musafir, pînă la a cincea spiţă, se aşeza iar şi iar cu el la masă.

Au rezolvat problema cînd au schimbat domiciliul: nu i-au dat noua adresă. Au trecut doi ani şi a întîlnit-o pe Svetlana în stradă. Ei i s-a făcut rău de groază. Uitînd de sine, ea s-a năpustit pe uşa primului magazin ieşit în cale şi a stat acolo cu respiraţia întretăiată, toată într-o transpiraţie rece, cu genunchii „de vată". Dar, slavă Domnului, el n-a zărit-o.

Lucrul cel mai interesant este că după un an de la izbutita despărţire de Victoraş a eroilor noştri, în viaţa lor a apărut un personaj asemănător. Din depărtare a venit un prieten din copilărie al soţului, la fel de vînturălume, cu studiile neterminate, ghiduş, sufletul petrecerii, iubitor de băutură. Situaţia practic se repeta, dar în familie era deja un copil.

Musafirul s-a mutat cu totul în casa lor. Venit din alt oraş, nu avea unde să locuiască În răstimpuri pleca la alţi cunoscuţi. Dar cu o perseverenţă de invidiat se întorcea să doarmă pe divanul lui din bucătărie.

A venit rîndul Svetlanei să-l bată la cap pe soţ. Acum îi amintea tot mai des zicala „spune-mi cu cine te împrieteneşti ca să-ţi spun cine eşti".

Noul musafir era, ca şi Victoraş, cultivat, citit, era plăcut să stai de vorbă cu el, dar nu pentru mult timp. După aceea devenea insuportabil.

Scanned with OKEN Scanner

Parcă simțind atitudinea față de el, musafirul devenea tot mai josnic și brutal. Odată a reușit să vină cu doi prieteni și cu băutură noaptea tîrziu (să nu uităm de bebeluș!). Jumătate din noapte au cîntat la bucătărie și au adormit cu toții la un loc, oricît s-a încercat să fie scoși afară, pînă și chemînd un taxi.

În sfîrșit, Svetlana s-a înfuriat și a pretins ca musafirul să dispară din casă. Relația cu el era atît de dureroasă, încît simpla lui pomenire putea să-i trezească aversiunea față de soț, nevinovat de apariția oaspetelui în casa lor. Și adesea spunîndu-și în mintea ei: „ori eu, ori el"; nu glumea. Uneori îi răsărea un gînd: Ce-ar fi să-l sun pe Victoraș să-i fac cunoștință cu musafirul? Dar instinctul de conservare îi spunea că acești camarazi nu se vor ocupa unul de altul, ci vor începe împreună să-i destrame căsnicia. Primul „prieten de familie" desigur că nu era o bomboană, dar nu degeaba trezea el un sentiment de vinovăție în prieteni. Da, și ei l-au ajutat să se prăvălească într-o astfel de existență parazitară. Odată le fusese multora de folos, ceea ce înseamnă că avea ceva de preț: entuziasmul, scînteia, ideea. L-au utilizat ca pe un organizator, ca pe un inițiator, în timp ce ei creșteau, învățau, se desăvîrșeau. Vitoșa, băiat de viață, nu avea timp să se ocupe de el, era solicitat pentru a-i zgîlțîi pe alții. Dar prietenii și-au schimbat cu timpul orientările, au apărut familiile, Victoraș nu le-a mai trebuit. Ei nu puteau să-i dea ceea ce cu atîta generozitate împărțise la timpul lui cu ei. Dimpotrivă, oprindu-se pe treapta anterioară de evoluție, Victoraș a devenit plictisitor pentru toți. Nu ne vom substitui persoanei lui Victoraș, compătimindu-l, deși ar fi ceva adevărat aici! El s-a obișnuit într-atît să fie „cel-mai-cel", încît a căpătat o dependență energetică de adunările zgomotoase și de atenția generală. Puțin cîte puțin a devenit vampir energetic și și-a destrămat definitiv planul subtil. De aceea îl și goneau nevestele prietenilor, apărîndu-și instinctiv casa de influențe nocive.

De aici trebuie să analizăm problema familiei care are un astfel de „prieten". Familia Svetlanei este un exemplu viu: tocmai a reușit să se descotorosească de un „prieten de familie" sîcîitor, că a și apărut altul. Adică problema și cauza apariției „prietenilor" este camuflată în ea însăși. Și unul și altul – oameni care beau, adică oameni cu corpul astral deteriorat. Nu voi greși dacă voi presupune că amîndoi au oarece probleme cu femeile, care-și au probabil rădăcinile în relație cu mama. Mai degrabă fiecare din ei a avut o mamă cu personalitate destul de puternică. Bărbatul tinde inconștient să găsească liniștea cu care a fost înconjurat în copilărie, de aceea alege o femeie care să semene energetic cu mama lui În același timp, apăsat întrucîtva de autoritatea ei, se teme de femei. De aceea este

Scanned with OKEN Scanner

posibil să-şi aleagă în subconştient o relaţie cu o femeie măritată, considerînd la nivelul conştiinţei că este prieten cu familia. Femeia căsătorită este „nepericuloasă", cu ea nu va trebui să te căsătoreşti cîndva, ea nu poate avea pretenţii, el nu are obligaţii faţă de ea. Soţii care se supun unei asemenea încercări consideră la nivelul raţional că se iubesc, că sunt liberi şi deschişi, că totul este în ordine. Dar le nivelul subconştient, nu este totul atît de lin şi de aceea vor apărea mereu situaţii care-i vor pune pe parteneri să se privească îndelung. Aşa şi această pereche, pînă la apariţia „prietenului de familie", nu şi-a văzut problemele şi numai după aceea au apărut imputaţiile reciproce. Situaţia nu s-a rezolvat şi de aceea s-a repetat. Omul cu un corp astral deteriorat încearcă să pătrundă în corpul subtil al familiei prin corpul ei astral prin care se efectuează prelucrarea. Aceşti oameni nu au o uniune astrală, ei au alte scopuri. Acomodîndu-se deocamdată unul cu celălalt (să nu uităm că este o pereche tînără) se afundă prea mult în lumea emoţională proprie şi îşi dăunează, oprindu-şi evoluţia. De aceea, de corpul lor astral se lipeşte un „parazit" şi începe să-i „sape" dinăuntru. La nivelul conştiinţei ei rămîn oameni buni, care nu pot să-l alunge pe „milog". Cînd îşi vor putea conştientiza misiunea neoprindu-se la nivelul patimilor, la dezvoltarea astrală, doar atunci vor putea să-şi rezolve problemele, iar „prietenul de familie sîcîitor" se va dezlipi singur, pentru că nu va avea de ce să se agaţe.

Poate va rămîne în sensul bun al cuvîntului prieten, dar fără patologie, fără iritări şi istoviri şi beat pînă la desfigurare (citeşte în poziţia de atac astral) nu va mai fi văzut în această familie.

„Soţia mea s-a pasionat de ocultism"

Istoria aceasta poate că nu este tocmai tipică, dar ea este un exemplu de pericol ce poate ameninţa familia. Este pericolul scurgerii în afară a preţiosului energetism intern.

Iată ce s-a întîmplat cu familia unor bune cunoştinţe ale părinţilor mei „în vremuri de mult uitate".

Serghei Pavlovici, urmaşul şi moştenitorul unei minunate familii nobiliare şi-a adus soţie dintr-o călătorie la staţiunile turistice din Elveţia. Ucraina de vest, ce dăduse lumii o contesă atît de încîntătoare. Era de o frumuseţe de negrăit. Mireasa aparţinea unui neam vechi şi renumit, prin venele ei curgea sîngele Radzivililor şi arăta ca o adevărată crăiasă. Iar el,

Scanned with OKEN Scanner

desigur, era un mire foarte potrivit. Despre această căsătorie s-a vorbit mult în societate, cine cui se potrivește, cine nu, dar în ciuda tuturor comentariilor, Serghei Pavlovici și Varvara au devenit o familie după canoanele rusești, cu adevărat minunată. Se iubeau și se prețuiau unul pe celălalt. Multe familii trecînd de primul an de trai comun capătă o plictiseală și o dorință de a-și diversifica viața. De aceea este atît de frecvent adulterul, ca modalitate de distracție în societatea civilă. Serghei Pavlovici și soția erau mai degrabă o excepție decît o regulă, căci nici măcar nu căutau un mijloc de a se înșela unul pe celălalt. Se străduiau întotdeauna să fie împreună.

Ulterior au înghițit pînă la saturație toate necazurile ce au fost sortite emigrației rusești. Nenorociri, pierderi, lume străină, – au învins totul împreună. Dar familia lor atît de călită de încercări s-a trezit în pericol dintr-o altă pricină, incredibil de neînsemnată, poate imposibil de evaluat. Problema consta în aceea că Varvara s-a pasionat de ocultism. Nu „cineva", nu un om a intrat în familia lor, ci a avut loc o întreagă invazie.

Încă de la Petersburg, Varia l-a cunoscut pe Gheorghi Gurdjiev. Frumosul oriental, cu ochi negri, arzători, e lesne de înțeles că putea să ia mințile oricărei femei. Această tendință subconștientă înspre cădere, acest veșnic sentiment de vinovăție al femeii care trebuie pedepsită! În Petersburg, după cîte știu, Varvara nu a luat parte la nici o ședință, poate că atunci Gurdjiev nici nu avea școală. Pur și simplu s-au cunoscut la o serată mondenă, semiboemă, atît de frecvente în Petersburg-ul începutului de veac XX.

Varvara în general se ocupa de tot felul de învățături mistice, ce umpleau pe atunci capitala imperiului rus. Nici nu-i de mirare dacă ar fi să ne amintim că în venele ei curgea sîngele slavilor occidentali Între ocultiști, nu degeaba aceste moravuri au reputație proastă. Ea suferea tare mult că soarta nu-i dăduse un mentor care s-o îndrume. Viața i-a scos din nou soarta în drum, în Constantinopol. Acolo, Gheorghi Gurdjiev ținea cursuri în al său Institut al Dezvoltării Armonioase a Omului. Varvara, istovită de pierderi, a primit locul acesta ca pe un semn, ca pe o minune. Serghei Pavlovici se prea poate să fi avut o altă opinie. De fapt, familia lor a îndurat atîtea încît el se temea pentru sănătatea sufletească a soției. După întîlnirea cu Gurdjiev și participarea la cursuri, ea și-a recăpătat curajul și a înflorit, spre bucuria soțului.

„Iată – îi învăța Gurdjiev – voi sunteți practic toți emigranți ruși. Asta înseamnă că voi toți ați trecut prin încercări grele și ați rezistat. Dar din asta rezultă că în fiecare din voi există forțe sufletești ascunse. Toți ați tre-

Scanned with OKEN Scanner

cut prin boli, pelerinaje, lipsuri şi aţi făcut faţă Însă, şi mai dureros: pierderea celor apropiaţi şi a rudelor, tot ce omul a iubit, asta este mai dificil, asta deja este ceva şi tot aţi făcut faţă. Dar cu o durere mică – iată, lampa, de exemplu, dă usturime la ochi – nu rezistăm. De ce? Cauza este în formaţia omului. Unde durerea este mare, suferinţele mari, acolo există un leac, chiar înăuntrul omului. El vindecă de la sine, nu prin voinţa omului. Dar unde durerea este mai mică, acest leac intern tace, nu se poate irosi pe fleacuri. Durerea mică omul trebuie s-o învingă prin voinţa sa. Dar unde există ea, voinţa? Consider că în fiecare om există trei: calul, vizitiul şi călătorul. Calul este animal, fiară, patimă. Patima duce, dar încotro, calului nu-i este dat să ştie. El este patimă şi nimic mai mult. Vizitiul ştie deja mai multe. El are voinţă şi minte. El ţine calul şi-l struneşte. Dar încotro să o ia? Asta-i va spune călătorul. El are mai multă minte şi voinţa este mai tare. Vizitiul struneşte calul, iar călătorul îndrumă vizitiul. Nu trebuie să fii cal, ci călător, să-ţi antrenezi voinţa".

Elevii Institutului Dezvoltării Armonioase a Omului chiar încercau să-şi dezvolte propria voinţă, subordonîndu-şi corpul prin mişcări contradictorii, dansuri dizarmonice. Era o şcoală mistică întemeiată pe vechi învăţături sofiste prelucrate de acest om uimitor. El şi discipolul lui cel mai cunoscut, scriitorul Peter Uspenski au constituit de fapt, o nouă învăţătură mistică, utilizînd simbolistica tablelor de Tarot (simbolismul cărţilor, bazele Kabbalei, învăţăturile hermetice, astrologia, magia). Supraomul Gurgjiev înrudit cu supraomul Nietszche, ca şi al său Zarathustra poate să spună: Omul este nimic, iar acest lucru trebuie depăşit. Gurgjiev definea mistica drept mod al cunoaşterii, pretinzînd că rezultatele sunt mai însemnate în comparaţie cu formele de cunoaştere obişnuită, nemistică.

Gurgjiev considera că oamenii au un organ special, transmiţător de energie psihică, numit suflet. Pentru omenire a existat în toate timpurile o misiune de maximă importanţă – să contribuie la menţinerea echilibrului forţelor cosmice. Şi misiunea aceasta este conţinută la amintirile revolute ale unor religii ale lumii Îndatorirea omului este să-şi dezvolte voinţa şi să susţină legile echilibrului cosmic.

Mai ales voinţa era dezvoltată de practicile efectuate de discipolii lui Gurgjiev. Varvara era fericită că l-a găsit pe învăţătorul pe care atîta timp l-a aşteptat. Apoi a început alegerea între familie şi învăţător. Fără el Varea nu mai putea trăi. El îi umplea cu forţa lui învelişul şi cînd pentru o vreme nu era alimentată, suferea nemăsurat. Nu contest, Gurgjiev era un om fantastic, dacă poate fi numit astfel. Am reţinut o frază auzită în discuţia dintre doi discipoli ai lui: „Uitaţi-vă la ochii lui, nu sunt omeneşti!" - „Nu,

Scanned with OKEN Scanner

doar el se ocupă de dezvoltarea armonioasă chiar a omului!" - „El deja este un supraom."

Serghei Pavlovici încerca în mod sincer să-şi înţeleagă soţia. A vrut să urmărească şi cursurile şcolii, pentru a se implica în lumea intereselor ei. Era de acord că lecţiile sunt uimitoare, acaparatoare, dar nu mai mult de atît, mintea lui era raţională într-o măsură semnificativă. Niciodată nu s-a împotrivit studiilor Varvarei, nu a forţat-o, nu i-a interzis, din contră, ei adesea discutau, combăteau, în trei cuvinte, se înţelegeau deplin. Varea îşi iubea şi îşi respecta soţul la fel, încerca să-l înţeleagă şi pe el, dar atracţia faţă de învăţător era mai puternică decît ea.

Iată de ce consider exemplul acesta absolut ideal, rupt din viaţă, întrucîtva chiar ireal în cursul ei obişnuit Într-un oraş nebun, saturat de emigranţi, în coşmarul şi disperarea oamenilor care au pierdut tot şi se străduiesc măcar să supravieţuiască încercînd în această situaţie să-şi păstreze demnitatea, în acest infern există doi oameni cu totul fericiţi care n-au altă problemă decît iubirea lor.

Apoi n-a mai fost iubire. Varia s-a rupt în asemenea măsură de realitate, încît a devenit o străină pentru soţul ei. Ocupîndu-se de ocultism, ea făcea exerciţii în care se dezvolta ca individualitate, ceea ce rupea legătura astrală cu soţul ei; îşi construia în mod artificial planul subtil doar pentru ea singură. Energia de care se umpleau discipolii şcolii era moartă. Ea nu solicita nici un fel de activitate sufletească În locul sentimentelor ea simţea fluide energetice, în locul iubirii pentru soţ, veneraţia faţă de învăţător.

Să nu uităm că ei au trăit destul de mult împreună, au trecut prin încercări. Varvara nu s-a detaşat pur şi simplu de soţul ei, ea a rupt pe viu corpul lor subtil, comun. I-a fost dat lui să suporte asta. El s-a împăcat cu gîndul că-şi pierde soţia şi a pierdut-o, dar nu în felul în care presupunea. Varvara a avut un accident de maşină. Serghei Pavlovici spunea mai tîrziu că, aflînd asta, nu a resimţit o durere acută din cauza pierderii. Avea sentimentul că ea plecase din viaţă cu mult mai devreme.

De ce evidenţiez acest exemplu? Acea perioadă mistică s-a terminat, oferind locul „zilelor lucrătoare". Dar mi se arată că istoria, după obiceiul ei, va face o cotitură şi totul va începe de la capăt, în altă formă. Dar există foarte multe premise pentru întoarcerea ocultismului ca fenomen modern.

În Rusia, în general, este foarte mare înclinaţia şi în acelaşi timp talentul pentru mistică şi ezoterism. De aceea este atît de puternică ortodoxia şi cu cît este mai puternică cu atît sunt mai de neocolit încercările de a căuta căi paralele către Cel de Sus. întrebarea este de ce? Rusul, mai bine

Scanned with OKEN Scanner

zis, intelectualul rus este în general înclinat să combată orice şi este renumit prin încăpăţînarea lui de neexplicat (chiar şi lui însuşi). De aceea, orice ideologie de stat, învăţătură, fie religia în vremurile trecute, fie înlocuitorul ei de astăzi, ateismul, cîtă vreme sunt impuse de sus, artificial, vor trezi împotrivirea într-o altă formă, a gîndului neoficial. Chiar dacă acest gînd nu este nou, inedit, ba chiar tocit undeva, în altă parte, fie! Aici el este în opoziţie şi, de aceea, preţios (frecventa rătăcire rusească). Ortodoxia în Rusia nu poate fi nimicită prin nici o acţiune, nici o ideologie. Egregorul ei este mult mai puternic şi însemnat. Ea este sprijinul spiritual al naţiunii, dar graţie neclintirii ei, ea duce tot aşa, fără ocol, la erezii, spre vechea de cînd lumea căutare a noului. Aceasta este o cauză rusească importantă pentru venirea noilor învăţături.

A doua cauză are mai mult un caracter exterior. Kipling scria înainte că „Occidentul este Occident şi Orientul, Orient". Timpurile marilor imperii au trecut, lumea nu mai este alcătuită din Orient şi Occident ca fiind două mari puteri. Lumea este una şi asta se simte tot mai mult.

Marile civilizaţii „apuseană" şi „răsăriteană" ce au existat separat una de alta de veacuri, s-au atins şi s-au fecundat reciproc. Contemplaţia lentă a Orientului a venit prin teozofie la un ritm de viaţă nou, necunoscut ei, al Occidentului. Occidentul nu a putut lăsa să treacă acest diamant, l-a apucat, l-a supus prelucrării bijutierului, punîndu-l într-o montură potrivită. Şi iată-l, ocultismul apusean, proiecţia raţionalizată a străvechilor şi tainicelor învăţături orientale în conştiinţa occidentală.

Occidentul îşi construieşte învăţăturile pe acest fundament. Ei vor ajunge inexorabil într-o fundătură, ca fiind de mîna a doua. Şi atunci, întoarcerea la izvoare, „pelerinajul în ţara Orient" în căutarea Shambalei; a fost şi va fi în istorie un ciclu implacabil. Se va linişti această răbufnire, va veni alta. Imensa Rusie este plasată chiar în acel spaţiu dintre Vest şi Est, pe trupul ei se mişcă sinusoida acestor oscilaţii. La început, Petersburgul, cel mai puţin rusesc dintre toate oraşele, unde Petru a străpuns o fereastră spre Europa şi n-a înţeles el însuşi ce a făcut, un oraş mistic, o nălucă ce creşte pe o cîmpie netedă la malul mării; mai departe Moscova, deja după Esenin „însomnorata Asie de aur" şi mai departe Uralii, orizontul larg, Siberia, spaţiul de necuprins pe care abia poţi să ţi-l imaginezi. Fiind acolo, pierzi cu certitudine orice simţ al geografiei şi devii conştient doar de faptul că te afli acolo şi încă de micimea ta. Şi aşa pînă la ocean, pînă la ţărmul mirific unde ziua începe mai devreme şi timpului i se poate lua înainte.

Practicile mistice sunt foarte periculoase prin aceea că se substituie

Scanned with OKEN Scanner

vieții. Toți tindem să cunoaștem ceea ce nu se vede. Ne atrage misterul. Mulți caută misterul în învățăturile ezoterice, dar taina nu poate fi apanajul celor mulți. Ea este adînc ascunsă, camuflată în subconștientul nostru. Taina nu poate fi stăpînită, tainicul ne stăpînește În fața a nimic nu suntem atît de dezarmați, ca în fața propriului subconștient.

Scanned with OKEN Scanner

METODELE DE APĂRARE ÎMPOTRIVA ATACURILOR BIOENERGETICE

Pe ce ne putem baza cînd ne pregătim să vorbim despre apărarea împotriva atacurilor energetice. Pe împotrivire. Principiul capital al vampirismului şi al tuturor formelor de agresiune din acţiunea conştientă (s-o numim convenţional magie neagră), străpungerea deliberată a membranelor energetice protectoare ale altui om, infiltrarea în aura lui, supunerea voinţei lui şi în continuare, deturnarea energiei lui înspre uzul propriu În mod corespunzător, apărarea se construieşte, ca să spunem aşa, în sens invers: pentru început întărirea voinţei, apoi dezvoltarea conştientă a centrului inimii, care intensifică dezvoltarea şi circulaţia energiei. Pe aceste baze se trezesc resursele şi capacităţile profunde ale omului, ceea ce de asemeni creşte gradul de trezie al conştiinţei. Pentru aceasta există un număr de tehnici şi exerciţii.

Pentru început este obligatoriu să-ţi cunoşti propria stare energetică. Orice lucrare trebuie să înceapă de la o anume situaţie iniţială. Pentru a deveni punct de plecare pentru acţiunile îndreptate spre dezvoltare, starea aceasta trebuie să fie determinată, adică să fie conturată, fixată. Numai atunci este posibilă lucrarea ulterioară. Exemplele din matematica abstractă, atît de dragi mie, vor fi din nou binevenite: pentru a şti care este translaţia trebuie să ştii neapărat punctul iniţial şi punctul final al mişcării. Dacă mişcarea este infinită atunci valoarea a doua se ia în intervale de timp separate. Iar dacă lipseşte începutul mişcării atunci problema îşi schimbă

Scanned with OKEN Scanner

în întregime sensul.

Cum să-ți cunoști starea proprie? Să te cercetezi meticulos și consecvent încercînd să te evaluezi pe diverse planuri: care ne este cantitatea de energie vitală eterică? Care este rezerva de viabilitate, de sănătate? Care este forța emoțiilor? Sunt dorințele noastre constante, direcționate? Sunt ele pline de conținut sau sunt de-o clipă? Care este starea minții noastre, instrument al cunoașterii? Care-i este capacitatea de a acționa și de a rezista la sarcini și tensiuni? Ei, și cea mai grea întrebare: spiritualitatea. O percepem? Ne susține, ne dă puterea de a suporta încercările și un coeficient de siguranță?

Toate răspunsurile la aceste întrebări trebuie însumate într-o unică percepție pe care să ne străduim s-o controlăm. Omul e dator să-și pună întrebări, să primească la ele răspunsuri. Să descopere legități ascunse. Să-și prindă necazurile de coadă și să le rotească înapoi în punctul din care au apărut. Așa se poate înțelege nu numai apariția unei neplăceri, dar și ce a provocat-o. Ce gînduri, ce oameni, ce fel de context și cum ne influențează starea.

Trebuie să învățăm să facem astfel de introspecții în permanență și nu o dată la șase luni, de exemplu. La început, adunîndu-ne îndelung într-o „grămadă", iar apoi pătrunzînd în ea cu multă trudă!

Această îndeletnicire este atît de dificilă și de neplăcută, încît adesea nu îți vine să o faci! Dacă însă execuți genul acesta de exerciții în mod regulat, crește controlul asupra sinelui și introspecția nu mai consumă atîtea forțe. Trebuie doar să-ți faci un obicei din a te opri și a reflecta în fiecare zi, nu mult, ajunge o dată, de două ori pe zi timp de 5-10 minute. Cît de plăcut este să deții înțelegerea de sine! Dă-mi voie, prietene, să-ți ofer un sfat: ferește-te de anxietate, nu te aștepta la neplăceri, căci atunci vor veni sigur. Oricît ar fi de greu, străduiește-te și învață să fii obiectiv.

La o posibilă constatare a unor străpungeri și scurgeri de energie în planul subtil propriu, nu este cazul să vă enervați și să suferiți. Calmul și rațiunea sunt cele mai bune ajutoare.

Dacă omul se obișnuiește să fie atent cu sine, i se dezvoltă viziunea subtilă asupra sinelui, stăpînește mai bine organele energetice ale simțurilor. Va putea să-și descopere pierderea de energie psihică sub forma schimbării dispoziției, a rezervei de energie, reducerea disponibilității de a acționa și de a lua decizii. Această percepție trebuie transferată la nivelul fizic pentru a determina zonele străpungerii. Este suficient să-ți asculți corpul, să stabilești unde se resimte disconfortul, poate niște dureri surde, apăsare, tensiune. Se poate încerca să se treacă un curent prin centrele

Scanned with OKEN Scanner

energetice, ceakre, cu scopul de a constata dacă sunt goluri, insuficienţe.

Cum să descoperim cauza? Întîi de toate o va sugera intuiţia. Apărarea instinctivă, neconştientizată venită din partea Naturii pentru copiii săi este foarte mare, încredinţează-i-te. Dacă, dintr-un anume motiv, canalul intuiţiei nu răspunde la întrebarea ta încearcă să „roteşti" înapoi evenimentele. De la momentul actual „acum cînd este rău", întoarce-te încet la „atunci cînd era bine" În timpul acesta urmăreşte-ţi schimbările interioare: gînduri, sentimente, dispoziţii, şi pe cele exterioare: după contactul cu care persoane s-au petrecut schimbările, de ce, ce fel de întrebări au fost atinse în comunicarea cu ele. Stabilind persoana concretă de care sunt legate neplăcerile rezultate, analizează-ţi relaţia cu ea mai în adîncime. Tipul acesta de reacţie apare întîmplător sau este concentrat pe o anumită direcţie. Omul acesta ţi-a provocat pentru prima dată neplăcerea sau s-a mai întîmplat şi înainte?

Evitînd în felul acesta factorul aleator putem stabili acţiunea intenţionată. De ţi se va părea totuşi că ai devenit victima unei relaţii cu un vampir, acţionează mai departe, conturează miezul problemei. Care sunt motivele? De ce tocmai energia ta l-a atras? Nu exagera, nu căuta motive în lumea de dincolo. Nu trebuie să consideri numaidecît ca pe o realitate obiectivă faptul că te-ai confruntat cu un atac astral (asta micşorează forţele). Mai degrabă cauza stă într-un interes egoist pămîntesc din partea unui om cu intenţii nu tocmai curate. Determină modalitatea prin care s-a produs amestecul în sistemul tău energetic. Ea poate fi o furişare treptată în aura ta, cînd prin linguşire sau compătimire se adoarme vigilenţa, poate fi implicarea în probleme comune (finalizată prin captarea ta), poate fi o influenţă ocultă, o lovitură astrală, ceea ce presupune un adversar experimentat şi periculos. Cine stă în spatele lucrului? Un mag cu experienţă (vampir extrasenzorial) sau un începător, ca să zicem aşa, diletant. Poate fi un om cu tulburări vampiriste în psihotip, adică cu un corp astral vătămat, dar nicidecum acţionînd conştient? Sau poate ai nimerit sub influenţa unui manipulator de conştiinţe, iar dezechilibrul energetic este un efect secundar provocat de tine ? Nu uita că „relaţia cu un vampir" necesită întotdeauna două persoane: dacă cineva este capabil să ne ia energia înseamnă că suntem capabili să o dăm. Prin delimitarea genului şi a modalităţii prin care se acţionează asupra noastră ne delimităm întîi de toate locul slab. Uneori chiar şi înţelegerea acestui fapt este suficientă pentru ca influenţa să înceteze.

Scanned with OKEN Scanner

Apărarea psihică

Apărarea cu ajutorul Divinității supreme

Modalitatea cea mai eficientă şi cea mai bună de a te împotrivi oricărui atac este să te adresezi Divinității supreme şi să menții o legătură deschisă şi permanentă. Dumnezeul tău, învățătorul tău, Lumina ta călăuzitoare îți va hrăni aura, te va fortifica şi îți va reface integritatea membranei protectoare perturbate de atacul energetic, dacă îi ceri cu inima deschisă să te susțină. Cînd omul are mereu în inima sa legătura cu Divinitatea supremă atunci îl va ocroti Voința lui Dumnezeu, să numim aşa această uriaşă forță. Ea poate înlătura loviturile, le poate micşora intensitatea În cele mai multe cazuri loviturile vor fi lipsite de fatalism. Mai mult, energia transmisă din planurile superioare îi dă omului puterea de a trece peste încercări.

Apărarea Superioară se realizează uneori prin intermediul egregorului propriu acelei religii sau învățăturii pe care omul o urmează. Canalul de legătură cu Divinitatea supremă poartă dinspre planurile superioare direct spre om, o energie dătătoare de viață, pură ca un cristal. Dar canalul acesta este foarte îngust În cazul apărării prin intermediul egregorului omul primeşte şi energia strînsă de biserică din momentul apariției respectivei religii În ea se adună energia tuturor rugăciunilor care s-au spus, experiența spirituală şi meritul tuturor sfinților, tuturor adepților precum şi energia tuturor datinilor şi ritualurilor săvîrşite.

În cazul atacului energetic asupra omului, dacă acesta cere ajutorul spiritului supraveghetor al religiei sale, atunci întreaga energie a spiritului curge înspre apărarea lui. Şi eficiența acestei modalități depinde de curățenia inimii şi sinceritatea credinței. Nu se poate să crezi în Dumnezeu numai atunci cînd ai nevoie de ceva de la El. Nu se poate să-i ceri lui Dumnezeu să te miluiască dacă tu nu L-ai slăvit niciodată, nu L-ai slujit cu puterea sufletului tău.

Scanned with OKEN Scanner

Realizarea scutului energetic

Această metodă practică se recomandă adesea în diferite învățături. Ea constă din construirea în jurul omului, a unui scut de apărare, din materie subtilă. Aşadar, dacă omul simte un pericol venind din partea cuiva, el pune, în gînd, între sine şi sursa pericolului un scut sau ecran energetic din energie subtilă, saturată de lumină, care seamănă cu oglinda. Dacă omul are o imaginație bogată şi îşi controlează propriile imagini şi gînduri atunci această imagine se va vizualiza cu o mare claritate.

În acest caz, influența din cealaltă lume şi voința întunecată, vor fi reflectate pe direcția atacatorului. Spaima şi neîncrederea ratează posibilitatea de a construi un scut solid. Lucrul de căpetenie la această modalitate de apărare este păstrarea calmului. Scutul subtil poate fi intensificat prin adăugarea de energie suplimentară din planurile înalte. Spre exemplu, reunirea dintre imaginea scutului şi reprezentarea vizibilă a imaginei icoanei, a sfîntului, a învățătorului îi creşte puterea de protecție.

Metode de pătrundere în structura atacului

Între ele se pot număra următoarele: să nu te identifici cu cel supus atacului, să schimbi imaginea atacatorului, să anihilezi lovitura direcționată.

Aceste metode au la baza lor schimbarea naturii atacului, amestecul în structura lui. Pentru a le realiza este obligatoriu să înveți să discerni.

Priveşte-te în gînd, dintr-o parte Îl vezi pe atacator, te vezi pe tine. Tu poți să priveşti cum se desfăşoară atacul, iar dacă nu ai puterea să i te opui păstrînd privirea laterală, închipuieşte-ți că atacul care se desfăşoară nu te atinge. Imaginează-te în partea sistemului închis, înconjurat de un înveliş de protecție luminos. Dacă atacul s-a petrecut şi în aura ta este o străpungere, o cădere, se poate îndrepta, în gînd, partea vătămată şi reface integritatea. Prin asta îți aperi personalitatea, interioritatea şi integritatea solicitînd un sprijin de la înălțimea spiritului tău.

Cel mai adesea în cazul unui atac energetic parcă s-ar ivi o reacție de

Scanned with OKEN Scanner

răspuns din partea victimei, constînd în consimţămîntul şi supunerea ei. După cum iepurele înţepeneşte în faţa şarpelui, aşa şi omul îşi poate pierde capacitatea de a se împotrivi în faţa imaginii vampirului, lucru ce se întîmplă din cauza spaimei fixate în conştiinţa lui. Micşorarea spaimei prin concentrare, controlarea ei poate slăbi foarte mult influenţa. Se poate folosi următoarea modalitate: să-ţi imaginezi că cel ce te atacă este un pitic de dimensiuni foarte mici iar tu, dimpotrivă, ai o statură şi o putere gigantice. Compătimeşte-ţi atacatorul: el este atît de slab încît îi trebuie pentru a trăi o putere străină. Eşti chiar gata să-l ajuţi, să-i faci parte. Dacă ar fi să-i trimiţi energie atacatorului tău cu bunăvoinţă, din milă, cu sentimentul că doreşti să-l ajuţi s-ar putea trezi în situaţia că este incapabil s-o primească într-o formă atît de pură. Este o modalitate foarte eficientă, dar ea trebuie utilizată numai în cazul clar al unui atac neconştientizat. Dacă tu nu eşti sigur de nivelul atacatorului această modalitate poate fi periculoasă pentru că într-o astfel de ofertă tu te deschizi. Vampirul de nivel înalt va putea să exploateze acest fapt pentru scopurile lui.

Anihilarea este o metodă de apărare prin care acţiunea dirijată se transformă în imaginaţie într-o stare de linişte absolută. Dacă are oarecare experienţă în tehnica meditaţiei omul poate să vizualizeze oceanul planetar de linişte, Vidul saturat de energie. Transferînd acolo influenţa negativă el primeşte un sprijin prin perceperea nemărginirii forţelor binelui în faţa meschinăriei, nimicniciei forţelor atacului În felul acesta atacul nu mai poate încasa energia noastră.

La fel de posibilă este metoda schimbării nivelurilor de acţiune. Dacă atacul se produce la nivel astral trimite-l în sus unde vei fi de neatins pentru vampir, iar forţele superioare, pure, te vor sprijini. Sau dimpotrivă, lovitura poate fi trimisă spre pămînt reflectînd la nivelul pămîntului influenţa negativă trimisă spre centrele noastre subtile Închipuieşte-ţi ce eforturi trebuie să facă pentru a absorbi sentimentele tale dacă în acel moment tu distribui cu mult interes bălegarul peste straturile din grădină! Este o metodă foarte eficientă şi care nu cere eforturi speciale.

Metoda răspunsului glacial

Dacă omul care îţi ia energia este sîcîitor şi nu depune nici cel mai mic efort pentru a lucra asupra sa, dar vrea ca problemele lui să fie rezolvate de alţii, în speţă de către tine, cel mai bun procedeu va fi o atitudine rece faţă de el. Asta nu este cruzime sau indiferenţă. Tu îi faci un bine

Scanned with OKEN Scanner

punîndu-l să decidă şi să acţioneze În relaţia cu un vampir, participarea delicată şi convingerea rezonabilă nu-i sunt de folos. Atîta vreme cît între voi există un tip de comunicare el va încerca să formeze un canal pentru a-şi suplimenta energia, nicidecum să se ocupe de dezvoltarea propriilor forţe.

Apărarea practică

În unele cazuri, suferind atacul unui vampir, omul poate să fie incapabil, prin forţa diverselor împrejurări, de a folosi vreuna din metodele de apărare enumerate pînă acum. Atunci îi vine în ajutor apărarea practică, elaborată de multe generaţii. Ea este legată de anumite ritualuri care ajută în mod esenţial la păstrarea integrităţii şi fortificarea membranei protectoare. Se poate numi apărarea prin obiecte, pentru că se utilizează aşa numitele amulete şi talismane, simboluri totemice. Energia legată de cruciuliţa de la gît constituie tot puterea apărării prin obiecte. Dacă la folosirea unei asemenea protecţii se invocă forţa superioară de protejare şi egregorul dreptei credinţe, atunci puterea ei este nelimitată.

Există de asemenea metode de apărare care folosesc diverse simboluri: trasarea unui cerc în jurul persoanei, sigilarea cu pentagramă. Există diverse acţiuni ritualice. De exemplu: te poţi spăla pe faţă doar de dragul curăţeniei sau se poate săvîrşi o abluţiune rituală şi rezultatele acestor acţiuni vor fi diferite, în dependenţă faţă de scopul orientării lor.

Multe religii, învăţături şi practici au constituit un protocol ritualic de utilizare a simbolurilor care are un sens magic. Chemarea în ajutor a forţelor nevăzute trebuie totuşi să fie făcută cu o extremă precauţie. Pentru a ne proteja de muşcăturile unui minuscul căţel de interior, nu cumva aducem din neant un tigru mortal de periculos, fără să avem în acceaşi timp nici cea mai mică idee despre genul de tigru. Şi ce vom face cu el după. Dînd peste un desen tainic, „de apărare", înainte de a-l folosi e cazul să ne gîndim în ce chip şi prin mijlocirea căror energii va primi capacitatea de a acţiona. Poate că o dată cu modalitatea de a face doi paşi pe un drum drept, vom dobîndi în plus obligaţia de a face trei paşi la stînga, şapte la dreapta, patru înapoi iar apoi alte cîteva sărituri şi opriri. Adică ne va separa de atingerea ţelului şi de ieşirea din fundătură o mult mai mare cantitate de timp.

În etapa actuală de dezvoltare a omenirii, cînd se întîmplă mereu ca centrul lumii să fie transferat în corpul mental, multe practici astrale nu

Scanned with OKEN Scanner

numai că nu funcționează, dar pot fi și dăunătoare, reprezentînd un repaos al evoluției. De aceea nu avem voie să utilizăm metodele practice în absența totală dacă nu a metodelor psihice, măcar a încercărilor oneste de a le realiza.

Apărarea prin acțiune

Stabilind faptul că s-a produs un atac energetic, se pot folosi următoarele reguli ale acțiunilor concrete.

Închiderea totală, compactă, astuparea „ermetică" a tuturor planurilor subtile cu proiectarea în nivelul fizic. Se realizează prin încrucișarea mîinilor, picioarelor, abaterea privirii și refuzul oricărui contact. Prin asta vampirul poate fi aruncat în starea de disconfort, (numai să nu te intimidezi de propria „impolitețe") și așa îl vei determina să te părăsească, ca pe un obiectiv impropriu. Folosirea unei astfel de practici a închiderii, va însemna de pildă să-i refuzi vampirului casa ta, să nu-l inviți și să nu-i dai drumul în ea. Să nu dorești să-i oferi din informațiile pe care le-ai prelucrat. De asemenea rupe legăturile nedorite ce apar anume prin informații, mai ales cele folosite în procesul de lucru. Lasă-l pe colegul tău să facă măcar o parte din studiu singur în loc să te sîcîie la nesfîrșit cu întrebările „de ce?", „cum se face asta?". Vei vedea, prietene, că te vei elibera și tu și-i vei face și lui un bine punîndu-l să lucreze singur.

Dacă vampirul este excesiv de sîcîitor și alte metode nu merg, respinge-l. Dar această acțiune nu trebuie să se desfășoare pe baze emoționale, nici un fel de mînie sau iritare. Desparte-te de omul acela în gînd și îndepărtează-l. Această metodă presupune o acțiune volitivă puternică, o hotărîre conștientă de a rupe relația și nu suportă jumătăți de măsură. Nu este permis ca astăzi să respingi un om, iar mine să te „împaci" și să te întorci de unde ai plecat. Te vei minți pe tine, legăturile nu se vor rupe, ci dimpotrivă, vor fi mai puternice, alimentate fiind de slăbiciunea noastră.

În genul acesta de metode poate fi inclusă și cea paradoxală sau metoda spontană de apărare. Ea nu-i o modalitate de apărare special elaborată fiind legată de practicile sufiților, și ale zen-buddiștilor. Luminarea întîmplătoare, acțiunea fără legătură cu cea precedentă, imprevizibilitatea sunt atuuri în lupta cu adversarul. Trebuie sau să contezi cu totul pe inima ta și să nu ai în ea nici o picătură de înșelătorie, sau să te antrenezi în permanență și să-ți menții structura interioară într-o stare de înaltă capacitate de

Scanned with OKEN Scanner

muncă.

Numai atunci energia ce se strînge în mod tainic poate primi o utilizare adecvată la momentul necesar.

Apărarea informațională

Nu este atît apărarea informației pe care am acumulat-o și prin care comunicăm, cît apărarea de informațiile pe care încearcă să ni le inducă alții, de introducerea gîndurilor de altă natură, a imaginilor, a programelor străine.

Pentru asta, întîi și-ntîi trebuie să ne descotorosim de „vampirul" informațional din noi Învățați-vă să nu resimțiți o stare de plictiseală și disconfort în absența comunicării și fără un șuvoi constant de informații. Fii singur cu tine însuți pentru o vreme și vezi ce bine este. Revino periodic la un astfel de dialog interior Întreabă-te ce atitudine ai față de informația care se aruncă într-o avalanșă tot mai mare asupra omului modern. Controlează emoția indusă din afară. Adesea ni se oferă gînduri și fapte în așa fel încît ele ne provoacă sentimentul mîniei, al compasiunii, ș.a.m.d. Delimitează lumea emoțiilor tale de sentimentele aduse din afară. Lasă numai faptele și prelucrează-le singur, construiește-ți singur emoțiile. Din timp în timp îndepărtează vechiturile emoționale, ele ne astupă și ne lipsesc de forța și de viteza reacțiilor. Dar nu te raporta la orice informație introdusă cu superioritate, nu te mîndri cu intelectul tău. Nu te da în laturi de la „munca de jos". Uneori, în ceea ce la prima vedere pare neinteresant se ascunde ceva cu adevărat valoros și util pentru noi toți.

Apărarea prin intermediul forțelor naturii

Această metodă se constituie din utilizarea uriașelor energii ale naturii. Este vorba despre energia fundamentală a Pămîntului mamă și despre forțele naturii care, după cum simte și omul, sunt înrudite cu el. Consider că diferitele învățături au elaborat metode concrete.

Apărarea prin apelul la energia telurică începe de la a învăța să te simți legat de pămînt ca de o ființă vie și ca de o sursă de putere. Trebuie să înveți să te împămîntezi, adică să simți în fiecare clipă legătura cu pămîntul, sprijinul acestuia. Pentru aceasta se folosește metoda lui Dao, a

Scanned with OKEN Scanner

concentrării gîndului asupra tălpilor picioarelor şi asupra contactului tălpilor cu suprafaţa pămîntului. Cu cît reuşim să simţim mai clar, cu atît legătura va fi mai solidă, mai activă.

În momentul în care asupra noastră acţionează o forţă străină, comutăm pe simţul tălpilor şi în gînd facem să treacă prin noi, în sus către locul supus atacului, un şuvoi puternic de energie densă, telurică. Cu cît o simţim mai tare, cu atît mai puternică este protecţia. Putem să transmitem în pămînt energia negativă ce trece prin noi, pînă la scurgerea completă prin vîrfurile degetelor.

Este util să apelezi la energia pămîntului pentru a-ţi menţine propriul sistem energetic la o cotă înaltă. Lipeşte-te de pămînt, dizolvă-ţi în el oboseala şi ia din forţele curate ale naturii. Acest exerciţiu se poate realiza şi cu ajutorul copacilor care poartă în ei energiile pămîntului. Oferă-ţi oboseala copacilor receptori de energie şi apoi încarcă-te de la cei donatori de energie.

La fel se poate fortifica trupul cu ajutorul altor forţe ale naturii Încălzindu-se lîngă un foc, fiecare, a încercat să-şi refacă măcar o dată, forţele corpului eteric căruia îi este frig şi nu-i ajunge energia pentru încălzire. Privind focul, suntem în stare să recepţionăm energia cea mai pură a forţelor elementare şi să ne umplem cu ea corpurile astral şi mental. Dacă ne aşezăm într-un loc deschis, ne desfacem mîinile şi ne lăsăm în voia vînturilor, energia pură a forţei aeriene ne va umple. Apa, ca şi pămîntul, conferă o puternică susţinere în planul pasiv şi este capabilă să ne cureţe de informaţia negativă. Ascultă-ţi sinele, dragă prietene, şi vei putea negreşit să-ţi găseşti modalitatea de completare şi menţinere a rezervei energetice.

Apărarea prin rugăciune

Desigur, prin intermediul rugăciunii cerem ajutorul Divinităţii supreme, egregorului credinţei. Despre acest mijloc de apărare am vorbit deja. De ce vreau să mă opresc asupra lui mai în amănunt? În rugăciune se ascunde o uimitoare înţelepciune şi putere. Este important ca rugăciunea să se spună în mod conştient şi omul să creadă în puterea ei.

În vremea de acum, cînd zona forţelor întunecate se lărgeşte şi cucereşte poziţii noi, mai multe metode de apărare îşi pot pierde eficienţa tocmai din cauză că omul care apelează la ele nu este în stare să creadă în eficacitatea lor în mod deplin, fără rezerve. Judecata îl slăbeşte pe om.

Scanned with OKEN Scanner

Omul din vechime credea cu sfințenie în amuletă și aceea îl apăra intens. Aceasta este legea legăturii inverse. Omul contemporan nu este capabil să creadă în felul acesta. Legătura se năruie și își pierde forța. De aceea sunt sigur încredințat că multe metode de protecție sunt sau slabe sau accesibile doar celor ce se cunosc bine pe ei înșiși, oamenilor antrenați în cunoașterea de sine.

Ei sunt o minoritate. Și de regulă știu deja despre natura atacului și despre pregătirea împotriva lui.

Omului care s-a confruntat pentru prima dată cu un atac și, a aflat că în spatele lui există o voință străină și dușmănoasă, îi este greu în aceasta stare de confuzie să înceapă prin a face ordine în sine, a-și înțelege problemele și dezechilibrele În aceste cazuri, mijlocul cel mai bun și poate singurul este rugăciunea. Dacă omul este bolnav și forțele lui sunt prea slabe pentru concentrare și focalizare interioară, el se fortifică prin rugăciune. Dacă încearcă să te „apuce" prin intermediul legăturilor tale pământești, prin cei apropiați, mai ales prin copii, pentru a te apăra în astfel de cazuri de forțele întunecate, trebuie să încerci să-i aperi pe ei. Roagă-te pentru ei. Se încearcă subordonarea ta prin zonele marginale ale conștiinței - în somn, prin sugestie, prin alcoolism în cele din urmă (fenomenul se întîlnește prea des pentru a fi trecut sub tăcere) - roagă-te!

Calmul, voința și rugăciunea constituie cea mai bună apărare împotriva atacului energetic.

Metode fizice de apărare

Poate fi omul convins că starea care-l oprimă este urmarea unor atacuri? Nu trebuie uitat că adesea reacțiile comportamentale simple sunt confundate cu acestea. Dacă nu ne place un om, în compania lui ne simțim prost și fără nici un fel de manifestări energetice. Dacă omul s-a simțit rău și-l neliniștește ceva în asemenea măsură încît este gata să-și imagineze un vampir drept cauză, trebuie întîi de toate să analizeze starea corpului fizic. Părțile slabe, focarele de infecție ale corpului fizic vor atrage după sine, la fel, probleme în proiecțiile acestor organe din planul subtil. De exemplu, dacă în planul fizic ficatul te doare, este inutil să-ți echilibrezi cîmpul astral, să-ți „piepteni" sentimentele În corpul astral, pe locul ficatului se va găsi o gaură larg deschisă în care se vor absorbi toate bunele intenții. Nu este exclus (și mai degrabă așa stau lucrurile) ca motivul îmbolnăvirii ficatului să fie de origine mult mai subtilă. Dar dacă nu ne vom ocupa de tratarea corpului fizic nici corpurile subtile nu se vor reuni într-un tot

Scanned with OKEN Scanner

armonios. Cu cît starea fizică este mai bună, cu atît mai bună este sănătatea - starea corpului eteric şi de aceea mai mari vor fi: suportabilitatea, capacitatea de a rezista, controlul mental. Pentru menţinerea sănătăţii corpului fizic este foarte utilă lumina soarelui. Toţi îşi aduc aminte din tradiţie că vampirii nu suportă soarele. Radiaţia solară consolidează puternic aura umană, totodată „arde" punţile mărunte (lipsite de importanţă) de care este plină existenţa (mai ales la oraş) În acest context vreau să fac o mică observaţie.

Nu recomand în cazul real, de percepere al unei influenţe străine, să ieşiţi în natură, într-un loc depărtat de lume În împrejurimile oraşului se poate, dar numai într-un loc mai mult sau mai puţin populat În timpurile actuale insuficienţa energetică produsă de influenţele străine se pune adesea pe seama oboselii provocate de viaţa la oraş şi a tendinţei de a pleca în „pustietate". Pericolul constă în aceea că neavînd o idee despre gradul de distrugere pricinuit corpurilor sale subtile, membranei protectoare, omul se trezeşte faţă în faţă cu puterea colosală a forţelor naturii. E greu de presupus că ar fi capabil, pierzîndu-şi echilibrul să suporte relaţia cu ele. Desigur, îi vor plăcea aerul proaspăt şi apa curată a lacurilor nepoluate de civilizaţie. Dar dacă va întîlni o sirenă? O muma pădurii? Un duh? Va putea el, cu apărarea distrusă, să suporte un foarte posibil contact cu ele - spiritele Naturii? Mai bine să se ducă la casa de vacanţă să cultive castraveţi. O uşoară interacţiune cu forţele naturale, în cazul de faţă cu pămîntul, este exact ce trebuie în această situaţie.

La fel, mai degrabă periculos decît sănătos este mersul la munte sau la mare. Marea reprezintă o manifestare magnifică a forţei naturale a apei, condusă de Lună. Luna dirijează şi psihicul uman, avînd o legătură directă cu corpurile lui subtile. Este posibil ca emoţiile să fie atît de profunde încît a le face faţă să nu fie deloc simplu. Munţii apropie de soare, dar îl lasă pe om în voia vîntului sub stăpînirea forţei naturale a aerului. Este bine să te duci acolo complet sănătos, cu o rezervă de energie În starea de dezechilibru nu merită riscul de a te da naturii sălbatice. Am auzit că ocultiştii adoptînd termenul „atac psihic" le recomandă pacienţilor o localitate de odihnă în regiunea interioară a ţării ca fiind locul cel mai nepericulos.

Încă un mijloc simplu de susţinere a corpului fizic este alimentaţia. Toată lumea ştie că este greu să-l ataci, printr-o acţiune energetică, pe omul grosolan, insensibil. Desăvîrşindu-se, devenind mai subţire şi mai curat, omul devine mult mai sensibil, ceea ce înseamnă şi mai vulnerabil. Creşterea sensibilităţii adesea se obţine prin post. Ce-ar fi să încercăm să acţionăm „pe invers"? Adică, altfel spus, pentru o mai mare protecţie exterioară să mănînci bine ! În acelaşi timp, un stomac plin va micşora fluxul

Scanned with OKEN Scanner

de sînge înspre cap În cap se găsesc centrii importanţi de schimb energetic În cazul unei aprovizionări sanguine diminuate, cîmpul lor eteric scade, devine mult mai dens şi este mai greu de alterat. Activitatea centrilor energetici poate fi de asemenea frînată prin apă caldă. Se poate face o baie caldă relaxantă, se pot pune doar picioarele într-un lighean cu apă fierbinte şi pe frunte un prosop umed, cald. Pentru a slăbi tensiunea din plexul solar se poate pune pe el o sticlă cu apă caldă. Apa caldă nu poate desigur vindeca tulburarea echilibrului energetic provocat de influenţa energetică, dar aduce o uşurare şi oferă un răgaz pentru refacerea propriei apărări.

Dieta energeticã

Din punctul de vedere al învăţăturilor ezoterice omul trebuie să se alimenteze cu trei tipuri de nutriment: hrana propriu-zisă, care menţine viaţa corpului fizic, aerul care hrăneşte corpul eteric şi impresiile care, trecînd în sentimente, vor hrăni corpul astral, iar transformîndu-se în interpretări vor alimenta corpul mental şi pe cele superioare lui În mod corespunzător fiecare fel de hrană poartă o anume energie specifică lui.

De fapt hrana îi aduce omului cele mai dense şi grosiere forme de energie: energia biochimică, participînd în mod nemijlocit la procesele metabolice de schimb din organism se transformă în energie musculară, mecanică şi alte forme de energie legate de susţinerea vieţii omului. Pentru ca energia hranei să fie folosită cu o mai mare eficienţă există cîteva recomandări asupra modului de nutriţie. Uneori ele sunt legate de nişte învăţături religioase (bucătăria vegetariană a Vedelor la indieni, alimentele cuşer la evrei). Se pot alege cîteva indicaţii:

Trebuie să ne alimentăm, după posibilităţi, în mod regulat, fără a suprasolicita organismul pentru prelucrarea cantităţilor de hrană în surplus. Regimul vegetarian este util pentru dezvoltarea lumii interioare, pentru autocunoaştere, dar în cazul unei posibile agresiuni este obligatorie o hrană mai solidă, energii mai grosiere În general regimul vegetarian după toate aparenţele nu-şi are locul la oraş deoarece duce la o sensibilitate crescută şi de aceea îl face pe om mult mai vulnerabil. Are loc o contradicţie. Soluţia va fi probabil vegetarianismul în comunităţi de adepţi ai aceloraşi idei. Dacă omul trăieşte în singurătate alimentaţia de provenienţă animală este obligatorie.

Este util să postiţi periodic şi să vă alimentaţi ţinînd cont de mediu.

Mîncarea dură, foarte grasă, picantă, sărată este un exces şi ca orice

Scanned with OKEN Scanner

exces slăbeşte forţele Înţelege, interlocutorul meu imaginar: ceea ce mîncăm, după un timp devine o parte din noi. Trebuie să avem faţă de hrană o atitudine echilibrată, de respect. Niciodată să nu prepari mîncarea cu sentimente rele, iritante.

Felul următor de hrană energetică este respiraţia. Există diferite metode de corectare a respiraţiei. Aici intră şi respiraţia superficială, uşoară şi reţinerea ei la expiraţie În orice caz, adăugarea unui procent de conştienţă în procesul respiraţiei permite controlarea energiei şi contribuie la o mai bună conservare a ei. Nu vreau să fac recomandări, nefiind un specialist, dar consider că respiraţia ca şi existenţa omului în totalitate trebuie privită în mod raţional. Şi acolo unde aerul este greu trebuie respirat superficial, altfel decît la aer curat.

Am în vedere nu poluarea chimică a aerului, atît de proprie acum oraşelor, ci atmosfera psihologică nocivă.

Iată şi cel de-al treilea fel de hrană, impresiile care sunt propriu-zis nutrimentul planurilor subtile ale omului. Nu avem voie să le subevaluăm. Trebuie să învăţăm să privim lumea, să ne bucurăm de ea şi să o vedem în toate manifestările ei, nu numai în ceea ce se zăreşte la prima vedere şi se percepe prin înţelegerea celor văzute, prin om. Viziunea clară, spontană, adevărată generează cea mai curată energie pentru corpurile subtile superioare.

Mai există un punct de vedere. Plantele sunt create pentru a deveni hrana animalelor, animalele - hrana omului. Omul, în felul său este hrană pentru Dumnezeu. Doar că nu fiecare om este bun pentru aşa ceva, nu oricine va fi primit. „în această lume omul va fi mîncat oricum, dar este mare diferenţă între cel ce-o face - Arhanghel sau demon“ spune o pildă sufită.

Exerciţii pentru acumularea de energie

1
Relaxarea totală

Aşează-te în fotoliu sau întinde-te pe o suprafaţă moale sprijinindu-te pe spate şi uneşte-ţi uşor, mîinile.

Bucură-te de un calm deplin. Curăţă-ţi treptat mintea de gînduri de parcă nimic nu ar exista. Apoi încearcă să-ţi concentrezi percepţiile asupra

Scanned with OKEN Scanner

muşchilor şi vei simţi că în corp există o oarecare tensiune legată de disponibilitatea permanentă pentru acţiune. Alungă-ţi tensiunea din toţi muşchii. Vei percepe o masă inertă. Greutatea ta a crescut şi tu apeşi mai tare pe suprafaţa de sprijin. Acum încearcă să-ţi înscrii în memorie această senzaţie pentru a o putea actualiza integral, dacă este posibil, în orice moment.

2
Legătura cu pământul

Aşează-te pe un scaun cu spateaza dreaptă şi pune-ţi tălpile pe podea. Nu-ţi încrucişa mîinile şi picioarele, pune-ţi mîinile pe şolduri cu palmele în sus.

Curăţă-ţi treptat mintea de orice. Acum vizualizează ceakra inferioară, aflată la baza coloanei vertebrale şi o legătură directă cu pământul plecînd din ea. Dacă faci exerciţiul în cameră, urmăreşte mental cum străbate canalul energetic ca o axă toate obstacolele, etajele, planşeele şi atinge pământul. Antrenează-te şi încearcă să obţii un contact instantaneu.

3
Exerciţiul de respiraţie

Trebuie să fii atent ca respiraţia să se facă pe ambele nări. Dacă una din nări nu lucrează, iar acesta este un fenomen normal, apleacă-te puţin pe spate şi în partea opusă, apasă uşor cu degetul nara liberă închizîndu-i respiraţia. Atunci se deschide şi cealaltă. Se poate începe exerciţiul. Impune-ţi un sentiment de relaxare. Apoi concentrează-te mental asupra muşchilor abdominali: ei vor intra în starea normală de semitensiune. Detensionează-i. Apoi contractează-ţi puternic muşchii abdominali. Acum relaxează-te. Totodată urmăreşte curentul de aer. Vei ajunge treptat la respiraţia încetinită, care normalizează fondul tău energetic.

4
Exerciţiile fizice

După realizarea exerciţiilor de respiraţie, culcă-te pe spate, ridică-ţi picioarele (fără să le îndoi), expiră lent, contractînd muşchii abdominali. Opreşte-ţi respiraţia, după care inspiră lent şi coboară-ţi în acelaşi timp picioarele.

Scanned with OKEN Scanner

Stînd în picioare, apleacă-te încet înainte, pentru a atinge pămîntul cu mîinile, contractînd puternic muşchii abdominali, opreşte-ţi respiraţia. Apoi ridică-ţi încet tot corpul şi inspiră în acelaşi timp.

Stînd în genunchi fă un salt brusc închipuindu-ţi că te trage cineva în sus de creştet. Efectuează acest exerciţiu de 2-3 ori.

Scanned with OKEN Scanner

MISIUNILE COSMICE ALE FAMILIEI

Învățăturile ezoterice îi acordă familiei un rol foarte mare în procesul evolutiv al omului. Karma familiei este a doua ca importanță pentru om, după karma individuală.

Familia modernă este reflectarea trinității cosmice În ea apare destul de slab relevat chipul Familiei Cereşti, care este compusă din Tatăl Ceresc (principiul voinței, absolutul), Mama Cerească (Natura, înțelepciunea) şi Fiul Ceresc (manifestarea acestor principii, întruparea lor în univers, în lumile reale). Familia cerească, fiind Triada, se găseşte în starea de armonie, unitate şi indivizibilitate. Manifestarea ei, proiecțiile trec în toate planurile existenței.

Familia umană este reflectarea chipului ei şi-i este asemenea. Cu cît sunt mai armonios completate toate planurile, toate cele şapte niveluri, cu atît este mai desăvîrşită familia. Dar familia oamenilor nu există pentru a se uni într-o făptură unică, pentru a se lega prin toate corpurile. Omul are o misiune divină: de a creşte şi a se dezvolta. Familiile în care soții sunt ideal incluşi unul în celălalt se închid în interiorul perechii şi-şi opresc evoluția proprie, ceea ce duce la marasm.

Adesea, în astfel de familii nu sunt copii, deoarece copilul nu are unde să vină, nu există loc în corpul subtil al familiei pentru el. Dacă astfel de oameni nu-şi vor îndrepta energia familiei către dezvoltare, pentru crearea unui nou plan, mentalul, misiunea lor nu va fi îndeplinită.

Dar familiile care îşi conştientizează propria trinitate divină crescînd şi educînd copii, construind viitorul, devine desăvîrşită în sensul cosmic şi cu energia traiului său umple energia Planetei.

Şi simpla ei existență este bucuria manifestării divine.

Scanned with OKEN Scanner

PARTEA a V-a

Scanned with OKEN Scanner

DIN PARTEA EDITORULUI

În seria cărților noastre sînt abordate practic toate laturile vieții omului contemporan din punctul de vedere al apărării bioenergetice. A fost vorba deja despre relația omului cu el însuși, și despre relația lui cu lumea înconjurătoare, cu universul întreg, cu familia și propria casă. Doar o pată albă a rămas – apărarea celor mai vulnerabili din punct de vedere energetic – copiii. Autorul textelor, Grigori Kapița, nu ne-a lăsat moștenire o lucrare completă, consacrată respectivei probleme. Totuși în toate caietele lui se regăsesc nenumărate observații și exemple din viața copiilor. Importanța informațiilor despre copii, copii ce au nevoie de apărare din partea adulților din cauza cîmpului energetic destul de slab, l-au determinat pe editor să alcătuiască o carte de sine stătătoare, avînd la bază învățătura generală a lui Kapița despre relațiile reciproce dintre om și lume și pe baza observațiilor lăsate de autor în manuscrisele sale. Această carte este propusă pentru încheierea seriei „Să nu ne facă rău". În carte se va relata amănunțit cum să apărăm un om încă nenăscut și pe viitoarea lui mamă, cum să-l ferim de tot răul în primii ani de viață și atunci cînd va crește și va merge la școală. S-a acordat o atenție specială tipurilor de atacuri energetice sub incidența cărora poate cădea copilul dumneavoastră și modului în care dumneavoastră, ca părinți, și bunici nu numai că puteți, dar sînteți obligați să procedați pentru ca imensa lume exterioară să nu-i dăuneze în nici un fel copilului dumneavoastră.

Scanned with OKEN Scanner

INTRODUCERE
la partea a V-a

„Noi ca noi, dar de copii îmi pare rău...”
(Dintr-o conversaţie în autobuz)

În ultimii ani oamenii nu arareori îşi amintesc de magie şi vrăjitorie, de minuni făcute de zei şi demoni, de fenomene stranii şi chiar neverosimile petrecute în lumea înconjurătoare. În acest fel minune se numeşte transformarea apei în vin, obţinerea obiectelor din aer, obiectele zburătoare de neînţeles şi alte ciudăţenii, timp în care taina cea mai in-credibilă, cea mai de neatins se află în afara sferei interesului comun. Poate pentru că asemenea lucru se petrece în fiecare zi şi pare un fenomen obişnuit. Cea mai mare dintre taine de a cărei descifrare nu i-a fost dat să se apropie nici unuia din cei ce trăiesc astăzi sau au părăsit această lume, s-a dovedit a fi uzată de cotidian, prefăcută în rutină, blocată de hîrtiuţe şi reguli birocratice, lucrată pe manechine şi descrisă în manuale. Şi totuşi...

Încercaţi să vă imaginaţi : din atingerea a doi oameni ce se iubesc, din gesturile tandre şi pasiunea copleşitoare, dintr-o dată, se naşte o nouă fiinţă, se aprinde o nouă viaţă. Se aprinde dintr-o minimă scînteie ce a sclipit pe planeta noastră cu milenii în urmă, scînteie atît de fragilă şi cu toate acestea păstrată între cataclismele planetare de fiecare clipă, ce nu s-a stins de secole de-a rîndul nici măcar pentru un minut, nici pentru o clipă; scînteie păstrată şi transmisă de la părinţi la copii, generaţie după generaţie, dintr-un trecut de neatins cu gîndul pînă în zilele noastre...

Minunea ce se petrece înăuntrul Mamei, tainica apariţie a noului,

Scanned with OKEN Scanner

imposibil de cunoscut şi de expli-cat. Vi s-a povestit la şcoală despre ovule şi spermatozoizi? Că se contopesc, îşi amestecă cromozomii şi datorită acestui „act de creaţie" creşte un nou om? Că totul este simplu şi pe înţeles? Să nu credeţi! Da, ovulul fecundat începe să se divizeze, da, el poate să înceapă diviziunea pînă şi într-o eprubetă, dar oamenii de ştiinţă, nu se ştie de ce, uită să spună că această celulă moare în minute numărate dacă nu este introdusă în organismul femeii. De ce? Din acea pricină simplă că viaţa nu este deloc un complex stereotip de aminoacizi şi este departe de a fi o desfăşurare a lanţului informaţional al ADN-ului. Dacă aceste procese pot fi privite la microscop sau măsurate cu ajutorul tehnicii de calcul electronic, nu înseamnă că ele pot fi supralicitate ca esenţă a esenţelor. Toate descoperirile ştiinţifice de pînă astăzi demonstrează doar un lucru: există ceva tainic ce nu poate fi pipăit sau văzut, măsurat sau cîntărit, ceva ce-i poate da copilului doar Mama, şi nici un autoclav sau aparat de măsură nu o va putea înlocui, **niciodată**!

O parte din acest lucru tainic, mai exact un aspect al lui nesupus pînă acum unui studiu atent este energetica copilului. Astăzi, ocupîndu-ne de ea, utilizăm reţete gata-făcute, strînse de înaintaşii noştri ca rezultat al încercărilor şi greşelilor. Le utilizăm neînţelegînd întotdeauna adevăratul mecanism al acţiunii sfaturilor oferite, doar bazîndu-ne pe faptul că aceste metode s-au susţinut în mod pozitiv în practică de-a lungul multor generaţii.

Dragă cititorule! Dacă această carte a ajuns în mîinile dumneavoastră, fie în familia dumneavoastră a apărut o nouă viaţă, fie se aşteaptă naşterea ei şi pe dumneavoastră în mod negreşit vă preocupă cum s-o protejaţi, cum să-l feriţi pe bebeluş de pericolele posibile, să-l ajutaţi să crească sănătos atît fizic şi mental, cît şi spiritual.

În carte veţi găsi unele sfaturi asupra felului în care să-i formaţi copilului un nivel destul de înalt al propriului energetism şi să-l feriţi de atacurile exterioare.

Scanned with OKEN Scanner

ATACUL ENERGETIC

Atacul nepremeditat. În majoritatea cazurilor se petrece involuntar, din necunoaştere, neînțelegere, sub influența unei proaste dispoziții sau răbufniri de emoții, mai rar din cauza unui deochi spontan. Ultimul se întîmplă din pricina unei relații proaste cu unul dintre cunoscuți, din invidie. Se întîlnesc ce-i drept şi astfel de oameni care trecînd pe stradă şi văzînd o familie fericită simt în inimă acul răutății: „De ce lor le merge bine, iar mie rău?" şi pleacă din această inimă întunecată o undă la fel de întunecată şi-şi lasă urma murdară în sufletul cuiva. Ce ati-tudine să iei în asemenea situații, cum să te fereşti? Poate să pară ciudat dar nu trebuie făcut nimic: un energetism normal, sănătos practic nu poate fi vătămat de un atac atît de slab, ce nu a fost direcționat special pentru a produce daune, însă omul ce şi-a trimis „unda" cel mai adesea este demn de compătimire. Nu poate un om normal, sănătos fizic şi psihic să se coboare pînă la rău. În practica mea au fost cazuri cînd după vizita unei prietene fără copii la o mamă tînără, ultimei îi dispărea laptele şi începea să bolească bebeluşul, sau după întîlnirea de la plimbare cu un bătrîn ursuz, singuratic copilului dintr-o dată şi pentru mult timp, îi dispărea somnul. În aceste situații părinții puteau fi sfătuiți doar să-şi păstreze vigilența, să se abțină de la o relație strînsă cu astfel de oameni şi să nu țină supărare pe cei pe care şi aşa soarta i-a pedepsit.

Cu mult mai periculoasă este trauma energetică pe care din nesăbuință sau sub influența iureşului emoțiilor o cauzează copilului tatăl sau mama. Se chinuie micuțul cu stomacul, îl supără dințişorii, se căzneşte, plînge nopțile, nu-i lasă pe părinți să doarmă.

„Dar taci odată, blestematule!" – iese în cele din urmă din gura

mamei obosite şi cuvîntul nu mai poate fi întors. Blestemul este teribil prin aceea că nici unul din noi nu are protecţie împotriva atacului din partea celor apropiaţi. Împotriva unui astfel de deochi sînt lipsiţi de putere pînă şi maeştri de o înaltă profesionalitate.

Involuntar îmi amintesc de povestea larg răspîndită în Rusia, despre tatăl care la supărare i-a strigat, într-o variantă fiului, în alta fiicei „Să te ia dracu!" după care n-a mai putut să-şi găsească copilul. Îl luase dracul. Păcat că astăzi oamenii nu mai cred nici în draci, nici în poveşti, astfel ar fi fost mai atenţi la propria vorbire.

În ce priveşte situaţia în care copilaşul este bolnăvicios, eu n-am fost niciodată adeptul preparatelor medicamentoase chimice, dar cîteodată răul venit de la alifiile calmante sau tablete este considerabil mai mic decît de la cuvintele aruncate asupra unui organism slăbit.

Nu puţine sînt necazurile pe care poate să le aducă atacul suferit din ignoranţă. Poate fi con-siderată clasică situaţia în care părinţii cumpără ieftin, dintr-o consignaţie, haine de pe urma unui copil mort, iar apoi micuţul lor are în permanenţă de luptat cu cîmpurile energetice ale mortului imprimate în frumoasa hăinuţă de blană sau în costumaş. Mai aduc neplăceri şi cazurile în care patul copilului este plasat într-o zonă geopatogenă sau cînd se aruncă neglijent fotografii nereuşite sau unghii tăiate, dar despre acestea se va vorbi la capitolul respectiv.

Atacul premeditat are loc extrem de rar. În afară de simpla dorinţă de a-i face rău copilului dumneavoastră, mai este necesară aici şi cunoaşterea magiei, a ritualurilor şi vrăjilor ei şi, deloc lipsit de importanţă, deprinderile de a le întrebuinţa corect. O cît de mică abatere de la ritual îl ameninţă pe neofit cu mult mai multe neplăceri decît are el intenţia să le provoace altora. Este adevărat, din partea unui vrăjitor experimentat atacul premeditat este foarte periculos, de aceea este mai bine să ne asigurăm şi să ne construim apărarea corespunzătoare.

În categoria atacului premeditat trebuie inclusă şi intervenţia specialistului-biocorector. Din păcate, pentru a aduce modificări pozitive energeticii pacientului, un asemenea specialist, la fel ca şi cel ce se ocupă cu magia neagră, trebuie să spargă învelişul natural de protecţie, să modifice cîmpul energetic intern al celui ce a solicitat ajutorul. Mai mult decît atît, ajutorul primit din afară creează la pacient o dependenţă de terapeut, provoacă obişnuinţa. Intervenţia repetată fie şi cu scopuri benefice poate să ducă la atrofierea propriilor forţe de apărare şi să servească drept punct de plecare în dezvoltarea vampirismului în cele mai puţin atrăgătoare forme.

Scanned with OKEN Scanner

Spre adînca mea părere de rău, condamnabila practică a „biocorecţiei" îşi lărgeşte mai mult teritoriul. Omul contemporan s-a obişnuit să-şi primească necesarul de-a gata, fără să cheltuiască eforturi speciale: a îngheţat – şi-a cumpărat o blană; s-a plictisit – şi-a deschis televizorul; s-a îmbolnăvit – şi-a cumpărat un flacon de tablete. Lovindu-se de anomalii în propria energetică ca şi în cea a copiilor, pacientul adesea îi cere terapeutului să-i refacă totul „ca mai-nainte", să-şi ia onorariul şi să nu-l plictisească cu observaţii.

Repet încă o dată: energetica proprie fiecărui om sănătos este îndeajuns de puternică pentru a se împotrivi practic oricărei influenţe nocive din exterior! Pentru restabilirea sănătăţii din partea terapeutului se cere doar un sfat rezonabil, dar nicidecum intervenţia într-un organism străin. Admiţînd o influenţă exterioară asupra energeticii proprii, vă rostogoliţi în linie dreaptă spre vampirism! Apropo, în ultimul capitol al cărţii de faţă sînt enumerate cele mai răspîndite tipuri de vampirism energetic. Probaţi aceste ipostaze şi hotărîţi, le vreţi pentru dumneavoastră sau copiii dumneavoastră?

Atacurile Karmice sînt mai cunoscute sub forma „blestemului pe neam". Pot aduce propria practică pentru a da un exemplu dintre cele mai vii al unui astfel de atac. Cîndva a venit la mine un bărbat de vreo treizeci de ani după aspect, foarte speriat, puţin băut că i s-a născut un fiu. După cum s-a lămurit, familia lor pe linie bărbătească, din generaţie în generaţie, la un an după naşterea fiului, tatăl punea mîinile pe piept – se spînzura. Cine, din ce motiv pusese un astfel de blestem; a fost „străpungerea", cum se întîmplă cel mai adesea; memoria a şapte generaţii din neam sau a fost schimbată în întregime memoria neamului; era blestemul condiţionat de alte farmece şi vrăji? Nu s-a putut lămuri: tatăl bărbatului mort la un an după naşterea sa nu a putut să-i povestească nimic fiului de un an, iar mama nu ştia toate amănuntele.

De data aceea n-am riscat să produc „orbeşte" modificări capabile să influenţeze generaţiile viitoare, ci m-am limitat să induc aversiunea faţă de sinucidere, care ar fi trebuit să-l reţină pe pacient de la pasul fatidic, şi l-am rugat de asemeni să-l aducă la mine pe copil la vîrsta majoratului. Cred că modificarea destinului la două generaţii rupe succesiunea blestemată a morţilor.

Este interesant că blestemul pe neam îl recunoaşte şi medicina oficială. Psihologii contemporani îl explică prin aceea că „scenariul de viaţă" se transmite ereditar, copii văzînd soarta părinţilor o copiază în subconştient. Să sperăm că în curînd, măcar împotriva „blestemului pe neam",

Scanned with OKEN Scanner

se vor inventa niște tablete pe care orice doritor să le cumpere la farmacie fără rețetă.

Vorbind însă serios: atacul karmic este chiar acel caz în care trebuie să mergi la specialist și să intervii hotărît în energetică. Dacă nu aveți încredere în mine adresați-vă duhovnicului dumneavoastră. Nu credeți în duhovnici, mergeți la psihiatru, numai nu lăsați lucrurile să curgă de la sine, nu se resorb singure și nu trec mai departe ocolind. Nu veți alunga blestemul, vor avea de suferit copiii și nepoții voștri!

Și, în sfîrșit, **atacurile biopolare**, pe care le mai putem numi: de autoanulare.

În urmă cu vreo jumătate de an m-a căutat cu rugămintea de a îndepărta deochiul o tînără foarte frumoasă, plinuță, brunetă cu ochi albaștri, de douăzeci și trei de ani. Avea mîna stîngă în ghips. De peste șapte ani se ocupa cu deltaplanorismul și deși suferise de cîteva ori accidente serioase nu avusese decît mici contuzii și leziuni. Și iată că dintr-o dată capătă trei fracturi de diverse grade. La analiză s-a dovedit că energetismul ei se afla într-o stare lamentabilă, în mod surprinzător în dezacord cu exteriorul înfloritor, și totuși nici o urmă de intervenție străină nu a putut fi detectată. Bănuind că era vorba despre agresiunea unui vampir puternic asupra pacientei, am încercat să o întreb cu tact despre cunoștințele ei și am descoperit un fapt interesant: s-a dovedit că se căsătorise nu de mult timp cu un bărbat care-i repugna fizic, dar avea o funcție înaltă în federația sportivă și în mod corespunzător era bine situat material. Bazîndu-se pe argumente raționale, fata avea în vedere, după căsătorie, o carieră sportivă rapidă uitînd de fapt că omul nu este doar logică aridă, ci și biocîmpuri subtile, sentimente, corp, suflet! Cheltuindu-și forțele și emoțiile în lupta cu propria repulsie, în fapt cu sine însăși, ea își distrusese energetica cu mîinile ei – forțele n-au mai fost aceleași, reflexele s-au înrăutățit și în consecință – traume.

Dau acest exemplu nu tocmai tipic, dar grăitor pentru a arăta la ce duce disprețul de sine. Oricît de ciudat ar suna, fata a avut noroc: simptomele ei nu puteau fi trecute cu vederea. Din păcate, celor cei mai mulți dintre noi modificările cauzate de autodevorare se acumulează în decursul anilor, ieșind la lumină mai devreme sau mai tîrziu ca dureri articulare, ulcere, calviție sau pietre la rinichi și pancreas. Să iei măsuri în astfel de cazuri este tardiv – aura omului începe să semene nu cu un nor auriu sau de smarald ci cu cenușiul gazului de eșapament de la un motor diesel. Energetica formată numai din lacune, iar bolnavul însuși este gata să se împace cu sfîrșitul apropiat și nu este capabil să-și schimbe în mod radical

Scanned with OKEN Scanner

viața de dragul regenerării organismului, în care nu mai crede.

În literatura contemporană există două stereotipuri tocite: „Drumul de țară șerpuind printre pajiști" și „Autostrada dreaptă ca o săgeată". Dar nimeni nu s-a întrebat vreodată de ce înaintașii noștri au preferat cărările șerpuitoare, drumurilor drepte? Oare nu fiindcă pentru organismele vii postulatul „distanța cea mai scurtă dintre două puncte este o dreaptă" nu constituie adevărul absolut? Deprinși cu algebra și analiza, obișnuiți cu logica am început să uităm că ființa omenească este un fenomen ce depășește cu mult cunoștințele adunate de civilizație, că toți sîntem legați într-un singur întreg, atît cu Universul, cît și cu corpusculii cei mai mici rotindu-se în jurul nostru cu o mulțime de ritmuri impuse nouă de stele și planete, dar și născute înăuntrul nostru, uităm că noi toți n-am ieșit de pe o bandă generală, că sîntem diferiți și fiecare om este un univers separat, autonom și irepetabil.

Discuția despre felul în care s-a întîmplat ca rațiunea umană să fie opusă tuturor planurilor, fizic, spiritual, energetic ale propriului organism, iese din cadrul cărții prezente. Voi spune că esența noastră încearcă în permanență să se facă auzită utilizînd toate mijloacele posibile: emoții, dureri, spaime, oboseală. Ascultăm noi această voce?

Nu vă amăgiți cu ideea că natura a pus în creația ei preferată o imensă rezervă de trăinicie: această rezervă este sortită situațiilor extreme, nu pentru o risipă cotidiană.

Nu degeaba mă opresc atît de amănunțit la tema autoanulării: problema este că din momentul concepției copilului și pe durata următorilor zece-cincisprezece ani pînă la maturizarea și separarea completă, pe linie maternă se păstrează un cîmp energetic comun și pe cît va fi de trainic acesta depinde numai de dumneavoastră. Este foarte dureros să devii victima răutății cuiva, dar de două ori mai supărător să suferi din pricina propriei neglijențe și de trei ori mai mult să devii din prostie vampirul propriului copil.

La timpul meu am avut fericita ocazie de a cunoaște un grup de specialiști coreeni de la firma Samsung care lucrau în Leningrad. Toți, desigur, erau buddiști. Pentru cei care nu prea sînt familiarizați cu această confesiune voi aminti trei dintre principiile fundamentale: buddistul nu trebuie să pricinuiască vreun rău cuiva nici măcar în gînd; buddistul trebuie să tindă spre a deveni maestru în domeniul său; buddistul este obligat să fie fericit. Prin urmare firma *Samsung* pretinde de la angajații săi o disciplină strictă și fidelitate (abnegație). Sub formă de exemplu voi spune că în fiecare săptămînă toți slujbașii se adună să se roage pentru binele firmei,

Scanned with OKEN Scanner

iar în fiecare zi dau examene la pregătirea fizică, istoria firmei, specialitatea proprie şi ştiinţa de profil pentru ocupaţia respectivă. În afară de acestea, pe măsura avansării în posturi de conducere, pentru a susţine renumele firmei proprii trebuie să se folosească de maşini tot mai prestigioase, să se mute în locuinţe cît mai impozante şi să se odihnească în staţiuni cît mai luxoase. Spre uimirea mea am aflat că ultimele concepţii adesea servesc drept motiv pentru a le refuza lucrătorilor posturi de conducere. Dacă un coreean consideră că traiul în afara oraşului îl face să se simtă un om mai fericit decît în centrul Seulului atunci mai degrabă refuză avansarea decît să consimtă la o schimbare obligatorie de decor!

Cinstit vorbind, i-am invidiat adînc pentru capacitatea aceasta de a-şi păstra echilibrul sufletesc! Vă puteţi închipui un director sovietic care s-ar duce să fie portar numai pe motivul că lucrînd în zorii zilei se simte mai fericit? De aceea şi durata de viaţă în ţara noastră abia depăşeşte şaizeci de ani, iar la ei se apropie de optzeci.

Experienţa Coreei şi Japoniei care şi-au păstrat tradiţia reunirii principiului natural cu raţiunea dovedesc încă o dată un adevăr evident: membrana energetică integrală nu poate fi practic prejudiciată de un atac nepremeditat şi extrem de greu poate fi străpunsă de o acţiune dirijată. Menţinînd echilibrul dintre raţiune, spirit şi corp, Homo sapiens-sapiens este apt să-şi conserve pînă la adînci bătrîneţi sănătatea şi dinamismul fără să aibă importanţă dacă trăieşte în linişte şi singurătate pe malul oceanului sau în centrul unui megalopolis industrial. Sau consideră cineva că Seulul este un sătuc liniştit pe înălţimi de munţi?

Chiar despre felul în care i se poate forma copilului în creştere o energetică sănătoasă, cum să-l ajutăm să-şi menţină echilibrul vreau să vă povestesc. Fiind un om practic mă voi abţine de la descrieri de metodici psihotehnice magice şi meditative complicate şi greu de îndeplinit fără un profesor experimentat. Sfaturile mele sînt simple, uşor de înţeles şi de o înaltă eficienţă. Sper sincer că părinţilor care vor citi aceste rînduri şi copiilor lor nu le va mai trebui vreodată ajutorul tămăduitorilor şi al magilor albi.

Scanned with OKEN Scanner

APĂRAREA COPILULUI PÎNĂ LA NAŞTERE

Concepţia

Dacă aţi luat hotărîrea să vă continuaţi pe dumneavoastră şi pe cel iubit într-o nouă fiinţă vă propun să luaţi în considerare cîteva sfaturi.

Să alegeţi ora şi locul în care să apară pe lume această o nouă scînteie, care să poarte părticele din voi amîndoi, este foarte important – doar din această clipă începe numărătoarea unui întreg destin omenesc. Merită să-l supuneţi unui risc suplimentar doar pentru că aţi obosit sau sînteţi într-o dispoziţie proastă, sau vă doare capul şi toţi cei din jur vă enervează prin simpla lor existenţă? În definitiv nu ne hotărîm chiar atît de des în această viaţă pentru un astfel de pas! De ce să nu-l transformăm într-o sărbătoare, în ceva special, de ţinut minte, şi neaşteptat; ceva ce va da un prim stimul considerabil dezvoltării viitorului dumneavoastră copil şi-i va furniza un impuls energetic primar puternic.

Se poate, de pildă, să vă duceţi într-un codru de răşinoase, luminos şi transparent, saturat de energetism şi plin de miresme, puteţi să vă aşezaţi pe malul unui lac de pădure sau al nesfîrşitei mări, primăvara puteţi să ieşiţi pînă la livezile de meri în floare. Ştiu o pereche tînără care a conceput un bebeluş încîntător urcaţi pe acoperişul unui bloc înalt

„Mai aproape de soare şi cer" după spusele lor. Şi încă se mai poate organiza o serată intimă la lu-mina lumînărilor…

Pesemne ultimul sfat va pus puţin pe gînduri, cum de s-au regăsit ală-

Scanned with OKEN Scanner

turi acoperişul sub un cer se-nin şi intimitatea penumbrei din dormitor? Să recurg la un exemplu.

Cunosc o pereche. Amîndoi sînt de vîrstă mijlocie, cresc două fiice. Soţiei, mensual, pe lună plină i se îmbunătăţeşte starea de spirit, dispoziţia, creşte tonusul general. Pe fiecare dintre fiice a născut-o într-o noapte cu lună plină. Fiecăreia dintre micuţe i-au dat dinţii la lună plină şi în ajun de lună plină au făcut primii paşi. Pe partea soţului însă toate rudele simt la acest moment oboseală, se chinuie cu insomnii, bărbatul însuşi se ascundea în depărtata copilărie de lună în pivniţă. Cum poţi să stabileşti pentru o astfel de pereche ceasul nimerit? Mărturisesc că l-am întrebat pe el: „Cînd trebuie să faci dragoste ca să iasă nişte fiice atît de minunate?" la care, nu fără umor, mi-a răspuns: „întotdeauna!" cu care în treacăt a dezvoltat un alt postulat: înainte de momentul concepţiei este bine să te abţii de la intimităţi patru-cinci zile.

Iar dacă este să fim serioşi nu există o reţetă unică pentru toţi. Mai mult decît atît, nu rareori femeile (şi într-o asemenea situaţie starea lor este foarte importantă) nu ştiu singure ce vor cu adevărat. Cineva poate fi tentat de culorile aurorei pe malul rîului în braţele sortitului şi să primească în loc de plăcerea aşteptată oboseală. Unele persoane preferă confortul dormitorului şi se vor chinui apoi de zăbuşeală cu fereastra deschisă şi cu ventilatorul în funcţiune.

Pentru a evita astfel de „controversă" cu sine vă propun să faceţi un test foarte simplu pentru care vă trebuie doar o monedă obişnuită. Este de preferat să-l faceţi în singurătate întrucît să te păcăleşti pe tine însuţi este mai greu decît pe cei din jur. În afară de asta trebuie să încercaţi să vă liniştiţi, nu pentru mult timp, şi să vă eliberaţi de gînduri colaterale.

Întîi cheltuiţi cîteva minute analizînd ceea ce este mai plăcut pentru dumneavoastră: să vă întîmpinaţi ceasul festiv sub soarele cald al amiezii sau într-o penumbră intimă. Apoi mizaţi: „Pajura – natură şi soare, cap – miez de noapte şi dormitor". Aruncaţi cu banul. Concentraţi-vă, aşteptînd rezultatul. Aruncaţi o privire monedei. Şi aşa, văzînd ce a căzut analizaţi-vă reacţia. Dacă resimţiţi o uşoară dezamăgire înseamnă că veţi proceda invers; dacă apare o uşurare este exact ceea ce trebuie. Se prea poate, şi nu mică vă va fi uimirea cînd veţi descoperi că toată viaţa v-aţi considerat o pasăre de zori-de-zi şi în realitate aparţineţi oamenilor de noapte sau invers. Acest test simplu şi eficient vă va prinde bine dacă nu vă pregătiţi să duceţi o luptă împotriva propriei energetici pentru beneficiul unor norme generale sau proastei obişnuinţe.

În acea clipă, cînd moneda nu a căzut încă, raţiunea pentru o secundă

Scanned with OKEN Scanner

își întrerupe construcțiile logice fără de sfîrșit și așteaptă rezultatul. În momentul căderii resimți un val de emoții neacoperit de șuvoiul conștiinței. Mulțumită acestei „ferestre" în rătăcirea neîntreruptă a gîndurilor veți putea măcar pentru o clipă să stabiliți un contact direct cu esența energetică subtilă a dumneavoastră, cu nevoile instinctive ale propriului organism. Dacă nu aveți intenția să vă ocupați cu autodesăvîrșirea spirituală profundă, un astfel de test este întru-totul de ajuns pentru a menține echilibrul interior și a nu vă lăsa la îndemîna modei și reclamei unei civilizații urbanizate. Ceea ce este necesar din progres, ființa dumneavoastră va primi cu recunoștință, partea nocivă o va refuza, iar dumneavoastră veți păstra energetismul pentru lucruri mai importante decît mestecarea unor tablete inutile sau transpirarea sub multiplele discuri ale unor haltere.

Apărarea în timpul sarcinii

Perioada cea mai periculoasă și cea mai plină de responsabilitate din viața oricărui om o constituie primele săptămîni și primele luni de la momentul concepției – perioada apariției cîmpului său energetic și crearea bazelor dezvoltării organismului. În acest timp fătul nu este capabil încă să se apere în nici un fel și se lasă ușor influențat de mediul exterior. Dacă n-ar fi biocîmpul salvator al mamei nimeni dintre noi nu ar fi „trăit" pînă la ora nașterii sale. Este firesc, în primele patru-cinci luni scînteia de viață zămislită are nevoie de o protecție și susținere speciale.

În regiunile rurale ale Chinei de Nord există un astfel de obicei: în situațiile în care nevasta este însărcinată, iar bugetul familiei lasă loc pentru mai bine, bărbatul se așează în fața ei și începe să-i vorbească copilului încă neconceput că acum tim-purile sînt proaste, nu au de mîncare, este greu cu îmbrăcămintea, cu locuința, că un om în plus acum nu este oportun, că ar fi mai bine să aștepte puțin. Practic întotdeauna după așa ceva fătul „se resoarbe"!

Iar acum gîndiți-vă: dacă și *cuvîntul* este capabil să-l convingă pe copil să se întoarcă în neființă, cu cît mai viguros va crește micuțul, cu cît mai sănătos și mai energic va deveni dacă și cuvîntul îl va susține în dezvoltarea lui!

Dragi tați! Încercați măcar o dată pe zi să vă așezați în genunchi în fața soției, să-i mîngîiați încet și cu grijă abdomenul și să-i povestiți copilașului ascuns acolo cît de mult îl iubiți, cum îl așteptați, rugați-l să crească

Scanned with OKEN Scanner

sănătos şi puternic, să nu se neliniştească pentru viitorul său. Puteţi chiar să vă lăudaţi că i-aţi găsit un cărucior sau un pătuţ frumos, că va avea hăinuţe călduroase şi frumoase şi mai mult, scutece noi. Patru-cinci minute sînt suficiente, deşi nu dau o limită pentru maximum de comunicare.

Atrag atenţia în mod special asupra faptului că acest lucru trebuie făcut serios şi cu dragoste, altfel mai bine deloc. Sînt de neadmis ironiile sau perfidiile sau neîncrederea într-un astfel de contact. Magia nu iartă încălcarea ritualului. Dar avem de-a face cu magia aflată la îndemînă şi atît de împletită cu viaţa de fiecare zi încît n-o mai conştientizăm. Doar că nu trebuie să ne speriem, dacă îl iubiţi cu adevărat pe viitorul copil puteţi fi convins: contactul va fi reuşit.

Cu deosebire important este acest ritual în cazul perechilor ce trăiesc în păcat. Taina cununiei constă în reunirea şi completarea reciprocă a cîmpurilor energetice, de aceea copilul venit în interiorul căsă-toriei deja are o imagine a energeticii tatălui şi este capabil să-l recunoască pe tată. Dacă între tată şi mamă nu există nici o legătură în afară de o ştampilă în paşaport (şi uneori nici aceasta) atunci părintele trebuie să depună eforturi pentru ca urmaşul să-i simtă existenţa şi să înceapă construirea unei legături energetice. Cea mai bună perioadă pentru asta sînt primele patru luni de sarcină.

În orice caz reamintesc, că este tîrziu să daţi fuga la biserică după „pirostrii" după conceperea fătului, agitaţia legată de reconstrucţia energeticii mamei nu face decît să întîrzie dezvoltarea copilului.

Încă un moment important în perioada de început a sarcinii se deosebeşte a fi alegerea locuinţei.

Mai întîi, în această perioadă nu este voie să se schimbe vatra strămoşească oricît de paradisiac ar fi noul sălaş.

O cunoştinţă, geofizician, a fost o dată într-o deplasare în Africa, se pare în Kenya. S-a întors fără un dinte în gură. La întrebarea ce s-a întîmplat a recunoscut: „Am mîncat ananas în nesimţire. Întîi n-am dat atenţie dinţilor înegriţi, apoi a fost prea tîrziu".

Ananasul măcar poate fi văzut şi refuzat, dar cum să eviţi răbufnirile şi căderile magnetice sau anomaliile radiante? Dezvoltîndu-se, copilul se conformează particularităţilor cîmpurilor locale energetice, magnetice, radioactive, duratei zilei şi intensităţii luminii solare, compoziţiei apei şi aerului, gradului de saturaţie informaţională. El trebuie neapărat să se nască în acele locuri în care se duce sarcina! Dacă în timpul acestei perioade vă e dat prin minte să vă refaceţi sănătatea în staţiunile de pe malul Mării Negre şi apoi v-aţi întors acasă în Vologda, fiţi gata că nu o

Scanned with OKEN Scanner

singură lună copilul va plînge, va dormi prost și va refuza mîncarea nefiind capabil să înțeleagă unde a nimerit. Și se prea poate ca pînă la sfîrșitul vieții să nu se adapteze condițiilor locului natal.

Locul ideal pentru purtarea sarcinii este desigur viitoarea lui casă. Dacă trăiți totuși într-un oraș aglomerat sau lîngă o fabrică mai bine să ieșiți în natură la aer curat, în cîmpuri nepoluate energetic și informațional. În acest caz nu este recomandabil să vă îndepărtați de casă mai mult de două sute cincizeci – trei sute de kilometri. Trebuie să rămîneți în limitele sectorului climatic și informațional propriu. Amatorilor de odihnă pe malul mării din Sanct-Petersburg le sugerez de obicei să prefere lacul Ladoga cu orizonturile lui nu mai puțin nesfîrșite, dar aflat la două ore de oraș sau, și mai bine istmul Karelia cu lacul și pădurile lui de conifere. Moscoviților le recomand stațiunile din raionul Barvihi – locuri de lîngă încă curatul rîu Moscova, cu lacuri frumoase și codri de rășinoase înmiresmați. Cred că locuitorii altor orașe pot și ei să găsească nu departe de ei rășinoase și lacuri.

Insist în mod special asupra pădurilor de conifere pentru că acești arbori sînt realmente o pompă de energie cosmică și de aceea alături de ei tînăra mamă, al cărei organism trebuie să lucreze pentru doi, se va simți ușurată.

Al doilea fapt important este prezența în apropi-ere a unui rezervor de apă viu. Apa în care s-a născut viața este mama noastră comună din vechime și contribuie eficient la normalizarea energeticii cîmpurilor. Nu trebuie să mergem departe pentru con-firmări: aruncați o privire celei mai apropiate plaje, acoperite de trupuri dezgolite și întrebați-i pe oamenii aceștia ce îi cheamă pe malul rîului sau al mării? Cu greu veți putea primi un răspuns cîtuși de puțin logic, căldura este un motiv să te ascunzi la umbră și să mănînci înghețată, nu să te trambalezi prin tot orașul la cine știe ce plajă comună sau chiar și prin jumătate de țară spre mare din sud. Toată treaba stă în tendința instinctivă către o racordare energetică – o necesitate inconștientă de a petrece cîteva ceasuri pe săptămînă lîngă un mare volum de apă.

Energia puternică a rezervoarelor acvatice duce la aceea că într-un fel, ele multiplică înăuntrul lor starea ambiantului înconjurător. Pînă și un lac nimerit într-o zonă geopatogenă devine „neînsuflețit": apa din el amintește de un lichid vîscos, miroase urît, algele se înnegresc, iar dintre vietăți nu mai rămîn decît larvele de țînțari și vibrionii holerici. Alături de ele pînă și un om sănătos se simte nu în cea mai bună formă – astfel de „mortăciuni" înghit energia ca niște pitoni – iar femeia gravidă este mai

Scanned with OKEN Scanner

bine să-l ocolească de la multe leghe. În acelaşi timp un simplu rezervor de apă pentru incendii, săpat într-o zonă activă energetic nu se înnămoleşte cu deceniile, nu se acoperă de mătasea broaştei, în el se desfac nuferii şi creşte urzica de baltă, înoată mici caraşi, se bălăcesc bobocii de raţă. O asemenea oglindă de apă te ademeneşte ca un far micuţ: „Vino aici, aici este bine!", şi chiar spre astfel de „ferestre" curate trebuie să te orientezi cînd îţi alegi locul de odihnă.

Să restrîngem puţin tema. Ce locuri dintr-o incintă sînt mai potrivite pentru o gravidă?

În sectoarele largi şi regiunile întinse, zonele nocive şi benefice depind de structura ambientului, de faliile adînci, de zăcămintele diverselor minerale. Asemenea regiuni se măsoară în kilometri, sau chiar în zeci de kilometri. Totuşi şi în limitele camerei există zone geopatologice şi zone active biologic chiar dacă au variaţii energetice mai mici. Cînd vă amplasaţi patul, fotoliul, scaunul preferat pe care aveţi de petrecut mai multă vreme încercaţi să ţineţi seama de asemenea detalii şi să alegeţi locurile sănătoase.

Există multe mijloace de a evalua ambientul dintr-o casă. Propun la alegere trei:

1. Luaţi un fir de aţă de vreo patruzeci de centimetri lungime, legaţi de el o verighetă şi faceţi înconjurul camerei. În unele locuri inelul va începe să balanseze, în altele să se răsucească. Sînt zone neprielnice.

2. Luaţi o vergea metalică de vreo jumătate de metru, măsuraţi o treime din lungime şi îndoiţi vergeaua în unghi drept. Se obţine un simplu „crăcănel". Cu ajutorul unor asemenea instrumente prospectorii caută apa sau minereul, căutătorii de comori – aurul, geologii economisesc timp şi bani pentru forarea sondelor. Cu ajutorul „crăcănelului", spre deosebire de inel, trebuie să vă concentraţi asupra căutării. „Crăcanul" trebuie ţinut cît mai lejer fără a fi strîns şi apucat de partea mai scurtă astfel încît partea lungă a baghetei să stea paralel cu podeaua, şi concentraţi-vă asupra faptului că vreţi să găsiţi zonele benefice şi daţi un ocol camerei. În locurile avute în vedere „crăcanul" se va răsuci. Cu cît este mai activ locul descoperit cu atît este mai mare unghiul de abatere.

3. Dacă aveţi în casă o pisică puteţi să renunţaţi cu totul la căutări complicate. Energetica felinelor este direct opusă celei umane – nu degeaba mîţele erau suspectate de legături cu forţele necurate şi în unele vremuri le ardeau pe rug. Acele locuri în care pisicuţa dumneavoastră preferă să doarmă, să stea sau să se tăvălească din timp în timp sînt geopatogene.

Scanned with OKEN Scanner

Acum - despre alimentație:

Cu ananasul sper că v-ați lămurit, există și alte fructe exotice ce ascund surprize neașteptate. Nu aveți de ce să-i dați organismului dumneavoastră în perioada cea mai plină de răspundere, dureri de cap, aducîndu-i alimente necunoscute care în plus conțin o informație necunoscută înainte, adusă de la un alt capăt al lumii. Precis că fiecare om a avut ocazia să guste fructe tropicale misterioase și exotice, după care firește că a trebuit să alerge la toaletă. Aveți în vedere că după fiecare confuzie în energetica dumneavoastră rămîne o lipsă considerabilă.

Ceea ce-și poate permite un adult format, îi va cauza o daună vizibilă sănătății copilului în dezvoltare. Folosiți numai alimente obținute în banda dumneavoastră climatică! În caz ideal, de pe propria parcelă. În grădinile noastre se umplu de energie solară merele și vișinele, morcovii și ridichile de lună, căpșunii și zmeura, cartoful și usturoiul, reventul și pătrunjelul cu mărarul. Orice gurmand își poate alege ceva pe gustul său! Se poate trăi un an și fără banane.

O discuție separată despre carne. În zilele noastre a devenit o modă să ne îndeletnicim cu vegetarianismul. Aveți în vedere, copilul nu este vinovat pentru prezența principiilor morale sau convingerilor religioase în cazul dumneavoastră. Hrana pe bază de carne este esențială pentru om de cînd lumea, este un concentrat de energie cu acuitate necesar și mamei, și copilului. Pînă și biserica în timpul sarcinii o absolvă pe femeie de respectarea postului.

Ce fel de carne să preferați? Fără discuție pe cea de la țară, crescută în curte.

Au fost timpuri cînd a trebuit să trăiesc la țară și am avut deosebita cinste să fac acolo cunoștință cu Saşka, alcoolicul fără de nădejde al locului. Și vin o dată la Saşka și el era treaz! A reieșit că-și luase doi purcei și nu mai bea, nu fuma, își îngrijea favoriții, îi hrănea, îi alăpta, le făcea culcuș de fîn și țarc pentru plimbări. Cel care a fost în fermele industriale de porci unde împărțiți în cuști, hrăniți pe bandă, spălați cu dușul automat, se îngrașă niște componente vii ale unei producții mecanice, acela va simți imediat diferența. Crescute într-o curte țărănească, păstrînd în memorie grija omenească, obișnuite cu lumina și fie și cu o libertate relativă, animalele de țară aduc în planul energo-informațional considerabil mai multe foloase decît un produs al unei civilizații mecanice.

În plus animalul de casă nu trece prin fluxul morții în timp ce același porc este alungat din adă-postul cald cu hrană și dus la combinatul de carne unde nu înțelege nimic și, înțepenit de groază, scos din micul lui univers,

Scanned with OKEN Scanner

în stare de şoc, este dus la tăiere. Mi se poate replica, pe bună dreptate, că în natură orice fiinţă vie căzută în labele prădătorului este nevoită să treacă prin agonie, iar înaintea sfîrşitului să trăiască deplin şi spaima, şi durerea, să-şi încordeze ultimele puteri, să sufere şi să-şi piardă ultima speranţă...Da, n-o să vă contrazic. Din punctul de vedere al naturii lipsite de patimi carnea din combinat este la fel de valoroasă ca şi cea dobîndită la vînătoare de strămoşii noştri îndepărtaţi. Cu toate acestea, fiinţa vie care nu se aşteaptă să moară, obişnuită să primească de la oameni numai hrană şi mîngîieri, incapabilă să înţeleagă ce se întîmplă cu ea dint-o dată, din punct de vedere energetic este mult mai curată decît aceea care a trecut prin toate pragurile torturii. Nu degeaba, chiar nu degeaba populaţiile primitive executau ritualuri „de purificare" a vînatului răpus, de împăcare a jertfei cu vînătorul, iar multe religii (islamică, hindusă, unele direcţii din buddism) pînă astăzi interzic în alimente carnea, dacă animalul nu a fost ucis corespunzător cu anumite cerinţe.

De la hrana simplă să trecem la hrana spirituală. În toată perioada graviditătii, dar şi a alăptării este bine să evitaţi vizionarea şi lecturarea unor subiecte cu scene de cruzime, sînge şi violenţă, de asemenea a melodramelor. Nu este o greşeală de tipar: melodramele cu neabătutele lor îmbolnăviri incurabile, cu trădarea prietenilor, cu mişelia seducătorilor şi despărţirile cronice de cel iubit nu stimulează deloc forţele protectoare ale orgánumului. Nu uitaţi: într-o melodramă reuşită îi compătimiţi pe eroi, adică asta înseamnă că pe dumneavoastră vă înşeală, vă violează, vă despart! Aici nu sînt, poate, crime îngrozitoare şi extremităţile sfărîmate, dar încărcătura emoţională negativă o veţi primi din plin. Mai bine comutaţi pe comedii sau scenarii poliţiste uşoare în genul scrierilor lui Agatha Christie sau Conan Doyle. Nu are rost să refuzaţi S.F.-ul din zona viitorului îndepărtat – acolo totul este atît de rupt de viaţă că nu poate fi vorba de nici o compătimire. Temele de documentare ştiinţifice – libertate maximă. Chiar vă puteţi folosi de prilej pentru a vă iniţia în vreo ştiinţă, numai să nu vă obosiţi. Să învăţaţi cu o mare doză de lene, ca să zicem aşa.

Către a cincea lună veţi începe să simţiţi cum viitoarea dumneavoastră odraslă începe încet să împingă cu piciorul şi să se rotească alegîndu-şi un loc mai comod. Asta înseamnă că prima etapă a evoluţiei s-a terminat, fătul îşi constituie o personalitate, cîmpul energetic începe să se delimiteze. A venit perioada cînd nu numai mama îi apără pe amîndoi cu cîmpul energetic ci şi micuţul îşi aduce contribuţia lui. De acum nimeni nu-l va mai putea convinge „să se nască mai tîrziu", de acum are gusturile lui personale, preferinţele şi părerile lui. Se poate considera că este un om în

Scanned with OKEN Scanner

toată regula, a crescut!

La această etapă copilul nu mai este o ființă atît de neajutorată cum a fost la început și mama se poate destinde puțin: de exemplu să-și diversifice meniul nu numai cu produse locale, dar și cu fructe de import, să cumpere nu doar carne de la țărani, ci și una obișnuită de la combinatul de carne. Poate să meargă la teatru sau în vizită, să întîrzie la o prietenă.

În această perioadă, dacă moralul este bun, nu mai este cazul să vă temeți de un deochi spontan sau de un atac intenționat din partea invidioșilor și puteți spune deschis și plină de curaj: „Așteptăm un copil!"

Dacă este să dăm sfaturi generale asupra comportamentului în timpul graviditățiii le putem reduce la următoarele: Nu vă supuneți riscului, nu mai sînteți singură și de hotărîrile dumneavoastră depind doi, sau poate și mai multe vieți. Ascultați atentă vocea interioară: dacă nu vă place vreun aliment nu-l mîncați; dacă nu vreți să vă plimbați, nu vă plimbați; dacă vreți să vă încălziți la soare, încălziți-vă și nu vă grăbiți nicăieri. Țineți minte, toate regimurile, sfaturile, recomandările există pentru dumnea-voastră, nu dumneavoastră pentru ele. Îndatorirea dumneavoastră de bază este să vă simțiți fericită, tocmai în aceasta rezidă garanția sănătății dumneavoastră și a bebelușului dumneavoastră.

Scanned with OKEN Scanner

NAŞTEREA COPILULUI

La maternitate sau... ?

Unde trebuie să aibă loc?

Energia, ca şi substanţa materială are însuşirea inerţiei şi posedă o memorie specifică. Însă substanţa din care este constituit corpul conservă viteza sau căldura, în timp ce energia conservă informaţia ce alcătuieşte obiectul. Această însuşire anume ne permite să vorbim despre legăturile dintre obiectele care se găsesc în vecinătatea omului o perioadă îndelungată de timp şi personalitatea lui, starea lui în viitor. Cîmpul energetic este ca un lut moale în care urma lăsată ne vorbeşte despre greutatea animalului trecut pe aici, despre graba sau liniştea lui, despre direcţia deplasării. Cu cît animalul a petrecut mai multă vreme într-un singur loc cu atît mai multe urme a lăsat, cu atît mai multe va putea să ne spună despre el un vînător rutinat.

Cîmpul energetic al unui obiect de îndelungă folosinţă se „pătrunde" complet de biocîmpul posesorului şi este capabil să vă alipească ceva de la stăpînul anterior. Cinci-şase „paraziţi" de la posesorul de dinainte şi obiectul devine pur şi simplu periculos! De la fiecare stăpîn puţină otravă şi giul-giul pentru ultimul stăpîn este gata.

În acest sens cele mai periculoase locuri pentru om se dovedesc a fi spitalele şi policlinicile: fiecare vine aici cu dureri şi boală, iar informaţia se adună transformîndu-se treptat într-un răpitor energetic, uite-aşa o

Scanned with OKEN Scanner

amibă de mare ce-l învăluie pe fiecare musafir preparîndu-l pentru boală. Aura spitalicească de obicei este atît de puternică încît pînă şi oamenii nefamiliarizaţi cu extrasenzorialul, o percep fără nici o pregătire. Cînd încerci să-ţi imaginezi că în măruntaiele unei asemenea „tumori" apare pe lume un individ lipsit de apărare cum este prucul, te cam trec fiorii...

Plecînd de la aceste considerente în zilele noastre foarte mulţi terapeuţi recomandă să-i daţi copilului viaţă nu pe masa de naşteri, pătrunsă de mirosul de medicamente şi dezinfectant, ci în apă, în energia ei vitală şi analgezică, cu hidroimponderabilitatea ei, sau în natură, sau în definitiv acasă, unde după cum se ştie şi pereţii te ajută. Cum să procedezi? Să urmezi astfel de sfaturi sau nu?

Cu numai o sută de ani în urmă o astfel de întrebare nu se punea, dar de atunci multe s-au schimbat. Acum majoritatea femeilor nu trebuie să care de la fîntînă acasă cîte cincisprezece-douăzeci de găleţi de apă pe zi, nu trebuie să bată rufele cu maiul şi să mulgă laptele, nu trebuie să facă focul în sobă şi să frămînte în fiecare dimineaţă aluatul. Nu trebuie să traverseze pe jos tot oraşul cu greutăţi pentru bărbat, sau să tropăie prin centru după cumpărături pe care nu le poţi găsi în prima dugheană. Acum munca se face în cea mai mare parte pe scaun, destinderea pe divan, iar odihna în pat. Iar apoi, la vremea naşterilor se dovedeşte dintr-o dată că muşchii uterini nu au destulă forţă să împingă copilul! şi cine va face în pădure, în cazul acesta, o cezariană? Iar un „travaliu slab la naştere" se găseşte mai peste tot. Şi nu numai asta: la o hemoragie uterină femeia poate să piardă pînă la doi litri de sînge în trei – patru minute şi moare în mod iminent; procidenţa de cordon sau dezlipirea placentei, fără o intervenţie medicală rapidă îi sufocă pe micuţi încă înainte de prima inspirare; o poziţie incorectă a fătului poate deveni cauza decesului şi a mamei şi a copilului. În ultimii ani complicaţiile la naştere se întîmplă aproape în jumătate din cazuri! Ceea ce în sala de naşteri provoacă nişte minute neplăcute, în apa caldă, curată şi transparentă a celui mai frumos lac, sau pe malul mării se poate transforma într-o moarte pentru amîndoi.

Desigur, cel mai simplu ar fi fost să tac asupra acestei teme sau să mă erijez într-un teoretician de înaltă clasă – să-mi încreţesc fruntea a cugetare adîn-că, să desenez grafice de acumulare a potenţialului negativ în funcţie de vechimea spitalului şi să mă eschivez de la a da un răspuns, lăsîndu-i pe părinţi să se frămînte singuri asupra celor auzite şi să rişte după propriul nivel de înţelegere. Voi spune în schimb direct ceea ce contravine legilor securităţii energetice: trebuie să naşteţi la maternitate. După cum în cazul blestemului pe neam trebuie sacrificată trăinicia apărării energetice şi tre-

Scanned with OKEN Scanner

buie mers după ajutor la specialist, aşa şi la naşteri mai bine riscaţi biocîmpul, decît să vă pierdeţi viaţa din cauza unui accident prostesc. În cele mai multe cazuri nu este greu să restabileşti energetismul slăbit al copilului. Să readuci în această lume un răposat este imposibil.

În SUA, Marea Britanie şi multe alte ţări dezvoltate există case de naşteri speciale, în mod esenţial diferite de ale noastre prin aceea că în ele se acordă un ajutor medical de înaltă specializare. La naştere, lîngă mamă se află o moaşă experimentată şi în apropierea casei o salvare, în permanenţă. Dacă apare cea mai mică problemă ce necesită ajutor, femeia este imediat „îmbarcată" în salvare şi în decurs de trei-patru minute ajunge la cel mai apropiat spital. Într-un sistem atît de organizat femeile care trăiesc bucuria maternităţii rămîn în casa de naşteri, iar cele la care apare informaţia negativă a îmbolnăvirii sînt imediat îndepărtate. O tehnologie foarte simplă, care permite menţinerea în astfel de stabilimente a unui înalt nivel de energetică pozitivă, o aură de bucurie şi fericire.

În ţara noastră medicina nu se interesează de problematica bioenergiei şi despre amenajarea unor asemenea case de naşteri, deocamdată din păcate, nu poate fi vorba. Dar sub formă de consolare vă comunic că mortalitatea în stabilimentele mai sus pomenite este cu 70% mai mare şi de aceea multe paciente preferă totuşi casele de tip „spitalicesc". Dar ele măcar au de unde alege! La noi nu există o astfel de alegere şi pentru evitarea unei posibile tragedii femeia trebuie să facă unele sacrificii şi să se lase pe mîinile medicinei oficiale.

Pregătirea pentru venirea pe lume a copilaşului

Să ne îndepărtăm totuşi de gîndurile triste şi să trecem la o temă mult mai plăcută : cum să pregătim camera pentru venirea în ea a noului-născut?

Această grijă se lasă în principal tatălui – el trebuie să cureţe locuinţa de depunerile bioenergetice anterioare, să o facă neutră pentru momentul sosirii bebeluşului. Biocîmpul micuţului este încă prea slab, instabil - nu avem de ce să provocăm energiei formate o luptă cu tabloul informaţional existent. Mai bine să se dezvolte împreună.

În primul rînd stabiliţi dacă în casa dumneavoastră există „locuitori neluaţi în evidenţă": duhuri, formaţiuni energetice stabile, fantome în cele din urmă. În pofida părerii răspîndite, fantomele şi duhurile sînt apariţii

Scanned with OKEN Scanner

destul de comune, doar că în majoritatea lor sînt entități foarte slabe energetic, care pînă și în prezența unei intenții răutăcioase nu sînt capabile să producă cel mai mic neajuns. Indiciile apariției în locuință a unor asemenea entități sînt cîteva: întîi, în apartament apare uneori un disconfort, atmosfera pare să-i apese pe locuitori de parcă cineva invizibil îi urmărește; în al doilea, apar sunete inexplicabile, cel mai adesea ciocăniturii, cîteodată zgomot de sticlă spartă sau clinchet de clopoțel; al treilea, în mod constant, pînă și după o curățenie meticuloasă în încăpere plutesc mirosuri neplăcute – în cele mai multe cazuri izuri de putrefacție. Pentru alungarea duhurilor trebuie să vă adresați unui specialist, cel mai bine unui preot (în acest caz apartenența dumneavoastră la creștinism nu este deloc obligatorie).

Dacă fantomele de lîngă dumneavoastră nu s-au instalat atunci pregătirea puteți să o realizați singuri.

Cel mai bine este cînd puteți să-i repartizați copilului o cameră separată. În acest caz se poate cu o săptămînă - două înainte de venirea noului membru al familiei să deschideți pur și simplu fereastra larg, pentru cîteva zile. Iarna, pe o vreme însorită și geroasă ajunge o zi, o zi și jumătate, vara – două zile și pe vreme înnorată trei. Principalul rol în purificarea informațională îl joacă razele de soare și asupra intensității lor trebuie să vă orientați.

După ce se termină curățenia preliminară în cameră trebuie zugrăvit. Nu este neapărat necesar să refaceți podeaua (dacă aveți în plan așa ceva este mai bine să o faceți chiar acum) să văruiți însă tavanul, să schimbați tapetul și să vopsiți lemnăria este extrem de necesar.

Mă voi referi în mod separat la tapet, care trebuie să fie luminos, în tonuri liniștite, fără pete de culoare stridente. Oricît de mult v-ar plăcea desenul cu boboci somptuoși stacojii sau exotice galben-violet, pînă ce copilul nu va împlini măcar șapte ani este mai bine să vă abțineți de la așa ceva. Contrastele puternice de culoare îl vor irita pe micuț, îi vor provoca în subconștient un permanent simț al pericolului și în consecință îi vor reorganiza toată energetica pe o dispoziție agresivă. Nu voi susține că un tapet în culori stridente îl poate transforma pe drăgălașul odor într-un criminal maniac, dar poate foarte simplu să formeze un neurastenic.

Nu produceți experimente inoportune, alegeți pur și simplu un colorit în nuanțe azurii sau verde-salat deschis (nu uitați, cu asemenea culori în cameră vi se va părea întotdeauna mai răcoare decît în realitate) sau roz. Să fie camera copiilor ca o bucată de cer cu nori albi pufoși sau ca o insuliță între valurile oceanului înconjurată de veliere mici, discrete, sau ca

Scanned with OKEN Scanner

o părticică de țară de basm din visele roz. Se pot face multe, important este să mențineți interiorul în tonuri pastelate.

Dacă aveți la dispoziție doar o cameră înainte de venirea bebelușului tot trebuie să zugrăviți proaspăt, doar că aici va trebui să lucrați foarte repede: din momentul în care viitoarea mămică va pleca să nască și pînă la întoarcerea ei va trece catastrofal de puțină vreme, iar treburile sînt multe.

Într-o astfel de situație nu va fi timp pentru o eliminare naturală a depunerilor informaționale și va trebui să recurgeți la una artificială.

Prima modalitate: luați puțin lăstăriș otrăvitor de mlaștină mărunțit (o lingură, două) presărați-l pe o foaie de hîrtie și rulați-l în formă de tub. Aprindeți „țigara" obținută la un capăt și faceți încet înconjurul camerei. Dacă ruloul se va stinge, aprindeți-l din nou și continuați turul din locul în care s-a stins. După ce ați terminat afumarea deschideți pentru vreo zece minute fereastra.

A doua modalitate este mai simplă, dar de ea pot uza numai adepții ortodoxiei: aprindeți o lumînare de la biserică și înconjurați camera. În acele locuri în care lumînarea sfîrîie sau aruncă scîntei va trebui să încetiniți, să insistați puțin. După ce ați ocolit camera puneți lumînarea în centrul încăperii și lăsați-o să ardă pînă la sfîrșit.

Adesea se recomandă să și stropiți colțurile incintei cu apă sfințită, dar trebuie avut în vedere că în acest caz pentru mult timp va fi deformată ade-vărata imagine a amplasării zonelor active energetic sau patogene.

După plecarea viitoarei mame la spital, în nici un caz nu începeți să faceți curat și mai ales să zugrăviți înainte de purificarea energetică a locuinței!

După încheierea zugrăvirii este necesar să stabiliți din nou zonele benefice și geopatogene întrucît în mod sigur s-au modificat amplasamentele. Cîteodată părinții se întreabă cum să procedeze dacă s-a detectat o zonă benefică în plin curent sau într-un colț întunecos și umed; să pună acolo pătuțul fără să ia nimic în considerare sau să-l așeze într-o zonă geopatogenă? Atrag în mod deosebit atenția: zona benefică nu poate fi în curent sau în umezeală, ca situare. Așa ceva apare numai cînd explorarea camerei s-a făcut incorect!

După purificare și ultima zugrăveală este mai bine să nu se mai treacă prin cameră.

În popor se poartă interdicția de a aduna lucruri pentru copilaș înainte ca el să vină pe lume și în aceasta există o înțelepciune adîncă. Așteptînd un oarecare eveniment fericit, închipuiți-vă cum va fi, cum va arăta totul, trăiți acest eveniment în plan mental și nu o dată, ci iar și iar, cheltuind fără

Scanned with OKEN Scanner

voie nișa informațional - temporală și spațială alocată acestui fapt, făcîndu-l ca și cum s-ar fi petrecut cu mult înainte de a se fi întîmplat și în lume nu mai rămîne loc pentru evenimentul real. Nu trebuie să contrazicem credințele populare, abțineți-vă de la agitații excesive pînă la momentul nașterii copilului.

În toate însă, trebuie să existe un simț al măsurii și cîte ceva, foarte puțin trebuie pregătit din timp.

Ar fi de preferat ca viitoarea mamă să-i croșeteze cu mîna ei viitorii botoșei, să-i coasă prima cămă-șuță, primul costumaș, scutecele.

Pentru cămășuță și costumaș trebuie folosită o cămașă de-a tatălui, mai veche, purtată, pentru scutece, așternuturi mai vechi! Repet încă o dată – nu cumpărați pentru ele materiale noi, ci folosiți cearceafuri și articole vestimentare vechi! Prima îmbrăcăminte din viața nou-născutului, tot ceea ce îi va atinge corpul trebuie să poarte energetica părinților, să fie perceput ca familiar, cunoscut, în lumea nouă, încă străină pentru micuț.

Bioenergetica din camera copilului

El deja există, deja sforăie ușor lîngă mama undeva în spitalul mare și străin, dar umerii lui sînt încălziți de cămășuța ce păstrează în ea informația despre mîinile grijulii ale mamei și despre puternica dragoste a tatălui, trupușorul lui este înfășat într-un scutec pătruns de energetica ambilor părinți și el simte că nu este singur, că lumea aceasta nu este chiar atît de străină și necunoscută și de aceea doarme liniștit, adunînd forțe și doar din timp în timp începe să se agite, să-și strîmbe năsucul și să-și răsucească micul cap, încercînd să afle oare unde este el.

În nici un caz nu ghiciți pe viitorul copilului!

Intruziunea în viitor este un proces cu două tăișuri. Încercînd să stabiliți ce va să vină, concomitent îl programați și inevitabil în direcția cea mai proastă căci trăind înainte de vreme momentele plăcute le anulați energetica distrugîndu-le parcă, iar de vă încruntați la cele rele, refuzînd să le admiteți, le conservați necazurilor întreaga putere. Dar asta încă nu este totul: dorind binele în subconștient, „subordonați" viitorul copilului înțelesului pe care îl dați dumneavoastră conceptului de fericire, în timp ce idealurile lui se pot dovedi chiar opuse. Este de două ori mai periculos să vă folosiți de ghicitoare plătite. Cu profesionalismul și experiența lor, în funcție de generozitatea clientului, pot trînti ase-menea lucruri încît toată

Scanned with OKEN Scanner

viața se va duce strîmb și pieziș!

Singurul om care are dreptul să ghicească pe soarta copilului dumneavoastră este el însuși cînd va crește. Și chiar și atunci nu e recomandabil.

Și așa, copilul s-a născut. Mama se află în patul maternității ascultînd respirația pruncului, în timp ce tatăl este plin de treburi.

Întîi trebuie să mobileze camera copilului. Zonele benefice s-au stabilit, de obicei sînt între două și patru într-o încăpere. Locul cel mai bun, firește, se va aloca pătuțului copilului. Este de dorit ca în zona activă energetic să se amplaseze și dulăpiorul în care se vor păstra lucrurile copilului. Măsuța pentru înfășat se cere și ea spre sectorul activ, dar nu este obligatoriu. Micuțul nu va petrece chiar atît de mult timp pe ea și să evite fatal zonele geopatogene, în viață nu reușește nimeni. Organismul oricărei ființe vii este pregătit pentru astfel de mici necazuri și staționarea într-un sector nociv pentru un ceas – două pe zi va fi suportat de micuțul dumneavoastră fără nici cel mai mic rău. La alegerea locului pentru masa de înfășat mai importantă este nu energetica, ci cel mai banal curent.

Plante în camera copilului nu sînt de dorit. Între reprezentantele florei de apartament sînt și vampiri care influențează negativ toate procesele vitale din jur, sînt și unele de leac cu proprietăți tonice, totuși majoritatea plantelor sînt active într-un anume interval din 24 de ore și nocive în altul, iar proprietățile acestea se mai schimbă în unele cazuri și în funcție de anotimp sau ciclu lunar. Dacă nu sînteți specialist-biolog este mai bine să renunțați la „prietenii verzi" în camera copilului – pe cel ce se păzește și Dumnezeu îl apără.

Al doilea lucru esențial este amplasarea oglinzii. Ar putea să pară că obiectul este simplu – geam și amalgam - cu o importanță nu mai mică în istoria dezvoltării umane decît invențiile la fel de elementare – piatra ascuțită pusă în vîrful bîtei care l-a situat pe firavul om pe aceeași treaptă cu cei mai periculoși prădători sau procesul de fierbere a terciului care i-a permis să asimileze cu ușurință sămînța uscată și dură dar atît de hrănitoare.

Oglinda este capabilă să reflecte practic toate formele de energie, radiațiile electromagnetice și informaționale. Din păcate o oglindă „absolută" care să reflecte nu doar „practic" totul este posibilă doar teoretic (este un termen fizic nu magic. Sintagma de „oglindă absolută" se folosește de exemplu la calcularea motoarelor fotonice, a stațiilor de radio, a televizoarelor și fotoelementelor).

Din cauza imposibilității unei reflectări totale, pe suprafața oglinzii –

Scanned with OKEN Scanner

mai exact în **interiorul** ei se formează un strat a cărui grosime tinde către zero, și care nu a devenit încă realitate pervertită, dar a încetat să mai fie realitate adevărată. Din punct de vedere fizic este stratul de plasă rece, explozia din continuumul infinit ce există chiar pe seama energiei pierdute prin reflectare. Această explozie în timp și în volumul informațional este din vechime utilizată de magi pentru experimentele sale ca și în popor pentru tot soiul de ghiciri sau ritualuri vrăjitorești. Oglinda este unul din obiectele materiale cu o permanentă componentă magică și de aceea răspunde la orice influențe vrăjitorești chiar și slabe, nesigure. Amintiți-vă măcar obiceiul ghicitului din noaptea ajunului de Bobotează sau din sărbătorile Crăciunului: cîte activiste-comso-moliste deloc superstițioase, cu totul moderne și sigure pe ele n-au sărit țipînd din încăperea băii unde hotărîseră să se amuze la vreme de seară cu o oglindă și o pereche de lumînări?

Chiar simplitatea utilizării îi atrage la oglinzi pe deținătorii unui alt tip de cunoaștere, chiar ușurința cu care se întemeiază procesele magice și se stabilesc oricare, cele mai incredibile legături, îi ademenește pe neofiți în capcană, făcînd riscante cele mai simple experimente.

Folosind descîntece și ritualuri complicate din vechime, preparînd compoziții chimice, calculînd timpul exact și direcțiile orizontului, desenînd simboluri, puteți lesne să faceți o greșeală – dar în cazul acesta mai degrabă vă veți simți într-o situație stupidă. Precis că oglinda va riposta la comanda incorectă și va provoca o aventură neplăcută.

Exemplu? În ghicitul acela pentru ursit, după primirea răspunsului trebuie stinse lumînările sau culcată oglinda. Numai fugind de acolo, fata din ignoranță, dă drumul „umbrei", dublul întunecat al mirelui ghicit. De obicei, acest dublu merge multă vreme după „mireasă". Nevăzut ziua, începe să apară ca o închipuire noaptea, intră în așternut, atinge corpul din care pricină fetei îi piere somnul, apar senzații neplăcute, se intensifică transpirația și toate acestea durează cîteodată și două luni. Cel mai supărător e că primind „umbra", pe adevăratul logodnic nu-l va mai vedea în viață, astfel încît toate chinurile se vor dovedi zadarnice.

Copilul care se reflectă mereu în oglindă și-și vede imaginea poate declanșa cu totul întîmplător vreunul din mecanismele necunoscute nouă pînă astăzi. Cel mai adesea pruncul ia drept altă persoană propria oglindire, încearcă să comunice cu el în calitate de persoană separată și corespunzător, la nivel subconștient, încearcă să construiască această persoană. Oglinda se implică bucuros în acest experiment și începe să debalanseze energia copilului încercînd să egaleze biopotențialele omului viu și

Scanned with OKEN Scanner

al golemului. Rezultatul – un copil firav şi bolnăvicios. În literatura spaniolă este un caz cu totul ireal cînd părinţii au observat că gesturile şi comportamentul oglindirii băiatului lor se deosebesc de gesturile şi comportamentul copilului însuşi. Catolici autentici, ei l-au dat pe băiat imediat la mînăstire şi soarta lui pe mai departe este necunoscută. Risc o presupunere: fiind în starea de conştiinţă scindată, avînd în dotare un dublu efemer capabil să acţioneze autonom, din copil va creşte un vrăjitor puternic şi nici o mînăstire nu-l va putea ajuta.

Mai des se întîlnesc situaţii în care prin oglindă pătrund în copil entităţi străine din alte timpuri sau spaţii. Aşa ceva se observă de îndată după modificarea comportamentului copilului: pare să fi suferit un salt în maturizare şi devine mai serios. Astfel de „subchiriaşi" pot fi alungaţi cu ajutorul unui preot sau specialist experimentet, dar tot nu este de prea mult bine. Uneori copiii cheamă (sau construiesc?) din oglindă unele entităţi efemere, în cea mai mare parte străini şi cu totul nătînge, dar aceasta este o temă pentru o discuţie separată.

Cred că citind acest detaliat pasaj despre viclenia esenţei oglinzilor deja resimţiţi dorinţa de a le arunca pe toate cît mai departe şi să vă bărbieriţi şi pieptănaţi pe pipăite. Nu este cazul. Adultul se conştientizează ca persoană întrutotul completă, iar reflexia ca pe o simplă imagine şi de aceea nu este chiar simplu să primească energie de la ea. Dar din camera copilului este mai bine să îndepărtaţi astfel de „ustensile", cel puţin pînă cînd copilul va împlini zece ani.

Terminînd cu mobilarea camerei deschideţi oberlihtul – de dorit ar fi să fixaţi lîngă el o creangă de ienupăr sau pelin. Se mai poate pune în colţul pătuţului un căţel de usturoi (în ultimii ani această reţetă a migrat cumva încet şi pe neobservate din cărţile de magie în cele de medicină).

Pe o vreme caldă şi însorită este mai bine să închideţi fereastra, neapărat înainte de a-l aduce pe copil în cameră; iarna sau toamna, calculaţi timpul astfel încît camera să aibă timp să se încălzească. Dacă utilizaţi radiatoare plasaţi-le cît se poate de departe de copil! Aveţi în vedere că orice aparat tehnic emite un cîmp mult mai puternic decît unul biologic şi nu e deloc mai benefic. Cînd aparatele electrice nu sînt în funcţiune scoateţi neapărat ştécherele din priză! Chiar şi la aparatul care nu funcţionează, dar este pus în priză în jurul cordonului de alimentare există în permanenţă un cîmp electromagnetic.

Scanned with OKEN Scanner

Să-l întîmpinăm pe micuţ!

Aveţi nevoie de:
1. Scufiţă.
2. Căciuliţă.
3. Două cămăşuţe –una subţire, alta călduroasă.
4. Costumaş.
5. Două scutece – unul subţire, altul călduros.
6. Triunghi de pînză (colţar).
7. Pătură (îmbrăcată în husă, plic de pînză).
8. Un buchet de flori.

Pregătind lucrurile pentru întîmpinarea copilului, ţineţi minte: toate obiectele care-i vor atinge trupul trebuie să fie sau noi sau confecţionate de dumneavoastră înşivă din lucrurile dumneavoastră! Cel mai bine ar fi, cămăşuţa, costumaşul şi botoşeii să fie lucrate de mînă (aşa micuţul se va simţi mai confortabil), iar tot restul să fie nou, va fi mai frumos pentru dumneavoastră şi cei din jur. Mă voi pronunţa separat asupra pledului; dacă este al dumneavoastră este foarte bine, dar dacă este nou nu ar fi rău, înainte cu o lună de naştere mama, stînd în fotoliu sau odihnindu-se în pat să-şi acopere burtica cu chiar acest pled pentru a-l „impregna" din timp cu energetica proprie.

Buchetul de flori pentru mamă este inclus pe listă în mod special. Nu este întîmplător – la începutul vieţii, pe energetismul ei se bazează şi sănătatea pruncului şi starea generală a amîndurora, de aceea merită să acordaţi o atenţie aparte menţinerii unei bune dispoziţii şi unui aer de sărbătoare la mamă.

Prima urare de viitor din viaţă copilul dumnea-voastră o va auzi de la asistenta medicală care-l va aduce din uşa maternităţii. Încercaţi să faceţi în aşa fel încît să fie nu numai de bine, dar şi sinceră. Nu vreau să spun că amabilitatea cadrelor sanitare trebuie cumpărată cu bani. Pur şi simplu încercaţi să faceţi astfel încît medicii să simtă recunoştinţa dumneavoastră şi ei, fără-ndoială, vă vor răspunde cu aceeaşi sinceritate.

Luînd bebeluşul în braţe este necesar să-l acoperiţi cu triunghiul şi cu păturica astfel încît cei din jur să nu-i vadă faţa. Nu este deloc dificil, copilul este încă micuţ iar păturica mare. Va fi acoperit acolo ca-ntr-o peşteră. Va trebui să rezistaţi rugăminţilor prietenilor sau rudelor de a le arăta pe noul membru al familiei.

Scanned with OKEN Scanner

Acasă străduiți-vă ca în primele două-trei zile să vă folosiți doar de acele obiecte de îmbrăcăminte scutece și costumașe pe care le-ați cusut singură sau în caz extrem străduiți-vă ca măcar o pereche de asemenea lucruri să vină mereu în atingere cu trupul micuțului. Ulterior se va obișnui puțin cu ambianța nouă pentu el, cu noile lucruri, noul loc de viață, va reține cîmpurile energo-informaționale înconjurătoare ca fiind familiare și inofensive și asemenea îngră-diri vor putea fi înlăturate.

Alegerea numelui

„Mi s-a dat la botez numele Anna, cel mai dulce pentru omeneștile buze și auz", spunea cu mîndrie Anna Ahmatova. Numele este una din cele mai importante achiziții din viața omului, el îi determină într-o covîrșitoare măsură destinul, caracterul, relația cu ceilalți oameni, succesele din viața personală sau carieră, el devine o componentă pe viață a cîmpului informațional, condiționînd în mod vizibil schimbul energetic cu destinul înconjurător.

Fără a vedea un om, deoarece i-am auzit numele putem să ne facem imediat o primă impresie despre acea persoană necunoscută: Guram, Prascovia, Isaak, Oskana, Octombrina, Kanat, Rustam...

Recunoașteți, aveți deja o părere și asupra naționalității acestor oameni și asupra credinței lor, presupuneți ceva și despre originea socială și temperamentul lor? Aceste considerente sînt aproape identice la oameni diferiți, ceea ce înseamnă că și atitudinea lor față de purtătorii numelor este aproximativ aceeași. Cînd de mii de ori în cursul vieții o persoană este „întîmpinată" după nume nu se poate ca acest lucru să nu se răsfrîngă asupra formării unui caracter corespunzător. În felul acesta problema alegerii numelui, din teritoriul pur energoinformațional trece în cel social și probabil în cel socio-psihologic.

Pentru creștinii ortodocși această problemă se rezolvă mult mai simplu decît pentru necredincioși – ei se iau după sfinți, fiecare zi a calendarului este o pomenire a unuia sau a altuia dintre sfinții în mijlocul cărora trebuie căutat numele. După o credință larg răspîndită numai copilașul care are numele ales dintre ale sfinților poate primi un înger păzitor și de aceea este mai bine să nu riscăm și să nu fantazăm în mod inutil.

Dacă nu aparțineți Bisericii, la alegerea numelui copilului aveți dezlegare deplină. Totuși înainte de a-l numi pe micuț merită să luați în considerare destul de mulți factori importanți și indiscutabili.

Scanned with OKEN Scanner

Foarte adesea nou-născutul este numit în cinstea vreunuia dintre cei vii (ceea ce este complet inofensiv) sau a unuia dintre cei însemnați care au părăsit deja această lume. Nu voi interzice, dar vreau să vă amintesc că în felul acesta nu numai că îndepliniți un ritual magic transferînd copilul sub protecția spiritului înaintaș, dar îi veți și permite duhului să-l plămădească pe cel aflat sub „patronajul său" după chipul și asemănarea proprie.

Așa unei femei ce mi s-a adresat pentru ajutor i-a trecut prin minte să-și numească fiica în cinstea lui Marylin Monroe. Celebritatea patroanei sale, fata încă n-a atins-o (și precis că n-o va atinge, acest lucru este în prea mare măsură un fapt întîmplător), înfățișarea este și ea determinată ereditar. Discurile și teatralitatea nu-i pot fi luate copilei, desigur, dar la ele se adaugă obiceiul de a se tăvăli zi și noapte fără întrerupere în pat, într-un total dispreț față de învățătură și o neverosimilă înfumurare. Mai mult decît atît, adolescenta Marylin fumează deja, bea pe ascuns și există suspiciuni asupra deviațiilor în sfera sexuală.

Mama păcătuiește din pricina unor farmece, iar pentru fiică singurul drum spre o viață normală e să se boteze la biserică și să se elibereze de spiritul tutelar.

Un caz mai puțin serios s-a petrecut cu o pereche de familiști microbiologi, care și-au numit fiul în cinstea unui specialist celebru în toată lumea, profesor, membru corespondent aproape în jumătate din academiile lumii, mort de curînd. Spre șapte ani băiețelul i-a obosit în așa hal cu felul lui plictisitor și cicălitor încît au alergat le mine să-i ajut iarăși, bănuind că la mijloc sînt farmece. Ce poți să spui? Băiatul va deveni un savant desăvîrșit, cu un asemenea caracter, fără-ndoială.

Cu mult mai mic este riscul cînd pe copil îl numesc în cinstea vreunei rude plecate în altă lume. Copiii devin poate nu atît de „ieșiți din comun", dar mult mai „naturali"

Adaptați vieții. În afară de asta, patronajul spiritului rubedeniei garantează de obicei o mult mai bună protecție împotriva atacurilor energetice. Dar nu trebuie uitat că „cei aflați sub patronaj" cu o foarte mare doză de probabilitate repetă soarta protectorului și, dacă răposatul înintaș a fost serios bolnav, a nimerit în necazuri sau în viața personală a avut nereușite – toate acestea se vor strînge cu siguranță asupra copilului dumneavoastră.

Doriți ca urmașul dumneavoastră să-și construiască singur propriul destin nou? Atunci mai bine să-i alegeți un nume care să nu-l lege nici de rude, nici de celebrități (o coincidență întîmplătoare nu atrage după sine

Scanned with OKEN Scanner

nici un fel urmări magice, pentru invocarea spiritului protector este obligatorie dorința conștientă).

Alegînd un nume nu uitați că omul are trei și nu unul, prenumele, patronimicul, numele și este obligatoriu ca ele să se potrivească (Artemisa Plăcintă precis va deveni ținta ironiilor în timp ce Ioana Plăcintă, puțin probabil); este de dorit ca numele să nu îngreuneze formarea diminutivelor, să permită transmiterea tuturor nuanțelor de adresare față de om (Elena – Lena, Ela, Lenok, Alenuşka, Alenka, Alena) să facă dificilă derivarea în forme dure; să nu nască asociații neplăcute. Aveți în vedere că femeile primind nume derivate de la cele bărbătești - Alexandra, Eugenia, Victoria - de regulă capătă un caracter dificil – sînt insistente, încăpățînate, autoritare și drumul vieții lor de obicei nu va fi presărat cu prea mulți trandafiri.

Pe lîngă acestea vă va interesa să aflați că:

— fetele cu nume atrăgătoare avansează cu dificultate în lumea afacerilor, însă au succese în lumea spectacolului (show-businessului) și invers;

— după datele asociației psihiatrilor din SUA, oamenii cu nume stranii și amuzante au de patru ori mai multe complexe psihice de tot felul;

— terapeutul englez Trevor Westone a relevat faptul că oamenii ale căror nume încep cu litere din ultima treime a alfabetului sînt de trei ori mai mult predispuși la îmbolnăviri cardiovasculare.

Scanned with OKEN Scanner

PRIMA LUNĂ DE VIAȚĂ

Nu uitați, ziua de naștere a copilului, pentru dumneavoastră și pentru el e un eveniment ce conține sensuri direct opuse. Dumneavoastră considerați că în această lume a venit o nouă viață, iar copilul consideră că a murit.

În realitate clipa nașterii este prima din reîncarnările sortite omului – reîncarnarea corporală.

Nu știm ce ne așteaptă după, dar ceea ce a fost pînă este știut într-o nouă măsură îndeajuns de amănunțită: am fost în stare de hidroimponderabilitate, la temperatură constantă, în deplină securitate, sătui fără nici un efort din partea noastră, în liniște.

Cînd ceva nu ne plăcea puteam să ne rostogolim, să ne așezăm mai confortabil, să dăm cu picioruşele în pereți dacă nu eram sătui sau în plin confort.

Și dintr-o dată universul se umflă, se năruie din toate părțile, apasă, începe să ne împingă să ne arunce cît colo; se rupe legătura care ne oferea mîncare și confort, în schimb se îmbulzesc frigul, lumina, greutatea; mîinile, picioarele și capul devin neascultătoare, de nemișcat; se dovedește dintr-o dată că trebuie respirat, mîncat, băut. În comparație cu starea fericită anterioară e o adevărată moarte. Lumea de dinainte, un rai în miniatură, s-a pierdut pentru totdeauna.

În Occident există o întreagă școală psihologică explicînd nevrozele prenatale și afecțiunile psihice prin chiar șocul suferit la naștere (sau la prima moarte - cum îi place fiecăruia să spună). Există un sistem întreg ce permite oamenilor adulți să se elibereze de stresul implantat adînc în me-

Scanned with OKEN Scanner

morie, legat de acel eveniment îndepărtat, atît de fericit pentru părinţi.

Cred că înţelegînd ce a trebuit să suporte micuţul dumneavoastră cu cîteva zile în urmă veţi putea simţi cum îi este acum. În decursul primei luni cîmpul lui energetic lipseşte cu desăvîrşire, fiind distrus; bebeluşul se află în stare de stres, el nu şi-a revenit din şocul psihic legat de propria moarte.

Reţineţi, din viaţa anterioară n-am moştenit decît două aptitudini: sensibilitatea faţă de cîmpurile magnetice şi auzul. Vorbiţi-i sugarului, luaţi-l în braţe, ajutaţi-l să recunoască prezenţa acelor oameni despre care există amintiri din vremea „paradisiacă". Dacă vreţi să vă plimbaţi sau trebuie să mergeţi undeva cu copilul în prima lună – nici un fel de cărucior! Numai în braţe! Copilaşul trebuie să se afle în permanenţă între hotarele cîmpului dumneavoastră energetic sub protecţia dumneavoastră. Acoperiţi-i faţa de cei din jur, străduiţi-vă să mergeţi acolo unde sînt mai puţini oameni, evitaţi locurile în care cresc plante agresive pentru activitatea vitală cum ar fi salcia sau plopul tremurător.

Prima lună este cea mai periculoasă în viaţa omului. Copilul lăsat fără supraveghere poate deveni victima oricărei entităţi rău-intenţionate, plante-vampir şi chiar al unor esenţe slabe energetic, ale căror felurite forme populează locuinţele noastre, dar nu sînt practic perceptibile în condiţii obişnuite. În afară de asta în lumea înconjurătoare prisoseşte gunoiul energetic de orice fel, uşor de luat pe haine şi de dus acasă.

O lună nu este un termen chiar atît de lung. Asiguraţi-vă: abţineţi-vă pe această perioadă de a invita musafiri, rude îndepărtate şi apropiate. Cu deosebire păziţi-vă de orice fel de tămăduitori şi extrasenşi chiar dacă vin să vă viziteze cu cele mai bune intenţii – acele sfere în care se învîrtesc ei sînt pline nu doar în gunoi energetic, ci pur şi simplu în otravă.

Ieşind din casă cu copilul (în braţe!) prindeţi îmbrăcămintea cu un ac de siguranţă. Apropo, nu strică să vă prindeţi un ac şi să plecaţi la treburile dumneavoastră, iar la întoarcere să vă faceţi cruce şi să rostiţi o rugăciune înaintea uşii dacă sînteţi creştin sau măcar să scuipaţi peste umărul stîng – ajută şi asta. În buzunarul de la piept puteţi pune o rămurică de ienupăr, pelin sau un căţel de usturoi. Dacă nu sînteţi prea ruşinos acceptaţi să vi se lipească de pantalon un scai uscat – dar această reţetă este, firesc, de sezon.

Nou-născutul trebuie alăptat – nu doar cu lapte de la sîn, ci anume cu sînul. În momentul alimentării el se găseşte înăuntrul biocîmpului matern de care încă îşi aminteşte şi de aceea este foarte confortabil pentru situaţia lui.

Scanned with OKEN Scanner

În timpul prezent există tot felul de amestecuri identice cu laptele de mamă, după compoziția chimică – proteică, după conținutul de calorii, dar pînă și producătorii lor recunosc că sugarul crescut cu lapte de la sînul mamei este întotdeauna mai sănătos, mai puternic, se dezvoltă mai bine. Lucrul se explică prin aceea că în laptele matern există o componentă energetic-informațională imposibil de reprodus pe cale artificială. Dacă nu vă ajunge laptele, dați-i în timpul mesei, măcar puțin lapte crud (de la sîn) și după aceea pe cel „sintetic". Rețineți, partea informațională din alimentația regulată este la fel de importantă ca cea proteică, pentru bebelușul dumneavoastră.

Între vizitatorii străini sînt incluși desigur și cadrele medicale. Cum să vă comportați cu ele? Aici nu este cu putință să faci o recomandare generală. Dacă vizita medicilor și a surorilor de circă este suportată calm de către copil, iar dumneavoastră nu vă trezesc efecte de respingere, lăsați-i să vă viziteze, așa va fi mai lipsit de riscuri.

Scanned with OKEN Scanner

DE LA O LUNĂ PÎNĂ LA UN AN ŞI JUMĂTATE

Apărarea sugarului de atacurile externe

Primul strat din cîmpul energetic al copilului se formează aproximativ spre un an şi jumătate şi pînă la acest termen el are nevoie, dacă putem să ne exprimăm astfel, de acoperire energetică din partea părinţilor. Totuşi, după scurgerea unei lumi de la ziua naşterii, trauma fizică şi emoţională căpătată în urma venirii pe această lume, de obicei trece – copilaşul nu mai este chiar atît de vulnerabil. În primul rînd, aceasta are legătură cu imensa energetică a sugarului. Dacă aruncăm o privire aurei lui, ea străluceşte ca o coroană solară. „Revărsînd" energie din el, copilul pare să împingă tot gunoiul informaţional, ajuns la el din afară. Acum nu mai trebuie să vă temeţi de „gunoiul energetic" adus întîmplător sau de formaţiunile energetice slabe – ele nu pot ajunge la copil „împotriva vîntului".

Se-nţelege, absenţa unui cîmp energetic riguros organizat îl lasă pe copil descoperit în faţa deochiului ocazional, neintenţionat, dar împotriva unui astfel de primejdii există metode specifice de apărare.

Cînd vă plimbaţi cu căruciorul şi întîlniţi cunoscuţi doritori să-l vadă pe copil măcar şi cu coada ochiului nu-i împiedicaţi, dar în gînd aşezaţi

Scanned with OKEN Scanner

între ei și micuț un geam. Aici are loc un proces asemănător cu mișcările propulsate de idei – dacă vă gîndiți: „Vreau să iau o carte", dar nu faceți nimic, mîna tot se mișcă puțin înainte; gîndiți-vă „Trebuie să păşesc" – piciorul se va deplasa înainte în pofida dorinței dumneavoastră. Exact așa cîmpul energtic răspunzînd la comanda mentală își schimbă forma și îl acoperă pe micuț.

Dacă îl bănuiți pe cel ce vrea să-și arunce o privire asupra copilului de rea intenție, puteți să folosiți imaginea nu a geamului, ci a oglinzii, dar astfel de metode de apărare precis că vor provoca persoanelor deosebit de sensibile supărare.

În casă, ascundeți pentru prevenție, lîngă ușă aceleași ramuri de pelin sau ienupăr, dar nu uitați sînt eficiente pe durata unui an, după care vechile protectoare trebuie arse și înlocuite cu unele noi. În afară de aceasta cînd vine vorba despre apărarea copiilor cu o promtitudine uimitoare răspund la cererile de ajutor, forțele protectoare ale Bisericii, reacționînd pînă și la cei neinițiați în ritualurile simbolice ale credinței.

Puteți să agățați deasupra pătuțului un peștișor de jucărie sau să ascundeți sub saltea o iconiță simplă, să-l închinați, fără prea multă pricepere pe bebeluș peste noapte, efectul va avea loc.

Îmi amintesc una din colegele mele a lipit deasupra pătuțului un pătrat nu prea mare din hîrtie obișnuită de caiet pe care a desenat o mimică zîmbitoare și a scris sub ea :

„Bucură-te, Iisus te iubește!". După spusele ei funcționează excelent (ea însăși în mod curios este o buddistă convinsă).

Nu mai este nevoie să vă prindeți cu ace de siguranță. Organismul omenesc este bine echilibrat în raport cu mediul înconjurător – dacă se folosește în mod constat de măsuri complementare de apărare, biocîmpul se destinde și-și coboară barierele proprii de rezistență. Păstrați mai bine atuul suplimentar pentru o zi neagră.

Unii tămăduitori recomandă să curățați zilnic acul ce vă păzește de deochi ținîndu-l într-o soluție concentrată de sare sau spălîndu-l o oră două în apă rece, curgătoare. După părerea mea, mai bine puneți-l pe pervaz timp de o săptămînă sub razele soarelui și nu-l folosiți fără o nevoie specială.

Dacă bănuiți că deochiul totuși s-a produs (copilul plînge mult fără motive vizibile, nu adoarme, refuză sînul) există un mijloc vechi și de nădejde pentru alungarea deochiului.

Se toarnă cea mai obișnuită apă de trei ori, peste mînerul în formă de măciulie, al ușii. Pentru asta trebuie luate două cești, una se pune jos iar

Scanned with OKEN Scanner

din cealaltă se toarnă peste mîner de sus. Apoi, cu dosul tivului se şterge cu această apă faţa copilului. Autorul cărţii de faţă n-a avut ocazia vreodată să recurgă la acest mijloc, dar nu o dată a auzit că funcţionează fără greş.

Dragi mămici! Protejîndu-vă odoarele nu depăşiţi simţul măsurii! Am fost rugat o dată să alung deochiul de pe un băieţel căruia îi ieşeau pur şi simplu dinţişorii de sus.

Erori legate de energetismul copiilor

Unul dintre nepoţii mei, după terminarea studiilor de medicină a lucrat pentru multă vreme ca laborant într-un institut de cercetări ştiinţifice şi o dată a primit premiul de stat pentru obţinerea unui nou preparat. Mai exact premiul a fost primit de laborator, dar întrucît colectivul nu era mare rubedeniei mele i-a revenit o sumă considerabilă. Am trecut pe la el să-l felicit iar el stătea tare mîhnit şi-mi spuse: „Uite peste două luni banii se vor termina şi eu am să fiu din nou un sărăntoc flămînd".

Cînd faci cunoştinţă cu părerile terapeuţilor contemporani îţi vine ideea că toţi, după exemplul nepotului meu, în orice fenomen încearcă să găsească numai părţile proaste. Voi încerca să elimin cîteva erori.

Părinţii trebuie să-şi cheltuiască forţele cu spirit de sacrificiu pentru apărarea copiilor de atacurile energetice.

Apărarea de bază împotriva atacurilor în perioada de pînă la un an şi jumătate este veche de cînd lumea – pe copil trebuie să-l luaţi mai des în braţe. Să-l luaţi nu numai cînd plînge, ci şi aşa dacă nu doarme. Îmbrăţişîndu-l să-l purtaţi prin camere, să-l duceţi la geam, să-i vorbiţi, să-i zîmbiţi şi nu din depărtare, ci faţă în faţă. Daţi-i posibilitatea să-şi simtă utilitatea, să se uite la dumneavoastră, să fie în conul dumneavoastră energetic lipsit de pericole. Nu regretaţi timpul petrecut cu el – pentru bebeluş relaţia caldă este mai folositoare decît orice vitamine. Aflîndu-se sub protecţia biocîmpului dumneavoastră, micuţul se va simţi mai liniştit, vă va recunoaşte mai devreme propriul înveliş energetic. La un contact atît de strîns are loc în mod evident un schimb de informaţii la nivelul cîmpului şi asta înseamnă nu doar că pruncul vă copiază biocîmpul, dar şi faptul că învelişul dumneavoastră se va modifica puţin după modelul lui. În limbaj omenesc – dumneavoastră întineriţi. Statistica seacă şi imparţială confirmă: cei care se ocupă de copiii mici şi-şi petrec alături de ei multă vreme,

Scanned with OKEN Scanner

trăiesc, în medie, cu 6-7 ani mai mult decît congénerii fără copii! Scuzați francheţea, dar aici nu mai este vorba de spirit de sacrificiu ci de un cîştig direct.

Lucrurile primite de la alți copii ascund adesea în ele o informație negativă, uneori chiar periculoasă.

Aparținînd altor copii lucrurile păstrează nu informație negativă, ci pur şi simplu informație! Mulți aproape că anticipează răutăcios cum o hăinuță de blană sau o rochiță căpătată de la un copil bolnav sau deocheat oprimă energetismul copilului sănătos, dar cu toții uită bucuros că un costumaş de la un copil sănătos va acționa benefic asupra unui omuleț firav sau bolnăvicios! Pericolul nu stă în lucruri, ci în felul nostru neglijent de a fi la primirea lor.

Copii mici cresc repede, nu apuci să-ți arunci o privire că ceea ce părea ieri mare a devenit în mod neaşteptat mic. Îmbrăcămintea cu totul nouă, dar deja inutilă este păcat s-o arunci, iar să cumperi alta este costisitor. Nu trebuie să ne jenăm să primim „ca moştenire" lucruri de la rude, prieteni, vecini. Dar este obligatoriu să vă interesați dacă vă dau lucrurile copilului lor sau al altuia. Cînd omul vă este cunoscut fără-ndoială că ştiți cum se simte copilului, cum creşte, cît de dezvoltat este. Micile devieri de tipul „scînceşte uneori" sau „a strănutat nu demult" puteți să le ignorați cu curaj, în părculeţul pentru copii informații de genul acesta oricum va primi odorul dumneavoastră. Un organism sănătos se descurcă fără probleme cu astfel de fleacuri. Trebuie să refuzați cadourile oamenilor necunoscuți sau obiectele ce aparţin unui copil grav bolnav.

Există rețete de anulare a cîmpului informațional – cum ar fi înmuierea lucrurilor în saramură sau clătirea într-o mare cantitate de apă, dar eu n-am să le descriu aici. Îmi permit să presupun: cei care citesc această carte şi, neluînd în considerație unele cheltuieli, se folosesc de sfaturile puse în ea, nu sînt în cea mai dificilă situație materială.

Cred că puteți să vă permiteți să refuzați lucruri străine. În general. Chiar dacă sînt bune şi foarte ieftine vă veți spune: „în mod deliberat nu voi cumpăra aceste lucruri frumoase şi ieftine pentru că mulți trăiesc mai rău decît mine. Fie ca ele să ajungă la cel care este gata să rişte orice pentru ca măcar să-şi îmbrace copiii cu ceva". Luați o astfel de hotărîre, spuneți-o în gînd, măcar. Sînt sigur, veți simți cum s-a schimbat ceva în suflet, cum vă simțiți mai uşor şi mai liber. Sper că această senzație va înlocui folosul dubios al unui chilipir.

Este periculos să-i fotografiați pe copii şi să arătați pozele unor oameni străini.

Scanned with OKEN Scanner

Voi începe cu aceea că fotografiile se arată de obicei sau se dăruiesc numai oamenilor cunoscuți îndeaproape și care sînt bine intenționați. Este puțin probabil să vă dea prin minte să împărtășiți micile bucurii cu colegul care mîine vă va turna sare în cafea, după care se va lăuda în gura mare la fumoar cu o asemenea ispravă. În mîinile persoanelor rău intenionate pozele noastre nimeresc arar și astfel acuitatea problemei se diminuează considerabil.

Trebuie reținut – deși o reproducere de calitate a figurii omului fără-ndoială că are un anume potențial energetic din cel al prototipului, totuși legătura este extrem de slabă. Problema constă în aceea că un om viu, pe durata întregii vieți se schimbă, se schimbă și cîmpul lui energetic, potențialul informațional, iar fotografia conservă parcă starea unui anumit moment. Cam după un an schimbările sînt inevitabile și nu mai poate fi vorba de nici o legătură.

Sursele spaimei „fotografice" sînt, înainte de toate în relație cu faptul că imaginea omului este folosită la modul cel mai larg în ritualurile magice din timpuri străvechi. Cea mai răspîndită metodică – înglobarea portretelor somităților în bancnote și monede, cu energetica lor puternică, cu scopul de a conferi „trăinicie", soliditate finanțelor. Americanii tipăresc bani cu chipul președinților, englezii cu membrii familiei regale, noi cu profilul lui Ilici. Cum sînt figurile așa și banii. Un alt ritual magic cunoscut este tendința conștientă sau neconștientizată de a pune portretul celui pe care-l consideri modelul bun de imitat în propriul cabinet de lucru sau în camera de locuit. Energetica personalității model este mereu prezentă în încăpere, produce o influență stimulatoare, ajută la luarea deciziilor. Imaginea poate acționa asupra omului, dar este cu totul evident că procesul invers nu-i posibil – ener-getismul portretului este constituit o dată pentru totdeauna. Portretul poate fi doar stricat, dar nu schimbat.

Nu v-ați gîndit niciodată de ce monarhii antichității și ai evului mediu își turnau cu atîta îndrăzneală profilul în monede fără să se teamă de deochi? Dar chiar pentru că asta este practic irealizabil! Persoana „încarcă" imaginea o dată pentru totdeauna și orice legătură după acest moment încetează!

Întrucît cîmpul energo-informațional al copilului și al portretului său fotografic, într-un anume moment din timp sînt totuși identice, există riscul ca după imagine să fie cunoscut viitorul apropiat al copilașului și să poată fi aranjate capcane. Desigur că un astfel de lucru nu se face din întîmplare de aceea există numai atunci cînd împotriva dumneavoastră lucrează direcționat un vrăjitor puternic. Există foarte multe mijloace de a

Scanned with OKEN Scanner

opri astfel de căutări.

Nu developați și nu realizați singuri fotografiile, comandațile unui laborator foto. Pe film, pe lîngă cîmpul energetic al pușliului se va imprima și alte informații privitoare la copil. Puneți fotografia care nu vă mai trebuie la geam. Soarele va distruge într-o săptămînă toată informația „depășită".

Și în sfîrșit, cel mai simplu și de nădejde mijloc: aveți răbdare, aruncați poza pentru vreun an jumate undeva într-o ladă. În timpul acesta distanța dintre micuț și vechea lui stare informațională se va mări într-atît încît se va putea arunca sau distruge fotografia curajos fără teamă de urmări.

În încheiere – despre argumentul „de fier" al fotofobilor. Neofiții în magie își amintesc cu plăcere de figurinele de ceară care se fac întru asemănarea cu victima pentru a fi străpunse cu ace, rupte și supuse la tot felul de răutăți magice. Prin urmare, aceste figurine pregătite pentru ritualuri sînt descîntate, botezate, cununate, spălate, se fac pentru ele documente – adică cineva se străduie să le identifice cît mai mult cu prototipul, în cîmpul spațio-informațional. Toate acestea nu au nici o legătură cu fenomenul fotografiei.

Părul tăiat, ca și unghiile, trebuie strînse și arse.

Este greu de crezut, dar singura fundamentare a acestui sfat straniu pe care s-a nimerit să o găsesc era simplă, pînă la naivitatea informatică: „Așa fac țiganii!"

Să începem cu faptul că părul și unghiile sînt o parte despărțită dar vie a organismului nostru, și conțin în măsură completă cîmpul nostru informațional, chiar dacă nu atît de puternic, dar îl au. Prin unghiile tăiate sau părul tuns un vrăjitor de nivel nu foarte avansat are acces la organismul și soarta dumneavoastră. Sîngele vărsat, părul și unghiile tăiate formează o regretabilă portiță lăsată de natură dușmanilor noștri pentru un atac energo-informațio-nal cît de cît eficient, călcîiul lui Ahile al organismului.

Numai că nu trebuie ars nimic, este periculos. Focul, mulțumită acțiunii instantanee asupra obiectului, prin temperatura înaltă și plasma ionizată, distruge complet orice structuri energetice organi-zate. Nu degeaba în toate timpurile vrăjitoarele și vrăjitorii erau anume arși – în felul acesta se distrugeau nu doar corpul, ci și sufletul jertfei, blestemele trimise de ea și aura întunecată a răului. Și chiar vrăjitorii preferau să ardă însemnările cu descîntecele folosite și obiectele trecute prin ritualurile magice. Dînd focului părul și unghiile, vă distrugeți o parte din propriul cîmp energetic.

Scanned with OKEN Scanner

săvîrşind o acţiune magică îndreptată spre dumneavoastă înşivă.

Cum să procedăm? Cel mai simplu este să aruncaţi în veceu resturile activităţilor igienice. Este adevărat, persoanelor sensibile asemenea gesturi s-ar putea să le provoace senzaţii neplăcute. Se pot îngropa – dar dacă sînteţi serios îngrijorat de un duşman care se pricepe la magie luaţi în seamă şi faptul că puteţi fi urmărit. O metodă de nădejde este să turnaţi peste păr şi unghii beton, să le lăsaţi în temelia unui imobil construit să dureze decenii, dar puţin probabil ca cineva să aibă chef să se strecoare în taină pe un şantier şi să arunce un pachetel în cofraj.

O soluţie interesantă a găsit un lucrător de la muzeul de etnografie din Sankt-Petersburg. Un vechi cercetător ştiinţific, etnograf, om sociabil ce a parcurs o jumătate din ţară şi a cunoscut, nu după ureche, un număr considerabil de vrăjitori şi şamani. Acest tovarăş îşi strînge toate unghiile şi firele de păr într-o cutie de tablă de la ceai şi o dată la cîţiva ani cînd se umple pînă sus pleacă într-o călătorie cu vaporul pe apă. Alegînd un loc mai adînc, savantul – semişaman al nostru îşi îneacă „comoara" strînsă şi apoi face pomeni fastuoase în restaurantul de pe vapor. Mulţi dintre cunoscuţi din croazieră au luat obiceiul să facă o serbare veselă din această procedură astfel comună.

Voi menţiona separat că nu întîmplător a fost aleasă o cutie de tablă – într-o sticlă părţile corpului vor fi închise faţă de lume pentru mii de ani, într-una de plastic practic pentru eternitate (în timpul nostru duhurile – djini vor fi ascunse chiar în plastic) în timp ce o cutie de tablă rugineşte în cinci-şase ani şi-şi eliberează prizonierii într-un vîrtej de viaţă ireversibil. Şi nici natura nu va fi poluată.

Botezul este o protecţie temeinică împotriva oricăror atacuri energetice.

Deşi botezul în sine este cel mai solid mijloc de apărare din cele existente, totuşi despre realizarea lui trebuie să vorbim în mod special.

Orice religie este o structură energetică organizată supraindividuală şi chiar suprastatală, ce garantează stabilitatea şi securitatea energo-informaţională a adepţilor ei, atît oamenilor luaţi separat cît şi statelor.

Religiile au apărut încă din timpurile primitive cînd înaintaşii noştri îndepărtaţi au chemat în ajutor, în momentele grele, pe defuncţii străbuni. Apoi oamenii au început să se întrunească şi să se roage, nu propriilor strămoşi, ci idolilor sau spiritelor. Într-o credinţă unitară, într-un elan unic s-a format o nouă structură care acumula energetica credincioşilor într-un întreg, capabil de o mult mai mare eficienţă în sprijinirea adepţilor săi decît un spirit sau mag luat izolat. Astăzi, în vremea irigaţiilor, a îngrăşămintelor

Scanned with OKEN Scanner

și pesticidelor, Biserica conferă protecție împotriva încercărilor forțelor malefice de a se amesteca în viața credinciosului, dăruiește pace spirituală, permite alungarea stressului. Înainte duhurile și idolii îndeplineau și, dacă putem să ne exprimăm așa, funcții economico-naționale. De exemplu, alungau seceta și invaziile lăcustelor. Greu de crezut? Și, totuși, pînă în ziua de azi în Africa vrăjitorul care nu este capabil să aducă ploaia este decapitat. Dacă vrăjitorii n-au dispărut pînă acum înseamnă că ceva tot pot să facă, nu-i așa?

Întrucît orice biserică este cu atît mai puternică, cu cît numără mai mulți adepți, iar cu cît este mai puternică cu atît garantează o mai bună protecție în decursul mileniilor inevitabil s-a procedat la o comasare a religiilor, o concreștere și spre secolul douăzeci au rămas cîteva, acoperind mapamondul. Energetica acestor monștri este formidabilă, susținută de o serie de minuni săvîrșite de fiecare din Biserici, dar esența a rămas aceeași – puterea structurii de cîmp se realizează prin cantitatea și sinceritatea credincioșilor.

Cu atît mai vizibilă este interrelația dintre credința enoriașilor și puterea structurii energetice în exemplul patriei noastre mult încercate.

Prin forța condițiilor istorice și geopolitice lucrurile s-au constituit în așa fel încît limitele răspîndirii credinței preavoslavnice și granițele Rusiei practic au coincis de-a lungul secolelor, pacea în țară fiind condiționată de sănătatea Bisericii Pravoslavnice susținută de populația Rusiei.

La începutul secolului douăzeci prin strădaniile Gaponilor și Rasputinilor credința poporului în Sfînta Biserică s-a clătinat și comuniștilor le-a reușit o neverosimilă și unică în istoria omenirii aventură: au construit în mod artificial o imitație a religiei, așa-numitul „comunismul științific". Tovarășilor de luptă ai lui Lenin le-a fost dat să „redirecționeze" vectorul orientării energetice a poporului de pe credința pravoslavnică pe comunism, să nască o nouă credință, să creeze un nou cîmp-gigant, ce a adunat în el practic energetica întregii populații a țării, aruncînd literalmente Uniunea Sovietică în sus, în dezvoltarea industrială și științifică! În speță, chiar esența religioasă a „comunismului științific" trezește ura pătimașă a conducerii bolșevice față de credința pravoslavnică și slujitorii ei.

Grecii antici spuneau: „Cînd nu l-i se mai aduc jertfe, zeii mor". Adevărul acestei afirmații își menține actualitatea: pentru orice religie abnegația adepților este o problemă de supraviețuire.

Apartenența la orice biserică presupune susținerea ei prin energetica manifestată în îndeplinirea unor ritualuri și reguli stabilite. Așa de exem-

Scanned with OKEN Scanner

plu, musulmanul este obligat să îndeplinească la ore fixe şi în mod regulat, ritualul rugăciunii, indiferent de condiţii. Măcar o dată în viaţă trebuie să ajungă la Mecca, nu are voie să bea alcool, să mănînce porc şi de asemeni carnea animalelor ucise într-un mod ce a încălcat prescripţiile Coranului, drept-credinciosul nu are voie să omoare cămile însărcinate şi oameni, chiar şi „necredincioşi".

Credinciosul pravoslavnic este obligat să poarte în permanenţă la gît o cruciuliţă. Creştinul trebuie să se spovedească regulat, să se împărtăşească, să ţină posturile şi sărbătorile, să se roage înainte de somn şi mîncare, să-şi facă cruce la vederea bisericilor sau altor sălaşuri sfinte.

Încălcarea acestor reguli este socotită ca ieşire din Biserică.

Orice religie se comportă destul de liniştit faţă de cei cu altă credinţă, este binevoitoare faţă de necredincioşi, îşi apără adepţii şi nu-i suferă pe eretici!

Am ajuns la esenţa problemei: trebuie botezat copilul? Nu există dubii, ritualul botezului formează o apărare solidă împotriva oricăror forme de atac energo-informaţional, împiedică invazia forţelor „întunecate". Dar sînteţi gata să ascultaţi în fiecare săptămînă predicile? Să vă mărturisiţi gîndurile şi gesturile? Să urmaţi postul? Să purtaţi mereu o cruciuliţă? Mai ales aceasta se adresează femeilor – veţi fi dumneavoastră de acord să păstraţi la gît firul subţire cu o cruciuliţă de argint, simplă chiar şi atunci cînd sînteţi îmbrăcată într-o rochie de seară cu umerii goi şi decolteul adînc?

Dacă nu, mai bine nu riscaţi! Cu bune intenţii veţi face din copil un eretic şi în loc de sprijin veţi primi doar neplăceri în plus. Biserica nu iartă trădarea: amintiţi-vă cum cad enoriaşii cîteodată în leşin, în biresică, sau se strîmbă de dureri de cap – toate sînt din aceste motive!

Fiindcă veni vorba, chiar de aceea sfaturile mele sînt pentru oamenii necredincioşi, adesea tranşant diferite faţă de cele pentru pravoslavnici.

Vreau să vă avertizez aici încă o dată relativ la primejdia amestecului din afară în energetica dumneavoastră: dacă tămăduitorul se dovedeşte a fi un eretic, în loc de a-l elibera pe copilul dumneavoastră de necazuri veţi primi un duşman puternic şi periculos.

Reţineţi: **credinţa pravoslavnică nu-i recunoaşte pe vraci!** Biserica este aptă să realizeze integritatea energeticii enoriaşilor fără nici un amestec din afară. Cînd extrasensul vorbeşte despre credinţa sa, se autointitulează creştin, uitaţi-vă la el mai atent.

Un maestru autentic, cinstit recunoaşte că oscilează la graniţa dintre Bine şi Rău, iar succesele lui sînt în mare măsură dependente de axul inte-

Scanned with OKEN Scanner

rior, de predispoziţia permanentă de a acorda ajutor aproapelui cît şi de influenţa forţelor universale şi în sfera întunecată şi în sfera luminoasă. Cunosc cîţiva oameni care în căutarea adevărului au nimerit întîi în sînul Bisericii, după care au părăsit-o. Trei din patru, ca să nu atragă nenorocirile pentru cei apropiaţi, au preferat să părăsească oraşul şi duc o viaţă de si-hastru. Unul din ei, din nefericire, şi-a format o şcoală proprie.

Energetica generală a familiei

Sănătatea bebeluşului depinde în primul rînd de nivelul atît al propriului biocîmp cît şi de energetica generală a familiei. Menţinerea celei din urmă într-o stare optimă întîi de toate depinde de tată.

Din păcate, în primele luni de viaţă ale micuţului asupra mamei cade o sarcină mult prea mare. Sugarul cere atenţie şi ziua şi noaptea, trebuie hrănit, înfăşat, spălat. Şi încă, mama trebuie să facă treabă în casă; gătit, spălat, curăţenie...Uneori oboseala o face să uite cu ce nerăbdare îl aştepta pe copil, cum se mai bucura de venirea apropiată. Grija pentru copil se transformă într-o mare greutate de dus. Între bebeluş şi mamă apare o tensiune periculoasă. Aici şi este necesar ajutorul tatălui.

Am amintit deja că părinţii trebuie din timp în timp să-l ia pe copil în braţe, să-l facă să-şi perceapă propriile simţuri, să-l încredinţeze că este iubit de oamenii cei mai apropiaţi. Dar exact o astfel de atitudine merită şi mama copilaşului. Fie ca soţul s-o îmbrăţişeze, să se străduiască să-şi împartă energia cu ea: să-i atingă cu buzele gîtul sau ceafa şi să încerce să facă o expiraţie, dar nu cu aer ci numai cu căldură, căldură ce vine din regiunea plexului solar al pieptului, lîngă inimă. Un astfel de „tratament" trebuie executat măcar o dată pe zi.

Încă o capcană, cu totul imprevizibilă, le ameninţă pe acele familii unde totul este în ordine – îndestulare, părinţii se iubesc, puştiul începe să crească...

După cum se spune, cu binele te deprinzi repede: mama, care nu trebuie să se gîndească la pîinea cea de toate zilele spre fiinţă, uită uneori că pentru o astfel de bunăstare trebuie să munceşti mult. Ea nu ştie cît de greu îi este soţului la serviciu, în schimb simte cît de greu îi este acasă singură. Mama se învîrte de colo-colo – copilul, scutecele, mîncarea, curăţenia – şi îi lipseşte prezenţa iubitului, soţului, tatălui copilului ei. Şi cînd tatăl vine acasă foarte des în loc de bucurosul: „Ce dor mi-a fost de tine!", aude supăratul: „Pe unde umbli atît vreme?!"

Scanned with OKEN Scanner

Dragi bărbați, nu vă supărați pe soțiile voastre, le este într-adevăr greu și din pricina propriilor dificultăți le este greu să înțeleagă că stați la serviciu tocmai de dragul liniștii și îndestulării lor. Ele vă iubesc, doar că nu știu să-și exprime sentimentele. Fiți mai înțelepți și îngăduitori, nu le răspundeți dur mărind pata întunecată apărută în cîmpul energetic comun. Mai bine spuneți-le simplu: și eu te iubesc mult . Femeile vor să audă exact asta.

Scanned with OKEN Scanner

DE LA UN AN ŞI JUMĂTATE LA TREI ANI

Atacul nepremeditat

Înspre un an şi jumătate copilului îi apare primul strat energetic, primul şi destul de firavul înveliş şi în conformitate cu asta începe să i se modifice comportamentul. Formarea învelişului energo-informaţional duce la prima conştientizare a propriei persoane. Copilul descoperă cu uimire că el nu este o parte a mamei, ci o fiinţă autonomă, capabilă de aceleaşi gesturi ca şi părinţii. Micul omul începe să-i copieze activ pe adulţi – vrea să citească ziarul (sau măcar să stea în fotoliul tatălui ţinîndu-l deschis în mîini), încearcă să îmbrace hainele părinţilor şi încălţămintea, vrea să o ajute pe mama spălînd vasele sau pe tata, dînd cu ciocanul.

Fărîma de om se deplasează destul de convins prin apartament, apucă orice lucru la care ajunge şi nu arareori devine victima celei mai periculoase forme de atac – atentatul energetic din partea părinţilor.

Un astfel de atac este cu deosebire grav prin aceea că puştiul s-a obişnuit să primească de la părinţi sprijin şi ajutor, un supliment de energie în clipa grea. Energetica micuţului este mereu deschisă pentru mamă sau tată, împotriva lor este cu totul lipsit de apărare.

În ce fel se petrece cel mai adesea atacul? Să luăm cazul cel mai răspîndit: intraţi în bucătărie şi vedeţi că odorul dumneavoastră este deja aici şi întinde mîna spre ceainicul ce dă în clocot pe foc. *„Nu e voie!!!"* ţipaţi dumneavoastră şi vă aruncaţi spre el. Copilul sare înapoi speriat şi

Scanned with OKEN Scanner

plînge de groază. În luaţi în braţe, încercaţi să-l liniştiţi dar el se îneacă în plîns, nu este în stare să înţeleagă de ce a sărit la el aşa, cel mai iubit dintre oameni.

Să încercăm să analizăm ce s-a întîmplat. Aţi încercat să vă apăraţi copilul, să-l salvaţi de la nenorocire, v-aţi concentrat toată forţa existentă pentru acest ţel, aţi exteriorizat-o în strigăt şi gest. Totuşi cui i-a revenit această lovitură concentrată? Ascultaţi-vă propriile simţuri interioare: iată, vă aruncaţi înainte, vă transmiteţi spaima şi ura faţă de posibila nenorocire în urletul „Nu e voie!!!"...Cui îi este destinat acest urlet? Asupra cui a ajuns atacul chemat să-l apere pe copil? Pe el a şi căzut totul! Răstălmăciţi în memorie acest eveniment. Ce aţi aflat, cum i-a fost micuţului alături de dumneavoastră în acel moment?

Fiţi atenţi la impulsurile voastre energetice! Este o armă foarte puternică mai ales că loviturile sînt întotdeauna mai dureroase pentru cei apropiaţi decît pentru străini.

Metoda de control este condiţionată în primul rînd de aceea că raţiunea umană este doar o parte infimă dintr-un sistem foarte complex numit organismul uman. Raţiunea este prevăzută de natură pentru stabilirea contactelor cu alţi oameni, pentru relaţionarea cu ei şi coordonarea acţiunilor comune – raţiunea însăşi este baza şi garantul existenţei societăţii omeneşti, dar sfera dirijării corpului şi a energeticii depăşeşte competenţele ei. Într-o vorbire mai simplă înăuntrul nostru este încă unul care conduce problemele „interne", dar în caz de nece-sitate este gata să susţină raţiunea „exterioară" în conformitate cu ordinele primite de la ea. Este deajuns să indicaţi mental sau prin cuvinte (iată de unde se naşte credinţa în puterea mistică a cuvîntului) direcţia şi sensul acţiunii restul îl va face organismul singur. În situaţia descrisă trebuia să exclamaţi „Ai grijă!" sau să-l preveniţi: „Fierbinte!" Cu aceasta schimbaţi în subconştient orientarea atacului de pe copil pe acea primejdie care-l ameninţă.

Cuvintele „nu" şi „nu este voie" poartă în ele o însemnată încărcătură negativă şi utilizarea lor în comunicarea cu el nu este de dorit. Cunosc o mamă care pînă la trei ani nu i-a spus niciodată fiului său, cuvîntul „nu"! Sau îi explica de ce sînt riscante unele din gesturile lui, sau îi distrăgea atenţia de la acţiunile nefavorabile. Toate obiectele preţioase sau periculoase erau, firește, îndepărtate din zona accesibilităţii lui.

Îi voi liniști pe adepţii disciplinei: din păcate cei mai mulţi dintre noi sînt foarte depărtate de o astfel de mamă şi copilaşul va auzi pînă la saturaţie tot felul de „nu..."-uri pînă şi în cel mai banal dialog – muşchii se încordează, capul se dă spre spate, tonul se ascute. „Nu" este pentru orga-

Scanned with OKEN Scanner

nismul nostru declanşatorul, ultimul hotar înainte de un atac adevărat, fizic. Aşa s-a format încă din acele timpuri în care se vorbea mai puțin şi se punea mai degrabă mîna pe suliță. „Nu" înseamnă că nu s-a putut ajunge la o înțelegere reciprocă şi este timpul să se pună în funcțiune pumnii. „A spus-o de parcă a tăiat-o" spune o cunoscută zicală. Ce doriți să-i „tăiați" bebeluşului dumneavoastră? Străduiți-vă să utilizați cît mai rar posibil cuvintele „Nu" şi „Nu-i voie", nu le irosiți, păstrați-le numai pentru un caz extrem.

„Copilul mănîncă prea puțin!"

A doua primejdie care-l amenință pe omul abia trecut de hotarul unui an şi jumătate este îndoparea. Sugarul în creştere mînca întotdeauna cu plăcere, numai să-i dai; îşi umple stomăcelul cu lapte şi adoarme pînă la gustarea următoare. Acum micuțul stă la masă împreună cu toți, iar mama în cea mai mare parte a timpului duce muncă de lămurire şi îi pretinde:

„Mănîncă, mestecă, nu te juca, nu lăsa în farfurie". Problema principală, progenitura mănîncă prea puțin! Dar aşa stau lucrurile într-adevăr? Dacă copilul refuză mîncarea rămîne vioi şi vesel, se joacă plin de rîvnă şi face şotii, totul este în ordine, a primit atîtea calorii şi proteine cîteare nevoie!

Un vechi proverb persan spune: „Un singur om poate să ducă la apă un asin, dar o întreagă armată nu-l poate face să bea". Din nefericire cu amenințări sau cu forța, dar pe copil îl obligă să mănînce. Puțini se gîndesc la faptul că pentru digerarea - asimilarea hranei suplimentare este necesar să se cheltuiască tot atîtea forțe şi energie cît şi pentru asimilarea hranei indispensabile, dar cea „în plus" în cel mai bun caz nimeri în oliță. În cel mai rău caz se va termina cu îngrăşare, slăbirea învelişului energo-informațional şi de aici nu-i departe pînă la banalul dezechilibru metabolic.

Dragi părinți, dacă vi se pare că puştiul mănîncă prea puțin îndepărtați-vă atenția asupra mesei dumneavoastră s-ar putea ca dumneavoastră să mîncați prea mult. Hrana nu trebuie să fie în primul rînd multă, ci gustoasă să facă plăcere prin calitate, nu cantitate. Mai bine să mănînci o bucățică nu prea mare de carne decît o farfurie de varză, o bucățică de peşte şi nu un castron de cartofi. În vechime sfințeau mîncarea sau măcar se rugau înaintea meselor mărind în felul acesta componenta informațională a alimentelor. În zilele noastre nimeni nu mai emite o astfel de pretenție dar se poate totuşi mări puterea de asimilare a hranei:

1. Fiecare aport de hrană trebuie să fie o mică sărbătoare (anume mică

Scanned with OKEN Scanner

şi nu un festin gastronomic). Străduiţi-vă să mîncaţi într-o cameră mare, nu să luaţi o gustare la bucătărie, folosiţi vase frumoase, şerveţele, dacă aveţi posibilitatea aşterneţi o faţă de masă, puneţi flori şi o muzică plăcută.

2. Simţiţi gustul mîncării! Luînd în gură un dumicat nu vă grăbiţi să-l înghiţiţi şi să-l luaţi pe următorul – ţineţi bucăţica pe limbă, mestecaţi-o bine, încercaţi să-i înţelegeţi gustul descriind senzaţiile în cuvinte, imagini, să o ţineţi minte.

3. Nu vă leneviţi să nu urmaţi sfaturile date mai sus! Vă asigur, aşa veţi avea nevoie de mai puţine alimente şi mîncarea va fi mai gustoasă, dar şi stomacul va crea mai puţine probleme.

Erori grave

Al treilea loc în ordinea necazurilor pentru puşti, oricît ar fi de straniu, îl ocupă preocuparea părinţilor pentru sănătatea lor. Cea mai periculoasă credeţi-mă, este călirea.

Dacă aţi şti ce multe aşa-numite „foci" (morse) cu energetica temeinic demolată se adresează terapeuţilor după ajutor! Uneori încă vioi, alteori deja abia mai ţinîndu-se de această parte a existenţei, ei încearcă să susţină cu vehemenţă că felul de „călire" adaugă sănătate oamenilor! Este supărător că mulţi îl mai şi cred, şi-l cred numai pentru că acţiunea fatală asupra organismului prin scăldatul în copcă practic nu poate fi decelată cu ochiul liber. Cel care se sfîrşeşte din cauza narcoticelor slăbeşte, miroase urît, îi tremură mîinile, pielea îşi schimbă culoarea, ochii capătă o strălucire pătimaşă nesănătoasă – omul se descompune sub privirea tuturor, în timp ce demolarea energeticii „focii" se petrece încet şi inobservabil pentru cei din jur.

Atunci ce-i atrage pe oameni la stilul „focă"? Posibilitatea de a cheltui pentru plăceri zilnice, de rutină, rezervele pentru cazuri de excepţie ale organismului! În acel moment cînd „superman-ul" se aruncă în apa glacială, organismul lui se luptă cu o hiperrăcire, se salvează de la o moarte iminentă, scoate „banii albi pentru zilele negre" şi măreşte brusc potenţialul energetic al biocîmpului. Subiectiv, acest lucru se resimte ca un aport de vitalitate, de ridicare a moralului, ca o stare de uşoară euforie, claritate a gîndurilor – forma atenuată a unei injecţii cu morfină. Omul repetă saltul a doua zi, apoi încă şi încă şi nu mai există drum de întoarcere. Lipsit de rezervele pentru cazuri speciale organismul slăbeşte, starea generală se înrăutăţeşte iar metoda de revitali-zare, de recăpătare a dispoziţiei

Scanned with OKEN Scanner

sufleteşti este una singură, copca (spărtura).

Fără discuţie la o scurtcircuitare zilnică de la un puternic impuls energetic biocîmpul se stabilizează, cele mai multe boli se îndepărtează - dar cu ce preţ! Sînteţi gata să plătiţi cu zece ani din viaţă pentru a vă feri de guturai?

O dată una din „focile" venite la mine după ajutor a început să-mi explice că scăldatul în apă pe orice vreme este deja benefic prin aceea că îl întoarce pe om la natură. Adică străbunul nostru nu putea să stea în nopţile reci sau iarna şi toamna în locuinţe calde, trebuia să se ducă după hrană şi pe ploaie şi pe ger, să se arunce după vînat în apa de gheaţă sau să stea la pîndă între nămeţii de zăpadă. N-am stat la discuţii, ci pur şi simplu am luat o foaie de hîrtie, l-am invitat să se aşeze lîngă mine şi să calculeze cu cît îi prelungeşte viaţa fiecărei fiinţe acest „mod sănătos de a trăi".

Veverița de pădure trăieşte în natură doi-trei ani. În cuşcă circa şapte ani. Concluzia: „modul sănătos de a trăi în natură îi scurtează viaţa de vreo două ori. Porumbelul de oraş trăieşte liber tot doi-trei ani. Sub lacăt mai mult de zece ani. Reiese o diferenţă triplă. Vrabia sălbatică nu supravieţuieşte un an (în medie şapte luni). În captivitate atinge şapte ani. Concluzia – de zece ori.

La sfîrşitul calculelor convorbitorul s-a dat bătut. Utilizarea de către animalele sălbatice a propriilor rezerve energetice arar, după împrejurări, le scurtează viaţa de cîteva ori. Dar ce se va întîmpla dacă „ne vom da pinteni" în fiecare zi?

Credeţi că exagerez? Întrebaţi-l pe oricare din cunoscuţii „focă", cum se simt,e dar nu cînd iese din apă, ci într-o seară caldă de vară cînd nu a reuşit să scoată apă din fîntînă, iar duşul este de mult scos din uz. Cînd trebuie să se culce „cald", fără scalde şi frecări cu zăpadă. Apar aici şi durerile articulare şi insomnia şi ameţelile. Şi „baia rece" îi trebuie deja nu de dragul sănătăţii, ci din nevoie ca măcar pentru puţin timp să-l lase în pace toate bubele.

Se-nţelege, copilul dumneavoastră nu-şi va petrece toată viaţa în blănuri şi cizme, trebuie să-l obişnuiţi cu diferenţele de temperatură, dar : băile reci să fie de douăzeci şi cinci de grade, minim douăzeci! Băile de aer la temperatura camerei! Expunerea la ger fără îmbrăcăminte două-trei minute nu mai mult! Singura excepţie: un salt în apă sau zăpadă după o baie de aburi încinşi. În acest caz corpul este în asemenea măsură „pompat" cu energie şi căldură încît eliminarea unei mici cantităţi nu va fi nocivă.

Scanned with OKEN Scanner

Călirea nu este deloc singurul mijloc de a-i face rău copilului cu cele mai bune intenții. Odată mi s-a adresat mama unei fetițe de trei ani. Tînăra femeie s-a plîns că fetița în ultima vreme a devenit agresivă, neascultătoare, încearcă să se bată cu părinții, doarme prost, se comportă nervos. Cum se întîmplă des în astfel de cazuri cea care a născut-o a suspectat-o de deochi.

La o primă privire s-a constat diminuarea biocîmpului, aura slabă, azurie. O curioasă combinație cu aspectul de copil bine hrănit. Am început să întreb prin ce locuri se duce copila, cu ce se ocupă și am auzit cu groază ce face: gimnastică ritmică, canto, aritmetică, abecedar, desen și limba engleză! Pentru nivelul de trei ani al copilului să se bată și să nu vrea să asculte este o reacție de apărare cu totul firească. A trebuit să iau partea fetiței.

Asemenea bătaie de joc față de copii este numită, nu se știe de ce, grija pentru dezvoltarea lor. Care dezvoltare? Ce legătură are aritmetica și abecedarul cu dezvoltarea copilului? El trebuie să învețe să-și stăpînească trupul, energetica, limba, să se orienteze în lumea înconjurătoare în culorile, mirosurile, sunetele ei. Să înțeleagă ce este util și ce neplăcut; cum să se orienteze pentru a nu se pierde, cum să-și recunoască mama și tatăl. Ce folos de pe urma aritmeticii și ortografiei? Îi va folosi pe urmă la școală. Dar ce contează pentru adolescentul (puberul) de paisprezece ani dacă a învățat literele la trei sau la șapte ani? A învățat să socotească la patru sau la doisprezece? Avansul în instruire dobîndit cu atît dificultate oricum va fi nul la momentul terminării școlii.

Ideea instrucției timpurii nu este deloc nouă și coboară pînă la perioada întemeierii civilizației europene – perseverența cu care părinții și profesorii se grăbesc să-i aducă pe copii la cunoștințele considerate de ei, adulții, cele mai necesare este demnă de o utilizare mai bună și nu rareori le rămîne urmașilor ca un monument al prostiei omenești.

Astfel în Evul Mediu filozofia lui Aristotel era considerată la fel de importantă ca astăzi matematica și iată că în Anglia secolului al XVI-lea pentru instruire și educație se întrebuința o carte foarte utilă: „Secretul secretelor lui Aristotel" al unui oarecare William Capland ce o recomanda micuților de trei ani în calitate de „foarte bună". Putem să ne închipuim cu ce dispreț îi privea acest autor înțelept pe părinții ce le permiteau copilașilor să fugă, să se veselească și să recite sonate mici și versuri simple! Alt scriitor pentru copii din secolul al XVI-lea Witkin de Word în cartea sa pe care a intitulat-o „înțeleptul de trei ani" îl imploră pe puștiul de trei ani: „Spune, progenitură înțeleaptă, cum sînt alcătuiți norii?" (se

Scanned with OKEN Scanner

subînțelege un răspuns cu povestirea creației lumii prin Dumnezeu).

De fapt am cîteodată senzația că adulții detestă felul plin de bucurie în care receptează copiii mici și chiar Chaucer, un narator excelent a fost capabil să scrie special pentru micuțul său un incredibil de plicticos „Tratat despre astrolab".

Puțin mai tîrziu, în timpul puritanismului războinic, fiecare părinte încerca să facă din copil un bigot, o mincopie a cucernicului William Penn. Cărțile cele mai folositoare pentru un prichindel de trei ani erau considerate, în acele timpuri, reflecțiile sepulcrale despre moarte, iar în calitate de ediție tipică pentru copii putea fi numită „Simboluri pentru copii" de James Janway, „Despre sfîrșitul lipsit de durere și prealuminat al multor copilași plăcuți lui Dumnezeu".

Versurile pentru copii se tipăreau atunci în tiraj larg. Iată, de exemplu, „Prevenirea pentru o bună fetiță" (în traducerea lui Kornei Ciukovski):

„În oglindă de privesc,
Că-s frumoasă eu zăresc
Ademenitor îi trupul meu
Dat de bunul Dumnezeu
Dar amar mi-e gîndul,
Că-n iad îi vine rîndul.

Sau iată un dialog dintr-un manual tipărit în SUA, Prima carte pentru citire :

„ — Îți va fi bine în iad?
Mă vor chinui cumplit.
Dar cu cine va trebui să trăiești acolo?
Cu legiunile de diavoli și miriadele de păcătoși.
— Îîți vor aduce ei consolare?
Nu, dar este de înțeles că-mi vor spori chinu-rile infernale.
Dacă ajungi în iad, multă vreme vei suferi acolo?
Veșnic".

(Blanch și Whiks, Literatura și copilul, New York, 1935)

Ei, cum vă place? Exemplele din vechime au fost prezentate aici pe larg pentru ca partizanii contemporani ai educației timpurii a copiilor să se poată privi dintr-o parte. Să-i lipsești pe copii de copilărie este o deprindere, din nefericire, veche, iar importanța aritmeticii actuale se deosebește de importanța construcției lumii la Aristotel numai prin aceea că noua generație de părinți încă nu a avut timp să evalueze importanța revoluționară a fizicii cuantice pentru evoluția ulterioară a omenirii.

Scanned with OKEN Scanner

Recunoaşteţi simplul adevăr! Copiii noştri suportă chinurile cu instrucţia ultratimpurie dintr-un singur motiv: pentru ca tata şi mama să se poată lăuda în faţa prietenilor: „A mea are numai trei ani, dar deja ştie să citească!"

Mai mare daraua decît ocaua! Aproape nici unul dintre celebrii copii – minune nu a reuşit să facă ceva consistent în viaţă. Toţi înspre douăzeci de ani sînt întrecuţi de „mediocrii" liniştiţi. Energia „arsă" în copilărie, chinurile tocitului, spaima de nemulţumirea părinţilor, aşternutul ud, nervozitatea, biocîmpul slăbit – toate degeaba.

Întorcîndu-mă la fetiţa de trei anişori, voi spune să spre beneficiul ei putea fi doar „engleza". La vîrsta ei anume învăţarea unei limbi intră în partea cu dezvoltarea firească.

Cum se poate înlătura corect energia negativă

O situaţie aparte este aceea în care părinţii ţipă intenţionat la copii, îi ceartă, le fac reproşuri sonore. Puţin probabil ca astfel de oameni, ce se uită la copii ca la un rău necesar, să se intereseze de această carte, dar dacă şi dumneavoastră v-aţi surprins cu astfel de ieşiri încercaţi să înţelegeţi un adevăr simplu: copilul învaţă, cunoaşte lumea şi cînd greşeşte nu trebuie să fie certat ci să i se explice în ce constă necazul. Voi părinţii sînteţi singura lui protecţie şi sprijin în universul nostru complicat şi el are o nevoie acută de dragostea dumneavoastră, mai mult decît de hrană, apă şi căldură. Dragostea dumneavoastră pentru micuţ este singura lui şansă de supravieţuire. Cînd, în loc de blîndeţe, dă peste ţipete şi înstrăinare, lumea copilului se năruie, pentru el are loc o mică moarte.

Să-ţi verşi mînia pe oameni- pe oricare – nu este admisibil! Nu numai că aduce daune celor din jur, dar în primul rînd, vă distruge propria energetică, vă aruncă din noosfera generală a oamenilor, vă restructurează starea interioară pentru agresivitate şi opoziţie faţă de toţi şi toate. Într-o astfel de stare este foarte, foarte greu de trăit. Trîntiţi uşile, spargeţi vasele, aruncaţi cu scaunele – dar în nici un caz nu aruncaţi cu informaţia negativă formată în dumneavoastră în fiinţe vii şi cu atît mai mult în membrii familiei dumneavoastră! Este uşor şi la îndemînă să distrugeţi o familie – s-o reconstituiţi, e mai greu decît să-l învii pe Lazăr.

Dacă nu vă puteţi abţine deloc plecaţi într-o altă cameră şi strigaţi acolo din toate puterile. Ajută foarte bine: dînd frîu liber sentimentelor

Scanned with OKEN Scanner

dumneavoastră, detensionîndu-le într-un gest simbolic precum strigătul, împuşcaţi cu energia negativă în aer, în gol, acolo unde ea nu poate dăuna nimănui (spargerea vaselor şi trîntitul uşilor sînt tot gesturi-simbol doar că energia se „împuşcă" într-un obiect concret, material).

Concluzia finală: orice gest-simbol aduce o uşurare, problema constă doar în ce distrugeri lasă după sine. Cale mai îngrozitoare şi de nereparat sînt cele din suflet. Tot restul se poate drege.

Condiţia principală a gestului-simbol este sinceritatea actului. Dacă ţipaţi la bucătărie nu pentru dumneavoastră, ci pentru a-i arăta soţului cum vă supăraţi pe el nu veţi avea nici o uşurare. Energia negativă sau va rămîne în dumneavostră distrugînd energetica dinăuntru sau alege un moment şi răbufneşte asupra celor din jur.

La prima vedere omul care se închide undeva şi urlă în gura mare arată nefiresc, stupid. Totuşi, să ne amintim cît de des şi natural erup din noi cuvintele unui vocabular anormal cînd facem o descoperire neplăcută sau pur şi simplu ne strivim un deget. Sensul adînc, sacru, al expresiilor de mamă constă anume în aceea că direcţionează energia negativă spre încălcarea interdicţiilor formale, salvînd prin aceasta adevăratele valori. Se consideră că nu este decent să pronunţaţi cu voce tare astfel de expresii şi cheltuind energia născută din încălcarea normelor decenţei, irosind-o, „împuşcînd" cu ea resimţim o uşurare. Cînd potenţilaul energetic negativ se dovedeşte a fi prea mare, cu o murmurare încetă a expresiilor moderne nu scapi, pentru compensare, firește, trebuie o acţiune demonstrativă şi o abatere mult mai însemnată de la normele de comportament.

în cele din urmă spargerea vaselor nu poate nici ea fi numită abatere de la norme, totuşi efectul reglator al unor astfel de gesturi a devenit unanim recunoscut încît în Franţa, de exemplu, se vinde de mult veselă ieftină special pentru a fi spartă în momentele de proastă dispoziţie.

Învăţaţi să-i protejaţi pe oamenii apropiaţi dumneavoastră de erupţiile energiei dumneavoastră negative, este cu mult mai de folos în prevenirea bolilor decît orice vitamine şi medicamente luate la un loc.

Toată perioada, de la un an şi jumătate pînă la trei ani, poate fi numită în existenţa umană cea mai liniştită şi lipsită de primejdii: puişorului are deja propriul cîmp energetic, continuă totuşi să se găsească practic tot timpul sub „acoperirea" părinţilor; începe să se conştientizeze ca persoană, dar gesturile lui în principal sînt imitative şi nu apar conflicte deosebite cu părinţii; ştie deja să meargă, să recunoască pînă şi oamenii abia văzuţi, se cere la oliţă, reţine cîteva din primejdii şi încearcă să le evite – adică nu mai depinde în asemenea măsură de atenţia adultului, este capabil să se

Scanned with OKEN Scanner

ferească singur, dar părinții sînt oricum aproape și în felul acesta apărarea este dublă. Singurul, se poate spune, risc, eroare sau atac neintenționat poate veni din partea părinților, fapt tratat cu deosebită atenție în capitolul pe care tocmai l-ați citit.

Scanned with OKEN Scanner

DE LA TREI LA ŞAPTE ANI

Cum se poate stabili nivelul de dezvoltare a copilului

Către vîrsta de trei ani se încheie formarea celui de al doilea strat energetic. Acest lucru este semnificat printr-o nouă schimbare în percepția de sine a copilului: dacă înainte se considera la fel cu tata şi mama şi-i imita în toate, acum începe să se perceapă autonom, cu dorințe proprii.

Figurativ vorbind, de la un an şi jumătate pînă la trei ani copilul a descoperit cu bucurie „pot să fac la fel ca ceilalți!", dar acum se evidențiază o susținere a propriei persoane pe principiul „vreau să fie al meu!" în afară de asta apariția celui de al doilea strat al biocîmpului îi conferă bondocului încredere în propriile forțe în intangibilitatea lui şi în capacitatea de a se descurca în toate de pe lume, iar de aici apariția agresivității.

Trebuie semnalat imediat că o anume agresivitate este normală. Capacitatea de a se apăra de o primejdie externă, iar în caz de nevoie, de a ataca există în orice ființă vie. Cu trecerea timpului agresivitatea se trans-

Scanned with OKEN Scanner

formă în tendința de a atinge un țel propus, de a cunoaşte invizibilul, de a-ți asuma un risc în vederea unui rezultat, de a-ți apăra propria demnitate.

Aici apare întrebarea: care agresivitate este „normală" şi care în exces? Să stimulăm sau să căutăm un mijloc de a diminua? Dar pe părinți cel mai mult îi interesează în general cît de corect se dezvoltă odorul lor, dacă are devieri psihice, întîrzieri în dezvoltare. Creşte neliniştea anume după trei ani, cînd modificarea de caracter este cu deosebire vizibilă. Expun un test foarte simlu, care vizează exact perioada de viață a copilaşului în timpul apariției celui de al treilea strat energetic, de la trei la şapte ani :

Este uşor să-l faceți pe copilul dumneavoastră să rîdă?
Plînge mai rar de trei ori pe săptămînă?
Are prieteni, se poartă frumos cu el?
Se joacă bucuros cu prietenii?
Îşi iese rar „din fire"?
Trebuie să îl supravegheați în permanență?
Face noaptea pipi în pat?
Se duce la culcare fără mofturi?
Îi lipseşte deprinderea de a-şi suge degetul sau de a se smiorcăi des?
Îl puteți lăsa undeva singur fără teama că se va pune pe plîns?
Este lipsit de spaimele copilăreşti?

Dacă ați răspuns la toate întrebările cu „da", aşa ceva nu poate exista, fiindcă puştiul dumneavoastră este ideal în mod nefiresc pentru viața reală şi este mai mult ca sigur că vă amăgiți în unele privințe. Dacă ați răspuns cu „da" la cinci întrebări sau puțin mai multe – copilul dumneavoastră este cu totul normal. Pe măsură ce copilaşul creşte se pot modifica unele lucruri, la unele întrebări veți începe să răs-pundeți cu „nu", la unele cu „da", însă în cazul unui echilibru bun, în general, nu aveți de ce să vă neliniştiți.

Grădinița: o nouă tranşă de riscuri

Oricît de îngrozitor ar suna pentru părinți, dar dezvoltarea fiziologică şi energetică naturală a copilului îl împinge spre o nouă etapă de viață: este timpul să „zboare din cuib!" Asta nu înseamnă că micuțul trebuie alungat de lîngă dumneavoastră! Este suficient pur şi simplu să nu-l împiedicați iar el convins de trăinicia învelişului energetic dublu, de puterile şi posibilitățile lui, va pleca singur „să cunoască lumea". Această tendință, nu rare

Scanned with OKEN Scanner

ori duce la faptul că bondocelul excesiv de curajos și încrezător în sine, dar nu suficient de experimentat, se rătăcește și trebuie căutat vreme îndelungată, cu disperare. Din fericire societatea a creat deja de mult compromisul capabil să satisfacă tendința noii generații spre autonomie și să-i asigure securitatea. Denumirea unei astfel de invenții este: grădinița.

Pe omul sărit de pragul de trei ani este obligatoriu să-l dai la grădiniță: aici învață să facă cunoștință, să se împrietenească și să ia decizii fără să stea cu ochii pe adulți, învață să fie în contact cu cîmpuri energo-informaționale străine și să-și conserve propria stabilitate, să învețe să reflecte primele atacuri (întrucît ele vin de la congeneri, forțele în general sînt egale și nu există un pericol serios), învață să respecte legile mediului socio-uman și să-și înfrîneze dorințele, fără asta nu se poate în viață, nu este vorba de aritmetică și caligrafie.

Cu toate acestea, plecînd la grădiniță copilul iese de sub tutela adulților și pentru el începe o nouă tranșă de risc. Merită să vă gîndiți la toate acestea din timp și să luați măsuri pentru a-i feri pe copii.

Cum să alegeți grădinița? În primul rînd se-nțelege, este cazul să verificați care din localurile din raza dumneavoastă sînt în zona patogenă și care în cea activă energetic.

Îmi asum riscul de a prezenta un exemplu de influență a unei anumite „zone" asupra omului: după observațiile mele sectorul cel mai activ energetic din orașul de pe Neva vine în partea de sud a fortăreței Petropavlovsk. Ironia sorții a făcut să fie în timpurile țariste plasată acolo închisoarea politică. Și așa, dacă vi se iveşte prilejul să vizitați ravelinul Alekseevsk fiți atenți la datele din biografiile deținuților. Toți cei care au petrecut în spatele zidurilor mai mult de trei ani au murit nu mai devreme de nouăzeci de ani ca vîrstă. Interesantă coincidență, nu-i așa?

(Din fericire, cea mai geopatogenă zonă a orașului se găsește în Parcul Victoriei din Moscova, nimeni nu trăiește acolo constant și nu există mărturii demne de încredere despre sănătatea oamenilor din acest loc.)

Puștiul va trebui să-și petreacă la grădiniță cam trei ani și alegerea merită să fie făcută cu responsabilitate. În primul rînd, faceți un tur al instituțiilor din care va trebui să alegeți. Locurile nefaste se văd adesea cu ochiul liber - plante schilave, ofilite, mirosuri neplăcute, pur și simplu o senzație de antipatie în suflet, toate sînt semne ale zonelor patogene. Pentru o convingere deplină puteți să trasați harta sectorului pe o foaie de hîrtie mare și să treceți pe ea o „crăcană".

După ce ați ales grădinița într-un loc benefic, vizitați-l, încercați să

Scanned with OKEN Scanner

faceți cunoștință cu viitoarea educatoare a copilașului. Ascultați-vă percepțiile. Dacă nu vă place noua cunoștință mai bine să nu-i încredințați copilul. Cel mai simplu este să-l luați pe micuț cu dumneavoastră și să-i priviți reacția. Sensibilitatea copiilor nu este încă diminuată de logică și de normele culturale. Dacă educatoarea le place înseamnă că totul e în regulă!

Neplăcerile cu grădinița se pot ivi și după ceva vreme de la prima zi de frecventare. Rețineți: omuleții mint mult mai rar decît adulții. Dacă pușiul se plînge, se sclifosește, nu vrea să se ducă cu copii – aveți încredere în el. Mai bine schimbați grădinița sau grupa fără un motiv vizibil decît să mutilați personalitatea propriului copil. În primele luni, pînă ce caracterul relațiilor cu noile cunoștințe nu s-a stabilizat sînt posibile încercările de atac; pînă cînd energetica pușiului nu a învățat încă să reflecte eficient atacurile din afară utilizați un mijloc vechi, de nădejde: acul de siguranță. Este de dorit s-o prindeți astfel încît să nu se arunce în ochi (sub căptușeală) înăuntrul buzunarului. Cumpărați mai bine cinci bucăți dintr-o dată și schimbați-le cu rîndul, expunîndu-le pe cele „obosite" pe pervaz sub razele soarelui. În prima săptămînă este preferabil să schimbați acele zilnic, apoi o dată la două zile, apoi la trei și așa pînă ce termenul de „lucru" al fiecăruia ajunge de o săptămînă. După aceasta puteți să vă dispensați de protecția suplimentară, bazîndu-vă pe experiența acumulată de prichindel într-o măsură suficientă.

Pe lîngă atacurile în linie dreaptă și nu foarte periculoase ale congenerilor copilul poate fi amenințat de impactul cu entități energetice organizate atît din planul întunecat cît și din cel luminos. În plus, pe lîngă locurile de plimbare se pot ivi oameni puri interesați direct în utilizarea energeticii accesibile a copiilor. Ce să opuneți unor asemenea forme de atac?

Mijlocul cel mai simplu și temeinic – să vă adresați pentru susținere structurilor de putere gloală. După cum s-a amintit, orice religie este gata de obicei să sprijine un copil nevinovat împotriva căutărilor forțelor întunecate chiar dacă micuțul nu este adeptul ei. În calitate de protector se poate coase pe hăinuță sau cămășuță o formă de pește sau se poate lipi (în ultima vreme nu se știe de ce se păstrează tăcerea asupra faptului că simbolul străvechi al creștinismului este peștele, nu crucea. Crucea este un simbol al suferințelor primite de Fiul Domnului pentru păcatele noastre).

Imaginea unui peștișor mic și simpatic nu va strica, ci va decoara îmbrăcămintea, nu poate fi pierdută ca o cruciuliță, nimeni nu-l va trage de șnur sau nu-l va cere ca să se joace, jucăria strălucitoare o aplicație nu poate fi înghițită. Chiar dacă sînteți ateu, un om care nu crede din princi-

Scanned with OKEN Scanner

piu în nimic, cu ce vă poate incomoda un asemenea adaos la îmbrăcămintea copilului?

Aducînd copilul de la grădiniță trebuie să-l dezbrăcați imediat și să-i spălați mîinile și fața. Este util să vă amintiți de rămurica de ienupăr sau pelin pe care ar fi bine s-o agățați lîngă ușa de la intrare (nu uitați să le schimbați în fiecare an, iar pe cele vechi să le ardeți!). Dacă în casa dumneavoastră există o pisică sau un cîine urmăriți-le comportamentul. Cînd vor începe să scîncească fără motiv sărind din calea nu se știe cui, să dea din coadă sau dimpotrivă să urle în loc pustiu sînt avertismente reale că în casă a pătruns o entitate energetică oarecare. Pravoslavnicul în fața acestui „loc pustiu" trebuie să-și facă cruce și să spună o rugăciune, „necredinciosul" va trebui să execute în întregime procedura de purificare a încăperii.

După ce copilul dumneavoastră „a zburat din cuib", în prima jumătate de an este de dorit ca de cîteva ori pe lună să verificați amplasarea zonelor patogene și active. Dacă sînt stabile pe locurile lor puteți renunța la verificări.

Deprinderea copilului cu autoapărarea energetică

Am vorbit despre mijloacele de apărare a casei împotriva posibilelor poluări energetice care s-ar putea agăța de micuțul dumneavoastră în speranța utilizării biocîmpului său încă pur, bazîndu-se pe slaba opoziție a copilului. Totuși, sarcina de bază a părinților este să-l învețe pe copil să se apere singur.

La trei, patru și chiar șapte ani este foarte greu să îi explici micuțului omuleț în ce fel se produc atacurile energetice, ce înseamnă „să te acoperi cu un capac de sticlă" sau „să-ți pui o oglindă drept scut", cum să-ți mobilizeze propria energetică pentru apărarea de posibilele atacuri. S-ar părea că situația s-a blocat, părintele ar trebui să-și însoțească urmașul pînă pe la paisprezece ani și să „etaleze un dispozitiv de apărare", dar din fericire asemenea probleme stau numai în fața omului contemporan, dar au fost cunoscute și de strămoșii noștri înde-părtați. Și străbunii au reușit să elaboreze o metodică neobișnuit de simplă, dar cu totul eficientă.

Să vorbim despre „istorioare". Ozeniștii adoră să-l pomenească pe amiralul turc Piri Reis din anul 1513, care, răpit, după ei, de extratereștrii, a fost dus în Cosmos, a văzut de acolo Pămîntul și pe urmă la întoarcere a

Scanned with OKEN Scanner

realizat o hartă a globului pămîntesc. Tare aş vrea să cred, dar aruncînd o privire asupra hărţii încep să mă roadă îndoieli tulburi: doar nu putea să vadă amiralul de la înălţimile cosmice insulele ţara Regina Maud, ele sînt în Antarctida ascunse de multe mii de ani sub un linţoliu de gheaţă. Asta pe de-o parte, pe de alta, continentul antarctic este împărţit de amiral în două de o strîmtoare largă a cărei existenţă n-a fost confirmată de cercetările recente. Înseamnă că extratereştrii n-au putut să-i dea o astfel de hartă: vădit, este o informaţie falsă! Nici măcar nu li se poate atribui „omuleţilor verzi" o intenţie rea; aceste informaţii nu prezintă nici o valoare practică pînă în ziua de azi (numai una ştiinţifică).

Se naşte o concluzie elementară: amiralul n-a zburat nicăieri, toate acestea sînt fantezii. Dar harta alcătuită prin metode mult mai prozeice, cu erori cu totul scuzabile pentru acele vremuri, a fost asezonată cu istorioara despre răpire pentru o mai mare autenticitate.

Povestioare mai tîrzii se pot întîlni deja la Vladimir Dal'.

„Mergea ţăranul cu căruţa şi calul s-a oprit de-o dată fără să se mai mişte din loc! Nu era nimic de făcut! Se uită el, iar în căruţă stătea un om. Ţăranul îl întrebă : „Cine şi de unde eşti?" Acela tăcea. Se uită ţăranul, iar în loc de picioare avea acela copite! „Păi tu eşti dracul! " a exclamat ţăranul. La acestea omul s-a pus pe rîs şi a dispărut. De îndată şi calul s-a pornit trăgînd căruţa de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat."

„Mergea ţăranul şi dintr-o dată văzu că-i vine în întîmpinare o huidumă. Aici calul s-a ridicat în două picioare ca înţepat şi, nici înainte, nici înapoi. Iar huiduma spuse: „Vrei o bomboană?" şi-i întinse mîna. A luat ţăranul bomboana şi a desfăcut hîrtiuţa: înăuntru era căcat (nu poţi exclude cuvintele dintr-un cîntec, în creaţia orală rusească cadourile diavolului s-au dovedit întotdeauna a fi excremente de om)! Huiduma s-a pus pe rîs, ţăranul s-a uitat şi i-a văzut coarnele! Aici huiduma a dispărut şi calul a pornit-o imediat din loc".

„Mergea băieţelul pe stradă şi văzu deodată o sanie (troikă) arătoasă, cu cai şi din ea îi făcea cu mîna un negustor lat în umeri: „Vino cu mine îţi dau o masă gustoasă şi te duc acasă". Se urcă băieţelul în sanie şi iată-l în odaie cu o masă plină de mîncăruri înaintea lui. Mîncă băieţelul, a băut şi se pomeni iar în stradă. Vine acasă şi vede că părinţii lui, în chip de ne-nţeles, deveniseră nişte zdrenţăroşi bătrîni, pe el nu-l recunoşteau şi-i spuneau că fiul lor a dispărut cu douăzeci de ani în urmă şi nimeni nu-l mai văzuse".

Dar iată cîteva mai actuale:

„Doi oameni se întorceau cu „moskviciul" de la casa de vacanţă şi

Scanned with OKEN Scanner

realizat o hartă a globului pămîntesc. Tare aş vrea să cred, dar aruncînd o privire asupra hărţii încep să mă roadă îndoieli tulburi: doar nu putea să vadă amiralul de la înălţimile cosmice insulele ţara Regina Maud, ele sînt în Antarctida ascunse de multe mii de ani sub un linţoliu de gheaţă. Asta pe de-o parte, pe de alta, continentul antarctic este împărţit de amiral în două de o strîmtoare largă a cărei existenţă n-a fost confirmată de cercetările recente. Înseamnă că extratereştrii n-au putut să-i dea o astfel de hartă: vădit, este o informaţie falsă! Nici măcar nu li se poate atribui „omuleţilor verzi" o intenţie rea; aceste informaţii nu prezintă nici o valoare practică pînă în ziua de azi (numai una ştiinţifică).

Se naşte o concluzie elementară: amiralul n-a zburat nicăieri, toate acestea sînt fantezii. Dar harta alcătuită prin metode mult mai prozeice, cu erori cu totul scuzabile pentru acele vremuri, a fost asezonată cu istorioara despre răpire pentru o mai mare autenticitate.

Povestioare mai tîrzii se pot întîlni deja la Vladimir Dal'.

„Mergea ţăranul cu căruţa şi calul s-a oprit de-o dată fără să se mai mişte din loc! Nu era nimic de făcut! Se uită el, iar în căruţă stătea un om. Ţăranul îl întrebă : „Cine şi de unde eşti?" Acela tăcea. Se uită ţăranul, iar în loc de picioare avea acela copite! „Păi tu eşti dracul! " a exclamat ţăranul. La acestea omul s-a pus pe rîs şi a dispărut. De îndată şi calul s-a pornit trăgînd căruţa de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat."

„Mergea ţăranul şi dintr-o dată văzu că-i vine în întîmpinare o huidumă. Aici calul s-a ridicat în două picioare ca înţepat şi, nici înainte, nici înapoi. Iar huiduma spuse: „Vrei o bomboană?" şi-i întinse mîna. A luat ţăranul bomboana şi a desfăcut hîrtiuţa: înăuntru era căcat (nu poţi exclude cuvintele dintr-un cîntec, în creaţia orală rusească cadourile diavolului s-au dovedit întotdeauna a fi excremente de om)! Huiduma s-a pus pe rîs, ţăranul s-a uitat şi i-a văzut coarnele! Aici huiduma a dispărut şi calul a pornit-o imediat din loc".

„Mergea băieţelul pe stradă şi văzu deodată o sanie (troikă) arătoasă, cu cai şi din ea îi făcea cu mîna un negustor lat în umeri: „Vino cu mine îţi dau o masă gustoasă şi te duc acasă". Se urcă băieţelul în sanie şi iată-l în odaie cu o masă plină de mîncăruri înaintea lui. Mîncă băieţelul, a băut şi se pomeni iar în stradă. Vine acasă şi vede că părinţii lui, în chip de ne-nţeles, deveniseră nişte zdrenţăroşi bătrîni, pe el nu-l recunoşteau şi-i spuneau că fiul lor a dispărut cu douăzeci de ani în urmă şi nimeni nu-l mai văzuse".

Dar iată cîteva mai actuale:

„Doi oameni se întorceau cu „moskviciul" de la casa de vacanţă şi

Scanned with OKEN Scanner

deodată maşina s-a oprit şi n-a mai putut fi pornită nicicum. Au văzut atunci pe drum un bărbat cu statură uriaşă, acoperit de blană, cu un cap deformă ciudată şi cu mîinile atîrnînd mai jos de genunchi. „Dar ăsta-i «omul zăpezilor»! a exclamat unul din ei. Auzind glas omenesc bărbatul a cotit-o şi s-a afundat în pădure, iar maşina a început să funcţioneze şi ei au plecat mai departe."

„Soţii Sergheev înaintau pe şosea în lungul căii ferate cînd peste maşină a căzut o lumină puternică, maşina s-a oprit brusc şi n-a mai dat nici un semn de viaţă. În acelaşi timp pe calea ferată s-a oprit un tren electric. Femeia s-a uitat pe fereastră şi a văzut nu mult deasupra în aer un disc întunecat radiind o lumină stinsă. După cîtva timp OZN-ul a zburat, automobilul şi-a reluat funcţionarea şi trenul a plecat liniştit mai departe".

Nu are rost să continuăm: cu astfel de povestioare sînt astăzi pline ziarele.

Istorioarele reunesc patru indici de bază: în ele nu se petrece nimic îngrozitor, nimeni nu moare, nimeni nu este supus torturii, eroii principali rămîn întotdeauna întregi şi nevătămaţi. Povestioarele nu-l sperie pe copil! Totuşi, evenimentele ce se petrec în ele sînt neplăcute – nu tragice, nu înfricoşătoare, dar neplăcute. Evenimentele descrise sînt absolut incredibile, ele nu se pot petrece în viaţă în nici un fel de condiţii. Şi, în sfîrşit, conţinutul istorioarelor este simplu şi pe-nţeles, ele sînt elementare şi accesibile.

Existenţa povestioarelor în decursul a cel puţin jumătate de mileniu poate fi considerată ca un argument cu greutate ce demonstrează utilitatea unui astfel de instrument pentru educarea copiilor de vîrstă preşcolară. Principalul constă în comoditatea întrebuinţării: ele trebuie povestite pur şi simplu. Ascultînd cîteva astfel de istorii copilul primeşte cea mai necesară informaţie: el află că în viaţă se poate întîmpla orice; că nu merită să se sperie de fapte neaşteptate, dar trebuie să fie pregătit pentru lucruri neplăcute; că oricum mai devreme sau mai tîrziu se termină totul cu bine. În realitate, un copil prelucrat cu „snoave" nu intră în panică într-o împrejurare necunoscută, ci manifestă o vigilenţă asumată prin care îşi comută organismul şi cîmpul energetic, dacă nu pe apărare măcar pe predispoziţia de respingere a atacului.

Nu are nici un rost ca puştiul să fie iniţiat în toate detaliile funcţionării biocîmpului sau în particularităţile construirii comunităţii sociale, îi este de-ajuns să ştie principalul: nu fi încrezător în oamenii şi obiectele necunoscute!

Nu mă pot abţine să nu repovestesc o snoavă auzită într-o grupă

Scanned with OKEN Scanner

pregătitoare de la grădiniță.

„Se juca un băiețel în nisip și deodată se apropie de el un nene mare și-i spune: „Vino cu mine, tatăl tău m-a rugat să te duc acasă cu o mașină mare, frumoasă". Băiețelul s-a bucurat că va fi plimbat cu mașina și s-a dus cu nenea, dar s-a uitat și a văzut că din altă parte se apropie de locul de joacă mama și tata. Atunci băiețelul s-a speriat a început să-l muște pe nene de mîini și să țipe: „Nu te cunosc!" Toți trecătorii au început să se oprească și să întrebe: „încotro îl tîrîți pe băiețelul acesta necunoscut?" Nenea s-a speriat, l-a lăsat pe băiețel, s-a prefăcut într-un șobolan mare și negru și a fugit în subsol".

Trebuie să recunoașteți, este cel mai autentic mod de a-l instrui cum să se comporte în cazul tentativei de răpire.

Locuri de plimbare

Acum puștiul dumneavoastră este ca un om mare, pleacă dimineața de-acasă și se duce la „serviciu" – acumulează cunoștințe și experiență pentru viața viitoare, învață să facă relații, să contacteze și să se împrietenească. Firește are „zile de odihnă" cînd rămîne cu dumneavoastră, părinții lui, și merge cu dumneavoastră la plimbare. Acum nu se mai urcă în cărucior, nu vă ține de mînă, ci are pornirea s-o ia razna la fugă, să aleagă direcția de deplasare, să umble prin tufișuri sau printre copaci. Apare spontan întrebarea – care locuri sînt nocive pentru a te găsi în ele și care benefice?

Între locurile purtătoare de energie negativă se numără gropile de gunoi, cimitirul; albiile uscate ale rîurilor și pîrîurilor, plopiștea – ele absorb energia. Alegerea rutei plimbărilor ar fi bine să ocolească astfel de sectoare... dacă n-ar fi cîțiva „dar".

Prichindelul în creștere cunoaște lumea și aflarea locurilor ce poartă o energie „rea" este tot atît de necesară ca și informația despre existența „oamenilor răi". Este mai bine să-l țineți departe de gropile de gunoi – întîi din considerente de securitate fizică (mai simplu vorbind ca să nu cadă, să nu se lovească), dar o vizită la cimitir nu strică. Nu este de dorit să intrați imediat pe teritoriul lui – mai bine să fiți prin apropiere fără să vă concentrați atenția în mod special asupra mormintelor din vecinătate, dar urmărind comportamentul micuțului. Dacă bondocul amuțește, întoarce capul încercînd să înțeleagă de unde vine spre el o senzație stranie, trebuie să-i explicați pe scurt că alături este un loc unde odihnesc oamenii ce și-au

Scanned with OKEN Scanner

trăit toată viața pînă la sfîrșit și să-l duceți undeva mai departe. Dacă influența cimitirului nu este resimțită de copil îl puteți atunci plimba pe la marginе, numai să nu vă adînciți! țineți-vă la hotarul locului înfrînînd poniрile de veselie ale copilului.

Rețineți, în zona cimitirului energetica este crescută și micul om poate să nu înțeleagă că ea este destinată pentru ființele ce trăiesc în lumea noastră fiind chiar dăunătoare (apropo, energetica mărită a cimitirelor îi atrage foarte des pe adepții „tărîmului întunecat", acolo rămîn să locuiască mulți dintre oamenii fără casă ca și animalele fără stăpîn). Dați un exemplu personal de bună comportare terminînd brusc cu glumele la intrarea în cimitir, calmați pornirile copilului dumneavoastră. Copilașul va înțelege destul de repede că cimitirul nu este locul cel mai potrivit și va începe să respingă energia specifică unor astfel de locuri.

Nu-i duceți pe copii la cimitir pînă nu v-ați convins că au început să reacționeze adecvat la aura proprie unor astfel de locuri! Dacă în viața dumneavoastră s-a întîmplat o nenorocire nu-i implicați pe copii pînă nu vor fi pregătiți s-o primească. Din păcate mormintele celor apropiați sînt o parte de neînlăturat a vieții noastre și trebuie să le formați o atitudine corectă față de situație.

Plopiștea și văile uscate sînt locuri binecunoscute ca fiind vampiri. Dar o asemenea celebritate proastă încă nu înseamnă că trebuie să fugiți de ele ca dracul de tămîie.

Copilul dumneavoastră are deja două straturi energetice în întregime și temeinic formate, se constituie și al treilea, și este îndeajuns de bine protejat de atacurile energoinformaționale mărunte care se produc în viață. Dar cercul de cunoscuți și locurile prin care se găsește au crescut ca număr, energetica suportă influențe exterioare se murdă-rește, aura nu mai strălucește cu albeața inițială despre care se spune: „Curată ca un prunc nou-născut".

Natura cu diversitatea ei are o dragoste egală și față de ființele „întunecate" și față de cele „luminoase" și a prevăzut un antidot pentru fiecare nenorocire: aflîndu-vă alături de plantele-vampir sau nimerind într-un loc ce soarbe energia vă pierdeți întîi stratul superficial, cel mai poluat al biocîmpului! Stratul de suprafață al învelișului energetic este în același timp și „de lucru", o parte aflată în permanentă regenerare a „coconului" energetic. O pierdere parțială de energie este prevăzută în ciclu vital, este absolut inofensivă, dar permite totodată însănătoșirea aurei îndepărtarea părții nocive. Exemplul cel mai viu și la îndemînă poate fi simbioza dintre noi și cele mai banale lipitori de baltă numită pompos

Scanned with OKEN Scanner

„medicinală". Sugînd o parte din sîngele şi murdăria (stricăciunea) adunate în locurile tumorilor sau infecţiilor prin aceasta contribuie la însănătoşirea generală a organismului.

Dacă pe copil îl tentează să se plimbe pe sub plopi sau în albia unui rîuleţ secat nu trebuie să-l împiedicaţi – se prea poate să fie atras instinctiv ca să-şi cureţe murdăria. Este necesar să urmăriţi numai ca prichindelul dumneavoastră să nu se joace prea des prin aceste locuri, depăşind timpul şi măsura.

Sportul şi yoga

Foarte des, la vîrsta preşcolară, copilaşii nime-resc în mrejele antrenorilor de sport. Nu, autorul nu are nimic împotriva educaţiei fizice, dar orice lucru este util organismului numai pînă cînd produce neplăcere. De îndată ce în loc de bucurie apar graficele antrenamentelor, dietele, lucrul pentru rezultat, puteţi să vă luaţi gîndul de la utilitatea sportului. Pînă şi celor mai norocoşi reprezentanţi marele sport le lasă moştenire nu atît medalii cît fracturi, luxaţii, întinderi, sterilitate şi alte asemenea „satisfacţii", nemaivorbind de rezervele de energie cheltuite în zadar.

Pînă şi sarcinile fizice medii sînt departe de a fi inofensive – statistica lipsită de părtinire ne arată că oamenii care fac sport trăiesc cu patru-cinci ani mai puţin decît cei care se ocupă de munca intelectuală. Aşa încît dacă la bătrîneţe veţi începe să căutaţi cu ce să vă ocupaţi timpul – scrierea memoriilor pentru urmaşi sau alergatul pentru păstrarea sănătăţii, aveţi în vedere că longevitatea va fi asigurată tocmai de prima variantă şi nu de a doua. La urma urmelor Homo sapiens sapiens înseamnă „omul raţional", nu „muscular".

Pentru a nu enumera fiecare pervertire în mod separat voi semnala un simptom general, ce caracterizează obiceiurile nefaste pentru sănătate: sînt obiect de reclamă zgomotoasă şi frecventă, asimilate cu panaceul tuturor bolilor, bătrîneţii, singurătăţii şi mai au puţin şi devin drumul către nemurire, deşi în cea mai mare parte se dovedesc a fi întocmai invers.

Să luăm drept exemplu yoga, de care nu mai sugarii nu au auzit. Acest sistem de autotortură este adesea pomenit în calitate de cale dură dar temeinică pentru însănătoşirea organismului. Doar că se uită a se aminti că urmînd-o omul de obicei nu mai atinge nici vîrsta mijlocie: să zicem Vivekananda al cărui nume a fost auzit de oricine, măcar în treacăt, a murit la treizeci şi nouă de ani, Shankara la treizeci şi doi de ani şi numai marele

Scanned with OKEN Scanner

Rama-Krishna a reușit să o ducă pînă la cincizeci. Iar avînd în vedere patima sinceră a orientalilor de a exagera s-ar putea ca cifrele de mai sus să fie puțin cam exagerate.

După cum mărturisea un cunoscut yoghin rus, laureat al cărții recordurilor Guinness, Aleksandr Potapov: „Ei (yoghinii) pot totul sau aproape totul, dar uite că nu trăiesc mult".

Simplificînd mult situația, voi spune că omului îi este atribuită pentru toată viața o rezervă strict determinată de energie și de îndată ce ea a fost consumată – prezența pe această parte a existenței se termină. Longevitatea poate fi conferită numai de o soartă liniștită fără acte eroice și eforturi excesive, refuzul dietelor și acțiuni criminale pentru eli-minarea zgurei, dar totodată abținerea de la excesul alimentar și medicația nejustificată. Doar că nu trebuie să cădeți în extrema cealaltă și să vă transformați viața într-o continuă odihnă, pe divan, în fața televizorului: încetarea schimbului energetic cu lumea înconjurătoare duce la acumularea în biocîmp a informației negative și omoară organismul.

Prevăd reacții de protest ce converg spre citatul bine cunoscut: „...Mai bine să te saturi o dată cu sînge cald, decît să mănînci toată viața mortăciuni".

Poftim, vă rog! Mutilați-vă și congelați-vă pe înălțimi de neatins, ucideți-vă cu metoda Hata sau înecați-vă în copcă numai nu susțineți că acesta este drumul către sănătate! Dacă pentru dumneavoastră este mai important să trăiți un an, dar plin de emoții tari decît zece ani în liniște este alegerea dumneavoastră, nu este cazul să-i trageți după dumneavoastră și pe alții cu atît mai puțin prin intermediul înșelătoriei. Cineva vrea să moară spectaculos, însă altcineva vrea să-și vadă strănepoții și străstrănepoții. Fiecare cu destinul lui.

Scanned with OKEN Scanner

DE LA ŞAPTE LA PAISPREZECE ANI

Şcoala: măsuri de apărare pasive şi active

După apariţia celui de-al treilea strat energetic în fapt copilul se compară cu adulţii după aptitudinile intelectuale da, chiar se compară. Dacă ne pare ca şi înainte copil fără minte se explică prin insuficienţa cunoştinţelor, experienţei dar nicidecum prin insuficienţa dezvoltate a cîmpului energoinformaţional sau a minţii. După cum spunea Confucius: „Multa cunoaştere nu adaugă înţelepciunii".

Acum copilul nu va mai pieri în condiţii dificile. Mai mult decît atît, foarte mulţi copii după apariţia celui de al treilea strat energetic se simt în asemenea măsură încît părăsesc casele sau familiile proaste şi se îndreaptă către o viaţă independentă. Şi supravieţuiesc, deşi nu este de dorit pentru nimeni o astfel de soartă.

În fond nu arareori copiii pleacă în căutarea aventurilor după ce au văzut destule filme sau sub impresia unei cărţi captivante. Apoi sînt prinşi la celălalt capăt al ţării şi returnaţi părinţilor neconsolaţi.

Scanned with OKEN Scanner

Prea multă încredere în sine şi independenţă au nu rare ori urmări nefaste şi copilul, crezîndu-se un om deştept şi experimentat îşi pierde vigilenţa proprie unui copil corect educat şi devine jertfa „magului întunecat". „înţeleptul" de nouă-zece ani la întîlnirea cu un om necunoscut nu-şi mai declanşează „poziţia de apărare", nu-şi mai încarcă biocîmpul pentru respingerea atacului extern. De ce să te temi de un bătrîn cerşetor inofensiv sau de o bătrînică obosită? şi chiar o astfel de „inofensivă" bătrînă poate să aibă nevoie de energie vitală sau chiar şi cîmpul informaţional (o slăbiciune neaşteptată, pierderea cunoştinţei, coma – şi ghiceşte după aceea de unde a apărut, să zicem, diabetul dacă nimeni din familie nu a fost vreodată bolnav de aşa ceva).

Apărarea împortiva unor astfel de atacuri spontane trebuie prevăzută pe două direcţii: pasivă şi activă. Aplicarea măsurilor pasive de apărare se complică în mod considerabil de intelectul deja format al copilului. De acum nu-şi va mai pune ascultător hăinuţa cu peştişorul cusut cu dragoste sau nu va mai permite să i se prindă de căptuşeală un ac de siguranţă, de acum va începe să declare că desenul ăsta este „pentru fete" sau că „aşa ceva nu se mai poartă astăzi".

Explicaţia directă, ce şi pentu ce este, nu duce la nimic; imediat vor începe experimentele „aşa va fi de ajutor, aşa nu", „cu asta nu mi-e frică să merg la cimitir, cu asta mi-e cam urît". Să acţionaţi trebuie sub acoperire (să-i coaseţi o iconiţă sfinţită sub căptuşeala hainei să-i picuraţi pe poala cămăşii sau pe tivul pantalonilor o picătură de ceară dintr-o lumînare de biserică), ca şi deschis, găsind actelor dumneavoastră o explicaţie sănătoasă: piatra zodiacală, protectoare, s-o montaţi într-un breloc pentru chei de exemplu; cumpărîndu-i o scurtă modernă să o alegeţi în aşa fel încît imprimeul să cadă în cruce. Dîndu-i copilului un ac de siguranţă spuneţi-i că îi va fi de folos dacă îşi va rupe ceva. Acul, după o săptămînă-două, se va „murdări", efectul lui va înceta într-un schimb energetic normal, dar dacă într-una din zile copilul va trebui să iasă din casă obosit sau slăbit după boală – acul va fi uşor de înlocuit repede şi inobservabil cu unul „proaspăt". Aplicarea altor măsuri de securitate pasivă după şapte ani este prea puţin eficientă, întrucît din punct de vedere magic omul s-a maturizat şi Biserica nu mai activează pentru apărarea „unuia din afară", totuşi prin atributele credinţei, obiectele sfinţite acţionează în mai mare măsură opresiv asupra structurilor energetice străine şi acelea preferă oricum să se ferească de astfel de elemente.

Elementul activ al apărării se reduce la dispoziţia copilului pentru o apărare fermă (hotărîtă). O minte dezvoltată ca a unui copil refuză

Scanned with OKEN Scanner

enunțurile directe și timpul snoavelor pleacă în trecut, în schimbul lor vin poveștile. Probabil că fiecare a auzit la școală despre domeniul creației populare, dar despre instrucția de tip comun pe care o au ca funcție poveștile, nu se vorbește, de ce oare? Tocmai din ele își lua omul în proces de maturizare deprinderile comportamentului de bun-simț (civilizat): „întîi încălzește baia, așează masa și abia pe urmă pune întrebările", afla că nimic nu se obține simplu și pe degeaba: „șapte perechi de cizme de fier a tocit, șapte pîini de fier a mestecat"; primea încredințarea că orice dușman, chiar și cel nemuritor poate fi învins: „în rățușcă e un ou, în ou - un ac, iar în vîrful acelui ac – moartea Scheletului Nemuritor".

Basmele te învață fără insistențe că și celei mai urîte Mume a Pădurii trebuie să i te adresezi cu „bunicuțo" și atunci în loc de închisoarea Scheletului Nemuritor poți conta pe o plapumă caldă și mai primești dimineața și ghemul călăuzitor (dar dacă te păcălește, atunci poți să o pui pe șmechera babă pe lopată și-în cuptor cu ea); că forța întunecată se poate preface în orice, poate înșela, vicleni, poate să se dea drept bună și folositoare; că în întîmpinarea Răului trebuie să ieși întotdeauna cu sabie și suliță și atunci vei învinge.

Basmele nu sînt doar considerabil mai comlexe și mai rafinate, dar trezesc empatia, puștiul se imaginează Ilia Murameț ieșind la luptă cu Spurcatul, probează în minte platoșa și retează capetele cu un paloș greu. Dacă vă amintiți în ce mod se realizează tehnica apărării „geam" veți înțelege imediat toată eficiența unui asemenea exercițiu de imaginație.

Acum dacă bătrînelul ieșit în cale i se va părea copilului straniu memoria îi va sufla fără întîrziere despre Scheletul Nemuritor, iar imaginația îi va îmbrăca platoșa și-i va pune în mînă arma: cîmpul energetic se va restructura în forma corespunzătoare și orice mag întunecat, îmi permit să vă asigur îl va lăsa în pace și va pleca să caute o pradă mai ușoară.

Repet încă o dată: să-i provoci un rău cu adevărat unui om normal, sănătos poate numai un mag puternic cu o înaltă calificare și numai în cazul unei acțiuni dirijate. În practica mea așa ceva nu s-a întîmplat încă. Cîteodată numai, fac pozne niște neofiți ce-și închipuie că sînt Suveranii Răului, dar și aceia își fac mai mult rău lor înșiși.

Un caz aproape anecdotic s-a petrecut cu un băiat de șaisprezece ani care a reușit să realizeze o formulă destul de inofensivă (putea să fie și mai rău) pentru îndeplinirea dorințelor. În principiu, magul proaspăt făcut știa că în calitate de poruncă se va percepe fiecare gînd, dar i s-a părut plictisitor să înceapă activitatea vrăjitorească cu disciplina gîn-dirii. Dimineața după un experiment reușit băiatul s-a speriat în drum spre școală că va

Scanned with OKEN Scanner

aluneca pe scară şi în consecinţă a numărat cu şezutul toate treptele. În cursul zilei la întîlnirea cu o fată a început să se teamă că va face un pîrţ şi a petrecut cîteva ore în mijlocul unui nor de miasme. Pînă acasă l-au muşcat de şase(!) ori cîinii, iar mai tîrziu spre seară, în propria cameră i s-a părut că vede ceva cu totul straniu într-un colţ întunecos şi de acolo brusc s-a ivit aşa ceva încît băiatul şi-a petrecut noaptea pe treptele catedralei Nikalski, iar în dimineaţa următoare s-a botezat în ritul pravoslavnic. Anume din astfel de tineri convinşi de existenţa reală a forţelor întunecate se nasc creştinii autentici fervenţi – ei nu scapă nici o slujbă şi nu uită niciodată să se spovedească.

Să ne întoarcem la poveşti. Cunoaşterea lor tre-buie să înceapă obligatoriu cu cele populare, nu cu cele culte! Poveştile populare sînt făcute anume pentru copilul ce creşte prin părţile noastre între cîmpiile şi pădurile noastre, lîngă rîurile şi lacurile noastre. Duhurile pădurilor şi ale apelor, Muma Pădurii în bordeiul pe ghiară de găină – sînt simboluri ale lumii înconjurătoare, sufletele naturii personalizate (reînsufleţite). Principiile exacte ale influenţei subiectelor din poveşti asupra conştiinţei încă nu sînt foarte clare, dar nimeni nu mai contestă că anume în ele se păstrează chintesenţa conştiinţei fiecărui popor! Pericolele şi succesul, înfrîngerile şi victoriile – totul este în ele echilibrat astfel încît să se obţină efectul maxim. Nici unul dintre autori nu a reuşit vreodată aşa ceva şi nici nu va reuşi.

Vi se poate părea că în atitudinea mea faţă de creaţiile folclorice simple există o exagerare, dar gîndiţi-vă singuri – strămoşii noştri au trăit în această lume cu toate zonele ei energetic active şi patogene mii de ani, iar sute de ani s-au împotrivit adepţilor ştiinţei întunecate – care în vechime erau de departe mai mulţi, deoarece acum majoritatea covîrşitoare a potenţialilor vrăjitori se realizează în ştiinţă sau medicină – şi cu toate acestea au crescut şi s-au dezvoltat nu mai puţin reuşit! Un rol foarte mare în victoria asupra forţelor întunecate îi aparţine ştiinţei de a le instrui pe generaţiile în creştere repede şi calitativ, furnizînd cunoştinţele în parte voalat, în parte simplificat, în parte sub formă de joacă. Cînd la şcoală în locul tocitului prostesc va fi înlocuit cu ortografia sau istoriile vesele despre geometria neeuclidiană (şi chiar aşa va fi!), programa gimnazială va putea fi comasată în cam trei ani, iar nivelul de cunoştinţe se va ridica de cîteva ori.

Basmele culte fiind destul de inofensive trebuie citite copilului după cele populare, cînd puştiul a asimilat vreo douăzeci-treizeci de istorii „de-ale sale", ulterior ele pot fi citite alternativ.

Creaţiile realizate de genii ca Astrid Lindgren sau Alan Aleksander

Scanned with OKEN Scanner

Milne sînt o pregătire pentru viitorul comun al omenirii, ele sînt pătrunse de bunătate şi iubire pentru orice de pe lume. Majoritatea producţiilor literaturii contemporane promovează o deschidere sinceră spre o lume lipsită de primejdii, luminoasă, iar basmele ruseşti – abilitatea de a te apăra. Reunindu-le îl pregătiţi pe copil pentru o viaţă complexă, dar departe de a fi mereu mortal de primejdioasă sau perfectă. Poveştile populare ale altor comunităţi umane sînt prevăzute pentru cu totul alte condiţii de existenţă! Este alt univers! În nici un caz nu trebuie date copiilor noştri pînă la vîrsta de doisprezece-paisprezece ani! Alcătuite de populaţii pentru alte regiuni ale Pămîntului ele pot deforma regulile obligatorii pentru o supravieţuire firească, normele de comportament. Exemplu: noi îl avem pe Ionică cel prost, al treilea fiu, în Asia de Mijloc eroul principal este al nouălea fiu (surorile nu se numără). Aşa, încetul cu încetul se formează părerea despre numărul optim de copii într-o familie! Pentru noi eroul principal al poveştilor este un fiu de ţăran, în Europa – cizmar sau croitoraş, în răsărit – negustor sau vagabond, în Japonia – pescar. Iar aceasta este o ordine a priorităţii ca importanţă a unei meserii sau alteia! Despre poveştile celor „O mie şi una de nopţi" este în genere mai bine să păstrăm tăcerea – citindu-le şi adulţii roşesc uneori. Pînă şi atitudinea faţă de natură se poate modifica fix pe dos şi „fricosul suriu" (cenuşiu) al nostru în percepţia africană despre lume este cel mai viclean (cutezător) dintre animale!

Fiecare popor îşi aşează în copii propriile valori şi norme: amestecînd metode diferite de educaţie în perioada formării personalităţii riscaţi să obţineţi un rezultat în întregime negativ.

În decursul ultimilor şapte ani de copilărie copilul acumulează repede informaţia, o repartizează în creierul său pe sertare, asimilează, pune în funcţiune – şi aminteşte tot mai mult prin gîndire de un om adult, raţional. Trei-patru ani şi poveştile ca mijloc de formare rămîn în urmă. Acum ele sînt nimic altceva decît producţiile artistice care pot fi interesante sau nu prea, cît despre pericolele cîmpului energetic i se poate vorbi copilului direct şi fără echivoc. În această perioadă important este nu doar să-l înveţi pe copil să-şi păstreze propria energetică, dar şi să-l previi asupra autostăpînirii în situaţiile complicate, să-l înveţi să se abţină de la atacuri în relaţiile cu cei din jur, indiferent de atitudinea faţă de interlocutori.

Schimbările ce se petrec în corp şi conştiinţă la apariţia ultimului, celui de-al patrulea strat al cîmpului energetic sînt legate nu de modificările intelectului, ci de adăugarea la el a unor interese naturale de neocolit odată cu începutul maturizării sexuale. Pe la paisprezece ani cu copilul dumneavoastră se poate vorbi de la egal la egal, să-i expuneţi

Scanned with OKEN Scanner

temerile dumneavoastră sau pretenţiile comportamentale. Cînd copilul înţelege că este considerat un om întreg, normal nu mai are de ce să se autoconfirme în proprii ochi şi nu mai face o cantitate enormă de prostii şi greşeli care îi sperie într-atît sau îi şochează pe mulţi taţi şi mame.

De s-ar fi născut copilaşul dumneavoastră în antichitate sau în Evul Mediu, fiul dumneavoastră ar fi fost considerat deja un ostaş, iar fiica numai bună de măritat (dacă n-ar fi fost deja nevasta cuiva). În Grecia Antică copii de paisprezece ani stăteau umăr la umăr cu taţii şi bunicii în aceeaşi falangă, în Rusia aşteptau vrăjmaşii pe cîmpul de luptă, iar congenerele lor conduceau gospodăria şi aşteptau să devină mame. Kneazul Aleksandr la şaisprezece ani a devenit cneaz de Novgorod, iar patru ani mai tîrziu şi-a cîştigat numele de Nevski şi renumele de apărător al credinţei pravoslavnice.

A trecut multă vreme de atunci şi treptat volumul de cunoştinţe indispensabil omului pentru viaţa cea de toate zilele a crescut în aşa măsură încît asimilarea lor se face nu numai pînă la maturizarea deplină dar şi mult după asta. Paradoxul civilizaţiei industriale este că omul poate avea deja propriii copii, dar el este considerat tot copil. O asemenea ruptură între starea cîmpului energo-informaţional şi comportamentul impus din afară nu a putut să nu ducă la îmbolnăviri periculoase ale mediului social şi aceste afecţiuni au apărut...

Spre profundul meu regret, magii, fermecătorii şi vrăjitorii, atacurile conştiente (premeditate) şi neintenţionate nu sînt pe departe singurele pericole ce-l ameninţă pe copil în faţa porţilor lumii adulte. Găsindu-şi o portiţă în apărarea trainică a societăţii, forţele întunecate au învăţat să se unească şi să atace. Armele contemporane create de ele sînt capabile să sfărîme cea mai trainică apărare energetică şi să distrugă complet o personalitate umană. Arma se numeşte: sectarismul.

Sectele – structuri energetice cu energeticã negativã

Pentru a înţelege esenţa unor astfel de formaţiuni trebuie să ne întoarcem la înţelesul de „Biserică".

Orice religie, după cum am amintit, este o entitate energetică puternică născută din unirea deliberată a biocîmpurilor umane pentru apărarea împotriva influenţelor energetice şi naturale nefaste. Biserica îşi îndeplineşte cu onestitate datoria de secole: ce cataclisme naturale au

Scanned with OKEN Scanner

reuşit să evite strădaniile ei n-o să aflăm niciodată, dar în lupta cu ceea ce astăzi se obişnuieşte a fi numit stress, succesele se văd cu ochiul liber. Biserica le dăruieşte oamenilor liniştea în faţa eternităţii prin promisiunea vieţii veşnice; ea îndepărtează chinurile conştiinţei izbăvind de păcate; ea conferă încredere în propriile forţe primind spovedania sau criticînd faptele credincioşilor. Trăinicia Bisericii este o garanţie specifică a existenţei sociale şi împreună cu ea a viitorului copiilor şi nepoţilor noştri, ea este ca o ancoră în felul ei, ca un trunchi de stejar ale cărui ramuri pot să se legene oricît în vînt, dar baza rămîne oricum neclătinată de mii de ani.

Societatea se-ntîmplă să fie supusă modei, ea este aruncată dintr-o parte în cealaltă, de la inactivitatea generală în anticamera sfîrşitului lumii (pe care Patriarhul a trebuit să-l dezmintă personal) la munca în continuu, de la revoluţia sexuală la apatia totală. Astăzi Papa de la Roma trebuie să protesteze împotriva predării deprinderilor (orelor) sexuale în şcoli şi a largii utilizări a mijloacelor anticoncepţionale, în vreme ce cu cinci sute de ani în urmă Papa Pius a fost nevoit să dea o celebră bulă despre necesitatea ca femeia să se mişte la aşternut! Ce-s pentru Biserică cinci sute de ani? O clipă. Pe ea n-o tulbură interesele imediate, ea este neschimbată, ea stă mereu de strajă intereselor oamenilor, nu ale statului, nu ale societăţii, ci ale oamenilor.

Arhiviştii spanioli au dat peste protocoalele celebrei şi înfricoşătoarei Inchiziţii din acele locuri. După mărturiile lor într-o sută de ani de activitate inchizitorii au urmărit cîteva zeci de mii de învinuiri de vrăjitorie. Concluzia: aproape o mie de oameni sînt declaraţi vinovaţi, peste trei sute torturaţi. Cazne în timpul anchetei au suferit mai mult de... două sute din suspecţi! Asta pentru cazul celor mai „cumplite" treburi ale creştinismului din acele timpuri cînd fără ezitare se mergea la spînzurătoare pentru furtul unei găini.

Biserica se comportă ca o entitate autonomă, raţională conştientă de nemurirea, veşnicia ei. Strămoşii şi moşii enoriaşilor actuali au venit la ea şi tot aşa vor veni nepoţii şi strănepoţii, alimentîndu-i existenţa şi puterea. Religia se ocupă de oameni şi binele lor pentru că ei sînt baza ei însăşi.

Esenţa sectelor este contrară: ele sînt formaţiuni locale, în majoritate concentrate asupra „liderului întunecat" cel mai adesea un om şi departe de a fi întotdeauna un vrăjitor. Importanţă au numai e-nergetica proprie a „liderului", puterea lui şi apartenenţa la forţele Răului. Cu dispariţia (de obicei – moartea) „liderului" această entitate energetică se năruie. O asemenea formaţiune cu puterea de a stăpîni conştiinţa umană, ea este conştientă de vremelnicia existenţei ei şi de aceea tinde să „înfulece" fără

Scanned with OKEN Scanner

să-i pese de urmări. Soarta oamenilor ce au nimerit în sfera ei de influență este una sigură și de neinvidiat: scutul energetic se rupe, componenta enego-informațională este „suptă", după care rămîne o „coajă uscată" cu psihicul frînt și sufletul distrus, care adesea nu se aruncă, ci se utilizează mai departe ca nutriment permanent – nouă energetică ce se naște în ea fiind înghițită constant de formațiune.

Din păcate pînă și după moartea unei asemenea entități monstruoase victimele ei nu reușesc să-și revină, sînt iremediabil pierdute pentru ele însele și societate.

Trebuie să amintesc despre încă un fel de sectă, secta fără nucleu. Asemenea formațiuni noi nu numai că apar, dar și atrag în sfera lor de influență un anumit număr de oameni. Totuși prin absența „liderului întunecat" asemenea structuri se descompun în decurs de cîțiva ani fără să aducă daune vizibile prin efectele lor. Astfel de lucruri dovedesc că sectele nu apar conform voinței unor personalități izolate. Mai degrabă chiar structurile energetice negative îi folosesc în calitate de „purtători" pe oamenii apropiați ca stare bio-informațională.

Nu există structuri energetice locale cu energetică pozitivă!

O completare cu totul firească la distrugerea spirituală este și jaful material: „liderul întunecat", doar un om fiind și împătimit după bogăție, pentru ea este oricînd gata să-și lase adepții „la sapă de lemn".

Aproape întotdeauna părinții copiilor ajunși într-o sectă sînt consternați: cum a fost posibil să se întîmple așa ceva? De ce odorul mult iubit își părăsește confortabila casă și pleacă undeva într-un subsol friguros și plin de sărăcie, începe să-și numească mama și tatăl „demoni", refuză să se vadă cu ei, iar dacă vine acasă o face numai pentru a înșfăca ceva?

Tehnica racolării este simplă și dusă la perfecțiune. Tăișul vînătorii este îndreptat în mod concret asupra copiilor de treisprezece-paisprezece ani și se bazează anume pe contradicțiile dintre energetica „adultă" și poziția „copilului" în familie și societate, ca și pe banalitatea și plictisul relațiilor dintr-o familie obișnuită.

Întîi de toate în sectă omul este întîmpinat de iubire. De fiecare dată cînd intrați în încăperea în care au loc ședințele sectei sînteți întîmpinat cu o bucurie sinceră, sînteți luat pe după gît, îmbrățișat, sărutat. Senzația interioară la o asemenea întîlnire este asemenea unei ușoare beții. Dacă adolescentul s-a obișnuit cu faptul că venind acasă primul lucru pe care îl aude este: „Pe unde umbli atîta vreme?"; al doilea: „Scoate-ți ghetele!", iar al treilea: „Iar ți-ai murdărit pantalonii!" atunci prin simplul contrast dintre „usțăciunea" de acasă și iubirea de la sectă aceasta îl poate face pe copil

adeptul ei convins.

După aceea greutatea acțiunii se deplasează pe susținerea infantilismului format de școală și părinți. Cum s-a mai spus după treisprezece – paisprezece ani adolescentul este gata în interiorul lui să înceapă o viață independentă, dar este în mod artificial menținut în copilărie de dragul de a primi o educație la gabarit total. La cincisprezece ani totul se inversează: adolescentul a învățat să trăiască de-a-gata, s-a obișnuit cu faptul că se hotărăște pentru el, că i se indică unde să meargă, ce să facă, ce să învețe iar el doar îndeplinește mai mult sau mai puțin direc-tivele și trăiește spre plăcerea lui fără să se gîndească la ziua de mîine.

Deodată școala se încheie, calea bătută a existenței se întrerupe și trebuie să se agite cumva într-o lume necunoscută, să-și aleagă drumul, să meargă la studii sau la servici, unde să se ducă, cum să-și dovedească necesitatea și aptitudinea pentru locul ales? Iar în sectă i se spune: „Liniștește-te, nu trebuie făcut nimic! Învățătura, munca, toate sînt deșertăciune. Trebuie să te ocupi de desăvîrșirea interioară (sau să te rogi) și atunci te vei înălța spiritual deasupra oamenilor ce transpiră muncind!" Secta propune în locul drumului întrerupt un altul pe care se poate aluneca, fără un gînd, mai departe; ea îi propune să nu facă nimic și conferă acestui lucru o argumentație exterioară filozofic fundamentată. Mai mult decît atît, adolescentului i se incubă ideea că statul degeaba îl apropie de un stil de viață mai fără de prihană decît al celorlalți! Cum să te abții să nu crezi în așa ceva?

În ultima etapă, cînd copilul se află deja de o vreme în sectă (trebuie minimum două zile și două nopți) se produce sfărîmarea propriu-zisă a protecției energetice: adolescentul este lipsit sub un pretext plauzibil (rugăciune, meditație, cîntare, dansuri rituale, serbare religioasă) de hrană și somn, i se concentrează atenția asupra unei anumite directive (de exemplu, să se robească cît mai repede posibil), este ținut într-o stare de tensiune permanentă, este adus pînă la stress, care i se explică nu prin supraîncărcarea energeticii, cum se întîmplă într-adevăr, ci prin îngăduința harului (nirvana, deschiderea ceakrei superioare). Supraîncărcarea continuă și într-o prea frumoasă (din păcate așa este percepția subiectivă) clipă, omului i se ard dispozitivele de siguranță.

Omul care s-a „defectat" ca și ceasul stricat se află mereu într-una și aceeași stare – practic nu doarme, nu mănîncă, tinde către realizarea acelei sarcini pentru îndeplinirea căreia a fost „defectat", îndeplinește supus cele mai simple comenzi ale conducătorilor sectei. Din acest moment el poate fi dirijat ca un duh chemat și luat în robie.

Scanned with OKEN Scanner

Omul „defectat" nu mai poate fi întors în starea iniţială. Magii, extrasenşii sau psihiatri în cel mai bun caz sînt apţi să resuscite în sectant omul capabil să existe şi să relaţioneze într-o societate normală (în împrejurări nu prea complicate), dar personalitatea iniţială, componenta ei informaţională este absorbită de monstru şi se pierde pentru totdeauna.

Apartenenţa la o sectă fără „nulceu" poate părea inofensivă, dar există mereu un risc foarte mare, transformarea ei în „prădător". Cu proprii mei ochi am urmărit viaţa unui asemenea comunităţi: tinerii veneau aici, plecau, uneori rămîneau să înnopteze, cîţiva oameni locuiau permanent. O dată de două ori pe zi organizau o meditaţie, cîteodată se întîlneau cu reprezentanţii altor comunităţi, le permiteau să-şi ţină cursurile în incintă diverşilor predicatori între ei şi reprezentanţi ai unor curente diferite de orientarea „zen" care se profesa aici. Interesele mercantile ale comunităţii se limitau la strîngerea mijloacelor pentru a plăti hrana şi chiria locului.

Într-una din zile – tot în prezenţa mea – în încă-pere s-a adăpostit de ploaie o tînără femeie brunetă de vreo douăzeci de ani ca vîrstă. S-a dovedit atît de fermecată de atmosfera care dăinuia aici, plină de iubire şi har că nu se mai putea hotărî să plece. După trei zile la ea a venit soţul (după cum a reieşit femeia a părăsit de dragul comunităţii doi copii mici), dar neluînd în seamă implorările a refuzat să se întoarcă.

În curînd am observat că în comunitate începuse încet să se înăsprească disciplina: pe timpul meditaţiilor se încuia uşa încăperii, de la „vizitatorii ocazionali", întîi cu tact (au atîrnat un anunţ cu taxa de intrare la cursuri şi au pus o lădiţă), apoi tot mai apăsat au început să pretindă bani. Adolescenţii s-au găsit în faţa unei alegeri: sau să plătească pentru posibilitatea de a frecventa locul unde era bine şi plăcut sau să nu mai plece de aici cu totul, să devină din „ocazionali" – „ai locului", părăsindu-şi practic casa şi şcoala pentru noviciat.

Încotro aluneca acea comunitate era clar şi eu, spre ruşinea mea, n-am rezistat şi m-am implicat – am făcut un gest urît care a dus la destrămarea societăţii. Pînă astăzi mă întreb cîtă dreptate am avut să mă comport aşa, dar cei mai mulţi dintre cunos-cuţii de la acea comunitate astăzi trăiesc în sănătate şi bunăstare.

Femeia ajunsă atunci întîmplător spre deosebire de toţi ceilalţi nu s-a întors acasă. După destrămare a plecat în India, a primit iniţierea, s-a întors şi a format o sectă într-una din localităţile balneare din jurul Sankt-Petersburgului. De două ori s-au asmuţit împotriva ei localnicii obligînd-o să migreze împre-ună cu adepţii şi astăzi locuieşte în Olanda, unde a fon-

Scanned with OKEN Scanner

dat o biserică proprie.

Acest caz îmi permite să susţin că apariţia „liderului" întunecat are puterea să transforme într-o clipă, o inofensivă confrerie într-o sectă şi de asemeni faptul acela că, la un contact strîns al unei structuri energetice de mari dimensiuni cu viitorul „lider", personalitatea ultimului se schimbă tot atît de ireversibil ca şi a altor victime ale sectei.

Cum să-l ferim pe copil de sectă

Energetica sectei este atît de puternică, încît să te fereşti de ea ca de structurile mărunte, obişnuite, cu ajutorul talismanelor şi amuletelor nu este posibil. Să i te opui prin metodele uzuale de apărare, iar nu este posibil – în primul rînd pentru că secta nu atacă direct, întîi îţi cîştigă încrederea, devine de-a ta, o nouă „familie", iar de la ai tăi nu te aştepţi la urzeli. Adolescentul nu se împotriveşte nici măcar atunci cînd are loc o rupere vădită a scutului energetic. Să-i opună acestei forţe una similară este în măsură doar Biserica Pravoslavnică, dar ea îşi apără numai proprii adepţi. O garanţie maximă sînt pasibile să ofere numai botezul şi îndeplinirea fără cîrtire a tuturor ritualurilor.

În cazul în care nu sînteţi pregătit să deveniţi pravoslavnic (şi să îndepliniţi preceptele Bisericii!) va trebui să vă împotriviţi acestor monştri de unul singur.

Sectele de acest gen sînt un fenomen al secolului douăzeci. Hrana din belşug le-a furnizat-o oricît ar fi de straniu nivelul crescut al vieţii, securităţii şi instrucţiei. Numai în ultimele decenii ne-am putut permite să ne cocoloşim copiii pînă aproape de douăzeci de ani, ţinîndu-i cît mai mult sub tutelă şi trezind în ei, ca răspuns, predispoziţia de întreţinuţi. Numai cu o sută de ani înainte principala forţă de tracţiune, în sensul propriu al cuvîntului erau oamenii, ţăranul sau muncitorul nu-şi putea permite să hrănească un copil de zece ani lăsîndu-l să stea în faţa televizorului sau chiar şi să tocească la masă manualele. La paisprezece ani deja munceau – arau sau se angajau ca ucenici la uzină, ajutau la tejghea, lucrau în gospodărie acasă. Electricitatea nu ştia încă să spele încă în locul femeii, iar tractorul nu suplinea încă zeci de oameni, totul se făcea cu mîinile, iar mîinile mereu nu erau destule.

De i s-ar fi propus un „învăţător" copilului cu bătături în palme ca să se „purifice spiritual" în loc de muncă, să se „înalţe" deasupra zădărniciei

Scanned with OKEN Scanner

lumii el ar fi tras o scuipătură şi nici n-ar fi stat de vorbă. La doisprezece ani copilul ştia deja bine de unde se obţine o bucată de pîine şi ştia să ia o decizie de care depindea dacă familia lui primea la iarnă această bucată, sau avea să flămînzească.

Autorul nu pretinde să se taie cablurile electrice şi să se interzică transportul auto, dar după nouă zece ani trebuie să vă gîndiţi la viitorul copilului dumneavoastră. Numai să nu luaţi în nici un caz decizia respectivă în locul lui! Lăsaţi-l să facă alegerea singur. Sarcina dumneavoastră este să-i evaluaţi înclinaţiile, să-l stimulaţi să aleagă în conformitate cu aptitudinile lui, să încercaţi să puneţi interesul abstract pe o cale practică – şi să nu incomodaţi. Lăsaţi-l să asambleze singur sau să lipească machete de avioane, să-şi bată capul cu schema aparatului de radio dacă îl atrage, iar dumneavoastră din vreme în vreme rugaţi-l să vă ajute. Cereţi-i să facă un răftuleţ frumos pentru telefon dacă se ocupă de modelaj în lemn şi o dată cu asta oferiţi-i texte îndrumătoare – dacă din el se va naşte nu un tîmplar – sculptor în lemn, ci un istoric sau tehnolog?

Important, la cei paisprezece ani copilul nu trebuie să se piardă în confuzii, la răscruce. El trebuie să aibă încredere în propriile forţe, să ştie că poate să facă în mod concret ceva nu mai rău decît alţii şi că dacă se întîmplă ceva va putea supravieţui; îi trebuie un ţel spre care să tindă şi încercările de a-l muta de pe cărare vor fi întîmpinate de el nu ca fiind o înaltă revelaţie, ci ca un impediment supărător.

Formaţi-i copilului gustul pentru luarea deci-ziilor, sfătuiţi-vă cu el şi în al treilea sau măcar în al patrulea caz ascultaţi-i părerea. Gîndiţi-vă, există un număr imens de situaţii cînd nu este sfîrşitul lumii dacă se greşeşte. Unde să plecaţi la odihnă? Cum să vă petreceţi seara? Să vă duceţi sau nu în vizită? Să cumpăraţi ceainicul alb sau roz? Dacă ceva nu mer-ge cum trebuie nu-i faceţi reproşuri (a greşit, se mai întîmplă. Pentru greşeli trebuie să răspunzi, ceea ce faceţi oricum împreună). În schimb n-o să uitaţi să-l lăudaţi dacă ideea vi se părea reuşită – să fie şi el mîndru.

Libertatea de a alege în deplină cunoştinţă de cauză, dreptul de a lua decizii – este ceva de care nu te poţi dezice, libertatea nu se cedează pur şi simplu nici măcar lui Dumnezeu.

Bucuraţi-vă de copilul dumneavoastră, vorbiţi-i de iubirea dumneavoastră. Adesea, obligaţia de a-l hrăni, îmbrăca, trimite la timp la culcare şi trezi la oră exactă, de a-i cumpăra încălţăminte sau manuale şi încă multe, multe mărunţişuri necesare, în agitaţia cotidiană îl scot din raza atenţiei chiar pe cel de dragul căruia de fapt se şi fac toate acestea. Ştiu, vă iubiţi copilul, dar ce crede el dacă în fiecare zi, de dimineaţă pînă seara

Scanned with OKEN Scanner

aude numai reproşuri, reproşuri, reproşuri... încercaţi pentru început ca la fiecare a cincea „înţepătură" să încheiaţi cu vorbele: „...dar eu tot te iubesc". Efectul poate fi neaşteptat.

Lupta împotriva unei secte actuale este eficientă numai în cazul în care vă pregătiţi copilul pentru astfel de primejdie pe parcursul a cel puţin doi-trei ani înainte de procesul maturizării!

Dar şi mai bine – din ziua naşterii. Cea mai potrivită pentru o lovitură mortală dată oricărui adversar energetic este dragostea dumneavoastră sinceră faţă de copiii dumneavoastră.

Omul încrezător în forţele sale, obişnuit să hotărască singur ce are de făcut şi ştiind că acasă este iubit şi aşteptat, nu poate fi uşor ademenit de o sectă, convins să rămînă pentru cîteva zile, uitînd de toate cele. Totuşi el poate să se ducă acolo din curiozitate, de dragul anturajului, sperînd pur şi simplu să facă cunoştinţă cu vreunul din „fraţii" simpatici sau „surori" (ce să-i faci, asta-i vîrsta). Ce şanse are de a rezista presiunii?

Dacă va putea recunoaşte atacul este cu totul mare. Undeva după doisprezece ani copiilor trebuie să li se explice răspicat, simplu şi pe-nţeles în ce fel se produce o „frîngere". Nu trebuie oprit în mod special şi început cu pledoarii – informaţia „căzută" în felul acesta pe capul lui va trece pe lîngă urechi. Mult mai eficient va fi ca după vizionarea vreunui „film" cu temă asemănătoare să fluturaţi din mînă şi să spuneţi cu dispreţ: „Ce arată ei nu-i adevărat! Zombi se obţin din oameni cu totul altfel..." Puţin probabil să se găsească un copil care să rabde şi să nu întrebe imediat: „Dar cum?"

Cum să deosebeşti încercarea de a face un zombi:

Pentru a slăbi reacţia de împotrivire a victimei se încearcă a i se da minimum posibil de hrană, din care se exclude total carnea.

Victimei i se ia obligatoriu somnul.

Semnalaţi-i copilului indicele de cel mai rău augur: dacă într-un loc necunoscut, sub un pretext oarecare, va fi împiedicat să doarmă, trebuie să fugă de acolo cît mai repede posibil. Există situaţii în care stînd de vorbă cu noii prieteni uiţi de timp, cînd nu vrei să întrerupi festinul, cînd se petrece ceva interesant. Dar dacă după o asemenea noapte eşti oprit să aţipeşti undeva într-un colţ şi se găsesc misiuni foarte urgente, este deja periculos. Cînd nu eşti lăsat să dormi a doua noapte consecutiv trebuie să dai cu tifla principiilor, oricăror prietenii, la orice fel de insistenţe şi să pleci.

Dacă victima reuşeşte să-şi apere dreptul la somn şansele de a i se

Scanned with OKEN Scanner

sparge stratul de protecţie scad de aproximativ patru ori.

Se încearcă atragerea victimei într-o activitate monotonă pe termen cît mai lung.

Tehnicile sufite, de exemplu propun o lungă (de cîteva ore) mişcare de rotaţie în jurul propriei axe în ritmurile tot mai rapide ale unei muzici. În scopul acompanierii cu muzică, sufiţii poartă de obicei tobe sau tamburine. După o oră - două de rotire, lumea din jur începe să-şi piardă conturul cunoscut, apare o oarecare deformare şi instabilitate, în conştiinţă o relaxare plăcută. Propovăduitorii susţin că acesta este tabloul adevărat al lumii pe care poţi să-l vezi doar alungînd din corp duhurile. Pentru a te apăra de forţele rele trebuie să te învîrteşti, să te învîrteşti, să te învîrteşti...

Krishnaiţii „pentru alungarea duhurilor" propun să cînţi „Hari Krishna, Hari Krishna..." iarăşi cîteva ore în sunet de tamburine sau muzică pe ritm constant după care toate gîndurile se evaporă treptat iar trupul se umple de o bucurie fără motiv.

În sectele care imită creştinismul poţi fi pus să te rogi la o icoană „cu deosebire sfîntă" sau pur şi simplu să o priveşti (contemplezi) necontenit.

Multe din sectele de orientare budistă utilizează în pregătirea pentru frîngerea voinţei metode larg cunoscute ale meditaţiei de fortificarea sănătăţii (gibrish, Kundalini), după care victima este introdusă într-un adevărat experiment psihofiziologic avînd la bază prelucrări străvechi ale yoghinilor şi ale micilor idoli fără de număr. Uneori pînă şi profesorii de la medicină nu pot explica pe înţeles principiul acţiunii unor astfel de sisteme.

În calitate de exemplu voi aminti tehnica respiraţiei profunde (rebreathing). Victima este aşezată pe podea şi i se propune să respire des şi adînc. După circa o jumătate de oră omul începe să aibă halucinaţii (jumătate dintre oamenii obişnuiţi şi practic fiecare dintre cei ce au efectuat „o pregătire preliminară" au suferit astfele de halucinaţii).

Şedinţa durează de la două la trei ceasuri şi-i permite victimei să vadă (dependent de pregătirea preliminară) şuvoaiele de energie erupînd din corp, reîncarnările anterioare, îngerii, extratereştrii, zeii, pe oricine!

Copilul ce l-a atins cu propriile lui mîini pe Budda sau care şi-a amintit de moartea lui din reîncarnările anterioare nu va putea fi niciodată convins că acestea sînt rătăciri. Dar dacă îl veţi preveni din timp că de la respiraţia profundă prelungită pot apărea halucinaţii delirante atunci şi atitudinea faţă de ele nu va mai fi atît de serioasă (în nici un caz nu încercaţi să vă implicaţi în asemenea experimente la dumneavoastră, în ambianţa casnică! Este o tehnică foarte periculoasă, ea poate fi executată numai sub

Scanned with OKEN Scanner

observația medicului!)

Victimei i se propune să ia parte la o slujbă colectivă cu cîntări (pentru un om odihnit este practic inofensiv).

Şi în cele din urmă victima, înconjurată de adepți exaltați, este nevoită să asculte ceasuri întregi despre revelația harului petrecută după slujbă.

Toate metodele de influențare se bazează pe teh-nici hipnotice orientale, dar anume în Răsărit s-a inventat şi un mijloc eficient de contraacțiune așa numitul principiu „Ajki": „Să nu faci niciodată ceea ce se așteaptă de la tine!"

Îți propun să te învîrteşti cîteva ore, opriți-vă! Spuneți că vi se învîrte capul, că vă ajunge atît. Trebuie să cîntați, ieşiți din ritm, puneți întrebări în afara problemei, vorbiți. Nu vă contraziceți – este una din „reacțiile pe care se contează". Consimțiți să fiți supus muncii de lămurire, dar adăugați variantele şi comentariile proprii. Nu vă manifestați pasivitatea, nu mergeți ca „tras de ață", inventați „ieşiri" personale. Sectele ca entități, în esența lor, energo-informaționale nu sînt calate (programate pentru) pe recurgerea la constrîngerea grosolană. Mai degrabă preferă să excludă un obiect greu digerabil.

Ce să facem dacă secta a învins

Din nefericire împotriva sectelor nu există tablete sau talismane cu ajutorul cărora să îl putem securiza pe copil. Pregătirea pentru întîlnirea cu acest adversar periculos trebuie făcută din timp şi dacă momentul a fost scăpat să mai faci ceva se dovedeşte tardiv. Cum să procedați dacă simțiți că pierdeți lupta pentru propriul copil?

Citind principiile transformării în zombi ați observat desigur că, după mulți parametri, şi mînăstirile pravoslavnice, obişnuite se aseamănă (au atributele) cu sectele: viața în ele este riguros organizată şi alunecă pe şinele îndelung folosite, după o cale trasată o dată şi pentru totdeauna; în ele sînt şi veghea vecerniei şi slujbe istovitoare, posturi.

Suspiciunea nu-i departe de adevăr, totuşi meto-dele de acțiune asupra enoriaşilor neluînd în considerare asemănarea exterioară sînt aici conside-rabil mai puțin stăruitoare. Călugărul trebuie să simtă comuniunea cu harul suprem, dar nu este deloc necesar să fie „frînt". Enoriaşii nu sînt priviți ca o captură: menirea Bisericii este de a-l transfigura pe omul intrat în carnea şi sîngele ei energetic, în chiar sînul ei, dar în nici un caz de a-i

Scanned with OKEN Scanner

distruge personalitatea. Biserica există spre binele oamenilor şi contează pe o slujire conştientă a intereselor sale, iar interesele acestea se distribuie pe secole, dacă nu pe milenii înainte.

Nu este un secret că omul tînăr, încă neformat este o raritate în mînăstiri. Spre deosebire de oame-nii veniţi în religie prea tîrziu adolescenţii au toată viaţa încă înainte şi Biserica spre deosebire de secte este interesată ca această viaţă să nu fie irosită în zadar. În cazul prezenţei unui intelect integral şi a pornirii sincere de a sluji tînărul enoriaş are şanse de a-şi termina stagiul ca arhiereu. Se prea poate ca aceasta să nu fie ceea ce îi doriţi progeniturii dumneavoastră dar puteţi fii în schimb convins că va trăi o viaţă completă, interesantă fără să rămînă o răsuflată dărîmătură.

Sfatul meu – dacă simţiţi că nu vă ajung puterile pentru salvarea copilului nu aşteptaţi să vină ce este mai rău, apelaţi la ajutorul forţelor pravoslavnice, în-credinţaţi-l pe copil Bisericii.

Vampirismul şi metodele de apărare împotriva lui

Ieşind tot mai mult de sub tutela noastră copiii se întîlnesc nu arareori faţă în faţă cu fenomene cotidiene neplăcute de care mai devreme erau scutiţi fie prin grija noastră, fie prin vîrsta infantilă. Unul dintre aceste fenomene este vampirismul energetic.

Pentru a putea „consuma" energie vampirului îi este absolut necesar să intre într-o relaţie emo-ţională, să provoace compasiunea. Parcă pînă la o anumită vîrstă este dificil să stabileşti un asemenea contact de o durată destul de lungă, pe măsură ce se maturizează copilul devine tot mai des obiectul atacului.

În ciuda numeroaselor confirmări nu pot deloc să fiu de acord cu faptul că vampirii energetici sînt reprezentanţii forţelor întunecate din societatea noastră. O apropiată cunoaştere a acestor oameni duce la gîndul că sînt doar persoane cu schimbul energetic deviat. Ei nu sînt în stare nici să-şi menţină un biopotenţial, obligatoriu pentru o existenţă completă, nici să utilizeze fluxurile venite din Cosmos şi de aceea sînt nevoiţi să „fure" energia prelucrată a altor oameni.

Modelul de relaţionare cu ei îl oferă o cunoscută de-a mea, Alexandra în viaţa laică, reprezentanta unei comunităţi buddiste. Urcam odată împreună scările cînd ne-am întîlnit cu vecinul meu, un vampir agresiv, care şi-a început imediat atacul încercînd să intimideze – striga cu tot glasul

despre obiceiurile ţicnite ale tineretului (Saşa era rasă în cap), despre tropăitul prea strident al tocurilor şi aşa mai departe. Cînd şi-a terminat monologul cu vorbele: „S-a înţeles?", Saşa a dat din cap cu duioşie: „Da, s-a înţeles, ficatul dumneavoastră este foarte bolnav".

Comportamentul negativ al vampirilor nu este legat de atitudinea lor faţă de noi, ci de afecţiunile interne. În primul rînd au nevoie de compătimire din partea noastră nu de (re)negare. În majoritatea cazurilor resimţind atenţia unui vampir îndreptată asupra dumneavoastră nu merită să luaţi măsuri imediate de apărare : după cum v-am spus deja stratul superficial al învelişului este în permanenţă supus acţiunilor exterioare, se murdăreşte progresiv ceea ce duce la o stare de disconfort, oboseală. Pentru curăţarea lui se poate să ne bronzăm la soare („bronzăm" nu înseamnă să stăm goi pe plajă, este suficient să alunecăm cu schiurile iarna pe zăpadă strălucitoare – stratul de suprafaţă al biocîmpului se găseşte oricum mai sus de haine), să ne plimbăm într-o pădurice de pini în afara oraşului, să mergem la saună sau să facem o baie caldă mai lungă (nu mai puţin de o jumătate de oră), sau ne putem folosi de prilej pentru a livra toată murdăria vampirului. Oricum primul care se absoarbe este chiar stratul de suprafaţă. Cheltuind două-trei minute pentru curăţarea propriei energetici, întrerupeţi contactul şi plecaţi. Regula politeţii ne-o permite: să stăm de vorbă cîteva minute cu un cunoscut, apoi să ne uităm la ceas, să ne scuzăm şi să spunem că ne grăbim.

Dacă vampirul s-a agăţat de dumneavoastră şi nu aţi reuşit să plecaţi rupeţi contactul cu fermitate : nu vă uitaţi în ochii interlocutorului, mutaţi-vă privirea cu doi centimetri mai sus de urechea stîngă. Conform credinţelor exact acolo aşteaptă un moment potrivit forţele întunecate ce-l urmăresc pe om. Atenţia faţă de acest loc trezeşte o senzaţie de jenă oricărui om, iar pe vampirul care-şi cunoaşte precaritatea situaţiei în lume îl sperie de-a binelea. Amintiţi-vă principiul „Ajki" şi destabilizaţi conversaţia. Întrebaţi cît costă acum cartofii, nu a auzit cumva convorbitorul cine a inventat bucla (efectul) de histerezis, depărtaţi-vă de temele interesante pentru atacator. În afară de asta în conformitate cu tipul de vampir care vă atacă se pot utiliza metode concrete.

Voi prezenta tipurile cele mai răspîndite de vampiri :

Cerşetorul. La contactul cu oamenii echilibraţi încearcă să le vorbească despre necazurile, nefericirile, ghinioanele lui cu amănunte şi expresiv. Ţelul de bază să-i trezească omului compasiunea, empatia, să-şi oblige victima să-şi deschidă apărarea ca apoi să-i ia din energie iar şi iar, pînă cînd donatorul nu va resimţi o slăbiciune şi ameţeala. „Sătul" acest

vampir vă va mulțumi sincer pentru compătimire, pentru ajutor, se va tîngui „Ce m-aș fi făcut fără dumneavoastră ", se va strădui să obțină o nouă întîlnire.

Speranța de fond a „cerșetorului" – să găsească un donator care să se consacre în întregime treburilor și problemelor lui – iar vampirului însuși să-i rămînă doar să sugă, să se hrănească. Speranța prădătorului – sîcîitor se împlinește destul de des. Este plăcut să te simți binefăcător și mulți oameni în schimbul laudelor se dau tot mai mult „cerșetorului", neobservînd că prin asta frînează sau își opresc complet propria evoluție.

Se întîlnește un număr deloc mic de căsnicii vampir-donator, cînd unul din soți se consacră total grijii pentru celălalt. Varianta tipică – nevasta ce nu stă o clipă agitîndu-se ca o albină, iar soțul – un geniu nerecunoscut, culcat pe divan compune un nou poem de care nimeni nu are nevoie. Dacă vă aflați într-o situație similară salvarea dumneavoastră cons-tă într-un egoism rezonabil. Încercați în primul rînd să vă apărați interesele să vă preocupați de propria evoluție. Lăudați-vă cu succesele, iar la reproșurile de genul: „ție ți-e bine, iar mie rău...." Răspundeți: „Doar sîntem împreună! Dacă îmi va fi mai bine mie înseamnă că ne va fi mai ușor amîndurora". În genere ca principiu de bază să vă fie : „Dacă am succese în evoluția personală va fi în folosul întregii familii". În nici un caz nu încercați o nouă viață cu atacuri la adresa vampirului sau cu încercări de a scăpa de el! „Cerșetorii" își primesc energia din atenția dumneavoastră, independent de faptul că este o atenție cu tentă negativă sau pozitivă. Puneți-l pur și simplu în fața faptului împlinit și să hotărască dacă este gata să se conformeze unui nou fel de a pune problema sau preferă să-și caute alt donator.

Acuzatorul. Cel mai adesea este un despot de familie, din generația mai veche. Atitudinea față de cei din jur se restrînge la formularea: „Eu am făcut totul pentru voi și voi..." Pentru a primi energia se străduiește să-l pună pe fiecare om în postura de vinovat, să-l oblige sub influența sentimentului culpabilității să-și întredeschidă apărarea și să-i dea accesul la energetică. Se întîlnesc asemenea vampiri destul de des, ei tind să-i acuze pe toți cei din jur pînă și împotriva bunului simț. Dacă un trecător întîlnit în cale vă aruncă un reproș cum că nu mergeți pe partea de drum care trebuie înseamnă că ați dat peste un vampir-acuzator. În ciuda aparen-ței de delir a acuzărilor vampirul trezește întotdeauna în victimă o oarecare confuzie: „fură" măcar și puțină energie.

Nu are nici un rost să-i dăruiești „acuzatorului" cîteva minute, el și așa își va suge porția în momentul contrarietății dumneavoastră. Cea mai

Scanned with OKEN Scanner

bună armă împotriva lui este schimbarea vectorului de atac. Modificaţi situaţia în aşa fel încît să nu fie nevoie să încercaţi sentimentul de vinovăţie. La reproşul: „Eu v-am dat tot şi voi....” răspundeţi cu curaj: „Dumneavoastră mi-aţi dat mie, eu dau copiilor mei” ; la „Nu ştii să conduci maşina!” faceţi trimitere la inspectorul de poliţie auto: ei au inventat aceste reguli; la „Nu pe aici trebuie s-o iei” puneţi pariu: „Stîlpul e de vină că nu s-a aşezat unde trebuie” şi aşa mai departe după împrejurări. Lăsaţi-l pe „acuzator” să se ducă şi să-şi ia energia de la stîlpul de iluminat.

Despotul, pentru a primi energia, încearcă să-şi intimideze victima, să-i trezească teama, sentimentul neputinţei şi al subordonării. În cele mai multe dintre cazuri o şedinţă de aspirare a energiei arată ca un scandal sonor şi plin de mînie pe motive minore sau chiar fără motiv. Cel mai simplu şi trainic mijloc în cazul unor astfel de ieşiri – să nu combateţi, să nu rămîneţi în bătaia atacului, ci să întoarceţi spatele şi să plecaţi. Dacă nu reuşiţi să plecaţi gîndiţi-vă la ceva plăcut, daţi din cap a aprobare şi zîmbiţi politicos. Dacă vampirul ce atacă încearcă să lămurească motivul acestui comportament, străduiţi-vă să vă spuneţi cît se poate de liniştit şi duios părerea despre inconsistenţa scandalului şi exprimaţi-vă părerea de rău pentru nervozitatea lui. În genere, compătimirea ca răspuns în loc de teamă este cea mai redutabilă armă împotriva „despotului” care spre deosebire de „cerşetor” în acest caz nu este capabil să primească nimic.

Asemenea metode de rezistenţă, din păcate, nu pot fi aplicate dacă „despotul” este şeful dumneavoastră sau angajatorul dumneavoastră. În acest caz încercaţi să slăbiţi puterea atacului, spărgîndu-l în părţile componente şi transformîndu-l de la nivelul energetic la cel faptic: nu vă contraziceţi, nu vă speriaţi, încercaţi să pescuiţi măcar ceva concret în şuvoiul lui verbal, notaţi, puneţi întrebări, exprimaţi disponibilitatea de a reface şi raporta, fixaţi termene-le. Vampirul are nevoie de spaima dumneavoastră! Neobţinînd-o va începe mai degrabă să caute o altă victimă.

La „despoţi” mă surprinde întotdeauna contrastul dintre agresivitatea de la serviciu şi bunăvoinţa din viaţa particulară sau invers. Apare senzaţia că vampirul nu absoarbe energia, ci o transportă dintr-un loc în altul. Se pare că neconştientizînd el însuşi acestea devine instrumentul unor forţe invizibile.

Păstorul. Este un tip cu totul unic de vampir, după toate aparenţele conştient de deviaţiile din energetica proprie şi le utilizează cu dibăcie. Se distinge printr-un aspect înfloritor, disponibilitatea pentru relaţii, o neabătută bună dispoziţie. O dată donatorul ales „păstorul” îşi concentrează toate forţele, îşi foloseşte toată experienţa pentru a trezi în victimă sentimentul

Scanned with OKEN Scanner

unei fericiri nemăsurate. În majoritatea cazurilor episodul arată ca un roman de dragoste clocotitor.

Întrucît – și asta se vede cu ochiul liber – dintr-un om fericit energia țîșnește ca dintr-un izvor, „păstorul" poate s-o absoarbă într-o cantitate nelimitată, insesizabilă pentru donator și încă cea mai pură energie și nu murdăria superficială care adesea revine în paguba altora. La început asta arată ca o uniune reușită, de completare reciprocă, dar cu timpul donatorul se obișnuiește cu ordinea lucrurilor, senzația lui de fericire se aplatizează, energetica se întoarce la nivelul obișnuit și „păstorul" îl părăsește pornind în căutarea altei capturi. Victima rămîne într-o stare de gravă depresie care deseori se soldează cu o sinucidere.

Ce sfat se poate da într-o astfel de situație, nici nu știu, mulți oameni sînt gata să intre în contact cu un „păstor" chiar știind că povestea se va sfîrși mai devreme sau mai tîrziu – doar de dragul cîtorva luni sau ani de afundare în sentimentul nețărmuritei fericiri. Unii mizează în mod naiv pe păstrarea pentru totdeauna a „păstorului"...

Nu știu. Aici fiecare om trebuie să-și facă alegerea – doar că este obligat să înțeleagă limpede la ce duce acest lucru sau ce refuză.

Scanned with OKEN Scanner

ÎNCHEIERE

În cartea de față s-au acumulat multe recomandări, metode concrete, diverse exemple, dar nu poate fi prevăzut totul, pentru fiecare caz în parte nu poți să dai o rețetă și nici nu este necesar. Voi încerca să evidențiez la sfîrșit cîteva principii de bază pe care urmîndu-le se pot evita multe pericole în nume personal, dar și pentru a proteja proprii copii.

Nu cădeți în extreme. În natură nu există nimic absolut dăunător sau exclusiv benefic. Principalul – să se țină măsura.

Nu permiteți niciodată nimănui să se amestece în energetica dumneavoastră! Nimeni nu va putea să vă ajute mai bine decît dumneavoastră.

Luați-vă în seamă - cel mai bun din toți sfătuitorii nu se găsește afară, ci înăuntrul propriului dumneavoastră suflet.

Iubiți-vă copiii și pe cei apropiați! sentimentul acesta este mai puternic decît orice medicament – minune și sfînt ocrotitor.

Fiți fericit!

Nu este o urare, este un principiu al unei vieți complete. O veche legendă chinezească povestește : a fost odată un om care vroia să fie fericit. Se gîndea: „Uite, o să găsesc o monedă de aur și sigur că atunci o să fiu fericit". Într-un timp, mergînd pe drum a văzut deodată o monedă de aur. A ridicat-o și și-a zis: „Ce-i o monedă? Dacă aș găsi un portofel, atunci sigur aș fi fericit!" După o vreme iar fiind pe un drum a zărit un portofel pierdut, plin cu bani de aur. L-a ridicat și s-a gîndit.

— Murind omul bogat, proprietarul multor castele, corăbii și tejghele a înțeles doar în fața morții că în toată viața nu fusese atît de fericit.

Scanned with OKEN Scanner

INTRODUCERE
la partea a VI-a

Omul - un minuscul fir de praf în univers...

Un minuscul fir de praf al omului - universul...

Închipuiți-vă, sub tălpile noastre nu este doar pământ sau asfalt. Sub paşii noştri este o lume gigantică deplasîndu-se continuu spre undeva în spațiul negru, infinit al Cosmosului. Acest spațiu este saturat de o energie tainică, invizibilă ochiului, ea pătrunde în totalitate globul pământesc şi pe locuitorii lui. Pământul este un mod nu mai puțin misterios de energie, un puternic emițător de raze. Şi chiar omul, care trăieşte sub influența nenumăratelor energii, ce este?

Pentru că cea mai mare taină a Universului este viața. Mi s-a părut întotdeauna că cea mai mare minune a lui Dumnezeu este existența omului. Iată cum trec pe stradă pe lîngă mine, în intîmpinarea mea – tineri şi bătrîni, frumoşi şi hidoşi, deştepți şi proşti. Şi fiecare din ei este o minune, o mare taină. Fiecare este creat de energie, se hrăneşte cu ea, o emite. Îşi construieşte o casă pentru a se apăra de vremea urîtă şi răul din lumea înconjurătoare. Dar numai pentru asta? Ce este o casă? Patru pereți şi un acoperiş? Adăpost? Da, desigur. Dar fiecare piatră, fiecare pom, fiecare bucată de metal care au intrat în construcția casei sînt de asemenea o investiție de energie! Le-a dat-o Universul, cînd le-a făurit.

Dar şi omul a cărui energie se deosebeşte şi de energia Pământului şi de cea a Cosmosului îi conferă oricărui obiect ceva cînd se atinge de el. Este energia vieții, bioenergia. Se poate spune că omul transmite o părticică din viața lui propriei case, o investeşte cu suflet.

Puțini dintre noi reflectează la asemenea lucruri.

Scanned with OKEN Scanner

ÎNTRE FORŢELE PĂMÎNTULUI ŞI FORŢELE COSMOSULUI

Am avut noroc cu părinţii. O soartă complicată, tragică nu numai că nu i-a frînt, dar le-a conferit capacitatea de a preţui şi respecta fiecare clipă. Oricine s-ar fi aflat, cu orice greutăţi s-ar fi confruntat nimic nu i-a putut împiedica să se bucure de natură, să venereze arta, să se intereseze de tradiţii. Din prima copilărie am auzit la tatăl meu despre nesfîrşita bogăţie şi impenetrabilitatea lumii ce ne înconjoară. Multe mi-au trecut pe lîngă ureche, multe pur şi simplu nu le înţelegeam. De unde să fi ştiut eu, un băieţandru pe jumătate flămînd, că vorbele părinţilor sînt mult mai importante decît distracţiile obişnuite, pescuitul sau comerţul cu ţigări.

ştiam că Soarele şi Luna sînt grozav de departe de noi, m-au învăţat să scriu şi să socotesc acceptabil; cele mai înalte senzaţii erau pentru mine pasiunea, durerea şi foamea. Percepţia de sine ca parte armonioasă a unui proces cosmic infinit a venit după mulţi, mulţi ani. Un imbold, probabil a fost dorinţa de a mă întîlni cu acea taină din jurul nostru despre care îmi povestea serile bunica mea şi care mă făcea pe mine, un ghemuleţ dîrdîind de frică, să mă ascund cu capul sub plapumă. Încetul cu încetul, legendele, miturile, epopeile, istoriile incredibile au consolidat şi dezvoltat simpla dorinţă într-o nece-sitate vitală. În fiecare an al vieţii, fiecare întîlnire cu necunoscutul şi inexplicabilul mă îndemnau să privesc tot mai atent, să am o atitudine tot mai meditativă faţă de ceea ce se petrece, punînd adesea la îndoială adevărurile indubitabile.

Fiecare om se raportează la lumea înconjurătoare în felul său. Unul se vede o personalitate pregnantă, irepetabilă şi îşi dobîndeşte un loc demn

sub soare. Altul - păstor al lui Dumnezeu în pridvorul fericirii veşnice. Unul se bucură de fiecare clipă a vieții şi de tot ce-i trimite soarta, iar altul îşi duce cu trudă şi în silă viața de azi pe mîine găsindu-şi odihna doar în visări. Unul nu-şi face niciodată probleme. Dar poți şi să-ți imaginezi că Universul infinit, împletit cu energii, forțe şi cîmpuri fără număr, pulsînd în vîrtejul timpului, născîndu-se şi murind de nenumărate ori în fiecare secundă, acest Univers este o parte din tine, iar tu o parte din el. Acele fărîme de cunoaştere pe care le-am căutat şi adunat toată viața mea, îmi dau dreptul, cred eu, pentru validarea unui astfel de demers.

Ştiința priveşte cu circumspecție faptele ce nu se înscriu in teoriile consacrate. Gîndirea de avangardă calcă peste ele şi păşeşte curajos mai departe, totuşi fiecare descoperire duce la iscarea unei mulțimi de noi întrebări care cer un răspuns.

Omul este o parte a Cosmosului. Înrîurirea Cosmosului asupra oamenilor este de netăgăduit. Ea poate fi cît se poate de clară, ca alternanța dintre noapte şi zi, ciclurile lunare, gravitația. Poate fi mai puțin evidentă, ca furturile magnetice sau solare. Poate fi relativ constantă precum cîmpul geomagnetic al Pămîntului sau spontan precum cîmpul electric. Dar ştim oare totul? Cîte forțe, eforturi şi energii mai penetrează planeta noastră? Acționează ele instantaneu sau rămîn neschimbate miliarde de ani?

Veacul omenirii este scurt, mijloacele de cunoaştere ale unor procese naturale sau altora sînt deocamdată departe de perfecțiune. Cum să aflăm ce anume ne influențează? Este favorabilă această influență sau opresivă? Să ne apărăm de ea sau să o absorbim? Dacă trebuie să ne apărăm, în ce mod? Dacă trebuie să o absorbim cum ar fi mai bine?

Savanții încearcă să răspundă la aceste întrebări. Perseverent, pas cum pas, înaintează pe drumul cunoaşterii universului. Totuşi, lista necunoaşterii este fără sfîrşit, iar să trăim vrem astăzi, acum. Şi mai ales să trăim cît mai bine, fără să avem nevoie de medici, fără probleme materiale şi traume morale. Şi încă nu se ştie ce ne vor aduce descoperirile – foloase sau pierderi.

Urmînd recomandările ştiințifice ne putem apăra de primejdii pe o parte, dar nu rămînem deschişi pe de alta pentru nenorociri mult mai mari? Cum de pildă s-ar fi gîndit la radiații în evul mediu? De unde a apărut cancerul?

Dar nu merită să disperăm. Situația nu este de loc lipsită de speranță. Strămoşii noştri au căutat generație după generație, au strîns şi au depozitat cunoştințe despre natură şi influența ei asupra oamenilor. Este o descoperire uriaşă a întregii omeniri. Nu este neapărat necesar să explicăm

Scanned with OKEN Scanner

semnele, obiceiurile, tradiţiile din punct de vedere ştiinţific. Trebuie doar să le ştim şi să fim capabili să le folosim. O mare parte din viaţă am strîns tot felul de credinţe şi datini, dar nu m-am întrebat, da exemplu, niciodată de ce în casa construită după tradiţia populară oamenii trăiesc mai bine, deşi de fiecare dată m-am convins că lucrurile stau întocmai aşa.

Zonele favorabile şi nefavorabile

Sînt convins că locuinţa omului nu este doar un mijloc de apărare împotriva ploii şi zăpezii. Casa este un ecran specific ce amplifică în mod ideal orice influenţe pozitive asupra oamenilor şi barează drumul energiilor negative. În casă omul îşi petrece partea cea mai mare a vieţii. Aici se naşte, se maturizează, iubeşte, bolceşte, moare. Starea lui de spirit, longevitatea, emoţiile, suferinţele şi clanurile creatoare sînt legate prin fire nevăzute, indetectabile şi uneori cu totul inconştiente cu fluxurile şi vîrtejurile forţelor cosmice acumulate în locuinţa umană sau aduse (atrase) în ea. Aceste fluxuri sînt numite cîteodată lumea subtilă, atribuindu-li-se însuşiri din lumea de dincolo. Ele sînt cauza superstiţiilor şi spaimelor, a deranjamentelor fizice şi nervoase. Totuşi, aceleaşi forţe provoacă o înălţare spirituală, o longevitate neumbrită de boli, o anume stare a sufletului şi a corpului ce se numeşte fericire. Însăşi casa, toate obiectele ce-i aparţin, locatarii ei se află scufundaţi într-un ocean unic, liniştit şi frămîntat, un ocean instantaneu şi totodată atemporal al forţelor şi energiilor universului. Ceva în acest proces funcţionează activ, ceva doar acumulează, inundă sau reflectă părţi separate din el, dar aşa sau altfel nimeni şi nimic nu rămîn în afara acestui proces.

Particularităţile amplasării locuinţei în teren, orientarea ei şi arhitectura au o istorie milenară. Oamenii peşterilor îşi alegeau deja un loc de trai ghidîndu-se după reguli stabilite. Pînă astăzi arheo-logii sînt preocupaţi de problema de ce, de exemplu, o anume peşteră se dovedeşte a fi locuibilă şi nu alte zeci de alături.

Acum ştim de existenţa unor locuri pe suprafaţa pămîntului unde omului îi este contraindicat să trăiască. Pînă şi popasurile scurte într-un asemenea loc apariţia dezechilibrelor fizice sau sufleteşti. Aceste locuri au primit denumirea de „ zone geopatogene". Fără-ndoială că despre ele ştiau

Scanned with OKEN Scanner

și strămoșii noștri de demult. Pînă astăzi populațiile nomade primitive, de exemplu, din nordul îndepărtat se folosesc doar de anumite intinerarii și locuri pentru tabere și alegerea lor pare adesea ilogică, neavînd o motivație evidentă. Populațiile insulare, teribile, africane și americane, păstrează cu sființenie „tabu"–ul în vizitarea unor asemenea locuri. Mai întîi entuziaștii, apoi colective întregi de oameni de știință, datorită unor metode diverse au descoperit cîteva rețele energetice acoperind întreaga planetă. Rețelele sînt orientate diferit, au dimensiuni și intensități diferite și cu toată existența lor de nefăgăduit, natura apariției acestor rețele sau vectori este necunoscută. Firește, prin existența unor rețele sau a particularităților condițiilor geologice nu se poate explica originea tuturor zonelor geopatogene. Enigma meteoritului din Tungusk, de exemplu, pînă astăzi a rămas nedezlegată ca și enigma triunghiului Bermudelor.

Nu se știe, de asemeni, de ce faliile scoarței terestre sînt emițători atît de puternici de energie negativă. Se știe doar că în asemenea locuri obiectele grele își pierd greutatea și plutesc în aer. Avioanele intră în catastrofe iar oamenii sînt atinși de dezechilibrări psihice și îmbolnăviri grave...

Faliile scoarței terestre formează ceva asemă-nător unor rețele ce acoperă întreaga noastră planetă. Ele împart suprafața pămîntului în sectoare cu dimensiuni de la cîțiva kilometri pînă la cîteva zeci de mii de kilometri. În afară de aceasta există rețele energetice între care una se numește rețeaua Currie și conține o anume periculozitate pentru om. Dacă sub un nod al ei – intersecția dintre două linii de forță – se află un curs de apă subterană, în acest loc apare o coloană verticală de energie negativă. Nu este mare ca circumferință, cam o jumătate de metru, dar aflarea îndelungată în interiorul ei duce la îmbolnăviri fizice și sufletești. În zonele patogene preferă să se așeze pisicile – ele se alimentează cu energie negativă – dar acolo nu le place să stea cîinilor. O zonă patogenă poate forma linia de înaltă tensiune ce trece pe deasupra casei. Un cablu electric incorect tras pe sub podeaua apartamentului poate deveni și el o sursă de energie negativă. Orice zonă patogenă este periculoasă pentru om. Și nu numai prin aceea că aflarea în zona ei destabilizează echilibrul energetic al cîmpului uman. Zona patogenă se prezintă ca un fel de fisură între lumea noastră și cea subtilă și se întîmplă așa ca prin această fisură se infiltrează către noi locuitorii nevăzuți ai altor lumi. Vom vorbi despre ei mai pe-ndelete în alt capitol.

Înaintașii noștri n-au încercat să găsească în tot o explicație științifică. Constatînd influența negativă a unui loc încercăm pur și simplu să-l

Scanned with OKEN Scanner

evităm. Nici nu trebuie să aştepţi, stînd în acel loc, să ţi se facă mai rău sau nu. Există cîteva indicii. În locurile ce conţin o intensă energetică pozitivă ce-i conferă omului putere, îţi vine întotdeauna să-ţi accelerezi paşii, să devii activ. Şi invers, există locuri unde omul ar vrea să se aşeze, să se destindă...dar este interzis s-o faci. Toate forţele vor fi absorbite. Aceste locuri, şi cele negative şi cele pozitive, sînt uşor de stabilit tocmai prin schimbarea bruscă a stării de spirit.

Mulţi oameni devin o percepţie acută a fluxurilor energetice şi de forţă. Este suficient ca un astfel de om să înveţe să deosebească particularităţile tabloului energetic al unui loc plin de pericole şi el poate să-i ajute oricărui om să evite zonele geopatogene la construirea unei locuinţe.

Pînă şi cel mai obişnuit om care nu obţine un astfel de dar poate învăţa să determine locurile de forţă şi energie. Cele mai simple dispozitive pot fi de folos în acest caz: nuieluşa, crăcuţa, pendulul. Se poate lua, de exemplu, în mînă crăcana şi încerca să scapi de tensiunea suplimentară, mergînd înot pe o suprafaţă netedă. Deasupra locurilor pe unde trece apa, se află un cablu electric sau s-a format un gol, crăcana se apleacă în mod vizibil. Astăzi fenomenul se numeşte biolocaţie. Oamenii care posedă darul mai sus pomenit pot de la o anumită distanţă să resimtă ceea ce detectează omul cu crăcana pe locul respectiv. Aceasta este biolocaţia la distanţă.

Alături de zonele geopatogene ce exercită o influenţă negativă asupra omului unde energiile, forţele şi cîmpurile împletite sînt favorabile. În astfel de locuri îşi au temeliile templele, bisericile, mănăstirile, diferite lăcaşuri de cult. Apa acestor locuri are calităţi tămăduitoare ca şi plantele şi chiar grămăjoarele de pămînt. Construite de-a lungul mileniilor particularităţile arhitecturale permit acumularea şi amplificarea de cîteva ori a influenţelor pozitive ale forţelor cosmice şi-i dau omului posibilitatea de a intra cu ele în rezonanţă. Aici omul începe să simtă mult mai acut că el este o parte a veşniciei.

Despre forţa învierii locurilor sfinte se poate judeca după cazurile cu totul neverosimile de vindecări ale bolilor şi diformităţilor, după dobîndirea liniştii sufleteşti, după iluminarea spirituală. În zonele de influenţă pozitivă se află majoritatea cimitirelor. Forţa ce părăseşte trupul uman neînsufleţit se revarsă armonios în jetul artezian de energie pozitivă ce vine din pămînt şi din Cosmos. Ce este viaţa şi moartea omului altceva decît fluxul cosmic infinit? Forma movilelor funerare (tumulilor funerari), ale Kurganelor, piramidelor, serveşte, se pare, unei contopiri optime dintre energia omului şi locul sacru.

Scanned with OKEN Scanner

De zonele energetice cele mai intense sînt legate locurile veneraţiei religioase. Complicatele ritualuri cultice ca de pildă, cele ale aducerii jertfelor, permiteau prin intermediul schimbării fluxului de forţă influenţarea condiţiilor climatice, încărcarea cu energie suplimentară a luptătorilor, ce plecau în expediţii militare, intensificarea atributelor spiritelor favorabile.

Omenirea a acumulat de-a lungul mileniilor cunoştinţe despre interrelaţiile energetice. Magii, vrăjitorii, şamanii, oamenii investiţi cu capacităţi supranaturale au construit pas cu pas sisteme unitare de indicii, graţie cărora omul ar putea să se realizeze mai armonios în ciclul cosmic. Unele sisteme de acest gen au dobîndit ulterior aspectul unor filozofii închegate ca de pildă, Phen-Shui în China antică sau Taha Savara în India.

Unde să construieşti o casă

Ad literam, *Phen –Shui* înseamnă "vînt şi apă". Conform teoriei tocmai aceste forţe primordiale formează relieful locului şi influenţează tainic destinul omului. Ele acţionează în diverse forme în fiecare punct al spaţiului. În special se are în vedere fluxul *Ţi* (al energiei cosmice veşnice pe care hinduşii o numesc prana) şi echilibrul dintre *Ynn* şi *Yang* (principiile feminin şi masculin din Univers). Energia *Ţi* se află în stare de continuă mişcare, condensare, evaporare, inspiraţie şi expiraţie.

Ţi este numită în general respiraţia vieţii. Sarcina de căpetenie a lui *Ţi* constă în a sluji drept cauză a constituirii tuturor lucrurilor. Fluxurile *Ţi* creează viaţa dar şi ele sînt supuse stingerii şi insuficienţa sau lipsa lor dintr-un loc sau dintr-un punct oarecare permit pătrunderea acolo a lui Sha (energia negativă), suflul ce ameninţă viaţa. *Sha* poate provoca boala, neajunsurile vieţii. *Ynn* şi *Yang* sînt forţe opuse ce se găsesc într-o permanentă stare de curgere dintr-una în alta şi tensiune. Ele reprezintă femininul şi mas-culinul, lumina şi întunericul, apa şi focul; ele există în toate cîte sînt şi se supun schimbării.

Phen-Shui este o modalitate de a prevedea com-binaţia dintre *Ynn* şi *Yang* în natură, arta şi ştiinţa descifrării locului pentru ca lucrările de construcţii sortite viilor şi morţilor să poată fi făcute acolo unde alternanţa dintre *Ynn* şi *Yang* este pozitivă şi unde *Ţi*, respiraţia vieţii, poate circula în mod liber. Dacă, de exemplu, orientarea clădirii nu corespunde reliefului suprafeţei pămîntului, cursului apei sau direcţiei drumului, dacă

Scanned with OKEN Scanner

amplasarea intrării principale sau a pieselor de mobilier stînjesc fluxul şi, toate acestea în mod firesc atrag nefericirea. Phen-şhui este forța vitală ce se află în mediul înconjurător şi dacă ar fi să-i urmărim fluxul apare ca fluxul Universului prin care pot fi atinse trei mari binefaceri – sănătatea, fericirea şi reuşita. Din punct de vedere al filozofiei chinezeşti, Phen-Shui prevede acțiunea forțelor cereşti şi pămînteşti pentru ca omenirea să poată trăi în concordanță cu ele. Cerul, pămîntul şi omenirea au o responsabilitate comună în menționarea armoniei în univers. Oamenii îşi exercită rolul lor prin cunoaşterea forțelor cosmologice ale ceratiei şi înțelegerea căilor de unire cu fluxul şi transformarea lor. Cînd chinezul construieşte o casă el alege cu grijă un asemenea loc pentru ca locuința să fie apărată la spate de un deal sau de o altă clădire. Altfel vîntul va sufla toată energia *Ți*.

Se consideră a fi foarte favorabilă existența lîngă casă a unei ape, cel mai bine curgătoare. Drumul sau cărarea ce duce spre intrarea principală nu trebuie să fie dreaptă, altfel spre casă va veni energia negativă *Sha*. Este obligatoriu să se observe starea vegetației din sectorul ales. Ea trebuie să fie stufoasă şi verde, ceea ce atestă prezența unei mari cantități de energie vitală în locul respectiv. Încăperile din interiorul casei se fac largi şi luminoase pentru ca energia *Ți* să poată circula liber înăuntru. Intrarea se luminează puternic pentru a atrage această energie. Respectarea ulterioară a tuturor preceptelor *Phen-Shui* duce la rezultate uimitoare. Încercați măcar în gînd să urmați *Phen-Shui*. Această artă se învață din copilărie de-a lungul întregii vieți şi nu după cărți ci în şcolile speciale ale maeştrilor. Mai mult decît atît, cunoaşterea *Phen-Shui* este o parte organică a căii dao. Sînt convins că îndrăznețul care a hotărît să-şi configureze viața după *Phen-Shui* va putea să beneficieze de rezultat în timpul vieții.

Date disperate despre o învățătură unică a casei au venit pînă la noi din vechea Indie. Numele acestei învățături este *Tahasavara* sau *Casa celor şapte Elefanți*. În întregul ei filozofia celor şapte Elefanți are în vedere structura generală a Universului şi de asemeni rolul şi locul omului în el, totuşi, o parte importantă a dogmelor este consacrată realizării locuinței. Tot Universul reprezintă o turmă de şapte elefanți, fiecăruia corespunzîndu-i o forță naturală: Apa, Aerul, Focul, Cerul, Arborele (Lemnul), Soarele şi Luna. La construirea casei fiecare elefant trebuie să-şi primească locul astfel încît focul să nu aprindă lemnul, soarele să nu împiedice aerul şi luna să nu se înece în apă. Fiecărui elefant i se conferă o cameră sau un colț din casă. Pentru fiecare elefant se atribuie în mod riguros un număr de ferestre şi uşi; piese de mobilier şi de uz casnic. Toți elefanții au culorile lor preferate. De exemplu, elefantul – soare nu suportă

Scanned with OKEN Scanner

negrul iar elefantul aer – roşul. De toţi elefanţii se leagă anumite obiceiuri şi caracteristici ale traiului. În locul ocupat de elefantul – lună, de pildă, este interzis să mănînci, iar în locurile elefantului – apă şi elefantului – aer să faci curat într-o singură zi. Elefanţii trebuiau îngrijiţi în fiecare zi, dacă elefantul jignit părăsea casa, locuinţa era sortită căderii şi urma paragina.

Mi-a fost dat să descopăr alte sisteme închegate, conservînd învăţă-turi despre casă şi influenţa lui asupra vieţii omeneşti la alte popoare. Multe s-au distrus sub ruinele marilor civilizaţii, multe învăţături cu tre-cerea timpului s-au schimbat în asemenea măsură încît şi-au pierdut sen-sul original. Populaţia dintre Rusia trecută nu demult din punct de vedere istoric – de la felul nomad de viaţă la cel sedentar a reuşit să piardă şi să uite prin neîntre-buinţare preceptele neliniştiţilor strămoşi, dar nu a reuşit să constituie şi să pătrundă tîlcul unor obice-iuri noi. Fiecare ţară, fiecare popor, are reprezen-tările sale asupra culturii de habitat şi tradiţiei proprii precum şi propriile reprezentări religioase şi filozofice. Împletirea a tot felul de forţe în diversele zone geografice ale Pămîntului influenţează în mod diferit populaţiile ce locuiesc acolo. De unde au apărut de fapt pe Pămînt atîtea rase cu totul neasemănătoare unele cu altele? În Asia Centrală şi de Est, în Siberia – rasa mongoloidă, în Europa, Asia frontală (de vest), în India de Nord – europeidă, în Africa – negroidă. Influenţa energetică naşte nu doar rase diferite ci şi un mod diferit de a gîndi, o cul-tură diferită. Fiecare îşi are partea sa. Nu se poate transfera în mod mecanic dintr-o ţară în alta nici o tradiţie, ea pur şi simplu nu se aclimatizează cum nu se aclimatizează un arbore din sud în teritoriile nordice. Trecînd în ţara noastră trebuie să ne folosim de cunoştinţele noastre. Cu toate că, desigur, cîte ceva din tradiţiile altor popoare poate fi util şi la noi, dar nu trebuie să ne folosim orbeşte de sfaturile străine.

Energia cosmică, Ţi sau prana, oricum ai numi-o este una pentru toate ţările, toate popoarele şi principiile ei de funcţionare sînt peste tot aceleaşi. Dar tradiţiile atragerii ei, a direcţionării ei sînt multiple. "Muzica vîntului" chinezească poate pur şi simplu să nu funcţioneze la noi în casă pentru că radiaţia terestră este alta la noi. Noi trebuie să utilizăm alte mijloace.

Ca la reprezentanţii oricărei civilizaţii, la poporul rus există un mare număr de tradiţii şi obiceiuri consacrate căminului. Totuşi, ele sînt nesistematice, fragmentare, specifice fiecărui loc. De exemplu, pentru con-strucţie se alege un spaţiu locuit unde alţi oameni au o viaţă bună. Temelia se pune după luna plină. Înainte de muncă lucrătorii se roagă la răsăritul soarelui, iar gazda le aduce un pahar de bun augur. Îndată ce s-au pus două rînduri de bîrne în partea de jos vine stăpînul cu păhărelul "de temelie".

Scanned with OKEN Scanner

Sub unghiul din faţă, sacru, se îngroapă un bănuţ de argint "pentru bogăţie". Sub alte colţuri se pun un petic de blană, o grămăjoară de seminţe şi o bucăţică de tămîie. Casa deja construită cu o figurină în formă de cal ce va respinge duhurile rele. Pe obloane se ciopleşte soarele pentru ca în casă să fie cald şi luminos. Iar potcoava de deasupra uşii se pune ca să aducă fericire.

La alegerea locului pentru construcţia casei alteori se apela la ghicit. Pămîntul de pe locul ales se acoperă din timp cu scoarţă de stejar. După trei zile se ridică scoarţa în a patra zi se uitau dedesubt. Dacă găseau un păianjen sau o furnică locul era considerat "rău" nepotrivit pentru o locuinţă. Dacă erau acolo viermi sau gîndac negru înseamnă că se putea construi o casă. Ghiceau de asemeni cu ajutorul a trei pîinişoare. Întîi trebuiau ţinute în sîn şi apoi ros-togolite pe rînd pe pămînt. Dacă se culcau cu coaja în sus toate trei, se considera că locul era benefic. Dacă rămîneau cu coaja în jos, locul era bun de părăsit.

Semînţele înţelepciunii sînt puse în orice credinţă populară. Dar putem a le face să crească omul trebuie să depună nu puţine eforturi.

Omul poate multe

Lumea contemporană s-a modificat în asemenea măsură ca rezultat al progresului ştiinţei şi tehnicii, încît principiile alegerii şi alcătuirii unei locuinţe, pe care ni le-au lăsat înaintaşii, au puţină importanţă în ziua de azi. Pe lîngă energia cosmică şi energia Pămîntului asupra biocîmpului omului şi locuinţei sale acţionează şi radiaţiile electromagnetice de la ustensilele casnice şi contaminările radiative şi de alte noi tipuri, şi construirea iraţională, în masă, a megalopolisurilor. Toate acestea practic nu ne per-mit să ne folosim de o singură teorie, închegată, a casei armonioase.

Astăzi sînt insuficiente şi mijloacele tradiţionale de determinare a influenţei casei în viaţa şi destinul omului, nici utilizarea mecanică a cunoştinţelor acumulate de strămoşi. Chiar omul sprijinindu-se pe propria experienţă trebuie să părăsească sau să creeze pentru sine un (mediu) ambiant plin de coeziune cu Cosmosul. Eliberat de surplusuri şi reziduri trebuie să învăţăm să ne ascultăm pe noi înşine. Trebuie să învăţăm să ne încredem în percepţiile noastre difuze şi inconştiente.

Fiind o părticică a Universului omul nu doar adună şi reflectă tot felul

de curente de forță dar este el însuși un puternic izvor de energie. El poate multe. Fenomenele paranormale sînt cea mai vie confirmare a acestui fapt. Capacitatea de a acționa asupra oamenilor și obiectelor de la distanță, legătura cu locuitorii lumii subtile, nu este nici pe departe o enumerare completă a calităților proprii fiecărui om în în mai mare sau mai mică măsură. Realizarea unui mare beneficiu a casei este chiar treaba stăpînului ei. Armonia amplasamentului, armonia decorului, a lucrurilor înconjurătoare și a obiectelor, relațiile neconflictuale cu cei apropiați, cu animalele și plantele de casă, folosirea inteligentă a particularităților istorice ale habitatului generează un sentiment incomparabil de calitate și bunăstare. Ajungînd să înțelegi limba obiectelor, a întîmplărilor și faptelor petrecute, se întemeiază părerea că toți oamenii există dintotdeauna, cu toate punctele spa-țiului, că viața pămîntească este doar o scînteie din flacăra veșnică.

Din lipsa timpului și a unui evident interes pentru creearea unei armonii casnice se poate face uz de părerea și sfaturile specialiștilor. De regulă, aceștia sînt oameni ce posedă o însemnată experiență, oameni cu o percepție acută a calcidoscopului forțelor și cîmpurilor. Cîteodată un astfel de om nu are măcar nevoie să vă viziteze casa, el își poate formula o părere doar bazîndu-se pe datele oferite de dvs. Și pe darul său. Este mai interesat ca să-ți încerci propriile puteri. Întotdeauna este plăcut să descoperi în tine ceva nou și însemnat.

Pentru început învățați să lucrați cu crăcana:

Ce este crăcană? Înainte oamenii foloseau o baghetă de lemn bifurcată, o nuia obișnuită, de aceea specialiștii se cheamă și astăzi umblătorii cu nuiaua. Dar rolul nuielii poate fi înlocuit de o vergea simplă de aluminiu, de pildă, de o andrea obișnuită îndoită în unghi drept. Ea trebuie ținută în mînă lejer, fără să o strîngem și în condiții obișnuite ea rămîne imobilă. Se pot utiliza două cadre cîte unul în fiecare mînă.

Cînd omul pornește în căutarea a ceva, a unui izvor subteran, a unui zăcămînt de petrol, a unui minereu, a unei zone beneficiu el se concentrează asupra obiectului căutării sale. Cadrul primește impulsul lui bioenergetic și se transformă în instrumentul explorării. La găsirea obiectului căutat el se activează și începe să se rotească.

În loc de cadru se poate folosi un inel de aur atîrnat de un fir de mătase. El va funcționa exact la fel – se va mișca cînd veți intra în zona în care se găsește ceea ce căutați.

Nu fiecare om este dotat în acest domeniu. Dar fiecare poate învăța. Este necesar să vă antrenați zilnic în concentrarea impulsului energetic. Trebuie să vă imaginați cum energia curge din mîna dvs. Și se adună în

Scanned with OKEN Scanner

cadru. Şi o dată cadrul se va activa...

Cînd succesele în detectarea golurilor şi a cursurilor de apă subterană vor deveni prezente se va putea mări gradul de complexitate al exerciţiilor. De exemplu, ajungînd în locul cunoscut prin natura lui geopatogenă sau descoperind un asemenea loc după semnele caracteristice (după trunchiurile modificate, distorsionate ale copacilor din pădure) trebuie să-l explorați de mai multe ori cu cadrul în mîini. Fiind atent la propriile percepţii şi analizînd comportamentul cadrului veţi învăţa mai devreme sau mai tîrziu să detectaţi destul de uşor astfel de zone şi, în general, radiaţiile negative.

Dacă aveţi aptitudini speciale sau aţi acumulat o experienţă de ani îndelungaţi, cadrul nu va mai fi necesar în cele din urmă. Acum puteţi la dvs. acasă să stabiliţi cu exactitate locurile şi obiceiurile care deţin o energetică negativă. Pentru omul ce posedă arta „nuieluşei" e posibil să se simplifice în mod considerabil perceperea fenomenelor legate de aşa numita lume subtilă. Procedeele magice întrebuinţate de el sînt mult mai eficiente, calităţile lui de medium se amplifică de cîteva ori.

Şi aşa se poate învăţa cum să detectezi zonele negative. Dar zonele cu acţiune pozitivă sînt mai greu de stabilit, pentru aceasta sînt necesare mult mai multe cunoştinţe, experienţă, timp. Acţiunea energiei în zonele de influenţă pozitivă nu este întotdeauna unilaterală şi constantă. Vă pot ajuta să le deosebiţi particularităţile caracteristice semnalate de înaintaşi, cunoaşterea predispoziţiei dvs. karmice şi astrologice, urmărirea comportamentului animalelor de casă, a stării plantelor.

Instruiţi-vă! Vă aşteaptă armonia cu lumea, prosperitatea materială şi spirituală.

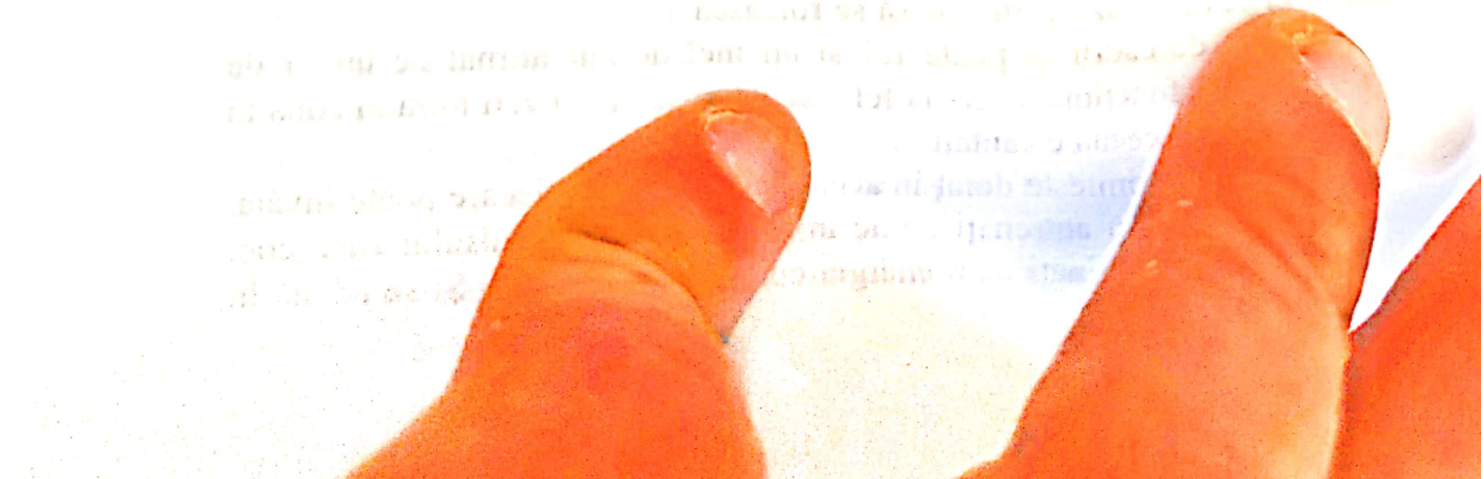

Scanned with OKEN Scanner

LUCRURILE DIN JURUL NOSTRU

Ne gîndim sau nu la aceasta, vrem sau nu vrem, dar casa fiecărui om este alcătuită după chipul şi asemănarea lui.

Dar ce este aceea casă? În toate credinţele şi învăţăturile este un simbol al sufletului omenesc. În tălmăcirea viselor, casa înseamnă acelaşi lucru. Casa este reflectarea caracterului şi obiceiurilor omului care trăieşte în ea. Totuşi, ea nu este o simplă oglindă pentru stăpînul său, nu este un observator indiferent. Ea este un organism viu, legat de noi prin curenţi nevăzuţi şi depinde în marea măsură de noi cum se trăieşte în casa noastră.

Dacă omului îi trebuie un refugiu din calea agitaţiei şi răutăţii acestei lumi, casa lui se transformă în ceva asemănător cetăţii cu zăvoare trainice, cu obloane solide la ferestre. Dacă, din potrivă, omul iubeşte societatea şi uşile casei sale sînt deschise pentru toţi, nu veţi găsi la el lacăte. În schimb, veţi vedea o cameră de oaspeţi confortabilă în care totul este astfel aranjat pentru ca musafirilor să le fie bine şi plăcut. Dar se întîmplă şi ca omul să pară că nu are nevoie de loc de casă. Nu se preocupă de confort şi apartamentul lui este doar un loc unde se poate dormi şi schimba hainele.

Alteori te duci în vizită şi vezi o mobilă frumoa-să, decoraţiuni scumpe, dar nu se ştie de ce nu te simţi bine, vrei să pleci cît mai repede. În alt apartament între piese de mobilier vechi, simple eşti dintr-odată ca acasă, sufletul este uşor şi liber (senin). Totul depinde de gazdă, veţi spune şi veţi avea dreptate. Omul îşi decorează casa, o construieşte şi o menţine. De aceea cînd intraţi într-un apartament pînă şi cea mai fugară privire poate să vă spună foarte multe despre proprietarul lui.

Dar ce poate să povestească despre dvs. propria locuinţă?

Scanned with OKEN Scanner

Ce ne povesteşte casa despre stăpînul ei

Închipuiţi-vă că v-aţi întâlnit cu un vrăjitor. Îl puteţi ruga să vă dea o casă care să fie ideală pentru dumneavoastră din toate punctele de vedere. Pentru aceasta trebuie să descrieţi viitoarea casă în detaliu – unde se află amplasată, în ce stil arhitectual este construită şi, se-nţelege, cum este decorată în interior.

Puteţi chiar acum să puneţi cartea de-o parte şi să fantazaţi puţin. Cuiva ideală i se va părea o casă singur la curte, dar altuia îi va ajunge un modest apartament de bloc. Cineva visează în secret să trăiască în coliba pădurarului pentru a avea deplină libertate, cineva visează să aibă o vilă pe malul Mării Mediterane. Se poate întîmpla şi ca locuinţa ideală pentru om să fie o cetate medievală cu tunuri şi pod rabatabil.

Ce v-aţi ales dvs.? O casă în afara oraşului, de exemplu, sau una în centrul oraşului? Dorinţa dvs. de a trăi mai departe de oameni sau dimpotrivă în cea mai mare aglomeraţie vorbeşte despre cît de so-ciabil este omul. Dacă vă place mai mult arhitectura veche atunci mai de grabă vă veţi decora casa cu modă stil (piese de anticariat). Aceasta indică faptul că aveţi gusturi întrucîtva de modă veche, în schimb preţuiţi soliditatea, trăinicia, frumuseţea. Sînteţi des-tul de romantic şi vă sînt atît de aproape de suflet idealurile trecutului. Modernitatea nu vă prea convine, dar cu ea trebuie să vă împăcaţi.

Fireşte că omul mergînd în pas cu vremea, după cum se spune, va prefera în totdeauna stilul modern şi în arhitectură şi în decorarea casei.

Dar se întîmplă şi ca omul să aleagă, de pildă, un aspect exterior modern pentru casa lui, dar înăuntru o decorează ca în vechime sau invers. Aceasta este o mărturie a dualităţii sufletului, a contradicţiei dintre ceea ce arătaţi oamenilor din jur şi ce ascundeţi adînc în dvs. ...

Luxul, oricît ar fi de straniu, nu este îndrăgit de toţi. Fiecăruia îi place să stea pe un divan cu feţe de catifea şi să bea ceai din ceşcuţe de porţelen chinezesc, dar pe departe nu fiecare om va consimţi să trăiască într-un astfel de décor mereu. Asceticului, de pildă, îi ajung pe deplin un pat şi o masă, multitudinea de obiecte chiar îl va enerva. Iar oamenii afundaţi în lumea lor interioară, de regulă, acordă puţină atenţie celor ce-i înconjoară, să aibă numai patru pereţi ca să le protejeze solitudinea.

Oamenii cu simţ artistic îşi vor decora casa cu oglinzi şi flecuştele

Scanned with OKEN Scanner

nostime. Precauții și bănuitorii nu vor uita să-și pună o ușă solidă. Oamenii sociabili se vor îngrijii în primul rînd de cum și unde să-și primească oaspeții. Cei ocupați cu o muncă intelectuală nu vor putea fără un cabinet de lucru aparte.

Cu cît omul are mai multe interese, cu atît mai multe, cîteodată și neașteptate vor fi locrurile din casa lui. Camere de oaspeți, camere pentru copii, cărți, locuri pentru cîine și pisică, pridvoare și pivnițe, cămări, scărițe și întortocheri, surprize și spaime, tablouri și flori, magazii și curți interioare – ce din toate acestea ați dori să aveți în locuința dvs. ideală? Fiecare detaliu, fiecare mărunțiș care vă vine în gînd va fi reflectarea unei trăsături din caracterul dvs., reflectarea sufletului dvs.. Și cu cît lumea dvs. interioară și fantezia sînt mai legate, cu atît mai multe amănunte veți oferi despre casa dvs. Și despre dvs. Înșivă.

Dacă ar fi să punem această întrebare rudelor și prietenilor se pot auzi cîteodată răspunsuri foarte interesante și imprevizibile. Se poate întîmpla ca cineva să nu aibă nevoie de loc de casă, omul acesta ar putea trăi sub un mușuroi acoperit cu o frunzuliță. Iar cineva îl va ruga pe vrăjitor să-i dea nici mai mult nici mai puțin decît un ... Ermitaj.

Uitați-vă atent la casa dvs. de astăzi. Este departe de cea ideală, și totuși... Ce spune despre dvs.? Ce ați reușit să puneți în ea din dvs., din propriul dvs. suflet? Vă este plăcut să stați în ea? Vă simțiți acasă? Și dacă nu ce se poate schimba fără să cheltuiți pentru aceasta eforturi speciale?

Casa locuibilă și casa nelocuibilă

Fiecare om a observat, pesemne, că atunci cînd se întoarce acasă după o absență îndelungată în apartament domnește un aer de loc părăsit. Este chiar greu să definești această senzație. În casă poate fi curat, toate lucrurile sînt la locul lor doar că s-au acoperit de praf, și cu toate acestea se simte imediat că aici n-a locuit demult nimeni. Ceva dispare cînd omul își părăsește casa.

Omul însuși este sursa principală de energie din casă. Parcă el anume conferă viața obiectelor neînsuflețite. El se află în centrul tuturor fluxurilor și relațiilor energetice și le leagă într-un tot unitar prin persoana lui.

Un om puternic din punct de vedere energetic aduce viață casei sale.

Scanned with OKEN Scanner

Este capabil să se opună influenţelor negative şi să le intensifice pe cele pozitive spre deosebire de omul slab energetic. Doar se întîmplă şi aşa încît casa să pară nelocuită chiar în prezenţa stăpînului. Mulţi oameni au cîmpul slăbit din cauza bolilor, la unii slăbiciunea este condiţionată karmic de la naştere. Apărarea naturală bioenergetică se diminuează şi în timpul stresului sufletesc. Oamenii cu biocîmpul slăbit pot fi supuşi unor acţiuni energetice nefaste din partea propriei case. Pentru ei este cu deosebire important să aibă o casă curată energetic şi să fie o protecţie eficientă.

Apărarea este menirea principală a casei. Dar în afară de asta casa este capabilă să-şi susţină proprietarul să-l ajute şi să-i dea putere. Şi pentru ca ea să devină prietena şi ajutătorul dvs. nu trebuie chiar atît de mult. Puteţi să o faceţi altfel dacă doriţi.

Întîi de toate trebuie să vă iubiţi casa. Am auzit o dată povestea unei femei care a fost nevoită să se mute într-un apartament care nu-i plăcea, întrucît împrejurările vieţii au obligat-o să se grăbească cu schimbul de locuinţă. Din primele zile s-a dovedit că noua locuinţă a păstrat foarte mult din aura grea, întunecată a foştilor stăpîni, care după cum se părea erau foarte puternici energetic. Nopţile nu putea să rămînă singură că o cuprindea o teamă fără motiv, avea coşmaruri grozave. În casă i se părea mereu că simte prezenţa cuiva şi chiar pereţii se strîngeau, se mişcau înspre ea de parcă ar fi vrut ca să o expulzeze pe nedorita stăpînă. Neavînd altă alegere a trebuit să se acomodeze cu situaţia de fapt. În decursul unui an întreg a făcut în mod regulat o purificare energetică a apartamentului învingîndu-şi groaza şi starea depresivă pe care i-o provocau acei pereţi. În cele din urmă eforturile ei au fost răsplătite. Tot ce era întunecat şi înspăimîntător a dispărut din apartament pentru totdeauna, în cămin s-a mutat bucătăria. Acea femeie n-a apelat la serviciile cuiva. Ea însăşi avea un caracter vesel, plăcut, iubea foarte mult viaţa şi după cum povestea despre sine resimţea toate obiec-tele din jur ca fiind vii, răspunzînd la bine cu bine, la rău cu rău. Propria ei energetică putea în consecinţă să facă minuni cu obiectele neînsufleţite.

Biocîmpul apartamentului în care locuiesc oa-menii buni, veseli, este de regulă curat şi bine echilibrat. Înţelepciunea indiană spune: "Ocoleşte acele familii care trăiesc în corturi". Enervarea, răutatea, mînia, depresia distrug potenţialul bioenergetic pozitiv al omului şi în cele din urmă influenţează echilibrul energetic al casei în care trăieşte. Fiţi convinşi, dacă aţi luat într-o stare de spirit proastă un obiect, oricare ar fi el, chiar şi un ceainic, ceaiul pregătit de dvs. conţine deja în el o părticică din iritarea sau tristeţea dvs. Mergînd în vizită la nişte oameni care pot ţipa unii la alţii în

prezența dvs., nu numai că vă stricați buna dispoziție, dar mai și luați cu dvs. În propriul biocîmp o sămînță de scandal. Necazurile altora pot fi contagioase ca și o boală. Este mai bine să evitați de a vă întîlni cu oameni care nu vă plac. Este de asemeni interzis să vă împărtășiți planurile celor care ar putea să vă invidieze și să vă dorească nereușita.

Ce face totuși o casă cu adevărat locuibilă?

Există apartamente ce amintesc de muzee – în ele domnește o ordine ideală, mobila arată de parcă numai ce a venit de la magazin, fiecare lucru este la locul lui, totul strălucește, te minunezi. Dar se poate trăi într-un muzeu? E frumos, fără îndoială, dar ți-e teamă să te așezi a doua oară pe pat ca să nu șifonezi cuvertura, sau să iei o carte din raft ca să nu deranjezi alinierea riguroasă a cotoarelor. Și dacă este să-i primești pe stăpînii unui astfel de apartament se poate observa că ei înșiși nu se simt în largul lor. În apartament, ca și la muzeu se percepe o anume atmosferă care nu permite relaxarea și nu te lasă să-ți vezi în pace de treburi. Să te ferească Dumnezeu să faci mizerie!

În apartamentul în care oamenii chiar trăiesc, domnește întotdeauna o oarecare dezordine. Cînd lucrurile sînt folosite și nu doar privite cu încîntare, ele trebuie să se găsească la îndemînă și nu într-un loc distribuit cu strictețe. O împletitură neterminată poate fi abandonată pe speteaza unui divan, cărțile pot fi așezate pe masă într-un vraf neglijent, pe podea pot sta aruncate jucării de copii și camera să nu arate deloc dezordonat. Dimpotrivă, se vede imediat că aici trăiesc oameni activi care lucrează și se odihnesc cu plăcere. De obicei, anume în aceste case îți face plăcere să vii în vizită. Chiar și cînd stăpînii nu vă acordă întreaga lor atenție, spală vasele, de pildă, sau termină vreo treabă neîncheiată, poți să stai liniștit singur să te joci cu pisoiul. Este plăcut să fii într-o astfel de casă, să-i respiri aerul.

Rău e cînd omul nu-și iubește casa. E rău cănd omul nu are ce să facă acasă. Dacă face doar curat, mănîncă sau gătește și în timpul acesta se plictisește și vrea să plece undeva casa își pierde cu timpul tot confortul și căldura, își pierde legătura cu stăpînul ei, devine nelocuibilă. Dar ce-i de făcut veți întreba? Cum să te forțezi să-ți iubești casa dacă nu te simți bine în ea, nu-ți place patul, te irită mobilierul?

Răspunsul la această întrebare este simplu, dacă aveți destulă răbdare și perseverență.

Ocupați-vă de casa dvs. fără să mai amînați.

Totul este în mîinile dvs. Dacă într-adevăr vreți să aveți o casă unde să vă fie drag să locuiți, faceți cîteva eforturi și veți fi răsplătit însutit.

Scanned with OKEN Scanner

Un biocîmp favorabil

Prima întrebare pentru oricine: cît de benefic este apartamentul prin sine însuşi în plan energetic? Exis-tă în el zone patogene şi nu este cumva amplasat într-un loc nefavorabil?

Nu trebuie să vă neliniştiți prea mult pe această temă dacă trăiți într-o casă veche, în secolul al XIX-lea încă se ştia unde se poate şi unde este interzis să construieşti o locuință. Totuşi, multele generații de oameni trăind în casă înaintea dvs. Şi-au adus contribuția la cîmpul energetic general. Sarcina dvs. În esență va fi aceea de a purifica spațiul pentru dvs., de a-l amenaja pentru propria dvs. familie.

Nu vreau să spun că fiecare apartament dintr-o casă veche este din capul locului benefică energetic. Dar dacă în ea au trecut deja oameni, chiar ei au putut îmbunătăți sau înrăutăți potențialul ei real.

Zonele geopatogene periculoase nu sînt mari ca suprafață şi nu au o influență negativă asupra omului dacă nu se află în ele timp îndelungat.

Numai omul însuşi, acțiunea lui, karma lui pot crea condiții insuportabile sau dimpotrivă favorabile pentru traiul din casă. Dacă pînă la dvs. au locuit oameni prosperi, liniştiți, prietenoşi, biocîmpul trebuie să rămînă curat şi echilibrat.

Dacă însă aici a suferit cineva intens şi multă vreme el a lăsat o urmă neagră. Dacă şi mai rău, o sinucidere sau o crimă a avut loc în casă ele distrug complet echilibrul energetic construit şi acolo se pot instala orice fel de lucruri, pînă şi fantome. Amprenta tragediei rămîne nu doar în casă, ci şi pe lucrurile ce au aparținut defunctului.

Astfel stau lucrurile cu casele noi şi cu aparta-mentele în care nu a locuit încă nimeni. Virtutea lor constă tocmai în aceea că sînt curate energetic şi oamenii care se mută în ele pot organiza spațiul imediat după gustul lor. În schimb, ele se construiesc fără a lua în considerare dacă locul este benefic sau malefic. Din fericire, locurile cu adevărat neprielnice pentru om ca şi zonele cu anomalii nu sînt atît de multe pe Pămînt. De acum, dacă vi se pare că apartamentul dvs. nu este din punct de vedere energetic foarte bun nu merită să vă grăbiți să-l schimbați cu altul. Are sens să încercați să o scoateți la capăt cu nenorocul prin mijloace proprii.

Puteți să schimbați in mod autonom condițiile constituite în folosul dvs. dacă sînteți un om puternic energetic, activ. Dacă nu vă simțiți îndeajuns de puternic vă pot ajuta membrii familiei dvs. prietenii, poate preotul.

Scanned with OKEN Scanner

Totuși, înainte de trece la orice fel de modificări, încercați să înțelegeți mai în detaliu de ce tocmai dvs. vă simțiți prost și neconfortabil în propria casă. Se poate întîmpla că apartamentul nu are nimic de-a face. Dacă vă simțiți singur, dacă suferiți din cauza pierderii celor apropiați sau a omului iubit, sau vă apasă în general nereușita propriei dvs. vieți, lipsa unei munci interesante, a banilor, nici un fel de transformări din casă nu vă vor fi de ajutor. Dimpotrivă, puteți aduce în casă un asemenea lucru încît va strica și mai mult situația.

Mi s-a povestit o istorie foarte interesantă chiar pe această temă. Într-o familie în care fiica era majoră deja, relațiile erau de departe nu cele mai bune. Tatăl bea, adesea lipsea nopțile. Mama a încercat la început să acționeze prin muncă și lămurire, se certa cu el, apoi s-a apucat și ea de băut de necaz. În casă era trist, mohorît, se instalase o atmosferă apăsătoare și fata nu mai vroia să se întoarcă acasă după serviciu. Stătea pînă tîrziu, la o prietenă numai să nu vadă toate astea. Dar o dată a stat de vorbă cu mama de la suflet la suflet și au hotărît să aducă în casă, cumva, (confortul) pacea domestică. Au făcut împreună schimbări de decor, au pus perdele noi și fata a adus acasă un ghiveci cu o floare pe jumătate uscată găsită lîngă containerele de gunoi. Au început să se ocupe de ea, s-o îngrijească. După un timp, planta și-a revenit, a înverzit și chiar a înflorit. Se părea că este un semn bun. Totuși, atmosfera din casă s-a înrăutățit considerabil. Tatăl a început să se îmbete criță, după care a și plecat de tot de acasă. Toate eforturile s-au dus pe copcă, mama a căzut în disperare.

Una dintre prietene i-a dat fetei un sfat, să se adreseze unei băbuțe – ghicitoare. Poate i-au deocheat familia sau cine știe ce alte lucruri necurate. Aceea a asultat povestea fetei și i-a cerut să-i descrie apartamentul. Cînd îi spunea unde se află mobilele, ghicitoarea a văzut locul în care se afla sursa de energie negativă. Era bucătăria. Atunci a rugat-o să-i vorbească detaliat despre toate obiectele care se aflau în bucătărie. „și lucrul dușmănos pentru casă s-a dovedit a fi nu bufetul de bucătărie și nu masa, ci chiar acea floare pe care o îngrijeam cu atîta atenție." Băbuța a sfătuit-o să o distrugă fără întîrziere. Floarea, după spusele ei, adunase și absorbise toată forța malefică strînsă deja în casă și începuse s-o producă, amplificînd de cîteva ori nefericirea familiei.

Ea a sfătuit-o să ardă planta iar cenușa s-o îngroape. Seara tîrziu, jenîndu-se de vecini, mama și fiica au dus planta pe un maidan din spatele casei și au aprins un mic foc din resturile care se aflau pe acolo. Au ars complet toate: și hîrtia, și bucățelele de lemn, și cartonul, dar floarea era neatinsă. Femeile au înțețit focul iar și iar. În cele din urmă le-a apucat

Scanned with OKEN Scanner

groaza, totul ardea în afară de floare! Nu departe de ele meşterea la maşină şoferul vecinului. Intrigat, s-a apropiat să vadă ce fac ele acolo, a zîmbit sceptic şi s-a oferit să le ajute. Au turnat benzină peste floare, i-au dat foc... şi iar nici un rezultat! Şoferului i-a pierit zîmbetul. Le-a rugat pe femei să se dea într-o parte şi a amenajat cu mijloacele aflate la îndemînă o mică explozie. Numai aşa a reuşit să distrugă planta aducătoare de ghinion. Femeile, speriate, au săpat pe urmă pe maidan o bucată bună de pămînt, ca să nu rămînă cumva rea urmă de cenuşă.

După aceasta, viaţa lor de familie chiar dacă nu s-a aranjat, a luat în orice caz un curs obişnuit. Tatăl s-a întors acasă şi beţiile lui serioase au luat sfîrşit. În casă atmosfera a devenit mai liniştită şi mai plăcută.

Floarea aceasta, în fapt, nu a fost cu nimic vinovată. Ea ar fi putut să joace şi un rol cu totul opus. Dacă ar fi fost adusă într-o casă armonioasă ar fi putut deveni ajutorul şi protectorul acelei case. De vină au fost stăpînii. Nevoia lor bruscă de a face ordine în casă, de a se preocupa de ceva sau de cineva a fost dictată de zădărnicia vieţii lor, de dorinţa de a se separa de propria nereuşită. Ca efect, floarea s-a transformat într-un duşman începînd să concentreze şi să emită energie negativă.

De aceea, dacă aveţi o stare de disconfort nu vă grăbiţi să aduceţi în casă amulete şi talismane, să atîrnaţi imagini (poze) magice, să schimbaţi mobilierul sau să vă luaţi un cîine. Toate acestea se pot dovedi chiar dăunătoare în anumite condiţii. Înainte de toate este necesar să vă clarificaţi motivele discomfortului dvs.

Dar să presupunem că viaţa personală şi viaţa socială sînt mai mult sau mai puţin în regulă şi numai acasă începeţi să resimţiţi dintr-o dată o oarecare apăsare, o indispoziţie. Dormiţi prost noap-tea, aveţi coşmaruri. În apartament se simte uneori prezenţa cuiva, în colţurile dinspre tavan parcă se îngroaşă umbrele şi vă este cam urît să ieşiţi din camera luminoasă în coridorul întunecos. Vă enervaţi din nimicuri, simţiţi o presiune. Pereţii vă apasă şi vă vine aşa să plecaţi undeva sau să vă chemaţi pe cineva în vizită. Dar şi musafirii vin la dvs. fără plăcere şi mereu se grăbesc nu se ştie de ce să plece. Ieşind din casă respiraţi în sfîrşit din plin şi vă simţiţi ceva mai bine.

Toate acestea indică faptul că în apartamentul dvs. s-a instalat o atmosferă nocivă. Dacă starea de discomfort nu este cauzată de atitudinea dvs. faţă de cineva din casă şi dvs. Înşivă sînteţi liniştit şi iubitor de viaţă înseamnă că de acest disconfort se face vinovat într-adevăr apartamentul.

Este foarte dificil să verificaţi singur în ce mă-sură locul pe care este construită casa dvs. este favorabil. Pentru aceasta se cere un specialist, un

Scanned with OKEN Scanner

clarvăzător, un om cu darul "nuielușei". La fel de greu este să detectați dacă apartamentul este în zonă patogenă. Nu orice om are aptitudini dezvoltate în direcția "nuielușei". În afară de această casă sînt multe interferențe care deformează "reacția nuielușei". Aceste perturbări pot veni pe liniile de înaltă tensiune ce se găsesc lîngă casă și de la aparatura electrocasnică. De aceea, dacă apar dubii serioase este mai bine să apelați la ajutorul unui specialist.

Tuturor le este cunoscut specialistul domestic pe probleme de zonă patogenă, pisica, dar nici ea nu poate întotdeauna indica adevărul. Pisicilor le place să stea în locuri ce radiază energie negativă în aceeași serie fiind și zonele patogene. Este bine dacă pisica dvs. doarme în pat, la picioarele dvs., și nu la cap. Dar cînd pisica este foarte atașată de stăpînul ei preferă să doarmă la pieptul lui sau și mai și pe capul lui, indiferent de repartiția zonei patogene. De aceea lăsînd la o parte specialiștii să vorbim despre ce se poate face de unul singur pentru ameliorarea mediului.

Pentru început așezați-vă în locul dvs. preferat în care stați de obicei și uitați-vă atent, fără grabă, în jur. Toate obiectele care vă cad sub ochi vă sînt plăcute? Simțiți armonia în aranjamentul casei?

Omul trebuie să se înconjoare de lucruri care provoacă bună dispoziție îmbunătățind prin aceasta echilibrul bioenergeticii. Acestea sînt, desigur, în primul rînd, lucrurile preferate. Nu are importanță dacă fotoliul în care vă simțiți atît de confortabil s-a învechit de mult și este gata să se dezmembreze. Nu are sens să vă grăbiți la magazin după unul nou.

Poate că merită să vă faceți puțin de lucru, să-i schimbați tapițeria, să-i strîngeți arcurile și să păs-trați un vechi prieten. Acest fotoliu s-a obișnuit cu dvs. tot așa cum v-ați obișnuit dvs. cu el. De fiecare dată cînd așezîndu-vă ați simțit plăcere și v-ați relaxat, el a absorbit impulsul dvs. energetic pozitiv. Și de fiecare dată vă ajută să vă destindeți să vă odihniți și chiar să căpătați mai multă încredere în viață. El vă dă puterea pe care niciodată nu veți primi-o din altă parte, dintr-un loc de șezut neîndrăgit. Și el vă iubește.

Desigur, odată și-odată fotoliul dvs. totuși se va desface. Să încercați atunci să faceși rost în locul lui, de unul la fel sau foarte asemănător pentru a vă fi mai ușor să vă acomodați cu el.

Fiecare obiect pe care îl vedeți trebuie să vă bucure, fie el o piesă de mobilier sau o vază, un ta-blou pe perete, veselă sau desenul din tapet. Este foarte important pentru starea energetică generală.

Bucuria îi dă omului putere, iritarea i-o ia. Nu trebuie să țineți în casă lucruri care vă indispun sau nu vă plac. În orice caz aceste lucruri să nu vă

Scanned with OKEN Scanner

cadă mereu sub ochi.

N-aș vrea să vorbesc de rău aparatura electro-casnică, ea ne ușurează considerabil viața, noi ne obișnuim cu ea și ne vine greu să ne descurcăm fără ea cîteodată. Practic, nu se poate. Dar din păcate, toate, pînă și un bec obișnuit, o influență proastă asupra omului. Pe lîngă propria radiație energetică, străină și nocivă bioenergiei omului, ea urmează un cîmp ce atrage energia negativă.

Omul însă își economisește timpul, apoi mai este și leneș... Desigur nu vă provoc să renunțați la aparatura electrică. Nu este posibil. Dar este necesar să-i limitați utilizarea. Influența aparatelor de iluminat se diminuează cu lustre și abajururi, care barează drumul radiațiilor nefaste. Toate celelalte aparate trebuie puse în funcționare numai în măsura în care acest lucru este inevitabil.

Influența negativă a ustensilelor electrocasnice este atenuată de multe plante de interior, ca de pildă cactusul, și de animale. Neapărat să fiți atent la așezarea mobilierului din casa dvs., la colțurile camerelor. Nu stau pe undeva lucruri inutile sau dimpotrivă, nu se întîlnește un loc gol, pustiu?

într-unul din apartamentele în care am trăit o-dată, în salon, erau două divane așezate în unghi drept astfel încît să încapă între ele o masă rotundă. În cameră este foarte spațios, dar am observat că atunci cînd stăteam pe divan cu fața spre ușă îmi ve-nea să fac schimbări în așezarea mobilei. Cînd mă așezam pe alt divan și aveam sub ochi rafturile cu cărți nu-mi trebuia nici o reașezare.

Căzînd pe gînduri am înțeles că mă deranja colțul gol de lîngă ușa din cameră. Doi pereți erau acoperiți cu rafturi de cărți, pe al treilea deasupra divanului era atîrnat un tablou, pe al patrulea se afla fereastra cu ghivecele de flori și numai acest colț de la ușă rămînea pustiu și deranja privirea. Am agățat acolo o mică acuarelă și nu mi-a mai trebuit nici o mutare.

Tot ce este în casă trebuie să bucure ochiul, totul trebuie să fie armonios. Aceasta este prima condiție pentru realizarea unui cîmp energetic benefic. În orice colț v-ați uita nu trebuie să vedeți acolo vreo vechitură sau vreun obiect care să stea fără nici un țel. Armonia este constituită nu numai din frumusețea lucrurilor dar și din funcționalitatea lor. Fiecare lucru din casă trebuie să muncească adică să-și îndeplinească funcția. Dacă în cameră se află un scaun pe care nu stă nimeni niciodată acest scaun va strica armonia, vă va enerva în subconștient. De aceea, la așezarea mobilierului și la alegerea locului pentru decorațiuni este obligatoriu să luați în considerare funcționalitatea fiecărui obiect. Tot ceea ce nu folosiți în mod constant trebuie luat din raza vederii sau pus într-un loc în care prezența aces-

Scanned with OKEN Scanner

tui obiect va fi îndreptățită. De exemplu, se poate decora bucătăria cu o tavă veche originală de gătit păsări și chiar de n-o veți folosi vreodată, la bucătărie va arăta mult mai rezonabil decît în sufragerie, oricît ar fi ea de frumoasă. Și așa să faceți cu fiecare mărunțiș. Casa dvs. este un organism viu, orice obiect din ea este o parte a acestui organism. Fiecare parte trebuie să muncească. Aceasta este posibil dacă le veți ajuta pe toate să se așeze într-un sistem închegat. Doar centrul acestui organism sînteți chiar dumneavostră.

Verificați în ce măsură se îmbină între ele obiectele cele mai diferite din apartament. Se potrivește culoarea perdelelor cu cea a tapetului și a tapițeriei mobilierului? Se armonizează vaza grea cu bibelourile simpluțe de sticlă de alături?

S-ar putea să nu conștientizați ce anume din jurul dvs., inobservabil, vă enervează, creînd discomfort. Dar absența armoniei din casă are o acțiune inevitabilă asupra stăpînului.

Abundența de lucruri îl sufocă pe om în subconștient. Străduiți-vă să nu adunați la un loc prea multe obiecte de același tip – tablouri, bibelouri sau vase scumpe în cazul în care nu le colecționați. Chiar dacă iubiți foarte mult, de pildă, cristalul nu are nici un rost să expuneți tot ce aveți. Mai bine așezați într-un loc la vedere o vază și din timp în timp schimbați-o cu alta, iar restul să-l țineți în spatele unor uși închise. Un singur obiect frumos atrage mai multă atenție. Este mai ușor să-i vezi toate detaliile, să-l admiri, să-l încarci cu energia ta pozitivă, energia unei atitudini binevoitoare față de el. Dacă alături sînt alte cinci la fel atenția se dispersează, iar cu ea și energia.

Același lucru se poate spune despre aranjamentul cromatic al casei. Prea multe culorii vii în décor – perdele, tapet, cuverturi, carpete și altele, acționează nefast asupra omului agitîndu-l și obosindu-l. Sînt mult mai bune niște culori potolite, solare și pe fundalul lor o pată – două de culoare vie.

Va trebui să acordați atenție și gradului de confort al traiului dvs. Facem cîteodată o mulțime de mișcări inutile care ne iau din forțe numai pentru că nu ne-am gîndit puțin cum să așezăm mobila în cameră sau vesela pe rafturi la bucătărie. Un mic exemplu – adesea telefonul nostru se află într-un colț, cartea de telefoane în alt colț și pixul în altul. Și de fiecare dată cînd trebuie să notăm ceva îi spunem celui de la telefon: „Așteaptă o secundă!" și apoi căutăm cîte o jumătate de oră o bucată de hîrtie și un creion... Oare este atît de greu să ne organizăm traiul astfel încît toate cele trebuincioase să fie mereu la îndemînă, iar de lucrurile inutile să nu ne

Scanned with OKEN Scanner

împiedicăm mereu? De ce nu facem asta oare? Ne mișcăm încoace și-ncolo în casă cînd ne trebuie ceva, ne lovim de colțuri, ne cade vesela din mînă, pierdem timpul, ne enervăm, obosim...

Orice cameră din casă se poate împărți în zone funcționale și poate transforma prin aceasta o încăpere în mai multe. Nu mulți își pot permite să aibă un birou sau un dormitor separat. Se poate însă așeza mobila în așa fel încît să fie birou într-un colț iar în celălalt dormitor. Într-o jumătate a bucătăriei se poate găti, în cealaltă se poate mînca. Fiecare asemenea zonă se poate amenaja într-un mod specific adunînd în perimetrul ei piese de mobilier și ustensile casnice indispensabile ei.

În camerele împărțite pe zone funcționale este mult mai confortabil să trăiești și mult mai ușor să faci curat. Și dezordinea este mai puțină în ele. Vă primiți musafirii de pildă în partea de zi a camerei și veți avea de curățat numai aici, iar restul va rămîne curat. După ce ați lucrat la birou, numai biroul va trebui ordonat. Iar ordinea în casă nu este mai puțin importantă decît armonia și confortul. Unul din scriitorii ruși spunea că ordinea de pe masa de scris ordonează și gîndirea. Este cu totul adevărat. O cameră intimă, vie, curată, acționează asupra omului în modul cel mai favorabil, îl ajută și să se odihnească și să lucreze.

Și așa, armonia, confortul și ordinea, iată cele trei balene pe care se sprijină echilibrul energetic pozitive. Este ceea ce îi stă în puteri fiecărui om să creeze în casa lui folosindu-se de acele lucruri pe care le deține. Trebuie doar să priviți în jur, să vă gîndiți puțin și să cheltuiți ceva timp.

Nimeni în afară de propriul stăpîn nu va putea să insufle casei o respirație vie, să stabilească o interrelație energetică corectă între lucruri și oameni. Amintiți-vă, tot ce faceți în casa dvs. cu dorința de a o îmbunătăți are un ecou sigur, chiar dacă nu imediat observabil. Fiecare atingere iubitoare, grijulie a unui obiect neînsuflețit, chiar și un gînd bun despre el, îi transmite o parte din energia dvs. pozitivă, din bună-tatea dvs. Acest obiect devine cu timpul chiar al dvs. Și începe să lucreze pentru dvs. El vă întoarce ceea ce i-ați dat. Încercați și veți vedea.

Vă iubesc lucrurile?

„Nu mă iubesc lucrurile. Mobila îmi cere cu insistență să o proptesc cu bucățile de lemn. Un oarecare scaun lăcuit m-a mușcat chiar. Cu plapuma am întotdeauna relații complicate. Supa care mi se pune în farfurie nu se răcește niciodată. Parcă vreo drăcie de monedă sau buton pică de pe

Scanned with OKEN Scanner

masă, se rostogolește de obicei sub o mobilă greu de deplasat. Mă tîrăsc pe podea și ridicînd capul văd că bufetul rîde..."

Este un citat din romanul lui Iuri Oleșa care se numește „Invidia". Mi se pare o ilustrare excelentă pe tema relației dintre oameni și lucruri. Cuvintele le spune eroul principal în numele căruia este scris romanul și care este un invidios. Scriitorul a intuit foarte bine – pe un astfel de om nu-l pot iubi lucrurile. El însuși nu iubește pe nimeni și nimic în această lume. De aceea el nu are noroc niciodată. Nu-i rămîne decît să-i invidieze pe alții, pe cei care merg prin viață ușor și vesel avînd un comportament binevoitor față de lumea înconjurătoare.

Dar pe dvs., vă iubesc lucrurile? Vă ajută ele să trăiți sau dimpotrivă vă încurcă?

Lucrurile pot fi atît prieteni cît și dușmani. Totul depinde de relația voastră cu ele. Vorbesc mult despre relația bună, iubitoare pentru că este foarte importantă. Trebuie să învețI să ai o astfel de atitudine față de lucruri și oameni. „Amintește-ți că bucuria este o forță de neînvins - spun hindușii – tristețea și negativismul vor distruge orice lucru de care te apuci. Învinge iubind și le vei învinge pe toate. Caută cu bucurie și toate-ți vor răspunde". Bucuria și iubirea ne duc înspre unirea cu oamenii și, în consecință, cu Universul întreg.

Dar, deocamdată, nu vorbim despre Univers ci despre ceea ce se află la îndemîna noastră. Această regulă funcționează și în viața de fiecare zi.

Mulți dintre cei care au acasă ghivece cu flori știu că dacă măcar o dată pe zi le vorbește preferatelor tale, le spui măcar o vorbă bună florile vor crește mai bine. Exact așa reacționează la o atitudine binevoitoare obiectele neînsuflețite. Diferitele aparate vor lucra mai cu nădejde și se vor strica mai rar dacă, utilizîndu-le, le veți mulțumi pentru bunele servicii. Desigur rîșnița dvs. nu vă va auzi. Dar sentimentul cu care o apucați, energia dvs. o încarcă creînd în jurul ei un cîmp energetic pozitiv. Nu vă sfiiți să vă iubiți lucrurile. Nu vă jenați să le sorbiți. Puteți s-o faceți și în gînd, cel mai important lucru este ca gîndul dvs, sentimentul dvs. să fie sincere.

Poate că nu foarte curînd, dar veți observa cum se modifică relațiile dvs. pînă și cu propria mobilă. Și nu are importanță că această mobilă este veche și cam deșelată și ați fi vrut de mult s-o schimbați cu alta. Dacă nu aveți această posibilitate străduiți-vă să îndrăgiți ceea ce deja aveți.

Cum să faci asta, veți întreba, dacă nici nu-ți vine să te uiți la afurisitul acesta de dulap, dar să-l mai și iubești? Ocupați-vă pur și simplu de el! Puteți să-l revopsiți sau să-l lăcuiți din nou. Îl puteți pune într-un loc unde

Scanned with OKEN Scanner

nu vă sare în ochi. Lîngă el puteţi amplasa o mobilă care să se potrivească după stil, culoare şi în combinaţie cu ea va arăta considerabil mai bine. În cel mai rău caz puteţi lipi pe el un afiş colorat – nu ezitaţi să experimentaţi! – şi pune deasupra un ghiveci cu o floare luxuriantă. Întotdeauna se poate inventa ceva pentru a schimba aspectul unui obiect care nu vă place.

Există un adevăr simplu. Omul se ataşează în final de orice fiinţă sau obiect de care a trebuit să se preocupe. Să presupunem că aţi adus acasă un pui de animal şi puiul s-a îmbolnăvit. Vindecîndu-l, îl veţi iubi cu mult mai tare decît dacă ar fi crescut sănătos şi vesel şi totul ar fi fost în ordine cu el. Cu obiectele neînsufleţite lucrurile stau desigur altcumva, dar în esenţă este la fel. Ocupîndu-vă de un lucru, tratîndu-l cu simpatie constituiţi în jurul lui un cîmp propriu, îl încărcaţi. Şi de fiecare dată atingîndu-l, veţi primi un impuls pozitiv chiar dacă nu veţi observa aceasta. Spre dvs. se va întoarce propria energie.

Mai mult decît atît, ca în cazul cu floarea despre care am povestit deja, în chip asemănător un obiect încărcat va primi şi amplifica biocurenţii întregului apartament. Şi este mai bine ca încărcătura să fie pozitivă şi biocurenţii pozitivi.

Sînt cunoscute cazurile în care astfel de obiecte ce posedă un potenţial intens pozitiv, au influenţat viaţa şi soarta oamenilor aducînd reuşita. Cel mai des acestea sînt talismanele – pietre preţioase sau nişte obiecte mărunte de tipul pietricelei sau al figurinei animaliere. Mulţi dintre noi au, sau au avut asemenea obiecte şi le-am luat pentru noroc, plecînd la examen sau la o altă treabă dificilă. Şi nu este o superstiţie, ele într-adevăr aduc succesul. Dacă în apartament se află un astfel de obiect, protectorul casei se poate spune cu siguranţă că el va menţine mereu echilibrul energetic în deplină regulă.

În familia gazdei mele se păstra o veche rîşniţă de cafea fabricată încă în secolul al XIX-lea. Era transmisă din generaţie în generaţie şi nu era piesă de muzeu, se folosea adesea. Aşa a supravieţuit pînă în zilele noastre şi reprezentanţii succesivi ai familiei erau foarte mîndri de ea. Nici unul dintre ei, desigur, nu bănuia că o rîşniţă obişnuită de metal poate avea o însemnătate deosebită pentru viaţa familiei. Şi, la un moment dat, l-i s-a propus s-o vîndă. Cumpărătorul colecţiona antichităţi şi suma oferită nu era mică.

Membrii familiei s-au sfătuit şi au hotărît să vîndă rîşniţa. Desigur, le părea rău să se despartă de obiectul îndrăgit, dar atunci aveau mare nevoie de bani. Dar nimeni nu putea să-şi închipuie ce urma să se întîmple.

Scanned with OKEN Scanner

Întîi s-a îmbolnăvit bunica (în fapt chiar ei îi aparținea rîșnița). Banii primiți pentru rîșniță s-au cheltuit firește cu medicamentele pentru plata infirmierei. Apoi într-un mod neclar în familie au început certurile. Toți au devenit irascibili, fără rabotare, liniștea s-a dus. Efectul s-a prapogat asupra muncii membrilor mai tineri ai familiei. După un an soțul și soția se aflau în pragul divorțului.

Capul familiei, aceeași bunică, suferea mult, a încercat mult să-i împace pe tineri, măcar de dragul copiilor și treptat relațiile dintre ei s-au restabilit, pacea s-a reinstalat. Totuși, din casă a plecat pentru totdeauna un sentiment special de încredere și apropiere, de intimitate a căminului. Bunica amintindu-și de ce au pornit toate a înțeles singură că de vină fusese vînzarea rîșniței. Tinerii, este adevărat, n-au crezut-o, au luat-o în rîs. Și nici rîșnița nu mai putea fi recuperată...

Alteori o jucărie comună poate deveni mascota casei sau a copilului dvs. Puterea dragostei, cu deosebire puterea dragostei de copil - doar pentru copil jucăria este vie! - este într-adevăr capabilă de minuni.

Clarvăzătorul și prezicătorul rus Daniil Andreev, în cartea „Trandafirul Lumii" povestește despre viziunile sale din existența de după moarte a oamenilor. După spusele lui se pare că dreptul de a exista nu este doar al organismelor vii. Într-unul dintre pelerinajele sale spirituale el a văzut un paradis al... jucăriilor. Obișnuitele jucării pentru copii, atît de tandru iubite încît cu ele se doarme îmbrățișat și sînt hrănite cu linguriță, primesc atît de multă energie pură, iubitoare, că după încetarea existenței lor fizice devin undeva, acolo în ceruri, organisme vii! Nu știu, eu însumi nu am văzut așa ceva. Dar cred cu drag că ele continuă să trăiască undeva, aceste întruchipări naive, înduioșătoare, minunate, ale iubirii de copil. Ele sînt concentrate din cea mai pură energie pozitivă.

De aceea nu vă grăbiți să aruncați o jucărie stricată dacă copilul dvs. este legat de ea. Veche și urîtă după trecerea dvs., ea îl apără și îl protejază pe copilul dvs., plătindu-i dragostea cu dragoste, are pentru el rolul talismanului.

Este mai bine dacă viitorul talismanului ajunge în casă, să zicem așa, de pe raftul magazinului fără să aibă un proprietar anterior. Atunci nu trebuie să fie curățat de energetica altcuiva și devine al nostru de la bun început.

Cînd ni se propune să agățăm în apartament o poză magică, facem rost de o amuletă sau, ca în doctrina Phen – Shui, de „muzica vîntului" ni se propune, de fapt, să aducem în casă un obiect care va juca rolul acumulatorului de energie pozitivă. Dar orice amuletă de acest tip este înainte de

Scanned with OKEN Scanner

toate purtătoarea încărcătirii energetice a omului care a realizat-o. De unde putem şti cu ce gînduri şi sentimente a făcut-o? Magia este un lucru cu două tăişuri. Încărcătura pusă în obiect va fi cea care va funcţiona.

Înainte, cînd nu existau linii de producţie şi totul era manufacturat obiectele erau preţuite nu doar pentru măiestria lucrului. „Este făcut cu suflet", „meşterul a pus suflet", aşa se spunea despre obiectele foarte reuşite. Şi era cu totul adevărat. Dar nu trebuie să fi neapărat meşter pentru a şti să „pui suflet" într-un obiect neînsufleţit. De aceea, cea mai bună „amuletă" sînt propriile dvs. mîini, şi cea mai eficientă magie – atitudinea dvs. faţă de lucruri.

Cadouri şi lucruri găsite

Ceea ce se găseşte în casa dvs. este patrimoniul dvs.. El conţine deja pecetea stăpînului sau într-un fel sau altul participă la schimbul energetic general al casei. Sînteţi răspunzători pentru ceea ce aţi realizat cu propriile mîini şi cu atitudinea dvs. faţă de lucruri. În orice caz totul este al dvs. Dar există încă două categorii de lucruri – cadourile şi lucrurile găsite. Ce încărcătură energetică pot avea aceste obiecte şi cum trebuie să ne comportăm cu ele?

Să vorbim întîi despre lucrurile găsite. În tradiţia populară se indică o serie de obiecte pe care este interzis să le luăm de pe stradă şi să le aducem aca-să. Înainte de toate acestea sînt acele şi boldurile. Boldurile şi acele fac parte din categoria obiectelor magice. Ele sînt adesea folosite în vrăji, în magia neagră. Cea mai cunoscută şi complicată vrajă – pentru a-l alunga pe om dintre vii, se face o păpuşă din ceară care ulterior se străpunge cu orice. Dar nici nu trebuie uneori figurina de ceară. Ca orice obiect ascuţit, boldurile şi acele sînt conducători şi emitenţi de energie intens negativă. Ajunge un descîntec simplu pentru ca un ac aruncat în drum să-şi poată juca rolul malefic.

Este interzis să culegi de pe jos obiectele de tipul cruciuliţei de la gît. Acelaşi lucru în privinţa obiectelor de îmbrăcăminte. Tot ceea ce poate fi găsit pe stradă a aparţinut cuiva şi prin urmare păstrează o parte din biocîmpul lui, încărcătura energetică conferită de respectivul om. Îmbrăcămintea se poate spăla, desigur, şi apa va duce răul ca şi binele lăsînd în urmă un fond neutru. Totuşi, asemenea obiecte ca decoraţiunile (bijuteri-

Scanned with OKEN Scanner

ile) și cuțitele este mai bine să fie lăsate unde sînt mai departe de nenorocire. Metalul și piatra sînt capabile să păstreze timp de veacuri potențialul inclus în ele. În general, orice obiect găsit de dvs. Și adus în casă poate să se dovedească a fi dușman. Amintiți-vă istoria cu floarea! Cauzele acțiunii negative pot fi foarte diverse și noi nu sîntem întotdeauna în stare să descoperim legătura dintre mănușile găsite aseară, de pildă, și proasta dispoziție de astăzi.

Cu grijă trebuie să ne comportăm și cu lucrurile uitate de cineva la noi în casă. Cel mai bine este desigur să le returnăm stăpînului.

Este bine dacă ne vizitează doar prietenii. Totuși cunosc un caz în care soacra spera să-și despartă fiul de nevastă. Ea venea la ei în vizită și lăsa pe după bufet, sau dulap, mici „cadouri" nefaste. Fie un cearșaf murdar făcut ghem, fie o față de pernă. Nu știu descîntecele pe care le folosea această femeie, dar de fiecare dată după vizita ei, între soți începeau certurile și unul sau altul se îmbolnăvea. În dorința ei de a strica familia nu se temea nici măcar să-și deoache propriul fiu.

Dacă veți descoperi îm mod neașteptat așa ceva la dvs. În casă ardeți-l imediat. Dacă știți că în vizită vă vine un om care vă dorește răul, după plecarea lui nu vă leneviți, verificați fără întîrziere să nu fi lăsat astfel de obiecte „uitate".

Cînd vi se fac cadou obiecte noi puteți să nu vă faceți griji.

Un obicei străvechi – strîngerea zestrei pentru fete – are un sens adînc. Totul trebuie să fie nou, neîntrebuințat vreodată – și lenjerie de pat, și îmbrăcăminte, și prosoape. În caz contrar tînăra familie riscă să primească moștenire și bolile genetice și nereușita familială. Sînt tineri care pot rămîne pentru multă vreme sub influența părinților. Toate lucrurile vechi păstrează în ele un asemenea tip de informație.

De aceea și cu lucrurile pe care le primiți moștenire trebuie să vă comportați atent. Pînă și un obiect precum icoana poate deveni o sursă de necazuri în casă. Este foarte important ca toți ai casei să se poarte bine cu obiectul sacru. Dacă lucrurile nu stau așa este mai bine să țineți icoana în camera dvs. decît în cea comună. Ea nu trebuie să trezească nimănui gînduri negative.

Oamenii din timpurile noastre au pierdut sensibilitatea față de manifestările energetice. Putem lua o piatră în mîini fără să-i simțim încărcătura negativă, sau să agățăm pe perete un tablou fără să percepem energia încărcată emanată de el. Apoi pur și simplu ne doare capul, ne cade totul din mînă, ne certăm cu cei din casă, intrăm în niște încurcături în afara

Scanned with OKEN Scanner

casei... Luînd în considerare aceste lucruri este mai bine să sfințim la biserică orice lucru primit moștenire sau cadou dacă nu este nou. Apa sfințită într-un loc sfînt spăla de pe lucruri orice desen energetic.

O atenție deosebită trebuie acordată lucrurilor scumpe. Pietrele prețioase sînt intens purtătoare de energie. Sînt cele mai puternice talismane și protectoare și în același timp cei mai aprigi dușmani.

Există o părere conform căreia – piatra talisman este mai bine să fie primită cadou decît cumpărată de unul singur. Cîteodată așa stau lucrurile.

Piatra cumpărată nu poate fi numită neutră chiar dacă nu a avut nici un stăpîn. Ea poartă încărcătura energetică a locului de unde s-a extras, pe lîngă încărcătura conferită de structura ei cristalină. De la momentul exploatării pînă la vînzare ea trece prin cele mai diferite mîini. Cu toate acestea cînd o cumpărați la magazin ea este neutră față de dvs. Și trebuie să treacă un timp, deloc mic, înainte ca ea să vă recunoască de stăpîn.

Și piatra cumpărată de cineva special pentru dvs., primește o încărcătură puternică de la acel om. De aceea, este foarte important ca ea să fie aleasă și cumpărată cu iubire, cu dorință și cu sinceră de a vă face o bucurie.

Cadourile se fac și ele cu cele mai diverse sentimente. Cineva alege un obiect mai scump, pentru a arăta că pentru dvs. nu-i pare rău de nimic. Iar cineva cumpără un lucru simplu dar cheltuiește o jumătate de zi pentru a găsi ceea ce vă place, își închipuie în acest timp cum vă veți bucura și savurează din timp bucuria dvs.. Ce încărcătură va purta cadoul în primul și în al doilea caz?

Cunosc un caz în care un om a fost foarte multă vreme bolnav primind cadou un inel cu diamant de la niște oameni puțin cunoscuți. Să refuze un cadou atît de scump era imposibil și să nu-l poarte îi părea rău. De însănătoșit noul stăpîn s-a însănătoșit, dar de fiecare dată cînd își punea inelul se petrecea un lucru neplăcut: sau își luxa un picior sau își pierdea banii... pînă cînd nu a fost lăsată piatra în biserică toate acestea au continuat. Iar briliantul este un talisman puternic, el trebuie să aducă noroc în toate, să apere de boli și răniri. Cine știe prin ce mîini a trecut acest inel, cu ce gînduri a fost făcut cadou încît i s-au deformat în așa măsură calitățile magice?

Aceste însușiri magice se întîlnesc la fiecare piatră. Safirul, de exemplu, aduce noroc în dragoste, fortifică rațiunea și memoria. Granatul nu este doar piatra dragostei, el vindecă și inflamațiile gîtului și durerile de cap. Smaraldul, talismanul marinarilor, îi protejează pe cei care navighează pe mare, aduce noroc. În afară de aceasta este cel mai puternic

Scanned with OKEN Scanner

protector al căminului. Ametistul aduce noroc jucătorilor, ferește de beție, alungă insomnia. Este capabil să provoace dragostea față de acel om care-l aduce în dar. Hematitul îl apără pe stăpîn de orice atac, îl ajută să devină înțelept și curajos. Ochiul de tigru și de pisică este tot o piatră – protector împotriva oricărei nenorociri. Malahibitul fortifică forțele spirituale, ajută în căutările cunoașterii și înțelepciunii.

Cele mai bune pietre – talisman sînt cele care nu aparțin unei singure generații, cele pe care le primiți de la părinți și le transmiteți copiilor dvs. Ele sînt deja protectoarele neamului, nu doar ale familiei și casei. Dar asta se întîmplă cu adevărat numai în cazul în care știți sigur că piatra a adus cu siguranță noroc neamului dvs. Există și pietre nenorocoase de care stăpînii nu se despart doar pentru că sînt frumoase și scumpe. Nu este cazul să faceți aceasta. Nu trebuie să vă pară rău după lucruri – veți plăti mai mult.

Și așa cele mai bune cadouri sînt acelea care se fac cu dragoste. Și mai bine dacă sînt și noi. Cu lucrurile vechi este necesar să fiți atenți să le sfințiți și în caz extrem să vă adresați specialiștilor.

Despre lucrurile furate nici nu poate fi vorba, niciodată ele nu aduc noroc. Iar nenorocirea se poate chema ușor. Mi s-a întîmplat odată să ascult povestea unui hoț – recidivist care era pur și simplu zguduit de ce i se întîmplase...

S-a gîndit să-l prade pe un „sfînt" bătrîn vizionar, sfînt era numit acest om în orășelul în care locuia și-i ajuta pe oameni. Tot ce cîștiga bătrînelul prin vindecări trecea în contul caselor de copii, dar hoțul nu știa asta. Furișîndu-se în casă a căutat multă vreme banii și negăsindu-i a luat cu furie ceea ce a găsit – o mică statuetă de bronz care reprezenta o divinitate și stătea pe servantă. Hoțului i s-a părut că este un lucru prețios. Dar în chiar prima noapte la el în casă nu a putut să doarmă. Statueta stătea pe dulapul de vizavi și i se părea că îl străpunge cu privirea. În cele din urmă s-a sculat și a întors statueta cu fața la perete. Totuși, după ce stînd culcat în patul lui s-a uitat la ea după o vreme s-a dovedit că iar stă cu fața la el. Omul acela nu credea în misticism dar a înghețat fără să vrea. După cinci minute s-a uitat – necunoscuta divinitate îl privea fără-ntrerupere...

Restul nopții, ghinionistul hoț l-a petrecut la un prieten. Dimineața a aruncat statueta cît mai departe ca să scape de necaz. Cine a culeș-o și care i-a fost soarta pe mai departe desigur nu știa. Dar de atunci a jurat să nu mai calce casele oamenilor sfinți. Mă tot întreba ce putea fi asta, cum a reușit statueta să se învîrtă?

Scanned with OKEN Scanner

Eu nu cred că ea s-a rotit cu adevărat. Totuşi, un lucru care stătuse mulți ani în casa unui, astfel de om cum era, judecînd după povestiri, acest bătrîn vizionar nu putea să aibă o încărcătură deosebită. Este foarte posibil ca această încărcătură să fi avut şi însuşiri tămăduitoare. (Bronzul ca toate metalele galbene – aurul, arama, – absoarbe energia negativă, distructivă şi radiază energie pozitivă. Puterea acestei încărcături era de aşa manieră încît putea manifesta o acțiune extrasenzorială asupra psihicului hoțului. În concluzie, el a văzut cum statueta se rotea deşi în mod real nimic de tipul acesta nu s-a întîmplat.

Şi dacă ar fi găsit în el forța de a nu o arunca ci de a o returna stăpînului toată viața lui ar fi putut să se schimbe în sensul cel bun.

Scanned with OKEN Scanner

MAGIA CURENTĂ

Magia şi vrăjitoria sînt mai aproape de viaţa noastră cotidiană decît ni se pare. În fiecare zi şi-n fiecare ceas, fără să ştim, ne găsim sub acţiunea unor forţe nevăzute cînd prietenoase, cînd şi duşmănoase. Mai mult, chiar noi influenţăm lumea înconjurătoare. Fiecare gest, gînd, sentiment posedă o forţă la care nici măcar nu ne gîndim. Dar această forţă acţionează în lume independent de conştiinţa noas-tră. Astfel creăm în jurul nostru un ambient în care trebuie să trăim.

Este magia curentă, inconştientă. Ea nu-i cere omului nici o pregătire, nici un fel de antrenamente şi cunoştiinţe speciale. O avem chiar de la naştere şi ne folosim de ea uneori spre paguba noastră şi nu în beneficiul nostru. Transmisia energetică pe care o trimitem de la noi în spaţiu pe aceea o şi primim ca răspuns.

Vechea înţelepciune spune: „Cele ce se aseamă-nă se atrag". În lumea magiei se atrag nu plus cu minus ci, împotriva legilor fizicii, plus cu plus şi minus cu minus. Aşa încît fiecare om, într-un anume sens, este creatorul propriului destin.

împrejurările vieţii noastre se constituie sub influenţa personalităţii noastre. Nu o dată am observat, de pildă, că oamenii suspicioşi, neîncrezători nimeresc tot timpul în tipul de situaţii în care sînt înşelaţi sau se încearcă înşelarea lor. Cînd omul aşteaptă neplăceri ele, ca regulă, se şi întîmplă. Ce să mai vorbim – cînd tu însuţi nu-i iubeşti pe oameni, nici ei nu te vor iubi. Dacă păstrezi în tine gînduri şi sentimente negative, rele, ele vor'genera în aură o energetică negativă care va începe să atragă din spaţiu acelaşi fel de acţiuni negative.

Această magie primitivă nu poate să lucreze şi în locuinţa voastră, în traiul nostru.

Scanned with OKEN Scanner

Uitați-vă în jur încă o dată și încă o dată. Iată casa dvs., cetatea dvs. Aici sînteți stăpîn mag și vrăjitor. Dar cu ce începe magia de fiecare zi, capabilă să transforme spațiul din jurul dvs., să-l facă viu, cald și bun?

Cum să ne purificăm casa

Cea mai obișnuită curățenie în casă este un act magic, un act de purificare ce poate fi făcut în fiecare zi. Curățenia generală sau renovarea sînt practic înnoiri ale întregului cîmp energetic al apartamentului.

Rezultatele magice ale curățeniei nu sînt întotdeauna vizibile mai ales dacă este făcută mecanic, fără suflet. De aceea ni se pare că nu reprezintă nimic deosebit. Totuși fiecare gospodină cunoaște acel sentiment plăcut cu care se privește prospețimea de după curățenie. Crește buna dispoziție de parcă împreună cu praful și murdăria se spală toate grijile și neplăcerile. În suflet coboară pacea și bunăvoința.

Acesta este deja un rezultat. Și nu degeaba curățenia generală de obicei coincide cu o mare sărbătoare de primăvară. Primăvara este timpul înnoirii al naturii însăși, inclusiv a omului. În Rusia, din vechi timpuri, vremea curățeniei generale este înainte de Paște, luminata înviere a lui Hristos.

Rezultatele curățeniei depind de dispoziția în care ne ocupăm de ea. Este necesar să vă sugestionați din timp asupra faptului că acum veți efectua chiar un act de purificare a propriei case și nu o simplă ordonare a lucrurilor. Atunci fiecare mișcare a dvs. va căpăta un sens tainic și veți simți imediat aceasta. Trebuie să vă închipuiți în gînd fiecare vînturare a măturii, fiecare mișcare a periei alungă și spală din casa dvs. tot cea cea a apucat să strîngă, întunecat, rău și necurat. Gîndiți-vă luminos, cu bucurie, fiecare atingere a obiectelor din apartament trebuie să fie tandră și binevoitoare.

Nu trebuie să lăsați prin colțuri tot felul de vechituri de care nu vă folosiți. Chiar acolo, împreună cu praful și murdăria se va aduna și va adăsta energia negativă. Verificați tot și dacă nu v-ați folosit de un lucru mai mult de un om, luați-vă îndrăzneala să-l aruncați. Puțin probabil să vă mai trebuiască vreodată. Dacă vi se pare că totuși s-ar putea să vă mai fie de folos găsiți-i un asemenea loc în apartament de unde să nu se mai zărească.

Scanned with OKEN Scanner

Nu lăsați timp îndelungat vasele murdare. Întotdeauna este mai bine să le spălați imediat după utilizare, mai ales după vizita unor musafiri. Orice murdărie atrage din spațiu necurăția energetică. Iar pe vase oamenii își lasă urma energetică și ea poate să se dovedească de orice fel.

Vasele plesnite trebuie aruncate imediat, fără regrete. Orice plesnitură sau ciob emană energie intens negativă. Circulă chiar părerea că prin vasele plesnite se duce bunăstarea casei.

După curățenie sau în timpul ei apartamentul trebuie bine aerisit. Este foarte important să se țină în ordine și curățenie dormitorul care trebuie aerisit în mod regulat. Omul care doarme este cu deosebire lipsit de apărare în fața oricărui fel de acțiune energetică.

Așa trebuie să fie curățenia obișnuită de fiecare zi. Dar dacă faceți o curățenie cu scopul vădit de a purifica apartamentul, deoarece simțiți că în el s-a acumulat într-adevăr ceva întunecat, ce acționează în mod neplăcut asupra dvs., este neapărat necesar să adăugați încă o serie de măsuri.

După ce ați spălat podeaua și ați aerisit, vă spă-lați. Apoi stropiți întregul apartament cu apă sfințită. Udați-vă cu ea pe față și mîinile și lăsați-o să se usuce pe piele.

Ulterior aprindeți o lumînare obișnuită și treceți cu ea prin fiecare cameră ținînd-o cît mai aproape de pereți și mobilă și nu scăpați nici un colț. Pe ferestre și uși pot fi făcute cruci cu lumînarea aprinsă ca la închinare.

Peste noapte trebuie aprinsă în fiecare cameră o lumînare de biserică, repetînd gestul trei nopți consecutiv. Un sentiment neobișnuit de plăcut apare adormind după o astfel de curățenie.

Se mai poate afuma camera cu o rămurică de sunătoare, cuilin și ienupăr.

Cel mai important este ca în fiecare minut al curățeniei să vă amintiți de ce faceți toate acestea și să vă înlăturați mintal „murdăria" din spațiul ce vă înconjoară. Adesea un astfel de ritual este suficient pentru a curăța complet biocîmpul apartamentului. Dacă acestea nu v-au ajutat imediat, puteți repeta procedeele de două trei ori în decursul unei luni. Multă vreme după aceea apartamentul va fi absolut curat dacă dvs. Înșivă nu veți aduce „murdărie" în urma certurilor cu cei din casă sau în virtutea unei stări depresive.

Musafirii indezirabili sau oamenii care nu vă iubesc în taină pot de asemenea lăsa, și, de regulă, lasă, după ei o urmă negativă. De aceea, după plecarea oricăror musafiri este mai bine să spălați imediat podelele și să aerisiți apartamentul. După cearta cu ai casei este dorit să faceți același lucru.

Scanned with OKEN Scanner

În general musafirii nu trebuie lăsați să intre în camerele copiilor și în propriul dormitor. Dacă nu aveți o cameră separată pentru primirea musafirilor, atunci, după plecarea lor pe lîngă spălatul podelelor, trebuie să le faceți baie copiilor și să faceți un duș dvs. Înșivă.

Țineți minte, curățenia și ordinea în casă este zălogul curățeniei și armoniei din spațiul energetic ce vă înconjoară. După felul în care vă influențați apartamentul curățîndu-l așa vă va influența el ajutîndu-vă să vă concentrați și să vă faceți ordine în gîndurile și sentimentele proprii.

Magia culorii și a desenului

În alegerea gamei cromatice pentru decorarea apartamentului este necesar să vă conduceți, în primul rînd, după propriile pasiuni și gînduri.

Uneori oamenii urmează indicațiile modei și în consecință trăiesc sub acțiunea iritantă a decorului care, în secret, nu le place. În afară de aceasta fiecare culoare are o anume încărcătură energetică. Decorarea coloristică a casei influențează dispoziția și ne creează starea de spirit.

Ce este aceea culoare? Din programul școlar știm că este reflectarea și absorbția luminii. Obiectele nu au ele însele o culoare. Ele doar posedă capacitatea de a reflecta o parte a spectrului luminii și de a absorbi altă parte a lui. Nu degeaba se spunea că noaptea toate pisicile sînt negre (cenușii). În întuneric toate obiectele sînt egal de negre. Nu există lumină, nu există culori.

Culoarea este determinantă prin structura chimică și fizică ă obiectului. Și ea ne povestește ce tip de energetică deține obiectul respectiv.

În diferitele perioade ale vieții omul este atras fie de culori vii, fie de culori pale. Acesta depinde de starea de spirit în care se găsește el însuși. Și dacă se aleg corect culorile pentru decorarea apartamentului, ele îl ajută pe om să capete echilibrul psihic și prin urmare să-și consolideze echilibrul bioenergetic.

Copiilor le plac culorile vii, pure. Copilul este o personalitate unitară, el nu cunoaște încă problema contradicțiilor interioare și trăiește în acord cu el însuși. De aceea propria lui energetică este curată și el primește nemijlocit energia culorii pure. Omul armonios cu un biocîmp bine echilibrat este apărat de influențele exterioare și de obicei nu caută energia lor. De

Scanned with OKEN Scanner

aceea, astfel de oameni preferă tonurile pastelice, discrete. Dar se întîmplă şi aşa că omului toată viaţa i s-a impus şi i s-a inoculat ideea că discreţia şi sobrietatea sînt mai bune decît caracterul viu al culorilor. În adîncul sufletului un astfel de om ar vrea să se îmbrace mai colorat şi să-şi decoreze casa în tonuri aprinse, dar nu se hotărăşte pentru că el consideră aceasta o manifestare de prost gust. În realitate el are nevoie de un supliment energetic, pe care i-l poate da o culoare vie, pură. Nu trebuie să ne jucăm cu astfel de dorinţe. Schimbarea decorului din apartament vă poate ajuta foarte mult. Nu este desigur, obligatoriu să faceţi dintr-o dată transformări revoluţionare şi în loc de tapetul roz pal să lipiţi unul roşu. Este suficient să introduceţi cîteva pete de culoare aprinsă – să schimbaţi perdelele, de pildă, să atîrnaţi un tablou, să cumpăraţi un abajur nou. Odată, ca musafir, am văzut cercevele vopsite în roşu. Neobişnuit şi foarte frumos. Ramele roşii se potriveau de minune cu florile de pe pervaz. Nu erau prea stridente şi confereau camerei un aer sărbătoresc, deşi tot restul decorului era modest. Stăpîna casei a recunoscut că de cîte ori se apropia de ferestre întotdeauna i se ridica moralul. Şi chiar dacă nu se obişnuieşte să se vopsească ramele în roşu pe ea o bucură şi asta este principalul...

Avea întru totul dreptate. Nu este cazul să vă ruşinaţi de propriile pasiuni. Poate că v-am învăţat întreaga viaţă că „deşteptului îi place în clar, prostului în roşu" (deşteptului cilibiu – prostului purpuriu), dar cîteodată este mai bine să fi prost şi să trăieşti în armonie cu tine decît să fi deşteptul care mereu este nemulţumit de ceva.

Culoarea roşu – aprins este în mod simbolic legată de sînge. Influenţa ei este aptă să accelereze pulsul omului. Energia ei impulsionează, stimulează mişcarea, creşte apetitul, excită sexualitatea. Ea determină iniţiativa chiar la un om cu iniţiativă redusă.

Totuşi în proporţii mari, culoarea roşie poate obosi şi irita. Doar nu întotdeauna în fiecare clipă a vieţii ne este necesar un stimulent atît de intens. Culoarea roşie acţionează ca un semnal de alarmă care îl pune pe om să fie mereu vigilent. Dar dacă aveţi nevoie să fiţi mereu impulsionat, măriţi numărul de obiecte colorate în roşu, din casă. Utilizaţi şi elemente roşii în vestimentaţie. Culoarea roşie pe lîngă cele de mai sus îl apără pe om de deochi.

În ţările orientale, de exemplu, copilaşilor li se leagă la încheietura mîinii mărgeluţe roşii pe o aţişoară pentru a-i feri de căutătura rea. Dacă veţi purta întotdeauna pe dumneavoastră sau la dumneavoastră ceva roşu, măcar un petic de ţesătură roşie, veţi fi apărat de răutatea omenească, şi vă veţi enerva mai puţin.

Scanned with OKEN Scanner

Această culoare nu trebuie utilizată în mod excesiv. Dacă aveţi un copil moale, încetinit, (retardat) de exemplu nu are rost să decoraţi camera copilului complet în tonuri roşii. Mai bine cumpăraţi-i mai multe jucării de culoare roşie şi galbenă.

Culoarea roşie atrage atenţia ca nici o alta. Energia ei îl determină pe om să se adune, să se concentreze. Stimulează activitatea cerebrală şi ajută la soluţionarea problemelor dificile. Galbenul este culoarea cea mai caldă, „solară", energia lui este înrudită cu însăşi energia soarelui. El contribuie la realizarea unei atmosfere intime, casnice şi în acelaşi timp ca şi culoarea roşie nu-l demobilizează pe om ci, dimpotrivă, îl activează.

Cu cît nuanţele culorilor roşu şi galben sînt mai pale şi mai discrete cu atît mai lină, mai caldă şi „intimă" este energia ce izvorăşte din ele.

Portocaliul face şi el parte din culorile care-l activează pe om. Energia lui bucură sufletul, creează o atmosferă sărbătorească. Este cel mai aproape de energia veselă, jucăuşă a copilului. Denumirea lui vine de la portocală, varianta oranj desemnînd în franceză acelaşi lucru. Iar acest fruct seamănă în acelaşi timp şi cu un mic soare şi cu o minge de copil, are deasemenea un minunat gust dulce şi un puternic, chiar pătrunzător, miros proaspăt. Culoarea portocalie este suculentă şi veselă cum este şi portocala.

Filozofia chineză recomandă utilizarea acestor culori, în special a celei roşii, pentru atragerea energiei *Ţi*. Este însăşi energia vieţii, activă şi constructivă, ea iubeşte culorile vii.

Liniştea şi odihna vă vor fi dăruite de culorile reci (albastru şi verde) şi nuanţele lor.

Culoarea verde este simbolic legată de plante – iarbă, arbori, iar albastrul – de cer. Energeticii unuia şi celuilalt îi sînt specifice liniştea şi seninătatea doar că sînt puţin diferite.

Ca şi cerul albastru şi azuriu (bleu) creează senzaţia de infinit, de spaţiu nelimitat, îndepărtat de om. Este liniştea filosofică, contemplativă. Energia culorii albastre este plină de prietenie, de forţă ea inspiră încredere dar este mai rece decît energia verdelui.

Vegetaţia este investită cu viaţă ca şi noi toţi. Ea este mai apropiată de om decît cerul şi de aceea energia culorii verzi este cea mai neutră din toate în raport cu omul. Ea înlesneşte odihna în mai mare măsură, relaxează, insuflă speranţă. Culoarea verde în opoziţie cu roşul este capabilă chiar să încetinească pulsul. Medicul recomandă să priviţi ceva verde pentru a vă odihni ochii obosiţi de o lectură îndelungată sau pur şi simplu dacă aveţi vederea slăbită cel mai bine este să contemplaţi vegetaţia.

Scanned with OKEN Scanner

Energia culorii violete poartă în sine o pace adîncă, aproape cosmică. Ea este uşor melancolică, iar în proporţii mari culoarea violet pură este capabilă să provoace depresie. Dar dacă aveţi un temperament prea furtunos, influenţa ei răcoritoare poate să vă mai reteze din elanuri şi să armonizeze atmosfera casei.

Nici un om sănătos la cap nu se va apuca să se înconjoare de multe obiecte de culoare neagră deşi energia culorii negre are două sensuri. Obiectele de culoare neagră absorb tot spectrul luminos. Practic, ele le conţin pe toate cele şapte culori ale curcubeului, dar acest amestec generează haosul, întunericul, murdăria. Culoarea neagră trezeşte adesea gînduri sumbre, îl apasă pe om. Totuşi, ea se foloseşte şi în momente festive, fiind o culoare a eleganţei şi nobleţei. Deosebit de fastuoasă este combinaţia negru-alb.

Albul este opusul direct al negrului. Un obiect alb reflectă tot spectrul luminii şi energetica lui este cea mai curată din toate. Deşi această puritate îl poate şi ea apăsa pe om, care adesea nu este capabil nici să o perceapă (admită) nici să-i corespundă.

În povestioara unui scriitor de peste hotare am citit despre un om care dorea cu patimă să atingă desăvîrşirea spirituală şi a „inventat" o teorie prin care s-a înconjurat numai cu obiecte de culoare albă sau în nuanţe pastelate extrem de delicate. El a presupus pe bună dreptate că tonurile deschise îl influenţează în chip nobil pe om. Dar noaptea eroul acestei povestiri organiza în taină orgii scabroase. Influenţa înălţătoare a decorului s-a dovedit a nu fi pe măsura puterilor lui...

În unele ţări asiatice culoarea albă este culoarea doliului, cum este la noi negrul, şi acest lucru nu este lipsit de sens.

Decorarea cromatică a apartamentului va fi o modalitate corespunzătoare de a-i crea biocîmpul de a-i influenţa biocîmpul stăpînului. Pentru fiecare cameră, în funcţie de menirea ei, trebuie aleasă o gamă proprie. Pentru dormitor, de pildă, sînt potrivite culorile liniştitoare, pentru bucătărie, cele stimulatoare.

Totuşi, la alegerea culorilor este neapărat necesar să fie luate în considerare gusturile şi preferinţele tuturor membrilor familiei. Este mai bine, desigur, cînd fiecare are camera lui pe care s-o poată decora în mod propriu. Dar dacă nu este posibil, înseamnă că orice detaliu al interiorului trebuie deliberat împreună.

În cele din urmă uniunea familială şi pacea din casă sînt mai importante decît orice pentru realizarea unui biocîmp favorabil. Şi nu este deloc

Scanned with OKEN Scanner

necesar să se amenajeze sufrageria, de pildă, cu totul în roşu sau albastru; este de-ajuns să amplasaţi în ea cîteva obiecte colorate în nuanţa dorită de dumneavoastră pentru ca spaţiul energetic comun să aibă un efect pozitiv şi asupra dumneavoastră.

Vreau să adaug aici, pentru că este momentul, cum pentru oamenii singuri fotografiile rudelor şi ale celor apropiaţi atîrnate pe perete au o influenţă foarte bună asupra energeticii apartamentului. Cîndva, în multe case pereţii erau decoraţi cu galerii întregi de astfel de portrete. Nu merită să ne gîndim dacă este modern sau nu acum. Pur şi simplu faceţi aşa dacă vă simţiţi singur. După cum am spus deja totul în jur, ce se află în raza vederii, trebuie să vă fie plăcut şi drag. Şi este mai bine să prviţi chipurile zîmbitoare ale rudelor decît pereţii goi.

Acordaţi de asemenea atenţie desenului de pe tapetul dumneavoastră, perdele, covoare etc. Nu este bine dacă el conţine triunghiuri şi alte figuri cu forme ascuţite. Unghiurile ascuţite din desen sînt de asemeni surse de energie intensă şi influenţează negativ biocîmpul. Ele îi provoacă omului o stare de alarmă chiar dacă el nu are o sensibilitate energetică deosebită, îi strică buna dispoziţie, diminuează tonusul. Cercurile şi ovalele, dimpotrivă, prin forma lor închisă acţionează liniştitor.

Înaintaşii noştri obişnuiau să decoreze tavanele cu stucatură, pe tapet imprimau complicate motive în arabesc. Ei aveau cu mult mai multă sensibilitate şi receptivitate în ce priveşte conţinutul energetic al spaţiului deşi era posibil să nu fi ştiut cum se numea aceasta. Arhitecţii şi pictorii descopereau intuitiv acele decoraţiuni care îi conferă omului cea mai mare doză de energie pozitivă. Iar acestea sînt întotdeauna curba lină, cercul, spirala şi în nici un caz unghiul ascuţit.

Dacă doriţi să vă decoraţi pereţii cu tablouri nu trebuie, de asemenea, să alergaţi după modă. Este obligatoriu să reţineţi că operele de artă, prin forţa naturii lor, au asupra omului o influenţă energetică cu totul considerabilă. Pictorul pune în creaţia sa o încărcătură de lucru puternică, care ulterior este alimentată în mod constant, de sentimentele, gîndurile şi emoţiile privitorilor. De aceea, nu atîrnaţi nici-odată în casa dumneavoastră un tablou al cărui conţinut nu-l înţelegeţi, abstract, de pildă. El poate fi foarte frumos, poate crea o anumită stare de spirit, dar dumneavoastră trebuie să fiţi convins că acea dispoziţie pe care v-o conferă este favorabilă pentru dumneavoastră.

De asemenea, nu-şi are locul în casă o pictură cu conţinut sumbru, trist. Ea poate fi genială, dar o astfel de pictură este bine să fie privită o

Scanned with OKEN Scanner

dată, în muzeu. Nu este deloc nevoie ca ea să formeze în casa dumneavoastră o aură sumbră.

Şi este absolut contraindicat să țineți în casă picturi cu conținut demonic, redări ale unor monștrii, demoni şi malformați. Ei înşişi au asupra omului o influență extrem de negativă şi în plus atrag în casă tot felul de murdărie. Nu uitați, ce se aseamănă se adună. Fiecare obiect din apartament contribuie în mod permanent la schimbul energetic interior. Această contribuție trebuie să fie pozitivă. De aceea, țineți sub privirea dumneavoastră numai producții artistice care provoacă gînduri şi sentimente luminoase, vesele sau neutre, liniştitoare.

Amplasarea mobilierului

Înainte de a stabili cum să amplasați mobilierul în apartament ar fi bine să-i testați biocîmpul şi să încercați să determinați zonele favorabile şi nefavorabile.

În vechime se aducea întîi în casă o pisică şi se urmărea comportamentul ei. Totuşi, pisicile de astăzi, mai ales cele trăitoare în condiții urbane, se pot manifesta felurit. Obişnuite cu o incintă închisă ele se tem de locurile necunoscute. De aceea, nu te poți neapărat baza pe o pisică. Mai bine încredințați-vă propriului fler şi încercați să faceți o verificare prin mijloace proprii.

Dacă vă pregătiți să vă mutați într-un apartament nou, este mai bine să-l controlați după asfințitul soarelui în perioada crepusculară a zilei. La timpul respectiv omului i se acutizează sensibilitatea iar spațiul energetic din jurul nostru începe să trăiască o viață cu deosebire tensionată. Iar dacă în apartament nu este tocmai bine veți observa neapărat aceasta.

Nu vă grăbiți în timpul testării. În primul rînd, nu vă concentrați asupra virtuților sau neajunsurilor apartamentului ci asupra senzațiilor pe care le resimțiți, literalmente de la trecerea peste prag. Aspirați uşor aici? Nu aveți impresia că tavanele şi pereții vă apasă?

Această senzație poate să nu aibă nici o legătură cu înălțimea tavanelor şi mărimea camerelor. Există apartamente în care se respiră uimitor de uşor şi camerele par luminoase, indiferent dacă dincolo de fereastre străluceşte soarele sau nu. Am trăit şi eu odată într-un asemenea loc.

Scanned with OKEN Scanner

Locatara de dinainte mi-a făcut cîteva vizite cerîndu-mi permisiunea de a sta puţin pentru a se odihni – îi era tare dor de fosta ei cameră. Am locuit acolo nu mai mult de un an, dar cînd m-am mutat mi s-a făcut şi mie dor. Camera era neobişnuit de confortabilă prin ea însăşi fără nici o contribuţie umană.

Acestea sînt apartamentele bune. Se pot întîlni în orice clădire, amplasată oriunde. Este posibil ca aura să fi fost curată şi luminoasă graţie foştilor proprietari şi atunci, desigur, ea se poate strica cu timpul. Dar se-ntîmplă că însuşi amplasamentul tuturor încăperilor din apartament realizează o circulaţie a energiei uimitor de bună. Această amplasare poate fi dintre cele mai diferite – nu există nici un fel de reguli speciale, dar lucrul cel mai important e că omul care intră în apartament are imediat sentimentul că este un spaţiu deschis, luminos şi plăcut. De parcă pereţii emit lumină...

Un apartament „rău" creează impresia opusă. Este mai bine să renunţaţi la a vă muta dacă locuinţa vi se pare întunecoasă şi apăsătoare, dacă nu vă simţiţi aici în apele dumneavoastră şi apare dorinţa de a o părăsi cît mai repede. Apartamentul poate să vi se potrivească după dimensiuni şi împărţirea camerelor dar veţi fi nevoit multă vreme să curăţaţi aura şi se poate întîmpla să nu vă fie de-ajuns propriile forţe.

Zonele favorabile şi nefavorabile din interiorul apartamentului pot fi de asemenea intuite, acest lucru stă în putinţa omului. Una din cele mai importante alegeri este cea a poziţionării patului, alegerea locului în care veţi dormi. Dacă aveţi o asemenea posibilitate ar fi bine să dormiţi o noapte două pe podeaua noului apartament pentru ca instinctiv, în vis, să găsiţi locul cel mai potrivit pentru dumneavoastră şi să vă aşezaţi cu capul pe direcţia corectă.

Cînd copilaşul dumneavoastră se foieşte în somn, îşi aruncă păturica şi se aşează de-a curmezişul pătuţului ba chiar şi cu picioarele pe pernă el face exact aceasta, îşi caută poziţia bună şi o găseşte. Puteţi avea încredere în copil. Dacă se întoarce mereu în pătuţ este mai bine să-l reaşezaţi în poziţia necesară.

Aveţi grijă ca pe deasupra patului să nu treacă o grindă a tavanului. Muchiile ei ascuţite pot deveni o cauză a unui somn neliniştit sau chiar a unei îmbolnăviri.

Zonele patogene se detectează cel mai bine prin metode experimentale. Dacă dormiţi prost şi nu prea vă simţiţi bine dimineţile nu întîrziaţi să vă mutaţi cu capul şi picioarele sau chiar să reaşezaţi patul de cîteva ori, pînă nu veţi găsi locul în care vă simţiţi bine. Dacă şi fără acestea dormiţi

Scanned with OKEN Scanner

minunat atunci puteți să nu vă mai preocupați de zonele patogene.

Alte cîteva sfaturi – este interzis să dormiți cu capul în colț. Patul ar fi bine să fie astfel amplasat încît cel ce intră în cameră să nu vă zărească imediat. Conferă un sentiment de apărare.

Nu este voie să puneți la picioare o oglindă. Despre oglinzi vom vorbi separat.

În general, în ce privește somnul, desigur că un adult își schimbă greu obiceiurile, dar pe copii trebuie să-i învățăm de la cele mai mici vîrste să adoarmă pe partea dreaptă, cu mîinile împreunate sub obraz. Această veche tradiție are rațiunea ei – inima și plămînii nu trebuie presați, respirația să fie liberă iar palmele împreunate egalizează energetica și au un efect liniștitor asupra copilului.

Nu există apartamente fără colțuri, numai în unele case foarte vechi, rar, se găsesc camere rotunde sau ovale. Dar pentru a neutraliza influența colțurilor se poate pune, de exemplu, în colțul camerei o plantă de mari dimensiuni, aproape un pom, într-un giveci mare, în genul trandafirului chinezesc, care va opri excelent drumul radiației intense. Se poate așeza și o mobilă astfel încît să taie unghiurile – pentru un asemenea scop sînt foarte potrivite dulapurile nu prea mari, toaletele, mașinile de cusut cu picior. Se poate pur și simplu pune în colț o oglindă. Înainte nu se atîrnau niciodată icoane pe o suprafață netedă, se amenaja un colț sacru.

O veche superstiție spune să nu te așezi la colțul mesei, șapte ani nu vei avea noroc. După cum vedeți și ea are o bază. Sînt mult mai favorabile pentru biocîmpul apartamentului mesele rotunde (pe lîngă absența colțurilor ascuțite, ele creează un sentiment de mai bună comuniune) și în general mobilele cu unghiuri rotunjite.

La așezarea mobilei este obligatoriu să vă amintiți că nu există o atmosferă plăcută fără confort. Iar confortul nu există cînd mobilele sînt îngrămădite și casa plină de lucruri inutile. Pentru a crea în cameră senzația de spațiu și a-i permite energiei să circule liber, trebuie să rămînă în ea locuri degajate de mobilă și lucruri. Este mai bine ca ele să se găsească în centrul camerei unde arată mai plăcut și este mai ușor să te deplasezi. Eu spun mereu că omul trebuie să aibă loc să danseze. Chiar dacă nu o face niciodată...

Lăsați-vă loc în mijlocul camerei să dansați!

Împărțindu-vă camera pe zone funcționale: su-fragerie, de lucru, pentru odihnă, veți reuși foarte bine să așezați mobilierul în lungul pereților sau să concentrați majoritatea obiectelor într-o singură parte a camerei. Nu amplasați față în față (pe pereții opuși) mobilă voluminoasă, de pildă,

Scanned with OKEN Scanner

șifonier și servantă, divan și birou. Crează impresia de înghesuială și face să pară camera îngustă.

Pentru împărțirea camerei în zone se pot folosi divanele, birourile, stelajele nu prea înalte, plasîndu-le transversal, perpendicular pe pereți. Piesele mari de mobilier este mai bine să nu fie utilizate în acest scop întrucît opresc lumina. Iar luminozitatea este foarte importantă pentru realizarea unui biocîmp benefic. Cu cît aveți mai multă lumină în apartament cu atît este mai bine. În mod ideal nici un colț nu trebuie să rămînă întunecat. Întotdeauna se poate pune o lampă în plus, agăța o nouă aplică sau atîrna de tavan un bec sub un mic abajur, deasupra mesei. Lumina atrage energia pură, luminoasă, în colțurile întunecoase se strînge energia negativă.

Cu toată complexitatea *Phen-Shui*, există în această învățătură mijloace îndeajuns de simple pentru constituirea unei amenajări armonioase a casei. Unul din ele este schema Ba gua. Ea vine din „*I Ting*", cartea chinezească a schimbărilor și poate fi aplicată în planul casei dumneavoastră. Multă vreme am fost destul de sceptic în privința *Ba gua*, dar mereu am nimerit sub fermecătoarea ei simplitate. Te cucerește desigur cînd orice casă sau încăpere poate fi împărțită sau conturată cu octogonul *Ba gua* în nouă zone, care-ți vor spune cum să-ți faci o soartă fericită. Cea mai importantă este zona a noua sau centrul octogunlui. Centrul încăperii fără mobilier este ca un trup fără inimă, ne învață *Phen-Shui*. Prin urmare, se înțelege nu punctul geometric ci locul care se vede în primul rînd cînd intri. După cum inima alimentează întregul corp așa și aici trebuie să clocotească mereu viața. Aici se întîmpină oaspeții și aici își petrece marea parte a timpului familia chineză. Dar centrul nu are voie să fie îngrămădit, de aici se răspîndește în toate părțile energia ți.

Să intrăm în cameră sau în casă, dacă ea există, desigur, - ușa este întotdeuna în zona carierei. Dacă doriți o avansare la servici lăsați spațiul de la intrare liber și permiteți ușii să se deschidă în totalitate fără să se împiedice de obiecte. Acum să privim întreaga încăpere circular de la stînga la dreapta. Imediat după carieră se află zona cunoașterii. Dacă doriți să deveniți sau să rămîneți deștept amplasați aici biblioteca și biroul. Toate controversele și problemele este mai bine să le rezolvați în zone următoare a cercului – zona familiei. Nu vă ajung banii? Atunci ocupați-vă puțin de zona averii. Colțul stîng îndepărtat al camerei este tocmai această zonă. Plasați aici ceva metalic, puneți un acvariu sau o lampă cu picior – ele vor atrage energia ți. Vizavi de zona intrării este zona onorurilor. Locul ce poate fi consacrat fotografiilor, diplomelor, premiilor, actelor oficiale. În

colțul drept îndepărtat se află cel mai bun loc pentru întîlniri, este zona căsniciei. Ca urmare, după zona căsătoriei se află zona copiilor. Nutresc speranța că nici unui hoț nu-i va trece prin minte să ia în mîini această carte întrucît exact în zona copiilor se recomandă păstrarea lucrurilor prețioase ale familiei. A mai rămas doar colțul drept apropiat – zona învățătorilor. Dacă vreți să vă ajute în mod concret un om oarecare puneți-i în această zonă fotografia sau horoscopul. În toate casele în care am trăit mi-am pus neapărat mărunțișul în colțul bogăției. N-a avut pînă acum rezultat, dar eu tot îl pun și continui să sper...

În fiecare zonă, în funcție de ceea ce nu vă ajunge în viață – reușita în căsnicie sau banii – se pot pune sau atîrna anumite obiecte care vor atrage acolo energia *Ți* și vor intensifica acțiunea ei în domeniul respectiv. Poate fi o floare cu frunze mari rotunde, o farfurioară cu mărunțiș, fotografia unei perechi de îndrăgostiți sau a unui copil frumos. Zona în chestiune trebuie să fie neapărat bine luminată. Energia *Ți* iubește lumina și culorile vii.

În fiecare apartament se-nțelege există o toaletă și poate o baie. În oricare din zonele mai sus enumerate s-ar afla trebuie neapărat urmărit ca ușa lor să fie mereu închisă – doar apa curgătoare îndepărtează energia *Ți*. Și mai bine este să atîrnați pe aceste uși oglinzi pentru ca *Ți* reflectîndu-se să treacă spre alt loc al apartamentului.

Orice om are în apartament locul lui preferat. Ne alegem asemenea locuri intuitiv și aceasta este foarte important. Locul preferat poate fi considerat zona benefică personală. El vă conferă energie, vă ajută să vă relaxați și, dimpotrivă, să vă adunați și să vă concentrați. Chiar vizavi de locul preferat puteți să atîrnați un mic tablou plăcut ochiului, să puneți vaza îndrăgită, un buchet cu flori sau un ghiveci cu plante, în funcție de peretele spre care stați cu fața. Aceasta va amplifica buna lui influență pe care o are asupra dumneavoastră.

Este mai rău dacă stînd în locul preferat vă aflați cu spatele la intrare. Dar de obicei nu se întîmplă așa. Corpul nostru ne sugerează singur poziția în care ne simțim mai apărați, mai în siguranță.

Uneori are importanță și ceea ce se găsește dincolo de perimetrul apartamentului și spre ce stați cu fața. Una din cunoștințele mele a schimbat în viața ei nu puține apartamente. În fiecare dintre ele avea un asemenea loc îndrăgit. Odată a observat din întîmplare că în direcția spre care era orientată cu fața se afla nu departe de casă o biserică. Femeia chiar se afla într-o asemenea perioadă a vieții în care i se adresa des lui Dumnezeu și i

Scanned with OKEN Scanner

s-a părut important că stă cu fața la biserică. Trezindu-i-se interesul ea a verificat pe harta orașului amplasamentul tuturor locurilor preferate anterioare din apartamentele în care stătuse pînă atunci. S-a dovedit că întotdeauna se așeza cu fața spre cea mai apropiată biserică, fără să bănuiască măcar! Așa încît nimic nu este lipsit de motivație în viața noastră și însăși alegerea locului preferat din casă este condiționată de pricini neînțelese pentru noi dar de o mare însemnătate.

Nu știm întotdeauna de ce ne comportăm așa sau altfel, de ce alegem asta și nu alta. Dar alegerea noastră nu trebuie mai puțin respectată. Intuiția, înțelegerea instinctivă, adesea este mai puternică și mai inteligentă decît rațiunea noastră.

Ce reflectă oglinzile?

Despre oglinzi vom vorbi separat întrucît oglinda este un obiect deloc, dar deloc simplu, iar uneori chiar periculos...

După legendele slave oglinda i-a fost dăruită omului de duhurile întunericului pentru ca el să nu rămînă niciodată singur. Singurătatea oferă posibilitatea de a medita, iar gîndirea duce la iluminarea conștiinței. Pentru forțele răului este o situație cu totul indezirabilă.

În Rusia, de aceea, multă vreme oglinzile au fost considerate obiect necurat. Cînd erau folosite pentru ghicit – iar ghicitul este și el o ocupație necurată – din cameră erau luate icoanele, cruciulița de la gît era dată jos și pusă sub călcîi.

Pe de altă parte vechii înțelepți considerau oglinda simbol al autocunoașterii adevărului. În Japonia, oglinda este simbolul cunoașterii, ea este capabilă să reflecte adevărata esență a omului și a lucrurilor. Dacă stai adesea și îndelung în fața ei poți să cazi în starea de transă și să-ți vezi propria față într-un chip de nerecunoscut. Iar o dată va veni momentul cînd în oglindă nu se va mai reflecta nimeni... E drept că nu sfătuiesc pe nimeni să se ocupe de așa ceva din simplă curiozitate. Căzînd în transă în felul acesta, un om nepregătit își anulează apărarea cu care l-a investit Natura și poate nimeri sub atacul magiei negre. De obicei, treaba se termină printr-un șoc puternic și chiar cu deranjamente psihice. Doar și ghicitul în oglindă se consideră foarte periculos.

Ghicitul se făcea în felul următor: se așezau două oglinzi față-n față, una mai mare alta mai mică. De-o parte și de alta se aprindeau două lumînări. Oglinzile se așezau sub un astfel de unghi încît dubla reflectare

Scanned with OKEN Scanner

crea un coridor lung cu douăsprezece trepte luminat de două rînduri de lumînări. În adîncul coridorului trebuia să priveşti îndelung şi concentrat pînă nu se ivea reflectarea a ceva sau cuiva care nu exista în cameră. Înainte de a începe ghicitul trebuiau îndepărtate din cameră pisicile, cîinii, păsările, toți ceilalți oameni şi trasat în jurul tău un cerc cu o surcea aprinsă. Într-un anume moment oglinda trebuia să se întunece, lumînările de asemeni şi după aceasta apărea un spectru...

Fetele încercau de obicei să-şi vadă în felul acesta viitorul mire, deşi acest tip de ghicit poate da răspuns la orice întrebare. Şi de văzut acolo se poate vedea orice. Se povesteşte chiar că uneori acest ceva poate să iasă din oglindă. Pentru a nu se întîmpla asta trebuie să spuneți la timp, de trei ori „departe de mine !" şi să scuipați peste umărul stîng.

Însuşirile magice ale oglinzii sînt de asemenea natură încît ea poate reflecta atît lumea vizibilă cît şi pe cea invizibilă. Este un conductor şi amplificator pentru orice formă de energie, inclusiv energiile lumii subtile.

Toți oamenii într-o măsură sau alta au legătură cu lumea subtilă. Fiecare dintre noi este apt să primească informații de acolo – din oceanul nelimitat al energiei doar că aceasta se întîmplă la nivel intuitiv. Cufundați în problemele, gîndurile şi sentimentele noastre cotidiene, nu auzim şi nu percepem această legătură. Sensibilitatea noastră se amplifică numai în somn şi atunci putem să vedem vise prevestitoare. Şi încă: în timpul transei hipnotice omul este capabil să prindă uneori cele mai incredibile lucruri chiar pînă şi amintirea încarnărilor anterioare. Dar există şi oameni cu sensibilitate crescută, sînt clarvăzătorii. Ei pot să se lipsească de mijloacele ajutătoare pentru a intra în legătură cu lumea subtilă. Pentru ei oglinda funcționează ca un ecran pe care pot să-şi proiecteze radiația propriei energii, propriile imagini mentale. Atunci în oglindă apare un tablou pe care îl văd nu numai ei, ci şi orice om prezent.

Sursa acestei radiații sînt ochii noştri. Radiația bioenergetică a ochilor noştri este capabilă să armonizeze spațiul şi să vindece bolile. Dar ea poate în egală măsură şi să destabilizeze, căci ce este deochiul? Este o deteriorare indusă numai cu o privire rea.

Cunosc o istorie cu un vînător care pierzîndu-şi arma şi strîns puțin de un urs a reuşit să omoare fiara numai cu o privire ptrunzătoare. În pragul morții în ochii acelui om nu era pic de teamă, numai mînie şi ură. Puterea acestei radiații a fost atît de mare încît uriaşul animal a căzut mort pe loc.

Este o istorie autentică. Deşi aşa ceva, desigur, se întîmplă extrem de rar. O asemenea forță a radiației energetice a ochilor posedă numai

oamenii cu indici energetici foarte mari: vrăjitorii, şamanii. Omul obişnuit trebuie să nimerească într-o situaţie de excepţie, să treacă printr-un stress puternic pentru a putea să iasă din limitele posibilităţilor sale. Cîteodată, în faţa morţii, se activează toate rezervele organismului nostru. Alteori mama care-şi apără copilul este în stare să dea dovadă de o forţă neomenească. Dar nu se întîmplă des.

Vrăjitorii se abţin să se uite în oglindă. Ei ştiu că radiaţia ochilor se reflectă pe suprafaţa ei şi se întoarce la om.

Reflectîndu-se în oglindă energia noastră se întoarce la noi şi ne distruge cîmpul protector. De aceea nu trebuie să vă uitaţi mult în oglindă în proprii ochi, se pierde foarte multă energie. Oamenii care-şi petrec mult timp în faţa oglinzii înbătrînesc mai repede şi se simt mai rău. (în povestirea lui Valeri Briusov, care chiar aşa se numeşte - „în oglindă" – este descris un caz petrecut cu o femeie tînără căreia din copilărie îi plăcea peste măsură să privească în oglindă. În cele din urmă îşi schimbă locul cu cea din oglindă, nemaiînţelegînd cine ce este îşi petrece restul zilelor într-o casă de nebuni).

Nu este admisibil să atîrnaţi oglinda astfel încît să reteze creştetul celui mai înalt membru al familiei, va avea dureri de cap. În general, este mai bine să aveţi în casă o oglindă care să reflecte întreaga statură a omului. În felul acesta atenţia şi radiaţia energetică a ochilor noştri se dispersează nemaiconcentrîndu-se în regiunea feţei şi a capului.

Oglinda nu reflectă toată energia direcţionată spre ea. Ca orice material, ea absoarbe şi conservă o parte din ea – primeşte o încărcătură energetică. De obicei, stînd în faţa oglinzii o încărcăm negativ, căci întodeauna ceva nu ne place la noi. Şi cînd această încărcătură se întoarce la noi putem cu uşurinţă să ne deochem singuri provocîndu-ne o vătămare. La oglindă trebuie mers numai cu zîmbetul pe buze. Niciodată nu vă admonestaţi în faţa ei! Este mai bine ca în caz de boală, slăbiciune sau pur şi simplu fiind într-o proastă dispoziţie, să nu vă uitaţi în ea. Altfel veţi primi mereu de la ea o încărcătură negativă.

Experienţa populară recomandă ca după vizita unor oaspeţi să splălaţi oglinzile sau măcar să le ştergeţi cu o cîrpă umedă. Pentru a îndepărta încărcătura negativă este foarte util să aprindeţi o lumînare în faţa oglinzii.

Am spus deja că nu este voie să atîrnaţi o oglindă la picioarele patului. La trezirea din somn omul se găseşte încă între două lumi şi poate zări în oglindă fără să vrea ceva ce-l va speria tare, fără a mai vorbi că se poate speria de propria reflecţie. Bătrînii recomandă să se ia toate oginzile din dor-mitor astfel nu scapi de bube.

Scanned with OKEN Scanner

Totuși, dacă puneți o oglindă sub pat cu suprafața reflectorizantă în jos ea va diminua sau chiar elimina cu totul radiațiile negative ale zonelor patogene. Cu același scop se pot lipi în partea de jos a mobilelor cruci din staniol. Nu se recomandă să se așeze oglinzile de buzunar cu suprafața reflectorizantă în sus pentru a nu stinge în același fel energia venită din cosmos.

Odată, cele mai bune din lume erau considerate oglinzile venețiene. Ele se obțineau din metale cu nuanțe calde – aramă, bronz, alamă – sau se adăuga în amalgam un praf metalic. Iar aceste metale (și aurul de asemeni) absorb energia rece, distrugătoare și o reflectă pe cea caldă, solară.

Nu degeaba există obiceiul de a acoperi oglinzile cînd în casă se află un mort, sau de a le întoarce cu fața la perete. Pînă cînd sufletul nu și-a luat zborul, pînă cînd corpul astral al defunctului se află în casă porțile dintre lumea noastră și lumea energiilor subtile rămîn deschise. Din spațiul invizibil pentru noi poate poposi în casă orice și reflectîndu-se în oglindă să rămînă pentru mult timp cu noi, dacă nu pentru totdeauna.

Unele oglinzi, martore ale certurilor, ale scenelor de agresiune sau omor au o energetică negativă foarte puternică. Dacă atîrnați în casă o astfel de oglindă ea poate influența psihicul, modifica și caracterul omului și chiar să-i aducă moartea. Deosebit de periculoasă este influența asupra copiilor. De aceea fiți atenți cînd luați în casă o oglindă de la un răposat sau orice oglindă veche a cărei poveste nu o cunoașteți. Pentru orice eventualitate aprindeți în fața ei cîteva lumînări. Și dacă lumînările se sting brusc, oglinda trebuie dusă fără întîrziere cît mai departe de casă și spartă.

Este interzis să țineți în casă o oglindă plesnită. Orice crăpătură este o sursă de radiație negativă intensă, iar cioburile de oglindă și plesniturile sînt foarte periculoase. (Din același motiv grăbiți-vă să schimbați imediat geamurile plesnite de la ferestre). Dacă oglinzii i s-a spart un colț și vă pare rău să o aruncați, trebuie retezată în linie dreaptă. De fapt este mai bine pentru biocîmpul apartamentului să aveți oglinzi cu perimetru rotund sau oval sau să le puneți în rame cu colțuri rotunjite. Dacă oglinda s-a spart trebuie stropite cioburile cu apă din mătură după care se adună și se îndepărtează din casă. Despre oglinda spartă este mai bine să nu povestiți nimănui.

Apa spală totul

Despre calitățile neobișnuite ale apei știau îndepărtații noștri strămoși. Dar omul contemporan are memoria scurtă. Se pare că numai cînd clătim copilul după baie cu apă curată ne amintim și descîntăm: „Cum nu

se lipeşte apa de gîscă aşa nici boala să nu se lipească de Ivanuşka (Tanecika)..." şi-ntr-adevăr, este un descîntec cu o semnificaţie profundă. Este o acţiune magică pe care o exercităm asupra copilului spălîndu-l de orice rău, „boală", care înseamnă şi îmbolnăvirea, şi deochiul.

Proprietăţile energetice ale apei, ea fiind una din cele patru forţe naturale, se pot numi fără greş magice. Nu degeaba în poveştile populare ruseşti se vorbeşte despre apa moartă şi apa vie. Apa are o capacitate îndelungată, dacă nu permanentă, de a conserva informaţia energetică, înregistrînd-o oarecum în memorie. De aceea izvorul care ţîşneşte din pămînt într-o zonă geopatologică, de exemplu, poate întru-totul să fie purificatorul apei „moarte". Despre izvoarele sfinte şi însuşirile lor tămăduitoare ştiu toţi – ele sînt apa „vie".

Apa este capabilă nu numai să memoreze, dar şi să spele informaţia energetică. În magia curentă ea ocupă un loc important.

Am vorbit deja despre curăţarea umedă ca despre un act purificator magic, despre ştergerea oglinzilor cu o cîrpă umedă. Am vorbit şi despre cît de impor-tant este să faceţi un duş şi să vă îmbăiaţi copiii după plecarea musafirilor. Apa îşi face treaba – spală informaţia străină indiferent dacă ne gîndim la această proprietate sau nu.

Totuşi, puterea imaginativă a omului ocupă în treburile magiei un loc, departe de a fi ultimul. Dacă în timpul duşului vă veţi închipui cum spală apa împreună cu transpiraţia şi murdăria supărărilor dumneavoastră, iritările dumneavoastră şi oboseala, gîndurile şi sentimentele străine rele, care v-ar fi putut atinge biocîmpul în decursul zilei, această închipuire va concentra şi amplifica influenţa energetică a şuvoiului de apă curgătoare.

Acelaşi lucru trebuie să vi-l imaginaţi şi cînd vă spălaţi doar pe mîini. În general, mîinile trebuie spălate mai des în decursul zilei, pentru ca în felul acesta să vă eliberaţi de oboseală şi diferitele încărcături negative. În unele învăţături spirituale nu se recomandă ca la trezirea din somn dimineaţa să se atingă faţa înainte de spălarea mîinilor. Întrucît după cum s-a spus, în somn, omul este cu deosebire vulnerabil la orice influenţă energetică. Şi cine ştie ce ar fi putut să vă cutreiere casa în timpul nopţii şi să vă atingă? Nu degeaba se obişnuieşte pe la noi să te speli dimineaţa deşi s-a uitat pentru ce o facem.

Mai există şi o astfel de tradiţie, venită de la credincioşii de rit vechi, de a pune peste noapte la capul patului un pahar cu apă. Se face aceasta pentru ca sufletul omului, care s-a preumblat nu se ştie pe unde cît timp acesta a dormit, să poată să se spele în apă înainte de a reintra în corp. El poate să aducă cu sine orice încîrcătură energetică din lumea subtilă. Şi

Scanned with OKEN Scanner

într-adevăr, se pare că fiecărui om i s-a întîmplat să se trezească dimineața într-o proastă dispoziție fără motiv sau cu senzația că toată noaptea a cărat lemne. Apa poate „să preia asupra ei" lovitura, să înlăture influența negativă. Dimineața această apă trebuie aruncată fără întîrziere.

Una din cunoștințele mele, după ce a încercat pentru prima dată să pună în felul acesta un pahar cu apă la capul patului, a descoperit dimineața că în el plutea un gîndac. A fost foarte mirată fiindcă nu avusese niciodată gîndaci în apartament...

Informația este conservată, de obicei, de apa stătătoare. De aceea nu se recomandă să se țină în casă apă stătută care a început să se strice cum se întîmplă adesea cu apa din vazele cu flori. Apa putrezită mai şi atrage energia negativă. Dacă aveți o cană pentru băut trebuie să împrospătați apa în fiecare zi de asemenea.

Apa curgătoare memorează şi duce cu sine tot – murdăria, oboseala, energia negativă acumulată, şi pe a dumneavoastră şi pe cea străină. Ea reglează fluxul energiei în canalele corpului, ajută la echilibrarea biocîmpului. În acelaşi mod ea curăță îmbrăcămintea la spălare şi casa în timpul curățeniei.

Dacă ați visat urît şi vă este teamă că ar putea fi o prevestire este suficient să dați drumul la orice robinet şi să povestiți acel vis apei care curge. Este de dorit să nu vă audă nimeni în timpul acesta. Iar apa va înlătura atît conținutul rău al visului cît şi influența lui asupra dumneavoastră.

Apa mai este capabilă şi să ducă cu ea bunăs-tarea din casa dumneavoastră. Este obligatoriu să urmăriți ca nici un robinet să nu curgă după închidere şi să nu-l lăsați multă vreme deschis fără să fie neapărat nevoie. La spălatul rufelor sau al vaselor este nevoie desigur dar în actul de purificare nu este periculos. Doar orice curățenie prin ea însăşi este un act magic, în timpul ei apa care curge nu impietează asupra bunăstării dumneavoastră.

Puterea imaginației

La final încheind capitolul despre magia curentă vreau să vă spun în plus cîteva cuvinte despre puterea gîndului, despre forța imaginației omeneşti. Nu în mod inutil toți marii mentori spirituali ne îndeamnă la strădania de a gîndi numai luminos, şi numai la bine. Despre faptul că ce se aseamănă se atrage am vorbit deja. Dar omul cu o imaginație bine dezvoltată care este capabil să-şi închipuie fără efort diverse scene şi acte,

Scanned with OKEN Scanner

posedă oarecum o forță magică suplimentară.

Nu trebuie niciodată să vă gîndiți la posibilele necazuri sau nereușite și mai ales să vi le figurați în amănunt. Această ocupație are întru-totul capacitatea de a aduce pe capul dumneavoastră și pe capul apropiaților dumneavoastră nenorocirea, dacă sînteți peste măsură de alarmat în ce-i privește. Măcar micile neplăceri, cotidiene, ca să spunem așa pot fi îndepărtate adesea prin acest mijloc. Probabil că fiecare om știe din proprie experiență cum se întîmplă așa ceva deși nu s-a gîndit niciodată la magie. I s-a întîmplat oricui, mai ales în anii adolescenței să se întoarcă acasă foarte tîrziu și să se aștepte din cauza asta la un scandal de la părinți sau de la cei apropiați. Mergeai uneori zgribulit, încruntat, găsindu-ți tot felul de argumente. Și de-o dată – minune! – nici o imputație. Nimeni nu te ceartă, dimpotrivă, toți sînt bucuroși că ai apărut acasă în sfîrșit, viu și nevătămat.

Din păcate, exact la fel trec pe lîngă noi cîteodată și evenimentele fericite pe care le savurăm anticipat cu prea multe detalii. De parcă ceea ce am trăit în imaginație înlocuiește realitatea vieții…

De aceea, se pare, cu imaginația nu trebuie să te joci. Dacă este să vă închipuiți ceva rezumați-vă la prezent iar viitorul lăsați-l în seama destinului și a lui Dumnezeu.

Cu atît mai mult astăzi, în viața cotidiană, imaginația este aptă să ne acorde bune servicii. Nu în zadar am repetat de atîtea ori că ocupîndu-ne de acțiuni magice mărunte ca dereticatul, sau redecoratul, sau numai alegerea tapetului trebuie să vă imaginați în amănunt pentru ce o faceți, să vedeți rezultatul mintal. Cînd omul se gîndește cu intensi-tate la ceva el își concentrează energia și o direcționează în partea necesară. În acest timp el primește o completare din Cosmos și acțiunea necesară se petrece uneori ca de la sine. Este suficient numai să te gîndești și totul îți vine în întîmpinare.

Încercați, de pildă, să vă imaginați că vă înconjoară un nor transparent, luminos, care nu lasă să treacă în corpul, mintea și sufletul dumneavoastră nimic rău și întunecat. De același nor este înconjurată casa dumneavoastră, apropiații dumneavoastră. De fiecare dată cînd ieșiți din casă nu uitați să vă învăluiți în această apărare imaginară. Protecția firească dată de natură va fi cu adevărat întărită de această imagine. Și dacă o veți face în mod constant, în fiecare zi, veți observa foarte curînd că lumea din jurul dumneavoastră se schimbă. Oamenii vor deveni mai buni cu dumneavoastră, se vor certa mai rar. Vă va fi mai ușor să vă înțelegeți cu cei de acasă și de la serviciu. În prezența dumneavoastră scenele neplăcute se vor petrece mai rar. În casă se va instala treptat o atmosferă cordială, liniștită. Încercați și vă veți convinge singuri !

Scanned with OKEN Scanner

PLANTELE ŞI ANIMALELE DE CASĂ

Liniște, împăcare şi comuniune cu tot ceea ce există... Cu ce cuvinte se poate descrie sentimentul omului aflat față în față cu împărăția plantelor?

Plantele sînt primele care au apărut pe Pămînt şi de atunci absorb fără răgaz energia Soarelui, împărțind-o generos cu tot ce este viu. Diversitatea lor nesfîrşită de forme şi culori a dus la naşterea artei, la dezvoltarea simțului estetic, la creşterea cuvîntului (inspirației). Mulțumită plantelor aura planetei a devenit verde.

Plantele îi dau omului hrană, acoperămînt, o-xigen, asigurîndu-i existența în viața pămînteană. Forța energiei, învelişului verde al planetei, este atît de mare încît este capabilă să usuce mările, să măreacă munții, să întoarcă rîurile. Cîte mari civilizații n-au răsărit din rădăcinile furiei vegetale şi au dispărut din cauza atitudinii neglijente față de ele! De ce astăzi sînt acoperite de nisip şi date uitării strălucitoarele cîndva oraşe ale Asiei, Africii, Americii? Prin cîte catastrofe ecologice mai trebuie să treacă omenirea pînă să învețe cum să reacționeze în parteneriat autentic cu lumea verde? Cînd va înțelege omul că el este un frate, nu un stăpîn? Va înțelege că în lumea galaxiilor, a eternului şi a succesiunii timpurilor toți sînt egali? Pe deplin, probabil că niciodată...

Cine ştie dacă este adevărată această poveste, legendă sau năzuință, dar în vremurile de demult a existat marele popor al elfilor. Armonia cu lumea, înțelepciunea, voioşia şi longevitatea îi deosebea pe elfi de simplii muritori. Se deosebeau elfii de oame-nii obişnuiți şi prin atitudinea lor față

de arbori, flori şi ierburi. Elfii ştiau că orice plantă este o fiinţă vie care simte, se bucură, se mînie. Şi că moartea este la fel de îngrozitoare şi pentru un uriaş al pădurii şi pentru un fir minuscul, tremurător de iarbă. Elfii înţelegeau limbajul a tot ce este viu şi nu pricinuiau nici un rău plantelor. Vegetaţia le răspundea elfilor la iubire cu iubire.

Să fie elfii doar o legendă, totuşi, cultura vechilor celţi a fost o realitate. Viaţa în armonie cu natura, venerarea copacilor, chiar divinizarea lor, umplea existenţa oamenilor de sens şi fericire. Pentru preoţii celţilor – druizii – copacul nu era un idol sau un fetiş. Arborele, această fiinţă vie mult mai înţeleaptă, avînd obiceiurile şi chiar capriciile ei, era zeu, tată, frate...

Druizii primeau energia astrală a copacului şi o utilizau. Copacilor li se adresau cerînd şi sfat – doar copacii se reîncarnau în oameni, iar oamenii deveneau copaci. În căutarea armoniei, desăvîrşirii, seninătăţii, druizii plecau în pădure, găseau o poiană ascunsă şi se duceau în mijlocul ei şi desfăceau braţele întinse. Dacă te vei strădui într-un asemenea moment să renunţi la toate gîndurile, după un timp te vei putea simţi un copac cu o pasăre cîntînd între ramuri... Omul contemporan îşi caută tot mai des liniştea sau scăparea în vin, jocuri de noroc, uitînd de energia curată venită de sus pe care o păstrează şi stejarul secular şi muşcata de cameră. Apropiaţi-vă de arbore, atingeţi-l cu palma, încercaţi să vă relaxaţi şi să respiraţi liber şi veţi simţi cum forţe neştiute dar binefăcătoare trecînd prin dumneavoastră duc în infinitul veşnic nefericirile, îndoielile şi mîniile devenite atît de mărunte.

Strămoşii noştri au fost în multe privinţe mai respectabili decît noi. În poveşti şi mituri încercau să le spună urmaşilor cum trebuie să se poarte faţă de Natură pentru a nu se pierde pe sine. Însufleţind şi învestind lumea înconjurătoare cu însuşiri caracteristice omului determinau singura cale posibilă, calea armoniei.

Purtaţi-vă omeneşte cu un om şi el vă va ajuta în clipa grea. Faceţi un bine codrului de nepătruns şi în loc de spaima istovitoare îţi va dărui îndeplinirea dorinţelor. Dar trădează-ţi fraţii şi vei deveni un plop tremurător...

Şi-a găsit o reflectare în legende şi uriaşa forţă energetică a plantelor. Este şi iarba explozivă şi tainica iarbă a vrăjitoarelor ale căror însuşiri magice depind de ierburile fermecate. Însuşirile vindecătoare ale plantelor sînt conferite nu numai de vitamine şi fitoncide. Plantele posedă o energie capabilă să alimenteze şi să regleze bioenergia omului. Pentru o mai bună asimilare a bioenergiei plantelor de leac omul a creat diverse ritualuri şi

Scanned with OKEN Scanner

descîntece.

Între plante şi savanţi s-au statornicit relaţii speciale. În Evul Mediu învăţaţii – alchimişti alcătuiau tratate întregi despre acţiunea magică a plantelor. De exemplu, despre rădăcina mătrăgunei. Şi cu toate că uneori acestea pluteau sub ameninţarea rugului atracţia faţă de necunoscut îi împingea înainte. Mai tîrziu, odată cu dezvoltarea ştiinţelor naturale - fizică, chimie, botanică – cercetătorii au început să acorde mai multă atenţie particularităţilor materiale, fizice ale plantelor. Şi treptat au uitat despre proprietăţile lor magice.

Ştiinţa a mers înainte. A apărut electricitatea. A apărut posibilitatea de a înregistra radiaţiile electromagnetice şi cîmpurile electrice. Sperînd să obţină un oarecare rezultat oamenii de ştiinţă au supus plantele acţiunii curentului electric, le-au radiat, le-au forţat să se modifice genetic, să devină într-un fel sau altul un bun în folosul omului. Faţă de plante au început să se comporte ca faţă de o masă nutritivă de albumine (proteine), hidraţi şi vitamine. Numai de curînd minţile iscoditoare au început să-şi amintească de cele irosite. În timpurile noastre cu ajutorul mijloacelor complexe specifice savanţii au căpătat posibilitatea de a înţelege plantele aşa cum le înţelegeau strămoşii noştri. La început aceasta s-a petrecut în Occident.

Începutul l-a constituit minunata invenţie – detectorul de minciuni. Mult timp nu s-a ştiut cum ar mai putea fi folosit, dar deodată a apărut revelaţia. S-a dovedit că indicii aceloraşi potenţiale electrice ce permit determinarea momentului în care omul spune adevărul şi în care minte pot fi culeşi şi de la plante. Desigur, că nu are sens să punem plantelor întrebări savante – ele nu ne pot răspunde. Dar pe savanţi nu-i intimidează asta, ei au metodele lor ştiinţifice. De pildă, au ataşat plantelor electrozi după care au rupt o frunzuliţă. Pe linia dreaptă trasată de osciloscopul care înregistrează reacţia florii a apărut brusc o oscilaţie. Au rupt o a doua frunzuliţă şi iar o oscilaţie. Aha, s-au gîndit oamenii de ştiinţă, se vede treaba că planta simte ceva!

S-au apucat atunci de experimentele lor cu un nou elan. Şi iată că o dată trecînd pe lîngă o plantă mutilată unul din experimentatori s-a uitat din întîm-plare pe cadran şi a observat o foarte slabă, dar totuşi o oscilaţie. S-a îndepărtat, s-a apropiat din nou şi iar a zărit o slabă oscilaţie. L-a rugat pe un coleg să se apropie – nici o oscilaţie. Au căzut pe gînduri savanţii, s-au foit multă vreme pe lîngă aparate şi în sfîrşit au înţeles. Aceste slabe oscilaţii s-a dovedit că apar numai cînd de plantă se apropie omul care a

Scanned with OKEN Scanner

rupt frunzulița. Ce să fie asta? Adică plantele pot nu numai să simtă, dar pot să țină minte și să recunoască. Dar cum? Nu au nici ochi, nici urechi nici macar o celulă nervoasă...

Nu ne putem opri la jumătatea drumului, au hotărît oamenii de știință, trebuie scoase toate secretele de la mama – Natură. Și au început. Au așezat în ghivece diferite două plante. Uneia i-au atașat electrozi, iar celeilalte au început să-i rupă frunzulițele. Cum rupeau o frunzuliță cealaltă plantă provoca o oscilație. S-au îngîndurat de tot sărmanii oameni de știință. Ce se întîmplă? Plantele au și emoții și pot și comunica între ele. Exact ca noi, chiar dacă stau pe loc toată viața. Multă vreme își vor mai munci capetele lor luminate corifeii științei asupra celor ce le erau cunoscute strămoșilor noștri cu mii de ani în urmă...

Este oare necesar pentru a înțelege întregul să-l descompui în mici cărămizi? Diversele religii și filozofii orientale nu consideră așa. Plantele, con-form acestor filosofii, sînt tot o parte a armoniei universale ca și omul.

Influența frumuseții

Misterioasă țară - Japonia...

Dragostea japonezilor față de plante este una din manifestările sensibilității lor neirosite, a iubirii acute față de natură. Japonezii venerează florile în chip de ființe vii. Cu florile au conversații confidențiale ca și cu prietenii apropiați. Le divinizează. Cînd florile preferate mor li se pun monumente. Ierburilor și arborilor li se adresează cu rugăminți și rugăciuni. Roagă vîntul și ploile să nu rupă pomii, iar în cîntece nu cer recolte îmbelșugate, ci să dureze clipa înfloririi.

Dragostea față de flori a generat chiar sărbători naționale, ritual de închinare în fața naturii. Primăvara, de pildă, contempletează sacura, iar toamna e sărbătoarea crizantemei. Crizantema este și emble-ma casei imperiale.

Floarea este percepută în Japonia ca ființă în același rînd cu omul, aptă să trăiască aceleași sentimente ca și omul. Floarea este singura ființă din lume, pe cît de frumoasă pe atît de lipsită de apărare, care îi aduce omului bucurie și ia asupra ei durerea. În Japonia există credința că frumusețea mută a pomului și a florii este calea spre Izbăvire. Nu are importanță dacă durează o clipă sau o mie de ani. Floarea de volbură trăiește o singură dimineață, dar o viață la fel de plină ca și pinul.

Scanned with OKEN Scanner

În Japonia nu este admirată doar frumusețea florilor: prin contemplarea ritualică se manifestă pietatea. În realizarea ikebanei – un fel deosebit de buchet – se exprimă urarea de fericire, viață lungă sau victorie asupra dușmanilor.

Tăind o floare în Japonia se alege cu acuratețe fiecare tulpină pentru a nu dăuna plantei. Floarea se așează în mijlocul camerei unde i se face prima plecăciune. Uneori se iau tablourile de pe pereți pentru a nu abate atenția de la floare. Cînd floarea moare nu este aruncată la gunoi, ci se lasă cu grijă în apele cristaline ale unui rîu sau se îngroapă în pămînt.

Omul atinge floarea cu dragoste, cu încredere. Fiecare gest trădează o acțiune sacră. Confundat în frumusețe el uită de sine. Uitînd de sine, aude respirația florii, dialogul inimilor. Să vezi ceva cu adevărat înseamnă să readuci la viață acel ceva înlăturînd valul de pe ochi. Dăruind viață altuia o privești tu însuți fiindcă viața aparține tuturor, dar nu în toți s-a trezit. Uitînd de sine devii una cu forța creatoare a Universului. Reunindu-te cu ea sufletul se purifică, apare Iluminarea care îl apără pe om de stres, de tensiunile nervoase, de psihozele în masă. Sufletul crește în pace, piere în agitație. Astfel flacăra devine unul din fundamentele filosofiei și religiei.

La imaginea florii apelează Buddha. Cînd a fost rugat să țină o predică pe munte, el le-a arătat simplu celor adunați o floare pe care o răsucea fără grabă între degete. Tăcînd Buddha a transmis Adevărata Lege, Calea spre Iluminare drept de la inimă. Florile sînt o parte a Naturii și desemnează legea Naturii și a lui Buddha.

În mănăstirile buddiste se adunau florile rupte de vînt, se puneau în apă se îngrijeau cu iubire și vindecîndu-le rănile erau readuse la viață. Așa s-a format datina alcătuirii compozițiilor florale care a constituit începutul ikebanei. Creatorul ikebanei, comunicînd cu florile, poate intra într-o asemenea stare cînd patimile lumești nu-l mai ating. El poate, spre încîntarea lui, să așeze florile în vază, să prefere florilor delicate ramuri dintr-un bătrîn copac, iar unei vaze scumpe un ulcior ciobit. Totul depinde de starea sufletească. Și frumusețea ofilirii poate deveni un ideal.

La aranjarea ikebanei fiecare detaliu al compo-ziției nu trebuie să-l umbrească pe celălalt și de aceea spiritul înalt plutește între frunze, ace de pin, vază, boboci. Totul se găsește într-un echilibru mobil. Fluxurile vieții pulsează reunind floarea, vasul, anotimpul, starea de spirit a omului. Important este să nu ridici piedici pe Cale, să nu tai dinamica energiei, cum o taie orice unilateralitate, gonire, simetria premeditată. Să nu atentezi la libertate este principiul fundamental al ikebanei.

Așezați florile astfel încît să se înviioreze, redați-le viața. Nu trebuie

Scanned with OKEN Scanner

să vă străduiți să dați florilor o formă elegantă, dar încercați să conferiți buchetului forța proprie viului. Armonizînd florile puteți percepe binecuvîntarea divină care se răspîndește în tot Universul și îi dă fiecăruia posibilitatea să vadă cu ochii lui propria cale a Vieții.

Frumusețea compoziției depinde în mai mare măsură de sufletul celui care o realizează decît de materialul pe care îl utilizează, sau de regulile pe care le urmează. Scopul primordial al ikebanei este să ofere o viziune asupra Naturii în sensul ei profund. Tinzînd către așa ceva pictorul își disciplinează mintea, își desăvîrșește personalitatea se contopește cu Universul. Frumusețea naște energia vitală *Ți* -spun chinezii.

Influența energetică a plantelor

Phen-Shui este o filosofie complexă ce include mai multe planuri. În demersul cel mai simplu față de ea se pot delimita două școli fundamentale: școala formelor și școala busolei. Școala formelor atrage atenția înainte de toate asupra relației reciproce dintre principiile masculin și fe/minin Yang și Ynn în locul respectiv. Rolul plantelor, al arborilor, al arbuștilor în formarea reliefului local nu este atît de semnificativ ca rolul rîurilor sau dealurilor. Dar toate plantele vii sînt surse ale energiei benefice *Ți* și importanța lor este privită în special dinspre această parte, indiferent care este aspectul, dimensiunea sau forma frunzelor. În rol însemnat, de dimensiuni, joacă plantele ca barieră în calea energiei dure *Sha* pentru că pot acoperi colțurile ascuțite și se pot împotrivi răspîndirii ei pe linie dreaptă.

Școala busolei atribuie plantelor o semnificație mult mai complexă. Busola chinezească este specială și se folosește pentru determinarea direcției personale favorabile a omului.

Realizarea ei implică trasarea horoscopului și cunoașterea elementului specific omului unul din ce-le cinci elemente tradiționale ale astrologiei chineze: Focul, Pămîntul, Metalul, Apa și Lemnul.

Totul în lume este constituit din aceste elemente. Relația reciprocă a elementelor fundamentale se poate figura în forma ciclurilor. Primul - ciclul creației: lemnul arde și alimentează focul, focul lasă în urma sa pămînt, din pămînt se obține metalul, metalul topit curge ca apa, apa hrănește lemnul. Al doilea – ciclul dezintegrării: focul topește și distruge metalul, metalul distruge lemnul, lemnul învinge rezistența pămîntului absoarbe apa, iar apa stinge focul.

Scanned with OKEN Scanner

Fiecărui om îi corespunde unul sau altul dintre elementele fundamentale sub semnul căruia s-a născut. Luînd în considerare ciclurile și determinînd cele mai apropiate elemente se aleg obiectele și plantele care vor fi în armonie cu omul. Astfel omului născut sub semnul Focului i se potrivește mai bine să țină în casă obiecte de lemn și să evite excesul de apă.

În plante este prezent cu preponderență elementul lemn, totuși, într-o măsură sau alta există și celelalte. Plantele cu frunze ascuțite și flori roșii pot fi considerate simbol al Focului. Plantele agățătoare, florile cu petale delicate sînt simbolul apei. Cele cu frunze lucioase și flori albe ca dominantă – simbolul Metalului. Plantele masive, tîrîtoare cu flori galbene – simbolul Pămîntului. Florile asemănătoare ca for-mă cu arborii intensifică elementul Lemn.

Florile Focului sînt considerate: begonia, fucsia, puanțetia, ibiscus, billergio. Florile Apei – ciperus, floarea de piatră, columneia, iedera, pasiflora, tradescanția. Iasomia, ficusul, gardenia, monstera, filodendronul – plantele Metalului. Plantele Pămîntului – hemantus, strelizia, cactusul. Florile corespunzătoare elementului Lemn – palmierul, adenium, citricele, iucca.

Nu trebuie uitat că sursa pentru *Ți* sînt numai plantele vii. Cele care se ofilesc încep să acumuleze *Sha* de aceea florile ofilite să fie îndepărtate cît mai curînd din casă.

Unor plante Phen-Shui le acordă o semnificație deosebită. Astfel bambusul întreține longevitatea, fisa cea mereu verde oferă protecție, mușcata conferă încredere în depășirea obstacolelor. Flori cu deosebire benefice se consideră: bujorul – simbolul iubirii și al bogăției, crizantema – floarea fericirii, magnoliile și orhideele albe, simbolizînd pacea și feminitatea, și lotusul – simbolul purității.

Fiecărui element fundamental îi este proprie o direcție. Direcția Lemnului – estul, direcția Apei – nordul, de aceea cel mai bun loc pentru plante se află în părțile de est, nord-est și nord ale casei.

Plantele din casă nu sînt doar izvorul energiei pozitive, ele, în plus, atrag în casă energia *Ți* din afară.

Plantele fermecate

Legătura dintre destinele astrale ale-omului și plantelor se reflectă și în înțelepciunea poporului nostru. Despre ea nu se povestește în vreo

Scanned with OKEN Scanner

învăţătură religioasă sau filosofică. Mai degrabă este o împletire stranie de năzuinţă, moravuri, speranţă, miraculos reflectată în poveşti, tradiţii superstiţii şi obiceiuri.

De plante era legată speranţa de bogăţie, năzuin-ţă de a deveni atotputernic şi de a poseda deprinderi neobişnuite. Cu ajutorul lor se credea că se poate orîndui şi viaţa personală. Omul născocea flori inexistente, iar celor care existau le atribuia calităţi tainice. De exemplu, se poate căpăta darul de a citi gîndurile altora. Pentru aceasta trebuie doar o floare de mazăre fermecată. Din păcate ea cere să fie cultivată personal. Primăvara trebuie opărit un şarpe în burta căruia se cos trei boabe de mazăre şi se îngroapă în pămînt. Floarea o dată crescută trebuie ruptă la miezul nopţii sau la miezul zilei şi mîncată... Celor care vor să devină deştepţi şi bogaţi le va fi utilă floarea de ferigă. Flăcăruia ei strălucitoare trebuie căutată exact la miezul nopţii. Trebuie s-o smulgi şi s-o iei la fugă din toate puterile neluînd în seamă urletul dracilor de pe urme. Dacă te întorci, te aşteaptă moartea sau rătăcirea minţilor.

Respect şi teamă induce iarba plînsului (răchitan) care posedă, judecînd după toate, o energetică foarte puternică... Ea trebuie culeasă în zorii zilei de Sfîntul Ion. Este interzisă folosirea metalului la culesul ei. Iarba plînsului are o putere uimitoare – bagă spaima în forţa necurată şi o face smerită şi supusă. Puterea o deţin doar rădăcina şi florile răchitanului. Cu ajutorul ei sînt alungaţi duşmanii casei, zgripţuroaicele şi forţa necurată ce păzeşte comorile. Numele planta şi l-a luat de la aceea că le făcea să plîngă pe duhurile necurate.

Este bine să ţineţi în casă rădăcina de iarba biruinţei. Cine o are poate depăşi toate obstacolele şi cuceri inima unei fete tinere.

Iarba somnului adunată în mai are însuşiri prevestitoare. La lună plină iarba somnului se pune sub pernă şi în timp ce dormi se văd în vis proorocii binelui şi răului.

Cu adevărat însuşiri miraculoase are iarba puştii (iarba fiarelor). Cu ea nici un fel de lacăte şi încuietori nu te mai opresc: sau alungi duhul necurat al comorii sau te duci la închisoare. Din păcate această plantă se întîlneşte atît de rar încît numai oamenii iniţiaţi în tainele vrăjitoriei pot s-o găsească.

Urzica, după tradiţia populară, este dăruită cu însuşirea de a vedea dacă blestemul va trăi sau va muri. Pentru aceasta în urina abia slobozită a bolnavului se aruncă nişte frunzuliţe de urzică proaspătă. Dacă după o zi şi o noapte urzica se usucă, se strînge şi-şi pierde culoarea atunci bolnavul va muri. Dacă rămîne verde şi cu un aspect proaspăt, atunci se va vindeca.

Scanned with OKEN Scanner

Ce poate naşte o asemenea credinţă? Legătura constatată odată între energia vitală a omului şi energia vitală a plantei?

Despre proprietăţile medicinale ale florilor şi ierburilor se pot spune foarte multe, dar aceasta constituie tema altei cărţi. Important este că însuşirile respective îi sînt cunoscute omului tare demult şi pînă astăzi pe departe nu toate medicamentele chimice se pot compara prin forţa efectului lor cu ierburile obişnuite culese de mîna talentată a unui cunoscător.

Florile din casă

Plantele de interior îi sînt indispensabile omului de la oraş lipsit de comunicare zilnică cu natura. Ele dăruiesc frumuseţe, ajută la echilibrarea biocîmpului apartamentului şi a biocîmpului omului însuşi, ele chiar îl alimentează pe om cu bioenergia lor. Dar numai în schimbul unei atitudini binevoitoare şi tandre faţă de ele. Ca orice fiinţă vie floarea ce trăieşte alături de om are nevoie de dragoste şi îngrijire.

Plantele sînt ca şi copiii. Dacă vi s-a întîmplat să creşteţi o floare dintr-o sămînţă sau mlădiţă cunoaşteţi acel sentiment de ataşament pe care-l resimţi faţă de ea. Te bucuri de fiecare frunzuliţă nouă, te îngrijorezi dacă dintr-o dată s-a îmbolnăvit, te bucuri nespus cînd se iveşte primul boboc!... Niciodată nu vei îndrăgi într-atît o floare deja mare, ajunsă la maturitate, cumpărată de la magazin.

Şi precum copiii, florile reacţionează la atmosfera din casă. Nu ştiu ce organe de simţ au. Dar ele se strîng înăuntrul lor cînd aud voci dure, tresar la mişcările bruşte ale omului. Dacă în casă au loc mereu scandaluri florile încetează să mai crească. La fel reacţionează dacă în casă este cineva grav bolnav, receptînd în mod direct aura bolii. Ele pot muri în cele din urmă nu pentru că ne-am comporta rău cu ele, ci fiindcă nu sînt în stare să facă faţă fluxului de energie negativă, propriu bolii.

Floarea înţelege foarte bine diferenţa între felul în care vă apropiaţi de ea cu o foarfecă pentru a-i tăia o frunză bolnavă, îngălbenită şi cel în care pur şi simplu neavînd ce face rupeţi o frunză pentru a o freca între degete şi a o mirosi. Este cu totul inadmisibil să stingeţi mucurile de ţigară în ghiveciul cu flori dacă desigur nu vreţi să omorîţi degeaba planta.

Plantelor le place cînd li se vorbeşte cu o voce calmă, tandră - de la aceasta cresc mai bine. În general ele preferă atmosfera casnică liniştită, împăcată.

Cîteodată între stăpîn şi plantă se stabileşte o legătură inexplicabilă la

Scanned with OKEN Scanner

prima vedere. Inexplicabilă dacă uităm că ea îl aude şi îl vede pe om, îi percepe starea de spirit.

Eu însumi am fost martorul vieţii şi morţii unei plante. Era un croton, un copăcel tropical, şi el a fost dăruit de un bărbat unei femei cînd între ei avea loc o legătură amoroasă. L-a dăruit cu vorbele: „Vreau ca în casa ta să crească ceva de la mine "...Cît timp a durat această legătură copăcelul creştea cum trebuie, dădea frunze noi, înflorea minunat. Cînd relaţiile dintre iubiţi au început să se înrăutăţească, crotonul a început să se îmbolnăvească. Ce nu i-a făcut stăpîna, l-a tuns, l-a mutat în alt vas, i-a pus îngrăşămînt, l-a tratat dar nimic nu i-a ajutat. El a murit imediat ce bărbatul şi femeia s-au despărţit definitiv. S-uscat şi gata...

Unele plante chiar servesc de simboluri ca tuis-tul, de pildă, care desemnează prosperitatea căminului, fericirea familiei.

Plantele de interior avînd o legătură subtilă cu stăpînii lor sînt capabile uneori să prezică evenimente viitoare. Într-o casă, de exemplu, în care stăpînii cultivau violete ei puteau să ghicească ce schimbări îi aşteaptă în viaţă după culoarea violetelor care înfloreau. Dacă violetele erau albe – le venea o cunoştinţă nouă, utilă. Violetele roz preziceau îmbunătăţirea relaţiilor din familie şi între prieteni. Culoarea violet le promitea o muncă interesantă, aducătoare de bani. Dacă una din violete începea, cu toate îngrijirile, să se îmbolnăvească se apropie o înrăutăţire a situaţiei. Nu toţi oamenii, desigur, iubesc în asemenea măsură plantele pentru a acorda plantelor din casă atît de multe forţe sufleteşti şi timp. Se poate, se-nţelege, să te descurci şi fără astfel de legături subtile, mistice. Este cu totul de ajuns că plantele pe care le îngrijiţi, cum se cade, să îşi aducă obolul la bioenergetica apartamentului.

Ele purifică aerul, produc energie vitală. Există soiuri de plante care sînt apte să sperie orice murdărie astrală. Ele sînt muşcata, menta, crizantema. Există, ce-i drept, şi plante cu energetică negativă ce nu se recomandă a fi ţinute în casă. Astfel nu este bine să aduceţi în casă plante de baltă – trestia de pildă. Prea multă murdărie se dezvoltă în baltă, căci lacul însuşi este o zonă patogenă şi un buchet de trestii va extrage energia vitală din om. Azaleea de asemenea nu este un musafir de dorit în casă. Ea posedă o energie negativă. Feriga este o plantă cu totul magică a cărei floare a fost nu degeaba inves-tită cu însuşiri vrăjitoreşti în găsirea comorilor. O energetică negativă are şi viţa sălbatică şi în credinţa populară are puterea de a alunga pretendenţii. Pal-mierii cu frunzele lor subţiri şi ascuţite sînt o sursă de radiaţii dure.

Din fericire, astfel de plante sînt puţine. Practic acestea sînt toate.

Scanned with OKEN Scanner

Restul plantelor pot fi ținute în casă fără nici un risc, dimpotrivă chiar.

Cactușii, de pildă, au proprietatea de a absoarbe energia negativă produsă de aparatura electrică. Plantele agățătoare ca tradescanția barează eficient drumul radiațiilor dure. Aloea și calanhoea sînt nu numai plante de leac, prezența lor în casă îi ajută pe oamenii perseverenți să-și îndeplinească dorințele. Mirtul, după cum am spus deja, este simbolul reușitei familiale, aduce fericirea în căsnicie. Trandafirii și violetele contribuie la nașterea și intensificarea iubirii și patimei. Chiparosul - simbolul veșniciei - îi ajută stăpînului său să dobîndească stabilitatea și autostăpînirea.

Ciclamele așezate în dormitor stimulează procre-area copiilor. Toate soiurile de citrice - lămîii, portocalii - îi calmează pe oamenii nervoși, ajută la eliminarea stresului. Balsamina - o floare încîntătoare, înveselește sufletul și creează în casă o atmosferă uimitor de luminoasă. Ficușii contribuie la ameliorarea ambiantului bioenergetic al casei, menținînd echilibrul energetic. Ardeiul capia și vișinul chinezesc sînt foarte atractive pentru energia pozitivă, energia *ți*. Asparagusul, la fel ca și tradescanția și alte plante agățătoare barează drumul radiațiilor dure și le dispersează. Camelia în proprietățile ei energetice se aseamănă cu trandafirul, dar ea atrage în casă sentimente de dragoste mult mai curate și mai elevate. Difenbahia, hemantusul, maranta, primula cu frunzele lor mari, rotunde, atrag bunăstarea ma-terială.

Cîteva plante, de exemplu, trandafirul și ardeiul capia nu se simt bine în vecinătatea altor plante pe pămînt. Este greu de spus de ce-i așa, dar ele cresc mai greu, probabil pentru că intră într-o contradicție energetică cu vecinii lor. Despre energetica florii am vorbit deja mai devreme. Pentru a adăuga aici că nuanța florilor de pe plantele dumneavoastră de interior are și ea însemnătate pentru energetica dumneavoastră și energetica din casa dumneavoastră. Florile roșii, galbene și portocalii activează, conferă putere. Cele azurii, albastre și violete calmează, vă ajută să vă relaxați.

Plantele de interior sînt foarte multe și pentru a le enumera toate însușirile lor benefice ar fi necesară o carte separată. Dar aceasta în principiu nu este chiar atît de important. Esențial este că toate că toate sînt în mod practic ajutoare și protectori într-o sferă energetică sau alta și este foarte folositor să le avem în casă.

Numai să nu uitați de o calitate naturală impor-tantă a lor - ziua produc oxigen, iar noaptea, la întuneric, dimpotrivă, îl absoarbe degajînd bioxid de carbon.

De aceea florile este mai bine să nu fie ținute în dormitor, iar dacă le țineți este obligatoriu să țineți peste noapte oberlihtul întredeschis.

Scanned with OKEN Scanner

Preferaţii casei şi paraziţii din casa noastră

Care dintre noi nu cunoaşte sentimentul de singurătate? Neliniştea, un frig glacial în suflet şi uneori chiar spaima îl chinuie pe om într-o casă pustie. Nu arar îţi vine în ajutor o carte interesantă sau televizorul, totuşi ele nu sînt un panaceu. Cu televizorul nu poţi discuta şi nu-l poţi mîngîia, cartea dimpotrivă trezeşte fantezii suspecte. Din fiecare colţ întunecat se aud foşnete de neînţeles, suspine. Luciri stranii de lumină în perdele se transformă în creaturi misterioase. Şi nici un suflet viu, nici susţinere, nici compasiune. Dar de ce să te chinui? Uşile caselor noastre sînt de mii de ani deschise pentru fiinţe domestice. Cu ele în locuinţă apare confortul şi apărarea de primejdii. Preferat poate orice animal, oricare dintre făpturile lui Dumnezeu. Greierii, peştişorii de aur, broaştele ţestoase, papagalii, vidrele, veveriţele, leii, dacă vă sînt pe plac. Unora le place să-şi satisfacă în contul fratelui domestic mai mic sentimentele veşnic umane ca vanitatea, iubirea de sine, orgoliul, dar este mai plăcut să le oferim iubire, îngrijire, compasiune. De ce să ne lăsăm pradă tristeţii cînd după o zi grea acasă vă întîmpină o fiinţă plină de iubire, fără rezerve? Într-un fel inobservabil lumea animalelor s-a contopit cu lumea oamenilor. Animalele sînt învestite cu înţelepciune şi perfidie omenească, ele sînt capabile să capete un chip uman şi chipul altor animale. Rezultatul contopirii înfăţişărilor omeneşti şi animale sînt sfincşii, centaurii, pasărea sinistră. Animalele sînt şi cele mai devotate prietene şi cei mai neîmpăcaţi duşmani, şi prinţi fermecaţi şi împieliţaţii iadului. Într-o asemenea înrudire apropiată se pierde cumva individualitatea proprie oricărei fiinţe vii. Orice comportament se interpretează din punctul de vedere al actelor umane. Fiind o creatură cu o voinţă şi o bioenergetică mai puternice, omul atribuie animalelor propria linie comportamentală nebăgînd în seamă sau pur şi simplu uitînd că pur şi simplu tot ce este viu în această lume are propria predestinare. Orice fiară, pasăre, buburuză sau şarpe posedă trăsături individuale, caracter propriu, aură şi karmă personale. După cum nu există doi oameni identici aşa nu există două pisici identice sau peşti de acvariu identici. Dorinţa de a reformula totul după chipul său uneori îl duce pe om într-o fundătură, în ciuda celor mai nobile intenţii. Este foarte interesant şi prestigios să ai un cîine cuvîntător, dar poate că este mai interesant să acorzi atenţie însuşirilor lui naturale? Indubitabil pentru o viaţă în armonie cu orice fiinţă

Scanned with OKEN Scanner

se cere iubire, tandrețe, emoții pozitive, luminoase. Un cuvînt bun o bucură pînă și pe pisică, totuși n-ar fi rău să ne amintim că între diferite animale există grade diferite de înrudire. Oamenilor de tip nevrotic în calitate de ființe domestice li se potrivesc mai bine peștișorii de acvariu decît jucăușa, neastîmpărata ve-veriță și invers melancolicului i se poate părea plicticos lentul piton. Cunoscîndu-se pe sine și lumea înconjurătoare omul trebuie să-și contureze singur înclinațiile și animalul care i se potrivește. Ignorarea unui asemenea lucru poate aduce numai necazuri.

Orice casă are numai de cîștigat prin prezența animalelor. Senti-mentul unui contact emoțional pèrmanent îi ajută pe oameni să evite stressul, insatisfacția, vulnerabilitatea. Energetica animalelor nu este atît de puternică, totuși, ea le permite vindecarea rănilor umane și dezvoltarea la om a posibilităților magice și telepatice, perceperea propriului cîmp karmic. Armonie în casă, armonie în suflet, armonie în lume - peste tot de un ajutor neprețuit vă vor fi prietenii dumneavoastră domestici. Bioenergetica este o calitate a tot ce este viu, totuși despre puterea ei și posibilităților legate de ea la diversele animale putem doar să facem presupuneri. Prea de neînțeles ni se vor părea capacitățile peștișorilor de acvariu în prevestirea cutremurului, legătura dintre destinele cîinelui și a stăpînului său, știința porumbeilor călători de a găsi mereu drumul spre casă... Cele mai diferite animale de casă pot determina zonele patogene din apartament, pot păzi sănătatea stăpînului iubit. Apăsîndu-se peste locurile bolnave și împărțind din energia lor ele vindecă rinichii, ficatul, plămînii. Simt aura casei și făpturile nocive în plan existențial. Casa pe care o așteaptă în curînd un incendiu este părăsită de șoareci și gîndaci, șobolanii părăsesc corabia în preajma naufragiului. Probabil calitățile cele mai vădite, mai neobișnuite dintre toți localnicii domestici le are pisica. Mistica, magia, misterul le însoțește pe pisici toată viața. Comportamentul lor nu poate fi explicat uneori și aceasta trezește în om sentimentul respectului, dar cîteodată și spaima. Posedînd capacitatea de a vedea și simți mai bine procesele ce se petrec în așa numita lume subtilă, pisicile devin un mijlocitor inedit între acea lume și lumea noastră. Putem doar să presupunem existența unei zone aflate dincolo de limitele percepției noastre cotidiene. Pisicile se orientează în ea excelent și ne oferă subiecte de reflecție, eliberarea de suspiciuni, cunoștințe uimitoare. Povestirile despre pisici nu au număr. În fiecare sat, în fiecare casă, dar ce spun, în fiecare familie veți auzi despre ele istorisiri uluitoare care vă vor pune pe gînduri. Voi încerca să mi le amintesc numai pe acelea care au fost cîndva publicate. Chiar în anul 1883 Ministrul Apărării al SUA i-a ordonat locotenentului major Danwoody să

Scanned with OKEN Scanner

se ocupe de strîngerea semnelor referitoare la timpul probabil. Între multe altele, paisprezece erau legate de pisici. De asemenea, cînd pisicile sforăie va fi timp urît, pisica toarce şi se spală înainte de ploaie, dacă pisica doarme pe cap - va fi un necaz. Pisica în rol de prevestitor al timpului probabil poate să nu intereseze prea mult casa contemporană de la oraş, dar într-o locuinţă de la ţară ea contribuie la înlăturarea multor necazuri. În timpul celui de al doilea război mondial, în Anglia, a fost instituită medalia specială cu următoarele cuvinte gravate pe ea: „şi noi slujim patria". Medalia se decerna pisicilor a căror acţiune ajuta la salvarea vieţilor omeneşti. Englezii au descoperit că pisicile posedă o capacitate suprafirească de a presimţii apropierea atacului aerian inamic. Şi nu numai că începeau să dea semne de nelinişte cu mult înainte de urletul sirenelor, dar se părea că ştiu peste ce casă vor cădea bombele. Blana pisicilor se zbîrlea, ele începeau să urle şi să scuipe, iar alteori se duceau imediat în adăpostul cel mai apropiat atrăgîndu-şi stăpînii după ele. Multe istorii militare confirmă că pisicile posedă capacitatea de a prevesti viitorul şi de a presimţii primejdia. Adesea, ele prevăd evenimentul cu mult înainte de venirea lui. Învăţaţi să recunoaşteţi darul prorocitor al preferatului dumneavoastră şi este posibil să evitaţi neplăcerile şi pericolele care vă aşteaptă în viitor.

Deja după război, unul dintre eroii cu darul prorocirii a fost motanul Ricky. Femeia cu numele Lola Del Costa şi soţul ei Ernesto îşi petreceau luna de miere în Spania. Avionul personal cu care s-au ridicat în cer a suferit o avarie nereuşind să mai facă cele treizeci de minute de pînă la malul Mării Mediterane. Au trebuit să sară amîndoi în apă, dar soţul era rănit şi-şi pierdea forţele cu repeziciune, iar în curînd între valuri a rămas numai Lola. În căutarea accidentaţilor au ieşit cîteva ambarcaţiuni între ele şi „Lattuga ".După trei ore de căutări zadarnice cînd căpitanul de pe „Lattuga" îşi pierduse orice nădejde, iar peste mare s-a lăsat întunecoasa noapte mediterană pe toţi i-a intrigat comportamentul motanului de pe corabie, Ricky. S-a suit repede în vîrful provei şi a început să miorlăie tare, fugind agitat înainte şi înapoi. Acţionînd după intuiţie a îndreptat spre apă un proiector şi a descoperit trupul întins al unei femei. Astfel a fost salvată Lola şi istoria cu salvarea miraculoasă şi numele motanului a nimerit în toate ziarele. Comportamentul pisicilor este atît de specific încît îţi vine în minte capacităţile lor de a vedea lumea umbrelor. La malul mării trăiau Martin, în vîrstă de treizeci şi şase de ani, şi motanul lui de şase ani, Phijet. Destinul lui Martin a fost tragic. Cu vătămări grave după un accident de automobil a fost dus la spital, unde a şi murit. Ultimele gînguri ale lui

Scanned with OKEN Scanner

Martin au fost de îngrijorare pentru motanul rămas acasă . L-au înmormîntat pe Martin într-un cimitir mare, sumbru. Cînd prietenul lui Martin a venit la ceremonie a presupus că va fi singurul participant dar s-a înşelat. Ajunsese acolo după motanul Phijet care, după spusele îngrijitorului cimitirului, stătea de dimineaţă lîngă mormîntul pregătit aşteptîndu-şi stăpînul. Cotoiul stătea nemişcat ca o statuie. După ce sicriul a fost coborît în mormînt el s-a ridicat şi cu un mers nesigur a plecat de acolo. Cum altfel se poate explica gestul lui Phijet dacă nu prin aceea că îşi aştepta spiritul stăpînului? Cu măsurile obişnuite nu poate fi apreciat nici comportamentul altui cotoi-Punu. Punu era cel mai frumos dintre cele trei pisici ce-i aparţineau văduvei Peggy Pizz. Odată Peggy împreună cu servitorii a dispărut de acasă. Poliţiştii veniţi acasă la Peggy la insistenţele prietenilor au descoperit numai trei motani pe jumătate morţi, încuiaţi în bufet. Căutările pentru găsirea stăpînei casei n-au fost încununate de succes. Comisarul care conducea investigaţiile a băgat de seamă comportamentul neobişnuit al lui Punu. Motanul s-a aşezat alene pe labele din spate şi scuturîndu-şi vîrfurile urechilor îşi plimba cu nervozitate coada dintr-o parte în cealaltă a trupului; s-a furişat spre malul pîrăului din colţul îndepărtat al grădinii. Oprindu-se acolo un minut Punu s-a apropiat de lăstărişul crescut în voie şi s-a aşezat lîngă el. În lăstăriş poliţiştii au descoperit un ciocan de lemn murdar de sînge cu păr încleiat. Mirarea detectivilor a fost fără margini, iar Punu s-a îndreptat spre stratul de flori de lîngă casă şi a început să zgîrie cu ghiarele pămîntul. Au săpat sub stratul de flori şi la o adîncime de peste doi metri au descoperit mormîntul stăpînei şi, bucătarului ei. Cadavrul slujnicei, poliţiştii l-au pescuit de pe fundul pîrîului în locul lîngă care se oprise motanul. Dar cu aceasta actele de bravură ale lui Punu nu se terminaseră. Omul suspectat de bestiala crimă îşi nega cu desăvîrşire vinovăţia. Dovezi care să-l demaşte poliţia nu avea, dar comisarul iar şi-a dovedit prezenţa de spirit. Punu a fost adus în camera interogatoriilor şi el s-a aruncat imediat pe pieptul ucigaşului zgîriindu-i faţa cu un şuierat şi un mieunat mînios. Nervii criminalului au cedat şi el a mărturisit cele făcute. Mai tîrziu ucigaşul a recunos-cut că a luat comportamentul lui Punu drept fapte vrăjitoreşti.

Oamenii s-au temut întotdeauna de ceea ce nu înţeleg. Această ursită nu le-a ocolit nici pe pisici. Există demult părerea că pisica este prietena vrăjitoarelor, arma răului, adepta magiei negre, întruchiparea a ceea ce este mai rău şi mai înspăimîntător. Nu degeaba Hecata, zeiţa infernului în vrăjitorie şi magie a făcut din pisică preoteasă supremă a împărăţiei sale, împărăţia morţilor şi a blestemaţilor. Legătura dintre magia neagră şi pisi-

Scanned with OKEN Scanner

ci era considerată neîndoielnică la catarşi – o sectă religioasă ce a înflorit începînd cu secolul al XII-lea în multe părţi ale Europei. Murind sub torturi, în mîinile călăilor Inchiziţiei, membrii sectei recunoşteau că zburaseră pe mături, omorîseră copii răpiţi şi se închinaseră lui Satan sub înfăţişarea pisicii. Sataniştii considerau pisica simbolul stăpînului lor, prinţul întunericului. Un motan mare, negru participa deligatoriu la toate orgiile sectei lor. Cultul pisicii negre cu aducerea de jertfe este răspîndit la cei ce se închină diavolului.

De vrăjitorie erau legate în decursul miilor de ani şi broaştele rîioase, şerpii, şobolanii, cîinii, ţapii dar pisicile fără-ndoială, au ocupat întotdeauna primul loc pe această listă. Ce-i asta? Tributul caracterului hotărît şi al spiritului lor de independenţă sau totuşi recunoaşterea aptitudinilor excepţionale? Sau poate este ecoul încă unui eveniment uimitor? De obicei, lumea umbrelor scapă percepţiei umane, totuşi pisicilor îi amintesc omului despre acea lume de mult mai mică, dar decît alte animale.

Celebra pisică de Cheshire din cartea lui Lewis Carroll „Peripeţiile Alisei în ţara minunilor" a fost descrisă pe baza unei istorii reale despre vedenia pisicii din Congleton. Fantoma motanului a apărut multă vreme în acelaşi loc, în vechea abaţie a oraşului Congleton, în apropiere de Cheshire. Toţi locuitorii oraşului o cunoşteau foarte bine iar vizitatorilor li se sugera cînd e cel mai bun timp pentru a se întîlni cu fantoma. În general, istoriile cu fantome de pisici sînt nenumărate.

Interesantă este atitudinea oamenilor faţă de ele. Oamenii religioşi consideră că preferaţii lor vin să-şi liniştească stăpînii şi să le reamintească că vor fi aceiaşi însoţitori credincioşi şi în lumea de dincolo de mormînt. Oamenii care şi-au supărat cu ceva animalele de companie, dîndu-şi seama de asta cred că fantoma încearcă să se răzbune. Oamenii mai ra-ţionali presupun că fantomele vin să-şi ia bun rămas de la prieteni. Şi dacă vreţi ca fantoma pisicii dvs. să vă apară, nu ca să se răzbune, ci doar să vă spună că vă aşteaptă fidelă în lumea astrală, nu vă supăraţi animalul de companie...

Despre cîini în Orient se spune – că dacă un dulău salvează viaţa stăpînului său, în viaţa următoare se va naşte om. Poate că de aceea nu are omul prieten mai devotat? Nu există nici o altă fiinţă capabilă să-l înţeleagă la fel fără cuvinte, să-i simtă starea de spirit, să-i ghicească momentul întoarcerii acasă, să tînjească la despărţire şi uneori chiar să moară pe mormîntul stăpînului, cum se întîmplă cu cîinii. Se spune că stăpînii şi căţeii lor foarte adesea seamănă unii cu alţii. Şi este purul adevăr. Oamenii care au cîini ştiu foarte bine, ce legătură uimitoare se naşte între om şi

Scanned with OKEN Scanner

această vietate necuvîntătoare, fără rațiune umană.

Stăpînul abia începe să urce scările, iar cățelul a și zvîcnit, fuge înspre ușă, își vîntură coada... Stați pe divan și numai ce v-ați gîndit că ar fi timpul să ieșiți cu cățelul la plimbare și să-l hrăniți că el a și sărit din culcușul lui, s-a întins și se uită rugător la dvs.. El îi iubește pe oamenii pe care îi iubiți dvs. Și îi mușcă de pantofi pe cei pe care nu prea îi agreați... Cîinele vă dăruiește dragostea și devotamentul lui și cînd nu aveți chef de el, și vă rămîne prieten chiar dacă îl părăsiți.

Odată am cules de pe stradă un dulău – un cîine lup adult. Nu știu cum de a rămas fără stăpîn. Era îngrozitor de slab cu colții puternic tociți – se hrănea, se vede, de mult numai cu oase. I-am spus Mișca și am hotărît să-l păstrez. Mișca a stat la mine două luni. Era neprietenos și ursuz la început, dar treptat văzînd grija și buna prietenie s-a înmuiat și a încercat chiar să se joace cu mine, îmi aducea mingia... Totuși, după două luni sătul și refăcut a plecat de la mine. Am ieșit cu el la plimbare, ne-am plimbat în liniște cam o jumătate de oră după care a dat colțul și a dispărut. Pînă am ajuns la acel colț, din Mișca nu mai rămăsese nici urma. Am umblat încă mult timp, l-am strigat l-am căutat, dar el nu s-a întors. Uite-așa a plecat pur și simplu. Poate că s-a dus să-l caute pe omul considerat drept unicul lui stăpîn, indiferent dacă și la mine a avut viață deloc rea...

Un cîine de talie mare, puternic, poate desigur să-și apere stăpînul și să-i salveze viața. Dar și cățelușii sînt în stare de așa ceva!

Un cunoscut de-al meu avea doi basseți. O dată noaptea a luat foc un fir electric. Focul era în antreu. Stăpînul dormea în cameră și ușa de la cameră era închisă bine. Cățeii dormeau și ei la piciorul patului. Izbucnise incendiul, dar inteligentele animale au simțit primejdia. S-au trezit, au început să scheaune și să urle, l-au sculat pe stăpîn. Acela neînțelegînd nimic de adormit ce era s-a răstit la ei încercînd să-i facă să tacă. Dar basseții nu s-au liniștit. Lătrau, scheunau și săreau în spre ușă, pînă ce stăpînul nu s-a dat jos din pat și s-a dus să vadă despre ce-i vorba. Și a văzut un snop de scîntei albastre și focul cățărîndu-se pe tapet... Telefon nu era în casă, pompierii nu avea cum să-i cheme. A trebuit să se salveze fugind din casă împreună cu devotații lui prieteni, dar a rămas întreg și nevătămat.

Însușirile mistice ale cîinilor nu sînt cu nimic inferioare celor ale pisicilor. Eu însumi am fost o dată martorul unei întîmplări tragice și de neînțeles, cu un cățel, și pînă astăzi nu știu ce s-a petrecut.

Seara tîrziu mergeam pe stradă cu un prieten și am auzit în față urletul de durere al unui cățel. După un timp, am văzut un cățel care stătea lipit de

Scanned with OKEN Scanner

gard și urla cu botul ridicat în sus. I-am vorbit, am încercat să-l chemăm, dar el a fugit de la noi și chiar s-a așezat la gard. Plecînd mai departe departe am auzit din nou urletul. N-am apucat să facem cîțiva metri ca a trecut o mașină pe lîngă noi și am auzit imediat în spatele nostru zgomotul unei lovituri, scrîșnetul și scheunatul de cățel... Am luat-o repede înapoi și am văzut că sub roțile mașinii nimerise exact cățelul care stătuse pe marginea drumului urlînd. Și pînă azi mă gîndesc – oare chiar și-a presimțit moartea? Dar nu putea să se arunce deliberat în fața mașinii, urlînd apoi în semn de adio pentru viața lui de cîine...

Situațiile sînt felurite și este bine cînd nu se întîmplă nimic îngrozitor. Mai bine să nu aibă de ce, preferații noștri, să presimtă necazurile și să ne salveze de la necazuri. Este îndeajuns că locuința noastră se însuflețește cînd apare o nouă ființă vie capabilă să iubească și să apere această casă și pe stăpînul ei. Capabilă să consoleze și să vindece. Cîinii ca și pisicile se lipesc de locul bolnav și scot boala.

Dacă dintr-o dată cățelul începe să vă lingă mîinile sau picioarele dezulte – nu vă împotriviți, suportați gîdilătura. În timpul acesta ea vă tratează, vă înlătură energia negativă și oboseala. Dacă pisica extrage energia negativă pentru că organismul ei o cere, cîinele o face numai din iubire, preia lovitura asupra lui pentru a-și ajuta stăpînul.

Cînd animalul este crescut de dragul prestigiului ca, de exemplu, cîinii și pisicile de rase scumpe, și este ținut în casă exclusiv ca decorație sau pentru beneficii materiale, vînzîndu-i cățelușii sau pisoii, el rămîne străin și nu poate fi o sursă nici de emoții pozitive, nici de energie pozitivă. Chiar dimpotrivă animalul lipsit de iubire poate deveni dușman și aduce în casă răul și nefericirea. Este deosebit de periculos pentru locuitorii de la oraș care-și țin animalele direct în apartamentul lor.

La țară cîinii și pisicile trăiesc în mod practic liberi, îndeplinindu-și funcțiile lor simple – păzesc casa, prind șoareci, primind pentru asta hrană. Ele nu depind de om în așa măsură ca la oraș și nu se atașează într-atît de el. Amintiți-vă de acest lucru, luîndu-vă în casă un animal. Trăind lîngă dvs., în apartament, el devine, vreți nu vreți, o parte a comuniunii biologice aducîndu-și și contribuția la cîmpul bioenergetic comun. Și dacă pînă și obiectele neînsuflețite au nevoie de o atitudine binevoitoare, iubitoare din partea omului pentru a deveni o sursă de energie pozitivă, ce să mai spunem de ființa vie!

Iată, de pildă, despre pisicile siameze se spune că sînt rele. Eu, cinstit vorbind, nu am văzut nici o siameză agresivă. Cele care trăiau în familiile

întîlnite de mine erau tratate cu tandrețe și grijă, nu erau necăjite sau provocate inutil și erau niște animale dintre cele mai blînde și iubitoare. Pe una din ele, sub ochii mei o smotocea și-o strîngea un copil de un an, iar „reaua siameză" abia mieuna jalnic și nu l-a zgîriat măcar o data pe prostuțul copil... Ceea ce pui în animalele domestice aceea și primești de la ele. La dragoste răspund cu dragoste.

Cîteodată, pe om, în casa lui, în afară de îndrăgitele animale îl înconjoară și locatarii nedoriți. O mulțime de insecte de casă cum ar fi – gîndaci, muște, purici, ploșnițe, a căror simplă vedere îți poate da fiori, categoric strică armonia casei. Dacă li se adaugă și șoarecii – șobolanii poți să-ți iei adio. Pot fi îmblînzite și domesticite cîteva rozătoare, dar nu mai mult de atît. Pentru ce să construiești o casă și să te îngrijești de ea dacă va trebui să trăiești cu teamă și scîrbă? Despre ce energetică armonioasă poate fi vorba în asemenea condiții?

Desigur, toate acestea sînt creața lui Dumnezeu, dar asemenea creaturi ca șobolanii, gîndacii prea îi strică viața omului. Trăind practic pe seama oamenilor, ele s-au adaptat cum nu se poate mai bine unei astfel de vieți și din punct de vedere bioenergetic. Încercați să striviți cu mîna goală un gîndac ce fuge. Precis că vă va împiedica senzațiile de repulsie și desgust. Aici nu este vorba de experiență, de amintirea unor neplăceri sau dureri din trecut ca de pildă de arsură (gîndacul, după cît se cunoaște, nu a muşcat vreodată pe cineva) – aceasta este o acțiune dirijată, bioenergetică asupra psihicului omului. Pînă și oamenii curajoși adesea strivind gîndacii cu degetele n-o fac cu plăcere.

La fel de repulsivă este și acțiunea șobolanilor. Groaza pe care o insuflă omului este mult mai mare decît cea insuflată de pericole mai serioase. Ce este acela un șobolan? Un mic animal sprinten. Deschiderea botului nu-i ajunge pentru a-l apuca pe om de deget, dar să-i mai producă și alt necaz. Oare cîți oameni pot merge cu mîinile goale în întîmpinarea unui urs și fug panicați la vederea unui șoarece? Experiența arată că omul, de unul singur nu este în stare să se descurce cu biocîmpul insectelor și rozătoarelor de casă, iar ele din păcate nu sînt capabile să trăiască în absența omului. De aceea pentru a se apăra omul trebuie să le distrugă.

Modalitățile de nimicire sînt multiple. Eficiența lor diferă. Astăzi, în această direcție omului îi sînt de ajutor ultimele cuceriri din domeniul chimiei. Totuși mijloacele chimice nu sînt lipsite de nocivitate pentru om însuși. Asupra pisicilor biocîmpul șobolanilor și șoarecilor nu produce impresie, el este menit numai să îi sperie pe oameni, de aceea pisica este

Scanned with OKEN Scanner

cel mai bun apărător împotriva pacostei cenușii.

Mai complicat stau lucrurile cu gîndacii și alte astfel de mizerii. De ei trebuie să scăpăm cu ajutorul substanțelor și sprayurilor insecticide. Totuși, sînt cunoscute și cîteva metode populare. Se pot prinde de pildă șapte gîndaci, se pun într-o cutiuță și se așează la intersecția a trei drumuri și se lasă acolo. După aceasta gîndacii trebuie să dispară din casă...

Eu personal consider că metoda cea mai bună, ca profilaxie, este să ținem casa curată și să nu lăsăm neacoperite produsele alimentare și vasele murdare peste noapte. Gîndacii apar de obicei în casele în care trăiesc oameni cu o puternică energetică, pe care nu o consumă. Fiecare murdărie se hrănește de la om și cînd își găsește de mîncare fie în sens propriu, fie bioenergie pozitivă, ea devine însoțitorul de neînlocuit.

Scanned with OKEN Scanner

TAINELE CASEI NOASTRE

A venit vremea să vorbim despre vecinii noştri nevăzuţi, locuitorii lumii subtile, despre care într-un fel sau altul pot să intre în contact cu noi.

Ce este acea lume subtilă? Una singură, sau sînt mai multe? Ce vor de la noi fiinţele care se află acolo? Ce sînt? Cum ajung pînă la noi?

Întrebările sînt numeroase şi puţin probabil că voi reuşi să răspund la toate. Voi putea doar să împărtăşesc din cunoştinţele adunate – cele populare şi cele pe care le-am dobîndit singur meditînd asupra acestei teme. Mi s-a întîmplat să stabilesc şi contacte, destul de rare este adevărat, şi cu precauţie. N-am vrut să intru eu însumi în profunzime – omului nu-i foloseşte aceasta la nimic, el trebuie să trăiască în lumea lui, reală şi vizibilă. Şi fiinţele aceste se pare că n-au vrut să mă tulbure – eu m-am străduit să nu supăr pe nimeni şi în acelaşi timp să nu le creez posibilitatea de a se alimenta de la mine. Între ele există şi asemenea indivizi doar să-i laşi în voie şi te înghit cu pene cu tot... Trebuie neapărat să ştii cum să te aperi de ei şi mai bine cum să nu-i laşi să aibă acces la tine.

Am amintit deja despre cîteva entităţi din altă lume care pot pătrunde la noi prin fisurile dintre lumi – zonele geopatogene. Am vorbit şi despre cele care pot ieşi din oglindă. Lumea este plină şi de asemenea fiinţe invizibile care trăiesc de-o veşnicie alături de om. Cel mai adesea nu le băgăm în seamă. În veacul nostru omul şi-a pierdut sensibilitatea naturală sau mai exact spus a devenit sensibil la cu totul alte lucruri. Cîndva strămoşii noştri trăiau în mijlocul naturii şi se temeau de apariţiile ei. Această teamă i-a învăţat să citească semnele aflate peste tot în lume – de aici a plecat mulţimea de credinţe şi superstiţii populare. Trebuie să te porţi atent în pădure, în munţi, pe rîu – omul era pîndit din toate părţile de primejdii. Pentru a nu chema nenorocirea pe capul lor oamenii au învăţat să vadă să

Scanned with OKEN Scanner

simtă şi să înţeleagă tot ce se întîmplă în lumea din jurul lor.

La fel fac oamenii şi astăzi. Numai că lumea ce ne înconjoară s-a schimbat. Civilizaţia l-a protejat pe om de multe din ameninţările trecutului în schimb a adus altele noi. Murim astăzi nu din cauza trăsnetului sau a ghearelor animalului de pradă – murim sub roţile maşinilor, în accidentele auto. Astăzi ne temem nu de mînia cerului, ci de bomba atomică.

De aceea astăzi aproape nici o dată nu scuipăm peste umărul stîng la vederea unei pisici negre şi nu credem în spiritele casei. Ne vedem legătura dintre piciorul cu care ne împiedicăm în timpul zilei şi necazul care se întîmplă cu noi seara. Noi apreciem timpul probabil al zilei de mîine, nu după culoarea apusului, ci după datele sinoptice. Păcat!

Lumea s-a schimbat numai la suprafaţă. Sufletul lumii ca şi al omului a rămas cel de dinainte. Ea este la fel de plină de taină şi probleme, din care multe conţin pe mai departe pericole cu totul reale pentru oameni. Dar pînă la rezolvări este un drum foarte lung, iar mijloacele unei protecţii reale ne sînt necesare astăzi, acum. Azi – mîine, oricare din noi s-ar putea să audă nişte lovituri de neînţeles în propriul apartament şi să se războiască cu lucrurile zburătoare din casă. Este bine dacă nu se va întîmpla aşa ceva cu dvs., cititorule. Dar lumea invizibilă, cu toate acestea, nu va dispărea. Constataţi acestea sau nu dar ea interacţionează cu dvs., vă influenţează. Şi este mai bine să încercaţi să ştiţi mai multe despre ea – doar este de dorit să cunoaştem chipul vecinilor, fie ei prieteni sau duşmani.

Cine sînt ei, aceşti vecini şi de unde au apărut pe la noi? Cum putem să ne apărăm de ei sau să învăţăm să trăim cu ei în pace?

Lumea invizibilă

Fără-ndoială există un număr nesfîrşit de lumi nevăzute pentru noi, nu numai invizibile, ci şi, pînă acum, cu totul intangibile. Pînă în zilele noastre nimerim de regulă numai în acele lumi care într-un fel sau altul sînt legate de om şi de omenire.

Cuvîntul „lumi" îl folosesc din comoditate, pentru că de fapt vorbim despre alte niveluri energetice de existenţă. Dacă la aceste niveluri există viaţă, energetica acestei vieţi este cu totul alta, uneori potrivnică omului. Ea naşte entităţi care nu seamănă mai deloc şi care există după alte reguli şi legi decît voi.

Putem enumera lumile cele mai apropiate de noi – lumea fizică subtilă, lumea esenţelor astrale şi lumea esenţelor mentale sau a gîndurilor –

Scanned with OKEN Scanner

simtă şi să înţeleagă tot ce se întîmplă în lumea din jurul lor.

La fel fac oamenii şi astăzi. Numai că lumea ce ne înconjoară s-a schimbat. Civilizaţia l-a protejat pe om de multe din ameninţările trecutului în schimb a adus altele noi. Murim astăzi nu din cauza trăsnetului sau a ghearelor animalului de pradă – murim sub roţile maşinilor, în accidentele auto. Astăzi ne temem nu de mînia cerului, ci de bomba atomică.

De aceea astăzi aproape nici o dată nu scuipăm peste umărul stîng la vederea unei pisici negre şi nu credem în spiritele casei. Ne vedem legătura dintre piciorul cu care ne împiedicăm în timpul zilei şi necazul care se întîmplă cu noi seara. Noi apreciem timpul probabil al zilei de mîine, nu după culoarea apusului, ci după datele sinoptice. Păcat!

Lumea s-a schimbat numai la suprafaţă. Sufletul lumii ca şi al omului a rămas cel de dinainte. Ea este la fel de plină de taină şi probleme, din care multe conţin pe mai departe pericole cu totul reale pentru oameni. Dar pînă la rezolvări este un drum foarte lung, iar mijloacele unei protecţii reale ne sînt necesare astăzi, acum. Azi – mîine, oricare din noi s-ar putea să audă nişte lovituri de neînţeles în propriul apartament şi să se războiască cu lucrurile zburătoare din casă. Este bine dacă nu se va întîmpla aşa ceva cu dvs., cititorule. Dar lumea invizibilă, cu toate acestea, nu va dispărea. Constataţi acestea sau nu dar ea interacţionează cu dvs., vă influenţează. Şi este mai bine să încercaţi să ştiţi mai multe despre ea – doar este de dorit să cunoaştem chipul vecinilor, fie ei prieteni sau duşmani.

Cine sînt ei, aceşti vecini şi de unde au apărut pe la noi? Cum putem să ne apărăm de ei sau să învăţăm să trăim cu ei în pace?

Lumea invizibilă

Fără-ndoială există un număr nesfîrşit de lumi nevăzute pentru noi, nu numai invizibile, ci şi, pînă acum, cu totul intangibile. Pînă în zilele noastre nimerim de regulă numai în acele lumi care într-un fel sau altul sînt legate de om şi de omenire.

Cuvîntul „lumi" îl folosesc din comoditate, pentru că de fapt vorbim despre alte niveluri energetice de existenţă. Dacă la aceste niveluri există viaţă, energetica acestei vieţi este cu totul alta, uneori potrivnică omului. Ea naşte entităţi care nu seamănă mai deloc şi care există după alte reguli şi legi decît voi.

Putem enumera lumile cele mai apropiate de noi – lumea fizică subtilă, lumea esenţelor astrale şi lumea esenţelor mentale sau a gîndurilor –

Scanned with OKEN Scanner

imagini.

Lumea fizică subtilă se învecinează practic cu lumea fizică. Este constituită din energiile subtile care înconjoară orice ființă și orice obiect ce există în mod fizic. Propria noastră aură sau biocîmp este o parte din această lume subtilă. Ea poate fi văzută de oameni ce posedă darul clarviziunii. Dacă toți oamenii ar avea acest dar, lumea înconjurătoare ne-ar apărea aproape la fel de cum este doar că ar fi pătrunsă de un flux neîntrerupt de energie vizibilă. Uneori sînt în atingerea cu lumea subtilă în vis și evenimentele care se petrec în astfel de vise de obicei se întîmplă foarte curînd aievea. Aceste vise pot fi caracterizate printr-o extraordinară asemănare cu realitatea – sîntem în stare să simțim în ele și frigul și foamea, durerea, mirosul și gustul. Frecvent sînt colorate doar, dar tonurile sînt pale, șterse.

Lumea esențelor astrale este, în alcătuirea ei, lumea dorințelor și sentimentelor noastre, acel nivel energetic în care pleacă după moarte corpul astral. În cîmpul astral general doleanțele, emoțiile și pasiunile noastre se dizolvă și se pot întoarce către oameni în cu totul alte ipostaze.

Cu alte cuvinte, se poate spune că este lumea fantomelor, a sufletelor ce nu și-au găsit odihna. Nu este greu să judecăm cum este viața acestor ființe, dar ele trăiesc cu adevărat și-i pot tulbura pe oameni așa cum o fac, de pildă, fantomele din vechile case.

Problema este că toate aceste tărîmuri, toate aceste niveluri energetice nu se află undeva acolo, dincolo de nori sau sub pămînt. Lumea de apoi se găsește tot aici, pretutindeni, alături de noi, ea se suprapune peste realitatea noastră fizică și o impregnează cu energetica ei.

Oare ce este aceea o fantomă?

Acolo, unde omul a suferit mult înainte de moar-te, sau acolo unde a suferit o moarte violentă el literalmente îmbibă pereții cu emanația suferinței și groazei sale. Pînă într-atît că pe suprafața unor obiecte parcă s-ar pune amprenta imaginii corpului său astral. Tot ce este vopsit, lăcuit captează și conservă această tradiție. Ea este conservată și de sîngele vărsat (fantomele apar adesea la locul crimei pînă cînd sîngele nu este bine spălat).

Corpul astral al omului este purtătorul dorințelor și emoțiilor. Încărcătura energetică în asemenea cazuri se poate menține în obiectele din jur foarte mult timp. Și în anumite condiții – la o slabă iluminare, de obicei, a lumînării, sub un unghi de vedere determinat – se poate vedea aceasta amprentă cu ochiul liber și fără nici un dar al clarviziunii. De obicei, fantoma are un aspect albicios imprecis de ceață unduitoare, cîteodată are

Scanned with OKEN Scanner

trăsăturile siluetei umane și pot fi desemnate chiar detalii de vestimentație.

La Tallin, în Turnul Fecioarei pînă în zilele noastre apare fantoma unui om în beretă și pelerină fîlfîitoare. În palatul din Satcinsk (de lîngă Sankt Petersburg) noaptea se aud rîsete și pași cuiva. Într-o casă moșierească aflată în ruină, din Bielorusia, în galeria de tablouri poate fi văzută noaptea o fantomă desprinzîndu-se dintr-un portret, sub forma unei pete albe neconturate.

O dată eu însumi am văzut o nălucă într-un bordei părăsit dintr-un sat siberian. Casa avea o fai-mă proastă după cum la începutul secolului tîlharii tăiaseră în ea o întreagă familie. Pentru a vedea fantoma trebuia să te duci acolo pe lună plină, fără foc și să aștepți pînă la miezul nopții. Am așteptat pînă la ora două de noapte și am crezut că va trebui să rămîn fără nici un rezultat pînă dimineață, cînd am auzit un geamăt lung, tărăgănat. El venea din acel colț în care prin fereastra neastupată cădea lumina lunii. În urma ei, în colț, s-a mișcat o siluetă în care după trăsături se putea recunoaște o femeie. Ea a făcut cîțiva pași și a început, plîngînd, să se topească în aer.

Continuarea n-am mai așteptat-o, am țîșnit de acolo ca opărit.

Inexplicabilul, irealul îl sperie pe om de moarte. Toți cei cărora l-i s-a întîmplat să vadă ceva asemănător alimentează cu spaima lor încărcătura de energie negativă și prin aceasta contribuie la menținerea ei.

Cu toate acestea există un mijloc destul de simplu de a scăpa de o vedenie. O asemenea încărcătură poate fi distrusă cu ajutorul focului. Uneori este deajuns să încălzești obiectul care păstrează amprenta astrală, dar mai bine este să-l treci prin foc dacă nu este de dimensiuni mari sau să afumi cu foc pereții și podeaua. Ajută și apa sfințită și rugăciunea, dar acțiunea focului este totuși cea mai bună.

Există încă o lume, mentală, în care pleacă ener-gia gîndurilor noastre, formînd așa numitele întrupări ale gîndurilor. Și ele cu greu pot fi percepute ca ființe vii, dar și ele sînt în stare să se întoarcă între oameni și să interacționeze cu ei. Circulă o astfel de expresie: „ideile plutesc în aer". Nu întîmplător același gînd le vine în minte cîtorva oameni diferiți, uneori chiar simultan.

Din această lume le vin ideile savanților, imaginile pictorilor, versurile poeților. Nu întotdeauna ei au succes sau sînt talentați. Oamenii aleg singuri după sufletul lor. Careva poate fi inspirat de o imagine luminoasă, altul invers de chipul unui monstru și creează în lumea noastră ceva material care va acționa în mod diferit asupra oamenilor.

Din aceeași lume ne pot veni coșmarurile. Din această lume atragem

Scanned with OKEN Scanner

energia negativă cînd ne gîndim la ceva urît şi rău. Energia mintală negativă se poate şi ea transforma cîteodată într-o entitate vizibilă în genul fantomei, doar că are altă natură.

Zonele patogene au calitatea de a atrage asupra lor energia negativă de toate genurile. Dar acea energie pe care o conţin ele este alta. Ea nu are legătură cu bioenergia şi acele entităţi pe care le generează sînt cu totul străine omului şi viului. Dar despre locuitorii zonelor patogene vom vorbi separat.

Vreau să vă povestesc despre încă o categorie de fiinţe invizibile a căror existenţă este negată de omul contemporan cu desăvîrşire, considerate fiind numai personaje de poveşti copilăreşti. Sînt stihialii (elementalii), reprezentanţii energiei curate a propriei noastre planete, duhurile naturii.

Fiecare obiect de pe pămînt, fiecare piatră, apă sau arbore are energetica lui diferită de a celorlalte. Astfel pădurea ca o acumulare de numeroşi copaci reprezintă un cîmp energetic puternic, care se deosebeşte de cîmpurile energetice ale masivelor muntoase, ale rezervoarelor de apă, luncilor pustiurilor. Şi-n pădure şi-n munţi există astfel de locuri în care concentraţia energiei este mai mare decît oriunde. Aceste locuri în mod obişnuit se caracterizează printr-o frumuseţe deosebită sau prin măreţie. Aici energia copacilor, apei, pietrei, sau nisipului poate lua un chip vizibil.

Nu ştim cum percep asta animalele sălbatice şi păsările. Dar omul nimerind într-un astfel de loc poate cîteodată să vadă această condensare de energie. De obicei, o vede sub forma unui chip omenesc sau a siluetei unui animal. Aceste fiinţe tainice sînt de astfel duhurile naturii. Oamenii le cunosc ca duhuri ale pădurii, apei, diadre, salamandre, sirene. Cu ele poţi stabili contacte – despre aceasta există o mulţime de legende şi tradiţii.

Ele chiar există, aceste creaturi uimitoare egal de atrăgătoare şi periculoase pentru om. Este posibil să întîlneşti şi la oraş astfel de duhuri numai că trebuie să fi gata şi să ştii să le vezi, lucru ce nu-i mai stă în putinţă demult omului contemporan. Şi acum vreau să vă povestesc despre duhurile care au cea mai directă relaţie cu locuinţa noastră. Oricît ar fi de straniu, la apariţia lor pe lume contribuie chiar omul...

Protectorii casei

Din vechime oamenii ştiau de existenţa lor. Poate din acele vremuri în care s-au aşezat în peşteri. Zeii focului din vatră stăteau în acelaşi rînd cu zeii ce creaseră lumea, cu zeii vînătorii şi fertilităţii, cu zeii solari şi sub-

Scanned with OKEN Scanner

pământeni, cu zeii luminoși și cei întunecați. Puțin probabil să existe pe lume măcar un popor în mitologia căruia să nu existe o ființă supremă cu rol de protecție a casei. În Roma antică era zeița Vasta, la chinezi șao-Van domnul căminului, la sciți – zeița Tabiti. Kirghizii o numeau pe protectoarea vetrei cosmice zeița Umag, locuitorii Tiberiului – divinitatea Dalhă. Pînă și la astzecii zeul focului Shiutecutli păzea prin cumulare bunăstarea casei. La japonezi era divinitatea Kamadogami, iar la slavi zeița Lada.

La un loc cu aceste entități supreme oamenii mai cunoșteau și altele de un rang inferior. Zeii locuiau în cer iar duhurile mărunte trăiau în casă, alături de om. Cu ele se poate vorbi, puteau fi văzute. Solicitau o atitudine respectuasă și îngrijire și puteau să se supere și să-l pedepsească pe stăpînul casei dacă nu li se acordă atenția cuvenită.

Este pur și simplu uimitor cîte detalii știau oamenii despre acești vecini ai lor, nevăzuți. De exemplu, duhul casei la englezi pe care îl numesc „brawnie", este o ființă mică, cu o fețișoară zbîrcită care drept mulțumire pentru ospitalitate și relații binevoitoare ajută la mulsul vacilor, la curățenia în casă, la îngrijirea stupilor. Îi place berea. Dacă îl superi îți sparge vasele, îți dezleagă și îți lasă libere vitele. Se știe chiar și cum poate fi alungat din casă dacă dorești – trebuie să ai un mic costumaș, să meșterești o pălărie și două ghetuțe și să lași toate acestea peste noapte lîngă vatră. Cei care l-au urmă-rit pe brawnie au văzut cum se bucură de îmbrăcăminte, țopăie, face o plecăciune și pleacă.

Duhul casei la osetini, dacă se arată oamenilor atunci ia înfățișarea unei bătrîne fioroase cu colți. Preferă să trăiască în cămară. Supărîndu-se pe unul dintre ai casei poate să-i trimită o boală. Duhul casei la iacuți este un bătrînel mic cu barba albă, el apără nu numai casa ci și tot neamul. În fiecare zi trebuie să i se dea prima bucată de carne și prima lingură de supă. Altfel se supără și aduce ciuma sau dă foc iurtei...

Duhul casei la spanioli, numit „ trasgo", preferă hainele roșii, iar la italieni lui „lauru" îi place mai mult ca orice catifeaua. Acest om micuț este un mare iubitor de femei, le face curte și le trimite vise urîte dacă străduniile lui nu sînt apreciate. În schimb, alt italian „Dincentto", care nu trăiește în casă, ci în curte, în anexele gospodăriei, seamănă cu duhul casei de la noi.

Duhul casei la ruși are de obicei chipul unui mic bătrînel cu fața acoperită de o blană albă sau sură, dar uneori poate lua înfățișarea stăpînului casei sau a unuia dintre locuitorii casei. Se poate de asemenea preface într-unul dintre animalele domestice – cîine, pisică, ba chiar să sară prin curte ca broască sau să se tîrască în formă de șarpe. În izbele țărănești el

Scanned with OKEN Scanner

își alege pentru a trăi un locșor cald, în colțul de după cuptor. Îi place laptele, pîinea și cvasul. Duhurile casei la toate popoarelor sînt foarte apropiate omului. Ele nu pot și nu vor să trăiască fără atenția noastră și uneori se răzbună destul de rău pentru lipsa de grijă față de ei sau casă. De unde au apărut aceste ajutoare năstrușnice, furăcioși și în același timp protector ai vetrei căminului?

Sînt generați de om însuși.

Am spus deja, că fără om, fără dragostea stăpî-nului pentru propria locuință casa se face foarte repede nelocuibilă, își pierde confortul și căldura. Dar cînd omul își construiește o casă pentru el și familia lui, pentru a trăi cu adevărat în ea și nu pentru a se ascunde de timpul urît și ochiul străin, el investește această casă cu propriul lui suflet. Cîmpul energetic comun al locuinței se îmbibă cu bioenergia omului. Și cînd concentrația acestei energii, energia unei case îndrăgite, locuibile, devine destul de mare, apare aceeași condensare ca și în cazul duhurilor mature. Așa apare pe lume duhul casei.

El seamănă cu omul prin înfățișarea lui și prin comportamentul lui pentru că el este generat de om.

Unde trăiește duhul casei

Dacă dvs., dragă cititorule, trăiți în apartamentul propriu nu primul an, atunci probabil că știți, aveți sau nu un duh al casei. Acest vecin nevăzut întotdeauna își face semnalată prezența. Este altceva dacă ați încercat în mod obișnuit să explicați evenimentele neobișnuite printr-o cauzalitate firească. De exemplu, a dispărut laptele din oală? L-a băut careva din casă și nu vrea să recunoască? Se aud niște suspine în colțul camerei? Trebuie să se usuce tapetul de pe ziduri. Dintr-o dată, din nimic, vine un fîșîit de la vechile ziare de pe dulap? Curentul, ce altceva?... Dacă ați găsit, după o căutare de mai multe zile, obiectul pierdut în sertarul de la masă în care v-ați uitat pînă atunci de vreo douăzeci de ori, v-ați mirat desigur, dar ați explicat aceasta mai degrabă prin zăpăceala dvs. Poate că dvs. ați spus în glumă că astea sînt fițele duhului casei, dar numai în glumă...

Ia amintiți-vă! Precis veți găsi cîteva astfel de istorii personale. Despre lucrul dispărut, pe care era imposibil să-l pierdeți și pe care n-avea cine să-l ia din casa dvs., nici nu mai spunem. Dar nu vi s-a întîmplat să descoperiți pe masă sau pe canapea fire de blană asemănătoare cu cele de

Scanned with OKEN Scanner

pisică? N-a fost să vedeți în praful de pe suprafața mobilei urme de labe ce indică urmele unei pisici de talie mare? N-ați observat, intrînd dimineața în bucătărie, că pe cratiță capacul a fost mișcat de cineva, iar în casă a apărut nu se știe de unde un gîndac uscat?

Toate vin de la bunicuțul duh al casei; năzbîtiile lui. Așa e firea lui – lipsită de răutate, dar strengărească. Oamenilor li se arată rar, dar îi place să-și facă simțită prezența. Totuși, nu întotdeauna farsele lui sînt inofensive. Duhul casei are un comportament blînd cît se poartă bine cu noi. Dar dacă se supără pe unul dinte ai casei, atunci să vezi…

La sfîrșitul secolului al XIX-lea în casa unui țăran avut care-și strînsese capitalul din bani împrumutați cu dobîndă moșierilor din împrejurimi, au început să se petreacă fapte foarte curioase. Dimineața se găseau toate scaunele din sufragerie scoase în mijlocul camerei, masa era răsturnată cu picioarele în sus, iar ghivecele cu flori erau mutate cu grijă de pe pervaz pe podea. Nopțile se auzeau pașii cuiva, lovituri, scîrțîit de mobilă. În mijlocul zilei tablourile săreau de pe pereți, vasele cădeau singure și se spărgeau.

Am bănuit o forță necurată și stăpînul s-a grăbit desigur să se ducă la preot. Dar nici slujbele, nici citaniile n-au ajutat. Țăranul s-a adresat vrăjitorilor – tot degeaba. După multa cazne a nimerit în sfîrșit un om cunoscător. El a întrebat în amănunt despre traiul familiei și a înțeles că le adresa stăpînului casei s-au trimis nu puține afurisiri – țăranul acela nu numai că se îngrășa din nenorocirea altora, dar mai era și al dracului de zgîrcit și mereu avea obiceiul să nu-și plătească lucrătorii. Cunoscătorul i-a explicat că ravagiile le făcea duhul casei, vrea să-l gonească din casă pe stăpînul nedorit, iar pentru că singur nu se descurca le-a mai chemat și pe duhurile altor case in ajutor. Și nu se vor liniști nu numai să-l dea afară din casă pe țăran, dar și din satul natal să-l alunge. Așa că sfatul era unul singur, să plece undeva cît mai departe.

Tare nu-i venea țăranului să-și părăsească locurile natale, dar a trebuit. Pe lîngă alte fărădelegi petrecute în casă, aproape în fiecare noapte simțea cum se „dărîma" peste el „peretele", nu-l lăsa să respire și duhul casei șuiera: „E rău, e rău!"

„Perete" în popor se numește o faptă din șirul manifestărilor duhului casei. În somn omul înțelege deodată ce s-a trezit, e culcat în dormitorul lui, în patul lui. Se simte o greutate care a căzut peste el și-l apasă de așternut. Greutatea este nevăzută, nu are nici o formă și parcă pătrunde cu totul în corp. Omul nu poate mișca nici mîna, nici piciorul, deși face eforturi disperate. Încearcă să strige dar nu poate respira. Este greu de spus cîtă

Scanned with OKEN Scanner

vreme durează această stare destul de neplăcută, dar îndată ce încearcă să țipe sau să se mişte greutatea dispare instantaneu şi omul se trezeşte. „Se trezeşte" nu este chiar bine spus pentru că „peretele" cade într-un anume mo-ment între somn şi veghe; ceea ce se întîmplă este perceput ca îngro-zitor de real.

O femeie mi-a povestit o istorie exemplară despre felul în care a avut ea însăşi de-a face cu peretele. „Am fost atît de speriată, spunea ea, încît atunci cînd am reuşit să mă mişc şi vrăjitoria a pierit am sărit din pat am aprins lumina în cameră şi am început să fac închinări (cruci) în colțurile camerei. N-am fost niciodată o creştină ferventă, dar atunci... M-am liniştit puțin, trebuie să mă culc din nou, dar mi-era frică să sting lumina şi nu ştiam ce să fac. Şi parcă mi-a suflat cineva, am hotărît să aprind o lumînare şi să dorm la lumina ei. Am găsit un muc de vreo şase centimetri lungime l-am aprins, m-am închinat încă o dată şi m-am culcat. Şi am adormit închipuiți-vă neaşteptat de liniştit. Dar asta încă nu este toată povestea. Imaginați-vă, ce înseamnă acela şase centimetri? Ar fi trebuit să ardă tot, fără rest în timpul unei nopți. Iar eu m-am trezit dimineață şi văd – arde! Mai mult decît atît, au ars numai vreo doi centimetri, nu mai mult..."

„Peretele" ce cade peste om este o atenționare. Altă dată duhul casei vă va anunța la ce să vă aşteptați – rău sau bine. Dar de obicei trebuie să-l întrebați în legătură cu aceasta, dacă aveți puterea, şi vă va răspunde. Femeia aceea, de spaimă desigur că n-a putut să întrebe dar nici nu ştia atunci ce s-a întîmplat cu ea. Totuşi duhul casei i-a lăsat un semn bun – lumînarea în decursul unei nopți n-a ars decît doi centimetri şi flăcăruia i-a mai liniştit, calmat şi protejat somnul omului înspăimîntat...

Iar acel țăran de care am început să povestesc a trebuit în cele din urmă să-şi închidă casa şi să se mute la oraş. Numai acolo şi-a găsit liniştea.

În felul acesta duhul casei poate să-l scoată din casă pe omul pa care nu-l iubeşte. El ocroteşte locuința de influența rea şi nocivă după cum i se cuvine.

De ce i se cuvine aşa, cine hotărăşte acest lucru?

Tradiția populară povesteşte – cînd Dumnezeu i-a pedepsit pe con-structorii turnului Babel prin amestecarea limbilor, pentru inițiatorii aces-tei construcții el a hotărît o pedeapsă aparte. I-a lipsit de înfățişarea ome-nească şi le-a poruncit să apere de atunci pădurile, munții, rîurile şi cele-lalte, şi locuința în rînd cu ele. Cine se găsea în momentul pedepsei în pădure a devenit duhul pădurii, iar cine în casă – duhul casei... Totuşi, nu sînt pedepsiți pentru vecie şi cîndva pot deveni iar oameni. De aceea tre-

Scanned with OKEN Scanner

buie să ne adresăm lor cu respect. În popor, de pildă, niciodată nu i se spune pe nume. Adresîndu-i-se îi spun bunicule, vecinule, om bun, stăpîne gospodarule...

Este obligatoriu să i se lase duhului casei o strachină cu lapte şi o bucăţică de pîine. Puţin probabil că poate să o mănînce şi să o bea. Ofrandă are mai degrabă un caracter simbolic. Ea poate să susţină existenţa duhului casei pur energetic întrucît omul în timp ce o face urează duhului şi casei sale bunăstare, fericire şi înflorire. Şi după cum ştim fiecare gînd bun, iubitor sau gest duc la consolidarea echilibrului pozitiv al cîmpului energetic.

În cazul strămutării, moşii noştri îl invitau pe duhul casei să vină cu ei la locul cel nou de trai, îi ofereau pîine cu sare şi-i spuneau: „Domn al gospodăriei, vino cu mine să vieţuim în palate noi". Se povestea chiar, că de nu-l invitau pe duhul casei cu ei, la plecare, aceasta plîngea după stăpîn.

Desigur nu este posibil să iei după tine o condensare de energie ce aparţine cîmpului energetic concret. Dar oamenii îndeplinind acest ritual expri-mă prin el atitudinea faţă de viitoarea lor locuinţă. Şi putem fi convinşi că în faţa unei asemenea atitudini la noul loc va apărea cu siguranţă un duh al casei. Nu imediat, dar se va naşte în casă un mic duh strengar care va ajuta, la fel ca în vechiul loc, să se ţină gospodăria în ordine, îi va preveni pe stăpîni asupra necazurilor şi-i va pedepsi pentru neglijenţă.

În felul acesta duhul casei poate să şi „moară", să se destrame în biocîmpuri pe cale de a se stinge dintr-o casă părăsită sau casă de care nu se ocupă noii stăpîni. În popor se consideră că el pleacă pur şi simplu. Dar înainte de a pleca de la stăpînii indezirabili, duhul casei le trînteşte o grămadă de neplăceri. Se poate întîmpla chiar să ia foc casa.

Aşa încît începînd să vă îngrijiţi de casa dumneavoastră puteţi chiar singuri să „vă luaţi" un duh al casei dacă pînă acum nu l-aţi avut.

Nu este greu să trăiţi cu el în pace. Iar folosul de pe urma lui este indubitabil. Biocîmpul apartamentului acţionează asupra stăpînului ca şi biocîmpul stăpînului asupra apartamentului. Cu ce vă poate ajuta duhul casei? Desigur el nu va putea să închidă gazul sub oala cu supă pentru ca să nu se ardă. Dar el, figurat vorbind, vă va da un cot şi vă veţi aminti sigur de ea la timp. El nu poate să mătură camera. Dar ea într-un fel tainic, se va murdării mai puţin... Duhul casei vă va preveni asupra unui om dubios făcîndu-i diverse farse aşa încît omul acesta va simţi în casa dumneavoastră un disconfort. Vă poate preveni şi asupra unor neplăceri ce se apropie – se va aşeza ca perete şi vă va spune că este semn rău, sau vă va trimite o presimţire.

Scanned with OKEN Scanner

Animalele de casă – pisicile și cîinii – se acomodează cu el de minune. De obicei nu reacționează de loc la prezența lui de parcă n-ar fi nimeni în cameră. Iar el în schimb îi ajută să facă năzbîtii în absența stăpînilor.

Mi-a povestit cîndva stăpîna unui basset că micuța ei preferată are abilitatea de a linge tot zahărul din zaharniță cînd nu-i nimeni acasă și de a pune la loc căpăcelul, cu grijă. Este greu să crezi în astfel de aptitudini la cîine cînd nimeni nu l-a învățat asemenea trucuri...

Despre căței și pisici se povestesc adesea istorii incredibile. Cum se furișează ele în cămară și mănîncă alimentele, cum beau ele vinul scoțînd sticla din dulăpior și destupînd-o cu dinții, cum trag ele cuvertura de pe pat și o împăturesc în două, în trei... Propriul meu cățel a avut o dată perspicacitatea de a roade cu grijă o gaură în oul fiert pe care am uitat să-l strîng de pe masă înainte de plecare. Găurica asta arăta de parcă ar fi fost retezată cu cuțitul, dar cel mai interesant, oul a rămas culcat pe farfurioară de parcă nimeni nu-l atinsese și nu era nici o cojiță alături...

Strengăriile duhului casei pot fi ușor anihilate. Dacă auziți noaptea niște oftaturi în colțul camerei sau un fîșîit care vă sperie și vă împiedică să dormiți, este suficient să-l rugați politicos: „Nu mă speria bunicuțule, te rog" și el va înceta imediat. Dacă în casă încep să se piardă mici obiecte faceți ceva plă-cut pentru duhul casei – de pildă aduceți-i ceva gustos și rugați-l să vă redea lucrul pierdut și să se poarte frumos. Întotdeauna trebuie rugat – este inutil să-l certați – și de vorbit trebuie s-o faceți cu tandrețe.

În general duhul casei începe să se poarte urît, să facă șotii cînd vrea să-și arate nemulțumirea față de comportamentul stăpînului sau al cuiva din casă. Toate aceste ieșiri sînt atenționări. Și dacă dintr-o dată din nimic începe să vă cadă totul din mîini, se sparg vasele, dispar lucrurile, cel mai bine este să vă așezați imediat și să vă gîndiți dacă cu dumneavoastră este totul în regulă. Ce ați fi putut face pentru a-l supăra pe duhul casei? Nu cumva puneți la cale un gest deloc frumos la vedere? Nu cumva i-ați certat degeaba pe copii aseară? Toți musafirii care vin în casa dumneavoastră vă doresc binele? Poate că seful familiei a început să bea cam des sau stăpîna se gîndește nu atît la gospodărie cît la cum să mai scape de ea? Poate că nu se poartă cum trebuie copiii?

Odată doi studenți mi-au povestit o istorie plină de învățăminte. Au făcut cunoștință cumva cu o tînără și plăcută femeie și și-au petrecut seara în vizită la ea. Între altele a venit vorba despre duhurile casei și stăpîna s-a lăudat cu cîteva cazuri în care propriul ei duh i-a dat cîteva semne ale

Scanned with OKEN Scanner

prezenţei sale. Fie că la toaletă din gura de aerisire ieşea o mînă verde şi arunca bucăţele de ziar în cap, fie că noaptea se auzeau paşi la bucătărie... Tinerii au făcut în glumă presupunerea că în apartament se află undeva o comoară veche. Atunci stăpîna casei s-a înveselit şi a mărturisit că îi este teamă să se uite în cămară. Acolo rămăseseră lucrurile ce aparţinuseră unei bătrîne, cîndva locatară a casei, şi că se părea că sînt acolo dinainte de revoluţie. Dar cînd încerci să vezi ce-i cu ele, în cămară se aud suspine şi ofta-turi... Dacă acolo se află cu adevărat ceva preţios?

Studenţii, desigur, şi-au oferit imediat ajutorul. Stăpîna a acceptat cu plăcere şi a adăugat că de vor găsi comoara pot s-o ia cu ei. Pentru ea era suficient că îi vor elibera cămara şi o va putea folosi.

În seara următoare tineri au trecut la fapte. Cămara este ticsită pînă aproape de tavan cu tot felul de vechituri şi le-a curs nu puţină transpiraţie ducînd afară din casă saci întregi de gunoi. Cîte ceva printre vechituri chiar s-a găsit – un sac de voiaj de demult, cusături cu mărgele de sticlă, dar toate acestea erau pe jumătate putrezite şi mucegăite astfel încît nu aveau nici o valoare. Cînd studenţii au reuşit să ajungă aproape de podea au găsit cu totul neaşteptat un teanc de ziare vechi de numai doi ani. Cînd au înţeles că stăpîna casei pur şi simplu i-a păcălit şi contul credibilităţi lor şi-a dereticat spaţiul auxiliar ei desigur s-au supărat, dar n-au arătat-o în nici un fel. Au terminat lucrul, au băut un ceai şi au plecat. Stăpîna casei se făcea că nu ştie de unde au apărut acolo ziarele, s-a mirat şi a dat vina pe duhul casei. Adică astea sînt farsele lui.

Duhul casei ia parte activă la viaţa de familie. Numai cînd în casă este totul în ordine, totul merge cum trebuie şi este bine pentru toţi, iar el nu are de ce să-şi facă griji, duhul casei se poartă mai liniştit decît apa şi mai umil decît iarba.

Dar se-ntîmplă des aşa? Reuşim adesea să men-ţinem într-un echilibru perfect biocîmpul din propria casă? În afară de duhul casei, la nivelul energetic al lumii subtile în apartament se pot aciua şi alţi chi-riaşi invizibili. Şi apar ei, nu pentru a vă ajuta şi a vă proteja.

Cine răspunde la întrebări?

Cele mai multe dintre aceste fiinţe invizibile pot fi numite, cu hotărîre, forţe necurate. Iar de atras le atrage în casă, de regulă, omul... Toate nivelurile energetice, toate lumile coexistă simultan în fiecare punct al spaţiului. Ele sînt ca aerul din jurul nostru, în care ne mişcăm, pe care-l

Scanned with OKEN Scanner

respirăm. În orice moment gîndul nostru sau emoția poate intra în contact cu lumea corespunzătoare. Și începe procesul de atragere a energiei lor al cărui semn – plus sau minus – nu ne gîndim de obicei.

Nu mulți oameni sînt cu adevărat lipsiși de frică. Întotdeauna ne este teamă de ceva într-o măsură mai mare sau mai mică - de părinți sau șefi, de furtună sau păianjeni, de neînțelegere sau dimpotrivă de pătrunderea în gîndurile noastre tainice, de boală sau accidente. Omul este urmărit toată viața de spaime mărunte. Sînt și temeri mari cunoscute practic fiecăruia – frica de singurătate și frica de moarte.

Nu există defect mai mare decît lașitatea – a spus M. A. Bulgakov în romanul „Maestrul și Margareta" prin gura lui Yoshua. Adaug de la mine – și nu este neajuns mai mare pentru om decît propria-i frică.

Sentimentul fricii îi împinge pe oameni uneori la acte ireversibile. El îi lipsește de inițiativă, îi leagă de mîini și de picioare. Dar el este și un magnet puternic ce atrage în viața noastră tot felul de nenorociri.

Pasiunea omului pentru ghicitul în toate chipurile vine tot din frică – frica în fața viitorului. Cum să faci să știi unde te vei împiedica pentru a avea timp să-ți așterni niște paie? Ce va fi dacă mă apuc de planul propus sau nu mă apuc? Va fi fericită asocierea în acest om sau va aduce numai necazuri?

O, cît de mult am vrea să ne cunoaștem viitorul... Totuși în toate timpurile ghicitul a fost considerat un lucru periculos și li se atribuia numai cunoscătorilor – experților. Iar în creștinism chiar a fost declarat necurat și interzis.

Dar de ce? Ce este în ghicit rău? Oare nu este una din dorințele cele mai firești ale omului să știe ce se va întîmpla cu el mîine să prevadă rezultatul actelor sale?

Răspunsul la această întrebare este destul de simplu. Omul vrea să cunoască viitorul pentru a hotărî cum să se poarte astăzi. Cu alte cuvinte omul vrea să aibă posibilitatea de a-și schimba viitorul dacă nu-i convine. Dar aceasta înseamnă, în primul rînd, un amestec direct în destin, în ceea ce este trasat dinainte pentru fiecare om concret. Iar aceasta este interzis. Luînd altă decizie decît cea hotărîtă inițial omul poate influența nu numai soarta lui. Doar soarta lui este întotdeauna legată de soarta altor oameni și în mare vorbind cu soarta țării sale și a întregii noastre planete.

În al doilea rînd, omul este obligat să ia decizii și să facă o alegere nu din nimic, ci cu totul conștient. El trebuie să ia în considerare toate variantele și toate posibilele urmări ale actului său și să încerce să găsească acea decizie unică pe care niciodată nu o va regreta. Dar dacă omul în

Scanned with OKEN Scanner

alegere se ia după partea pe care a căzut moneda – cap sau pajură – atunci în mai toate cazurile valoarea hotărîrilor sale va fi de doi bani.

Aceasta este o parte negativă a ghicitului care priveşte drumul spiritual al omului. Dar există şi o altă latură negativă.

Cui i se adresează omul care aşează cărţile sau pune întrebări la o şedinţă de spiritism? Cine răspunde la aceste întrebări? Doar nu Domnul Dumnezeu şi ajutoarele lui de lumină. Ghicind omul săvîrşeşte un act interzis şi de obicei ştie asta. El, cu bună ştiinţă, se deschide forţelor întunecate şi încearcă să se încreadă neştiind singur în sine. În acest caz omul pune în funcţiune în interiorul său un magnet şi energia negativă de toate felurile care se vîntură prin preajma lui şi, care pînă acum îşi menţinea mentalitatea, se trezeşte şi acţionează ca un peşte care a văzut momeala. Esenţele astrale, esenţele mentale şi toate creaturile energetice de origine străină din zonele patogene se îndreaptă spre breşa, deschisă pentru ele, în scutul bioenergetic al omului. Şi intră în lupta pentru prada lor, pentru hrana lor.

...Stau la masă cîţiva oameni cu vîrfurile degetelor pe o farfurioară de porţelan cu o săgeată pe ea. Forţa nevăzută mişcă farfurioara pe arcul alcătuit din literele alfabetului inducînd-o pe una sau alta. „Îl invocăm pe spiritul lui Petru cel Mare – spune spiritul. Răspundeţi-ne, Petr Alekseevici, sînteţi aici?

Aici, răspunde farfurioara. Şi imediat începe să toarne o nerozie care nu se potriveşte cu nimic. Dar ce altceva se poate primi de la o entitate astrală lipsită de suflet şi raţiune?

Esenţa astrală este numai un mulaj al sentimentelor cuiva, al unui om mort demult. Această entitate nu are personalitate şi conştiinţă. Păcatele sau pasiunile exagerate ce au aparţinut cîndva stăpînului său neştiut nu-i permit nefericitei fantome să se destrame, să se dizolve în cîmpul energetic. Ea bîntuie în jurul oamenilor vii după obiceiul său şi vrea un singur lucru – să capete din nou o formă de viaţă. Pentru asta are nevoie de bioenergia noastră, energia spaimelor şi speranţelor, dorinţelor şi sentimentelor omeneşti...

Dar iată că s-a terminat şedinţa de spiritism. Farfurioara a fost pusă la loc, lumina s-a aprins, musafirii satisfăcuţi se despart. Iar stăpînul rămîne în casa în care a reuşit se între ceva pe care el nu-l vede şi nici nu-l simte. Acest ceva s-a alimentat, s-a fortificat, se poate spune într-un fel s-a materializat. El rămîne chiriaş al casei şi vrea ca mai înainte să mănînce, vrea să continuie să trăiască. La dispoziţia lui – biocîmpul dvs. Şi biocîmpul apartamentului dvs.

Scanned with OKEN Scanner

Cunosc un caz în care la o astfel de şedinţă de spiritism duhurile i-au comunicat unei oarecare fete numele sortitului ei.Să-i spunem Ivan Kolovrasov (duhurile adesea dau nume deloc uşor de pronunţat...). Fata a fost atît de impresionată şi credulă încît a luat această „revelaţie" în serios. A început să aştepte şi să-l aştepte pe Ivan Kolovrasov mulţi ani pînă a ieşit din vîrsta tînără. În acest răstimp a luat-o puţin razna. A început să meargă la gară să întîmpine trenurile şi îl întreba pe fiecare bărbat cum se numeşte...

Istoria s-a terminat tragic. Nefericita trăia într-un orăşel, unde toţi ştiu tot unul despre celălalt. Mai trăncăneau şi pe seama deviaţiei sale. Care o com-pătimea, care făcea haz. Şi dacă s-a găsit un glumeţ care s-a hotărît să-i facă o farsă sărmanei. I-a apărut în casă sub numele de Ivan Kolovrasov. Bucuria nefericitei femei a fost fără margini. Iar glumeţul profitînd de starea ei s-a mai jucat puţin şi a doua zi a fugit. Nefericita s-a sinucis. Şi cine ştie dacă a reuşit înainte de moarte să înţeleagă cine a fost ade-vărat vinovat de nenorocirea ei – neseriosul menit sau perfidele duhuri prezicătoare...

Sigur că acesta este un caz rar. Fata aceasta se pare că avea din capul locului o minte nu prea solidă şi o apărare slăbită. Cu oamenii sănătoşi astfel de excese nu întîmplă.

Totuşi, micul vampir care s-a mutat în casă după ghicit aduce cu timpul un neajuns vizibil. Cum să-l numeşti altfel decît vampir dacă se hrăneşte cu bioenergie, devorînd protecţia stăpînului şi a casei lui. În plus el atrage în casă rubedeniile. Aceleaşi entităţi vampire pot rămîne în casă după ghicit, în oglinzi. Oglinzile sînt capabile să aducă la viaţă şi ceva mai urît despre care vei povesti în continuare.

Există o singură modalitate de a ghici, aceea care-i permite să-şi înţeleagă mai bine propria stare, să-şi determine dorinţele, să-şi evalueze forţele. După aceasta poate să ia o decizie raţională, conştientizînd că nu poate acţiona astfel în condiţiile respective. Aşa se poate ghici după cartea chinezească a schimbărilor – Y-ţzin. Hexagoanele ieşite caracterizează perioada în curs de desfăşurare a omului ca fiind favorabilă sau nefavorabilă pentru acţiune şi-i permit să mediteze asupra stării sufleteşti personale. Acelaşi lucru se poate spune şi despre ghicitul în rune scandinave.

Nici o învăţătură nu recomandă oamenilor să privească mai departe de atît.

Dar în pofida tuturor interdicţiilor şi clarificărilor omul nu se poate abţine de la tentaţia de a privi în viitor ba chiar şi de a-l influenţa. Lucrul cel mai rău pe care-l poate face în acest scop este să apeleze la vrăjitor.

Scanned with OKEN Scanner

Toate încercările, supranaturale, de a-l fermeca pe iubit, de a-l întoarce pe soţ, de a-l distruge pe duşman sînt foarte periculoase pentru cel care le face. Ele pot fi încununate de succes. Dar agresiunea asupra liberei voinţe a altcuiva sau, şi mai rău, atacul asupra vieţii unui străin niciodată nu rămîn fără urmări. Omul îi aduce o gravă lovitură propriului suflet, distruge armonia din interiorul său şi se deschide atacului forţelor întunecate cărora nu li se poate împotrivi.

Pot să vă dau un singur sfat – dacă nu puteţi să vă abţineţi de la astfel de acţiuni pentru că ispita sau curiozitatea sînt prea mari, nu uitaţi de necesitatea purificării proprii şi a casei.

După orice ghicit spălaţi-vă şi spălaţi apartamentul. Înconjuraţi încăperile cu o lumînare aprinsă, ţineţi-o deasupra capului iar apoi punînd-o pe podea păşiţi pe ea. Focul şi apa ca întotdeauna vă vor ajuta să vă purificaţi.

Dacă v-aţi adresat vrăjitorului şi aţi adus de la el nişte obiecte magice – amulete, talismane – după utilizare sau după încheierea termenului valabilităţii lor îndepărtaţi-le fără întîrziere din apartament. Cel mai bine este să ardeţi aceste obiecte vrăjitoreşti. Şi la fel, executaţi un act de purificare personală şi a propriei case.

Locuitorii zonelor periculoase

Există lumi sau niveluri formate din energie cu totul străină de om. Ne este greu deocamdată şi să presupunem ce fel de locuitori le pot popula. Omenirea nu va ajunge prea curînd la un asemenea nivel de cunoaştere. Totuşi, cîteodată avem de-a face şi cu reprezentanţii acestor lumi.

De regulă, ei singuri caută să ne contacteze. Energia vieţii – bioenergia – este unică prin natura ei şi prin ceva anume neobişnuit de interesantă pentru aceste entităţi. În unele învăţături magice se susţine că ele se hrănesc cu ea. Dar ce le oferă o asemenea hrană nu ne-a explicat nimeni deocamdată.

Magii negri şi vrăjitorii, prin proprie voinţă, intră în contact cu reprezentanţii lumilor diferite de a noastră. Ei o fac în căutarea cunoaşterii, în căutarea puterii magice deosebite. Şi găsindu-şi un asemenea ajutor, ei îi oferă în schimbul cunoaşterii posibilitatea de a se alimenta de la ei.

Una din modalităţile magice de a chema o asemenea entitate în lumea noastră este utilizarea oglinzii. Modalitatea este foarte complicată şi pe-

Scanned with OKEN Scanner

riculoasă. Totuşi nu o amintesc în mod inutil, fiindcă am vorbit deja despre oglinzile din care poate veni spre noi ceva neaşteptat şi înfricoşător. Se poate întîmpla de la sine, dacă omul, întîmplător aflîndu-se în tranşă în faţa oglinzii se deschide prea mult pentru influenţa întunecată (amintiţi-vă povestirea lui Valeri Briusov „în oglindă" despre care am povestit în capitolul despre oglinzi!)

Aceste entităţi odată ce au intrat în contact cu noi sînt apte să manipuleze conştiinţa umană. Contactul cu energia de origine străină îi provoacă omului o stare de fierbinţeală sau frig, îl înţepeneşte. Ele pot să se ivească în faţa noastră sub diferite înfăţişări.

Cine sînt ele? Daniil Andreev în cartea „Trandafirul lumii" povesteşte despre faptul că în sistemul nivelurilor energetice constituit în jurul planetei noastre există niveluri în care locuiesc fiinţe domestice şi antiumane prin natura lor. În forma lor adevărată ele n-ar putea niciodată să apară în lumea noastră. Dar ele posedă o tehnică superioară şi ştiu să direcţioneze energia, de aceea într-un fel sau altul, au eliberat-o să intre, din timp în timp, în contact cu oamenii. Ele vor un singur lucru, ca toate fiinţele dinamice – stăpînirea omenirii.

Ele ajung la noi prin fisurile dintre lumi. În-cearcă să comunice cu noi. Dar diferenţa dintre constituţiile energetice, diferenţa psihologică fac din această relaţionare ceva nu prea desluşit, uneori chiar absurd.

Iată, de exemplu, o variantă a contactului ome-nirii – „ duhul zgomotos". Adesea seamănă foarte mult prin manifestarea lui cu ieşirile duhului casei cînd acela îşi exprimă nemulţumirea faţă de comportamentul stăpînilor casei. Dar duhul casei nu este interesat de nimic în afară de bunăstarea căminului. El intră rar în dialog cu omul, iar dacă o face este numai pentru a-l preveni în legătură cu ceva sau a-i da un sfat ce priveşte gospodăria. Şi el niciodată nu ameninţă viaţa vreunuia dintre locuitorii casei.

Duhul zgomotos poate fi periculos pentru viaţa oamenilor. Se ştiu cazuri în care încearcă să sufoce un copil şi în care oamenii piereau în incendiul provocat de el. Acesta încearcă să intre în dialog cu omul cu ajutorul prin intermediul ciocăniturilor (poltergeist). Uneori lasă bileţele. Şi fie că spune lucruri complet lipsite de sens de genul: „Eu sînt bun, dar pe căţelul vostru o să-l omor", fie o coteşte spre relaţiile universale. Iată un model: „Dragi prieteni, sînteţi datori să spuneţi lumii adevărul. Vine începutul unei ere noi. Nu trebuie să mai încercaţi să ascundeţi asta. Cînd vă veţi îndeplini datoria, Dumnezeu şi spiritele bune vă vor proteja".

Acest anunţ a fost făcut de un „duh zgomotos" în secolul al XIX-lea

Scanned with OKEN Scanner

în casa unui fermier american, John Fox. Fiicele lui Fox au intrat în contact cu el şi prin asta au pus bazele mişcării spiritiste care s-a răspîndit apoi în întreaga lume.

Fenomenul nu aparţine doar neamului nostru. Forţa necurată se deghizează cu succes în duhul vremii. Dacă în urmă cu cîteva secole oamenii erau urmăriţi de draci cu coarne şi coadă, acum ea încearcă să vorbească cu noi în limbajul conceptelor noastre. Dar nimănui niciodată nu i-a comunicat vreo informaţie utilă şi nu a făcut nimic bun. Tot ţelul ei este să-l sperie şi să-l confuzioneze, să capete o anumită putere asupra omului să se hrănească cu energia lui vitală.

Cu alte cuvinte, oamenii, care intră în contact cu aceste entităţi, şi o fac nu o dată, îşi vînd sufletul diavolului. Dar spre deosebire de strămoşii noştri care ştiau ce făceau şi măcar puteau să-şi negocieze vreun beneficiu, omul contemporan hrăneşte diavolul gratuit. O asemenea fiinţă demonică poate să apară în casă fără ştiinţa şi participarea noastră. Este de-ajuns să găsească o trecătoare şi să simtă slăbiciunea judecăţii umane sau a psihicului şi va încerca neapărat să intre în vorbă cu omul de îndată ce va avea putere pentru aceasta. Dar animalele domestice pot să vă ajute în acest caz. Ele reacţionează cu violenţă la apariţia unor asemenea fiinţe în casă. Şi căţeii şi pisicile se pun în gardă, se uită într-un punct fix la ceva pe care îl văd numai ei. Încearcă să adulmece acest loc pustiu. După care cîinii încep să schelălăie şi să latre la creatura invizibilă, iar pisicile îşi arcuiesc spatele şi scuipă. În cele din urmă aleargă spre stăpîn, căutîndu-şi scăparea la om.

Şi copii sînt capabili să simtă mai repede decît adulţii prezenţa vrăjmaşă a cuiva în casă. Dacă puştiul dvs. doarme prost, îl chinuie coşmarurile, iar la trezire susţine plîngînd că în dormitor este cineva şi nu vrea să rămînă singur în cameră trebuie neapărat să luaţi în seamă asta. Spaimele copiilor pe departe nu sînt întotdeauna fantezii sau capricii. Încercaţi să-l culcaţi pe copil în altă cameră. Dacă acolo va adormi liniştit, înseamnă că în dormitorul lui este într-adevăr ceva necurat.

Eu consider că astfel de entităţi se furişează în casa omului foarte rar. Dar dacă suspectaţi că s-ar fi putut întîmpla aşa ceva trebuie să luaţi măsuri urgente.

înainte de toate asiguraţi-vă că duhul casei dvs. nu are nici un amestec aici. Rugaţi-l cu amabilitate pe „bunicuţ" sau „ stăpîn" să nu vă sperie degeaba, ci mai bine să aibă grijă de ordinea din casă. Îmbunaţi-l oferindu-i pîine şi lapte, scuzaţi-vă pentru orice eventualitate şi promiteţi că în casă totul va fi bine. Pronunţaţi mai des în casă numele lui Dumnezeu. Faceţi o curăţenie de purificare. Puneţi Biblia într-un loc la vedere.

Scanned with OKEN Scanner

Puteți afuma apartamentul cu tămîie, puneți peste tot căței de usturoi. Nu uitați că focul arde orice energie neagră, aprindeți în casă lumînări de la biserică.

Dacă tot prost va dormi copilul dvs. Şi în apartament vor continua evenimentele neplăcute şi de neînțeles, atunci duceți-vă la biserică, cel mai bine, şi poftiți-l pe preot să vă purifice şi sfințească locuința în felul cuvenit.

Ce înseamnă cînd visezi casă?

Întrucît casa este simbolul sufletului omenesc orice vis legat de casă ne arată în primul rînd starea noastră sufletească şi energetică.

În vis omul este capabil să capteze informația din lumea subtilă fizică, din lumile astrală şi mentală şi se întîmplă uneori mai bine decît aievea. Totuşi, această informație nu este în stare să o înțeleagă fiecare. În plus ea nu are întotdeauna un interes practic şi este foarte greu să alimentezi o picătură de informație utilă din haosul pestriț al secvențelor de vis.

Dar există cîteva simboluri clar determinate care mereu şi pentru fiecare îşi păstrează semnificația. Iar dacă în vis apare propria casă puteți fi absolut siguri că este vorba despre sufletul dvs.

Apelînd la experiența populară şi la a mea personală, am descifrat cîteva situații visate şi vreau să propun atenției dvs., dragă cititorule aceste înțelesuri. Poate vă vor ajuta să învățați să vă înțelegeți visurile şi să vă folosiți de prezicerile care se întîlnesc adesea în ele.

Înainte de toate trebuie să fiți atent la starea casei care vi se iveşte în vis.

Dacă vă vedeți apartamentul curat, festiv cu ferestre strălucitoare este o mărturie a deplinei bunăstări a biocîmpului casei cu propriul dvs. suflet. Dacă dimpotrivă, vedeți murdărie şi gunoi, geamuri sparte, mobilă stricată asta vorbeşte de starea dvs. extrem de nefavorabilă. Este cazul să vă ocupați fără întîrziere de redresarea biocîmpului, de purificarea lui, să căutați modalități de a-i petici scutul.

Dacă în vis parcă ați fi ocupat cu făcutul ordinii în casă, înseamnă că acest proces deja se petrece cu dvs. aievea.

Dacă măturați sau vă spălați apartamentul, cîteodată asta spune despre dorința de a uita ceva sau pe cineva, de a scoate ceva din viața dvs. Dorința dvs. probabil că se va îndeplini dar ar fi bine să încercați aievea să înțelegeți despre ce sau cine este vorba. Căci uneori preferăm să uităm o

Scanned with OKEN Scanner

problemă oarecare decît s-o rezolvăm. Iar acesta nu este întotdeauna cea mai bună ieşire din situaţie. Este foarte rău dacă vă visaţi casa incendiată sau demolată. Poate fi o avertizare sau prevestire a unei nenorociri pentru dvs. sau unul din locuitorii casei.

Uneori în vis se poate descoperi în propriul apartament o cameră despre existenţa căreia nu bănuiaţi pînă acum nimic. Sînt vise bune. Ele ne spun că o parte a sufletului dvs. pe care n-o cunoaşteţi se va deschide. Se vor activa potenţialul dvs. lipsit pînă atunci, se vor putea deschide noi posibilităţi sau aptitudini. (Despre asta vorbesc şi copii necunoscuţi, ce fug prin casa dvs.) Este important să observaţi starea acestei noi camere. Dacă este luminoasă, spaţioasă şi frumoasă, asta poate să însemne că în viaţa dvs. Începe o perioadă nouă plină de lumină, legată de noile aptitudini. Şi mai bine dacă în această cameră sînt deschise ferestrele şi dincolo de ele se văd copaci mari şi soarele. Dacă încăperea este mică, murdară şi incomodă e mai bine să nu acceptaţi noile propuneri şi să nu doriţi schimbări.

Starea plantelor dvs. de interior din vis poate de asemeni să spună multe. Dacă le vedeţi pe cale de a se ofili sau deja ofilite este un semn rău. Ceva nu este în regulă cu dvs, din viaţa dvs pleacă ceva important şi vă poate ameninţa o pierdere a forţelor. Dacă, dimpotrivă, vedeţi că plantele au frunze proaspete şi boboci noi vi se va prezice o ameliorare a vieţii emoţionale personale şi a relaţiilor cu cei apropiaţi. Este foarte bine dacă visaţi că vi se dăruiesc flori viu colorate, proaspete, frumoase sau plante în ghiveci şi vă decoraţi casa cu ele. Relaţiile dvs. cu cineva apropiat şi drag se vor ameliora considerabil dacă, desigur, nu aveţi ceva împotrivă. Florile primite de la o persoană de sex opus simbolizează dragostea pe care o are acest om pentru dvs.. Primindu-i florile, îi primeşti iubirea, iar dacă la puneţi în vază, acasă, poate însemna căsătorie. Florile uscate şi ofilite sînt simbolul iubirii pierdute.

Este bine dacă vă visaţi animalele de casă, vioaie, sănătoase şi vesele. Sînt indiciul protecţiei casei, simbolul ajutorului pe care îl puteţi primi de la prieteni şi apropiaţi. Dacă în vis căţelul dvs. Şi pisica îşi fac murdăriile în casă, veţi primi în curînd bani.

Animalele bolnave sau muribunde înseamnă pierderea unor prieteni. Prietenii pot să nu fie prieteni. Aceasta vorbeşte despre faptul că în cîmpul protector al apartamentului dvs. s-a format o breşă şi trebuie să întreprindeţi un act de purificare a casei şi să vă revizuiţi atitudinea faţă de anumiţi oameni.

Musafirii care vă vin în casă în vis simbolizează întîmplări mărunte, evenimente lipsite de anvergură. În asemenea vise este important să fiţi

Scanned with OKEN Scanner

atent la tipul de emoții pe care vi le provoacă acești oameni. Cu cît visele sînt mai liniștite în plan emoțional cu atît mai nesemnificative sînt evenimentele viitoare, se poate chiar să nu le luați în seamă și să nu faceți legătura cu cele visate. Dar aceiași musafiri vă provoacă sentimente furtunoase, așteptați-vă să se petreacă lucruri la fel de tranșante. Uneori aceste sînt legate chiar de persoanele apărute în vis – puteți primi o scrisoare plăcută de la un prieten care v-a spus în vis că nu mai dorește să vă vadă. Sau dimpotrivă, ați fost, în vis, fericit să întîmpinați pe cineva, dar aievea constatați că a făcut un gest urît în ce vă privește. Visele în care trăim emoții puternice, de regulă se dovedesc a fi inversate. Visați lacrimi – așteptați-vă la bucurie și viceversa.

Este foarte rău dacă în vis, în casa dvs. a apărut deodată un monstru. Este semn că sufletul dvs. se află într-o stare de indispoziție, de tulburare. Apărarea dvs. este distrusă, sînteți capabil să comiteți niște prostii și să vă complicați și mai mult situația. Coșmarurile, în general, ilustrează o situație extrem de nefavorabilă. Le puteți avea că dormiți într-o zonă patogenă – sau pot să indice faptul că în casă s-a aciuat într-adevăr o forță necurată. În oricare dintre cazuri trebuie să vă ocupați urgent de dvs. Și de casa dvs. poate că va trebui chiar să vă adresați duhovnicului sau psihoterapeutului – omului care vă va ajuta să restabiliți pacea și armonia în propriul suflet și în casă.

Este drept, nu toate coșmarurile exprimă dezechilibre serioase în sfera energetică sau sufletească. Uneori sînt trimise de duhul casei cînd vrea să vă prevină asupra unui lucru. Aceste vise întotdeauna se remarcă printr-o neobișnuită veridicitate și forța de convingere. De obicei, visați că v-ați trezit și apartamentul arată la fel ca în realitate. Puteți să atingeți lucrurile să percepeți răcoarea făcută de curent. Numai că...ghivecele cu flori de la pervaz încep brusc să tremure, să salte, se mișcă perdeaua... Sau dintr-o dată se deschide ușa încuiată – iar dvs. Știți sigur că ați încuiat-o – și intră un om oarecare ... asta vă sperie rău pentru că seamănă foarte mult cu realitatea și sînteți absolut convins că nu dormiți.

Avînd un asemenea vis trebuie să stați să vă gîndiți ce-l poate nemulțumi pe protectorul casei dvs.? Cu ce vrea să vă prevină? De obicei, nu este greu să găsiți cauza, aceste vise conțin și dezlegarea. Ghivecele de flori se mișcă pentru că uitați în mod constant să le udați și-n general, ați cam neglijat gospodăria. Iar prin ușa încuiată poate veni omul cu care v-ați comportat nedrept sau omul de la care trebuie să vă așteptați la neplăceri, în curînd.

Visele trimise de duhul casei sînt din lumea fizică subtilă, aflată la

Scanned with OKEN Scanner

hotarul lumii noastre. Ele sînt întotdeauna ca aievea. Şi evenimentele care se petrec în ele se îndeplinesc foarte curînd, poate chiar la trezire. De exemplu, în vis, vă pregătiţi să vizitaţi pe cineva, vă îmbrăcaţi, vă aranjaţi bagajul. Aici cineva dintre ai casei vă spune: „Las-o baltă, rămîi acasă!". imediat după aceasta vă poate trezi soneria de la intrare şi-l veţi zări în prag pe omul pe care doreaţi să-l vizitaţi în vis.

Dacă visaţi apartamentele cunoştinţelor dumneavoastră, veţi primi informaţii de la respectivii. La fel, starea altei case vă va spune ce se întîmplă cu prietenii şi apropiaţi dumneavoastră, mai ales dacă aceste vise din lumea subtilă seamănă foarte mult cu realitatea.

Cîteodată în vis omul poate fi urmărit de imaginea casei în care a trăit înainte, cu deosebire, casa copilăriei lui.

Casa copilăriei dumneavoastră comportă o discuţie aparte. Ea nu vă aparţine, avea alt stăpîn mai degrabă cineva dintre apropiaţi, bunicul sau bunica, tatăl sau mama. Este important să ştiţi cine anume este stăpînul. Dacă omul respectiv este mort deja, visele ce se repetă în legătură cu această casă reprezintă protecţia puternică pe care o aveţi în lumea morţilor. Sufletul omului apropiat, care vă iubeşte, nu s-a reîncarnat şi vă acordă o protecţie nevăzută, vă apără.

Dacă stăpînul casei trăieşte încă, este important să vă amintiţi cum vă simţeaţi cînd locuiaţi în această casă. Dacă eraţi fericit, mai fericit decît acum, imaginea ei vă sugerează să vă schimbaţi mo-dul de viaţă, să faceţi din casa de acum ceva similar cu cea în care a fost atît de bine. Dacă era o casă nefericită aveţi parte de un avertisment. Nu este în ordine felul în care procedaţi, nu trăiţi cum trebuie şi vă ameninţă pericolul ca şi casa dumneavoastră să devină una nefericită. Casele din trecutul nostru nu apar în vis numai cînd au legătură cu amintirile puternice – sau au avut acolo o viaţă foarte bună sau foarte rea. Şi într-un caz şi în celălalt este un indiciu că trebuie să facem ceva cu casa noastră prezentă, s-o facem mai confortabilă, mai bună, s-o consolidăm şi s-o curăţăm.

Se mai întîmplă să avem şi asemenea vise interesante în care omul nimereşte într-o casă necunoscută cu oameni necunoscuţi. Ele pot să ne vină dintr-o viaţă anterioară din care nu ne amintim nimic şi atunci se disting prin decorul de tip vechi sau pot reprezenta simboluri foarte complexe, ale trăirilor şi încercărilor prin care va trebui să treacă sufletul nostru în viitor.

În asemenea vise sînt importante dezvoltarea temei şi fiecare detaliu, iar o explicaţie simplă, fără a lua în considerare visul în totalitatea lui, nu este posibilă. Dar probabil că nici nu este obligatoriu s-o facem. Tot nu sîn-

Scanned with OKEN Scanner

tem capabili să descifrăm pînă la capăt mesajul şi dacă visul ne promite, de pildă, susținerea în greutățile care ne aşteaptă nu vom reuşi niciodată să aflăm numele şi adresa omului care ne va ajuta...Principalul este să cunoaştem simbolurile simple şi prin ele să decriptăm sensul visului în întregul său. Aşa, de exemplu, urcatul scărilor prevesteşte o înălțare spirituală şi ameliorarea situației prezente iar coborîtul – exact invers. Şi dacă în vis fugiți în jos pe scări de frica unui monstru nu este greu să înțelegeți că puteți să vă încurcați în asemenea hal viața încît situația va fi în cădere liberă.

Nu lăsați niciodată neluate în seamă visele legate de casa dvs.. conținutul lor este cel mai bun indicator al stării dvs. sufleteşti, al biocîmpului şi al stării generale a biocîmpului dvs..

Scanned with OKEN Scanner

POSTFAȚĂ

Sper că dvs., dragă cititorule, ați înțeles acel lucru important despre care am vrut să vă povestesc în această carte.

Nu sînt necesare procedee speciale şi subterfugii ca biocîmpul casei dvs. să devină curat şi bine echilibrat, pentru ca locuința să vă ajute să trăiți şi să munciți. Totul este în mîinile dvs.!

Prin iubire şi compasiune omul purifică spațiul din jurul său, cu răbdare şi perseverență învinge orice greutăți. Pentru a instala liniştea şi ordinea în casa dvs., în primul rînd, va fi utilă atitudinea bine-voitoare față de tot ce vă înconjoară. Şi numai în al doilea rînd vă vor fi de folos sfaturile din domeniul bioenergeticii. Dacă omul conține în sine simbolurile dezintegrării, nutreşte gînduri rele, rătăceşte prin viață neînțelegînd ce-i trebuie, îi va fi foarte greu să realizeze modificări benefice în propriul apartament. Cu toate că merită măcar să încerce. Însuşi efortul de a vă pune casa la punct poate să vă ajute să vă reclădiți pe dvs. Înşivă.

Dacă în casa dvs. nu există o zonă patogenă activă, nu vă va cere un efect deosebit să realizați şi să mențineți un bun echilibru bioenergetic. Şi de există, acum ştiți ce înseamnă aceasta şi cum poate fi neutralizată influența ei pentru a nu vă afecta.

Prin urmare, treceți la treabă! Este o acțiune interesantă şi benefică – să construieşti pentru tine şi familia ta o casă confortabilă, luminoasă, plină de bucurie.

Vă doresc succes, pace şi armonie!

Scanned with OKEN Scanner

CUPRINS

În loc de prefață _____ 5

Partea I-a
Atlasul bioenergetic al omului _____ 9

Partea a II-a
Vampirii energetici _____ 117

Partea a III-a
Anatomia schimbului bioenergetic _____ 201

Partea a IV-a
Apărarea familiei de atacurile bioenergetice _____ 275

Partea a V-a
Atacurile energetice _____ 359

Partea a VI-a
Bioenergetica locuinței _____ 449

Scanned with OKEN Scanner

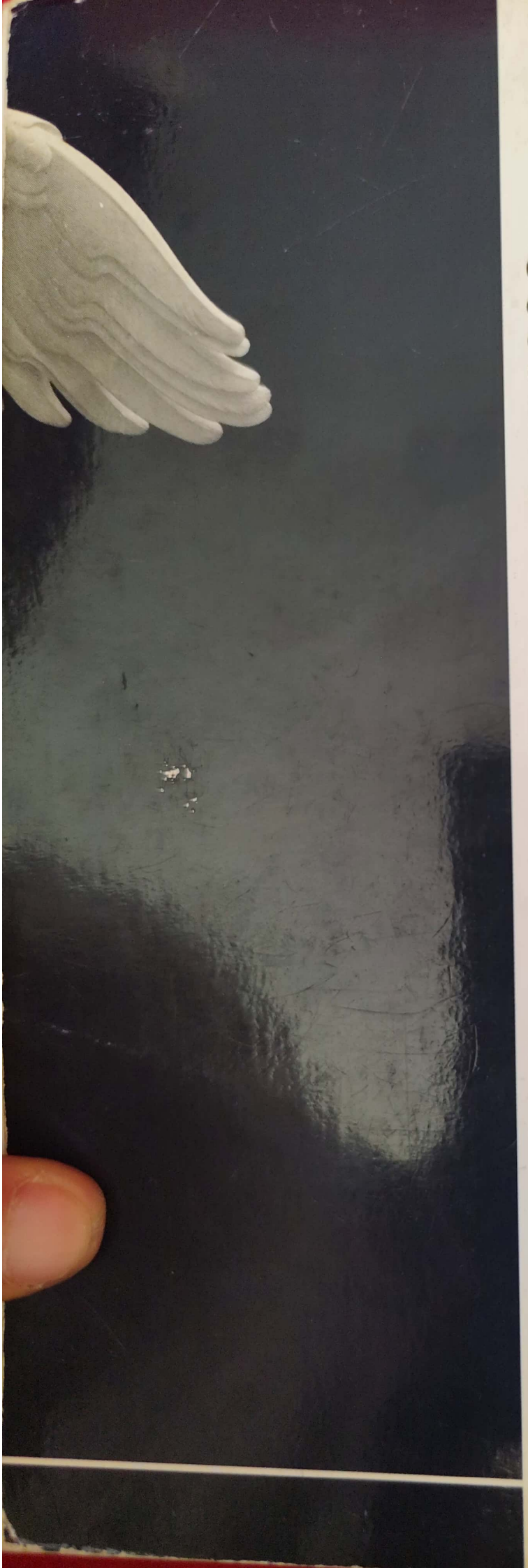

Cartea propusă atenției cititorului este consacrată unei teme extrem de actuale: esența bioenergetică a lumii.
Omul a înțeles că în corpul lui se mișcă nu doar sângele și limfa, dar și o anume substanță subtilă ce constituie esența și sursa forței vitale. Această substanță umple cu viață copacii, animalele și chiar obiectele cu totul neînsufletite – apartamentele și ustensilele casnice, tehnica și mașinile. Ea este omniprezentă, diversă și schimbătoare, ea există.
Informația din această carte îi poate ajuta pe cititori să-și dezvolte capacitatea de a înțelege un atât de armonios fenomen al Cosmosului, care este OMUL.
Volumul de față include toate cele șase cărți apărute anterior la aceeași editură.

ISBN 973 85433-2-8
9 789738 546547

Scanned with OKEN Scanner